

Quỷ Bạc (The Silver Devil)

Contents

Quỷ Bạc (The Silver Devil)	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	20
3. Chương 3	41
4. Chương 4	58
5. Chương 5	77
6. Chương 6	96
7. Chương 7	119
8. Chương 8	137
9. Chương 9	154
10. Chương 10	171
11. Chương 11	185
12. Chương 12	195
13. Chương 13	205

Quỷ Bạc (The Silver Devil)

Giới thiệu

Thể loại: Lãng mạn Biên dịch: Shane_D Hiệu chỉnh: minogirl, bibi in love, mayphieulang, lehuyenlily7

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-bac-the-silver-devil>

1. Chương 1

Tiếng nói dưới khung cửa sổ tôi đang phàn nàn về sức nóng.

Tôi hẳn phải nửa mơ nửa tỉnh khi nghe, trong một thoáng trước khi mở mắt, nghĩ tôi trở lại phòng mình ở quán Eagle. Thứ âm thanh mỏng tang, rõ rệt đang dậy lên từ sân trong ở phía ngoài khiến tôi quên mất

căn phòng ngủ ngột ngạt, và những lời thì thầm xung quanh chiếc giường ngủ; thoáng chốc tôi trở lại trong phòng ngủ nhỏ phía trên tấm bảng hiệu của quán trọ, và tiếng huyền thuyên của những người khách cùng người hầu dậy lên từ bên dưới, giống những con ruồi khuấy động mùa hè.

Tôi đang nằm yên lặng - có nửa trông mong nghe Celia oang oang gọi tên - thì sự căng thẳng từ cơ thể làm xáo trộn đứa bé đến mức nó khuấy đảo trong bụng tôi, và tôi rên rỉ, mở mắt.

Ngay lập tức hiện thực ủa về. Nơi đây tối tăm, dù ngoài kia mặt trời tỏa sáng; những ngọn đuốc đã cháy lên cả hàng giờ quanh giường ngủ, và sức nóng gần như không chịu nổi. Nằm ngửa, tôi chỉ có thể nhẹ thở - không khí chẳng xuyên qua những tấm màn phòng ngủ, và tóc tôi ướt đầm dính vào trán. Tất cả tiếng thì thầm xung quanh nghe như lời giễu cợt của cơn gió.

Khi những tiếng nói bên dưới chết dần đi, tôi có thể nhận ra đôi mắt dõi theo tôi, đợi chờ đứa trẻ đến, và tôi ao ước họ để tôi một mình. Hương thơm của họ, thứ xạ hương, màu hổ phách, và chất cầy che kín sự mục rỗng, đang chế ngự. Tôi nhắm mắt, thử xóa họ ra khỏi tâm trí - nghĩ về bất cứ điều gì khác ngoài sự hiện diện của họ và sức nóng đến không thể chống cự kia...

Trời đã nóng như thế vào lúc mùa hè bắt đầu.

Toàn thể Fidena bốc mùi. Cái mùi hôi hám từ khu vịnh, nơi những con tàu nằm trên bãi biển và hàng hóa mục nát vì mong muốn của loài người không đỡ chúng ra, trộn lẫn với mùi mồ hôi cùng rác rưởi trong không khí nặng trĩu bụi bẩn. Ruồi nhặng cùng dòi sinh sản, và cơn gió uể oải với trông mong về cơn bệnh dịch truyền nhiễm. Người nằm xuống những con đường rồi chết, hàng xóm cũng chẳng chạm đến thi thể, không cả kéo họ ra khỏi ánh nắng mặt trời chói chang.

Đó là sự nóng bức phát sinh ra bất mãn trong tâm trí con người, làm chậm lại dòng máu và đẩy nhanh cơn giận dữ, thế nên những cơn kiềm nén như một cái ăm gần như sôi lên. Nhưng tôi đã ít có thời gian nhàn rồi sau đó để đo cơn giận dữ của Fidena, vì năm ấy anh trai tôi, Antonio, cưới Celia Danoli, và cuộc đời tôi bắt đầu thay đổi.

Hôn nhân của họ không có nhiều tình yêu; họ cũng cư xử cứng rắn với nhau như đối với tôi, và họ cãi nhau ầm ĩ giống những kẻ đồng hành trong công việc không hòa hợp, hơn là giống một người chồng và một người vợ. Antonio chỉ thấy niềm vinh quang của việc trở thành chủ quán của một căn trọ quá tốt ở Eagle; Celia chỉ thấy công việc và tiền bạc của những nhân công có thể đem về. Họ chỉ đồng nhất với nhau ở hai điểm - thói vụ lợi và ghét bỏ tôi.

Antonio đã luôn xấu hổ vì tôi. Khi còn là một đứa bé, tôi đã nhận thức được việc ấy khá lâu trước khi biết tại sao, và Celia ngay lập tức miễn cưỡng khi đặt mắt vào tôi. Chị ấy đã hạ thấp mình trong việc lấy một chủ quán trọ, và sự tồn tại của tôi làm chị khó chịu như một cơn nhức nhối lộ rõ. Chị luôn luôn xỉ vả tôi vì cái thân phận con hoang, như thể nó là một tội ác có chủ tâm; và như Antonio, chị không bao giờ mệt mỏi trong việc nói rằng tôi đã may mắn đến thế nào khi được cho một ngôi nhà, sau cái cách mẹ tôi sử dụng người cha nuôi. Không kiếp trâu ngựa nào, không sự bẽ bàng nào có thể hoàn trả được lòng tốt đó. Và vì tất cả họ đều nói sẽ giữ phần cốt lõi sự thật ấy, tôi phải chịu đựng trong câm lặng.

Tôi chưa bao giờ biết cha tôi là ai. Khi ông đến, mẹ tôi đã lấy Battista Guardi một thời gian dài, người giữ quán trọ tan hoang nằm dưới bức tường thành phố, và người đàn ông quá yêu mến món hàng của chính mình để có một cuộc bán buôn thành công. Cuộc sống của bà với ông đã khó khăn, và tôi nghĩ khi Antonio được sinh ra sau nhiều lần sinh nở thất bại, rồi lộ ra đến từng dấu hiệu trưởng thành hết như cha, bà lặng lẽ từ bỏ hy vọng hạnh phúc. Nhưng dù vậy, khi cha tôi đến và trải qua một đêm duy nhất, rồi bỏ đi khi bà mang đứa con hoang, không gì có thể làm bà nói ra tên ông. Có lẽ bà chưa bao giờ biết.

Battista dùng hết sức ông biết để khiến bà nói ra - đánh đập, nguyên rửa, thậm chí cả lời mạnh bà đến trước linh mục - nhưng bà không bao giờ nói với bất kỳ ai. Bà mang thai tôi không một lời phản nản, và sau khi tôi được sinh ra, bà che chở tôi tốt đến mức bà có thể, che chở tôi khỏi sự oán hận tội tệ nhất của chồng bà.

Linh mục đã thuyết phục Battista cho kết quả tội lỗi của bà nơi nương tựa, và trong khi còn rất nhỏ, tôi nghĩ những ánh mắt tối tăm của ông là do thất vọng rằng tôi không phải một đứa con trai. Mãi cho đến khi mẹ qua đời, lần đầu tiên tôi nghe đến hai chữ con hoang.

Antonio nhận lấy nỗi đau giải thích cho tôi, trước khi đám tang mẹ tôi kết thúc, rằng tôi không thể còn trông mong được đối xử như một đứa con gái trong nhà. Với sự thẳng thắn hung bạo, anh nói với tôi tại sao tôi không thể đòi hỏi mối quan hệ họ hàng với người đàn ông tôi gọi là cha. Chính anh, anh lỡ mồm nói, là anh em cùng mẹ khác cha của tôi và không gì hơn; nếu tôi muốn được anh giúp đỡ, tôi sẽ không gọi anh là anh trai từ giờ trở đi. Nếu khúm núm, biết ơn và làm việc chăm chỉ, tôi có thể ở lại nhà - bằng không, anh sẽ phải tay khỏi tôi.

Khi ấy tôi chưa tới mười tuổi, và không hiểu những từ ấy có nghĩa là gì - tôi chỉ biết mẹ tôi đã chết, và giờ đây tôi mất đi nơi duy nhất tôi từng biết là nhà. Vậy nên, thút thít, tôi đồng ý với những giới hạn của Antonio, và đặt bản thân trở nên khúm núm, hàm ơn.

Thật khó, nhưng không quá khó khi học cách chấp nhận nội sự có mặt của tôi cũng là một nỗi xấu hổ với cha và anh trai - hay, tôi phải học để nói rằng, cha kế và người anh cùng nửa dòng máu. Tôi được dạy ngay lập tức rằng không bao giờ tôi có thể trông đợi được ngang bằng với những người được chính họ gọi là đứa con hợp pháp, và rằng nếu Chúa có ghét một tội lỗi nào trên tất cả mọi tội lỗi, thì đó là sự vô ơn - hay Antonio đã nói thế. Tôi giữ giới hạn của mình, lưu tâm nhiều đến công việc, và làm tất cả những gì có thể để giữ nhà trọ bẩn thỉu được sạch sẽ như mẹ tôi đã làm. Lúc đầu, Battista trả cho một người phụ nữ để nấu ăn cho chúng tôi, nhưng khi ông bắt đầu uống rượu nhiều hơn, và tiền bạc hao mòn dần, công việc đó, rồi cũng đổ xuống tôi. Có những đêm tôi gieo mình xuống đụn rơm, quá mệt mỏi để bận tâm đến những tiếng ngáy say xỉn của ông có thể đánh thức mình dậy.

Gánh nặng về sự kinh tởm từ ông là thứ khó chịu đựng nhất, và khi tôi lớn hơn, sự bất công khiến tôi giận dữ và hoảng sợ. Đôi khi dường như cả cuộc đời tôi bị trách mắng vì những thứ không phải lỗi mình gây ra. Ông sẽ dõi theo tôi đến cả giờ đồng hồ kế tiếp nhau, dưới hàng lông mày cau có để sự hốt hoảng đó khiến tôi lóng ngóng, và lỗi lầm nhỏ nhất sẽ như lý do để ông sử dụng thất lưng lên tôi. Một lần, đau đớn từ một cú đánh không mong đợi, tôi đề nghị biết tại sao ông ghét tôi nhiều đến thế, và nếu tôi không cách ông cả bước chân, tôi nghĩ ông sẽ giết tôi. Mẹ tôi ra đi được bảy năm thì Battista bị gãy cổ trong một trận cãi vã inh ỏi say khướt, và tôi không cảm thấy gì hơn ngoài sự nhẹ nhõm khủng khiếp, khi biết ông đã chết.

Giáng sinh tiếp theo, lúc những người trong nhà thôi tiếc thương, Antonio lấy Celia, con gái của một người bán rượu vang phát đạt. Đó thông thường có thể nói là một sự kết hợp tốt đẹp - giọng lưỡi đánh đá của Celia được nói rằng sẽ làm khiếp hãi nhiều kẻ cầu hôn cũng như trứng số bảy của hồi môn giàu sụ, nhưng rồi Antonio không phải là Adonis[1], với gương mặt béo ục ịch đồ kè, và cái bụng của người nghiện rượu. Tuy vậy tôi đã kinh ngạc. Tôi biết khẩu vị của anh là những người phụ nữ béo tròn, ngu dốt, như em gái người bào chế thuốc ở đường kế bên; Celia vuông vức và cứng cáp, với gương mặt chanh chua khó ưa, và mái tóc rực rỡ, không giống màu vàng bơ. Nhưng anh dường như đủ hạnh phúc với lựa chọn của mình, và tôi hiểu khi anh nói anh đã mua quán Eagle với của hồi môn của chị.

Quán Eagle tọa lạc ngay Via Croce ở trung tâm thành phố, giữa khu chợ và Thánh đường xứ San Domenico, và đó là một trong những khu kinh doanh thịnh vượng nhất Fidena. Antonio, tôi nghĩ, hẳn phải còn hơn cả sẵn lòng để chịu đựng mái tóc vàng của vợ anh vì mục đích số vàng trong rương hòm hôn nhân của chị.

Tôi không bao giờ biết anh đã thuyết phục rằng tôi sẽ ở với họ bằng những cuộc tranh cãi nào, ngoại trừ anh khấn khoản chị tần tiện, và thắng được sự ưng thuận mớ ngoặc của chị rằng, một kẻ hầu sẽ làm việc mà không có lương. Khi cô dâu chú rể rời khỏi căn nhà cũ và nắm quyền sở hữu Eagle, tôi đi theo họ, biết ơn một cách chính đáng vì vận may tốt đẹp của mình. Nhưng sự thay đổi được êm bùa tốt lành cho của cải gia đình Guardi đã mang lại cho tôi kết quả mà tôi không mơ tưởng tới.

Những sự thay đổi đến dồn dập và nhanh chóng. Lòng căm giận Celisa của tôi là vô cớ, một thứ mà cả hai chúng tôi đều không thể ngăn được, và chị dày vò tôi như một con mèo sẽ săn đuổi một con chim, không vì lý do gì. Chúng tôi chỉ vừa được xếp vào Via Croce khi những ngày kiểu mẫu của tôi bắt đầu biến đổi.

Tôi đã nghĩ tôi làm việc chăm chỉ trong nhà cũ, nhưng giờ đây nhiệm vụ tôi có nhân lên đáng kể. Suốt ngày tôi lau chùi và cọ rửa, ra sạch những cái chảo giữa ngập đầy đồng dầu ăn ôi thiu, hay làm việc trong căn phòng đóng kín, ngoài tầm nhìn tất cả khách của Eagle.

Lúc đầu tôi không nhận thấy chuyện gì đang xảy ra. Tôi quá biết ơn khi nghỉ ngơi vào cuối ngày làm việc, mà không để tâm đến cách những người hầu khác nhìn vào tôi, hay không chú ý họ ít khi nói chuyện với

tôi. Chẳng bao giờ trong những ý nghĩ của tôi xâm nhập vào thực tế rằng tôi không đi ra giữa những người khách như họ làm, rằng tôi bị xa lánh khỏi thế giới thông thường như một con hủi.

Vào một buổi sáng mùa xuân, tôi ở trong gian bếp, đánh bóng chiếc đĩa tốt nhất của Antonio và ngắm soi tò mò hình ảnh phản chiếu ở tôi, mập mờ và không rõ lắm trên thứ kim loại vững chắc. Đó là một hình bóng mơ hồ, mờ nhạt, với mái tóc đen dài và đôi mắt xám kỳ lạ - giống và không giống hình ảnh tôi nhớ. Tôi không thể nghĩ đâu là sự khác biệt, cho đến khi cái nhìn chăm chăm tôi rớt xuống, và tôi thấy cánh tay trần của mình cạnh cánh tay Celia ngay khủy tay tôi. Nước da tôi đã trở nên trắng nõn như bà xơ trong tu viện.

Không suy nghĩ, tôi hỏi, “Celia, sao em không bao giờ được ra ngoài?”

Chị đang chặt miếng thịt với sự nhanh chóng, dứt khoát trong khoảnh khắc, và tiếng lách cách nhịp nhàng của con dao không ngừng lại khi tôi nói. Cuối cùng dừng lại, chị không nhìn tôi, mà nhìn cái đĩa trong tay tôi.

“Mày xong chưa. Mày làm cái đó đủ lâu rồi đấy.”

“Chưa, vẫn chưa. Em...”

“Vậy thì ngừng lú lo đi và đừng làm phí thời gian của tao!”

“Em muốn biết tại sao em không được ra ngoài.”

Tôi đứng bất động ngoan cố, chiếc đĩa giữ phía trước như một tấm khiên. Tôi chưa bao giờ không tuân theo lời chị trước kia, và tìm tôi đang đập nhanh hẳn lên, khi chị đặt con dao xuống và quay sang đối mặt với tôi. Trong thoáng chốc, tôi thấy chị đã nửa trông mong có câu hỏi đó; chẳng có dấu hiệu ngạc nhiên nào trên gương mặt chị, chỉ có thứ cảnh giác thù địch.

“Tao không biết ý mày là gì.” Giọng chị

“Chị phải biết. Em không phải đang mơ!” Tôi gần như lắp bắp, nhưng tôi đấu tranh nói kiên quyết. “Lần duy nhất em rời nhà là để đến Mass - em chưa bao giờ nghĩ về việc đó trước đây.”

“Và điều gì khiến bây giờ mày nghĩ tới?” Miệng Celia đánh lại; chị ấy đang quan sát tôi như nghĩ tôi là một kẻ thù.

Tôi gơ tay ra trả lời, ứng hồng và nguyên vẹn nhưng không có dấu hiệu nào của sạm nắng. “Da em cũng có màu nâu như da chị khi chúng ta lần đầu tiên đến nơi này - Em không được tự do đi dưới mặt trời kể từ khi chị lấy Antonio. Trước khi chúng ta sống ở đây, em chạy việc vặt cho hàng xóm - tìm rượu cho ông lão Fracci...”

“Lão già nghiện rượu đó!”

“... nhưng ở đây em không biết hàng xóm chúng ta là ai, và nếu có bất kỳ ai ở Via Croce biết em, thật đáng ngạc nhiên, vì em chưa bao giờ trông thấy họ. Chúng ta đã sống ở đây cả nhiều tháng, và...”

“Vẫn chưa đến ba tháng, im đi! Mà vậy thì chúng tao nên làm gì? Tổ chức một buổi yến tiệc vĩ đại, mời những thương gia giàu có ở Via Croce đến và tán tỉnh đứa em gái con hoang quý giá của chúng tao?”

Máu tôi dâng lên trên hai gò má với sự sỉ nhục mà tôi không bao giờ điều khiển được. “Không, em không có ý đó. Nhưng em chưa bao giờ được ra ngoài. Em cũng giống như ở trong một nữ tu viện vậy.”

“Nơi tốt nhất cho mày!” Celia bắt giắc chua cay, và tôi giật mình bởi mối oán hận trên gương mặt chị. “Hãy yên tâm tin chắc rằng nếu một trong những hội phụ nữ từ thiện có nhã ý mang mày đi mà không cần đến món của cải lớn, tao sẽ tụng bài thánh ca ngay bây giờ. Nhưng chúng tao không thể lãng phí tiền bạc vào việc trả cho những bà xơ mang mày khỏi, nên đây là nơi mày ở cho đến khi mày tìm được một cách khác thích hợp! Và điều đó sẽ sớm thôi, tao cam đoan thế.”

“Em sẽ không đến chà chứa, nếu đó là ý chị.”

“Đó là mày nói, nhưng dòng máu sẽ cho biết. Mẹ mày là một con diêm, và chỉ có Chúa mới biết người cha tử tế của mày có thể là ai. Chúng tao đã làm hết sức, tao và Antonio, để kéo mày ra khỏi ngôi nhà dâm ô

và chẳng được gì ngoài nỗi đau sỉ nhục. À, ra ngoài đi nếu mày quá sôi nổi - đi đi rồi ở lại ngoài đó, và ra sức làm việc trong những nhà thổ, nơi mày thuộc về! Đừng bao giờ nói rằng tao nhốt ý định của mày lại!”

Tôi không nghe phần còn lại phía sau chị nói gì; tôi đang run lên giận dữ.

“Mẹ tôi không phải một con điếm.”

“Ôi, tao khóc cho lòng nhân từ của mày!” Celia đặt tay lên tấm hông rộng, đôi mắt hắt lên cứng rắn và ngời sáng. “Tao làm bản ký ức sạch sẽ về bà ta sao? Chắc chắn bà ta là một mảnh ghép đức hạnh vô giá, chung thủy và yêu thương chồng - đó là tại sao mày trông giống Antonio đến mức người là nghĩ rằng anh ấy giữ một con điếm!” Lòng thù hận trong mắt chị thật kinh khủng. “Mày nghĩ tao không nghe những câu hỏi chắc? ‘Bà Guarid không quan tâm sao...?’ ‘Có thật không, sớm đến thế sau lễ cưới ư...?’ Tao nói cho mày biết, tao đã chịu đựng đủ lâu rồi. Mày biến ra khỏi tầm mắt tao khi nào tao còn ra lệnh cho mày, cô gái tốt lành ạ, và hãy cảm ơn Chúa rằng tao cho mày một mái nhà - tao sẽ không để đám đông giàu có biết bọn tao cho một thảm họa ở trọ!”

“Em sẽ không ở đây nếu chị không muốn.” Giọng tôi là một tiếng thì thầm khô khốc. “Em sẽ tìm một nơi...”

“Mày không rời khỏi ngôi nhà này!” Tay chị tát mạnh vào má tôi, và chiếc đĩa rơi xuống đất. “Mày có thể là đứa con gái bẩn thỉu biếng nhác, nhưng tao không thể miễn cho mày một cái bạt tai. Mày sẽ đi sớm thôi nếu tao cho mày làm thế, và bỏ cả tao cùng người anh trai tội nghiệp của mày lại không được chuẩn bị trước.”

Tôi lắc đầu, nhìn không rõ bởi nước mắt, nhưng chị không để ý đến.

“Và mày sẽ đi thẳng đến nhà chứa, tao biết mày mà - mày khát khao một thằng đàn ông. Lời bàn tán sẽ thành thế này, em gái Antonio Guardi tự bán mình vào nhà thổ.”

“Em gái cùng mẹ khác cha.” Tôi cay đắng sửa lại, và chị tát tôi lần nữa.

“Biến ra khỏi tầm mắt tao, và nhanh đi! Nhặt cái đó lên.” Chị dí chân chỉ vào cái đĩa rớt. “Và lau chùi nó cho tốt. Tao sẽ không để mày rên rỉ việc được ra đường như một con ả lẳng lơ phát cuồng - cảm ơn thánh tao không kể với Antonio, hay anh ấy sẽ đánh vào mông trần mày!”

Run rẩy vì giận dữ nhiều hơn là vì hoảng sợ, tôi nhặt cái đĩa lên và bỏ chạy. Tôi không tin bản thân mình có thể nói, vì sự im lặng ở tôi không phải là tính nhu mì của Thiên chúa, mà là cơn tức giận quá mãnh liệt đến mức nếu tôi mở miệng ra, tôi có thể nói điều gì đó mình sẽ hoàn toàn hối tiếc. Tôi chạy biến vào trong phòng rửa bát, và sau một cái liếc nhìn vào gương mặt tôi, tiếng xì xầm nơi những cô hầu gái rơi vào sự im lặng, và họ trở nên sốt sắng với công việc. Mãi cho đến khi an toàn trên giường mình, những giọt nước mắt tôi bắt đầu lăn xuống.

Sau đó, tôi biết tốt hơn lẽ ra không nên phàn nàn về quyền tự do, và khi thời gian trôi qua, tôi thôi không nhớ tới việc thiếu tự do ấy nữa. Ở đây có quá nhiều việc khác để làm: tẩy trắng tấm vải lanh nằm trên những tủ đứng to lớn, nhổ những cụm bông và ướp muối cá, việc quét dọn và cọ rửa không dứt. Những người hầu khác ở mọi nơi thấy đủ rõ việc Celia ghét bỏ chịu đựng tôi, và sẽ không mạo hiểm sự phẫn nộ từ chị bằng cách lộ diện thân thiện - đến cả nhiều ngày không ai nói với tôi một từ cứu giúp khỏi Antonio và Celia. Ngay cả những người chuyên chở, cố giấu cợt tôi khi họ đến cung cấp cho Eagle, đã nhận sự khiển trách sắc bén từ chị vì sự quấy rầy ở họ.

Sau đó, từng chút một khiến ngay lúc đầu tôi không chú ý, những người chuyên chở đến thưa dần, và hàng hóa họ mang đến từ bến cảng trở nên kém và đắt đỏ hơn. Khi Antonia chửi rửa, đám đàn ông ấy nói một cách đơn giản rằng có ít tàu thuyền hơn ở vịnh; họ không thể mang đến đồ đạc không có ở đó. Anh đã mong đợi gì? Một mùa hè nóng, đầy bồn chồn xuyên suốt vùng đất, và tin đồn Naples chuẩn bị cho chiến tranh...

Những cư dân Fidena ban đầu chẳng băn khoăn về điều đó. Ngài Công tước đã có quá nhiều kẻ thù đến mức gần như mỗi mùa hè, có đến vài sự đồn thổi hiếu chiến phải bị dập tắt. Vào đông, với những dòng sông dâng lũ làm chậm lại Romagna ở tây bắc và Naples ở phía nam, cùng những ngọn núi phía tây kiềm lại Giáo hoàng, người đã một lần thống trị Carbia và vẫn dăm dăm để giữ lấy quyền đó, rồi những cơn thủy triều tràn lên chống lại các tên cướp biển Thổ Nhĩ Kỳ ám ảnh bờ biển phía Đông, người dân Cabria cảm giác yên tâm. Dù ngay cả bây giờ, khi những con sông đang bị chậm lại một cách nhanh chóng thành dòng

chảy nhỏ giọt phơi khô ngoài nắng, và Fidena mở ra một danh vọng tốt đẹp cho vua xứ Naples, nguy hiểm dường như không thực.

Ngày ngày trôi qua và tin đồn hình thành, mặc dù vậy thành phố ngỡ như chẳng quan tâm chúng là thực hay giả, mỗi bận tâm là thực tế rằng những cuộc nh quân đã đốt nóng đến nẫu cháy và việc thu hoạch rượu vang bị chôn vùi trong nguy hiểm. Thực phẩm tươi trở nên càng ngày càng khan hiếm, sự cau có của Antonio trở nên tồi tệ hơn khi bán buôn trở nên tụt giảm, thế mà cuộc xâm lăng vẫn chỉ là một chủ đề lý tưởng cho tin chợ trời.

Rồi đột ngột, tại đỉnh cao của mùa hè, lời xì xào dừng lại. Dân cư túm tụm e sợ trong những góc đường, dưới những tấm biển hiệu quán trọ; lực lượng xứ Naples đã tràn vào hướng bắc trong một cơn càn quét dễ sợ, cướp bóc và đốt phá. Tin tức truyền tới rằng chúng đã chiếm thị trấn Ariccio, chỉ cách vài ngày hành quân, và cuối cùng thì, sự nguy hiểm không còn giống lời đồn không thể xảy ra.

Gần như bất ngờ, Fidena trở thành một thành phố khiếp sợ - lính tráng cùng tướng lĩnh bao quanh các đường phố, những người đưa hàng bỏ mặc công việc, và nông dân buông rơi mùa vụ vì sự an toàn của những thành lũy vững chắc. Đây đã trở thành một pháo đài trong gần ba trăm năm, thành phố này, một đồn lũy Raffaele lâu năm trước khi thuộc về những Công tước xứ Cabria. Thật không tưởng nổi nó sẽ sụp đổ trong khi chính bản thân Raffaele ở tại palazzo[2]. Tôi nghe nhiều lần về nó trong những ngày đông đầy sợ hãi này - từ khách qua đường, từ những kẻ nghiện ngập ở lại, chuyện trò trong sân quán và không bao giờ nghĩ tới việc ngược lên. Từ độ cao đó, căn phòng hẹp bên trên cánh cổng, với những xe ngựa và người đánh xe lạch cạch tuốt bên dưới, tôi nghe tất cả thanh âm hối hả của thế giới bị quăng vào hỗn loạn.

Và với Celia, ngay cả viễn cảnh của chiến tranh cũng không làm giảm sự cảnh giác của chị với tôi; khi thấy nhiều người bắt đầu xúm xít vào quán trọ nhiều đến thế nào, chị bước tới những trường phạt cao hơn để giữ tôi ra khỏi tầm mắt. Giờ đây, nhiệm vụ tôi là trong phòng rửa chén bát hay trong căn phòng tĩnh lặng, hoặc giả nếu tất cả thứ ấy thất bại, chị sẽ giam tôi vào phòng làm công việc thuê thừa mà tôi căm ghét. Tôi bị từng giờ của những ngày không chắc chắn này vây lấy, và tôi biết ơn rằng theo cách đó, tôi sẽ có thời gian để suy nghĩ. Chỉ có một đêm duy nhất khi tôi bồn chồn thao thức trong căn phòng gác mái bé nhỏ ngột ngạt, lắng nghe tiếng rầm rúc của tấm biển hiệu Eagle kéo kẹt đu đưa bên ngoài cửa sổ, rằng những ý nghĩ tôi có thể tự do, ghép chung lại những mảnh nhỏ hội thoại vô nghĩa tôi nghe được, và chống lại bức tường tuyệt vọng hăm he giam cầm tôi chắc chắn hơn tất cả mưu mẹo của Celia.

Vào một đêm tương tự thế, lần đầu tiên tôi nghe giọng nói Beniamino.

Lời rầm rì rằng ngài Công tước đã gọi quân đội để gửi đến chống lại bọn xâm lăng, và hiển nhiên những con đường tràn ngập với lính lác, tiếng cãi vả ầm ĩ, sự huyền ảo, choán đầy những quán trọ vào đêm, nhưng vào ban ngày, những tên canh gác cục cằn giữ trật tự của Công tước đã yêu cầu giải tán bất kỳ đám đông nào, và có thể treo cổ bất cứ gã đàn ông nào chúng chọn. Antonio xun xoe bợ đỡ, chào mừng chúng làm khách; nhưng nỗi sợ hãi vẫn còn đó; vì luôn luôn, những khiếp sợ cũ kỹ từ những tên đàn ông của Công tước làm nín lặng giọng nói và đẩy nhanh bước đi, khi những tên cưỡi ngựa vận đồ đen băng qua.

Beniamino là đại úy trong quân đội Công tước, và đến Eagle vào mỗi tối rất khuya. Tôi không bao giờ biết tên chính xác của gã - chỉ biết gã là Beniamino, vì đó là những gì họ thét lên để mang gã trở lại. Tất cả những gì tôi từng biết về gã là âm thanh giọng nói.

Đó là một chất giọng kỳ lạ - khàn khàn, làm gai người, với trọng âm hơi dẹt - và lúc đầu tôi không thể hiểu được gã ta đang nói điều gì. Tôi căng tai lên nghe lời gièm pha, giọng lè nhè say mùi rượu lớn dần trong đêm, và cuối cùng ra khỏi giường đến bên cánh cửa sổ đóng để nghe gã rõ hơn.

Có ai nghe thấy sẽ tin được những tên đồng hành với rượu sẽ chọn một sân quán trọ để xầm xì về những bí mật. Trong sự quan tâm không bị nghe lỏm được trong tiệm rượu, họ sẽ lảo đảo ra ngoài trời đêm và nói về nhà nước và chính sách bằng một giọng mà ai cũng có thể nghe. Lời nói của Beniamino đến rõ ràng khi tôi khụy gối xuống trong bóng tối, với má ấn chặt vào cửa chớp bằng gỗ thô ráp.

Gã ta đang nói trôi chảy về thứ gì đó gã sẽ làm nếu gã chỉ huy quân đội Cabria, và tên đồng hành đang thử làm gã câm đi, dù một lời nói tự do khiến gã nóng nảy. Ngạc nhiên nhỏ, vì giữa những kẻ hoạch vĩ đại và nhiều trận chiến vẻ vang hơn cả xô đẩy ẩu đả của thông tin là việc chiến tranh giờ đây trong tầm tay.

“Lão Carlo muốn chúng ta nghĩ chúng ta đang chiến đấu với Naples.” Beniamino nói và khùng khục cười. “Cứ như không ai biết Naples là thằng hầu của vua Philip, và sẽ phá mệnh lệnh lão ta ấy!”

“Im đi! Không an toàn khi nói về nó đâu.” Tên bạn đồng hành nghe lo lắng.

“Tao biết - ngài Công tước sẽ lấy lưỡi tao. Và mắt t, và mọi thứ khác nữa, không chừng, lão ấy quá âu yếm trước danh tiếng của nữ Công tước. Chà, lão sẽ có một người vợ nóng bỏng sau hai con bò cái lạnh băng đã cưới trước đó, và thấy nơi nào sẽ mang cơn thèm khát đến!”

“Giữ mồm miệng đi, vì Chúa! Cả hai ta sẽ bị treo cổ!”

“Treo cổ cũng là một nguyên nhân để chết thôi, tao nói thế đó.” Có một sự táo bạo nhuốm trong giọng Beniamino. “Sao nào, bị giết trong những xung đột kiên quyết ở việc nhà của lão Carlo - vì Bà Gratiana tìm kiếm chiếc giường ở những thằng đàn không khác, thứ mà kẻ phóng đáng già nua ấy không còn có thể tự cho mù ta?”

Có một trận xô đẩy, khi tên còn lại gần mạnh bỏ đi.

“Tao đi đây - đi vào trong. Tao sẽ - sẽ không nghe mày nữa.”

“Ở đây có gì phải sợ? Tao nói thứ mày đã biết - Công tước Carlo mang một cô dâu Tây Ban Nha về với gương mặt như vẹt và thói quen của một con dê để thỏa mãn chiếc giường hoàng gia của lão. Và khi lão tìm ra những mảnh mù ta đang chơi với lão, ngay khi cả nửa Cabria đã biết từ rất lâu-”

“Nói khẽ thôi! Những tên lính gác...”

“- lão trách mắng mù ta quá thẳng thừng, và công khai đến mức, mù ấy sắp đặt để người bà con nam của mù, con chó cảnh xứ Naples của Philip khơi lên cuộc báo thù bằng cuộc chiến này.”

“Mày đang mê sảng đấy. Bà ta có thể báo thù thế nào bằng cách đặt Naples tại cổ họng chúng ta?”

Beniamino hên hếch lần nữa. “Ồ, Luigi! Luigi, mày cũng biết rõ như tao mà! Gratiana muốn cảnh góa chồng và châu báu để trả cho mất mát của mù - mù có thể không bao giờ vớ được nó nữa. Mất một cô thôn nữ giản dị để làm nguội lão Carlo; lão đủ nóng bỏng cho bất kỳ phụ nữ nào ngoài trẻ măng và mơn mớn.”

Với một tiếng ồn như tiếng cầu nhàu sợ hãi, Luigi giật mình ra khỏi sự ghì chặt từ Beniamino, và tôi nghe những tiếng bước chân loạng choạng lộp cộp trở lại quán rượu. Beniamino tặc lưỡi và rồi, với một tiếng thở dài, theo sau một cách chậm rãi.

Tôi vẫn ở trong bóng tối, bỏ quên sự băn khoăn của chính mình. Trong sâu thẳm tận đáy lòng, tôi đã luôn tin những bài giảng của nhà thờ, rằng chiến tranh là công cụ của Chúa; những cái chết sẵn lòng là một phần nguyện vọng Người, và sợ hãi bất kỳ cuộc chiến nào là một tín hiệu của mong muốn tin tưởng. Đó là một cuộc chiến tranh có thể ăn sâu vào những hành động con người, chiến đấu vì ích kỷ và những kết cuộc nhỏ nhen, không xứng đáng với bất cứ giọt máu nhỏ xuống nào của người lính, dường như với tôi sau đó như một ý niệm thấp thoáng trong một vực thẳm không mơ tưởng được.

Ngày tiếp theo, tôi không chú ý đã làm việc chăm chỉ đến mức nào hay được bảo những gì. Tâm trí tôi quá đầy ắp những thứ đã được nghe thấy, và trọn ngày tôi sống với hy vọng kinh khủng rằng bằng cách nào đó, tôi có thể biết nhiều hơn. Celia hẳn phải nghĩ tôi điên loạn, vì tôi chuyển qua các nhiệm vụ của ngày với một tính kiên nhẫn thần nhiên, mà những lời chị chế giễu không thể làm bật ra sự trả miếng.

Đêm đó, Beniamino trở lại với một tên đồng hành mới và một mẫu tin sốt dẻo. Ngài Công tước đang chuẩn bị cùng đi với quân lính để hất cẳng bọn xâm lăng.

“Mang theo con trai lão.” Beniamino nói. “Mấy thằng con trai. Cả hai đứa. Những Công tước và Công tước con tất cả đều tham gia cuộc chiến.”

“Sandro không phải một Công tước.” Tên bạn của Beniamino say gần như gã. “Thằng ấy là một đứa con hoang.”

“Ngài ấy là một tên con hoang tuyệt vời. Một người lính từng trải thực sự. Tao yêu ngài. Xứng đáng gấp mười lần so với thằng em trai đồng bóng.”

“Ssh! Domenico là người thừa kế ngai vị. Và có quyền củng cố cánh phải.”

“Thằng ấy có nó vì hắn là một thành viên của gia tộc Raffaele. Cho hắn ta một kẻ thù - chỉ một - và mày sẽ không bao giờ thấy hắn đáng một hạt bụi. Tao thề hắn chỉ đồng ý đến để gần như trở thành tên chỉ huy đẹp trai.”

“Không.” Đột ngột có sự e sợ trong giọng người còn lại. “Hắn ta sẽ không bỏ chạy, Beniamino. Tao phục vụ dưới trướng hắn ở Genoa khi lão Carlo gửi chúng ta ra ngoài chống lại Hapsburgs, và hắn không hề biết sợ.”

“Nếu hắn có một tên cấp dưới giỏi giang-”

“Hắn ta không có. Tao nói với mày...”

“Không. Đừng nói với tao về hắn.” Beniamino thở nặng nhọc. “Với bất kỳ may mắn nào hắn sẽ bị giết thôi, và tao phù hợp cho tên Tây Ban Nha nào có thể làm điều đó.”

“Đó là lời phản nghịch. Phục vụ Domenico trẻ tuổi khiến mày phát ốm đến vậy sao?”

Một sự im lặng, rồi Beniamino thì thầm gì đó tôi không thể nghe. Tôi chỉ bắt được những từ “thằng em trai nhỏ của tao” và rồi tên còn lại nói gì đó, cau gắt và cân nhắc.

“Tao luôn nghe hắn chắc chắn là với một cô gái trẻ. Trong phòng canh giữ, họ nói bất kỳ ả đàn bà nào cũng đủ tốt cho hắn - một lần - như cha và anh trai.”

Beniamino tạo ra một âm thanh rúc rích. “Tao cóc quan tâm; hắn có thể mang một con cóc cùng lên giường nếu sẵn lòng. Nhưng ta nói hắn không phải là một tên lính xứng đáng! Con điên của lão Carlo đã mạo hiểm quá nhiều mạng sống dưới trướng một thống lĩnh thiếu kinh nghiệm. Cảm ơn thánh tao phục vụ bên cánh trái, dưới trướng Sandro tốt lành! Ngài ấy nhìn thấu suốt lính của mình. Thật là một tội ác ngài không phải là người thừa kế khi lớn hơn năm tuổi so với... thằng em trai đó.”

“Một tên con hoang,” bạn gã nhận xét sáng suốt, “không thể kế vị.”

“Ngài ấy sẽ kế vị nếu con quý bạc kia chết đi.” Beniamino quay lại. “Thôi nào, tao muốn uống vì vận rủi của Domenico. Có lẽ hắn sẽ bị giết trước khi tất cả người của hắn bị tàn sát.”

Hai ngày sau đó, Beniamino đã đi với quân đội còn lại của Công tước Carlo, những tên lính uể oải ngáp dài trống rỗng đã vội vã bỏ lại Fidenza như những con kiến đen băng qua con đường phát sốt hừng hực. Những người lính cánh trái ra đi tiếp tục công việc với côi lòng nặng trĩu, và bây giờ, lần nữa, tôi nghe tên nữ Công tước từ miệng lưỡi của ai đó như một lời nguyện rửa.

Đó là những ngày chờ đợi, những ngày nóng bức, khi Fidenza ủ ã dù đợi chờ vài thứ ái dị sinh ra, và mọi người ngay lập tức mất kiên nhẫn, lo lắng. Thành phố che giấu trong sự thịnh lặng u uẩn. Ngày ngày trôi qua mà không có tin tức từ biên giới, và tin đồn bắt đầu rù rì lần nữa như lũ muỗi giận dữ; nhưng giờ Antonio ít quan tâm hơn, vì cư dân tụ tập liên tục hết ngày này sang ngày khác, để trao đổi những tin tức mới nhất, và uống cho thành công của Công tước. Về sừng sĩa của ngài ấy giờ đây biến mất - nếu Cabria trên bờ vực thảm họa, nó không phải là mối bận tâm, chừng nào mà ngài ấy còn làm ra tiền.

Tin tức đến vào một tuần sau. Tôi đang giúp Celia trong nhà bếp khi, ngay giữa buổi sáng, những người đưa tin phi nước đại vào tại cánh cửa phía bắc thành phố, và hò la tin trên những con đường. Tất cả những gì chúng tôi nghe là tiếng ồn la hét đình tai và âm thanh bối rối. Rồi một tiếng rống nổ tung từ ngoài phố, và Antonio bắt đầu chạy ra khỏi cánh cửa như một tên điên. Celia và tôi chạy đuổi theo anh, khi ấy cùng chia sẻ ngạc nhiên.

Trên con phố, Antonio đang chiến đấu xuyên qua đám đông, kích thước to lớn của anh thúc ép được một lối đi mở ra hướng đến người cưỡi trên lưng con ngựa màu hạt dẻ. Người đàn ông đã nỗ lực thắng cương - đám đông quanh anh ta quá dày để có thể di chuyển - và lực ép của những người la hét đang bắt đầu khiến con ngựa hoảng hốt, cau gắt và cựa quậy khó khăn. Người cưỡi ngựa đang gào toáng, nhưng không một lời nào anh ta nói có thể nghe thấy trong tiếng hỗn loạn này.

Một tay to lớn của Antonio gần dây cương - tôi thấy người cưỡi ngựa thoáng liếc nhanh xuống, tay chuẩn bị rút gươm ra, nhưng rồi Antonio thét lên thứ gì đó trong tiếng ồn và kéo mạnh đầu con ngựa xoay đi. Người

đàn ông vẫn ngồi trên yên, khi con vật bắt đầu quay, hiện tại không chú ý đến những câu hỏi của đám hỗn tạp, chỉ cúi đầu xuống khi cười qua cánh cổng quán Eagle.

“Nhanh lên, vợ!” Giọng Antonio khàn đi với hứng thú. “Rượu cho người đưa tin của Công tước Carlo!”

Celia quay sang tôi. “Làm như anh ấy bảo! Và bảo đám người hầu sẵn sàng - nếu tất cả theo sau để nghe tin, đó là vận may của chúng ta!”

Tôi quay lưng và chạy với đầu rung lên từ cái tát nóng vội của chị. Một bình rượu tốt nhất từ hầm rượu và một trong những bộ tách mới - và rồi tôi ở tiệm rượu, thở dốc yêu cầu những chú nhóc phục vụ, và Celia đang vồ lấy những thứ từ tay tôi để rót cho người đưa tin của Công tước. Căn phòng đầy ngập, ngày càng nhiều người tập trung trong từng khoảnh khắc, và tôi bỗng tôi đã bị quên lãng.

Tôi giấu bản thân sau bức tường đám đông chen lấn, cầu nguyện ở giữa nhiều người đến thế tôi có thể ở đây mà không bị chú ý. Đôi mắt Celia chỉ dán vào người đưa tin, người đã nốc một ngụm rượu và đang giơ ly ra để lại được đổ đầy. Không có mũ sắt, anh ta trông ít kinh khủng hơn; một chàng trai trẻ với đôi mắt màu trời xanh rực sáng, đôi mắt trên gương mặt với sự hả hê hài lòng vì sự chú ý anh đang nhận được. Khi anh uống lần nữa, tôi chú ý những người phục vụ di chuyển ra giữa đám đông, phục vụ hết mức có thể, thế nên ngay cả những ai tiến đến vì tò mò cũng đang trả tiền để ở lại.

Ít nhất năm mươi cặp mắt dõi theo cử động cánh tay của chàng trai, khi anh ta đặt ly xuống và mở miệng; rồi ai đó la, “Tin tức là gì?”

Ngay tức khắc, mớ tạp âm hỗn độn bùng lên lần nữa, từng người một rú lên tin tức mới nhất mà không đợi nghe họ nói gì. Antonio gầm rống, “Im lặng, và để ngài ấy nói!” và khi người đưa tin đứng lên, âm thanh chết đi thành tiếng thì thảo lo lắng.

“Chuyện gì xảy ra với quân đội của Công tước Carlo?” Ai đó hét.

“Đó là một chiến thắng tuyệt vời.” Chàng trai trẻ mỉm cười trước tiếng hoan hô cho lời anh ấy. “Kẻ thù đã rút trở lại Naples, và những người lính của chúng ta đang trên đường trở về nhà lần nữa.”

“Có phải họ đã chiến đấu?”

“Chuyện đó xảy ra khi nào?”

“Ngài Công tước đã chiếm lại Arriccio?”

“Ngài ấy sẽ hoàn tất việc đó bằng cách này.” Người đưa tin nhìn vào người nói câu cuối cùng. “Ngài ấy gặp quân thù trên ngọn đồi giữa Arriccio và Lâu đài Fucino, đánh chúng tan tác đến mức tôi nghi ngờ họ sẽ đợi ông ấy đến Arriccio.”

“Lâu đài Fucino!” Celia ré vang. “Đồn trú mùa hè của ngài Công tước! Nhưng nơi đó chỉ cách đây hai ngày hành quân!”

Chàng trai trẻ cười toét miệng. “Bà không cần lo lắng. Kẻ thù đã bị đẩy lùi một cách an toàn. Chúng không đi xa hơn năm lý[3] về hướng bắc Arriccio, và chúng ta đuổi sát nút. Ngài Công tước đã đi xa chúng và rồi đột ngột quay lại, có nghĩa là tấn công chúng bất ngờ từ phía sau.”

Có một tiếng xầm xì; vài người lớn tuổi không thích chiến lược, nhưng phần lớn hơn nín thở vì nôn nóng như tôi.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Câu hỏi đến từ hàng tá cổ họng.

“Đó là nơi con đường đến Lâu đài Fucino chạy xuống dốc và vòng qua Sant’Angelo. Chúng tôi theo sau chúng rón rén đến mức chúng đã không cảnh giác. Công tước phân chia quân đội, rồi đặt chính ngài và quân lính bên cánh trái, con trai ngài ấy - Đức ngài Domenico và lực lượng bên cánh phải. Họ đợi phía trên và thu dọn sau khi Quý Ngài Con Hoang - Quý ngài Alsessandro của tôi - lãnh mệnh lệnh xuống trung tâm.”

Anh ta dừng lại và hớp một ngụm rượu. Cả căn phòng thỉnh thoảng, chờ đợi.

“Lúc đầu trông như nó sẽ có kết quả. Quân lính của Ngài Sandro băng qua đỉnh ngọn đồi gần nhất và tiến thẳng lên tốp lính bảo vệ đằng sau. Chúng tách ra, bỏ chạy xuống đồi, và cứ như một sự thảm bại hoàn

toàn, cho đến khi một trong đám Tây Ban Nha chết tiệt đó tập hợp người lại, và chúng kháng cự giữa những tảng đá nơi con đường độc đạo. Quân lính của Ngài Sandro ngay lập tức dừng chân, vì đường hẹp và dốc, bọn Tây Ban Nha không thể bị càn quét bởi một toán quân khác từ phía trước hay phía sau.”

Antonio liếm môi. “Quý Ngài Con Hoang đã làm gì?”

“Thức đám quân ngài ấy tiến lên trong bất cứ tình huống nào. Họ bị tàn sát như đám gia súc thể mạng. Hơn ba trăm người chết, họ nói, nhưng tôi đã đi khỏi trước khi họ đếm.”

Tôi nghĩ đến lòng trung thành lúc chệnh choáng say của Beniamino ở người chỉ huy già, và hy vọng điều đó vẫn sống sót sau cuộc chiến. Celia vung tay.

“Chúa linh thiêng, thật là một thứ kinh khiếp! Làm sao anh có thể gọi đó là một chiến thắng?”

Gương mặt dữ tợn của người đưa tin bùng sáng. “Nó là thế, vào lúc kết. Kêu đã chế giễu chúng ta quá lâu để rồi cuối cùng, chúng không kịp tập hợp lại một cuộc đột kích mới; chúng nói là vô vọng và sẽ không nhúc nhích vì tất cả những lời chửi rủa của Ngài Con Hoang. Chúng tôi nghĩ đã mất tất cả - quân Tây Ban Nha ở đó gấp ba lần - nhưng rồi đội quân cánh phải bắt đầu di chuyển.”

“Đội quân cánh phải!” Tôi không nhận ra tôi đã nói cho đến khi nghe giọng của chính mình. Người đưa tin liếc nhanh xung quanh.

“Phải, mà không đợi lệnh của Công tước. Ngài Domenico quay ngựa thẳng xuống quân địch ngay tại nơi con đường độc đạo. Mặt đất nơi đó quá dốc, thật là một điều kỳ diệu rằng ngài ấy và ngựa không bị giết. Nhưng ngài chuyển động nhẹ nhàng ra khỏi con đường đầy mưa bụi cùng đá, và nhảy xổ vào bên sườn quân địch. Ngay khi quân lính ngài ấy thấy điều đó có thể thực hiện, họ cũng ồ ạt tấn công xuống, và quân Tây Ban Nha tan nát và bay biến. Với những kỵ binh rơi ra khỏi bầu trời như những viên đạn súng thần công, tôi dám thề chúng đã có đủ.”

Ngay lúc đó, tôi bắt được đôi mắt Celia và nguyên rửa lời nói bất cần của mình. Giá như chị quay đi khỏi tôi trong thoáng chốc, tôi có thể nhẹ nhàng trở lại nhà bếp an toàn - nhưng chỉ khi tôi bắt đầu thụt lại, người đưa tin tiếp tục câu chuyện lần nữa, và tôi bất động đứng đó, bị mê hoặc.

“Chúng vô chạp lấy đường thoát thân ở phía bên kia đường, phần lớn bọn chúng, và chạy thẳng lại chỗ quân của Công tước Carlo. Một vài tên thoát ra phía bắc, nhưng sau đó Đức ngài Sandro quá căm giận về phần ngài trong trận chiến và được cứu thoát bởi chính người em trai của mình nhiều đến mức, ngài ấy gột tẩy cơn giận bằng cách săn đuổi bọn loạn binh.” Anh ta nốc một hơi rượu cuối cùng xuống cổ họng. “Tôi nghe rằng họ chặt một người đàn ông xuống khi hắn giấu mình nơi vườn nho của ai đó, và Đức ngài Sandro cười phá lên và nói máu sẽ làm mùa thu hoạch nho màu mỡ hơn.”

Tôi rùng mình, phần nhiều là do nhận định khát máu hơn là trước lời chế nhạo.

Celia nói. “Và hiện tại thì sao? Quân đội sẽ quay lại đây với ngài Công tước hay quay về đồn trú?”

Chàng trai lắc đầu. “Tôi không biết. Trận chiến chỉ vừa mới bắt đầu khi tôi đi khỏi - Công tước gửi sáu người chúng tôi hấp tấp mang tin tức đến cho nữ Công tước, để bà biết ngài ấy an toàn.”

Nhớ tất cả những gì đã nghe, tôi không thể ngăn được mình mỉm cười - giống như ngài Công tước đã gửi tin tức để làm người vợ ngài ghê tởm bức tức hơn, và đập tan nát những hy vọng báo thù của bà ấy. Giờ đây người đưa tin đang chuẩn bị rời đi; anh ta phải nhanh chóng đến palazzo, anh ấy nói, và công bố tin khi đi khỏi. Giờ là lúc để tôi đi nếu muốn thoát khỏi sự trừng phạt. Nhẹ nhàng hết mức có thể, tôi vòng ra sau bức tường đến cánh cửa gần nhất; tôi có thể thoát ra từ đây vào sân, và từ đó có thể đến bếp. Tiếng cạch của chốt cửa lẩn át những lời chào tạm biệt khi tôi trượt ra ngoài và đóng nó lại đằng sau.

Ngoài đường, âm thanh la hét đã chết đi, nhưng một hay hai người vẫn thơ thẩn đợi tin tức ở cổng. Tôi do dự bởi những cái nhìn chòng chọc tò mò và đang chạy về phía cửa bếp, thì một bàn tay kẹp chặt lấy khuỷu tay tôi từ phía sau. Tôi nhanh chóng quay lại trong sự tím chặt đau đớn để nhận thấy bản thân tôi không phải đang đối mặt với Antonio, mà là một người hoàn toàn xa lạ.

Ngay khi hắn nói, tôi nhận ra giọng hắn. Đó là một trong những tên thương gia, một khách hàng thường xuyên quan tâm nhiều đến những gái điếm hạng sang, những cô nàng kinh doanh ở Eagle nhiều hơn so với

rượu của Antonio. Tôi thường nghe Celia phàn nàn rằng Messire Luzzato đến ít như thể nào vào buổi tối. Đôi mắt nâu lục nhạt của hắn đang lóe lên lấp lánh khi chăm chú vào tôi, và hắn bĩu môi như thể tưởng tượng tôi là một món mồi ngon ngọt ngào.

“Em đang làm gì ở đây, cô gái trẻ? Đường ra là xuyên qua cánh cửa phía xa kia.”

“Tôi biết.” Tôi cố để thoát ra khỏi sự kẹp chặt của hắn. “Tôi làm việc ở đây trong bếp.”

“Vậy sao? Thế thì tại sao ta không thấy em trước đó? Ta đến đây thường xuyên, và sẽ không thể nào quên một cô gái trẻ như em.”

“Tôi không đi xuống đợi khách.”

“Họ đợi em ở trên những bậc thang, phải thế không?” Đôi mắt tên thương gia lóe sáng. “Nghĩ đến việc thăng dần độn béo ục Guardi không bao giờ nói cho ta! Chà, điều đó sẽ được cứu vãn sớm thôi. Đưa tay em ra nào.”

Tôi đặt bàn tay tự do ra phía sau lưng, và hắn phá ra cười

“Không cần phải bên lên thế này! Hỏi chủ nhân em liệu ta có hào phóng đủ không khi một cô gái trẻ tử tế. Đưa tay em đây, và chúng ta có thể đến chuồng ngựa ở kia và làm việc của hai ta.”

Hắn ta đang sờ mó túi tiền khi nói, và tôi tuyệt vọng cố gắng giật mạnh mình ra khỏi hắn. Những đồng tiền rơi xuống, và hắn ngược lên nhìn tôi với nụ cười biến khỏi gương mặt.

“Sao, mày quá kiêu hãnh với tao? Tao đã thỏa thuận với những đứa tử tế như mày trước kia, với vẻ mặt tu sĩ và những trò lừa của con diêm để nâng cao giá trị của mình. Tới đây nào.” Nụ cười hắn giờ đây nhăn nhó. “Ta sẽ không làm đau em, và sẽ có một đồng bạc cho em sau đó.”

Hắn ta đang cố ấn tiền vào lòng khi tôi vùng vẫy, hoảng sợ. Rồi một bàn tay khác, vuông vức và sạm đỏ, chộp lấy vai và giật mạnh tôi ra.

“Mày đang làm gì ở đây sau khi tao cấm mày?” Gương mặt Celia đỏ ửng, môi mím chặt và mắt rục cháy. “Đồ con gái hư hỏng hỗn xược!”

“Cô gái này,” tên thương gia ngắt lời, “đang gạ gẫm tiền của ta. Ta hiểu bà giữ gìn một quán trọ đức hạnh, thưa bà.”

Celia bắn cho hắn một cái liếc nhanh, nhưng nếu chị thấy sự hài lòng ẩn giấu phía sau lời xúc phạm ấy, chị không để tâm tới. “Tôi không thể lắng nghe sau lưng từng cô gái ở nơi này, thưa messire. Nó đã nói gì?”

Đôi môi bĩu ra nghiêm nghị. “Tôi không thể nói cô ta đã đề nghị tôi điều gì để có tiền bạc của tôi. Tôi đang vội trở về nhà để kể với vợ tin tức thì cô ta chạy đến phía sau, bám chặt lấy tay tôi...”

“Không!” Bằng cách nào đó, tôi tìm thấy giọng. “Hắn ta đang nói dối. Là hắn đã bắt em...”

“Chuyện gì vậy?” Giọng Antonio cắt ngang. “Felicia, mày làm gì ở đây? Chuyện gì xảy ra, vợ?”

Tôi cố để nói, nhưng Celia cộc lốc bảo, “Giữ miệng lưỡi mày lại.”, và tôi nghe tên thương gia kể câu chuyện của hắn lần nữa; lần này phải chịu đựng sự thật ít đến mức tôi không thể nhận ra chính mình trong giọng hắn. Khi hắn xong, chị ấy nói. “Đừng lo, chúng ta sẽ thấy nó bị trừng phạt.”

“Và ả ta xứng đáng với sự trừng phạt đó.” Tên thương gia khê liếc qua tôi. “Những con gái diêm như thế này sẽ mang lại tiếng tăm xấu đi cho quán.”

“Chúng tôi sẽ dạy nó cư xử tốt hơn.” Antonio nhìn lại. “Vào trong đi, cô gái, và ở trong phòng cho đến khi anh đến.”

Không một lời nào, tôi quay đi và chạy băng qua sân, vào trong quán trọ và lên các nấc thang đến gác mái. Từ cửa sổ, tôi có thể thấy nhóm nhỏ ở đó dưới ánh mặt trời. Antonio và Celia vẫn đang làm dịu Messire Luzzato, hắn đang giữ cái áo choàng và chuẩn bị rời khỏi. Thêm vài lời nữa và rồi hắn sải bước hướng về cánh cổng với cái liếc thoáng qua hiểm độc vào hai người khác.

Tôi quan sát họ thảo luận, cả hai vào bên trong rồi chú tâm đến những vị khách; rồi họ nhìn xung quanh, giật mình, khi người đưa tin gấp gấp ra khỏi tiệm rượu để trèo lên con ngựa lần nữa, với đám đông sát gót. Trong một khắc, khoảnh sân đầy ắp hàng ngàn người, và chỉ khi nghe tiếng bước chân lên bậc thang, tôi nhanh chóng quay đi khỏi cửa sổ.

Họ cùng nhau đứng chỉ ngay cửa, gương mặt đanh cứng và chẳng chút khoan dung. Antonio đang chảy mồ hôi vì nóng, áo sơ mi dính chặt vào tấm lưng mập mạp; hai tay anh, những ngón cái bầu vào sợi dây lưng to bản quanh chiếc bụng phệ, đang giật giật như làn da trên lưng một con bò cái. Celia đứng chống nạnh trên hai tay, gương mặt rộng cháy lên khuôn khiếp với thuần nổi căm ghét.

“Em đã cảnh cáo anh, Antonio.” Có một nhắc nhở về chiến thắng trong giọng chị. “Em nói với anh nó sẽ chứng tỏ không gì tốt hơn ngoài một con điếm. Có lẽ giờ đây anh sẽ biết ơn những gì em nói.”

“Người đàn ông đó...” Tôi đang lắp bắp, khó có thể nói ra lời. “Hắn ta nói dối. Em không bao giờ yêu cầu hắn tiền bạc. Hắn nói thế vì em sẽ không đi với hắn.”

“Một câu chuyện thú vị làm sao! Có phải nên nghe lời mày hơn lời một trong những vị khách có giá nhất của bọn tao?”

“Vâng, đúng thế!”

Celia nhếch mép. “Rất giống - khi một người đàn ông với btiền có thể tìm thấy năm mươi ả tóc vàng ở bất cứ góc đường nào! Có phải tính e lệ ở cô gái trinh nữ của mày khiến mày từ chối, hay mày sợ bị khám phá ra?”

“Em... em sợ bị chạm phải.” Tôi khấn nài nhìn Antonio. “Anh biết em đang nói sự thật mà.”

Anh ấy lưỡng lự, và Celia quay sang tôi. “Không quan trọng mày ra sao - mày cãi lời tao, mày con ả dâm đang nhỏ bé, và đó là đủ để bị trừng phạt. Nếu mày không ở nơi không có phận sự, gã sâu bọ Luzzato đó sẽ không bao giờ gặp mày. Hơn nữa, tao không nghi ngờ gì việc mày sẽ đi với hắn nếu tao không đến.”

Phát ồm, tôi nói không, nhưng chị phải đi.

“Tất cả những tháng ngày bọn tao đã nuôi mày, cho mày một mái nhà, thậm chí cho mày cả cái mặc, và chuyện này là lời cảm ơn mày dành cho chúng tao, đồ chó cái bạc bẽo vô ơn! Ở đây chẳng có cặp đôi mới cưới nào sẽ cho một đứa hư hỏng không một xu dính túi, không tên tuổi như mày về nhà, bỏ mày một mình cũng là đối xử quá tốt!”

“Vậy thì sao lại giữ em?” Hiểu biết và gần như quên mất những lời tự nhủ phải kiên nhẫn, tôi quay sang đối mặt chị. Trong một thoáng, đôi mắt chị ngạc nhiên, rồi chúng trở nên cứng rắn. Môi chị siết chặt.

“Tao biết nhiệm vụ đức tin của tao đủ tốt.”

“Nhưng chị biết chị không muốn em ở đây. Tại sao...”

“Hỏi anh ấy đấy.” Chị hát đầu một cách khinh bỉ về phía Antonio. “Anh ấy là người duy nhất muốn giữ mày.”

“Im lặng nào, phụ nữ!” Antonio rống. “Đây không phải chuyện của cô.”

“Ồ, không phải sao? Vậy thì để tôi nói cho anh...”

“Con bé có thể chịu sự trừng phạt vì không vâng lời! Không thêm gì nữa.” Gương mặt Antonio tím lại. “Đây, anh sẽ dạy nó cư xử!”

Bàn tay anh đánh vào lưng khiến tôi chao đảo; tôi đến gần dựa vào cạnh giường và đứng đó, loạng choạng, đợi lần đánh tiếp theo. Nhưnggạc nhiên, nó không đến - chỉ có tiếng cánh cửa đóng sầm và âm thanh giọng Celia tăng cao phản đối trên những nấc thang.

Chông chênh, tôi ngồi xuống giường. Tôi biết tại sao Antonio chấp nhận trông nom tôi, và tại sao anh tin câu chuyện của tôi hơn của Messire Luzzato - anh biết nỗi sợ tôi có với đàn ông là thật và không giả vờ, và trong cái khê liếc ngấm ngấm trao cho tôi, tôi có thể đọc được ký ức vẫn còn day dứt lương tâm anh. Anh không bao giờ quên cái đêm bảy năm về trước, sau khi mẹ tôi qua đời thì cha dượng quyết liệt cố tìm đường

vào giường tôi, và anh đã phải lôi ông ra khỏi đó. Anh biết rõ tôi đã sợ hãi đến mức nào sau ấy, và những năm tháng về sau tôi đã không thể chịu được việc ngủ trong bóng tối nhiều đến nhường nào. Lần này, ngay cả lời chua cay của Celia cũng không khiến anh trừng phạt tôi vì một tội lỗi anh biết tôi sẽ chẳng bao giờ phạm phải.

Tôi ở trong phòng cả ba ngày, và không ai đến gần tôi ngoài Celia. Chị không nói với tôi hay trả lời tôi bất cứ câu hỏi nào, nhưng tôi có thể thấy cái nhìn hằm hê trong mắt chị như thể thấy tôi căm lạnh khiến chị hài lòng. Chị mang thức ăn cho tôi mỗi ngày - không nhiều - vài thứ để may vá, để dù tôi bị nhốt trong sự ghét bỏ cũng sẽ không làm chị phạm một lỗi lầm. Trong những ngày đó, tôi trải qua những giờ may vá trong vô tận vào ban ngày, và không có công việc nào cho tôi làm trong bóng tối ngoài những suy nghĩ của chính mình, vì bây giờ tôi không được phép thấp cả một ngọn nến.

Không có tin tức nào từ quân đội của Công tước; ít nhất không ai nói về điều đó trong tầm nghe của tôi, và tôi bắt đầu nghĩ hẳn phải có một trận chiến thứ hai, và tất cả binh lính bị giết chết trên đường trở về Fidenza. Nhưng vào ngày thứ tư, tôi nghe những người trông coi chuồng ngựa trò chuyện.

“Ngày mai, đúng không? Lão ấy đã không hào hứng lắm trong chuyện mang quân đội về nhà.”

“Tại sao lão phải vội vã khi chiến thắng? Lão đã phá hoại và cầm tù đủ để làm vướng bận mình, với những gì tao nghe được.”

Anh chàng đầu tiên cau mày. “Ít nhất lão sẽ không ở lại trên cánh đồng trước thành phố khi đến. Ở độ tuổi đó lão sẽ thiết tha có một cái giường của riêng lão.”

“Phải, và cả người vợ đáng yêu nữa.”

Một trận cười bùng nổ, lại.

“Mày có nghe lão có ý lôi mụ ta đi sau khi chiến thắng và khiến mụ cảm ơn cùng lão vì trận thắng trước tên bà con nam của mụ?”

“Tin lão Carlo đi. Lão sẽ thuần mụ đàn bà cay độc thù hận đó.”

Giọng cười họ nhạt đi khi tách ra làm việc, và tôi dữ dội mồm mồm khi bị những lời họ đâm vào. Với tôi, tin tức như chương mới trong câu một chuyện cổ tích của trẻ nhỏ; khi đó chẳng có nhân vật tuyệt vời nào với tôi là thật hơn những chàng hiệp sĩ và những con rồng mẹ tôi thường kể, nhưng những hành động con người họ khiến tôi cô độc. Sau đó ít lâu, tôi nghe Antonio rống, nói về đám diễu hành khai hoàn ca sẽ đi qua từng cánh cửa. Anh là một người sửa soạn công việc, anh khoác loác; anh có thể cho thuê cửa sổ nơi nhìn ra con phố và trở nên giàu sụ trong một ngày. Tôi nghĩ về nữ Công tước Gratiana và tự hỏi bà ấy làm sao chịu đựng được sự hân hoan công khai chống lại việc đất nước bà thua trận; thậm chí đau lòng cho những người đã chết vì mối bất hòa giữa bà và chồng. Nhưng giờ đây, nhìn lại, tôi biết bà ấy sẽ không bao giờ nghĩ về bất cứ gì của sự tiếc thương.

Công tước Carlo thông dong về hướng bắc và không đến vào ngày kế tiếp, mà là ngày tiếp nữa, và rồi hấp tấp qua thành phố để đến palazzo trong bí mật. Tin đồn rằng đó là do ngài ấy chưa bao giờ là một kẻ khoác lác lừa người, một người chiều theo đám đông, và không có ý phá hỏng ấn tượng xuất hiện trong đám rước hoành tráng bằng cách bị quá nhiều người trông thấy. Giờ đây, tôi không còn trao cho Celia sự hài lòng của việc hỏi khi nào tôi có thể tự do - tôi rèn cho bản thân tự bằng lòng, từ chối van xin tự do, và sống nhờ những mảnh thông tin rời rạc nghe được từ cửa sổ để nuôi dưỡng tinh thần đói khát.

Từ một người bạn của Celia, một người phụ nữ bán hoa quả trong chợ, tôi nghe được Đức ngài Alessandro trở lại thành phố. Hẳn không bị lời cảnh báo của cha quấy rầy, và lượn lờ quanh con đường xuyên qua khu chợ, tẩm trong tiếng vỗ tay tán thưởng của cư dân.

Celia đã đi ra đến cánh cửa, vẻ hung hăng, nhưng chị ở lại, vẻ hứng thú bất chấp người phụ nữ đó đã nói gì.

“... không, không ngạo mạn chút nào, và với một nụ cười vui vẻ mà bà ước ao có thể thấy! Ngài ấy cho ngựa bước đi hết sức cẩn thận, bà sẽ nghĩ ngài e sợ làm đám trẻ sợ hãi - nhưng chúng bu quanh ngài, và rồi ngài nâng thẳng nhóc lên và để cu cậu trước trên lưng ngựa - tôi tự hỏi sao ngài ấy chưa kết hôn; ngài sẽ là một người cha tuyệt vời!”

“Tất cả những gì tôi nghe,” Celia chanh chua nói, “ngài ấy sẽ không thỏa mãn với một người phụ nữ.”

“Và tại sao ngài ấy nên thế? Ngài ấy hãy còn trẻ, rõ là vậy.”

“Ba mươi bốn hay xấp xỉ cỡ đó.” Celia xấu xa cung cấp.

“Chà, vẫn còn khối thời gian. Không nghi ngờ gì ngài ấy có ý định cưới vì tình yêu.” Người phụ nữ thở dài. “Ngài hôn tay những cô thiếu nữ trên phố chợ - vỗ vào vai đám đàn ông - và tương tự với các cô gái trưởng thành xinh xắn, ngài hôn tay họ cứ như họ đã trở thành nữ Công tước! Ngài ấy cũng sẽ hôn cả tôi, nhưng có một thằng cha cực kỳ cao phía trước, và tôi sẽ không làm loạn lên, nên thay vào đó ngài cúi chào tôi.”

“Những cung cách tán tỉnh!” Celia khịt mũi, nhưng nghe đồ kỵ. “Ngài ấy chẳng có ý gì trước việc đó, tôi thề, ngoài nghịch ngợm với những ả đàn bà trẻ.”

“Giờ bà đang đánh giá sai ngài ấy rồi, Bà Guardi, tôi dám thề bà sai. Ngài ấy không có ý đùa giỡn; nó chảy tràn từ trái tim nhân ái.”

Celia từ bỏ quan điểm. “Ngài ấy trông thế nào, khi nhìn gần?”

“Ồ, đẹp trai và phần khởi - ngài ấy giống gia đình ngài Công tước già nua. Thấp như Công tước Carlo và ngăm đen như cha ngài khi còn trẻ, nhưng với gương mặt góc cạnh như một chiếc hộp. Và ngài ấy có đôi mắt biếc xanh, và đôi mắt ấy không bao giờ đến từ bên gia đình Raffaele.”

“Bà nghe như có nửa yêu ngài ấy.” Celia khinh miệt nói.

“Cả Fidenà đều thế, bà Guardi. Tôi thề đấy! Không ai thấy ngài ấy có thể nói điều gì khác, ngài ấy quá vui vẻ và nhã nhặn.”

Nhưng hẳn ta đã có ít nguyên nhân để mà vui thích, tôi nghĩ. Fidenà vang vọng với sự trở về nổi tiếng của Ngài Alessandro quá mức, đến nỗi mọi người đã quên phần kém vẻ vang mà thần tượng của họ đã diễn trong trận chiến, quên những người lính đã theo sau hẳn ta đến cá chết, và chỉ thấy mỗi nụ cười chiến thắng trên gương mặt gã Con Hoang. Với họ, hẳn là bông hoa của Cabria, là hy vọng của dòng họ, là niềm kiêu hãnh của Fidenà. Người con kế vị của Công tước và con tuấn mã bị bỏ quên, trong khi những cư dân lạc lối trong toàn bộ sự khâm phục cho người đáng lẽ phải trả giá trước quá nhiều mạng sống. Quá háo hức, họ bày tỏ lòng chấp thuận của mình đến nỗi thức giấc vào rạng đông của ngày trong nỗi hân hoan chiến thắng, cổ vũ cho Ngài Sandro.

Những tiếng nói trên con phố thức tỉnh tôi, và nhanh như chớp, tôi đứng dậy, vội vã khoác vào bộ váy màu đen cũ. Tôi dám chắc rằng hôm nay, trong suốt nhiều ngày, Celia phải dịu lại. Thành phố đang tiếp tục kỳ nghỉ, và thậm chí cả bến cảng hôm nay cũng nhàn rỗi, khi Công tước cưỡi ngựa đến thánh đường để cảm ơn Chúa vì chiến thắng của ngài trước quân Tây Ban Nha. Thật không thể hình dung được rằng tôi bị nhốt kín trên đây, nơi căn phòng trống rỗng, ngột ngạt trong khi những âm thanh hè hội đang bắt đầu vọng lại qua lớp thạch cao và vôi vữa.

Tôi muốn nôn nóng đi lại trên sàn nhà, nhưng nơi đây quá tù túng; thay vào đó, tôi ngồi xuống đợi, với sự kiên nhẫn tập hợp được, vì âm thanh Celia giẫm đạp lên những nấc thang. Tôi nghĩ hẳn mình phải đang mơ khi nghe giọng chị bên dưới, ngoài khoảnh sân. Chị ấy không thể, tôi luống cuống nghĩ, chị không thể đã quên mất tôi.

Chiếc áo dài đẹp nhất của Celia nổi bật đầy chói lọi giữa đám đông bên dưới trong ánh mặt trời, màu tím lấp lánh với sợi chỉ vàng; và giọng chị nghe rõ trên tiếng huyền ảo. “... không đủ trí tuệ để dành lại một khung cửa sổ trong cả ngôi nhà cho vợ anh, cái đồ bo bo giữ cửa, đàn độn ngu dốt! À, giờ thì anh có thể trả cho cậu bé của Barilli những gì tôi đã hứa vì đã dành chỗ cho chúng ta ở những nấc thang của San Domenico, và thấy anh thích thú đến mức nào!”

Sự lên án kịch liệt của chị bị nuốt chửng bởi âm thanh ồn ào xung quanh khi hai người họ tan biến vào đám đông. Antonio đáng thương, tôi nghĩ. Anh không bao giờ suy nghĩ bất cứ gì ngoài lợi ích trước mắt; và rồi tôi nhớ ra, với cảm giác phát ốm, rằng họ đã bỏ mặc những hy vọng của tôi. Tôi sẽ không được tự do. Tôi phải trải qua những ngày còn lại như thế này, ăn năn hối lỗi vì một lỗi lầm không phải do tôi - và chắc chắn, tôi châm biếm nghĩ, mãi cho đến khi Celia quay lại và nghĩ đến việc gửi cho tôi thứ gì đó để ăn.

Tôi quay đi khỏi cửa sổ, tính toán thời gian. Công tước sẽ đến thánh đường vào giữa trưa, và sẽ đi ngang qua đây một lúc trước đó; đó có thể là lúc Antonio và Celia trở lại, nhưng không có vẻ gì giống họ sẽ đợi, lo sợ để mất nơi mua được thân thương này vào đám đông, đến khi đám rước đã băng qua lần nữa trên đường trở về palazzo. Bất kể họ làm gì, ngày của tôi sẽ buồn chán với những hy vọng rỗng tuếch.

Rồi, đột ngột, tôi cười lớn, và âm thanh rung lại lạ kỳ từ những bức tường thạch cao.

Tôi nghĩ, tôi cũng là một đứa ngốc như Antonio, nhăn nhó vì không thể thấy đám diễu hành. Trừ khi tôi muốn một cái ban công để treo vài lụa và một kẻ chiều chuộng để quạu cho tôi khi tôi chiêm ngưỡng, tôi không thể ở nơi tốt hơn!

Đến tận khoảnh khắc này, tôi mới nhận ra mình có thể thấy đoàn quân chiến thắng từ chính cửa sổ phòng tôi. Tôi đoán, cả Antonio cũng không nghĩ thế, hay tôi lẽ ra nên nhanh chóng ra ngoài. Nhưng giờ đây tôi chỉ cần kéo cánh cửa chớp ra rộng hơn, ngồi vững chắc trên lớp gỗ hẹp, và sẽ có một tầm nhìn tốt vượt ra khỏi đám đông Via Croce hơn bất cứ ai bên dưới.

Những cái then cửa thật cứng đầu, và những ngón tay tôi trắng bệch khi đẩy chúng; rồi, với một tiếng kèn kẹt bất chợt, chúng trượt đi và tôi đẩy cửa chớp ra rộng hơn.

Ánh nắng ngập căn phòng nhỏ tù túng, bắt những hạt bụi khiến chúng trở nên lờ mờ thành những đốm vàng trong tia sáng; hơi nóng của bầu trời lóe sáng sắc xanh phản chiếu lại từ lớp vỏ ngoài bức tường đối diện, làm tôi nhói lòng khi nhìn ra ngoài với một nhận thức mới về tự do.

Người bên dưới đang bị những binh lính dùng giáo xô đẩy ra khỏi đường đi, dồn ngược về phía cánh cổng và dưới mái hiên ngôi nhà. Những tiếng nguyên rủa cùng đe dọa của tên lính trộn lẫn với tiếng phản đối của nạn nhân, và chẳng mấy chốc, con đường vắng hoe và trống toác khi những khối chen lấn bị ép lấy, nhóp nhúa mồ hôi ở cả hai bên. Đám đông xán tới trước một ít khi binh lính đi qua, nhưng không ai đủ táo bạo để bước lại nơi con đường lần nữa.

Tôi có thể thấy người túm tụm tại từng cửa sổ suốt chiều dài của Via Croce - phụ nữ trong những chiếc váy lụa tỏa sáng như cùng gộp lại thành những bông hoa, những gã đàn ông lầm rầm, và những đứa trẻ chán nản. Tôi nghĩ, đây như một ngày hội, chẳng chút nào giống với nghi lễ nghiêm túc của buổi lễ tạ ơn, và tôi cười trước sự lạ lùng ấy. Cả khoảng thời gian dài chờ đợi là một niềm thích thú với tôi, ngắm nhìn con đường bên dưới, tôi quên tất cả mọi thứ khác, quên ngay cả cái bụng rỗng m

Cuối Via Croce, phủ lên con dốc dài, tôi có thể thấy thánh đường của San Domenico, với từng khối đá dường như run lên và bơi trong hơi nóng. Những tiếng chuông đang bắt đầu một giai điệu từng bừng, và âm thanh vang xuống hàng loạt con đường, ra khỏi thành phố - đắm trong tiếng gào thét của mòng biển và náo động của loài người cùng sự hỗn loạn cho lễ khánh hoàn của Công tước xứ Cabria.

Tiếng ồn trên con phố từ từ trở nên lớn hơn. Những tên lính di chuyển lên xuống, khăn cổ giữa âm thanh tiếng chuông, nghe như tiếng những chú chó giữa bầy cừu ngang ngạnh, dù mặt trời đã vô cùng mệt mỏi nơi con phố phủ trắng bụi đường.

Thứ gì đó rực rỡ đang di chuyển xuyên qua khu chợ nơi chân đồi, và một tiếng thét nổ tung từ đám đông đằng ấy, lan ra hết từ người này đến kẻ nọ. Cả con đường đang hò hét, vỗ gọi, và cổ vũ trong nỗi mê ngây ngất tột cùng.

Tôi vờn người một cách nguy hiểm qua ngưỡng cửa khi đoạn đầu đám diễu hành dường như khó khăn cất bước và bắt đầu xuống Via Croce: một con thần lùn phù lên lộng lẫy, mọ mẫm di chuyển đến nơi tiếng nhạc của trống và kèn trompet đang đấu tranh chống lại tiếng ồn chói tai. Tôi không biết rằng sau đó những cận thần di chuyển quá chậm để những người thường thấy và há hốc; trông cứ thể cứ mỗi bước đi hẳn phải là bước cuối cùng, khi dòng người nhích tới từng chút một trên con đường dài, thẳng tắp.

Nhưng chậm chậm, nặng nề, đám rước đến gần hơn. Tia sáng rạng ngời yếu ớt trên hàng lính đầu tiên hiện ra giống mặt trời trên áo giáp trắng lẹ của những người lính gác. Họ diễu hành bước đi, làm ngơ bụi bẩn và sức nóng; rồi đến những người lính bình thường, mắt họ lướt qua đám đông tìm gương mặt thân quen, vừa mới chường ra gần đây, đủ để hãnh diện trước sự chào mừng của thành phố.

Rồi, khi hàng ngựa đầu tiên của những cận thần đến ngang bằng, tôi nghe dấu hiệu cổ vũ thay đổi. Nó

không giảm đi - đúng hơn, là tăng cao - nhưng có sự chế nhạo trong đó, một trộn lẫn của ngạc nhiên và khinh rẻ lẫn lẫn vụn ra từ những cổ họng khô khốc của đám đàn ông. Nhưng sự chú ý giới quý tộc dồn hết vào tiếng hỗn loạn, âm thanh vang vọng trên con đường chẳng khác nào trên một cánh đồng hoang vắng; chúng có thể đến từ một thế giới khác, của một lòng tốt khác, đến những người ở đó đã cổ vũ họ.

Từ bên dưới, giờ đây con đường chẳng khác nào một tòa nhà kính đông đúc, những sắc đỏ sang trọng cùng sắc tím và xanh vốn cục lại từ phía sau bầy ngựa như những sọt trái cây chín nẫu. Những sinh vật dị thường, nổi bật và kỳ quặc như những bông hoa nở trên xác chết; tôi dường như bắt được mùi vị của sự thối rữa khi họ đi qua, vì tất cả họ nhìn như chết, gương mặt, mái tóc và đôi tay trắng bệch như đục. Đó đây, là nước da tự nhiên của một ai tránh được thứ bệnh hủi hợp thời - ánh sáng lập lòe nơi mái tóc một người phụ nữ bôi cao như một cái mũ đồng, những lọn tóc quăn đen bóng của một gã đàn ông - nhưng tất cả phần còn lại giống những thi hài sống trang hoàng cho một buổi khiêu vũ rừng rợn của cái chết, đôi mắt thần lẫn họ chớp dính trong nắng.

Tôi quan sát với cảm giác khiếp sợ khi họ hành binh qua, bồn chồn và kêu la sốt sắng trước sự chậm chạp của đoàn cưỡi ngựa. Giờ đây, khi đám diễu hành di chuyển xuống con đường, ngựa cùng người đang trở nên vướng víu, và cả hàng người đang sẵn sàng dời đi, tôi có thể nghe những giọng mỏng nhẹ, lẽ nhè kêu ca lớn lên bên trên những tiếng hò hét. Sau đó, với một cú xóc nảy, đám cận thần dâng tràn trong cử động và phi nước kiệu tới khi sự tắc nghẽn phía trước đã rõ ràng. Ngoài họ ra, tôi có thể thấy một tấm biểu ngữ được vác cao phía trên: một con điều hầu bạc trên nền đen, với một cái mũ tế cần hồng ngọc trên đó. Đám đông bỗng dừng nín lặng, và tôi biết dáng vẻ cao lớn trong trang phục đồ tươi cười ngựa đằng sau hẳn phải là Tổng giám mục Francesco của dòng họ Raffaella, chú ngài Công tước.

Tôi có thể nhớ mẹ kể cho tôi câu chuyện, mà tôi chỉ có nửa phần hiểu, về việc cha ngài Công tước và Đức Giáo hoàng đã tranh chấp như thế nào, và Đức Giáo hoàng chỉ đợi cho Tổng Giám mục chết đi trước khi cả lãnh thổ bị rút phép thông công vì bọn dị giáo. Tôi đã không tin bà, nhưng tôi chấp nhận, vì bà dường như đau đớn quá mức, và sự thật của việc đó đã chẳng là vấn đề khi tôi còn bé. Nhưng giờ đây, nhìn xuống ngài Tổng giám mục huyền thoại, tôi có thể thấy vẻ hằn sâu trên gương mặt gầy gò gánh nặng của cuộc đời như chỉ mảnh treo chuông.

Ngài ngồi trên lưng ngựa đầy kiêu hãnh, lưng rất thẳng. Ngài hẳn phải quá bảy mươi, nhưng ngạo mạn quá mức chịu đựng mà tôi nghĩ không thể có ở độ tuổi đó. Đôi mắt ngài có vẻ lấp lánh hùng dũng bên dưới chiếc mũ tế cao, và gương mặt tái nhợt lộ vẻ thích thú; Có nhiều chất hoàng tử gia tộc Raffaele trong người đàn ông kinh khủng này hơn chất linh mục của Chúa. Khi ngài ấy đi qua, có một âm thanh giữa mọi người, nghe như tiếng thở dài, và đột ngột tiếng hét họ tăng cao lần nữa.

Con điều hầu bạc xiên qua con đại bàng Tây Ban Nha với tôi không có nghĩa gì, nhưng tôi đoán người phụ nữ trong chiếc kiệu bên dưới hẳn phải là nữ Công tước Gratiana. Tất cả những gì tôi thấy ở bà là chiếc mũi khoằm thoáng qua nơi nét mặt nhìn nghiêng, một chiếc váy nặng đá quý, và bàn tay với móng vuốt đôi lúc vẩy vẩy đám đông. Không có cách nào để nói bà chịu đựng nổi nhục nhã đến thế nào.

Nhiều lính hơn, hàng nối hàng, theo sau chiếc kiệu, và cuối cùng, tôi thấy huy hiệu duy nhất tôi biết - chiếc vương miện con điều hầu màu bạc của Công tước xứ Cabria và ở bên hông là hai thiên sứ màu mè. Quên mất lớp vải mỏng hở ra bên dưới, tôi hăm hở chồm ra, và những mái đầu khác trên con đường cũng vươn tới. Đám diễu hành cuộn xoáy lần nữa, khựng lại, và lộn xộn dừng hẳn. Ngài Công tước và những người theo sau đã tạm nghỉ chỉ một lúc ngắn gần trước cánh cửa của chúng tôi, nếu tôi rướn người ra hết mức, tôi có thể thấy họ.

Với một nhịp tim đập nhanh, tôi đuổi người ra khỏi cửa sổ, cảm giác ánh nắng phía sau đầu, và nhìn ra xa nơi những tấm biểu ngữ màu đen và bạc. Một tiếng cười lớn nổ tung làm tôi giật mình; một người đàn ông trên con phố đang chỉ vào cửa sổ một trong những nhà đối diện, nơi một nhóm phụ nữ tụm lại, ăn vận đẹp nhất. Đám phụ nữ đang đỏ mặt, cười đùa và hôn gió với ngài, và tôi dõi theo họ với sự ghen tỵ cảm thấy như một đợt nhộn nhạo sáng lên. Rồi tôi nhìn xuống người cưỡi ngựa đang cúi chào họ chậm chạp quá mức và thấy tia sáng vàng mỏng manh trên mái đầu ấy.

Nhưng tôi chưa bao giờ biết ngài ấy, vì ngài đã già. Tin đồn nói rằng Công tước Carlo đã qua thời sung sức nhất, nhưng ngài ấy trông quá mức - già hơn so với người chú Tổng giám mục - bằng cách nào đó thật khó coi. Thân người thấp và chắc nịch được tô điểm trong bộ giáp bạc lộng lẫy, khoác trong màu đỏ tươi

và vàng, và nước da trắng tái nhợt như người hủi đã biến Công tước thành tục tiêu quá mức. Lớp phấn vàng phủ trên mái tóc trắng đưa ra một minh họa về tuổi trẻ; trang điểm phủ lên hai gò má trĩu nặng là màu bột phồng lên. Đôi mắt nhỏ cứng rắn sẫm soi tò mò hướng lên trong khi một bàn tay béo lùn dừng con ngựa lại, và ra hiệu với người đàn ông bên phía trái.

Người cưỡi ngựa thúc con ngựa đến gần ngài Công tước và cúi đầu lắng nghe, và rồi cũng ngược nhìn lên; những mảnh vỡ của câu chữ lấp đầy tâm trí tôi cứ như ai đó đang thì thầm bên tai.

“Thấp như Công tước Carlo... ngăm đen như cha ngài khi còn trẻ... nhưng với gương mặt góc cạnh như một chiếc hộp. Và ngài ấy có đôi mắt biếc xanh...”

Nhưng tôi ở quá xa để có thể thấy màu đôi mắt Alessandro della Raffaele.

Công tước hẳn phải đưa ra vài lời bình luận vào những người phụ nữ xỉ xầm, vì đứa con hoang của ngài ấy cười thầm trước khi quay đi lần nữa, và tôi có thể thấy sự thú vị mỉa mai trên gương mặt hắn từ nơi cửa sổ cao này.

Tóc tôi rũ về phía trước và lòa xòa như một tấm màn cửa ngoài ban công, nên tôi phải vén ra sau để nhìn rõ hơn; chỉ là tôi hồi hải vén tóc ngược ra sau lưng để nhận rõ người cưỡi ngựa thứ ba, đứng lặng như một bức tượng trong đám bụi trắng của con đường.

Anh ta thờ ơ ngồi trên lưng ngựa, vẻ âm trầm sâu não tương phản đến ngạc nhiên với những màu sắc sắc sỡ xung quanh, ánh mặt trời làm mái tóc màu bạch kim của anh sáng chói. Không giống như ngài Công tước và đứa con hoang của ngài, không vẽ cười cợt nào trên gương mặt anh, và đôi mắt anh không nghiên cứu phía trước nhà để tiêu khiển - thay vào đó, anh ta đang chăm chú lom lom nhìn thẳng vào khung cửa sổ tôi.

Dạ dày tôi co giật và bóp chặt trong sự hoảng loạn không thể cắt nghĩa. Tôi không muốn chú ý đến nó, để cười như những phụ nữ khác đã làm, nhưng tôi không thể. Đôi mắt người cưỡi ngựa đang nheo lại ngược ánh mặt trời, và có gì đó ở anh khiến tôi nhớ lại một con mèo trước cửa hang chuột.

Với tiếng ầm ầm và âm thanh leng keng của bộ yên ngựa, đám diễu hành tiến tới trước lần nữa, và tôi thở ra một hơi dài nhẹ nhõm khi người cưỡi ngựa cao lớn thúc ngựa tới sát cạnh Công tước. Cả cơ thể tôi run rẩy; cô gái ngốc nghếch, tôi tự nói với chính mình, không có gì phải sợ. Tôi không làm gì ngoài bắt gặp ánh mắt một trong những người của Công tước, và có vẻ như anh ta cũng đã không thấy rõ tôi - chẳng có gì ở việc đó khiến tôi phát ốm và hoảng sợ. Nhưng tôi trượt xuống khỏi cửa sổ, chốt cửa chớp, và khi nghe tiếng đám diễu hành trở lại, tôi rùng mình như thể đã thoát khỏi sự đe dọa nào đó trong chân tơ kẽ tóc.

Vẫn chưa tới lắm khi Celia trở về. Tôi nghe giọng chị ở khoảnh sân nhà, rồi tiếng những bước chân chị trên nấc thang, và sau đó cánh cửa bật mở, và chị đứng ngay ngưỡng cửa, tóc rối bù, gương mặt đỏ như gấc vì rượu. Chị trừng trừng xuống tôi một cách hiểu chiến.

“Chà, mày đã diễn vai một quý cô tử tế cho ngày hôm đủ lâu. Tao về nhà để thấy tất cả người bọn kẻ hầu đã lĩnh đi mất để ra ngoài đứng và nhìn chăm chặp palazzo trong hy vọng có được những mảnh nhỏ từ hứng thú của Công tước - đó là những gì họ tin. Mày sẽ xuống dưới nhà và giúp đỡ - thế giới sẽ không đến ngày kết thúc chỉ bởi vì một vài gã đàn ông cảm thấy tự hài lòng với chính mình.”

Tôi im lặng đứng dậy, và chị chòng chọc nhìn tôi.

“Có chuyện gì với mày vậy? Mưu kế của mày biến mất rồi sao? Mày nhìn như một đứa ngớ ngẩn. Mày đã làm gì suốt ngày?”

“Không gì hết.” Tôi gần như thì thầm. “Ở đây chẳng có việc gì để làm.”

“Chà, sẽ không có nhiều chẳng thứ gì để làm như thế trong phần còn lại của ngày đâu! Có hàng đồng đĩa để rửa sạch và cả đồng bàn để cọ rửa - không ai trong đám người hầu khác động đến một tí công việc khi chúng tao ra ngoài. Mày sẽ bận bịu cả hai tay, cô gái của tao.”

Tôi nhần mặt trước cụm từ “đám người hầu khác”, nhưng nó chỉ xác nhận những gì tôi đã biết; tôi không là gì cả với Celia ngoài một đôi tay được thuê mướn mà chị phải cho ở trọ, nhưng sẽ không bao giờ thừa nhận. Tôi tự hỏi liệu tôi có thể nhắc chị rằng cả ngày tôi đã chẳng có gì ăn không; rồi tôi nghĩ, tốt hơn là không,

có lẽ tôi có thể lấy thứ gì đó trong lúc băng qua bếp. Gần như mắc nghẹn phân nửa với một mảnh bánh mì chôm được còn tốt hơn là có sự châm chọc từ miệng lưỡi Celia vì hỏi nhiều hơn thứ chị đã chuẩn bị đưa ra.

Trong lúc hai tay tôi bận rộn, những ý nghĩ tôi tự do, và tôi thấy hoạt cảnh nhỏ lạ lùng trên con đường đó quay về đến lần thứ một trăm - ba người cưỡi ngựa tách biệt giữa tiếng ồn và sự lờ lợt, giữa đoàn cưỡi ngựa hào hứng, hai người trong số họ cùng nhau pha trò như một cặp đôi nghiện ngập say sưa, và người thứ ba dang chân ngồi trên ngựa như một hình ảnh và chăm chú nhìn lên tôi. Tôi vẫn không thể tự giải thoát bản thân khỏi cảm giác khiếp sợ quét qua người, bất cứ khi nào nghĩ đến cái nhìn chăm chăm đầy cân nhắc, tính toán đó.

m thanh một tiếng vỗ mang những suy nghĩ tôi trở lại hiện tại, và tôi nhìn quanh một cách mãnh liệt vào Celia. “Mày bằng lòng khi bị nhốt trong cái lỗ hổng sao?” Sự ngờ vực trên gương mặt chị. “Có chuyện gì với mày

Tôi lăm băm thứ gì đó và hướng đầu về những cái ảm. Tôi không thể giải thích; dù có nghĩa là nói cho chị nghe tôi đã ngồi trong ánh nắng và thấy đám diều hành bất chấp lời chị như thế nào, tôi không thể nói tại sao ký ức về thứ gì đó quá tầm thường có thể giầy vò những suy nghĩ tôi. Tôi cảm giác như một tội phạm chờ đợi bị bắt giữ, từng quả bóng làm trái tim tôi đập nhanh với tội lỗi sợ hãi.

Chẳng mấy chốc Antonio đi tới, cầu nhàu về sự đồi bại của những kẻ hầu thất lạc và hành động điên rồ của những Công tước lấy mất kế sinh nhai của những con người chân thật. “Nếu lão ta phải sống bằng cách mớm cho những thằng ăn xin trong thành phố hôi thối này, lão sẽ không quẳng miếng sinh nhai đi nhẹ nhàng quá mức như thế. Làm sao ta có thể thu được lợi nhuận khi phân nửa dân số sục mồm vào rác rưởi từ bữa ăn của lão?”

“Có lẽ tất cả họ sẽ đến đây sau đó.” Tôi cả gan lên tiếng.

Anh khịt mũi. “Phải, tọng vào quá đầy để chúng ta có thể bán chúng - tất cả chúng sẽ chán ngấy món thịt bê, thịt gà gô quay và hếch mũi lên trước thức ăn trong nhà này! Chúng ta sẽ may mắn nếu có đến một tá khách hàng trong phần còn lại của đêm!”

Anh bước đi, bốc khói, và Celia theo sau. Tôi có thể nghe giọng chị từ khoảng cách này, nhiec móc anh vì để bọn kẻ hầu chuồn đi; anh lẽ ra phải ở đây mới phải, chị nói, thay cho việc đến đứng cạnh chị như một con thú nuôi, khi thằng đàn ông gần đây đã chứng minh là hiểu biết nhiều về những người nổi tiếng hơn anh! Anh sẽ phải ở nhà nhiều hơn, và giờ có lẽ anh sẽ giữ lấy lời bàn bạc với chị vào lần khác!

Câu đáp trả âm ỉ của Antonio lạc mất trong một âm thanh nơi cánh cổng. Theo bản năng, tôi căng thẳng, hai tay du đưa bất động trong lớp nước vấy mỡ khi lắng nghe, và tôi thấy chính mình nín thở. Những vị khách đến muộn, tôi tự nói với chính mình. Có thể là những tên thương gia, đến từ xa để thấy đoàn diễu hành thắng lợi của Công tước, và giờ đang tìm kiếm nơi nào đó để ở lại, không phải về nhà đối mặt với những bà vợ thận trọng. Chà, họ sẽ có một đêm đối meo, vì những ả gái điếm hạng sang đang ở nơi béo bở hơn, đợi bên ngoài những cánh cổng của Palazzo della Raffaele.

Tiếng lọc cọc khê khàng của cỗ xe và tiếng leng keng từ những bộ yên ngựa băng qua dưới cánh cổng và tiến vào sân. Ngay tức khắc, tôi phóng qua bếp và chăm chú nhìn; những người cưỡi ngựa, gần như nửa tá. Tôi có thể dễ dàng thấy họ trong ánh sáng từ chiếc đèn - những con ngựa quá tốt cho những người đưa hàng, vậy mà quần áo lại đơn giản quá mức so với những cư dân thông thường khác. Một người trong số họ xuống ngựa và bước về phía cánh cửa tiệm rượu, và khi lắng nghe giọng những gã khác, một cơn ớn lạnh sợ hãi dâng lên xâm chiếm tôi. Họ đang mặc những chiếc áo choàng đen cùng những chiếc mũ rộng che kín khuôn mặt, và lời thì thầm họ nghe lên lút, như một âm mưu.

“Nơi này phải không?” Một giọng mềm mỏng. “Thật đáng khinh!”

“Một mục đích ngu xuẩn.” Một giọng khác, lớn hơn, nghe đầy phẫn nộ. “Chúng ta đã hỏi khắp nơi, bỏ mũ lưỡi trai để thành những quý ngài lịch lãm trên đường phố xung quanh, vậy mà câu trả lời vẫn giống thế - không phải căn nhà như thế này.”

Một người khác thều thào thứ gì đó, và tôi chỉ bắt được từ, ‘một sai lầm’. Một tiếng cười nhạt rung lên trả lời.

“Mày dám nghĩ thế sao, chiến hữu thân mến? Tuân theo mệnh lệnh, và hãy để những suy nghĩ như thế khóa chặt giữa hai răng mày!”

“Ngài ấy rất chắc chắn.” Một giọng khác lên tiếng.

“Ngài ấy luôn chắc chắn. Khi sự lục soát chứng tỏ không có kết quả, ngài ấy sẽ nói ngài không bao giờ thực sự tin ngài nói gì.”

Tôi nắm chặt khung cửa sổ, lớp vỏ thô ráp làm đau bàn tay ướt của tôi. Tâm trí tôi đột ngột lấp đầy những câu chuyện ghi nhớ được về sự bạo ngược của những tên lính gác của Công tước, của đàn ông và phụ nữ đã đơn giản bị loại trừ vì họ bị các tên lính hoàng gia bắt gặp chú ý. Họ nói rằng những tên lính của dòng họ Raffaele ban đầu sẽ tổng tù, và rồi sáng chế ra một tội ác...

Những kỵ binh đang dời chỗ, để con ngựa dẫn họ về hướng ngưỡng cửa. Giờ đây họ im lặng, tiếng lầm bầm làm lạnh đi như một lời cảnh báo từ gã nói câu đầu tiên. Rồi tôi thấy đường nét đồ sộ của Antonio lấp đầy ngưỡng cửa sáng đèn, và nghe tiếng lạo rạo từ đôi chân của những gã kỵ binh trên nền sỏi khi họ xuống ngựa. Tiếng ồn nghe như thể một hồi chuông báo tử.

Tôi không ngừng suy luận - như một con thú bị mắc bẫy, ý nghĩ duy nhất là. Tôi nghĩ những tên kỵ binh với áo choàng có thể là bất cứ ai chứ không phải là những tên lính được ra lệnh đuổi theo tôi. Tôi choáng váng và lảo đảo vì thiếu thức ăn, nhưng tôi đã không nhận ra sau đó.

Sự hoang mang khiến tôi chụp lấy cánh cửa bếp trước khi nhận ra mình không thể đến những bậc thang, mà không băng qua lối đi dài chạy dọc theo ngôi nhà, lối đi mà Antonio hiện đang đứng, tiếp đón những vị khách đến muộn. Tôi sẽ phải xuyên qua tiệm rượu, băng qua khoảng sân, và đến cánh cửa dẫn ngược lên những nấc thang. Lòng bàn tay tôi ướt đầm sợ hãi khi đấu tranh để suy nghĩ sáng suốt. Tôi không biết những gã đàn ông đó sẽ nói về những thứ lật vật của họ trong bao lâu; chẳng còn thời gian để mất.

Tôi bắt được âm thanh giọng nói có học thức lớn dần trong cuộc trò chuyện khi đi ngược về phía cánh cửa khác, và tôi do dự trong vài giây khi giọng nói ấy kéo dài như bất tận. Thật khó để phán đoán âm thanh ấy đến từ đâu, nhưng tôi cầu nguyện rằng Antonio đã đi với họ vào phòng ăn riêng. Tôi sẽ phải tin rằng tôi có thể lướt qua tiệm rượu mà không gây chú ý và thoát đi an toàn vào phòng.

Tôi ngập ngừng lần nữa với bàn tay trên chốt cài của cánh cửa tiệm rượu, quăng một cái liếc bắn khoắn qua vai, nhưng tất cả đều yên tĩnh. Rồi, hai tay ghì chặt vào nếp gấp váy, tôi đẩy cửa mở, nhanh chóng dọ dẫm băng qua căn phòng với sự chào mừng của bóng tối nơi xa.

Một giọng nói, nhẹ nhàng và gần như trêu chọc, khiến tôi dừng lại. “Quạ con bé nhỏ!”

Tôi lảo đảo quay lại, ngờ vực chăm chăm nhìn vào cái gì xuất hiện trong căn phòng trống; rồi một bóng người di chuyển cạnh lò sưởi, và tôi thấy một người đàn ông đứng đó.

Anh ta cởi bao tay sắt ra và giờ đứng như thể đã đóng băng trước âm thanh tiếng cửa mở. Ý nghĩ đầu tiên của tôi là anh cao lớn một cách dị thường: tôi không thể thấy gương mặt, vì chiếc mũ rộng che bóng mờ trên biểu cảm ở anh. Rồi khi anh di chuyển, ánh sáng bắt được anh, và tôi thấy đôi môi anh chậm rãi cong lên thành một nụ cười thuần túy hài lòng.

Tôi bầu thật chặt vào chiếc váy đen tối tàn, run lấy bối khi chăm chăm nhìn lại anh. Nếu tôi đã từng lo sợ trước kia, thì đó chẳng là gì so với cơn khiếp đảm nhìn thấy người lạ cao lớn này biếng nhác dựa lưng vào lò sưởi ở tiệm rượu của Antonio

“Tôi nghĩ không ai ở đây.” Giọng tôi là một tiếng thì thào hèn nhát.

“Điều gì khiến nàng vội vã?” Anh ta thẳng lưng lên trong một cử động uyển chuyển. “Nàng nhìn như thể tất cả quân đoàn La Mã dưới địa ngục đang ở sau lưng. Sao nàng lại bỏ chạy đi?”

Tôi lắc đầu và nói qua đôi môi khô khốc. “Tôi phải trở lại phòng. Tôi đáng ra không nên thử - nếu Antonio tìm ra-”

“Antonio là tên chủ mập mạp? Chồng nàng hay người tình nàng?”

“Người bà con của tôi.” Tôi không dám nói anh trai. “Tôi ở trọ chung với anh và vợ, nhưng anh ấy cấm tôi không được gây rắc rối với khách.”

“Một rắc rối khá lớn.” Đôi mắt người đàn ông lóe sáng vào tôi theo cách khiến tôi đỏ mặt một cách không tự chủ được, và sự chế giễu nhuốm trong giọng anh. “Nhưng âm thanh của những vị khách mang năng lên ra ngoài do thám họ. Có phải năng thường không nghe lời?”

Giọng tôi dường như chết trong cổ họng, vì tôi thấy tia sáng màu trắng bạc nơi hàm râu viền quanh hàm vững chắc. Đây là người đàn ông tôi đã thấy cười ngựa sát bên ngài Công tước, và tôi đã chạy thẳng vào tay anh ta.

Anh lười nhác cời đôi găng tay đen khi quan sát tôi, chờ đợi tôi trả lời. Một lần tôi đã thấy một con báo trong cũi chỉ đứng đó, hững hờ, kêu grừ grừ sâu trong cổ họng; và nó đã xé toạc cổ họng một người đàn ông trước khi ai đó thấy nó nhảy vào.

Anh ta hẳn phải thấy nỗi sợ của tôi, vì sự biếng nhác rút hết ra khỏi anh và mắt anh nheo lại. “Năng đang run.” Anh dịu dàng nói.

Môi tôi hé ra, nhưng không thanh âm nào đến; tôi đang cầu nguyện như chưa bao giờ cầu nguyện trước kia để đủ sức bỏ chạy. Sự hiện diện ở anh dường như tháo hết sức mạnh ra khỏi tôi khi đứng tì vào cửa, bị giữ chặt bởi cái nhìn anh chăm chú tàn nhẫn như một con chim trước một con rắn. Rồi khi anh bước tới, tôi giật mạnh mình ra khỏi cửa và quay lưng khỏi anh. Phải chi tôi có thể đến cánh cửa dẫn ra khoảng sân...

Bàn tay tôi duỗi chạm đến một cái lưng ghế khi trốn ra sau nó, đặt cái hàng rào chắn nhỏ nhoi giữa hai chúng tôi, và anh cười như thể anh thật sự rất hứng thú. Tôi đang lẩn trốn trước anh với nỗi khổ sở chậm chạp thì anh đi vòng quanh căn phòng đến chỗ tôi; tôi không thể - không dám nhìn vào mắt anh, tôi tìm đường theo bản năng và dò dẫm với những ngón tay.

Khi chạm đến cạnh bàn tôi biết mình đã đánh giá sai. Tôi đang bị dồn ngược lại như một con thú trong ô chuồng ngựa, những ngón tay tôi điên cuồng di chuyển để tìm đường thoát thân. Nhưng nó vẫn ở đó, nặng nề và cứng rắn, đập vào phía sau đầu tôi và cắt đường trốn. Tôi quay đi ngay lập tức, cố gắng chống lại cái nhìn sắc soi tàn nhẫn kia. Tôi cảm giác nghẹt thở, bị chôn vùi trong bóng anh, và không thể nghĩ ra một từ chống đối.

Khi cảm thấy những đầu ngón tay anh trên má tôi, tôi ngần ngại như đang bị đóng nhãn. Nhưng anh quay gương mặt tôi lên tình cờ như thể anh có thể xoay một bông hồng để ngửi, và không cẩn thận, tôi nhìn thẳng vào mắt anh.

Tôi tự hỏi có phải mình đang mơ. Đôi mắt ấy màu đen, quá tăm tối đến mức chúng không dò được và không thể dò được, tối tăm đến kinh khủng trên gương mặt đẹp đến thế. Tôi nghĩ đến Lucifer[4] khi nhìn vào anh, nghĩ về đôi mắt của quỷ dữ trên gương mặt của một thiên thần sa ngã. Rồi, khi tôi dõi theo, một ánh sáng lạ bắt đầu lóe lên trong chúng - màu đen tối bị nuốt chửng trong một sự rực rỡ khiến đôi mắt rạn lên sắc bạc.

Tôi ngưng thở, và căn phòng, ngôi nhà, cả thành phố, bỗng đột ngột lặng ngắt trong đợi chờ.

2. Chương 2

Tiếng loảng xoảng của cánh cửa hành lang bị hất ngã ra sau khỏi bản lề nghe như tiếng ồn từ một thế giới khác.

Tôi không nghe tiếng Antonio rống ngoài kia; tất cả những gì tôi nhận thức được là sự chạm khê nơi những ngón tay người lạ trên gò má. > “Lạy thánh Maria!” Lời nguyện rửa thoát ra khỏi Antonio trước khi anh có thể ngăn lại, và anh hấp tấp sửa chữa uy tín mình với một cái cúi chào thật thấp. “Thứ lỗi cho tôi, thưa ngài. Những người đồng hành quý phái đang tự hỏi ngài ở đâu.”

“Có phải họ phiền phức quá không?” Đôi mắt tôi đen chẳng rời khỏi khuôn mặt tôi. “Vậy thì, đi và nói với họ.”

“Họ gửi tôi đến đưa ngài tới chỗ họ, thưa ngài.”

Người lạ chữ thề khê khàng. “Chết tiệt, có phải họ sẽ đặt những tên lính gác canh giữ ta thậm chí ngay ở đây? Nói ta sẽ đến sớm thôi.”

Antonio cúi đầu lần nữa. “Vâng, thưa ngài. Nhưng trước tiên tôi sẽ...”

“Truyền lời nhắn của ta đi, sirrah.” Đó chỉ là một lời thì thầm, nhưng gửi Antonio ra khỏi phòng mà không nói một chữ.

Tôi đang rùng mình khi cánh cửa đóng lại, và giọng tôi nghe yếu ớt. “Anh ấy đang giận dữ - tôi phải đi. Làm ơn...”

“Nàng sợ điều gì?” Giọng nói bình thản uể oải tò mò, đôi mắt nheo lại và tìm kiếm. Cái nhìn chú tâm ở tôi rút khỏi ánh nhìn anh, nhưng những ngón tay anh giữ lấy cằm tôi và ép tôi nâng gương mặt lên khi anh nghiên cứu nó trong thinh lặng. “Ít nhất đó hẳn phải là thứ khủng khiếp. Tên nàng là gì?”

Tiếng cạch của chốt cửa cứu tôi và giọng Antonio vang lên.

“Những người đồng hành với ngài nói rằng họ phục vụ theo mệnh lệnh của ngài, thưa ngài.”

“Ta mang ơn họ.” Mối dưới người đàn ông cong lên khó chịu.

“Nếu tôi biết ngài khao khát một phòng ngủ riêng tư, tôi có thể đưa ngài nơi phù hợp nhất. Có một căn phòng chỉ vài bước lên bậc thang...”

“Ta sẽ không làm phiền người. Ta không ao ước tiêu khiển khác thường; ta đến chỉ để có vài cuộc nói chuyện làm ăn với người.”

“Vâng, thưa ngài?” Tôi thấy đầu Antonio giật mạnh dứt khoát về phía cửa, nhưng tôi không thể chuyển động; giờ đây câu chuyện về sự đại dột của tôi sẽ lộ ra, và tôi biết tôi phải ở lại bảo vệ bản thân. Antonio trừng mắt với tôi, rồi chuyển ánh mắt khúm núm vào người lạ. “Làm sao tôi có thể phục vụ ngài đây, thưa ngài?”

Trong một thoáng, đôi mắt người đàn ông dừng lại lâu trên gương mặt tôi. Rồi anh nói nhẹ nhàng. “Ta đã nghe trước đây - ta không biết có bao phần sự thật - rằng quán trọ này có thể khoe khoang một loại rượu hiếm hơn bất kỳ loại rượu nào trong những hầm rượu của Công tước.”

Antonio hất đầu, gương mặt rộng đỏ thắm như gấc. “Than ôi, thưa ngài, ngài đã bị lừa! Đúng là,” anh vội vã thêm vào, “rượu của quán Eagle là loại rượu vang mùa đầu, nhưng hàng dự trữ chúng tôi là về nồng độ, không phải ở sự tinh tế. Tôi sẽ không mạo muội cạnh tranh với những hầm trữ rượu của ngài Công tước - tôi không kinh doanh lâu trong lĩnh vực này của thành phố, và tôi không có của cải để chi vào việc nhập khẩu rượu.”

“Ta nói một loại rượu hiếm. Hiếm và ngoại nhập là hai từ khác nhau. Câu chuyện, như ta nghe được, đó là loại rượu vang chính vụ gần đây và được làm ra từ những quả nho tốt nhất - lớn lên ở vườn nho của người bạn người, hay có lẽ là một người bà con.” Cái nhìn chăm chăm tối giữ chặt lấy Antonio. “Có phải thế không? Ta là một người am hiểu rượu và sẽ trả hậu cho việc nếm nó.”

Antonio trông cứ như anh khó có thể tin được vào tai mình; cả tôi cũng thế, vì tất cả nỗi sợ hãi của tôi là vô ích. Cuộc viếng thăm của người lạ chẳng có gì liên quan đến tôi - chỉ là sự ngốc nghếch của chính bản thân tôi mà thôi, khiến tôi nghĩ rằng anh ấy nhớ việc bắt gặp ánh mắt tôi giữa cả đoàn diễu hành. Tôi muốn bật cười trước sự khờ dại của bản thân.

Cuối cùng Antonio nói. “Quả thật là thế, thưa ngài. Nhưng tôi chỉ có một tĩnh rượu, mong ngài hiểu cho, và vợ tôi cùng tôi đánh giá nó rất cao; nó là một món quý mà chúng tôi sẽ không bán trên thị trường mở.”

Người đàn ông nghiêng đầu. “Ta nghĩ, chúng ta hiểu lẫn nhau.”

“Tất nhiên, thưa ngài. Nếu chúng ta chỉ cần đồng ý về mức giá...”

Nụ cười của người lạ giờ đây là nhạo báng, và anh ấy duỗi ra trong một cử chỉ hào phóng. Antonio, gương mặt đỏ ửng vì kích động, đột ngột quay sang tôi.

“Felicia, về phòng máy và ngủ đi.” Giờ đây không có sự giận dữ trong giọng anh, chỉ có ham muốn ám ảnh. “Hai ta sẽ nói chuyện sau việc tại sao máy lại đi giới thiệu với vị khách cao quý của chúng tao.”

Với đầu gối run vì nhẹ nhõm, tôi quay về phía cửa. Đôi mắt người lạ mở to, và anh thì thầm, “Felicia...” gần như dưới hơi thở.

Khi đóng cánh cửa lại sau lưng, tôi nghe Antonio nói. “Tôi tự hỏi làm sao ngài biết được về rượu của tôi. Tôi đã có vài sự quấy rầy để giữ kín bí mật.”

“Ta luôn là người đầu tiên nghe về những chuyện thế này. Ta kiêu hãnh trong những khám phá.”

Tôi không ngừng lại để nghe thêm nữa. Sự chuyển choáng của việc tạm thoát khỏi hiểm nguy khiến tôi bay lên những bậc thang nhanh như chớp chẳng khác nào một con chim, nửa cười nửa khóc.

Họ không đến vì tôi! Tôi đã tự phác thảo trọn cơn ác mộng của chính mình, dựng lên nỗi sợ hãi về người đàn ông cao lớn với giọng nói dịu dàng biến xương tôi thành nước. Tại sao sáu gã đàn ông lại đến nơi này vì một mục đích quá tầm thường đến thế? Điều gì đã ám ảnh tôi, rằng tôi đã không nghĩ những con người sang trọng đó có thể đến đây, mặc cả và uống như những người khác?

Miễn chừng nào Antonio còn nguôi giận, tôi an toàn. Tôi không thể dựng ra vài câu chuyện để nói với anh, tôi nghĩ khi trở lại phòng, nhưng không là vấn đề nếu anh trách mắng tôi lần nữa: tôi đã an toàn. An toàn khỏi nỗi khiếp sợ đã đe dọa tôi khi nhìn chăm chú vào cặp mắt đen ác mộng kia, an toàn như thể những sự kiện lạ lùng của ngày hôm nay đã chưa bao giờ xảy ra.

Tôi đang ngồi trên giường, vẫn trong bộ áo váy, khi nghe tiếng những người kỹ sư rời đi và âm thanh tiếng bước chân ịch ạch của Antonio lên cầu thang. Một lát sau, cánh cửa mở ra, và gương mặt đỏ ửng to bản của anh thò vào.

“Ồ trên giường, đúng không? Tốt.” Anh rón rén đi tới, đóng cánh cửa phía sau và đặt chiếc tách anh mang theo lên sàn trong khi hạ thấp trọng lượng nặng nề xuống cuối giường. Nó kêu cọt kẹt, và tôi nhìn anh, sững sốt. Giọng anh hài hước, gần như hòa giải - có lẽ uống say.

“Anh mừng máy chưa ngủ. Anh muốn nói chuyện với máy.”

“Chuyện gì vậy?”

“Mọi chuyện đều ổn, cô gái; không cần phải trông như thế! Đức ngài nói với anh ngài ấy giữ máy lại khi máy muốn đi. Anh sẽ không giận dữ với máy.”

Tôi nhanh chóng thở ra nhẹ nhõm, nhưng thắc mắc; không có chút rượu nào trong hơi thở anh. Tôi nói, “Em không nghĩ ngài ấy ở đó.”

“Vậy sao máy lại vào trong?” Câu hỏi có sự sắc bén thường ngày của Antonio.

“Em nghĩ em nghe Celia gọi. Em nghe những người cưỡi ngựa đến, và em chắc chị ấy muốn em.”

Đó là một lời nói dối tệ hại, nhưng là lời buột miệng, và anh tỏ vẻ tin tôi. “Vậy thì không còn gì nhiều để nói. Máy không biết ngài ấy đã vào trong quán rượu.”

“Không.” Tôi nhỏ nhẹ thì thào.

“Máy đang nói gì khi anh đến?”

“Sao ạ, không gì hết.” Hai gò má tôi ửng lên trước ký ức. “Ngài ấy hỏi em là ai và em đang làm gì, vậy thôi.”

“Ngài ấy có hỏi quan hệ giữa anh và máy là gì không?”

“Em sẽ không nói với ngài ấy điều đó. Anh nói...”

“Yên nào, yên nào!” Bàn tay to lớn của anh vỗ vào vai tôi. “Ngài ấy hỏi anh máy là ai sau khi máy đi khỏi. Sao máy không nói ngay máy là em gái anh?”

“Vì em không phải hoàn toàn là em gái anh.” Tôi vặn lại với sự giản đơn chưa xốt.

“Khiếp!” Antonio khịt mũi và kiểm chế, cứ như anh đã chưa bao giờ bạt tai tôi cho việc cả gan gọi anh là anh trai trước thiên hạ. “Mày có thể nói thế khi giới quý tộc hỏi mày.”

“Em không nghĩ ngài ấy là quý tộc. Ngài ấy mặc như một người lính.”

Anh khịt mũi lần nữa. “Mày không thể đánh giá đúng địa vị một người đàn ông, cô gái! Mày không thấy bàn tay trắng mượt đó sao? Không ai thấp kém hơn một quý ngài có thể giữ bàn tay trơn nhẵn đến thế. Và chiếc nhẫn ngài ấy đeo không bao giờ đến từ mộ kẻ bán rong rẻ tiền. Chúng ta đã nói chuyện với giới quý tộc, anh thề!”

Hoàng tử của bóng đêm, tôi nghĩ một cách ngớ ngẩn.

“Và ngài ấy nói chuyện như một vị vua, với tất cả vẻ cao quý và ngạo mạn.” Mắt anh lóe lên phần nộ. “Không tên lính thông thường nào có thể đưa ra những mệnh lệnh theo phong cách như thế.”

“Nhưng nếu ngài ấy vĩ đại đến thế, ngài sẽ phải ở bữa yến tiệc của Công tước tối nay.” Tôi chỉ ra.

Antonio phải ý nghĩ đó qua một bên. “Không chừng ngài ấy chọn không đi hay có lẽ rời khỏi đó sớm. Những cuộc hoan lạc cung cách kiểu này tiếp diễn cả đêm; họ sẽ không bỏ dở. Nhưng nhìn này-” Anh nhặt chiếc tách từ dưới sàn lên. “Anh đã mang cho mày vài thứ rượu bổ để uống. Celia sẽ lấy máu anh nếu biết chuyện, nhưng anh đoán là mày sẽ không ngủ được khi chẳng có gì trong bụng. Uống đi, và anh sẽ mang chiếc tách đi để Celia sẽ không biết.”

Thứ nước uống có mùi đắng, và tôi thật lòng không muốn, nhưng âm mưu nhỏ chống lại Celia sưởi ấm tôi. Đánh bạo, tôi cầm chiếc tách trong cả hai tay và cười với anh.

“Anh có đạt được món hời tốt với rượu của anh không, anh trai?”

Anh há hốc mồm nhìn trong thoáng chốc, và rồi nhặt đi thành một tràng cười gằn gừ như thể tôi đã nói gì đó hài hước. “Có,” cuối cùng anh thở hắt ra, “một lợi nhuận tuyệt vời - một món tiền bạc vàng, và tất cả cho một tỉnh rượu nhỏ mọn!” Anh vỗ vào vai tôi. “Thật là một lời giễu cợt nếu ngài ấy không thích nó - ngài ấy sẽ ngu xuẩn hơn, cho việc mua một thứ không được ném!”

Câu đó giải thích cho sự hóm hỉnh hài lòng của anh, tôi nhẹ nhõm nghĩ. Anh chưa bao giờ hạnh phúc đến thế khi đập vài đối thủ trong cuộc trả giá. Giá như tâm trạng ấy sẽ không mất đi cho đến tận sáng mai...

“Nào, cô gái.” Giọng anh đượm vẻ dữ dội quen thuộc. “Uống món rượu bổ của mày đi và đừng giữ anh lại đây suốt đêm.”

Anh tự nâng bản thân mình lên và đứng cạnh tôi, hiện ra lơ mơ bên cạnh giường trong khi tôi uống. Hình dáng đầy đe dọa ấy gợi cho tôi nhớ về Battista, và tôi vội vã muốn anh đi nên không thể nếm được vị của món đồ uống. Vị đặc sệt của tử đinh hương trong miệng khi tôi đặt cái tách xuống và đưa nó lại cho anh.

“Mày uống như một đứa say có kinh nghiệm! Giờ nằm xuống đi” - giọng anh giữ một sự khuây khỏa kỳ lạ - “và hãy ngủ nào. Anh sẽ nói với Celia chuyện gì thay đổi vào buổi sáng.”

Tôi thần thờ gật đầu. Tôi đã nghĩ tôi quá kích động để có thể ngủ, nhưng vị của món rượu thuốc đậm trong miệng, và mí mắt tôi nặng trĩu đến mức tất cả ý nghĩ vấy xung quanh bỗng nhiên chẳng còn quan trọng. Mắt tôi nhắm lại trước khi Antonio đến cửa, và tôi không thể phân biệt được những bóng người băng qua anh và đến bên giường tôi là thật, hay chỉ là một phần của giấc mơ đến quá đổi nhanh.

Tôi thức dậy trong căn phòng trước đây tôi chưa bao giờ thấy.

Tôi đang nằm ngửa trên một chiếc giường cứng cáp, và chặt hơn chiếc giường của chính tôi, trong bóng tối đe dọa sát cạnh bên. Ngọn đuốc cháy ở nơi nào đó, quăng những ánh lửa bập bùng của sắc vàng trên trần nhà như điểm tô thêm cho chiếc lông bằng đá, và hai bóng người đang cúi xuống qua tôi. Tôi cố nâng đầu lên, nhưng cơn đau tràn qua người dữ dội đến mức khiến tôi khê rên và nhắm mắt lại lần nữa.

“Con nhỏ chưa chết.” Giọng một người đàn ông lên tiếng phía trên tôi, nghe gần như hân hoan, và tôi tự hỏi tại sao gã ta lại quan tâm.

“Mày nên cảm ơn Chúa vì điều đó, Tomasso yêu quý của tao.” Giọng thứ hai du dương và đầy học thức. “Nếu cô ta chết, không ai trong chúng ta sẽ thấy tuổi già đâu. Ngài ấy hỏi cô ta đến năm mươi lần kể từ khi mày mang cô ả đến đây.”

Người đầu tiên khê huyết sáo. “Giữa quá nhiều thứ như thế! Nữ Công tước trong những chứng cuồng loạn, cả đất nước trong náo động, và ngài ấy muốn tin tức ngu ngốc về một cô gái!

“Cô gái này dường như quan trọng. Nhiều hơn so với tao đoán...” Từ ngữ tan đi một cách tự lự.

“Chà, con nhỏ là một đứa khá xinh đẹp, nhưng không phải khẩu vị của tao. Trông ốm đói quá mức.”

“Mày ở đây để canh giữ cô ta, Tomasso yêu quý của tao, không phải nhảy bổ vào cô ả.” Người còn lại nói nhẹ nhàng và hờ hững. “Tao khuyên mày đừng chạm đến ả, sợ rằng ngài ấy sẽ nghe. Dù vậy, đúng thật.” Giọng nói giòn tan thay đổi. “Cô ta là một mảnh đẹp đẽ - đủ tốt để thu ngắn một đêm dài.”

“Mày biết gì về chuyện đó, Piero?” Giọng Tomasso đang giễu cợt.

“Biết đủ, bạn yêu, tin tao đi! Vậy nhưng tao tự hỏi điều gì khiến ngài ấy hỏi liên tục đến mức ấy.”

“Sao, có phải ngài ấy quá sốt sắng?”

“Anh bạn, chúng ta đã không có gì ngoài cô ta kể từ khi ngài ấy thấy cô ả!” Giọng cười của Piero kéo dài và cao vút, một tiếng rung vô nghĩa. “Cho đến khi ngài ấy tìm ra cô ta là ai và làm cách nào chạm tay vào cô ả, tất cả mọi nơi như một vườn gấu. Bọn tao đã phải lục tung tất cả con đường trong thành phố để làm ngài ấy hài lòng, và giờ đây tao được ủy quyền giám sát cô ta cho đến khi ngài ấy tìm ra khoảng thời gian rồi để nói chuyện.”

Tôi nên quan tâm, tôi ngốc nghếch nghĩ. Họ đang nói về tôi, và những gì họ nói là quan trọng. Nhưng tôi không thể để tâm, ngay cả không thể khiến bản thân tôi hiểu được; tâm trí tôi là một mớ lộn xộn giữa mơ và thực. Từ ngữ của họ vô nghĩa; tôi nghe họ, nhưng nhận thức về họ chảy trôi đi khỏi tôi như những gợn sóng bên trên một thi hài chết đuối.

“Như thế này bao lâu rồi?”

“Có Chúa mới biết. ‘Piero,’ ngài ấy nói, ‘Piero phi thường của ta sẽ giữ cô gái ấy gần đây cho ta, dù đòi hỏi mới nhất này có quá đáng. Ta không tin bất kỳ ai khác dâng cô ấy lại cho ta một cách an toàn.’ Dù đòi hỏi quá đáng mới nhất này không có bất cứ đầu mối nào.”

Tomasso chữm the. “Và ta phải nâng niu một con nhỏ ốm yếu trong những mái vòm này đến khi ngài ấy rãnh rỗi! Bằng với tất cả các vị thánh!”

“Ngài ấy vẫn chưa thể gọi cô ta.” Piero cảnh báo. “Ngài ấy không thể, cho đến khi nói chuyện xong với nữ Công tước.”

“Ngài ấy nói chuyện với mục phù thủy già đó! Nhưng lại lảng tránh mục ta như thứ bệnh dịch hạch!”

“Ngài ấy không thể làm việc đó ngay bây giờ, bạn ạ. Mục đã viết cho ngài một lá thư ngay thẳng, ‘thưa Đức ngài’ đến cả nhiều lần, van nài mục có thể có một cuộc nói chuyện riêng tư với ngài ấy hay không. Ngài không thể từ chối mục.”

“Ngài ấy sẽ không thích nó đâu.” Trong giọng Tomasso nghe thấy cả âm thanh tiếng cười nhạo nhử. “Chúng ta biết Gratiana có ý gì với ‘một cuộc nói chuyện riêng tư’.”

Tôi cố quay đầu để nhìn gã ta, nhưng việc di chuyển khiến cảm giác buồn nôn đầm vào đầu tôi lần nữa. Nó dâng lên trong cổ họng, làm tôi nghẹn thở, và trong thoáng chốc tôi nghĩ mình sẽ nôn ra; rồi cơn nôn mửa qua đi và tôi lại nằm bất động, vã mồ hôi.

“Tao đã phải cho cô ta một liều quá mạnh.” Tomasso thô lỗ nói.

“Thật vậy, tao nghĩ mày quá mạnh tay.” Tôi cảm thấy một sự chạm vào lạnh ngắt trên vầng trán nóng hổi của mình. “Mày không biết sử dụng bộ não mày, như thường lệ. Mày cho một cô gái ốm yếu liều lượng đủ cho một tên lính cường tráng - và cô cần ăn đầy đủ trước khi uống thuốc.”

“Tao không thể biết điều đó!”

“Không, nhưng Công tước sẽ không nghĩ thế.”

“Mày biết suy nghĩ ngài ấy mà, tất nhiên...”

“Dĩ nhiên, Tomasso yêu quý của tao! Còn ai có thể biết được, nếu tao không biết?”

m thanh tên của Công tước đâm qua tôi như một nhát đâm của ngọn giáo. Không thể tin được, tôi buột mắt mình mở ra, cố gắng bắt tâm trí mù mờ làm việc; từ ngữ chẳng có nghĩa lý gì, nhưng chúng làm tôi lạnh cóng vì s/font>

“Nhìn kia.” Tomasso sắc bén nói. “Con nhỏ đã tỉnh.”

Ai đó cúi xuống tôi, và tôi thấy bản thân mình được nâng lên và một chiếc gối được đặt dưới bờ vai mảnh dẻ. Giọng Piero thì thầm. “Nhắm mắt lại nào! Giờ thì tao đã hiểu tại sao...” Rồi anh ta đánh thép gọi phía trên đầu tôi. “Dem nước tới đây, Tomasso, và đưa nó cho cô ấy; rồi đi và đem thầy thuốc của Công tước lại đây, nhanh lên!”

Nước anh ta đổ vào môi tôi là thứ mát mẻ nhất, ngọt ngào nhất trên thế giới. Tôi nuốt nhanh xuống, nhưng chiếc ly bị rút lại.

“Từ từ thôi nào, cô gái, từ từ thôi.” Tiếng Piero thích thú. Dù vậy tôi không thể thấy rõ ràng; anh ta chỉ là một giọng nói, và là một hương thơm mơ hồ dày đặc, giả tạo đến ngọt ngào.

“Tôi đang ở đâu?” Tôi không thể tin được giọng thì thầm khản đặc, mỏng tang của chính mình.

“Cô sẽ sớm biết thôi.” Tôi cảm giác anh ta căng thẳng. “Mày đã đi đem lão thầy thuốc chết dẫm đó đến chưa, Tomasso?”

“Lão ta đang đến.”

“Lão tốt hơn là nhanh lên. Tao sẽ không khiêu khích mạng sống lão - hay của mày, bạn thân - nếu cô gái này chết trên tay chúng ta.”

“Đó không phải lỗi tao, Piero. Mày sẽ nói với Công tước cho tao, và nói với ngài tao không có ý gây hại cho cô gái ấy...”

Hoang mang, hoảng sợ và cảm giác tiếc thương mơ hồ cho nỗi sợ rõ rệt của Tomasso, tất cả đang trộn lẫn trong tôi. Bất giác giấc ngủ là thứ quan trọng nhất trên thế giới, và tôi thiếp đi.

Tôi đã có những giấc mơ khác sau giấc mơ đầu tiên - giấc mơ mà tôi nhớ rất rõ - nhưng chúng luôn giống nhau. Tôi thấy một gương mặt lạ lùng vậy mà sao quen thuộc quá, một gương mặt quyến rũ và đôi mắt quỷ dữ; tôi không thể nhớ tôi đã thấy nó ở đâu, và tôi có nửa tin rằng mình đã sáng chế ra gương mặt ấy trong khi ốm. Khi choàng tỉnh lần nữa, bóng tối và không khí nhớp nháp khó chịu đâm nát phổi tôi, và một bóng hình cạnh bên giường

Một giọng nói lên tiếng, “Đừng cố di chuyển. Con đang rất ốm.”

Tôi ngược lên chăm chú nhìn vào khuôn mặt vàng vọt phía trên, gây bối rối nhiều hơn là làm hoảng sợ. “Ông là ai?”

“Ta là Cha Vincenzo.” Người đàn ông dễ dàng nói, cứ như tôi nên được cam đoan bởi tên ông, và tôi thấy ông mặc chiếc áo choàng một vị linh mục của Jesuit.

“Ta chăm sóc con trong khi con lên cơn sốt.”

Tôi liếm môi. “Không phải bệnh truyền nhiễm chứ ạ?”

“Không phải thứ bệnh dịch con nhắc tới, dù nó cũng đủ gây hại. Không, con gái, con uống thứ gì đó khiến con lên cơn sốt.”

Tôi chỉ có thể hiểu câu cuối ông nói gì, nhưng tôi gật đầu. Điều đó chẳng lạ lùng lắm; nhiều người đột ngột bị bệnh trong thứ thời tiết như thế này, khi thức ăn và nước uống nhanh chóng ôi thiu. Antonio hẳn phải gửi tôi đến một bệnh viện thông thường để được săn sóc bởi những thầy tu - anh khó chịu đựng nổi tôi khi tôi khỏe mạnh, và sẽ chẳng bao giờ chăm sóc tôi khi tôi ốm đau.

“Con đã ở đây bao lâu rồi?”

“Hơn hai ngày. Uống cái này đi.” Một chiếc tách được đưa tới môi tôi. “Và đừng dùng sức khỏe của mình vào những câu hỏi; có đủ thời gian cho con làm việc đó khi nào tâm trí con rõ ràng lần nữa.”

Tôi uống và nằm xuống trở lại. Không là vấn đề khi tôi không biết tôi đã đến đây bao lâu; cơn đau vẫn hành hạ tôi, và tôi cảm giác quá sức mệt mỏi để mà quan tâm. Tôi không có gì để làm ngoài vâng lời vị linh mục nghiêm nghị trẻ tuổi, và tôi hết sức sẵn lòng làm thế. Trong tình trạng yếu ớt của mình, tôi không biết đây là quá khứ hay tương lai, chỉ có sự dễ chịu của hiện tại, hay rắc rối về giấc ngủ bấy giờ, hoặc giả là khi tỉnh giấc - ngày và đêm không thể phân biệt với nhau, vì bất cứ khi nào tôi mở mắt, những ngọn đuốc giống hệt cháy lên chọc thủng cùng thứ bóng tối đó, và vị linh mục ở đây.

Tôi đang nằm, nửa trong giấc ngủ khi nghe những giọng nói gần bên, trộn lẫn với những sự vỗ chập vỗ vụn của cơn mơ đầy trong ý nghĩ. Chúng đến từ bên ngoài cửa, và khi lắng nghe, tất cả cơn buồn ngủ bay khỏi tôi, và tôi nằm đó với đôi tai căng ra, chăm chăm không tỉnh táo nhìn vào những bóng người phía trên.

“Ta không thể cho phép điều đó. Còn quá sớm. Cô gái chỉ mới bình phục phân nửa.” Có sự nhắc nhở sắc bén lo âu trong giọng nói ở tông thông thường của Cha Vincenzo. Giọng trả lời ông cao the thé và vang dội, giọng nói tôi đã nghe trong mơ.

“Cha nói ngược lại với kỹ xảo của chính cha đấy, Cha thân yêu. Những gián điệp nói cho ta hiện tại cô ấy đủ khỏe để rời khỏi giường, và Công tước đã hỏi cô ấy đến sáu mươi lần trong một giờ. Ta không thể trì hoãn việc này lâu hơn nữa.”

“Ta van ngài, hãy thuyết phục ngài ấy thêm vài đợt khác. Việc Đức ngài làm sẽ trở thành việc của ác quỷ mất.”

“Và còn gì khớp hơn nữa chứ?” Người đàn ông kia phá ra cười. “Ta vô cùng tin chắc chính bản thân ngài ấy là ác quỷ. Cha thân, cam chịu đi, và trao người được chăm sóc của cha cho ta - ngài ấy sẽ không bị thuyết phục đâu.”

“Vậy thì lần nữa với ngài ấy. Nói với ngài ấy rằng giữ một khoảng cách sẽ tốt hơn cho mục đích của ngài.”

“Vậy nên ta đã nói với ngài yêu cầu của cha và viện ra những lý do cho đến khi không còn biết gì để nói. Chẳng có ích gì đâu; Đức ngài đang trở nên mất kiên nhẫn.”

Một sự im lặng và rồi người đàn ông bật cười, thứ âm rung lên vô nghĩa mà tôi còn nhớ. “Sao nào, Cha, có phải cha đang mưu toan cứu cô gái ấy?”

Giọng Cha Vincenzo chưa xót. “Cô gái này là một người ngây thơ, thừa ngài della Quercia. Cô ấy tin bản thân mình đang ở trong một bệnh viện thông thường, và nghĩ cô ấy được giữ lại đây trong khi ốm; cô ấy không biết bất cứ gì về việc bằng cách nào và tại sao lại đến đây.”

“Thành quả của Tomasso Galleotti.” Tên đàn ông nghe thích thú. “Hắn cho cô ta một liều thuốc ngủ quá mạnh - và trả giá bằng căn cổ của mình. Ngay khi Công tước nghe rằng phần thưởng của ngài gần như chết, ngài đã lôi Tomasso ra và treo cổ hắn.”

“Ngài ấy quan tâm nhiều đến thế sao?” Cha Vincenzo sắc nhọn hỏi.

“Đủ để hoàn thành công việc đó! Ngài ấy đã giải tán hội đồng và yêu cầu những cuộc hoan lạc vào chính ngay đêm nay. Và với nữ Công tước, chỉ có một thẳng gan dạ mới nói đến bà ấy - họ đã ở cùng nhau một mình trong nửa giờ, và giờ đây bà ấy bị lưu đây và đi khỏi.”

“Vì tội gì?”

“Có ai nói được chứ?” Tôi có thể nghe tiếng nhún vai của người đàn ông trong giọng gã. “Bà ấy đã đi, và đó là kết thúc. Giờ tất cả tâm trí của Đức ngài dồn về việc này, và ta được gửi tới để mang tù nhân của cha đi.”

Tim tôi đập dữ dội. Dường như là không thể rằng tôi có thể trở thành một người tù trong suốt lúc này và đã không biết - nhưng việc đó giờ đây có ý nghĩa nhiều hơn so với những ý nghĩ vô nghĩa tôi nghĩ trước kia. Sự im lặng, cô độc, một vị linh mục sẵn sóc tôi: giờ tôi chú ý những chấn song quanh cánh cửa nặng nề,

và nhận ra bóng tối trong phòng là vì thế. Tôi nhớ những câu chuyện tàn nhẫn tôi đã nghe được về ngục tù dưới Palazzo della Raffaele, nơi Công tước Carlo nhốt những tên tội nhân không bao giờ thấy ánh sáng ban ngày.

Những ý nghĩ quay tròn, hoảng hốt, khi vị linh mục lên tiếng lần nữa. “Ta sẽ mang cô ấy đến chỗ ngài.”

“Ta chịu ơn cha nhiều.” Trong những từ ngữ mượt mà có sự mỉa mai thuần khiết. “Hãy cầu nguyện gấp đi, hay thật lòng ta nghĩ Công tước sẽ tự đến nếu ngài không làm việc đó.”

Khi những bước chân mang dép bước tới cửa, tôi ra khỏi giường, nhìn dữ dội xung quanh, tìm kiếm lối thoát tôi biết không ở đó.

Giọng Cha Vincenzo đến sắc bén từ ngưỡng cửa sau tôi.

“Con gái, có chuyện gì vậy?”

“Con nghe cha nói chuyện. Cha nói dối con.”

“Con đã nghe gì?” Ông tới chỗ tôi và nắm lấy tay tôi trong tay ông.

“Rằng Công tước đưa con đến đây. Con không làm gì hết - sao ngài ấy lại cầm tù con chẳng vì lý do gì?”

Tôi gần như lắp bắp, và vị linh mục nắm chặt tay tôi một cách áy náy và giữ chúng yên lại. “Khẽ thôi nào, cô gái. Con đã khỏe hơn trước, trước khi con biết được tất cả chuyện này - con không cần lo sợ cho mạng sống của mình. Công tước sẽ không để ta đến điều trị cơn sốt cho con để rồi giết con đâu. Bình tĩnh suy nghĩ nào, và con sẽ thấy nó là như thế.”

“Nhưng tại sao ngài ấy lại cầm tù con? Và tại sao cha không nói cho con biết?”

“Ta e sợ khiến cho việc này trở nên sóng gió hơn bằng cách nói ra. Việc đó sẽ chẳng mang lại cho con lợi ích gì, và có lẽ gây cản trở cho quá trình hồi phục của con - con sẽ chưa cần phải nghe sự thật nếu ta có thể ngăn chặn được nó.”

Tôi nói qua hàm răng lập cập. “Con có quyền được biết chuyện gì sẽ xảy ra với mình.”

“Đúng thế.” Đôi mắt vị linh mục trầm ẩn. “Nhưng hãy biết rằng ý định của Công tước sẽ không thay đổi đâu. Đến đây nào, con gái, đừng cảm lên, và ta sẽ mang con đến gặp người đại diện của Đức ngài.”

Ông dịu dàng che tấm phủ giường xám xịt qua vai tôi, và tôi ngẩng đầu lên trong một niềm kiêu hãnh bất ngờ tuôn trào khi đi cùng ông đến cánh cửa. Chân tôi lảo đảo, và tôi nhớ cảm giác khó chịu bởi sự tiến tới chậm chạp của mình, nhưng ít nhất tôi đến cánh cửa to lớn, và Cha Vincenzo đẩy nó mở ra.

Căn phòng bên ngoài cánh cửa rộng và lộ ra, dường như quá rạng rỡ trong khoảnh khắc đôi mắt tôi hoa đi; rồi tôi thấy một người đàn ông đang đứng dựa vào bức tường đối diện, tương phản với bầu đêm tỏa sáng trong hầm mộ. Một người đàn ông nhỏ con, gầy, kỳ quái trong bộ gấm thêu kim tuyến màu đen và bạc, mái tóc và bộ râu như nhuộm trắng trong sắc màu của hơi trắng của mặt trời, gương mặt mảnh khảnh được trang điểm như một chiếc mặt nạ. Anh ta đứng tạo dáng khoan thai, và một tay trên hông, tay còn lại mân mê bộ râu; rồi anh ta mỉa mai cúi đầu chào, như một lời lăng mạ cho chữ chỉ nhả nhận.

“Quý cô, buổi chiều tốt lành!”

Sự nhẹ nhàng giả tạo đột ngột khuấy đảo ký ức tôi: đây là người đàn ông đã kêu ca trong khoảnh sân của quán Eagle vào đêm tôi bị mang đi.

Tôi nói, “Là buổi chiều sao, thưa ngài? Thời gian giống hệt nhau nên tôi không thể phân biệt được.”

Anh ta thẳng lưng ngay lập tức, mỉm cười, nhưng đôi mắt cảnh giác. “Thế nào chẳng như nhau. Công tước gửi ta đến đây để đón nhận và chào mừng cô đến với cung điện của ngài.”

“Tôi đã cố chào mừng Đức ngài.” Hai tay tôi siết chặt. “Tôi sẽ vui lòng hơn khi chào từ biệt, thưa ngài.”

Một bên mày cong lên hờ hững. “Cô sẽ đi trước khi biết lý do được mang đến đây? Dựa vào lòng tôn kính của ta, ý định của ngài Công tước với cô là tất cả tình yêu và tình bạn. Ngài ấy triệu cô đến buổi yến tiệc.”

“Và đó là lý do ngài ấy tổng giam tôi? Ngài chế nhạo tôi rồi, thưa ngài. Tôi chưa bao giờ biết một Công tước lại đi mời một cô gái trong quán rượu cùng chia sẻ bữa tối.”

“Vậy thì, cô không biết vị Công tước này.” Giọng thều thào nhạo báng.

“Tôi biết đủ rồi.” Tôi khẽ liếc xuống cạy đặng vào áo váy bẩn thỉu của mình, phân nửa được giấu đi bởi tấm khăn phủ giường xám; nhìn vào hai bàn tay gầy gò, trở nên nhợt nhạt vì đã làm quá nhiều việc. Anh ta nhìn theo ánh mắt tôi, và tôi chú ý thấy đôi mi mắt chứa đầy vẻ thông minh hiểm độc, trái ngược với chiếc cằm và đôi môi mỏng.

“Nào, chúng ta chậm mất. Bữa ăn tối sẽ diễn ra trong hai giờ nữa, và đáng lẽ giờ này cô đã phải sẵn sàng. Công tước đưa ra mệnh lệnh cho việc cô mặc gì. Chúng ta không thể chần chừ lâu hơn.”

Tôi không di chuyển. “Ngài ấy có ý làm gì với tôi?”

“Ta có nên nói ra trước linh mục không?” Mắt anh ta lóe sáng, và giọng run lên vì cười. “Theo ta, ngài ấy có ý sự dụng cô tốt đấy! Và sử dụng cô một cách triệt để, còn không ta sẽ không biết ngài ấy.” Anh ta gấp cái nhìn chăm chăm bối rối của tôi và có phần nghiêm chỉnh lại. “Cô ở đây chờ đợi ý muốn của ngài, cô gái.”

Tôi thì thào không, và căn phòng xoay vần trước mắt. Ai đó giữ tôi vững lại, và tôi có thể nghe thảng thừng với Cha Vincenzo phía trên tôi.

“Hừ, cha đã giữ bí mật với cô ta! Ta không thể mơ cô ả không đoán ra được. Thật đúng là ngây thơ!”

Vị linh mục không thêm chú ý tới hắn. “Con đứng được chứ, con gái?”

Tôi hít vào một hơi sâu rồi gật đầu, và gã đàn ông nhanh chóng đi thẳng đến, bước nọ vấp bước kia như một chú ngựa non phi nước kiệu, nhìn tôi từ trên xuống dưới. “Cha à, cô ta là một người kỳ diệu nếu không giả vờ. Cô nên vui mừng, cô gái, rằng cô nhận được niềm vinh dự với sự chú ý của Công tước, và đừng nên đứng giống một cái cây bị sét đánh thế.”

“Tôi có phải vui mừng khôn xiết rằng một tên bạo chúa sẽ ăn nằm với tôi? Nó giống như chở tôi thẳng đến tuyệt vọng hơn!” Tay tôi đang run lẩy bẩy, và tôi giấu chúng ra sau. “Ngài chẳng hiểu tí gì về phụ nữ!”

“Chà, chà!” Mắt hắn ta mở lớn. “Có phải ta đã xúc phạm đức hạnh?”

Giọng điệu hắn biến lời nói thành câu chế nhạo, và tôi trả miếng. “Không nhiều như ngài có ý đó đâu, thưa ngài.”

“Có lẽ là nhiều hơn một chút.” Hắn ta mân mê bộ râu, vẻ trầm ngâm. “Sự hiểu biết ít ỏi của ta đã lâu không chạm trán với tính nhún nhường phần nọ thế này. Có thể ta nên theo sau họ thêm nữa.”

Tôi không để ý đến hắn. “Tại sao Công tước muốn tôi khi ngài ấy chưa bao giờ thấy tôi?”

“Ngài thấy cô một lần, dường như là vậy, và một lần đó là đủ.” Gã đàn ông nhìn tôi đầy lạ lùng, khi tôi đấu tranh để ngăn lại những giọt nước mắt.

“Thưa ngài, tôi...”

“Cô gái, chính xác là, cô nên gọi tôi là ‘Quý ngài.’ Piero Ottavio della Quercia, người đứng đầu của Công tước xứ Cabria, sẵn sàng phục vụ cô.”

Lời mỉa mai khiến tôi giận dữ đến mức quên mất nỗi sợ trong một thoáng. “Xin quý ngài thứ lỗi. Ngài có thể nói cho tôi tại sao chủ nhân ngài muốn tôi hơn một người ác không?”

Piero nghiêng cứu tôi một cách chậm chạp, xác lác. “Ồ, cô gái, cô không thể khiêm tốn đến mức ấy!”

“Tôi không muốn những lời ca tụng của ngài!” Giọng tôi gần như vỡ.

Hắn ta nhún vai. “Đức ngài không phải người đàn ông để những mệnh lệnh xác thịt khuấy phục - và, hơn nữa, ngài ấy là một Công tước. Ngài sẽ có những gì ngài muốn.”

“Nhưng nơi đây hẳn có phụ nữ sẽ sẵn lòng vinh hạnh làm những gì ngài ấy ép buộc tôi làm. Sao ngài không lấy một trong số họ?”

“Bởi vì ngài sớm mệt mỏi với những ai quá sẵn lòng.” Gọng Piero có một sự cúi gắt kỳ lạ. “Ngài ấy phát ngấy với những bầy ngựa cái và phải leo lên con bạch kỳ mã.”

“Ngài ấy không thể ra lệnh cho danh dự tôi!”

Piero cười. “Đừng quá chắc chắn.”

“Kẻ... kẻ dâm dăng tóc trắng đó!” Tôi gần như nói ra.

“Cô gọi đó là trắng?” Hắn ta dăm chiêu dò hỏi. “Sẽ sáng suốt hơn khi gọi nó là bạch kim. Ngài ấy sẽ ghê tởm đổ tội cho tuổi già nếu nghe thấy. Cô không nghĩ ngài ấy đẹp trai sao, cô gái?”

Tôi nghĩ đến gương mặt thô thực, nghiện rượu dữ tợn, mái tóc thoa màu bạch kim, và lắc đầu. Piero nhướn mày.

“Vậy cô phải nghiên cứu để tìm ra ngài ấy như thế, vì ngài ấy là một người được hâm mộ say mê như điều đó. Không ai trong cung điện phủ nhận vẻ đẹp ngài ấy - Hẳn phải khó khăn để làm vừa lòng cô.”

“Tôi không phải kẻ nịnh hót!”

“À, cô sẽ thay đổi thôi.” Cái nhìn chăm chăm của Piero dường như đi ra xa khỏi tôi khi hắn nói. “Ngài ấy là một tên phù thủy, và sẽ thắng cô.”

Bất chấp bản thân, tôi bị sự nhức nhối nghe gần như đau đớn trong giọng hắn làm cho yên lặng. Rồi, không hề có ý, tôi bùng nổ. “Đức ngài, hãy để tôi đi! Ngài có thể nói với Công tước tôi thoát khỏi ngài - ngài ấy sẽ không quan tâm lắm đâu-”

Hắn ta phá ra cười khê. “Ngài ấy sẽ quan tâm đủ nhiều để lấy mạng ta vì điều đó! Đức ngài không để đàn ông hay phụ nữ làm trái lời.”

Tôi quay đi nên hắn không thể thấy những giọt nước mắt, và những ngón tay quai gở hắn túm lấy cổ tay tôi và nắm chặt.

“Sao thế, cô gái, cô thật quẩn trí!” Từ ngữ chế nhạo một cách dịu dàng, nhưng đôi mắt Piero sáng lên với sự thích thú không tên. “Sự trong trắng cô để dành lại chẳng qua là tên gọi của một cô gái đồng trinh - nhưng một khi cô chia tay với nó, cô tựu được sự giàu sang và lòng tôn kính vượt quá những giấc mơ cô!”

Máu dồn lên hai gò má tôi. “Tôi không phải đại diện cho nơi buôn bán của ngài. Rút những lời của ngài lại, quý ngài.”

Đến lượt hắn đỏ kè, nhưng giận dữ. “À, hãy là một đứa ngốc nếu cô sẵn lòng! Ta chỉ khuyên cô bán nó đi khi còn có thể; nếu Công tước bỏ đi, cô sẽ không được gì, trừ khi cô sinh con cho ngài ấy.”

Một tiếng nấc khiếp sợ xé toạc cổ họng tôi, và tôi cố thử xoay đi, nhưng hắn ta giữ chặt cả hai tay tôi. Màu đỏ trên mặt hắn đã tăng cao; cảm giác kích động đang kẹp chặt hắn khiến hắn run lên, và những lời nói đến nhanh, xúc động.

“Sao cô lại không được nhỉ? Cô không có vẻ hiếm muộn, và ta tuyên thệ rằng Công tước đủ khỏe mạnh để mang nó đến cho cô.”

“Để tôi đi!” Tôi không thể tìm được từ gì khác.

“Đi đâu? Trở lại nơi cặn bã, trở về nhà cô? Ai ở đó sẽ tin sự trong trắng của cô? Nói tốt hơn - một con điếm của Công tước còn tốt hơn là một con điếm bình thường hay một kẻ ăn xin. Nói tốt hơn.”

Im lặng bao trùm khi tôi tìm kiếm những lời phủ nhận lại lời hắn, nhưng không thể tìm thấy. Tôi có thể làm gì nếu được trả tự do? Antonio sẽ không bao giờ cho tôi ở lại nhà anh, trừ khi, như những cô gái điếm khác, tôi trả cho anh tiền uê. Sự trinh trắng của tôi đã biến mất trong con mắt hiện thực của công chúng. Tay Piero chạm vào vai tôi theo cách khiến ngay lập tức tôi nghĩ đó là một sự vuốt ve.

“Thế đó.” m thanh chiến thắng gần như không rõ ràng. “Ta sẽ phó thác cô gái lại cho cha định đoạt; gọi ta khi cha xong việc.”

Hắn ta đi khỏi trong một cơn gió lốc của tơ lụa và hương thơm, bỏ Cha Vincenzo đứng trước tôi như một người câm.

Tôi nói một cách khó khăn. “Ngài ấy có ý gì?”

Trong một thoáng, tôi nghĩ ông sẽ không trả lời. Rồi ông miễn cưỡng nói. “Ta không chỉ là bác sĩ của con mà còn là của Công tước. Ta được ra lệnh để đảm bảo rằng không người phụ nữ nào ngài ăn nằm có bất kỳ bệnh nào có thể làm hại ngài. Đó không gì hơn một nhiệm vụ ta phải làm; con không cần sợ ta.”

Tôi thụt lùi khỏi ông. “Cha, con thề vời cha...”

“Ta không nhận đâu. Nhiều người có bệnh mà tự họ không biết được, và sức khỏe của Công tước là sức khỏe của toàn đất nước. Yên nào và hãy tin ta, và sẽ sớm xong thôi; nhưng nếu con không thể, ta phải giữ con lại.”

Tôi thở dài run bắn lên, bỏ cuộc việc kháng cự. “Con sẽ không đấu với cha. Con phải làm gì?”

Ông khéo léo làm công việc của mình trong im lặng, khi tôi đứng lặng lẽ với nỗi xấu hổ và bẽ bàng. Như ông đã hứa, nó nhanh chóng qua đi, nhưng khi ông làm xong, tôi không thể nhìn vào ông.

“Không có gì cần chữa trị.” Ông nghe hổ thẹn. “Ta xin lỗi ta phải làm việc này, nhưng ta thề phục vụ Công tước. Ta sẽ nói với ngài.”

“Con hy vọng ngài ấy thưởng cho cha xứng đáng.” Tôi cay đắng trả lời.

“Con gái, thứ lỗi cho công việc của ta. Hãy nhớ như đó là tù nhân tha thứ cho kẻ treo cổ.”

Nỗi đau trong giọng ông quá rõ rệt khiến tôi gật đầu không nói được, và nghe thấy tiếng thở nhẹ nhõm nhanh chóng từ ông. Rồi, với tiếng vút của chiếc áo choàng, ả bước băng qua phòng gọi Piero.

“Sao, cha đã xong rồi?” Tiếng tên cận thần nói từ ngưỡng cửa, giọng sắc lẹm chế nhạo. “Cha đã làm quá nhanh đấy!”

Gương mặt Cha Vincenzo không còn giọt máu. Ông nói trong một giọng thấp. “Cô ấy đủ sạch sẽ để bị làm bẩn. Giờ hãy để ta qua.”

“Luôn luôn phục vụ, thưa Cha.” Piero đứng qua một bên và lướt đi với một bên mày cong lên. Hắn phá ra cười khi cánh cửa đóng lại và quay sang tôi, đôi mắt rực lên xúc động.

“Chúc mừng, cô gái, cho tất cả mọi thứ Công tước có thể thêm muốn. Dù sự thật,” hắn xoắn môi lại, “ngài ấy không yêu cầu nhiều thế! Bất cứ thứ gì có hình dạng một ả đàn bà và không mục nát toàn bộ cũng sẽ phục vụ ngài - vậy nên linh mục có thể làm mới mấy ả đó cho lão. Nhưng cô đủ mới, và đủ tốt, để giữ lão ấy thêm lâu hơn một lúc.” Hắn tư lự nghiêng cứu tôi, những ngón tay mân mê bộ râu trong cử chỉ quen thuộc, tức tối. Hắn bước tới, và tôi lùi bước.

“Cô phải học để không quá cầu nệ trước Đức ngài.” Hắn bình luận một cách khinh khỉnh. “Ngài ấy sẽ sớm mất kiên nhẫn với một con điểm lạnh nhạt.”

“Có lẽ ngài ấy sẽ sớm mệt mỏi và để tôi tự do.”

“Sao nào” - hắn ta vẫn di chuyển lại gần hơn - “cô sẽ đi đâu, sau khi ngài quảng cô đi? Cô tốt hơn nên chọn cho chính mình một gã người tình gần Công tước và sống dưới sự bảo vệ của gã. Nếu chọn đúng, cô sẽ khó biết được cô đã bước đi trên những nấc thang thấp hơn của những bậc cao nhất của cầu thang.”

“Một mưu kế hiểm thấy,” tôi vặn lại, “nếu tôi có thể tìm một người đàn ông sẵn sàng kết giao với con điểm bị bỏ mặc của Công tước.”

“Cô không cần tìm đâu xa.”

“Ai sẽ trở thành một kẻ ngốc như thế?”

“Ta nghĩ ta sẽ làm thẳng ngốc, một lần.” Hắn ta giờ đây gần đến mức cơ thể hắn ấn vào cơ thể tôi, và tôi cuộn người lại để thoát ra. Nhưng tôi dính chặt vào bức tường và không thể đẩy khỏi. Gương mặt hắn chỉ cách tôi vài centimet, và tôi có thể thấy lớp trang điểm kết thành hạt trên da hắn; những dấu vết màu nâu

tại chân tóc màu bạc, và cách hơi thở hắt trở nên nhanh giữa hai môi hé mở. Rồi tôi nhận ra những nỗ lực vùng vẫy của tôi làm hắt hứng thú, và tôi đứng yên.

“Ngay cả nếu ngài là một người đủ gốc để mang những của bỏ đi của Công tước,” tôi giận dữ trả lời, “tôi nghi ngờ việc tôi nhận một lời đề nghị ngu xuẩn như thế.”

Trong khoảnh khắc, tôi nghĩ hắt sẽ ám sát tôi, nhưng rồi hắt bật cười. “Cô sẽ không có lựa chọn, cô gái. Cô sẽ thấy Đức ngài yêu mến ta, yêu mến hơn cả hai mươi ả điếm; và khi ngài bắt đầu nhìn cô với vẻ rầu rĩ, hay chăm chăm nhìn vào người phụ nữ khác và mỉm cười, thì ta sẽ xin ngài có cô. Ngài sẽ coi đó như một ân huệ rằng ta sẽ bóc hạt ngũ cốc ngài đập ra. Sẽ sớm thôi.” Hắt ta thêm vào khi tôi tạo ra một âm thanh nhỏ ghê tởm. “Đức ngài không ở với một người quá một đêm.”

“Vậy tôi ước ngài ấy thay đổi suy nghĩ khi tôi ốm.” Tôi nói. “Sự chậm trễ vượt quá tính nhẫn nại của đức ngài.”

“Cô lầm rồi.” Thoáng chốc, trong đôi mắt Piero có thứ gì đó như sự hồi tưởng dịu dàng. “Ngài ấy không phải loại trẻ con như thế - ngài không muốn gì nhiều hơn thứ bị từ chối. Và một khi có nó” - hắt bước ra khỏi tôi và nhún vai một cách phức tạp - “ngài phá nát nó, hắt là thế, hoặc quăng nó đi không thương tiếc.”

“Ngài ấy là một con quỷ.” Tôi thì thầm.

“Một con quỷ hoàng gia.” Sự hứng thú của Piero đang chết; một lần nữa hắt là tên cận thần nhanh nhẹn và bảnh bao tôi đã thấy lần đầu tiên. “Đi nào, chúng ta tranh luận đã đủ lâu - cô phải được phục sức, và sửa soạn. Thời gian rất quý giá.”

Khi tôi vội vã theo chân Piero xuyên qua một mê cung lối đi, những ai chúng tôi gặp đều chòng chọc nhìn tôi như thể tôi là thứ kỳ dị đến từ đất nước khác. Hai tên lính gác hộ tống hai bên, giúp tôi khi sự yếu ớt khiến tôi vấp chân suýt ngã, nhưng tôi không để họ đỡ; dường như lạ lùng rằng tôi lẽ ra nên đấu tranh giữ lòng tự trọng vào thời điểm thế này, nhưng lòng kiêu hãnh của tôi không ủng hộ cho tình cảnh nhục nhã. Tôi giữ vững tinh thần hết mức có thể, phần nữa bị mờ đi bởi sự luân phiên của ngọn lửa khắc nghiệt và bóng tối, và sự giá lạnh đến tận xương cốt do những cơn gió rít lên.

Palazzo della Raffaele với tôi có vẻ như là nơi của ác mộng, một tòa nhà của những khối đá xám nứt nẻ kéo dài ra tưởng chừng như vô tận. Những ánh sáng rực sáng lơ mơ hiện lên trong màu đen tối tăm nơi những ngã rẽ đột ngột, và lại tan biến đi ngay lập tức. Và luôn luôn, phía trước tôi là tấm lưng vội vã của Piero Querica, những dải chân hắt ở nơi nào đó giữa hối hả và vênh váo, những sợi chỉ bạc trên áo khoác hắt yếu ớt phát sáng trong ánh đuốc. Cuối cùng, khi tôi mất hết tất cả phương hướng và không còn biết chúng tôi đã đi được bao xa, hắt bất ngờ quay lại ở cửa, cúi đầu chào tôi hướng vào một căn phòng cao được trang trí bằng thảm[5]. Hai người phụ nữ đang đứng đó, chờ đợi.

“Madonna Niccolosa.” Piero ra hiệu đến người phụ nữ lớn hơn với một sự lỗ mãng như tôi bị mang thẳng ngược lại quán Eagle. “Bổn phận của bà đây. Bà biết những nhiệm vụ của mình từ người thư ký của Công tước.”

Người phụ nữ gật đầu. Bà ấy cao và trông kinh khủng, khoác vẻ khắt khe đen tối, với mái tóc xám búi cao bên trên một gương mặt gầy nhảnh. Bà không trẻ, nhưng đứng thẳng và kiên quyết, chỉ có hai tay bà, nổi lên những đường gân cùng khớp ngón tay sưng phồng, để lộ ra tuổi tác. Khi nói, giọng bà nghe khàn khản, trọng âm chậm rãi, tông giọng rỗng không cảm xúc. “Chúng tôi biết, thưa ngài.”

“Rất tốt. Phục trang của cô ấy phải làm Công tước hài lòng - không phải những thứ trong đám đồ tu sĩ, nhớ lấy.”

Tôi nghĩ, hắt phải ghét bà để cư xử quá sống sượng. Môi mím lại trước lời lẽ hắt, nhưng bà trả lời với đủ lễ độ.

“Chúng tôi đã nhận mệnh lệnh của Đức ngài. Ngài tự gửi chúng đến.”

“Ngài ấy làm thế sao?” Piero nghe giật mình. “Mệnh lệnh là gì?”

“Lụa Lombardy, và màu bạc.” Bà miễn cưỡng nói, và hắt ta khẽ huýt sáo nho nhỏ.

“Nhưng không gì khác nữa, Piero!” Người phụ nữ trẻ hơn lần đầu lên tiếng, và tôi nhảy dựng lên. Giọng cô ấy nghe trầm như giọng một người đàn ông, khản đặc và gợi tình. “Đó như là một đồ dành, vì ngài không gửi nữ trang cho cô ta. Ngài sẽ không phí châu báu của ngài cho một con điếm tầm thường đến thế.”

Piero quan sát cô ấy một cách nhạo báng. “Sao, ghen tị à, Madonna Maddalena? Ngài đã có đủ kẻ hoang phí nhờ vào việc cô ở lại trong những ngày sau đó - giờ đã đến lúc cô phải đổi chỗ.”

“Không phải thế.” Cô ấy gay gắt quay lại, lườm hằn ta.

Đột nhiên tôi nhớ tôi đã thấy cô ấy trước đó ở đâu. Cô đã đi trong đoàn diễu hành đến thánh đường; tôi nhớ vì mái tóc cô, một mái tóc đáng yêu màu đồng tối, là một trong số những mái tóc ít ỏi không bị nhuộm cho vàng hoe. Tóc cô được cột lên thành hai sừng theo kiểu thời trang của dân Venice, và chiếc áo dài cô mặc - một thứ diệu kỳ của màu bạc và đen - những màu sắc dịu nhẹ làm nổi bật làn da nhợt nhạt, thanh nhã ở cô. Nhưng sự phản đối trên gương mặt cô ấy khiến tôi bị sốc; khi chợt liếc về phía tôi, đôi mắt to xanh lục nhạt đang âm ỉ cháy căm hờn, và miệng cô cứng lại. Cô ấy không thể quá lớn tuổi hơn tôi, và tôi tự hỏi tại sao cô lại có thể ghen về lão già kinh tởm đó - nhưng rồi tôi chú ý thấy những món nữ trang cô có.

Chúng được đeo dưới những ngón tay thanh mảnh, vòng quanh chiếc cổ dẻo mềm, và nằm ngang ngực cô như một chiếc áo giáp dài, sáng lên chói lọi như một chuỗi những ngôi sao rơi bình lặng ở nơi ác nghiệt này. Rõ ràng, Madonna Maddalena thêm muốn những đặc ân đó.

Piero không trả lời cô ấy, nhưng hằn cười hiểm độc khi cúi chào. “Các quý cô, ta phải rời đi - và tất cả tốt hơn là nên gấp lên. Ta sẽ gửi ai đó đưa các cô đến bữa tối vào thời gian thích hợp.” Hắn búng tay gọi những tên lính đang đợi, và đi khỏi.

Maddalena là người nói trước, phá vỡ sự im lặng ngột ngạt. “Và chúng ta sẽ khiến cho cô ta xinh đẹp. Chúa tôi!”

Người phụ nữ lớn tuổi hơn cau mày. “Madam, chúng ta không phí thời gian cho việc báng bổ.”

“Chúng ta cần đến cả trăm năm cho một nhiệm vụ kiểu này.” Đôi mắt màu lá xanh quan sát tôi trong một thoáng lâu hơn; rồi cô ấy nói. “Chà, gọi những cô hầu đến đây và chúng ta bắt đầu thôi.”

Tôi không biết chuyện gì xảy ra trong gitiếp theo; tôi đang quá sững sốt với nỗi tủi thẹn để giương mắt lên. Maddalena tiếp tục một dòng những lời bình luận nhỏ đầy khinh miệt trước sự giả dối của tôi khi tôi tắm gội và thay phục trang, nhưng tôi chẳng nghe thấy chúng; toàn bộ tâm trí tôi đang chậm rãi không ngừng kháng cự lại nỗi khiếp sợ đang lấn át.

Lần đầu tiên tôi bắt đầu nhận ra việc khuất phục ham muốn của Công tước có nghĩa là gì. Trước đây, những nỗi sợ hãi ở tôi là do bản năng, một sợ hãi không nhận biết được, nhưng bây giờ, khi tôi hết lần này đến lần khác, bị đề nghị di chuyển như một con rối, tôi đã có thời gian để suy nghĩ. Tôi nhớ người cha kẻ khuy xuống cạnh giường tôi với cái quần ống túm mở toác, tay ông kéo lê ngược trên những chỗ che chắn và giọng đe dọa găm gừ bên tai; tôi nhớ đôi môi ẩm ướt, trề ra của Messire Luzzato cùng đôi mắt háu đói. Tôi nghĩ đến người đàn ông cúi đầu trên con đường với những phụ nữ khác giống thế; tưởng tượng những ngón tay béo lùn kia sờ soạng, tưởng tượng những nụ hôn của đôi môi mỏng dính, và gần như nôn ra. Có lẽ, tôi nghĩ, có lẽ ngài ấy quá già để trở nên nóng vội, và rồi tôi sẽ an toàn.

Một cú đẩy hơi sắc từ Maddalena mang tôi trở lại hiện tại, và tôi quay đến hướng cô ấy. Trong một thoáng, tôi nghĩ mình hẳn phải nhún gối chào cô gái xinh đẹp đã vô hình bước vào phòng; rồi tôi nhận ra mình đang nhìn vào hình ảnh phản chiếu của chính bản thân, trong một tấm gương lớn treo tường.

Dường như người thợ may của cung điện không biết màu nào ngoài màu bạc và đen, vì tôi cũng đang mặc chúng. Lớp vải lụa đen cứng trên váy lót dài màu bạc, một chiếc áo lót thắt căng phủ sợi chỉ bạc, những vạt áo thêu trải ra khi phồng rộng lên. Chiếc áo dài được cắt thấp, thấp như chiếc áo của Maddalena, và để lộ da tôi trắng nhợt nhạt so với nó.

Tôi chăm chăm nhìn, tìm kiếm nét riêng biệt mà tôi còn nhớ từ hình ảnh phản chiếu nơi những chiếc đĩa của Antonio, và chỉ nhận ra màu đôi mắt, màu xám kỳ lạ tinh nguyên như bộ lông của mòng biển. Còn những thứ còn lại, tôi chỉ có thể chăm chú nhìn như một người lạ. Mái tóc đen sáng lên như màu bạc của

chiếc áo, được búi cao bên trên gương mặt tôi: gương mặt hình oval, đôi mắt to hình oval, và hai gò má xanh xao e sợ.

Chà, tôi nghĩ, thấy tình cảnh khốn cùng bị che giấu và hoảng sợ trong chính đôi mắt mình, chẳng còn gì có thể hơn được. Công tước sẽ không nhỏ nước mắt khóc thương, quy lụy cho nạn nhân - nếu tôi phải đầu hàng, tôi sẽ đầu hàng trong danh dự. Tôi bước lùi vài bước khỏi tấm gương. Sức nặng của chiếc áo đang đè nặng đến mức tôi bị ép v trong cuộc đi bộ chậm chạp của những người phụ nữ khác, kéo lê chiếc váy nặng nề để làm nhẹ đi gánh nặng; khi quay người, tôi nghĩ tôi thoáng nhìn thấy lòng trắc ẩn lóe lên trên gương mặt Niccolosa, nhưng ngay tức khắc vẽ mặt bà chai lại; Maddalena vẫn giữ ngọn lửa phản đối. Trong thoáng chốc đó, cơn bốc đồng mới nhất của tôi về việc cầu xin họ giúp đỡ chết đi.

Những ánh nền bừng sáng dữ dội khi cánh cửa mở ra, và một người đàn ông hốc hác giữ cửa, thoa phấn ăn mặc như một con diêm, vội vã băng qua ngưỡng cửa và cúi chào, tò mò nhìn tôi.

“Các quý cô, các cô được gọi đến để tham gia cùng Công tước.”

Niccolosa gật đầu dứt khoát. “Chúng tôi đã sẵn sàng, Messire Vassari. Nói với Đức ngài chúng tôi tới đây.”

“Tôi sẽ nói lại, thưa bà.” Gã ta nghiêng nhìn tôi dưới mi mắt. “Có phải con phượng hoàng mới nhất đây không?”

“Phải.” Maddalena thỉnh linh lên tiếng.

“Một thứ ngọt ngào! Và cô ta trông không có vẻ quá mức kiêu hãnh.” Giọng gã đầy ngụ ý. “Ta không thể chịu đựng một con diêm kiêu ngạo.”

Mắt cô ấy rực lửa. “Người sẽ không dám nói thế sau mười ngày nữa!”

“Không, nhưng mười ngày là một khoảng thời gian dài cho sự yêu mến của Công tước. Theo sau nào, quý cô của tôi, hay ngài ấy sẽ trở nên mất kiên nhẫn.”

Maddalena trừng trừng giận dữ, rồi quay qua tôi. “Vậy thì, đi đi. Ta chúc cô vui.”

Cô ấy hống hách lướt tới trước, đôi guốc[6] bằng gỗ lách cách trên những phiến đá quý, và khi tôi theo sau, hai tên lính gác bước khỏi chỗ của họ bên ngoài cửa và theo sau tôi. Họ quan tâm đến mọi thứ, ta id=“filepos268164”>i nghĩ; dù ngay cả khi sự hoảng loạn khiến tôi muốn chạy trốn và lạc lối nơi mê cung vang vọng này.

Những âm thanh duy nhất khi chúng tôi bước đi là tiếng bước chân từ họ và Maddalena; palazzo chắc hẳn là rỗng toác. Chỉ là khi chúng tôi tới nơi căn phòng với mái vòm đá quý kéo dài, trơ trụi thì bắt được những âm thanh đầu tiên; lúc đầu là một lời thì thầm lớn lên qua các bước chân ngân lên, rồi mạnh dần thành hỗn loạn lê thê của tiếng xì xầm hàng trăm giọng nói. Tôi khẽ liếc qua Niccolosa, cạnh bên tôi, nhưng gương mặt nghiêm khắc của bà không lộ vẻ ngạc nhiên.

Cuối căn phòng mái vòm là hai cánh cửa vô cùng to lớn, được khắc và chạm trổ, rực rỡ như thể mờ hôi ứa ra trong ánh sáng chói chang. Tôi không biết ý nghĩ ấy đúng đến mức nào, mãi đến khi những cánh cửa mở ra, và sức nóng, tiếng ồn cùng lúc khiến tôi bị nhấn chìm.

Giống như đang bước chân vào địa ngục. Màu đen thẫm há miệng trước tôi, một gian đại sảnh thênh thang đến mức những bức tường cùng vòm nhà lạc mất trong bóng tối; đối diện tôi, một chiếc bàn màu bạc đầy đe dọa uốn cong trong hình bán nguyệt, nghiêng chặt tôi như chiếc còng vĩ đại của con cua. Có những chiếc bàn khác phía sau, tiếp nối nhau, vây quanh bóng tối; chỉ có trước mặt là trống rỗng, khi tôi đứng trên bờ vực của cái gì đó dường như là một mặt hồ đóng băng tấm tối đang phản chiếu sự rực rỡ của những ngọn đuốc đèn.

Tiếng xôn xao khàn khàn tiếp diễn có đến một lúc lâu sau. Rồi những mái đầu bắt đầu quay lại, và tôi thấy chính mình đương đầu với hàng nối tiếp hàng những gương mặt tái nhợt, chong chọc trong một sự im lặng khủng khiếp. Tôi khẩn cầu nhìn vào hai người phụ nữ cạnh bên, nhưng họ đã lùi xuống trở lại ngưỡng cửa, bỏ tôi ở lại một mình và ngơ ngẩn nơi căn phòng.

Trong thoáng chốc đóng băng đó, cung điện nhìn trông giống một trong những bức tranh nơi địa ngục rợn rợn mà kinh thánh vẽ ra ở thánh đường. Sắc màu diêm lệ từ đám rước khải hoàn chiến thắng của Công tước

đã không còn - khắp nơi là đen và bạc le lói phát quang nhợt nhạt, biến những tên cận thần thành những con côn trùng khổng lồ dưới một tảng đá được nhắc lên cao, hay những con thần lùn bị náo động bởi ánh đèn bất chợt. Sự câm lặng trở nên chết chóc.

Rồi, từ nơi nào đó, ai đó khúc khích cười, và một giọng nói khác ngắt ngang. Trong khoảnh khắc, cả nhóm người hội họp rúng động với tràng cười chế giễu khi tôi lộ bịch đứng trước họ. Hai tay tôi nắm chặt không kiểm soát được; tôi đã chuẩn bị cho bất kỳ tình trạng nhục nhã nào, nhưng không phải là tiếng cười nhạo đọa đầy. Tôi đứng đấy, đôi mắt nhìn xuống, cầu nguyện rằng điều gì đó - bất cứ điều gì - sẽ đánh lạc hướng sự chú ý của đám quần thần

Rồi tôi nghe thấy, nổi lên xuyên qua tràng cười, tiếng trống và trumpet thổi nhạc. Nó đến từ phía ngoài, bên ngoài cánh cửa khắc chạm to lớn, sau chiếc bàn bạc, và những cặp mắt quay khỏi tôi hướng về phía ấy. Đột ngột, cả căn phòng dường như phun trào trong những hoa văn rực rỡ lay động cùng sự tối tăm, khi bọn quần thần đứng lên. Những người hầu chạy đến cánh cửa, mở tung chúng ra rộng hơn, và âm nhạc trào lên không bị hãm lại, đập mạnh qua tôi như một nhịp đập phi thường.

Tôi đứng đó như mọt rế, chăm chăm nhìn vào những tên quý tộc đang đi đến, quần áo và nữ trang ngời sáng làm đau mắt tôi. Tôi nhận ra hình dáng gầy của Piero, vẻ nghênh ngang bên cạnh một người cận thần cao lớn, tóc đen với gương mặt tử tế; và sau họ là một gã đàn ông thấp chắt chịch, nhưng liền ngay lập tức tôi nhận ra tôi lầm - mái tóc đen cắt ngắn vuông vức, gương mặt khinh thường ấy thuộc về Alessandro della Raffaele, gã con hoang của Công tước Carlo. Hắn ta hẳn phải lớn hơn tôi gần mười lăm tuổi.

Hắn gật đầu từ phải sang trái, và trong phút chốc, mắt hắn dường như dừng lại ở tôi nơi cuối đại sảnh; rồi hắn bước qua một bên và quay lại, nhìn ngược lại con đường hắn đã đi qua, như một con chó đợi người chủ nhân.

Giờ đây, tiếng kèn trumpet inh tai vang dội khắp sảnh. Những ngọn đuốc mới được mang đến, và cuối cùng, chậm rãi di chuyển giữa những hàng người cúi đầu, Công tước xứ Cabria bước vào. Khi bước đi, đôi mắt ấy không một lần rời khỏi khuôn mặt tôi.

Hắn tôi phải choáng váng, nhưng lại không ngã. Ngay cả từ nơi đang đứng, tôi có thể đọc được biểu cảm ấy: thuần túy là sự hài lòng, như thể thấy tôi tại đây là một sự thích thú. Những tiếng kèn trumpet dừng lại, và trong im lặng đôi chân ấy bước suốt chiều dài của đại sảnh rồi dừng lại nơi chiếc bàn bạc. Cả nơi hội họp rộng lớn không một tiếng ồn.

Rồi với đôi tay đưa lên trong một cử chỉ nhanh lẹ, độc đoán, và ngay lập tức mọi đàn ông cùng phụ nữ quỳ gối xuống và nâng tay lên đón chào. Tôi bị bỏ lại đứng như một đứa ngốc, chăm chăm nhìn vào đôi mắt người đã đến quán Eagle.

Tôi không ngừng lập luận bằng cách nào và tại sao anh lại ở đây. Anh đang đợi tôi khụy gối xuống, chậm trễ và bối rối; thay vào đó, tôi cứng đầu đứng thẳng lưng, gập cái nhìn chăm chú của anh về những mái đầu cúi xuống của các tên cận thần. Họ dường như quỳ đó mãi mãi, nhưng dù vậy anh vẫn đợi, dõi theo tôi.

Rồi, bất chợt, anh phá ra cười. Giọng cười chói tai và có chút hiểm độc, nhưng có sự thích thú thành thật trong ấy. Anh hạ bàn tay ra lệnh xuống, và quần thần đứng lên với tiếng sột soạt lớn. Tôi cảm giác những ánh mắt tò mò trói chặt tôi lần nữa, dai dẳng như đĩa.

“Chào mừng ngài, tiểu thư.”

Anh nói một cách dịu dàng, thông thả di chuyển xung quanh cái bàn hướng đến tôi, những quần thần đang bất động như những con rối không dây. Anh dừng lại trước tôi, và hơi thở tôi mắc kẹt trong họng. Rồi, với sự thách thức vô lý làm lưng tôi cứng lại ngạo mạn như anh, tôi hạ mình xuống mặt đất nhún gối chào. Tiếng soạt của váy tôi nghe lớn như tiếng một khu rừng sụp đổ.

Một bàn tay trắng, đeo đầy những nhẫn, đỡ tôi dậy. Những ngón tay tôi run rẩy trong tay anh, không kiểm soát được, và tôi ngược lên nhìn vào đôi mắt đã ám ảnh những giấc mơ khi tôi lên cơn sốt, và nhận thấy chúng rực lên hài lòng.

Anh cao ngất ngưỡng và mảnh khảnh, từng dáng đứng cùng cử chỉ là một vẻ đẹp nhận thức được; áo chên và quần ống túm vừa khít như đó là da anh, biến anh thành một pho tượng màu bạc sống di chuyển. Kim

cương dính đầy trên hai tay và lóe sáng nơi tai anh - dù cho mái tóc anh mờ sáng như thể dính sao băng. Nhưng tất cả những gì tôi thấy trong thời khắc đầu tiên là khuôn mặt đẹp đến dữ dội, hằn vẻ kiêu hãnh, làn da trắng, và đôi môi cân đối, quyến rũ dưới bộ râu mượt. Mái tóc bạc ánh kim hơi quăn trên đầu anh, đầy cao ngạo; lông lẩy, trắng đến lóa mắt, với đôi mắt đen của ác quỷ trên gương mặt một thiên sứ.

Anh nhìn xuống tôi đến cả một thoáng rất lâu, hàng mi rũ xuống, và một nụ cười nhạt không yên lòng trên môi anh. Tôi cầu nguyện anh không thể thấy tay tôi run rẩy, hay môi tôi bỗng dưng khô đi; nhưng anh có thể thấy, vì giữa hàng mi anh le lói ánh cười.

“Đến đây.” Từ ngữ chỉ là một hơi thở, và tôi theo anh đến phía đầu chiếc bàn lớn, điếng người đến mức quên cả sợ hãi. Tôi đang bắt đầu nghĩ mình hẳn phải bị vài giấc mơ quái dị bắt lấy, rằng trong thoáng chốc tôi sẽ choàng tỉnh với ánh sáng cùng âm thanh phai dần lúc chạng vạng, rồi sẽ là im lặng nơi căn gác mái của Antonio. Nhưng chiếc bàn bạc rắn chắc dưới những ngón tay tôi, và nhận thức của tôi về người đàn ông bên cạnh gần như rối tung cả lên. Anh để tôi ngồi bên phải chiếc ghế được tạc Công tước, và khi anh ngồi vào chiếc ghế ấy, không ai di chuyển để ngăn anh. Xung quanh chúng tôi, những mái đầu như lũ bướm đêm tái nhợt đang chụm lại với nhau, và tiếng thì thầm như đại dương vỗ nứt.

Anh êm dịu nói, đôi mắt nheo lại trên chất giọng khê khàng. “Nàng nhìn cứ như ta là một con ma. Ta quái dị đến mức ấy sao?”

“Tôi nghĩ Công tước phải ngồi ở chỗ này.” Đó là tất cả tôi có thể nói.

“Công tước?”

“Công tước của chúng ta. Công tước xứ Cabria. Ông ấy cho mời tôi đến đây.”

“Làm sao nàng biết ngài ấy không ở đây?”

Tôi bắt gặp cái nhìn chú tâm điềm tĩnh. “Tôi có mắt.”

“Và nàng sẽ biết Công tước xứ Cabria nếu thấy ngài ấy?”

Tôi gật đầu, giờ đây chắc chắn anh đang trêu chọc tôi. “Tôi thấy ngài ấy khi ngài ấy đến thánh đường. Và dù ngài ngồi vào chỗ ngài ấy và có sự thần phục, ngài trông không giống ngài ấy.”

“Một cô gái trẻ dũng cảm, đây.” Anh nói qua vai tôi với gã Con Hoang, người ngồi phía bên kia tôi, đang quan sát và lắng nghe. “Cô ấy nói những thứ về gương mặt ta mà không ai khác dám thì thầm sau lưng ta. Chúng ta có nên khiến cô ấy hiểu chúng ta rõ hơn?”

Tên Con Hoang nhăn nhó cười. “Nếu em có sở thích biết cô ta, em trai, thật là đáng tiếc cô ta lại không biết em!”

Em trai? Tôi nghĩ. Không, chắc hẳn tên gọi đó phải là một danh hiệu được gọi do yêu mến. Không thể nào có hai người đàn ông nào khác nhau đến thế có thể là họ hàng gần gũi.

Alessandro thú vị nói. “Ta phải giới thiệu em trai ta với cô, cô gái. Domenico Giordano della Raffaele, Công tước xứ Cabria và Lãnh chúa xứ Marches[7]. Những thứ này và các tước vị tạp nham chất chồng khác nữa mà cậu ấy sở hữu từ người được khóc thương của chúng ta, Công tước Carlo. Và ân huệ đó là nhờ mẹ cậu ấy.” Hắn ta độc ác thêm vào.

“Ý ngài là Công tước đã chết?”

Sandro nâng ly rượu trong một cử chỉ chào mừng nhạo báng. “Ông ấy đã chết, cô gái. Và giờ là cuộc sống dài lâu của Công tước mới!”

Tôi lắc đầu không tin được. “Ngài ấy chết khi nào?”

“Đêm ta mang nàng đến đây.” Chính Công tước đang nói; anh lẽ ra có thể bị quy cho là đang nói đến cái chết của một con chó hoặc con la, anh nói quá mức bình tĩnh. “Chỉ có một khúc ngoặt như thế mới có thể khiến ta trì hoãn việc này lâu đến vậy. Nàng không được kể về điều đó sao?”

Tôi im lặng, không dám tin vào giọng mình. Một cụm từ nửa như quên lãng của Beniamino đang tự lặp lại trong đầu tôi. Con quỷ bạc đó... con quỷ bạc...

“Ta tự hỏi tại sao Piero gọi nàng là lạnh lùng.” Sự thích thú rung lên trong giọng anh. “Ta không thấy nàng thế khi ở trong nhà anh trai nàng. Có phải nàng nghĩ con cừu đực già đó, cha ta, muốn nàng?”

Tôi thín thút gật đầu, và anh phá ra cười.

“Tốt, ông ấy sẽ không làm hại nàng được đâu! Nàng không cần sợ việc ta không thể ở vào vị trí thành thạo hơn ông ấy.”

Tôi tìm thấy giọng mình. “Đức ngài, bạn ngài nói sự thật; tôi sẽ không tự nguyện đầu hàng ngài hay bất kỳ gã đàn ông nào khác.”

Alessandro huýt sáo. “Của em đó, em trai!”

Đôi mắt đen nghiến cứu tôi một lúc lâu, rồi Công tước khẽ khàng nói. “Chúng ta sẽ thấy.”

Gương mặt tôi cháy bừng lên, và tôi đột ngột quay đi chăm chăm nhìn vào đám quần thần rôm rả. Họ thường liếc nhìn về phía cái bàn cao, thảo luận từng từ và nhín ngó. Tôi đã sợ người cha trong lúc tôi lẽ ra nên sợ người con trai - tất cả những gì tôi đã nghe khiến tôi hiểu sai, bởi tôi đã không biết về cái chết của Công tước Carlo, và đã không nhận ra con traidám điều hành. Giờ tôi hiểu những lời bình luận giấu cọt của Piero della Quercia, sự ghen ghét của Maddalena.

Tôi không dám nhìn lại Domenico. Nằm ườn ra chiếc ghế bạc như một con mèo, anh đang ngắm nhìn tôi; tôi có thể cảm giác đôi mắt anh ngừng lại trên đôi vai trần tôi như thực sự chạm vào. Vậy ra màu đen và bạc là có lý do, tôi nghĩ: không phải chỉ là một kiểu thời trang ma quỷ mà như đồ tang của cung điện, mặc vì Công tước Carlo.

Những người hầu đang len lỏi qua giữa những chiếc bàn với những chiếc đĩa cùng món ăn, những ngọn đuốc màu vàng và đỏ giận dữ lách tách màu bạc khi họ băng qua. Ai đó chất thức ăn đầy đĩa tôi, và tôi nhìn nó với sự buồn nôn - quá nhiều thức ăn béo ngậy cảnh báo sẽ mau lẹ chuyển vào bao tử tôi. Tôi ngoảnh mặt đi, và bắt gặp cái nhìn chăm chăm của Domenico.

Anh đang dựa vào lưng ghế, quan sát tôi với sự sở hữu lưỡi biếng làm tôi bất chợt kinh hãi. Tôi thở dốc và bắt đầu đứng lên.

“Uống chút rượu đi, tiểu thư.” Giọng anh làm tôi khựng lại. “Nàng đón nhận niềm vui thích quá mức buồn bã.”

“Tôi không đón nhận niềm vui thích ở việc này.” Tôi hết hơi trả miếng.

“Đúng thế, nó chẳng quan trọng. Nhưng nàng nên vui mừng hơn cho một đêm tuyệt vời như đêm nay.”

Alessandro chồm tới trước, rõ ràng là đang lắng nghe, và hần toét miệng cười khi bắt gặp mắt tôi. “Đức ngài và em trai của anh, quý cô đây đỏ mặt. Tốt hơn là nên chế ngự lời em lại.”

“Cô ấy chỉ e lệ thôi.” Giọng Công tước vẫn vờ. “Ta đang gây ra cuộc chiến trên sự trong trắng đầy thận trọng.”

“Vậy thì đàm phán là phí thời gian. Tốt hơn là viện đến khẩu đội pháo.”

“Ta sẽ ghi nhớ lời anh. Chiến lược của anh rất nổi danh - phần lớn đều như nhau.”

Quai gằm gã Con Hoang siết chặt trong một lúc, rồi hần toe toét cười. “Vậy thì, đừng chậm trễ! Nếu chiến đấu, bao tử em sẽ không được cho ăn đâu, và cả một thành phố chết đói bởi sự vây hãm sẽ tràn vào một cái sớm nhất.”

Tôi căng thẳng, và Công tước cười phá lên.

“Ta có thể kiên nhẫn thêm chút nữa. Ta đang suy nghĩ” - giọng anh gần như kêu rừ rừ - “để đưa những viên kim cương của nữ Công tước, mẹ kế chúng ta cho quý cô đây. Có lẽ chúng sẽ làm trái tim cô ấy mềm hơn một chút.”

“Chính xác!” Tôi nghĩ Alessandro sẽ nói thêm gì đó, nhưng hần ngăn bản thân mình lại. “Anh không nghĩ Gratiana sẽ trả chúng lại mà không đổ máu.”

“Chúng là món quà của cha chúng ta, do đó là của đất nước. Bà ấy trả chúng lại khi ta ra lệnh.”

Alessandro nhìn như bị thôi miên, nhưng kiềm chế không thúc ép hỏi. “Tốt, chúng sẽ tỏa sáng rực rỡ hơn với quý cô đây. Chúng đã bị những nếp nhăn của con mụ phù thủy giấu đi trong quá nhiều năm.”

“Ta cũng nghĩ thế. Ippolito...”

Thật kỳ diệu, người đàn ông anh nhắc đến nghe tiếng thì thầm từ chỗ anh ấy đang ngồi, bên cạnh Piero và đứng dậy ngay lập tức, cúi đầu trước vai của Công tước. Anh ấy mặc phục trang đen, với một ít dấu vết màu bạc, và gương mặt ngăm đen nơi anh gợi tôi nhớ về vẻ thỏa mãn của một chú mèo. Anh ấy lắng nghe chăm chú lời chỉ thị lười nhác của Domenico, và rồi vội vã bỏ đi, tôi quan sát cho đến khi anh ấy bị bóng tối nuốt chửng; quan sát bất cứ cái gì hơn là nhìn vào Công tước. Thật nhẹ nhõm khi Alessandro yêu cầu sự chú ý của anh.

“Em trai, nếu đang trong tâm trạng hào phóng, có thể ban cho anh một đặc ân được không?”

Công tước nhìn thắc mắc một cách lơ đãng.

“Con điểm Maddalena Feroldi.” Mắt gã Con Hoang thêm khát. “Anh đã tán tỉnh cô ả mười ngày rồi, nhưng vì cô ả nghĩ em sẽ trở về với ả, ả ta hất hủi anh cộc cằn như cách một con hầu sẽ làm. Nếu em cho cô ả thấy triệu đại ả đã chấm dứt, ả có thể mở một cuộc đột kích mới - anh đã không có gì ngoài sự lạnh lẽo và những cú đập.”

”VẬY, CÓ PHẢI KHẨU VỊ ANH CHẠY ĐẾN NHỮNG CON ĐÀN BÀ HAY GÂY GỖ? ANH SẼ CHẮNG ĐƯỢC YÊN THÂN./font>

“Cô ta sẽ không có nhiều như thế đâu. Một khi anh lên giường với cô ả, anh sẽ thuần cơn điên của ả lại, và ả ta sẽ không có thời gian nào để gây rắc rối cho em. Nào, em trai.” Đôi mắt xanh biếc cứng lại. “Em nợ anh một con đàn bà - người bạn cùng giường mới nhất của anh đã bị em đẩy đi.”

Tôi nhìn vào Công tước, thấy môi anh siết lại.

“Ta tin là thế.” Anh mỉm cười, nhưng không vừa ý. “Anh sẽ có con mụ lẳng lơ dâm dăng.”

Tôi cảm thấy day dứt cho người phụ nữ bị đem vứt bỏ một cách quá tầm thường, và rồi một nỗi sợ kinh khủng bắt giắc ủa tới. Nếu anh đã có ý như những gì anh nói, đây là cách Piero sẽ hỏi xin có tôi, và khi đúng thời điểm, không nghi ngờ gì tôi cũng sẽ chỉ bị tống khứ đi tầm thường như thế. Nhưng sau đó, tôi lạnh lùng nghĩ, điều đó chẳng là vấn đề.

Tôi lên nhìn vào con người cao lớn nằm ườn ra trong chiếc ghế tỏa sáng. Nhìn thấy anh, tôi hiểu tại sao quá nhiều quần thần nhuộm mái tóc và làn da họ bạc trắng trong một vẻ đẹp giả tạo để trông giống anh; mái tóc quăn nhợt nhạt của Piero, áo chên đan kim tuyến như nhại lại vẻ đẹp của người đàn ông này.

Anh quay đầu khỏi tôi khi nói chuyện với ai đó bên hướng khác; rồi khi tôi quan sát, anh thẳng lưng, tựa quạ người với vẻ vui thích thờ ơ của một con mèo được chiều chuộng. Thoáng chốc, cả thế giới trở nên tối tăm trước mắt tôi.

Khi gian sảnh ngừng lại guồng quay chè rượu, tôi vẫn ngồi đó, đôi mắt cố định, những đầu móng tay tì mạnh vào lòng. Mới may mắn làm sao, việc đó dường như, không khiến tôi gây ra một chuyển động hay âm thanh nào. Tôi nâng cái nhìn kinh ngạc vào khuôn mặt Piero - hẳn ta, nếu như bị trông thấy, sẽ thích thú trong sự bối rối của tôi - nhưng hẳn đang quan sát Công tước quá chăm chú, và thêm khát lồ lộ trên vẻ mặt hẳn tại thời điểm đó phản chiếu chính tôi.

Tôi mơ hồ tự hỏi tại sao hẳn nói hẳn muốn tôi. Vẻ tự cao tự đại của hẳn, và những trò lừa gạt phụ nữ ngay cả tôi còn nhận thấy được - nhưng mục đích trên vẻ mặt hẳn khi nhìn vào tôi là đủ thật. Rồi Công tước quay đầu, và tôi ngay lập tức nhìn xuống. Tôi cảm giác ánh nhìn chăm chăm của anh trên tôi, thuyết phục tôi ngược lên, và chiến đấu với ý chí dai dẳng của anh; nhưng cuối cùng, dù không sẵn lòng, tôi lên gặp mắt anh.

Anh không nói gì, nhưng không cần thiết. Tôi biết dù chẳng cần từ ngữ nào, rằng tôi sẽ không ngồi đây, hiện diện trong bữa ăn để kéo dài yến tiệc không vui này lâu hơn nữa.

“Đức ngài.” Giọng trầm của Maddalena ngắt ngang những suy nghĩ tôi. “Ngài cho gọi em?”

Vẻ chiến thắng trên mặt cô ấy thật đau đớn. Cô ấy không biết tại sao cô ấy được gọi; chỉ cần anh gọi cô là đủ. Anh gật đầu, biểu cảm không đọc được.

“Chúng ta có một bí mật liên quan đến em, cô gái, điều đó không thể để lộ ra cho quần thần. Đến gần đây và hai ta sẽ thì thầm.”

Cô ấy phóng cho tôi một ánh nhìn hờ hững và đi tới chỗ anh, nghiêng đầu lắng nghe. Tôi thấy vẻ sung sướng xuất thần hơi run rẩy, khi mái tóc rực rỡ của anh chà vào cổ cô; rồi tôi quay đi, cố gắng không nghe tiếng rì rào hiềm độc, rít lên của anh.

Anh nói chỉ vài từ, và khi anh nói xong, cô ấy đắm đắm nhìn anh không thể nào tin được, gương mặt nhợt của cô tái đi nhợt nhạt.

“Anh không thể làm thế với em, Domenico! Em sẽ không bị ném cho anh trai anh sau tất cả những gì chúng ta đã có cùng nhau!”

“Cô quên mất vị trí bản thân mình rồi đấy.” Giọng Công tước chán nản. “Hãy biết ơn rằng cô đã được đưa ra lời đề nghị, và đừng có lên tiếng dữ dội như thế.”

“Domenico, em van anh, hãy lắng nghe. Anh thề với em...”

Anh dường như trở nên diếc trước sự khẩn nài từ tông giọng như rỗng của cô, chỉ có những đường rộng nóng tính hằn sâu nơi miệng anh lộ ra anh có nghe cô ấy. Rồi, khi những giọt nước mắt đe dọa đến việc cô bị ngừng thở, anh lạnh nhạt nói. “Anh trai Sandro, làm con điếm này yên đi.”

Gã Con Hoang lướt qua tôi, kéo Maddalena đi và vào vòng tay hắn, môi say sưa bao phủ ngấu ngiến cô, tay hắn nơi những dải đăng ten của chiếc áo dài cô mặc. Cô ấy nấc lên, nhưng không ai di chuyển đến giúp; trên mỗi gương mặt là vẻ tò mò lạnh lẽo như nhau. Chỉ có Công tước là phớt lờ họ, khó chịu phải ồng tay Maddalena đã chộp lấy tay anh, và không thèm để tâm đến họ, cứ như đó là một cặp đôi chó con ẩu đả xung quanh chân anh. Anh không ngược lên ngay cả khi Sandro lôi Maddalena hướng qua đám đông chật ních những bóng người tại lối cửa.

Giờ đây những ngọn đuốc đang bắt đầu được đốt lên đó và đây, kéo theo cái bóng mà tôi không chú ý lại gần Ippolito với trang phục nghiêm trang. Anh ấy dường như xuất hiện không từ nơi nào cả, cúi đầu trước Domenico.

“Tôi mang nữ trang của nữ Công tước đến, thưa Đức ngài.”

“Ippolito tuyệt vời của ta!” Đó là một tiếng grừ grừ. “Đưa chúng cho ta.”

Xung quanh chúng tôi, cuộc trò chuyện rơi vào im lặng khi anh nâng nắp hộp chiếc tráp nhỏ, và kéo những thứ bên trong ra khỏi. Những viên kim cương vướng vào những ngón tay anh trong một đợt thác ánh sáng trắng khi anh đứng lên, và tôi ngồi bất động, bị mê hoặc bởi ngọn lửa rực rỡ trong đôi mắt đen đang dõi theo tôi, bên trên vẻ lộng lẫy của mớ đá quý.

“Đây, tiểu thư. Ta trao cho nàng những thứ này, để biểu thị tình yêu và lòng tôn kính ta có ý định trao nàng.”

Miếng kim loại lạnh ngắt cảm giác như những gông cùm khi chạm vào da tôi, và tôi rùng mình dưới sự lướt qua của những ngón tay anh. Tiếng vỗ tay tán thưởng của bọn quần thần như một âm thanh hoảng hốt.

“Đức ngài,” tôi thì thầm khi anh ngồi xuống, “tôi không thể đeo chúng.”

“Tại sao không?” Câu hỏi lơ đãng, nhưng khiến máu tôi lạnh toát cả đi.

“Tôi...” Tôi tìm thấy ý nghĩ bất chợt từ phiến đá xanh trắng nằm giữa ngực. “Tôi không thể chịu được sức nặng.”

Vẻ thích thú quỷ quái sáng lên trong đôi mắt đen. “Thói quen sẽ khiến nó dễ dàng hơn. Nàng sẽ học cách chịu đựng một sức nặng hơn thế.”

Một hay hai kẻ nghe anh và cười phá ra, nhưng tôi ngạc nhiên thấy vẻ thương xót lướt nhanh qua gương mặt Ippolito. Chiến đấu ép cơn kinh hãi xuống, tôi cứng lại một cách đầy kiêu ngạo, và khi tôi làm thế, đôi mắt Công tước lên.

“Những buổi hoan lạc công khai thế này chẳng qua là dành cho ai muốn chúng. Đi nào, nàng và ta sẽ kiếm nơi nào ngọt ngào hơn chỉ có hai ta.”

Trước khi tôi có thể kháng cự, anh đã đứng lên, gong kim anh siết chặt, chiếc nhẫn anh in dấu vào cổ tay trần của tôi. Anh chờ đợi một thoáng im lặng, rồi quay đầu kiêu ngạo nói với cả biển khuôn mặt mong đợi.

“Sự vắng mặt của ta sẽ không cắt ngắn buổi tiệc, những quý ngài của ta - ta ca ngợi việc các người hài lòng. Về phần ta, ta có việc phải đi và sẽ còn lâu mới xong. Vậy nên, tạm biệt.”

Một tiếng cười khúc khích phát ra mà anh không bận tâm dừng lại, và quần thần đứng dậy cúi chào. Anh nhìn vào những tấm lưng khom gập lại với niềm vui sướng khê khàng như trẻ nhỏ, trước khi gạt đầu miễn cho họ; rồi anh dẫn tôi theo sau về phía những cánh cửa anh đã đến, những người cầm đuốc đằng trước và một hàng quý tộc theo liền phía sau. Cánh cửa đóng lại sau lưng chúng tôi trên tiếng reo hò vỗ tung mà, may mắn thay, tôi không thể phân biệt được từ nào.

Căn phòng chờ lạnh lẽo chưa xốt sau sức nóng của cơn mưa đá yếm tiệc. Những thứ cặn bã bị phủi đẩy nơi đây, rọi sáng những vết bẩn của ngọn lửa từ ánh đuốc, và tôi run rẩy khi cái lạnh thấm vào. Bàn tay Công tước siết chặt vào tay tôi; vô tình, tôi ngước lên và thấy đôi mắt anh rực sáng sau nụ cười nhẹ ngụy trang trên khuôn mặt đẹp.

Tay tôi co giật, cố gắng đẩy đi, nhưng tôi không thể tự do; anh chỉ giữ lấy tôi, quan sát tôi nỗ lực chống lại cái nắm chặt giam cầm của anh mà không hề thay đổi nét mặt. Phía sau, tôi có thể nghe tiếng sột soạt hanh khô của những lớp vải thêu kim tuyến, khi những tên cận thần gần sát, và tôi cảm giác hơi nóng của một sự đụng chạm vào lưng. Một đôi tay khác kẹp chặt tôi, cưỡng ép tôi tới trước, và tôi thét lên.

“Không phải ở đây, Piero.” Đôi mắt Domenico giữ lấy đôi mắt tôi, nhưng anh nói với qua. “Hãy để bà già ấy có cô ấy, rồi mang cô ấy lại phòng ta. Làm nhanh lên.”

Một tiếng lạo xạo lừa người từ chiếc nhẫn của những gã đàn ông xung quanh, và đôi tay Piero buông thông xuống. Tôi nghĩ mình thoáng nhìn thấy vẻ mặt hẩn, giật mình và giận dữ, đôi mắt cứng lại tính toán; rồi tôi gấp gáp quay đi, qua căn phòng chờ và lên những bậc thang đến căn phòng trang tr bằng thảm, nơi Niccolosa đang đợi.

Bà làm việc mau lẹ, thành thạo, như thể đây là một nhiệm vụ bà đã thực hiện nhiều lần trước đó, gỡ những lớp lụa nặng nề cùng những viên kim cương trĩu nặng, rồi thay vào đó mặc cho tôi một chiếc áo ngủ màu trắng nhung, chà vào da nên nó mượt mà dính vào và tỏa sáng qua eo tôi, như những tấm mạng che mặt đen của hội Nữ tu Bác ái ở Via Croce. Tôi muốn phá ra cười trước sự tương đồng lồ bịch này.

Niccolosa nói, “Sẵn sàng chưa?” và tôi gạt đầu, tự hỏi bà đã chuẩn bị sẵn sàng cho bao nhiêu cô gái khác trên giường Công tước xứ Cabria. Bà bước tới cửa để gọi Piero nhưng dừng lại nửa đường và quay lại. Thứ cảm xúc nào đó lên qua biểu cảm trên gương mặt xương xương khi bà đứng đó, gần như ngượng ngùng; rồi bà vỗ nhanh vào tay tôi, lúng túng an ủi, và quay đi lần nữa.

Piero xuất hiện nơi ngưỡng cửa nhanh đến mức tôi biết hắn đã bám theo sát gót nơi ngoài hành lang. Đôi mắt hắn lướt trên tôi đánh giá như một lời nghiên cứu sơ lược, nhưng hắn chỉ im lặng ra dấu cho tôi theo hắn.

Sàn nhà lạnh cóng dưới đôi chân trần tôi. Đó là tất cả những gì tôi cho phép bản thân mình nghĩ tới. Tôi không chú ý tới những tên lính gác phía sau, cắt bỏ đường rút lui của tôi - việc dường như không thật, như một cơn ác mộng, tiếng họ bước đi nặng nề vang vọng bên tai. Những cánh cửa mở tung phía sau chúng tôi, và tôi bắt được một ánh nền thoáng hiện dịu dàng.

Piero bước qua một bên, khê cúi chào châm biếm. “Cô đang ở phòng Công tước, quý cô.”

Lời chế nhạo hiển nhiên đến mức sự giận dữ truyền vào trong vẻ căng thẳng, và tôi tát hẩn, không biết tôi đã làm gì. “Tôi có thể trở nên tồi tệ hơn,” tôi điên tiết nói, để ý đến những ngón tay đau nhói của mình, “nhưng tôi không chịu đựng những lời lăng mạ của ngài!”

Hắn bước lùi lại, tiếng cười chói tai sục sôi khi chạm vào dấu đỏ trên má, nhưng đôi mắt hắn mở lớn, ngăm ngúa. “Vây móng vuốt của cô đây sao?” Hắn nghe thích thú. “Hãy chờ cho đến khi Công tước mệt mỏi - chúng ta sẽ thấy sau đó cô có thể chịu đựng lâu đến mức nào.”

Tôi lướt nhanh một cách kiêu căng qua hắn ta, chỉ bắt chợt quay lại đầu đón e sợ khi hắn bắt đầu đóng cánh cửa. Hắn hẳn phải hiểu nguyên nhân di chuyển của tôi, vì rồi hắn cười lớn trong sự hứng thú thực sự.

“Đây, cô gái, cô sẽ được dẫn vào cuộc đời của một nữ Công tước - cho đêm nay, ít nhất là thế. Ta chúc cô một đêm ngon giấc và giấc ngủ tốt lành.”

Cánh cửa đóng vào mặt. Tôi đứng bất động, chăm chăm nhìn vào chúng như thể chúng sẽ tan rã dưới mắt tôi, như thể cả nơi này sẽ tan biến đi, và tôi sẽ tỉnh lại trên giường mình, phía trên cánh cổng của quán Eagle.

Tôi vẫn đang đứng đó khi nhận ra tôi không còn một mình. Chẳng có tiếng động nào, nhưng da tôi bắt đầu nổi gai, và khi quay lại, Công tước ở đó, hình bóng màu bạc đối diện những tấm màn màu đen nơi giường ngủ, không một mảnh vải, không phục sức, không cả điểm trang. Chỉ có một mảnh vải bạc che quanh anh, quần xung quanh hai bên hông qua một bên vai, và làn da anh trông trắng đến phi tự nhiên dưới ánh nến.

“Felicia.” Một tiếng rừ rừ như tiếng con mèo trong sự im lặng của căn phòng.

Tôi chiến đấu giữ giọng mình đều đều. “Đức ngài.”

“Là Domenico. Chẳng mấy chốc nàng sẽ quên bốn phận ve vãn thôi.” Anh bước một bước chậm rãi, rình rập về phía tôi, lưỡi nhấc để mảnh vải bạc trượt xuống nền nhà. Trong ánh sáng ngọn nến, da thịt anh lập lờ như thạch cao, nhưng bức tượng này ấm áp và đang sống, duyên dáng như một con báo và nguy hiểm như một kẻ giết người. Hông anh đánh nhịp một cái, như con mèo tự phóng mình tới một con chim, và rồi anh bước tới trước.

Không có thời gian để lẫn tránh anh, không có thời gian để kháng cự lại. Gần như trước khi tôi thấy anh di chuyển, anh đã túm được tôi và nâng tôi lên, rồi có sự dịu dàng bên dưới tôi, và sức nặng anh đã ở trên tôi khi tôi cảm thấy mình nằm xoải ra dọc chiếc giường lớn. Tôi cố đứng lên, nhưng môi anh hạ xuống môi tôi trong một nụ hôn đầu tôi đã chẳng bao giờ được biết, và ép đầu tôi trở lại những chiếc gối nhung.

Theo bản năng, như một con thú, tôi chiến đấu lại, cắn và cào cấu. Việc này giống nhiều với sự tàn ác cố ý hơn là làm tình, tất cả về uyển chuyển cùng sức mạnh đó chiếm lấy trong cơn đau thương tổn... Giống như bị vồ lấy bởi một con mèo khổng lồ để nó vui chơi, không phải để ăn sống. Ánh sáng phản chiếu trên mái tóc anh rực rỡ khi Công tước cúi đầu xuống tôi; không có vẻ dịu dàng nào trên bóng dáng gương mặt achi có sự hứng thú khắc nghiệt, ngời sáng khiến tôi ngưng thở.

“Đức ngài...” Một tiếng thì thào vỡ nát.

“Đó không phải tên ta.” Giọng anh thấp và hỗn hển, đầy trêu chọc.

Tôi thở dốc, “Làm ơn...” và không thể tiếp tục.

“Làm ơn?” Anh cười lớn đến mức khiến tôi cùng rung lên. “Ý nàng là gì, làm ơn giữ lấy nàng nhanh hơn? Làm ơn, cái này? Hay cái này?”

Chiếc áo choàng nhung bị xé toạc dưới những ngón tay anh, và tôi cảm giác hai tay anh lướt trên ngực tôi, thăm dò và mơn trớn khi tôi thử cong người lại tránh khỏi hành động sở hữu mạnh mẽ khoái lạc ấy. Tay anh chạm vào như khiến da tôi bùng cháy.

Hơi thở tôi trở nên hỗn hển như những tiếng sùi sùi khi vùng vẫy, dốc sức đến từng dây thần kinh để chống lại đòi hỏi giết mạnh đui tôi ra; rồi anh kẹp chặt gáy tôi và giữ tôi lại, những ngón tay trải ra phía sau đầu tôi, ấn môi tôi vào môi anh. Nụ hôn anh vội vã, như một sự xâm lăng; rồi, khi môi anh lần theo chỗ trùng nơi cổ tôi với một nụ hôn nhanh, dữ dội, anh đè hết sức nặng lên người tôi.

Tôi nhận ra rằng trước đó anh đã chỉ chơi đùa với tôi. Không có lối thoát nào trong sự khẳng định của anh. Anh khiến tôi bất động thậm tệ một cách tuyệt vọng, với sự thoải mái gần như xác lảo, ép tôi vào anh, run lắc tôi với từng cơ bắp kỳ diệu trên cơ thể cứng rắn, trơn mượt của anh. Mọi mầm, tôi nỗ lực lần cuối để giải thoát bản thân, nhưng hai tay anh đoạt lấy cơ thể tôi quá mức tàn nhẫn.

Nếu tôi đã không kháng cự mạnh đến thế, có thể sẽ dễ dàng chịu đựng hơn. Và nó như thế, anh giải thoát tôi khỏi lực ép tàn bạo; tôi cảm thấy sự chạm vào đầy ham muốn của anh bùng nổ trong từng centimet ở tôi, và khoảnh khắc tiếp theo tôi thét lớn, không thể kiểm soát trong sự đau đớn cùng cực. Thật đau không thể chịu đựng nổi; giống như bị xé ra từng mảnh, và cơn đam mê của anh đâm vào tôi như một đợt sóng thủy triều.

Tôi nằm như bị giam cầm trong vòng tay anh, nhỏ nước mắt khóc.

3. Chương 3

Tôi không biết việc ấy diễn ra bao lâu trước khi nhận biết anh đã rời khỏi mình.

Một bàn tay trắng chạm vào má, và tôi mở mắt, thấy vệt máu dày dưới những móng tay anh.

“Felicia.” Không có lời hỏi trong giọng anh; chỉ có lời ra lệnh, tôi vâng lời theo bản năng, ngược lên nhìn anh qua lớp sương mù nước mắt. “Nàng chiến đấu như mười con quỷ, em yêu ả, nhưng ta có thể có những người lính trên giường cho mục đích đó. Đến đây nào, nhẹ nhàng thôi.”

Nhưng khi anh cúi đầu, môi anh chạm vào chẳng chút dịu dàng, mà chỉ có niềm khoái lạc thành thạo, thèm thuồng sa đọa. Anh biết giành được sự đáp trả, và làm việc ấy với kiến thức tàn nhẫn, bỏ lại tôi hỗn hển. Khi nâng đầu lên, đôi mắt anh lấp láy tia chớp đen, nhưng anh cười và chạm môi tôi lần nữa, rất khê khàng, bằng chính đôi môi anh.

“Yêu ta khó đến vậy sao, Felicia?”

Khoảnh khắc đó, tôi biết việc ấy có thể dễ dàng đến mức nào. Chuyện này xảy ra với từng người phụ nữ của anh, tôi rõ đại nghị - và với cả những gã đàn ông của anh nữa - anh bỏ bùa tất cả bọn họ. Tôi bồn chồn phản đối anh.

“Đây không phải tình yêu.”

“Ta sẽ để tên này áp dụng cho hành động đó.” Giọng anh mềm mại khủng khiếp.

“Để tôi đi!” Gọng tôi gần như vỡ.

Anh nhẹ di chuyển đầu từ chối. “Ta sẽ lắng nghe khi nàng cầu xin ta ở lại.”

Câu trả lời của tôi bị bóp chết bởi môi anh. Từng cử động đều đau đớn, đau đớn vì anh đã gây ra; tấm khăn phủ giường bên dưới tôi nhầy nhụa máu, và giữa hai đùi tôi đau nhức cháy đau đớn tột cùng. Vậy nhưng khi anh chạm vào tôi lần nữa, tôi không thể chống cự lại, và hai tay tôi đưa tới gần, lừa vào mái tóc màu ánh trắng ấy. Anh vẫn làm tôi đau, nhưng sự ân ái của anh đầy vẻ hung bạo vô văn hơn phẳng phất khoái cảm, và hai tay anh vỗ về, nắn giữ, đang xóa đi nỗi kinh hoàng. Những âm thanh nhỏ đau đớn thoát ra khỏi họng tôi khi anh giữ tôi, từ từ làm cơ thể bùng nổ tôi bằng mắt và môi và những đầu ngón tay mỏng manh tìm kiếm; rồi cơ thể anh trượt đi một cách êm ả che phủ lấy cơ thể tôi, sức nặng làn da ấm áp của anh trở thành cả thế giới tôi có.

Sau cùng, tôi nằm ngửa, chăm chú ngược nhìn những hình bóng nhợt nhạt đang di chuyển nơi tấm gương phía đầu giường ngủ, một lúc lâu sau khi nhỏ nước mắt khóc.

“Ta đã nói trái tim nàng sẽ mềm đi đôi chút.”

Anh cúi xuống tôi, run lên vì cười, và tôi nhìn chăm chăm vào anh trong vẻ ngạc nhiên đáng ghét. “Giờ ngài đã làm tôi nhục nhã, ngài cũng phải nhạo báng tôi nữa sao?”

“Nhục nhã ở đâu nào?” Môi anh chạm cổ tôi. “Nàng sẽ không có gì ngoài danh vọng cho công việc của đêm nay. Khi ta xong việc, nàng sẽ tự hỏi tại sao những nỗi sợ hãi ở nàng có lúc lại tàn nhẫn đến thế.”

“Tôi không thể nào về nhà được nữa.” Tôi không cân nhắc nói lên suy nghĩ của chính mình. “Anh trai tôi sẽ không bao giờ để tôi vào nhà.”

“Đừng nghĩ đến việc tìm kiếm lòng nhân từ của hắn.” Anh sắc bén nói. “Nàng sẽ đi khi ta ra lệnh, và sẽ ở lại cho đến lúc ấy.”

Tôi mệt mỏi quay đầu khỏi anh, và giọng anh thay đổi. “Sao, vẫn còn cứng đầu à?”

Tôi biết lời chế nhạo ở mắt anh là sự ác ý, sự thỏa mãn đầy mỉa mai khi cơ thể tôi tuyên bố phản lại, nhưng chẳng có gì khác biệt. Về thách thức đang khiến tôi trở nên uể oải, kiệt sức, nhưng anh sẽ không để tôi nghỉ ngơi - một lúc lâu sau khi tôi nửa gần như chết đi mỗi một, sự khát khao ở anh giữ tôi tỉnh táo, nên tôi tự hỏi anh có phải đang giả vờ ngủ hay không.

Cuối cùng khi anh ngủ, tôi đã hoàn toàn không tính được thời gian. Những ánh nến đã đốt cháy rất lâu, và tôi nằm lắng nghe hơi thở lặng lẽ của anh, quan sát vệt màu bạc của ánh trăng trườn qua những chấn song di chuyển từng phút từng phút một, bò dọc chiếc gối để chạm vào gương mặt anh say ngủ, và tôi đắm đắm nhìn xuống anh với sự mê mải mà tôi không thể nào hiểu được.

Mái đầu anh gối trên tóc tôi, giữ tôi ngay cả trong giấc ngủ; chiếc mặt nạ kiêu căng của con nhà dòng dõi vẫn ở đó, nhưng hàng mi dài đen nhánh lay động trên má anh như một đứa trẻ, và đôi môi gợi cảm đã dịu lại thành một đường cong bị tổn thương kỳ quái. Anh trông gần như một cậu bé, nhưng không có thời niên thiếu nào trong cơ thể khỏe mạnh nằm ườn ra đẹp đẽ của anh. Rồi khi tôi quan sát, nếp nhăn căng thẳng hằn lên vầng trán trơn mượt anh. Đầu anh di chuyển không ngừng, và anh bắt đầu cựa quậy, lăm lăm trong sự kẹt chặt của vài cơn ác mộng. Mồ hôi bắt đầu túa ra trên trán anh, và những âm thanh nhỏ của loài thú bắt đầu thoát ra khỏi họng; rồi anh bắt đầu nói, và tôi nhận ra anh đang nói trong giấc mơ.

“Người sẽ nói con không có ý đó.” Giọng thì thào gấp gáp là sự bắt buộc mệnh lệnh chuyên quyền cũ kỹ. “Người phải nói với họ người đồng ý - đó là lời báng bổ của người nhiều hơn của con. Đây có phải lòng khoan dung từ Chúa của người không, kẻ đã thiêu cháy người trong địa ngục? Hay đó là do quỷ dữ đã gửi đến chỗ con quá thường xuyên?”

Một sự thinh lặng lạnh người. Cơ thể anh uốn cong, đầu anh di chuyển phản đối hoảng loạn, tới lui liên tục, tới lui liên tục trên chiếc gối lụa màu đen.

“Người nói dối... Người bị nguyên rủa vì những gì người làm sau đó. Con chỉ có ý làm người yên lặng, ngừng bài thuyết giáo vĩnh hằng của người lại. Người nói người yêu con - vậy thì tại sao lại ám con? Đó chỉ là trò lừa của một thằng con trai, con nói với người rồi mà... con không có ý để người chết... Hãy để con một mình... Hãy nói với họ... Vì Chúa, nhắm mắt người lại!”

Đó là tiếng thét của loài thú, và tằm ra rách toạc dưới những móng tay anh khi đột ngột anh tỉnh giấc. Đôi mắt anh chòng chọc ngược lên nhìn vào bóng tối, đôi mắt mở to và trống rỗng với nỗi khiếp sợ - rồi chậm rãi ánh sáng của chúng nhạt dần, và tay anh dò dẫm dọc giường như thể đảm bảo với chính anh rằng đây là thực chứ không phải mơ.

“Felicia...” Anh lên tiếng mà không nhìn vào tôi. Tôi nhớ cảm giác ngạc nhiên khi anh vẫn nhớ tên mình.

”Vâng, em /font>

Tay anh rung động chớp lấy tay tôi, lôi tôi lại gần anh. Trong khoảnh khắc đó, tôi không cảm giác sợ hãi; tôi không hề nghĩ tới bản thân mình khi anh bám chặt lấy tôi, mái đầu ngời sáng của anh vùi vào ngực tôi.

“Cùng một giấc mơ.” Tiếng của một đứa trẻ hoảng sợ. “Luôn luôn giống nhau - nhà nguyện và máu bà ấy, mùi máu hôi tanh. Bà nằm đó chăm chăm nhìn ta, trách cứ ta - ta thề ta không có ý đó. Đó là lỗi bà ấy, nhưng bà sẽ không để ta lại một mình. Bà nói Chúa của bà sẽ trả thù lên ta. Nhưng Ngài ấy không thể chạm vào ta. Giờ ta là Công tước, ta có thể mua sự xá tội cho hàng ngàn tội lỗi như thế, và rồi những giấc mơ sẽ bỏ đi.”

Anh đang run rẩy, và tôi kéo những tấm ra giường xung quanh vai anh và lắng nghe. Anh nói về sự đổ máu anh không thể thốt nên lời, về một cái hồ trải rộng tới phía anh và sẽ nhận chìm anh nếu nó vươn tới được; và tôi nâng niu anh, tự hỏi anh đã làm gì để một giấc mơ như thế ám ảnh. Máu của ai, và ai là người phụ nữ đã nói yêu anh; tốt hơn là tôi không hỏi.

Tôi đợi cho đến khi nghĩ rằng anh đã ngủ, và rồi thận trọng cố gắng giải thoát bản thân để thấp lại một trong những ngọn nến. Nhưng ngay khi tôi di chuyển, gọng kìm anh siết chặt lần nữa, nóng hổi.

“Em sẽ mang đến một ngọn nến.” Tôi dịu dàng nói. “Nó sẽ xua những cơn mơ đi.”

Anh lắc đầu dữ dội. “Không, nàng phải ở lại với ta... Trong lúc nàng giữ ta, ta không thể thấy đôi mắt bà ấy. Ta sẽ làm cho nàng trở thành người phụ nữ giàu có nhất nước nếu nàng không bỏ ta...”

Trong một cơn xót thương bùng ra, tôi ôm lấy rồi xoa xoa anh, làm dịu anh với một chuỗi lời nói ngớ ngẩn mềm mỏng vô nghĩa, đến khi hơi thở lo âu rời khỏi anh, và anh nằm xuống, cơ thể cong lại, duyên dáng như một con chim ưng đang thư giãn trong tình trạng bị giam cầm.

Chỉ có sự im lặng, rồi tôi cảm thấy hàng mi ẩm ướt chà xát vào làn da tôi khi anh mở mắt. Anh khẽ nâng đầu, và nói trong một lời thì thầm khản đặc. “Nàng sẽ nói về chuyện này. Nàng sẽ nói ta dở người, và nói thứ ngu xuẩn này cho lũ quần thần ngồi lê đôi mách.”

Tôi nói không, nhưng dường như anh chẳng nghe thấy. Vòng tay anh gần sát tôi, sức lực làm đau lưng tôi, má dựa vào tóc tôi.

“Ta không muốn phải giết nàng, Felicia. Hãy thề nàng sẽ không nói.”

“Em đã nói em sẽ không...”

“Thề đi! Nào.” Có vẻ gì đó trong giọng anh khiến tôi bị sốc. “Thề vì lợi ích của ta.”

Tôi nói không vững vàng. “Em thề em sẽ không nói, em hứa.”

Anh hít vào một hơi dài. “Cô gái quý giá!” Má anh cọ xát thái dương tôi trong một cử chỉ gần như dịu dàng, và rồi tiếng hỗn hển của tôi chết dưới đôi môi anh, và nguồn an ủi anh tìm kiếm không phải là niềm an ủi của một đứa trẻ.

Tôi chậm rãi thức giấc trong bóng tối, và trong sức nặng ầm ập, giam cầm. Ở một khác mơ ngủ, tôi nằm không nhớ tới; rồi cử động để thẳng chân tay chống lại thứ đã làm vướng chúng, và bật ra một tiếng nấc nhỏ, đau đớn. Từng bắp cơ tôi dường như bị đốt cháy, và da thịt cảm giác như thể bị rời ra đau buốt. Giữa hai đùi, cơn đau hoành hành như lửa đốt và tôi co lại khỏi những vòng tay chạm vào gần bên.

“Phải thức dậy rồi, em yêu.” Giọng Domenico bên tai tôi nhỏ và trêu chọc. “Bọn người hầu sẽ làm phiền chúng ta nhanh thôi, và ta không muốn họ thấy cảnh này.”

Những ngón tay chạy theo chiều dài của lưng tôi, một cách lơ đãng, sở hữu, và vòng tay anh giữ chặt nơi lỏng, tôi kéo mình ra và ngồi dậy, cần môi khi chuyển động làm nổ ra những ngọn lửa nhỏ của cơn đau. Anh quan sát từng cử động của tôi với sự chú tâm khủng khiếp, và đột ngột bật cười.

“Đừng hối tiếc sự trong trắng của nàng - đánh mất nó sẽ ngọt ngào hơn là giữ lấy.”

“Tôi không thể chọn.” Bất giác tôi cảm thấy ngượng lạnh: ngượng lạnh và vô cùng bình tĩnh

“Giờ tôi tự do để đi rồi chứ?”

Ánh cười rời khỏi gương mặt anh. “Đi đâu?”

“Trở lại thành phố. Bây giờ không thể muốn gì ở tôi hơn nữa sau khi đã hoàn thành ước nguyện của ngài.”

“Đó là chuyện do ta quyết định - ta đã nói nàng sẽ ở lại cho đến khi ta ra lệnh cho nàng đi, và phần lại là không tuân lệnh.”

“Ở lại nơi nào?” Tôi ngốc nghếch dò hỏi.

“Ở đây, trong cung điện, để đáp ứng việc nàng đã làm tôi qua. Một tên tù nhân không bị chuộc ra dễ thế đâu.” Sự chế nhạo trong giọng không ở trong mắt anh; chúng đang cảnh giác bên dưới hàng mi trĩu nặng. Tôi chăm chăm nhìn lại anh không hiểu được.

“Nhưng tại sao?”

Mày anh cong lên giễu cợt. “Nàng sẽ sớm học được thôi.”

“Nhưng Đức ngài...”

“Đức ngài!” Anh nhại lại. “Quá câu nệ!”

“Hiện giờ tôi không thân với ngài hơn hôm qua.”

“Sẽ không nhiều người nghĩ thế đâu.” Anh nằm ngửa, tò mò quan sát tôi một cách lười nhác. “Trở thành tình nhân của Công tước xứ Cabria không là vinh dự bị coi nhẹ.”

“Không coi nhẹ,” tôi táo bạo vặn lại, “nhưng là thứ gì đó tầm thường.”

“Nàng sẽ không phải là một tình nhân tầm thường.” Gương mặt anh không đọc được. “Nhưng ta thà không để nàng đi còn hơn để nàng chọn. Và nàng sẽ thề chân thật với ta.”

Tôi nói, đơn giản là ngạc nhiên. “Ngài không thể ra lệnh điều đó! Về vui mắt của ngài sẽ ngay lập tức phát ốm nhanh thôi - ngài sẽ thay đổi, và rồi lòng trung thành của tôi sẽ gây cảm giác khó chịu, như lòng trung thành của Madonna Maddalena!”

“Vậy nhưng ta ra lệnh thế.” Đôi mắt anh nheo lại giận dữ.

“Tại sao? Để làm hài lòng thói chuyên chế của ngài?”

Tay anh, kẹp lấy tóc tôi, kéo tôi cúi gập về anh. “Ta không tin lời bất cứ gã nào - hay cả phụ nữ - những kẻ cạnh bên ta, trừ khi kẻ đó thề nguyện.”

“Tôi không nợ lời hứa nào với ngài. Tôi sẽ không thề.”

“Tại sao, vì nàng không yêu ta?”

Câu hỏi ngọt lịm và đột ngột gần như khiến tim tôi ngừng đập; tôi không nhìn mắt Domenico, vì chẳng biết bằng cách nào, tôi không dám. Cuối cùng anh lên tiếng. “Nàng không yêu ta, đúng không?” Anh nói, giọng kỳ lạ, nghệt đi, những đầu ngón tay ve vuốt cổ tôi. “Vậy thì, đừng mang tình yêu của nàng để ý đến bất kỳ ai khác, nếu không gã nàng chọn sẽ phải trả giá - tay hấn nếu bàn tay ấy chạm vào nàng, mắt hấn nếu hấn nhìn nàng quá lâu - hay nếu lời nói hấn quyến rũ nàng, ta sẽ lấy lưỡi hấn. Còn có những thứ khác bị tước mất nữa.” Tay anh trượt từ họng xuống ngực tôi. “Hãy thận trọng với cơn ghen của ta nếu ta miễn cho nàng lời thề, Felicia.”

“Không có tên đàn ông nào thế cả.” Tôi nói, và nhớ tới Piero della Quercia.

“Vậy thì cung điện sẽ đông người hơn. Nàng thật hà tiện với những lời thề, tiểu thư” - anh đang kéo đầu tôi xuống đầu anh - “nhưng hào phóng hơn với những hành vi của nàng; ta nghĩ ta sẽ để những bảo đảm của ta vào con đường im lặng.”

Trước khi tôi có thể trả lời, một tiếng động vỡ ra đâu đó ngoài kia, bên ngoài nơi tiếp giáp tấm màn; âm thanh của ai đó nện vào cửa. Domenico nhìn xung quanh sắc bén, tất cả sự thích thú thoát ra khỏi biểu cảm của anh.

“Ai?” “Piero, thừa Đức ngài, và Ippolito.”

“Vào đi.”

Tôi lưỡng lự và vùi mặt vào gối khi tiếng những bước chân họ băng qua sàn nhà, và tấm màn kêu lách cách; rồi khi một vệt nắng rực sáng tỏa khắp nơi âm u, Domenico động dậy, vươn vai đẩy lộng lẫy.

“Mấy giờ rồi, Ippolito?”

“Hơn chín giờ, thưa Đức ngài. Trễ hơi thở của ngài.”

“Đi gọi người của ta đi.” Đó là một tiếng rừ rừ thư giãn, mơ màng, và qua mái tóc là tấm màn che, tôi thấy hai người đàn ông nhanh chóng đổi chỗ, giật mình liếc nhanh. Piero là người trả lời.

“Họ gặp Đức ngài ở phòng sát bên.”

Domenico gật đầu, chà cơn buồn ngủ khỏi mắt bằng mu bàn tay. “Chúng ta sẽ cưới ngựa sáng nay. Hãy chuẩn bị ngựa.”

Piero cúi đầu chào và bước về phía cửa. Tôi nghĩ hẳn sẽ nói gì đó, nhưng rồi hẳn nhún vai gần như không thể nhận thấy và bỏ đi với những sải chân dài, nhanh. Domenico ngáp, ngược lên nhìn Ippolito với đôi mắt nheo lại.

“Thư ký của ta, hãy truyền đạt lời nhắn này đến anh trai và người chú tuyệt vời - ngài Tổng giám mục.”

Ippolito di chuyển một cách không thận trọng, và tôi đọc được sự ngạc nhiên trên gương mặt ngăm đen của anh ấy.

“Nói với họ, với tất cả tình cảm cùng ngợi khen - ta tin người nhanh trí hơn những kẻ khác - rằng ta cần tiếng nói của họ trong một vấn đề lớn. Nói rằng ta sẽ tổ chức một hội đồng trong thời gian sáu ngày, đựng đến toàn đất nước và quyền kế vị - cái đó sẽ mang họ tới.” Anh cười, một cách chế nhạo, và quay qua vuốt ve phía sau tóc tôi với những ngón tay lơ đãng.

“Nhưng thưa Đức ngài-”

“Người vẫn còn ở đây sao?” Mái đầu rực sáng không quay lại.

“Họ có quyền hỏi việc này có nghĩa gì, thưa Đức ngài. Tôi nên nói gì với họ?”

“Nói người không biết.” Những đầu ngón tay Domenico lần theo đôi môi thâm tím của tôi. “VẬY người sẽ nói sự thật.”

“Thưa Đức ngài...”

“Ippolito...” Chỉ là cái tên, không gì hơn. Nhưng với một từ đó, bật ra đầy ngọt ngào, gửi người đàn ông ra khỏi phòng một cách hấp tấp mà không dám đáp lời.

Domenico lặng lẽ cười êm ái. Anh ngả người đầy khoái lạc, vươn vai hoàn toàn phòng túng, và nói với hình ảnh phản chiếu của tấm gương trên trần nhà.

“Việc này sẽ đặt họ vào lửa đốt - giờ họ sẽ thử học tâm trí ta từ kẻ khác, và không ai có thể đoán ra!” Anh quay đầu, vẽ đặc chí trên gương mặt biến đổi thành một chiếc mặt nạ của ác quỷ. “Em yêu, nàng không thể đoán họ sẽ phê chuẩn điều gì! - bọn chúng sẽ ghét nó, nhưng hoặc chúng đóng dấu nó hoặc đổ máu. Ước nguyện của ta sẽ được hội đồng đất nước chấp thuận, và ngay cả dân chúng cũng không thể xi xầm!”

Anh cười phá ra rạng ngời, như thể cơn sợ hãi kinh khủng của buổi đêm đã chưa bao giờ có. Tôi chăm chăm nhìn anh, ngơ ngác. “Sao, chuyện gì vậy?”

“Không phải chuyện để nàng biết.” Anh ấn mạnh chính anh lên khỏi những chiếc gối ngã nhào xuống khi nói, và hai tay tôi siết lại với nhau. Tôi chỉ có ý nghĩa với anh thể thôi, một tạo vật vừa vụn vỡ để ngủ cùng, bị xua đi, bỏ quên ngay khi tâm trí anh quay trở lại công việc của đất nước. Nỗi đau của ý nghĩ ấy khiến tôi hốt hoảng. Domenico đã quay lưng lại với tôi và đang bàn bạc cùng Piero, hẳn đã vội vã đến bên giường.

“Tôi đã chuẩn bị con ngựa xám bị thiếu của Đức ngài. Tôi nghĩ ngài sẽ không quan tâm đến ngựa cái.”

Tôi nhần mặt trước lời nói ấy, nhưng một bàn tay trắng vung lên với vận tốc tấn công của một con rắn, chụp lấy cổ tay Piero, và vặn xoắn. Tôi nghe tiếng thở tên cạm bẫy giữa hai răng hắn.

“Đức ngài, tôi khẩn cầu ngài...”

“Bạn tốt, hãy dùng sự hóm hỉnh của người vào một chủ đề thích hợp hơn.”

Một tiếng ken két nhỏ, kinh tởm, và rồi Piero tự do. Tay còn lại xoa xoa cổ tay hắn một lúc, rồi hắn cúi đầu chào mĩa mai. “Luôn luôn phục vụ Đức ngài - tôi sẽ tổng khứ công việc nhạt nhẽo tối qua.” Những ngón tay kỳ quái của hắn kẹp chặt vai tôi. “Đi nào, quý cô.”

“Người sốt sắng quá đấy.” Domenico dịu dàng nói. “Việc của chúng ta vẫn chưa xong. Đưa cô ấy đi tới mộ phủ thủy già, ra lệnh cho bà ta mặc đồ cho cô ấy ra ngoài cưỡi ngựa với chúng ta trong hai giờ nữa. Rồi lại quay về với ta.”

Bàn tay trên vai tôi siết chặt rồi rạc, rồi buông thõng xuống. Piero lăm bằm dưới hơi thở, “Chà, chà!” và rồi đều đều nói, “Như ý muốn của Đức ngài.”

Công tước khề lườm hần sắc bén, và móc mĩa. “Người đã đợi suốt đêm sao, Piero, để tổng khứ cô ấy?”

Đôi môi mỏng cứng lại. “Đức ngài biết tôi thận trọng tốt đến mức nào. Tôi sẽ gọi phục dịch.” Ngay khi hần quay đi, ngón chân hần đạp phải chiếc áo choàng nhung trắng nằm trên sàn nhà, và hần nhặt lên, buông nó trên giường. “Của cô đây, madam.”

“Và, Piero, chuẩn bị một con ngựa cho cô ấy - con ngựa xám, còn non.”

“Đức ngài, tôi không thể cưỡi ngựa!”

Từ ngữ vô tình bùng ra khỏi tôi, và mắt Công tước nheo lại. “Nàng chắc chắn quá đó.”

Cơn đau cho tôi sự can đảm. “Không phải là ngang bướng - tôi không thể cưỡi ngựa vì tôi chưa bao giờ leo lên một con ngựa. Tôi sống cả đời trong thành phố, và anh trai tôi không giữ con ngựa nào - tôi sẽ té mất.” Tôi lì lợm kết thúc.

Đôi mắt đen nhảy múa. “Ta sẽ dạy nàng.”

Piero đang chờ bên cánh cửa, quay đôi mắt khỏe khoắn đi khi tôi giữ chặt chiếc áo choàng trắng quanh người và trượt khỏi giường. Hần thì thầm “Ngài ấy đã dạy cô nhiều thứ.” khi tôi theo hần ra khỏi tầm nghe của Công tước.

Những mệnh lệnh của Công tước dường như có ma lực, vì phục trang ở đó, ngay cả khi Niccolosa không thể biết việc chúng được cần đến. Bộ đồ cưỡi ngựa màu xám giản dị nhất, đôi bốt da dê, và đôi bao tay dài được thêu, tất cả vừa vặn đến phi thường. Nhưng trước khi mặc cho tôi, bà giúp tôi bôi thuốc ở những vết thương trên da, và cầm máu; rồi bà nới lỏng áo quần một cách dịu dàng, không chạm đến da thịt nhứt nhối của tôi với một sự quan tâm còn hơn cả lời nói. Tôi nhìn vào gương mặt dữ tợn của bà, gương mặt không xúc cảm, mê mải trong việc xếp những nếp gấp ngay cổ tôi lại, và ngập ngừng nói, “Cám ơn, madonn

Lông mi bà rung nhẹ. “Không cần gọi ta là madonna. Tên ta là Niccolosa, và Đức ngài Công tước để ta phục vụ cô.”

Bà ngậm chặt môi. Tôi đỏ mặt, lén quan sát bà, đó có vẻ gần như là việc lạ lùng nhất trong tất cả mọi việc, lẽ ra đó là ai đó tôi sẽ phải nhún gối chào khiêm nhường, vậy mà giờ đây lại như một người phụ nữ chờ phục vụ tôi. Nhưng bà quen với những nhiệm vụ của mình - bà làm việc đầy quả quyết, ngay cả khi nó có là thứ công việc khiến bà phát ốm trước uy quyền của bà. Tôi tự hỏi có phải bà có thể là một người hầu của nữ Công tước đã bị đầy đi, và chọn không đi theo quý bà của mình để bị đầy ải hay không.

Bà kết thúc việc cuộn tóc tôi lên cao, ghim chắc chắn chiếc nón lông vũ nhỏ, và rồi quay tôi về phía tấm gương. Tôi thấy gương mặt của chính mình trắng và bất động, đôi mắt tối tăm, đôi môi sắc sỡ - sáng nay người phụ nữ tinh tế nhất sẽ không sơn môi tôi như chúng được sơn tối qua, vì đôi môi ấy đã đỏ ửng, nhứt nhối từ những nụ hôn của Domenico.

“Quý cô,” giọng Piero lên tiếng từ ngưỡng cửa mà không báo trước, “Công tước mong muốn sự đồng hành của cô.”

Thoáng chốc, tôi cảm thấy lạnh. Rồi tôi nói đều đều. “Vậy, tôi phải đi đâu?”

“Đến khoảng sân trong phía đông. Ta được gửi tới để đưa cô đi.” Hần duỗi thẳng tay ra, và rón rén, không ư sự tiếp xúc, tôi đặt tay mình vào tay hần, để hần dẫn ra khỏi phòng.

Không có lính gác nào vào sáng nay - giờ tôi không giống như bị cho là sẽ nghĩ nhiều tới việc thoát đi khi Công tước đã hoàn thành ước nguyện.

Piero im lặng trong một thoáng, rồi nhẹ nhàng nói. “VẬY, cô là một trinh nữ. Ta nghi ngờ điều đó; vẫn còn vài ngày nữa. Ta nghĩ không còn bất kỳ ngày nào, nhưng ta đã sai.”

“Lời của linh mục là không đủ sao?” Tôi sắc bén hỏi.

“Lão!” Tiếng cười thâm của Piero phủ sự khinh rẻ óng ánh như bạc. “Lão bị mê mết bởi gương mặt ngọt ngào của cô đến mức không ai cho lão lòng biết ơn. Tin đồn là lão đã có cô cho chính bản thân mình.”

Tôi quay đầu đi, giận dữ, kinh tởm, và một úc sau hần lên tiếng lần nữa.

“Đức ngài là một người tình phù hợp, đúng không? Một kẻ phóng dang tinh tế - ta biết những mảnh trên giường của ngài ấy từ trước. Giữa những tấm ra giường ngài là một quốc vương, một quốc vương rất tài giỏi.” Hắn đang dõi theo gương mặt ngoảnh đi của tôi khi nói. “Nó cũng như khi ngài mệt mỏi - ngài là một phù thủy.”

Bất chợt và sống động, tôi nhớ đến cái chết của người phụ nữ trong cơn ác mộng của anh. “Ngài ấy mệt mỏi ai?”

“Sao nào.” Piero cười đầy mỉa mai. “Chuyện xảy ra lâu rồi, nhưng đức ngài của tôi chẳng thay đổi; chỉ là những tình nhân ngài biến đổi mà thôi.”

“Đó là lý do tại sao Piero ngài muốn tôi?” Câu hỏi bật ra trước khi tôi có thể ngăn lại. “Ngài sẽ thích có được xác thịt của người ngài ấy đã chạm vào, hơn là tự cướp được cho chính mình?”

“A, madam hờn hĩnh!” Đôi mắt hắn lồi ra điên tiết. “Cô nghĩ đó là thói quen của ta khi lấy những thứ ngài ấy bỏ đi? Ta không quan tâm ngài ấy nuôi thứ nhơ bẩn nào - ngài ấy có thể có năm mươi ả điếm trong một đêm và chào mừng họ. Nhưng cô...” hắn ngập ngừng, “ta nợ cô món bồi thường cho sự cúi chào đó. Ta sẽ không quên nó, ngay cả khi cô quên.”

“Và nó là công bằng sao?” Tôi lẳng lặng hỏi.

Phía trước chúng tôi, những người hầu đang mở tung những cánh cửa nặng nề, và sau một lúc, Piero nhún vai. “Nào, bỏ qua đi.”

Hắn đẩy mạnh tôi về phía trước hắn, vào nơi sáng lóa ánh mặt trời. Tôi che mắt và thở dốc, vì không nhận ra tôi đã trở nên quen với vẻ tối tăm chỉ có ánh đuốc của Palazzo; rồi tôi hăm hở nhìn xung quanh, hít vào thứ không khí trong lành đầu tiên tôi biết trong cả một tuần.

Khoảnh sân đầy đàn ông, phụ nữ, cùng ngựa, và sau nỗi cô độc lâu đến thế, sự hồi hải rợn rùng là một nếm trải thường tình ngọt ngào - đây là thứ tôi đã luôn biết, những người nài ngựa bận rộn, tiếng chân nặng nề từ ngựa của những người lạ, tiếng xôn xao trôi giạt đi. Tôi dăm dăm nhìn xuống những bước chân với Piero đang giữ chặt tay mình, dẫn tôi tới giữa mớ hỗn độn. Tôi có thể thấy búi tóc của những tên cận thần cúi đầu trước chúng tôi, và biphải ở đó. Khi đến nơi, tôi có thể thấy những cái đầu quay đi, nhận thức được những cú thúc khuỷu tay và lời thì thầm; nhưng hôm nay, ở đây không có sự khinh rẻ, không cả những tiếng cười tru lên, chỉ có sự cảnh giác của những con sói không dám tấn công. Tôi ngẩng cao đầu, nhưng vẻ tò mò lộ lộ trên mặt họ khiến tôi phát ốm.

Trái tim tôi như sấm đập khi Piero dẫn tôi đến chỗ Công tước, và sự e sợ lạ lùng đang bắt đầu nắm quyền sở hữu tôi. Anh đang đứng bên con ngựa xám anh đã cưỡi trong cuộc diễu hành, thấp giọng trò chuyện với Ippolito, và hình ảnh anh khiến tôi ngừng thở.

Anh đang mặc màu đen, chỉ là phần cổ áo cứng làm dịu đi màu chết chóc đó - nhưng vẻ thích thú, thanh thoi, đẹp đẽ và quyến rũ trên gương mặt anh đang xóa sạch tất cả sự tàn nhẫn, mái tóc gọn sóng của anh sáng lên như vải sồi bên hông con ngựa. Anh quay sang, bắt gặp tôi, và nheo mắt lại.

Piero thả tôi ra, và nhanh chóng, tôi nhún gối chào. Những ngón tay Domenico giữ chặt gáy tôi khi tôi đứng lên, kéo tôi về phía anh nhẹ nhàng nhưng không cách nào cưỡng nổi; nụ hôn anh say sưa ngẫu nhiên như thể chúng tôi chỉ có một mình, và tôi chao đảo khi cuối cùng anh nâng đầu lên.

“Bốn phần như thế là đủ. Nàng vẫn chưa học được sao?” Lời anh rất khê, xuyên qua lời thì thầm cuộn xoáy xung quanh. “Những cử chỉ xã giao thể này là thỏa thuận từ kẻ nô lệ, nhưng nàng phải học cách trở nên liều lĩnh hơn.”

Tôi nói, “Tôi không thể tự hào về nỗi hổ thẹn của mình.” và hàng lông mi dài của anh rũ xuống.

“Ta cũng sẽ dạy nàng điều đó. Đến đây và ngắm con ngựa nàng sẽ cưỡi nào.”

Những ai gần đó gần như lùi lại và cúi đầu khi anh quay đi, và tôi thấy chính bản thân mình đang đứng trước một con ngựa xám với nước da bóng mượt, nhỏ hơn con ngựa của Công tước, nhưng dù vậy, với đôi mắt bồn chồn của tôi, nó cũng là một con vật cực kỳ to lớn.

“Đức ngài đã chọn rất xuất sắc.” Lời bình luận của Ippolito đầy cổ vũ. “Nó là một con ngựa tốt.”

Cái nhìn chăm chăm của Domenico không lay động. "Nàng thích không, tiểu thư

"Nó thật đẹp. Tôi sẽ không phàn nàn với lựa chọn của Đức ngài."

Môi anh xoắn lại. "Một học thuyết thích đáng!"

Tôi ngần ngại; dù trong lời trêu chọc nhẹ nhàng của anh có sự xấu xa sắc bén. Để ngăn ý nghĩ của mình, tôi ngáp ngừng vươn tới và vỗ vào cổ chú ngựa, và ngay lập tức tay tôi bị giam cầm và giữ chặt, những ngón tay run rẩy trong đau đớn, dựa vào ngực áo Domenico.

"Madam, cô nghĩ cô có thể chế ngự nó không?" Câu hỏi của Ippolito dường như đến cách đây cả dặm.

"Tôi có thể thử." Gò má tôi đỏ sẫm khi những tên quý tộc vỗ rung lên cười lớn, như thể tôi đã nói gì đó hài hước. Họ sẽ sẵn lòng thừa nhận, thậm chí cho tôi sự nổi tiếng, miễn là Công tước còn ở cạnh tôi.

Một tiếng ồn phía sau khiến tôi nhanh chóng quay lại. Sandro đã đi xuống những bậc cấp của cung điện, bước chạy lóc cóc, và giờ hắn đón chào Công tước với một cái cúi đầu chiếu lệ, cùng một nụ cười toác hoác. "Em đến trễ đấy, em trai! Em biến thành kẻ chậm chạp rồi sao?"

"Giấc ngủ của ta bị phá vỡ." Lời nói khê khàng và mỉa mai đến mức không ai khác có thể nhìn thấy bóng tối trong mắt Domenico khi anh thoáng liếc qua tôi.

Sandro nhìn thấy ánh mắt đó và hiểu sai nó. "Của anh cũng vậy - cảm ơn em vì món quà rộng rãi, Đức ngài. Nhưng giờ anh phải lột bỏ những lời hóm hỉnh của mình với một cuộc cưỡi ngựa khá khó khăn, nếu anh muốn dốc hết sức tại hội đồng của em. Chuyện gì vậy?"

Sức háo hức trong giọng hắn không bị che đi đủ. Ở sâu trong ký ức, tôi có thể nghe Beniamino đang nói, "Ngài ấy sẽ kế vị nếu con quý tộc kia chết đi." và biết điều gì làm đôi mắt xanh của Sandro lại ngời sáng và cứng rắn đến thế.

Một nụ cười không hài lòng trên đôi môi mềm của Công tước. "Anh đang nhầm lẫn công việc với niềm vui đấy, anh trai. Những vấn đề của đất nước là chuyện của hội đồng; chúng ta đang cưỡi ngựa."

Sandro nhăn mặt. "Vậy, anh sẽ làm hỏng việc thôi biết kỹ năng của anh trong việc tranh luận! - trừ khi anh nghiên cứu vấn đề những ngày trước đó, còn không ông chú đáng kính của chúng ta sẽ lột da anh với sự hiểu biết của ông ấy."

"Tạm bằng lòng với bản thân anh đi, ông ấy không biết về chuyện này nhiều hơn anh đâu." Hàng mi rũ xuống, và Domenico quay vai. "Chúng ta đang phí buổi sáng - ta đã hứa dạy quý cô đây cưỡi ngựa, và đây là bài học đầu tiên của cô ấy." Anh trèo lên ngựa trong một cử động thành thạo; con vật chồm lên và ngay tức khắc nằm dưới quyền điều khiển. "Tiểu thư, nào..."

Ngượng ngùng làm tay chân cứng đờ như một con rối, khi tôi quay sang con ngựa nhỏ hơn. Tôi không thể nào tưởng tượng làm sao có thể với tới cái yên ngựa cao chót vót đó; bên hông óng mượt hiện ra lở mờ như một vách đá dựng đứng. Rồi, khi tôi vô vọng nhìn xung quanh tìm kiếm một sự giúp đỡ, một người trong đám quần thần trượt ra khỏi đám đông, với một từ "Madam" cung kính, nâng cơ thể tôi vào trong yên.

Ngay sau khi tôi đã giữ bản thân chắc chắn và cầm dây cương, tôi nhìn xuống để cảm ơn người giúp đỡ, và trước sự ngạc nhiên, thấy một cậu trai khoảng tuổi mình; mảnh khảnh, tóc đen, với chiếc cằm ương ngạnh và đôi mắt nâu ánh lên ngưỡng mộ. Tôi lầm rầm, "Cảm ơn, thưa ngài." và cậu ấy đỏ mặt dữ dội khi bước lùi lại.

Tiếng vút của sợi dây roi khiến tôi ngược nhìn lên. Domenico đang cúi xuống để nắm sợi dây cương dẫn đường của tôi từ những ngón tay chênh mảng của người nài ngựa; chỉ khi tôi thấy bàn tay người đàn ông đưa lên má đầy máu, tôi mới nhận ra sợi dây đã nằm trên bàn tay xóc ra. Một sự đối xử nhỏ mọn, tàn ác vô nghĩa - và với tất cả thứ ấy người nài ngựa lẽ ra nên nhận được một từ.

Tuy nhiên, khi đoàn cưỡi ngựa di chuyển, tôi không suy nghĩ về bất cứ điều gì ngoài việc giữ vững chỗ ngồi trên con ngựa lắc lư, trơn trượt, xóc nảy. Nhớ những chỉ dẫn mâu thuẫn cho gót chân, đùi và tay, giờ đây giữ lấy dây cương, sử dụng roi da, ngồi thẳng mà không bám chặt lấy yên... Với tôi, mỗi khắc là một sự đau đớn cùng cực, và Domenico biết. Tôi có thể thấy vẻ bí ẩn trong khóe môi anh cong lên, khi anh dõi theo tôi, tàn nhẫn ra lệnh cho việc cưỡi ngựa mà anh biết, điều đó sẽ hành hạ cơn đau và cơ thể tôi; một lần khi

con ngựa bật lên, tôi không thể nén lại một tiếng nấc, và tôi ngược lên để thấy anh đang cười, như thể âm thanh đó khiến anh vui.

Ngày hôm đó là lần đầu tiên tôi ở bên ngoài cánh cổng của Fidena kể từ lúc được sinh ôi không nghĩ đến việc đó; tôi chỉ quan tâm đến bước tiếp theo của con thú xóc nảy dưới tôi, và có phải nó sẽ quyết định phớt lờ những tín hiệu của tôi và đi theo cách của chính nó hay không. Tôi thậm chí sung sướng rằng sợi dây cương đã buộc tôi quá gần với Domenico.

Những móng ngựa đang cắt đứt vào trong vùng đất hung hung, nghiền bả cỏ khô cháy nắng, và bỏ lại vật cỏ hủy diệt bằng qua cánh đồng, sóng sánh tràn về phía hẻm núi sông. Biển cả đã mờ đi, xa xăm nơi lớp sương mù nóng hổi; những con côn trùng lững lờ trong một đám mây xung quanh đàn ngựa, và những cái đuôi mềm nhẹ quạt liên tục để giữ chúng tránh xa. Rồi tôi rùng mình, vì một hình bóng đã hiện ra qua con đường.

Về nghiêm nghị của tòa tháp canh giữ cây cầu qua dòng sông nơi hẻm núi chao liệng vào bầu trời, quãng những bóng hình nó gần và tối tăm. Sandro dõi theo cái nhìn chú tâm của tôi, nhả nhử cười.

“Đây là tháp canh của chúng ta, tiểu thư. Từ đó, sẽ thuận lợi cho mười người đàn ông có thể giữ cây cầu chống lại cả một quân đội; đó là lý do tại sao Đức giáo hoàng chưa bao giờ có thể có lại Fidena lần nữa, vì lực lượng của lão không thể đến gần hơn những bức tường thành phố. Nếu tòa tháp không ở đó, Cabria chắc chắn không còn nghi ngờ gì nữa sẽ vẫn được cai trị từ Vatican.”

Tôi nói. “Nhưng nó làm tôi sợ - không còn cách nào khác để băng qua sao?”

“Bằng tàu, ở đó, nơi con sông chảy vào vịnh, nhưng trong trận chiến, súng đại bác của thành phố có thể nhấn chìm bất cứ con tàu lớn nào trước khi con tàu đó đi đến nửa đường. Và về hướng Tây” - hẳn chỉ - “gần thành phố, có một bộ sưu tập tấm ván mục cho những ai sử dụng mà không quan tâm tới việc mạo hiểm mạng sống. Nhưng nó sẽ không hỗ trợ cho đơn vị kỵ binh của quân đội.”

Tôi cười. “Ngài không nghĩ bất cứ điều gì khác ngoài trận chiến sao?”

Sandro tắc lưỡi. “Đúng, tiểu thư, một thỏa thuận tốt khác. Nhưng ta đã được nuôi dưỡng để chiến đấu cho tất cả mọi thứ ta muốn, và ngôn ngữ chiến tranh cứ tự nhiên mà đến với ta.” Khoảnh khắc nhẹ trôi qua, nhưng cảm nhận về sự đàn áp vẫn ở lại với tôi, mãi đến khi chúng tôi đã băng ngược trở lại vào ánh nắng mặt trời.

Dần dần, gần như vô tình, tôi quen với chuyển động của chú ngựa, và khi người di chuyển theo hình bán nguyệt xa khỏi hẻm núi cùng tòa thành canh giữ mờ ảo, tôi bắt đầu chú ý đến những dòng hải lưu trong câu chuyện ngời lê đôi mách của họ. Bề ngoài, nó chẳng khác gì hơn là câu chuyện vật vãnh tầm phào, phù phiếm, nhưng đó đây, tôi bắt được những lời bóng gió kín đáo, gợi ý về một sự huyền bí mà tôi không thể hiểu. Nhưng tôi cho nó là hình ảnh tưởng tượng vào buổi sáng đầu tiên đó, và khi cuộc thảo luận trôi dạt đến những mối đàn dừ si tình mới nhất, tôi hoàn toàn ngừng lắng nghe.

Sau đó, khi cánh cổng thành phố mở ra trước chúng tôi, tôi quên hết tất cả mọi thứ trong những cảnh tượng và âm thanh quen thuộc của những con đường đông đúc, của không khí lẫn bụi đường, của cái mùi người bốc lên hôi tanh. Bọn triều thần nhẩn mặt, và vẻ ghê tởm của Maddalena cố ý để tôi nghe - rồi cạnh bên tôi, Công tước quay mái đầu lấp lánh màu bạc sống động, và cái nhìn lom lom của tôi rơi xuống trước khi bắt gặp ánh mắt tò mò cứng rắn của anh.

Khi cuối cùng, những con ngựa lọc cọc dừng lại nơi khoảnh sân trong cung điện, tôi đang lắc lư trên yên. Sức nóng của mặt trời và những hoạt động không quen thuộc này đã hút cạn sức lực tôi - dường như đã cả cả năm, chứ không phải ít hơn một ngày, kể từ khi tôi bị bỏ lại nơi giam cầm im lặng ẩm ướt. Một người nài ngựa giữ chặt dây cương, và tôi trượt ra khỏi yên mà không chờ sự giúp đỡ của bất kỳ ai. Tay Domenico từ phía sau vòng qua tôi, quá bất ngờ đến mức tôi đã nhảy dựng.

“Nàng mệt rồi. Về phòng và nghỉ ngơi đi.”

“Tôi không biết đường.” Mặc dù với bản thân, giọng tôi nghe tuyệt vọng, và anh phá ra cười.

“Đúng, nhưng ta chưa bao giờ nghĩ về điều đó! Ippolito sẽ chỉ dẫn nàng.”

Nhẹ nhõm, thôi siết chặt tay, tôi rút khỏi sức nóng mặt trời âm ỉ. Những hoa văn ánh sáng và bóng tối trước mặt chẳng có ý nghĩ gì - tôi đang bước đi như một người mù - vậy nhưng vì vài lý do, tôi quay lại nơi những bậc thang đầu tiên, để khẽ nhìn Công tước lần cuối.

Phần còn lại của ngày trôi qua trong một cuộc vui chơi phô bày rực rỡ gây hoang mang. Niccolosa đứng canh gác khi tôi ngủ, và trong một hay hai giờ, tôi bị bắt vào nhịp điệu tiến triển của cuộc sống hoàng gia. Một trò tiêu khiển được gộp chung lại với nhau - ăn uống, nhậu nhẹt, âm nhạc, trò giải trí - mà không dừng lại, mãi đến khi tôi tự hỏi làm sao quần thần có thể chđược sự tồn tại hư ảo này hết ngày này sang ngày khác.

Ngày hôm đó là lần đầu tiên tôi ở bên ngoài cánh cổng của Fidena kể từ lúc được sinh ôi không nghĩ đến việc đó; tôi chỉ quan tâm đến bước tiếp theo của con thú xóc nảy dưới tôi, và có phải nó sẽ quyết định phớt lờ những tín hiệu của tôi và đi theo cách của chính nó hay không. Tôi thậm chí sung sướng rằng sợi dây cương đã buộc tôi quá gần với Domenico.

Những móng ngựa đang cắt đứt vào trong vùng đất hung hung, nghiền bải cỏ khô cháy nắng, và bỏ lại vạt cỏ hủy diệt bằng qua cánh đồng, sóng sánh tràn về phía hẻm núi sông. Biển cả đã mờ đi, xa xăm nơi lớp sương mù nóng hổi; những con côn trùng lững lờ trong một đám mây xung quanh đàn ngựa, và những cái đuôi mềm nhẹ quất liên tục để giữ chúng tránh xa. Rồi tôi rùng mình, vì một hình bóng đã hiện ra qua con đường.

Về nghiêm nghị của tòa tháp canh giữ cây cầu qua dòng sông nơi hẻm núi chao liệng vào bầu trời, quãng những bóng hình nó gần và tối tăm. Sandro dõi theo cái nhìn chú tâm của tôi, nhả nhử cười.

“Đây là tháp canh của chúng ta, tiểu thư. Từ đó, sẽ thuận lợi cho mười người đàn ông có thể giữ cây cầu chống lại cả một quân đội; đó là lý do tại sao Đức giáo hoàng chưa bao giờ có thể có lại Fidena lần nữa, vì lực lượng của lão không thể đến gần hơn những bức tường thành phố. Nếu tòa tháp không ở đó, Cabria chắc chắn không còn nghi ngờ gì nữa sẽ vẫn được cai trị từ Vatican.”

Tôi nói. “Nhưng nó làm tôi sợ - không còn cách nào khác để băng qua sao?”

“Bằng tàu, ở đó, nơi con sông chảy vào vịnh, nhưng trong trận chiến, súng đại bác của thành phố có thể nhấn chìm bất cứ con tàu lớn nào trước khi con tàu đó đi đến nửa đường. Và về hướng Tây” - hẳn chỉ - “gần thành phố, có một bộ sưu tập tấm ván mục cho những ai sử dụng mà không quan tâm tới việc mạo hiểm mạng sống. Nhưng nó sẽ không hỗ trợ cho đơn vị kỵ binh của quân đội.”

Tôi cười. “Ngài không nghĩ bất cứ điều gì khác ngoài trận chiến sao?”

Sandro tắc lưỡi. “Đúng, tiểu thư, một thỏa thuận tốt khác. Nhưng ta đã được nuôi dưỡng để chiến đấu cho tất cả mọi thứ ta muốn, và ngôn ngữ chiến tranh cứ tự nhiên mà đến với ta.” Khoảnh khắc nhẹ trôi qua, nhưng cảm nhận về sự đàn áp vẫn ở lại với tôi, mãi đến khi chúng tôi đã băng ngược trở lại vào ánh nắng mặt trời.

Dần dần, gần như vô tình, tôi quen với chuyển động của chú ngựa, và khi người di chuyển theo hình bán nguyệt xa khỏi hẻm núi cùng tòa thành canh giữ mờ ảo, tôi bắt đầu chú ý đến những dòng hải lưu trong câu chuyện ngồi lê đôi mách của họ. Bề ngoài, nó chẳng khác gì hơn là câu chuyện vặt vãnh tầm phào, phù phiếm, nhưng đó đây, tôi bắt được những lời bóng gió kín đáo, gợi ý về một sự huyền bí mà tôi không thể hiểu. Nhưng tôi cho nó là hình ảnh tưởng tượng vào buổi sáng đầu tiên đó, và khi cuộc thảo luận trôi dạt đến những mối dạn dứ si tình mới nhất, tôi hoàn toàn ngừng lắng nghe.

Sau đó, khi cánh cổng thành phố mở ra trước chúng tôi, tôi quên hết tất cả mọi thứ trong những cảnh tượng và âm thanh quen thuộc của những con đường đông đúc, của không khí lẫn bụi đường, của cái mùi người bốc lên hôi tanh. Bọn triều thần nhả mặt, và vẻ ghê tởm của Maddalena cố ý để tôi nghe - rồi cạnh bên tôi, Công tước quay mái đầu lấp lánh màu bạc sống động, và cái nhìn lom lom của tôi rơi xuống trước khi bắt gặp ánh mắt tò mò cứng rắn của anh.

Khi cuối cùng, những con ngựa lọc cọc dừng lại nơi khoảnh sân trong cung điện, tôi đang lắc lư trên yên. Sức nóng của mặt trời và những hoạt động không quen thuộc này đã hút cạn sức lực tôi - dường như đã cả cả năm, chứ không phải ít hơn một ngày, kể từ khi tôi bị bỏ lại nơi giam cầm im lặng ẩm ướt. Một người

nài ngựa giữ chặt dây cương, và tôi trượt ra khỏi yên mà không chờ sự giúp đỡ của bất kỳ ai. Tay Domenico từ phía sau vòng qua tôi, quá bất ngờ đến mức tôi đã nhảy dựng.

“Nàng mệt rồi. Về phòng và nghỉ ngơi đi.”

“Tôi không biết đường.” Mặc dù với bản thân, giọng tôi nghe tuyệt vọng, và anh phá ra cười.

“Đúng, nhưng ta chưa bao giờ nghĩ về điều đó! Ippolito sẽ chỉ dẫn nàng.”

Nhẹ nhõm, thôi siết chặt tay, tôi rút khỏi sức nóng mặt trời âm ỉ. Những hoa văn ánh sáng và bóng tối trước mặt chẳng có ý nghĩ gì - tôi đang bước đi như một người mù - vậy nhưng vì vài lý do, tôi quay lại nơi những bậc thang đầu tiên, để khẽ nhìn Công tước lần cuối.

Phần còn lại của ngày trôi qua trong một cuộc vui chơi phô bày rực rỡ gây hoang mang. Niccolosa đứng canh gác khi tôi ngủ, và trong một hay hai giờ, tôi bị bắt vào nhịp điệu tiến triển của cuộc sống hoàng gia. Một trò tiêu khiển được gộp chung lại với nhau - ăn uống, nhậu nhẹt, âm nhạc, trò giải trí - mà không dừng lại, mãi đến khi tôi tự hỏi làm sao quần thần có thể chđược sự tồn tại hư ảo này hết ngày này sang ngày khác.

Tôi gật đầu. Tôi thậm chí không sóc; thật sự phải là một người may mắn để sống sót qua được quãng đời tự nhiên ở đây. Xung quanh chúng tôi, ngay cả bây giờ, những âm mưu, thủ đoạn lừa lọc đang nối tiếp nhau - một lời thì thào ở đây, vài từ ngữ mơ hồ băng qua, hay chỉ một ánh mắt. Gương mặt Sandro quay về phía tôi, ngay lập tức đeo vào chiếc mặt nạ nhạo báng, và gương mặt Piero, đang quan sát Domenico khi hắn nghĩ không ai để ý. Công tước Carlo đã chẳng thể truyền được nhiều ghét bỏ hay yêu thương với bất kỳ người nào xung quanh, và đã bị ám sát.

“Nữ Công tước” - tôi nói lần nữa để dừng những suy nghĩ của mình lại - “có ai quan tâm việc bà ấy ra đi không?”

“Bè cánh đi với bà ta,” Ippolito ôn tồn quay lại, “và bà ấy không được nhớ tới nhiều đâu, tôi có thể đảm bảo cõi cô. Công tước Carlo chỉ cưới bà để lấp đầy chiếc giường ngài ấy, và tìm ra nó sẽ không tìm bà ấy lại; không chàng trai trẻ đẹp trai nào an toàn với bà ấy. Ngay cả Đức ngài Domenico - tha lỗi cho tôi, quý cô, lời tôi lỡ nói trên tất cả những vị Công tước này - ngay cả ngài ấy cũng không chắc được tên gọi Mẹ sẽ giữ bà ấy khỏi ngài. Tốt hơn cho chúng ta nếu bà ấy không hiện diện. Không ai tiếc thương bà - có lẽ ngoại trừ quý ngài Sandro, người nhớ bà như một người đàn ông nhớ một chiếc răng phát cuồng, và ngủ o o mà không có nó.”

Tôi nắm bắt hàm ý một cách chậm chạp, vì không thể tin được.

“Bà ấy là quý bà mà - mà Công tước đã đầy đi?”

Ippolito trông tội lỗi. “Tôi quên mình đang nói về ai.” Anh ấy nói nhanh. “Lẽ ra tôi không nên nói - nhưng có lẽ cô nên biết, nếu cô giữ cho mình trôi nổi trên bãi biển hôi hám này. Được biết là họ đã lên giường sự nài nỉ của nữ Công tước, nhưng đó không phải là loạn luân, ngoại trừ luật lệ nghiêm khắc của Nhà thờ. Họ chẳng có quan hệ họ hàng nào khác ngoài cái tên. Đức ngài Sandro là con trai của ngài Công tước già với một người đàn bà mà không ai trong chúng tôi có lần nào thấy. Ngài ấy được sinh ra gần trước cuộc hôn nhân đầu tiên của ngài Carlo, và Bà Gratiana là người vợ thứ ba của ngài ấy.”

“Thứ ba! Chuyện gì xảy đến với người đầu và người thứ hai?”

“Người vợ đầu - mẹ Đức ngài Domenico - chết trên giường sinh nở, và nữ Công tước Isabella chết trong một tai nạn. Bà ấy không có con, nên không có tranh cãi nào với tước vị Công tước, tạ ơn Chúa!”

Tôi không nghe thấy lời tạ ơn của anh ấy. “Họ là một gia đình xấu số.” Tôi kinh ngạc nói.

Ippolito nhún vai. “Chà, cô nghĩ vậy sao? Đất nước được điều hành trong sự giận dữ tối tăm của Đức giáo hoàng kể từ khi gia tộc Raffaele tách ly. Ngài ấy sẽ rút phép thông công tất cả chúng ta khi hơi thở lìa khỏi người tổng giám mục.”

“Công tước cũng nói thế, và tôi cũng đã nghe về nó khi còn là một đứa trẻ, nhưng tôi không hiểu ý anh là gì.”

“Quý cô.” Gương mặt phúc hậu của anh ấy đầy vẻ hài hước chế giễu. “Tôi đã nói về những vấn đề nguy hiểm quá lâu rồi. Để tìm hiểu về điều đó, cô phải đào bới trong thư viện hoàng gia, và đọc lịch sử người Cabria; đó là câu chuyện của hàng nhiều năm trời, và quá nặng nề để kể trước bữa tối.”

“Nhưng tôi không thể đọc.” Tôi khấn nài nhìn anh ấy. “Anh sẽ nói cho tôi chứ?”

“Tôi không dám, vì lợi ích tính mạng của tôi! Đừng phỉnh nịnh tôi, quý cô; nếu Công tước thấy cô chăm chú nhìn tôi theo cách này, tôi sẽ không được gì tốt hơn ngoài làm mồi cho kẻ đánh cá.” Đôi mắt anh ấy lấp lánh vào tôi qua miệng ly, và tôi nhìn lại anh với một cảm giác bất thần yêu mến.

Khi anh ấy nhấp nhấp ly rượu và chuyển cái nhìn chú tâm khỏi tôi, tôi thấy anh cứng người lại trong sự ngạc nhiên, và hạ chiếc ly xuống. Rồi, với một từ xin lỗi, anh ấy lướt qua tôi, đến bên Công tước. Anh gần như âm thầm ngay lập tức, sự lúng túng rõ ràng trên gương mặt như buổi sáng trong phòng

“Ngài ấy muốn cô.” Tất cả cụm từ lịch sự đã tan biến khỏi anh trong sự căng thẳng vào giây phút này. “Cô sẽ được giới thiệu với Đức ngài Tổng giám mục.”

Tôi tự hỏi có phải một trong chúng tôi đã mất trí hoặc bị điên hay không, hoặc giả chỉ là do não Công tước đã say sưa. Việc giới thiệu cô gái diêm của ngài ấy - cô gái diêm thấp hèn - còn tệ hơn cả đại đột. Đó là điên rồ. Bị nỗi sợ hãi cam lạng đánh vào, tôi theo Ippolito băng qua đám đông và nhún gối chào thật thấp với những thành viên gia tộc Raffaele. Một sự im lặng đột ngột, rồi ngài Tổng giám mục lạnh nhạt nói. “Ta nghe một tin đồn, Domenico, về cô tình nhân mới của cháu.”

“Đừng phạm trí thông minh của mình, chú thân.” Domenico nói qua đầu tôi, vô cùng dịu dàng. “Họ đã bỏ công sức để chú biết về nó. Ta cũng có những lời thì thầm của mình.”

Bàn tay gầy, quá gần khi tôi khụy gối xuống, nắm chặt và lại giãn ra. “Cháu không có tí thông minh nào!” Tôi lùi lại bởi lời độc ác trong giọng tổng giám mục. “Cháu không nghe họ đang nói gì sao?”

“Chỉ có ít là sự thật, ta thề. Đức ngài, chú đang quên mất cách cư xử và phẩm giá của mình khi để cô ấy cúi chào quá lâu.”

“Ta không nghĩ” - giọng người đàn ông già bằng giá - “rằng phúc lành của Chúa có thể áp dụng cho một người phụ nữ thế này, Domenico yêu quý của ta.”

“Không sao? Nhưng lòng nhân từ của Ngài được nói là vô tận.”

“Đừng mạo muội chỉ dẫn ta. Ta biết Kinh thánh đủ rõ.”

Môi Domenico cong lên dữ tợn thành một nụ cười thiên thần. “Và trong kinh thánh nói về việc ném viên đá đầu tiên[9]?”

Môi tổng giám mục siết chặt. Những mảng lốm đốm đỏ sọng sượng đổi màu hai gò má hờm sâu, và lỗ mũi phồng lên khi gờ tay ra cho tôi: ngay khi tôi hôn lên chiếc nhẫn và nhận lời chúc phúc ít ỏi, ông ấy giật tay lại trong một tiếng vút giận dữ của bộ áo tước đỏ. Những ngón tay Domenico những ngón tay tôi với sự chiếm hữu nhanh chóng, khi tôi đứng lên.

“Chú à, ta xin giới thiệu quý cô Felicia; cô ấy không có tên nào khác. Cô ấy là khách tại hoàng cung này.”

Đôi mắt rần rở nheo lại, khiến người đàn ông già trông như một con mèo hoang đầy sẹo đang chuẩn bị cho trận chiến. “Không tên? Làm sao lại thế?”

Domenico phớt lờ sự tính toán trong câu hỏi êm dịu cố tình. “Đó là một câu chuyện rất dài để kể với chú vào lúc này. Khi chú quen biết cô ấy thân hơn, chú sẽ biết nó chẳng đáng để tâm.”

“Nó có thể đáng để tâm nhiều nếu bất cứ phần nào ta nghe là đúng.” Tổng giám mục cứng đờ, và khi lên tiếng lần nữa, từng dấu vết lịch sự đã bay mất khỏi giọng. “Domenico, đó không phải kim cương của Cabria sao?”

“Phải.” Gương mặt Công tước đầy vẻ thú vị hiểm ác. “Ta nghĩ chú sẽ nhận ra chúng lần nữa.”

“Và cháu lấy lại chúng từ người mẹ kế để đưa cho...”

“Cho khách của cháu, chú yêu mến. Chúng rất hợp với cô ấy, không phải sao?”

Tổng giám mục thở nặng nhọc. “Cháu đang cư xử như một kẻ điên, Domenico. Cháu vẫn chưa tuyên bố, vậy nhưng cháu tô điểm cho con đàn bà dĩ thảo của mình trong trang sức của phụ nữ nhà Raffaele đã mang, kể từ lúc Cabria thoát khỏi ách thống trị từ Rome!”

Domenico không cử động; anh đang đứng, cúi đầu, lạnh nhạt nhìn ngắm mũi giày tỏa sáng. Rồi khi lời nói nóng nảy kết thúc, anh ngước lên. Tổng giám mục chùn bước.

“Ta không trao chúng một cách hời hợt, chú à, và chú không cần sợ lời chỉ trích của thường dân - họ sẽ đồng ý sớm thôi khi nghe những lý do ta có.”

“Vậy cháu có lý do?”

“Nếu ta cần nhiều lý do hơn ta mong ước - lý do của chú sẽ ít bị phát hiện hơn chú đã làm, Chú à.”

“Ta cùng e sợ cháu sẽ biến thành kẻ điên cuồng.”

Câu trả lời của anh là một tiếng cười lớn, cao và nhạo báng. “Không có kẻ nào ở đây buộc tội ta nếu ta có là kẻ rồ dại! Ta hoàn toàn là Công tước chứ không phải chỉ có đăng quang - ta có danh tiếng, lòng tôn kính, và không ai ở đây nghi ngờ về tước vị của ta. Dân chúng sẽ không thấy Cabria được đưa trả lại cho Đức giáo hoàng vì ta là một tảng đá vô tri trên làn da rạn nứt của cô ấy.”

Anh đang sử dụng tôi, tôi nghĩ, như một lý do để giấu cột người đàn ông già cả. Niềm hân hoan của anh là trò ranh mãnh của một đứa trẻ hư hỏng đang lăng mạ niềm vui của người lớn hơn; và anh say sưa trong cơn phần nộ bị kìm lại của Tổng giám mục. Tôi thì thầm, “Đức ngài...” và anh ngừng lại, vẻ chế nhạo dịu dần khỏi môi anh khi nhìn xuống tôi. “Sao, ta phải lễ độ hơn ư? Vậy thì, ngăn miệng ta lại nào.”

Nụ hôn anh trao ngắn gọn, đói khát, và đôi mắt anh nhảy múa khi ngẩng đầu lên. “Chú thấy đó, chú à, ta không thể bị thống trị.”

Tổng giám mục không có vẻ gì lắng nghe; ông ấy đang chăm chăm nhìn qua tôi. “Những tin đồn ta nghe, Domenico...”

“Những tên gián điệp của chú đã nói cho chú nghe điều gì?” Hơi thở Công tước phả vào tóc tôi.

“Thứ mà ta không thể tin vào tai mình khi nghe nó. Ta nghĩ cháu không thể hấp tấp đến vậy, nhưng giờ ta không chắc. Họ nói rằng cháu đang nghĩ đến việc chọn...”

“Không phải ở đây, chú thân mến.” Trong giọng nói rất rất nhẹ nhàng của Domenico là một sự đe dọa. “Chú sẽ sớm biết ta có ý định gì, nếu chú không quấy rầy tai ta với những thứ ba hoa độc địa.”

Ngài tổng giám mục ném cho anh một cái nhìn lạ lùng nhưng không nói gì; ông ấy chỉ quay đi và thì thào với người hầu gần đó.

Domenico cười. “Không, chú à, những tên gián điệp của chú cũng sẽ không tìm ra đâu.”

“Nào, giờ đến lượt cháu là người quá vội vàng.” Bàn tay xương xẩu xòe rộng xoa dịu. “Ta gửi người đàn ông đi đưa tin, không gì hơn. Ta sẽ không quấy nhiễu cháu, như cháu đã gọi thế, để biết cháu nghĩ gì - những gì ta bây giờ sẽ đủ đáp ứng ta.”

Domenico hờ hững gạt đầu, nhưng mắt anh nheo lại nghi hoặc, và môi dưới anh đưa ra uể oải khi quay đi. “Nào, hãy vào bữa tối.”

“Ego te absolvo.[10]” Cha Vincenzo làm dấu thánh, và tôi đứng dậy, cảm thấy an ủi. Lương tâm sẽ không để tôi thanh thản trong khi tôi ở trong nơi tội lỗi, nhưng vị linh mục trẻ đã nghe lời thú tội của tôi, và rửa tội cho linh hồn bất tử của tôi. Việc đó mang lại cho tôi khuây khỏa hơn nhiều so với những thứ rình rang diễn ra trong nhà nguyện nhỏ hoàng gia a id="filepos424491"> cung điện thờ phụng với vẻ tráng lệ tuyệt vời nhưng cho quá ít mục đích, không khí trong nhà nguyện trộn lẫn cùng trò nhạo báng và vài nỗi e sợ dị đoan, như thể giới quý tộc tin rằng họ đang làm dịu đi vài người báo thù sống mãi.

Tôi hôn lên bàn tay gầy, màu da oliu. “Cha quá khoan dung với những hối lỗi, thưa Cha.”

“Chúa không cố tìm những tội lỗi con bị ép buộc phạm phải để trừng phạt, chừng nào trong tim con còn ăn năn vì chúng.”

“Đến chừng nào con không còn mắc tội. Nhưng đến khi Công tước không còn hứng thú với con, con chẳng còn lựa chọn.”

Vị linh mục nâng khăn choàng mục sư khỏi cổ và cuộn nó lại cung kính. “Đó là sự cứu rỗi linh hồn con, con gái. Nào, giờ hãy nghe lời ta khuyên, vì chúng ta có ít thời gian; con có thể được gọi vào bất kỳ lúc nào. Con có tin những gì ta nói là có ý định tốt cho con?”

“Vâng, thưa Cha.”

Ông ngần ngại. “Ngay cả sau hành động kinh tởm ta đã làm với con?”

“Cha làm thế vì điều tốt cho con.” Tôi nói đơn giản.

“Vậy thì hãy nghe ta.” Đôi mắt linh mục gần như vững chãi một cách say mê. “Trong khi con còn ở lại trong nơi này, con phải học được cách của nó. Ở đây có rất nhiều người sẽ cố hắt cẳng con khỏi sự quý mến của Công tước, nên con phải thận trọng Ippolito de’Falconieri là một người thành thật, con có thể tin ngài ấy, nhưng đừng tin ai khác nữa. Nếu bất kỳ ai khác trong đoàn tùy tùng của Công tước tìm kiếm sự liên minh với con, hãy đề phòng, vì họ sẽ thử hủy hoại con.”

“Nhưng tại sao họ lại thế? Con không là gì hơn ngoài một thú vui trong giây lát của Công tước.”

“Hiện tại con đã giữ ngài ấy đến bốn ngày! Ngài ấy quen với việc tìm một người phụ nữ mới sau một giờ. Ai đó, như cô Maddalena Feroldi, ngài ấy đã quay lại hơn một lần, nhưng cô ấy cũng thâm sâu như ngài ấy, và ngài chỉ tìm kiếm cô ấy trong nửa vời. Con là một điều tuyệt diệu của nơi này. Con không thấy sao?”

Tôi lắc đầu. Tôi biết rằng tôi được đối xử với cử chỉ nhã nhặn cường điệu, gần làn ranh xúc phạm khi Domenico ở gần, nhưng khi anh vắng mặt, tôi đọc được giá trị thực của mình trong vẻ khinh bỉ của phụ nữ, và trong nét lảng mạn quen thuộc của đàn ông. Đó có thể đến từ sự đố kỵ mà tôi không nghĩ đến.

“Đức ngài Tổng giám mục đã ngờ vực về sức mạnh của con - ngài ấy muốn Công tước kết hôn và có sự nối dõi được bảo đảm, và trong khi con vẫn còn giữ ảnh hưởng, Công tước không thể bị thuyết phục.”

“Con không có sức mạnh.”

“Nhiều hơn là con mơ thấy đó.” Vẻ tha thiết của linh mục gần như thuyết phục tôi. “Chỉ cần nhớ những lời cảnh báo của ta, con gái.”

Tôi rùng mình. “Con không cần chúng. Lòng căm thù ở trong không khí con thở. Nhưng cảm ơn cha vì nhắc cho con về Ngài Ippolito.”

“Ngài ấy sẽ giúp nếu con yêu cầu, và sẽ nói những gì con cần biết về cuộc sống ở đây. Benedicite[11], con gái ta.”

Tôi nắm lấy tay áo ông khi ông quay đi. “Cha, con - con có một câu muốn hỏi cha. Về ngài tổng giám mục.”

Ông giật mình. “Chuyện gì nào?”

“Về vài thứ ngài Ippolito nói, và rồi anh ấy nói với con anh không dám nói về nó. Chúng con đang nói chuyện về ngài tổng giám mục, và anh ấy nói một khi ngài ấy chết, Đức giáo hoàng sẽ khai trừ tất cả chúng ta. Anh ấy có ý gì?”

Trên gương mặt của vị linh mục trẻ là một ánh nhìn chăm chú. “Con đã nghe về điều này trước kia?”

“Suốt cả đời con. Mẹ nói với con khi con là một đứa trẻ, nhưng bà chết khi con còn quá nhỏ để hiểu bà có ý gì, và vậy nên con không bao giờ hiểu được.”

“Đó là thứ mà mọi người dân Cabira được kể bởi một lời tuyên bố nhiều năm trước, khi sắc lệnh được thông qua. Dân chúng không kể câu chuyện cho con cái họ sao?”

“Con chỉ biết những gì con nói với cha.”

“Nó phải được tuyên bố lần nữa.” Người Jesuit nói với vẻ nhấn mạnh bất ngờ. “Ta sẽ nói với Công tước, con người quên đi những gì họ không thấy trước mắt. Đây không phải là một câu chuyện để kể trong vội

vàng, nhưng chúng ta có thời gian để đáp ứng.” Ông do dự trong một thoáng, chọn từ ngữ. “Con biết cả đất nước xứ Cabria đã một lần bị Đức giáo hoàng cai trị chứ?”

Tôi gật đầu. “Con biết, đó là lý do tại sao ngài ấy lại luôn tìm cách xâm lăng chúng ta, để có lại nó.”

“Ít nhất, con biết nhiều về sự thật đó. Lắng nghe đây, con gái. Năm mươi năm trước, Papal States kéo dài từ Rome đến bờ biển. Những vùng đất rộng lớn đến mức các Giáo hoàng cho phép những người hầu cai trị dưới tên họ, và một trong những người cai trị ở đây, tại Cabria này. Đức giáo hoàng sau đó tạm bằng lòng rằng nó nên như thế, nhưng khi ngài ấy chết đi và người kế vị được chọn, người đại diện Giáo hoàng bị tìm thấy đã làm đầy món tiền của chính mình bằng cách đúc tiền từ Papal Mint tại Fidena, và thế chấp của cải của Đức giáo hoàng cho giới quý tộc địa phương giàu có nhất, Công tước Riccardo della Raffaele. Ngài ấy là ông của Công tước Domenico.”

Tôi gật đầu câm lặng.

“Người đại diện đó bị Đức giáo hoàng mới hành hình và người kế vị mới được bổ nhiệm, nhưng sau đó, Papacy dính sâu vào nợ nần với gia đình Raffaele đến mức, khi Đức giáo hoàng Pius đến để tái hoàn trả cho Riccardo yêu cầu một cuộc bầu cử cho em trai ngài ấy, là một Giám mục, để có chỗ đứng cho ngài. Pius từ chối.”

“Sau đó Công tước đã làm gì?”

“Những gì một người Raffaele được mong chờ.” Vị linh mục khẽ cười. “Ngài ấy nổi loạn và nắm lấy quyền lực bằng vũ lực, tuyên bố em trai và ngài ấy tự cai trị, chiếm hữu số tiền được đúc cho chính ngài ấy. Đức giáo hoàng khi đó già và đang hấp hối nên không thể ngăn ngài, và người kế vị - một Pius khác - đã có đủ rắc rối ở nước ngoài và sẵn lòng bầu cử cho một thành viên gia tộc Raffaele nhậm chức Tổng giám mục, để hòa bình trở lại, cũng như hủy bỏ đi món nợ. Đến lúc nhận ra Công tước Riccardo đang cai trị Cabria và không đồng ý quyền lực của Đức giáo hoàng, mọi chuyện đã quá trễ.”

“Nhưng chuyện này thì có liên hệ gì với...”

“Chờ đã nào, và ta sẽ nói cho con. Câu chuyện không còn lâu đâu. Đức giáo hoàng Pius đe dọa Riccardo và thần dân ngài ấy với sự rút phép thông công, nếu họ không quay về Rome; nhưng câu trả lời của Công tước là nếu ngài ấy làm thế, ngài ấy phải khai trừ Tổng giám mục, người ngài ấy đã chọn. Nên Đức giáo hoàng chẳng làm được gì. Sau mười năm, Công tước Riccardo chết, con trai ngài ấy, Carlo lên kế vị; giờ đây Công tước Domenico giữ đất nước trong sự thách thức của Rome. Những Giáo hoàng sau Pius đã quá bận rộn - hay có lẽ quá xót thương - để khai trừ một lãnh địa Công tước của quá nhiều linh hồn.”

“Tại sao họ lại không thế?” Tôi ngây ra hỏi.

“Ta đã nói với con. Họ sẽ phải thanh trừng chính Tổng giám mục của Rome.”

“Vậy Tổng giám mục của chúng ta - chú Công tước-”

“Ông chú của ngài ấy, con gái,” linh mục bình tĩnh sửa lại, “là em trai của Công tước Riccardo, Francesco della Raffaele. Đức giáo hoàng đang chờ ngài ấy chết, như ngài và người tiền nhiệm đã đợi suốt bốn mươi năm.”

Tôi làm dấu thánh. “Ngài ấy hẳn phải rất già!”

“Không quá già đâu. Ngài ấy chưa đến hai mươi khi là giám mục - tiền bạc là một quyền lực tuyệt vời với nơi Giáo Hội Thần Thánh. Nhưng con thấy” - Cha Vincenzo thẳng vai lên - “đó là lý do những nỗi đau như thế lại giữ mạng cho ngài ấy. Lòng nhân từ của Đức giáo hoàng bị trì hoãn và ngày qua ngày càng trở nên bấp bênh hơn.”

“Con hiểu.” Cuối cùng, tôi hoàn toàn hiểu được vẻ ám ảnh trên gương mặt Tổng giám mục, vẻ khắc nghiệt đè lên ông như con dấu của nỗi đau thể xác.

“... dân chúng phải được kể lại lần nữa và lần nữa. Đã ba mươi tám năm kể từ khi Cabria tuyên bố độc lập, và những người nghe sự thật đã quên lãng chúng. Tại cung điện, chính Tổng giám mục luôn nhắc chúng ta memento mori[12], nhưng chúng ta lẽ ra nên biết dân chúng sẽ quên. Có lẽ họ sẽ ít ghét ông ấy hơn nếu biết sự thật.”

Tôi chăm chăm ông đầy mù quáng, chỉ nghe phân nửa từ ngữ. “Nếu Tổng giám mục và Công tước cầu xin lòng nhân từ của Giáo hoàng, thậm chí bây giờ họ có thể được cứu không?”

“Có lẽ. Nhưng một người thuộc gia tộc Raffaele tự nguyện từ bỏ quyền lực thế này sao!”

Tôi không nói gì, nhưng trái tim nhức nhối vì Domenico, trưởng thành dưới cái bóng sự nguyên rửa và dám đương đầu số phận với vẻ ngạo mạn đến thế.

“Họ là một gia đình kiêu hãnh, và tất cả Cabria phải trả giá cho lòng kiêu hãnh đó.” Trên gương mặt linh mục là vẻ mỗi mết. “Đi nào, con gái, hoặc là con sẽ bị tìm kiếm thôi. Ta sẽ ở lại ba ngày kể từ đây, cùng giờ, nếu con cần ta.”

Tôi cảm ơn ông và vội vã rời đi, nhưng một phần trong tâm trí tôi nói: phải không? Có phải tôi sẽ ở đây vào ba ngày sau đó?

—o0o—

“Cô muộn, quý cô của tôi.” Giọng Niccolosa chào mừng khi tôi bước vào căn phòng treo thảm. “Đức ngài đã gọi thợ may hoàng gia đến gặp cô, và những người buôn vải vóc và tất cả thứ khác để đáp ứng những gì cô cần. Ngài đang tự mình đến để thấy cô chọn những chiếc áo dài.”

Một cảm giác nghẹt thở khác lạ quét. Tôi nói. “Cháu đã có đủ trang phục rồi.”

“Cô sẽ được cung cấp nhiều hơn nữa - Đức ngài đã ra lệnh thế.” Với Niccolosa chẳng còn gì để nói nữa.

“Ngài ấy đã cho gọi cháu?” Giọng tôi nghe khác khoải.

“Vẫn chưa, nhưng ngài ấy gửi lệnh rằng cô phải sẵn sàng vào lúc ba giờ. Cô đến vừa đúng lúc.” Ngay cả khi bà nói, tôi nghe những tiếng bước chân nơi hành lang ngoài kia, và âm thanh của những giọng nói. “Đức ngài! Nhanh lên, quý cô của tôi...”

Niccolosa kéo vạt áo lộn xộn của tôi thẳng lại khi cánh cửa mở, và tôi quay đi, tự củng cố bản thân một cách bản năng. Những người hầu bước vào với những súc vải, và những người khác cùng những chiếc túi và bọc kỳ bí, rồi một người đàn ông cao lớn, với sợi dây đo ở hai bên vai, và cuối cùng là Công tước, với một bầy quần thần quen thuộc sát gót.

Tôi nhận ra với trái tim chìm xuống rằng sự rộng lượng của Công tước và lời cảm ơn của tôi chẳng khác nào sự giải trí vào buổi tối của họ; nụ cười trên môi Piero nói cho tôi biết hẳn ít nhất hứng thú với triển vọng tôi bị làm nhục. Nhưng Domenico đã dừng lại nơi ngưỡng cửa và nói qua vai tôi, một cách lười nhác.

“Đi đi... Ta không yêu cầu cả một hội nghị cho công việc này. Ta có thể phán xét đồng hàng hóa này tốt hơn trong riêng tư.”

m thanh một sự phản đối kiềm chế, rồi là một sự xôn xao khi những quần thần cúi đầu chào và rút đi, và tôi đứng lắng nghe những bước chân hối hả của họ nhỏ dần ngoài kia. Tôi tự nói với chính mình rằng nỗi sợ của tôi chỉ là do e sợ sự vắng mặt của mình bị phát hiện ra.

“Đức ngài, em không bị phán xét với những gì em mặc, và em không cần...”

“Ta sẽ không phán xét nàng. Đừng bao giờ sợ hãi. Nàng chỉ việc chứng tỏ bản thân với ta trong những chất liệu này.” Anh xua tay vào những súc vải quý báu trải quanh phòng. “Và ta sẽ là người phân xử của nàng. Taccone, cho quý cô đây thấy hàng hóa của người.”

Người thợ may cúi đầu, và với đôi mắt lấp lánh di chuyển khắp phòng, mở những kiện hàng bùng ra như lũ; nhung đen, nén bạc, lụa lung li những gấm kim tuyến cứng thù sọc bạc và khảm ngọc trai; lụa đen như huyền vây với kim cương và vải bạc tinh khiết. Ông ấy ném lại những tấm vải mulsin để lộ ra những chiếc áo đã may sẵn, những áo lót ôm chặt màu bạc, cổ áo ren, những váy lót dài sột soạt mỏng như lụa. Trong một thoáng, tôi chớp mắt và lóa mắt, cảm lạnh, và rồi Domenico nói, “Sirrah, làm công việc của người đi - và làm tốt vào; người là giỏi nhất.”

Trong khi người thợ may và những người hầu của anh phấn khích xung quanh tôi, Domenico thờ thẩn thư giãn, quan sát và thỉnh thoảng đưa ra một lời chỉ dẫn sắc bén; nhưng phần lớn thời gian còn lại anh trò chuyện với tôi, nói về những thứ vô nghĩa tầm thường chẳng có nghĩa lý gì. Tôi thấy chính mình đang kể

cho anh về quãng đời tôi ở trong thành phố, cứ như thể việc đó đã trôi qua rất lâu, như thể đó là một câu chuyện đã xảy ra với ai đó khác, và thậm chí tôi có thể nhẹ nhàng nhắc tới tên cha dượng tôi.

“Nàng chưa bao giờ tìm người đàn ông sinh ra nàng sao?” Anh lơ đãng hỏi.

Tôi lắc đầu, khiến người thợ may kêu quang quác chỉ trích.

“Làm sao em có thể? Ông ấy thậm chí có thể không biết ông ấy là cha em, và việc đó đã xảy ra hai mươi năm trước hay lâu hơn thế.”

Mắt anh nheo lại. “Nàng không biết mình bao nhiêu tuổi?”

“Không biết chính xác. Em nghĩ mình hẳn phải hai mươi hay cỡ đó, nhưng không ai đếm cẩn thận sau khi mẹ em mất đi.”

Domenico gật đầu suy nghĩ, và tôi nghĩ mình nghe anh nói, “Như thế sẽ tốt.”; rồi anh đứng lên. Bên ngoài khe hở cửa sổ, trời đã bắt đầu tối đen, và mắt anh lóe sáng đầy lạ lùng. “Đủ rồi, Taccone - những thứ ta chấp nhận này ta sẽ lấy.”

Người thợ may cúi đầu thật thấp. “Vâng, thưa Đức ngài - lựa Genoese, nhưng Tây Ban Nha, hai găm thêu kim tuyến.” Ông ấy đang đếm chúng trên những ngón tay. “Phục trang màu bạc, và...”

“Miễn cho ta tính toán của người, sirrah. Gói chúng lại như ta ra lệnh và để những chiếc áo dài khác đó lại đây.”

”Như mong muốn của Đức ngài - và chiếc áo quý cô đây đang mặc thì

“Người nên hỏi cô ấy. Felicia, nàng thích nó không?”

“Không, thưa Đức ngài.” Tôi lúng túng trả lời. “Nó quá - quá đẹp - với em.”

“Đúng vậy.” Như một tiếng rừ rừ nhỏ của con báo, và tiếng cười trong đó đốt vào tôi. Những ngón tay đeo găng nắm chặt vai tôi, đẩy tôi xoay vòng nên tôi đối mặt với tấm kính dài phía sau. Tôi có thể thấy hình ảnh phản chiếu đẹp đẽ của anh cao ngất phía trên tôi, gương mặt nhợt nhạt của chính tôi và đôi mắt sợ hãi, cơ thể tôi cứng lại trong bộ áo tinh tế. “Nàng không thích điều gì?”

Tôi đắm đắm nhìn vào chiếc váy phồng căng rộng, hai ống tay áo, vạt trên áo siết chặt vừa vặn, và đường viền cổ áo mịn màng xếp nếp với cổ áo cao, đóng khung gương mặt tôi. Anh nhẹ siết những ngón tay, nôn nóng. “Sao? Nó là mẫu mới nhất của Taccone.”

“Trong thành phố chỉ có những con điểm mới mặc những chiếc áo như thế này.” Tôi không có ý buột miệng như thế, ngắn gọn và thẳng thắn, nhưng giờ tôi phải tiếp tục. “Em thà là mặc những gì em đã mặc đến bây giờ, còn hơn ăn mặc quá hờ hênh thế này.”

“Tuy nhiên, nàng phải làm vui lòng ta tại đây.” Vòng tay anh xung quanh tôi, kéo tôi vào lòng anh, và tôi gặp đôi mắt anh nơi tấm kính. “Quý cô của ta sẽ không bị giới hạn bởi những luật lệ về cái đẹp của những tên tiểu điền chủ.”

Tôi bật ra một âm thanh nhỏ, tuyệt vọng khi tay anh trượt xuống chiếm hữu qua ngực tôi; rồi anh nắm chặt lớp vải che phủ và xé nó ra.

“Ta cũng là Công tước của tất cả địa phận này,” anh nói nặng nề, “và ta không bị kiện khi thấy những vùng đất của mình.”

Tôi căng thẳng dưới những ngón tay anh vuốt ve mơn trớn, nhưng nó chẳng ích gì. Những chỗ nhỏ khiếm tổn của chiếc áo đã mất đi, và ngực tôi gần như trần trụi từ sự chạm vào của Domenico. Cuối cùng, khi tôi run rẩy và nép mình vào anh, anh cười rất khê và kéo mình ra khỏi. “Được đấy, Taccone. May tất cả thứ đó theo kiểu này.”

Người thợ may vui mừng cúi đầu, chỉ có những cái liếc mắt đều cáng mơ hồ nhất trên gương mặt gầy của ông ấy. Những người hầu chết trân đứng đó và đơ như gỗ; tôi cay đắng nghĩ họ hẳn phải quen với những cảnh tượng thế này. Tôi bất động trong khi Domenico chọn găng tay, khăn quàng cổ, những dải ruy băng,

và các chuỗi hạt cho tôi, tô điểm cho tôi như một con búp bê. Khi làm xong, anh nhìn xuống tôi với một nụ cười mỉa mai trong mắt.

“Nàng sẽ không cảm ơn ta sao?”

Tôi nói một cách lạnh lùng. “Đức ngài đã làm những gì vừa lòng mình.”

“Bạc bẽo thế, Felicia.” Anh búng những ngón tay trên cổ tôi, và tôi nhăn mặt, như thể nó đã đốt cháy mình.

“Ta nghĩ nó sẽ làm nàng hài lòng. Mọi phụ nữ đều ham muốn quần áo đẹp.”

“Tôi không phải như tất cả phụ nữ khác.” Tôi cãi lại, và anh chậm rãi gật đầu.

“Ta đang bắt đầu học được điều đó. Nhưng không thể phí phạm thời gian,” anh thận trọng thêm vào, “giờ nhìn nàng trắng toát gần như khi nàng khóa thân.”

Máu dâng mạnh lên mặt tôi và rút đi lần nữa khi anh khom người, ấn môi vào cổ tôi. Anh đang tự làm bản thân thích thú với món đồ chơi mới nhất, tôi nghĩ: và khi sự ham thích đó dừng lại...

“Nào,” anh dịu dàng nói, “ngày đang trôi qua. Chúng ta sẽ ăn tối, và rồi khi tối đến, ta sẽ dạy nàng làm sao hoàn trả lại lời cảm ơn một cách độ lượng.”

Anh đã dạy tôi nhiều trong bốn đêm. Tôi đã học được cách chờ đợi anh đến với niềm say mê cũng nhiều như khiếp sợ; tôi đã học được về sự phản bội của chính xác thịt mình, và bị kinh hãi bởi đức hạnh tôi dễ bị cám dỗ đến thế. Anh đã dạy tôi rằng nỗi đau có thể là một phần của thỏa mãn, và rằng thỏa mãn có thể là một loại nỗi đau. Giờ đây tôi đã có những sợ hãi mới; không phải về anh mà về chính bản thân tôi, về thói quen mê mê mà cơ thể tôi có thể đưa vào vượt qua suy nghĩ. Vào đêm tối, vẻ lạ lùng của cung điện, sự cảnh giác tiếp diễn trong những nỗi sợ mà tôi có đã bị tan chảy trong vẻ dần quen thuộc của cơ thể anh dựa vào cơ thể tôi, của hương vị ấm áp từ anh, và của những tiếng than khẽ khàng, của những lời thầm thì trong cả một ngôn ngữ mới. Tôi thử đóng chặt tai mình trước nó, để che lại cảm giác của bản thân, nhưng chắc hẳn, sự am hiểu mới của tôi phản bội tôi đến mức tôi lạc mất trong khao khát mãnh liệt mà tôi chưa từng biết mình

Và khi tôi nằm yên lặng, lắng nghe giọng nói hối hận, tự ghê tởm chính mình trong đầu, những cơn ác mộng anh có luôn đến để xé nát anh ra; vậy nên tôi giữ lấy anh, ôm lấy đầu anh vào ngực tôi như một đứa trẻ, khi anh không thấy và không nghe bất cứ gì ngoài nỗi dần vật của chính mình.

Đêm ấy anh nói trong giấc ngủ lần nữa, cơn kích động đã đốt anh bừng cháy qua những cơn mơ. Tôi tự hỏi sao không tên cận thần nào đến, nhưng gần giống như họ không dám.

“Con không có ý - con sẽ không - ồ Chúa ơi, máu! - Lùi ra khỏi con và để con yên!”

Bàn tay anh lùa nhanh vào tóc tôi, và khi tiếp xúc anh thét lên, một tiếng rít chói tai cao vút kéo dài của sự kinh sợ thuần túy, đánh bật chính anh dội lại khiến tôi bị kéo theo cùng. Anh đang thở nặng nhọc và nhanh, và đôi mắt anh mở ra trông như đôi mắt của người mù. “Felicia, ta mơ...”

Tôi nhìn xuống anh, cổ họng tôi nghẹn lại xót thương. “Em biết.”

“Bà ấy không thể ngăn ta. Không trong số họ có thể ngăn ta. Ngày mai...”

Ngày tiếp theo, tôi biết, là ngày hội đồng được mở. “Ngày mai ngài sẽ làm gì?”

Thoáng chốc, anh im lặng, ngọn lửa bừng sáng màu bạc của nỗi hoang mang chậm rãi rời khỏi mắt anh. Rồi anh lầm rầm, “Không quan trọng.” và kéo đầu tôi xuống cạnh anh.

4. Chương 4

Tôi thức dậy vào buổi sáng hôm sau để nhận ra Công tước đã hồ hởi trở lại.

Anh khom người qua hôn tôi chào buổi sáng, kéo những tấm ra lên khi làm thế, và nhét nó dưới cằm tôi.

“Ta phải có mặt tại hội đồng hôm nay, Felicia. Ở lại giường thêm chút nữa, và ta sẽ cho Piero gửi người của nàng đến.”

Anh đã thay phục trang, tôi nhận thấy, trong kiểu thời trang Tây Ban Nha cắt rời, khiến anh nhìn trông chững chạc hơn, gây kinh hoàng hơn, và thậm chí lộng lẫy hơn nữa. Cổ áo xếp nếp lướt qua quai hàm mạnh mẽ của anh; cách anh đi lảng vảng trở thành vẻ tao nhã thấy rõ, như thể anh đã khoác vào vẻ oai nghiêm, như một con diêm khoác lên vẻ mặt trang điểm, như một chiếc mặt nạ và như một vũ khí. Tôi thử ngồi lên, chớp mắt xua cơn buồn ngủ.

“Em sẽ làm gì?” Nghe thật ngốc nghếch, trẻ con.

“Bất cứ gì nàng ao ước.” Đôi mắt đen quay khỏi tôi hướng đến cánh cửa khi Ippolito bước vào. “Phải, ta đã sẵn sàng.”

“Hội đồng đang chờ ngài, thưa Đức ngài.”

Domenico gạt đầu và di chuyển về phía cửa, rồi khi anh tới nơi, anh quay lại, một đường cong mỉa mai trên môi anh. “Ta sẽ gửi nàng đến chỗ Cha Vincenzo.” Anh nói một cách ác ý. “Ông ấy sẽ lấp đầy thời gian của nàng khi ta vắng mặt.”

Ông ấy đã làm thế. Ông lấp đầy thời gian của tôi nhiều hơn Domenico có thể đoán trước; hội đồng đất nước kéo dài trong bốn ngày bão tố.

Những tin đồn chạy băng qua cung điện như chất gây cháy, nhưng không ai ở đó có thể nói chắc chắn những người trong hội đồng đang tranh cãi điều gì - Ippolito, là thư ký của Công tước, biết, nhưng cái mùi cháy đã bị ngăn chặn khỏi phòng. Nhóm bốn kẻ những tên bộ đồ, thường tùm tùm quanh Domenico mỗi giây phút trong lúc anh vợ vẫn ngoài hành lang, sẵn sàng cúi đầu chào khi anh hiện ra và lấy làm lạ hay ủ rũ vì họ chẳng biết gì.

Cha Vincenzo không nhắc đến những gì xảy ra quanh chúng tôi. Công tước đã bảo với ông, ông nói, rằng ông có thể dạy tôi đọc và viết, vậy nên trong bốn ngày, ông chỉ dạy tôi nghiêm khắc cứ như chúng tôi ưa thích nơi tách biệt tĩnh lặng này. Học với ông thật bối rối, tôi trở thành một con nhóc lần nữa, và không gì quan trọng hơn nét uốn cong của chữ G, hay sự khác biệt mà một chữ cái có thể có với âm thanh của một từ, và khi những buổi tối huyền ảo đến sau lúc cuộc trò chuyện bỗng dừng ngừng sững lại, những buổi tiệc giữ cho sự thăng bằng của tôi ở giữa những tâm trạng tức giận và nghi thức đầy ác ý của các thành viên Raffaele, việc khó gần bằng mười lần như tôi viết tên mình.

Buổi tối đầu tiên, Domenico đồng tổ ra khỏi phòng, vào đại sảnh thiết yến tiệc trắng bạch diên tiết, bốn kẻ sát gót chân anh như một bầy trong đám ngỗng cái thống khổ. Việc đó không thể nhầm lẫn được ở đôi môi mím lại và lỗ mũi rộng ra; ai đó hay cái gì đã cản trở anh. Sự im lặng anh có dễ sợ hơn bất cứ gì - anh không lên tiếng, và mọi quần thần ngồi xuống trong vẻ nao động hồi hã. Bên phải tôi, tổng giám mục ngồi cứng đờ, bướng bỉnh, tỏa ra một nét tự mãn không thể định nghĩa được; tôi biết ông ấy đã chiếm một chỗ trong hội đồng mà không ai có thể xô dịch, và sự dữ dội của Domenico đang cuộn trào trong anh như một cơn thủy triều đập vào đê chắn sóng. Những người trong hội đồng còn lại - những người đàn ông già trầm tính, ở đây là một quân nhân và ở kia là một giáo sĩ, chọn nêu tên hợp pháp theo quy tắc chắc chắn của gia đình hoàng gia - không đưa ra lời bóng gió và dành trọn sự chú ý một cách toàn tâm toàn ý với thức ăn.

Bữa ăn kéo lê trong sự nín lặng đáng ngại, cho đến khi tôi nghĩ mình không thể chịu đựng lâu hơn. Không ai trong lâu đài phá vỡ im lặng. Rồi, đột ngột, Sandro bắt đầu nói. Đó chỉ là câu chuyện dông dài tục tĩu hần nghe trên những con đường thành phố, nhưng hần thêu dệt trong cách kể, và âm thanh giọng hần hợp với vẻ lặng ngắt sừng sùng như một sợi dây an toàn. Công tước không trả lời, nhưng cũng không tắt đài anh trai mình, và từng chút từng chút một, những người còn lại bắt đầu thêu thảo với nhau, đến khi tiếng ồn lấp kín phần đại sảnh vô cùng trống rỗng.

Tôi cầu Chúa phù hộ cho những tiếng quá đối khản đặc này trở lại bình thường. Thật khó để nhận ra Domenico ngày hôm qua trong vẻ trắng bạch, và quyền lực bị cản trở bên cạnh tôi, và tôi phải kéo những suy nghĩ khỏi anh để trình bày một câu trả lời, khi tôi nhận ra lời bình luận mới nhất của Sandro đã nhắm thẳng đến tôi.

“Tiểu thư Maddalena của ta có thể phải trễ nãi trong việc phục vụ cô, quý cô.” Đôi mắt xanh biếc của hắn lấp lánh vào tôi. “Nếu vậy, cô phải trách cứ ta. Cô sẽ có cô ấy lại vào ngày mai, ta hứa, nhưng ta đã chiếm dụng cô ấy liên tục đến tận bây giờ.”

“Tôi không biết cô ấy phải phục vụ tôi.” Tôi nói, thành thật ngạc nhiên. “Ngài chắc ngài không lầm chứ, thưa ngài? Cô ấy dường như quá cao quý để có thể phục vụ bất cứ ai.”

Mày hắn bắn lên, và hắn phá ra cười. “Cô không phải bị lừa gạt bởi vẻ ngoài kiêu ngạo của nàng ta, quý cô của tôi. Cô ấy không tốt gì hơn là một ả đàn bà quyền quý đang chờ đợi để học những dáng vẻ từ con điểm mình sẽ phục vụ.”

Tôi đỏ mặt và nói. “Nhưng tôi chắc cô ấy xuất thân tốt hơn tôi.”

“Không nghi ngờ gì nhiều về điều đó.” Domenico ác ý cắt ngang. “Nếu nàng hỏi, cô ta có thể nói tên cha cô ả. Nàng nên giao thiệp với anh trai ta, tiểu thư.” Đôi mắt đen bão tố của anh lóe lên độc ác. “Nàng có nhiều điểm chung đấy. Anh ấy có thể dạy nàng thu được lợi ích gì từ thân phận con hoang.”

Tôi chết lặng như thể anh đã đánh tôi, nhưng anh quay đi, yêu cầu thêm nhiều rượu hơn từ một người hầu gần đó, bằng giọng mà khiến người đàn ông vấp chân và gần như làm rớt tỉnh rượu. Tôi nhìn Sandro, hy vọng thấy hắn nổi giận hoặc xấu hổ, hay là cả hai; thay vào đó, hắn đang trưng ra vẻ mặt khô hời hợt thăm nảo, và khi trông thấy cái nhìn chăm chăm của tôi, hắn nháy mắt.

“Sẽ cần có mưu kế để làm việc đó tốt.” Hắn ôn tồn quan sát. “Nhưng với vẻ bản tính dâm dăng của cha bọn ta, ta lẽ ra đã là con của một tên lái ngựa - nếu thế thì, cuộc sống ta đã bị tách khỏi đất nước kể từ khi ba tuổi. Ta tạ ơn lòng rộng rãi đó. Cô phải nghĩ ra chứ, quý cô - bịa đặt một bằng chứng nói rằng cô là con gái một vị vua, và người cha thật sự của cô không thể làm lộ thân phận của cô.”

Tôi thấy đôi mắt tổng giám mục bập bùng thứ gì đó như sự khiếp đảm, rồi bàn tay Công tước siết tay tôi chặt đến mức tôi gần như thét lên.

“Những suy đoán của anh lúc này không thích hợp đâu, anh trai.” Anh vẫn nói cộc lốc, nhưng vẻ u tối của anh đã thay đổi từ giận dữ sang lơ đãng. “Chúng ta sẽ cân nhắc câu hỏi vào thời gian phù hợp hơn, có lẽ khi chúng ta có thể làm sáng tỏ sự ngu muội về người cha thật sự của cô ấy.”

Không tin nổi, tôi thử nhắc anh rằng thậm chí ngay cả Công tước xứ Cabria cũng không thể tìm được cha tôi sau quá nhiều năm như thế, nhưng những ngón tay anh siết chặt làm tôi im lặng, và tôi chịu đựng bài diễn thuyết đe dọa vừa rồi của Sandro.

Vào ngày thứ hai và thứ ba, thức ăn được mang đến trong phòng hội đồng, để cuộc tranh luận có thể tiếp diễn mà không bị cắt ngang. Trong suốt thời gian đó, tôi chẳng bao giờ thấy Công tước ngoài buổi tối, khi anh đến bên giường tôi, và anh chưa một lần nói điều gì đã thay đổi. Khi tôi đặt những câu hỏi, anh bảo tôi quá táo bạo, làm im lặng tôi với môi anh, và làm tình với tôi nhấn tâm đến mức tôi không nghĩ được bất cứ gì khác ngoài ham muốn tàn bạo, mạnh mẽ của anh. Cuối cùng anh làm tôi rã rời, và khi tôi thiếp ngủ, không biết thêm gì nhiều so với trước đó, không cả cơn ác mộng anh đánh thức tôi.

Vào ban ngày, tôi cảm giác cô đơn đến lạ, dù tôi có việc học của mình. Như Sandro hứa, Maddalena quay lại phục vụ tôi, áp bức tôi với mỗi oán hận không ngừng trong tâm khảm. Tất cả những gì cô ấy làm đều miễn cưỡng, và lòng thương hại cùng sự cảm thông tôi cảm thấy cho cô ấy giống như thừa thãi; cô ấy đối xử với tôi bằng khoảng cách mà tôi không dám trò chuyện. Tôi thậm chí không thể đề nghị cô không đến, nếu Domenico nghe, anh sẽ hiểu đó như một lời phản nản, và làm nhiều hơn những gì tôi thực sự có ý muốn. Tôi chỉ có thể chịu đựng những giúp đỡ cứng nhắc từ cô ấy, và hy vọng tình trạng phức tạp này sẽ tiêu tan vào sau cùng.

Niccolosa sẽ không cho phép tôi học cả ngày dài, và tôi đi dạo với bà hai lần một ngày, học về đường lối trong cung điện. Nó như một khối đá ác nghiệt đầy góc ngách, với những hành lang, lối đi gió lùa, những bậc thang bằng đá trũng sâu theo thời gian, nhưng bà biết đến từng centimet đường đi nước bước, và tôi cho là bà đã biết nó trong suốt cuộc đời mình. Những kẻ quần thần chúng tôi gặp ra vẻ không thấy tôi, và một hay hai cự tuyệt tôi như họ sẽ làm nếu tôi chưa bao giờ được Công tước nhắc về. Đó như một lời nhắc nhở nho nhỏ chua chát rằng tôi nợ cả phép lịch sự của họ dưới ảnh hưởng quyền lực của Domenico.

Tôi nhớ sự bảo vệ của anh vô cùng, không phải chỉ chống lại sự coi khinh của cung điện, mà còn là chống lại tính xác lảo ngày càng tăng của Piero, vì kiểm tra không có sự hiện diện Đức ngài của hần, Piero trở thành tai ương cuộc đời tôi. Hần sẽ tản bộ thơ thẩn gần tôi trong khi tôi đang thay trang phục, hay lúc tôi đang sẵn sàng lui về khi đêm tối; hần sẽ chờ đợi bên ngoài ngưỡng cửa, hay những hành lang khi tôi đi dạo, và sẽ cúi chào Niccolosa bên cạnh tôi, để nắm lấy tay tôi - đặc ân thuộc về, hần nói, người đại diện được chọn của Công tước. Nếu Cha Vincenzo kêu người hầu đến phòng học để tìm một quyển sách, hay một cuộn giấy da mới cho bài học của chúng tôi, Piero sẽ tự mình làm việc ấy. Tôi bắt đầu giật mình trước những chiếc bóng, e sợ rằng hần sẽ bước đi khỏi tấm màn che để cúi chào, rót vào tai tôi những lời bóng gió không dứt và chỉ trích.

Vì hần giờ đây mắng nhiếc tôi thẳng thắn như một kẻ nghe xưng tội hà khắc nhất. Tôi bắt đầu tự hỏi có phải mình tưởng tượng ra tên chủ nhà chứa với miệng lưỡi ngọt xớt đã cầu xin sự trong trắng của tôi cho Công tước, bởi hiện tại hần liên tục lên án tôi do từ bỏ nó. Cứ như thể hần đã bị mê hoặc bởi thứ hần miễn cưỡng, vì lời hần nói là một dòng chảy suy xét khiếm nhã, trộn lẫn với thóa mạ cảm phẫn. Thứ gì đó đã khiến giọng điệu hần ghen tị đáng ghét.

Lúc đầu, tôi nghĩ việc hần không được vào hội đồng đã khiến hần gắt gỏng đủ để muốn quấy nhiễu tôi; nhưng trong giọng hần có sự thù hằn với Domenico, và cả những lời đe dọa về việc hần sẽ làm gì tôi một khi Công tước chán nản tôi hơn cả việc ăn không ngồi rồi.

Vào buổi sáng của ngày thứ tư, lo lắng của tôi cuối cùng đốt cháy trong giận dữ. Tôi đã tự nói với chính mình rằng, những nỗi sợ của tôi có thể làm cho người đàn ông vô hại bị tổn thất; nhưng hôm đó hần đến phòng ngủ của tôi lúc sớm, không báo trước, chẳng được mời, và tôi biết hần đã chọn thời điểm một cách có mục đích.

Tôi đang mặc váy lót dài, đợi Niccolosa để bà ấy kéo chiếc váy dài qua đầu tôi, thì qua vai bà, tôi thấy hần đã vào phòng. Hần chỉ đứng ngay cửa, trầm ngâm mẩn mê bộ râu. Đôi mắt dán chặt vào tôi, và trong một khoảnh khắc, tôi có thể thề hần đã liếm môi.

“Sao, thưa ngài” - tôi lắc nhanh mái tóc về trước, biết rằng việc đó sẽ che dấu bộ ngực trần của tôi như một chiếc áo khoác có thể che dấu - “đó là lý do ngài đến đây?”

“Sao, quý cô tuyệt vời của ta!” Hần cười lớn giả tạo, bước tới. “Nếu ta ao ước trông thấy Diana bị lãng nhục, nơi đây có một tấm thảm thêu ở tòa tháp phía tây chỉ ra cô ta với Actaeon[13] - đó là thứ gì đó mà bọn sâu ăn, nhưng đủ tốt để chăm chăm nhìn vào. Sao ta phải tìm kiếm cho thứ gì đó tốt hơn?”

“Ngài biết rõ hơn thế, trừ khi đây là cung cách hoàng gia khi đến phòng một người phụ nữ mà không được mời.”

“Cô quá tử tế trong lời nói về những kiểu cách.” Hần đến gần hơn. “Nhưng đủ bản thủ, ta thề, trong những hành vi của mình vào ban đêm, quý cô Giả Nhân Giả Nghĩa của tôi.”

Niccolosa lùi lại khi hần đến gần, nhưng tôi đứng tại chỗ. “Làm sao ngài dám gọi tôi là kẻ đạo đức giả? Ngài không có lý do nào!”

“Từ chối cho một thằng đàn ông khác tùy thích ngắm nhìn khi cô đã cho một người khác làm vậy! Thế đã thành thật chưa?”

“Thành thật đủ với Công tước. Ngài không có quyền yêu cầu tôi.”

“Vẫn chưa.” Hần đồng ý, nhúc nhối dõi theo tôi.

“Không bao giờ, nếu tôi có thể ngăn chặn được.”

“Nếu cô có thể! Ta mừng cô đã không ước tính quyền lực mình quá vĩ đại, vì cô giống như đang dần mất nó.”

Tôi khoanh tay lại trước ngực, những ngón tay ấn vào chính da thịt mình. “Ngài có ý gì?”

“Chỉ là một người trong hội đồng tối qua, trong cơn say sưa, nói cho ta biết Đức ngài đang tranh cãi điều gì trong đó.” Piero cười nhẹ nhàng. “Có vẻ ngài đang nghĩ đến việc chọn cho bản thân ngài một người vợ.” Tôi im lặng lâu đến mức hần phải nói lần nữa, nôn nóng. “Giờ thì quyền lực cô ở đâu nào?”

“Tôi chẳng có quyền lực nào để mất.” Tôi nói trong một lời thì thầm. “Ngài ấy có ý định lấy ai?”

“Đó là điều họ đang tranh cãi - Công tước nói một ả đàn bà, tổng giám mục nói một người khác, và Quý Ngài Con Hoang kích động việc gây gỗ, vì ngài ấy không hề muốn em trai lấy vợ! Nhưng chắc chắn rằng Đức ngài sẽ kết hôn, và sớm thôi, nên cô tốt hơn nên học cách nói chuyện với ta mềm mỏng hơn.”

Tôi phải rung lắc bản thân ra khỏi cơn mơ. “Làm ơn hãy đi đi, thưa ngài. Tôi đang lạnh.”

“Ta nghĩ tin tức này sẽ làm cô hát lên về nhún nhường hơn!” Những ngón tay hần, kỳ quái và mịn màng như tay thiếu nữ, tóm chặt cổ tay tôi và kéo chúng xuống. “Một khi những ý nghĩ Công tước đầy ắp về cô dâu của ngài, ngài sẽ không có thời gian với cô - ta biết ngài đủ rõ, ngài không quay về với món ăn ngài đã bỏ đi - nhưng chúng ta không cần đợi sự cho phép của ngài như một cặp đôi trung thành tuyệt vọng. Đưa ta vài sự sốt sắng nào.” Tôi biết hần có ý hôn mình nên tôi xoay người để hần với đôi tay bị giữ chặt càng mạnh càng tốt. Tuy nhiên, hần vẫn giữ chặt tay tôi, và nói với tiếng cười lớn cao vút, sục sôi. “Lần này cô không thể đánh ta.”

Tôi đang vung vẩy mạnh đến mức nụ hôn hần trượt khỏi môi tôi, và đóng chặt nóng nổi trên vai tôi, và thời điểm tiếp theo, đôi bàn tay xương xương của Niccolosa tóm lấy tôi, kéo tôi khỏi hần. Tôi ngược lên để thấy bà đang đương đầu với hần, cứng lại vì bị xúc phạm.

“Công tước vẫn chưa ruồng bỏ quý cô trẻ tuổi của tôi, Ngài Piero.” Chất giọng khàn của bà đột nhiên nhấn mạnh hơn. “Ngài ấy cũng không có ý định đó, từ tất cả những gì tôi thấy. Ngài tốt hơn nên để cô ấy yên từ hôm nay, hay nếu không tôi sẽ làm cho cuộc sống của ngài không đáng giá một xu.”

Hần rút lui trước bà, nhìn bà như một con cừu đực nhìn một chú chó chăn cừu. “Bà đã lập hàng rào phòng thủ quá mức nhiệt tình cho những con diêm của Công tước xứ Cabria được bao lâu rồi?” Hần hần học dò hỏi. “Hay cuối cùng chúng ta đã cải tạo bà khỏi tín ngưỡng trong trắng - như giọng điệu ta cải tạo cô ta?”

“Tôi biết cô ấy sẵn lòng đến mức nào khi lên giường của Cabria.” Tôi sưng sốt nghĩ mình chưa bao giờ nghe Niccolosa cất tiếng do dự đến thế. “Tôi thấy gương mặt cô ấy khi ngài kéo cô ấy vào ngài, và tôi có thể nói nỗi sợ hãi thật sự hay giả vờ cũng đúng như tôi có thể làm thế hai mươi năm trước.” Bà cắn môi như thể đã nói quá nhiều, và rồi tiếp tục nói dứt quãng. “Nhưng đó là về cái chết và việc chôn cất. Tất cả quá khứ đã chết, và giờ đây tôi không chịu đựng bất cứ vẻ sẵn lòng phát tởm nào nữa, ít nhất là với quý cô trẻ tuổi của tôi đây. Hãy để cô ấy yên, thưa ngài, hay tôi sẽ thấy ngài sẽ hối tiếc việc sáng nay.”

Trong một thoáng lâu, Piero nhìn bà, rõ ràng đang cân đo lòng dũng cảm của mình một cách thận trọng. Rồi hần quay gót, bỏ đi mà không nói lời nào.

Tôi không có ý chảy nước mắt khóc, nhưng cái ôm chặt cứng cỏi của Niccolosa an ủi đến không tả nổi. Sự bênh vực không được chờ đợi của bà chẳng làm bà dịu dàng hơn; bà nói chuyện với tôi vẫn gay gắt đến khi tôi trở nên yên lặng, điều khiển lại bản thân, và rồi bà giúp tôi mặc chiếc áo vào. Khi bà quay đi để dọn chiếc áo ngủ của tôi, tôi thấy một mảnh giấy nhỏ tròn nằm trên sàn gần chân mình, và nhanh chóng cúi xuống nhặt nó lên.

Piero hần phải vô tình làm rơi nó; để có ý vớt nó lại cho tôi, tôi châm biếm nghĩ, vì hần biết đủ rõ tôi không giỏi với những con chữ. Tò mò, tôi mở nó ra và rồi chòng chọc nhìn nó lúng túng. Tôi đã không hy vọng hiểu được nó nói gì, nhưng ở đây không có chữ cái, chỉ có những hoa văn của những đường thẳng gợn sóng như cuốn sổ tính toán của kẻ coi chuồng ngựa. Hần phải là câu thần chú của vài kẻ lang băm, tôi quyết định, hoặc là loại bùa ngải của một người phụ nữ thông thái nào đó mà Piero đang giữ.

Niccolosa cộc cằn nói, “Cha Vincenzo sẽ bắn khoản chuyện gì xảy ra với con, cô gái.” và tôi lén lút vò tờ giấy lại trong tay, nghĩ rằng tôi có thể trả nó khi gặp lại Piero.

Tôi đang vội vã đến phòng Cha Vincenzo, thì ai đó gấp gấp ra khỏi căn phòng chờ và va phải tôi. Tôi nhảy lên, trông chờ đó là Piero - hành lang cung điện mờ ảo trong những ngày rực rỡ nhất - nhưng đó lại là Sandro, gương mặt vuông vức quả quyết và trong đôi mắt xanh.

“Ngài sẽ đến hội đồng muộn mất.” Tôi nói khi hần dừng lại, với vẻ cáu giận trên mặt hần. “Đi tiếp đi - không có gì đâu.”

Khi tạm dừng, vẻ dữ tợn bất thường của hắn tan chảy thành nụ cười toét miệng của một người bạn. “Hãy để họ đợi.” Hắn tuyên bố, ngoặc ngoạc sau những cuốn sách và mảnh giấy vương vãi của tôi. “Ta sẽ không để cô nghĩ ta là một gã quê mùa trong một nhà có đồng anh em.”

Trong một thoáng, hắn đã gom hết chúng lại và ấn mạnh nó vào vòng tay tôi, và tôi cười run rẩy, cảm ơn. Hắn đang quay đi thì dừng lại lần nữa, nhặt thứ gì đó dưới nền.

“Đây là tin truyền riêng tư của cô. Cô tốt hơn là không nên để em trai ta-”

Hắn sững người, chòng chọc nhìn với đôi mày cau lại vào thứ gì trong tay, và tôi thấy hắn đang giữ mảnh giấy của Piero. “Cô lấy cái này ở đâu?” Hắn gặng hỏi lỗ mãng.

“Nó là thứ gì đó của ngài Piero. Tôi nghĩ ngài ấy làm rơi nó trong lúc trò chuyện với tôi, và tôi giữ lấy để gửi trả lại.”

“Cô biết đây là gì không?”

Tôi lắc đầu. “Tôi nghĩ nó là một bùa ngải

“Nếu nó là thế, thì là một bùa ngải xấu xa. Đây là mật mã, quý cô.” Hắn khinh khỉnh búng mảnh giấy bằng móng tay cái. “Ta nghĩ ngài Piero của ta đã bán lòng trung thành của mình cho nơi mà hắn không nên; cái này không đến từ bất cứ bè phái nào trong triều đình.”

“Có lẽ, đến từ Tây Ban Nha?” Tôi nghĩ đến nữ Công tước bị đẩy và người bà con Tây Ban Nha của bà ấy, nhưng Sandro, vẫn còn chú ý đến mảnh giấy, nói, “Không, không phải từ Tây Ban Nha.” như thể ý tưởng đó là vô lý.

“Vậy thì, từ đâu?”

“Ta không biết, nhưng ta sẽ tìm ra.” Hắn ngược lên và cuối cùng nhìn tôi. “Khi cô đi, ta sẽ đưa thứ này cho ông chú ta. Không người nào biết về mật mã nhiều như ông ấy - ông đã trải qua những thứ thế này quá nhiều năm đến mức không thể nào không làm sáng tỏ được thứ này. Khi ta biết nó nói gì, chúng ta có thể suy nghĩ lại. Có thể nó chẳng là gì cả,” hắn yên lòng thêm vào, “một lời yêu thương từ chàng trai mới nhất của dòng tộc Quercia, hay chỉ là thứ tiếng ta không thể đọc. Nếu thế, cô có thể chắc chắn ta sẽ trả nó lại cho hắn và nói ta tình cờ tìm được.”

“Và nếu nó không phải thế?”

“Nếu không phải thế, hắn đang âm mưu chống lại em trai ta.” Đôi mắt Sandro dừng lại tính toán về mặt tôi, và khê huyết sáo. “Cô quan tâm nhiều đến vậy sao? Chà, Domenico tốt số! Cậu ấy vẫn chưa biết điều đó. Ta có thể trả lại cô điều bí ẩn này,” hắn lấy mảnh giấy ra khỏi lòng bàn tay, “và nó sẽ trở thành trách nhiệm của cô về những gì nó phát sinh ra; hay ta có thể đưa nó cho ngài tổng giám mục của ta, và ông ấy cùng ta sẽ xem xét, làm sáng tỏ một cách an toàn. Một bên sẽ trở thành đường tử của em trai ta, bên còn lại là đường tử của tên Quercia ấy. Ta nên làm gì?”

Tôi nhìn vào thứ với vẻ ngoài vô hại và do dự, phát ồm. Rồi tôi nói, “Hãy giữ nó.” và quay đầu đi.

Hắn thở ra một hơi thở nhanh chóng nhẹ nhõm. “Cảm ơn, cô gái tốt. Cái này sẽ là vật đảm bảo cho sự tha thứ của hội đồng khi ta đến trên như vậy. Bằng không họ sẽ tọng ta vào cái xiên và quay ta mất.”

Hắn thôi nói và chạy đi, nắm chặt mảnh giấy độc hại, trước khi tôi có thể trả lời. Trí não tôi choáng váng; những ngón tay tôi lấy bẫy khi giữ chặt chồng sách cùng giấy, và tôi đi thẳng đến phòng Cha Vincenzo, không dám suy ngẫm đến hậu quả của việc mình đã làm.

Cha Vincenzo đang giúp tôi viết tên, và tôi chăm chú trong sợ hãi khi cây bút được giữ trong hai bàn tay chúng tôi tạo nên những chữ cái trên cuộn giấy da.

“Đây là ‘Felicia.’” Vị linh mục mỉm cười nhân hậu. “Họ con là gì?”

Những ngón tay tôi nới lỏng cây bút. “Con không có họ chính thức - con chỉ biết họ mẹ, và anh con nói con không được gọi bản thân mình bằng họ đó sau khi bà chết.”

“Anh con không ở đây để mắng mỏ con bây giờ. Tên mẹ con là gì?”

Tôi nói, “Guardi.” và ông gật đầu, bàn tay nắm chặt tay tôi.

“Đó. Nó viết như thế này. Con sẽ sớm có thể viết được tên mình tốt như bất kỳ người ghi chép nào, và ghi nó lại để thay thế cho dấu tay.”

“Cha nói cứ như con là một đứa trẻ.” Tôi cười với ông. “Nhưng con chỉ ngốc nghếch trong việc không biết viết tên mình.”

“Đó là tất cả những gì ta lo âu cho con.” Giọng ông có vẻ kỳ lạ. “Với ta, con chỉ là một con cún con - tất cả thứ còn lại ta gần như quên mất.”

Thỉnh thoảng ký ức khiến việc trò chuyện giữa chúng tôi trở nên khó khăn, và tôi ngược lên nhìn, gần như nhẹ nhõm khi cánh cửa mở ra. Đó là nhóm bốn người, với đầy sức lực và đầy tiếng hò reo.

Tôi thậm chí đã phải mất nhiều ngày để phân biệt từng người trong số họ, nhưng bây giờ đang bắt đầu nhận ra. Guido Vassari, chàng trai thấp bé như người lùn giữ cửa đã đem tôi đến bữa yến tiệc trong bữa tối đầu tiên; Baldassare Lucello, cao và mảnh dẻ; Riccardo D’Esti, thấp, chắc nịch cùng nụ cười nhếch mép dường như luôn vẽ trên môi; và Andrea Regnovi, người trông như một phụ nữ trong trang phục đàn ông: tất cả đều kết thành một lớp cứng cáp giả tạo đến mức những vẻ tự nhiên của đàn ông như lạc mất trong những vỏ sò chói l

“Quý cô, hội đồng đã kết thúc.”

“Đức ngài cho gọi cô.”

“Ngài đang chờ cô trong phòng hội đồng.”

“Và chúng tôi hộ tống cô đến với ngài ấy ngay bây giờ.”

Họ đều nói ngay tức khắc, lấp đầy căn phòng yên ắng bằng giọng nói chói tai, tôi để bản thân bị lôi kéo sau nhóm ấy xuống cầu thang gác vĩ đại, đến cửa của phòng hội đồng.

Họ tạm dừng lại sau đó, những chiếc lưỡi bận bịu cứng lại, và tôi có thể nghe những giọng nói không xa hơn trước Guido, gương mặt sắc sảo tuyệt đối cẩn thận, bước tới trước và gõ cửa. Cuộc trò chuyện ngừng lại, và ai đó đưa ra lời gọi sắc bén. Guido nhanh nhẹn tự chèn mình vào thanh nắm cửa.

“Chúng tôi mang quý cô đến, thưa Đức ngài.”

Những đôi tay đẩy mạnh tôi đến trước, và tôi thấy chính mình nơi ngưỡng cửa, đang nhìn xuống chiều dài một cái bàn vĩ đại được làm ngọc thạch anh tỏa sáng, nhìn thẳng vào mắt Domenico. Anh quàng tay qua tôi mà không nói gì; và khi đó, khi tôi đi đến với anh như một con diều hâu bay đến nắm tay anh, tôi nhận ra mình yêu anh.

Tôi biết, khi nhìn vào anh, rằng tôi đã lừa dối bản thân, gọi chính cảm giác lúc này đây bằng bất cứ tên gọi nào khác ngoài tình yêu. Khát khao vì con thú xinh đẹp đã quyến rũ tôi, sợ hãi kẻ bạo chúa nguy hiểm, trắc ẩn vì người đàn ông bị ám ảnh đã khóc như một đứa trẻ lạc lõng trong vòng tay mình - chúng chỉ là một phần trong những cảm giác tôi cảm thấy với anh. Định mệnh nhử tôi vào hành động dại dột mới nhất, và giờ tôi biết mình đã bị bẫy chặt trong tình yêu sâu đậm.

Đôi mắt đen nhẹ lóe sáng xuống tôi. “Chúng ta đang đắn đo trước vài thứ rẻ tiền, Felicia, và không thể quyết định nên sắm cái nào. Hãy nhìn và nói cho ta biết nàng nghĩ cái nào là tốt nhất.”

Tôi nhìn xuống phía đầu bàn. Vương vãi dọc theo nó là hàng tá hay cỡ đó đồ nữ trang rẻ tiền, những mảnh màu rực rỡ phản chiếu trên bề mặt tỏa sáng, như những con chuồn chuồn trên mặt nước. Chúng là tranh vẽ, những bức tranh quá trắng lẹ với khung tranh tinh xảo khiến tôi chói mắt, gần như không biết chúng là giúc đầu. Tôi cảm giác đôi mắt những người trong hội đồng chiếu vào mình, khi tôi chọn một bức tượng được khắc như một bông hoa màu ngà và thấy trong nó là một bức tranh của một cô gái mũm mĩm, tóc vàng, đôi môi hồng đỏ như trẻ con trái ngược với bộ ngực đầy đặn. Rồi tôi biết những bức tranh này là gì.

Tôi nói, “Em không thể chọn mà không biết ngài đang tìm kiếm điều gì, thưa Đức ngài. Em phải đánh giá vẻ đẹp của cô gái hay sự tài giỏi của người họa sĩ?”

“Ồ, về đối tượng sao.” Tổng giám mục là người trả lời. “Đừng chú ý đến bức tranh!”

Tôi bình thần cảm ơn ông và nhìn vào bức tranh lần nữa. Ai đó ho lên và nói rằng, đó là Lydia Renaldi, con gái Công tước xứ Parma, và tôi tự ép bản thân mình hướng mắt về phía đôi mắt Domenico.

“Sao cô ấy lại gửi ảnh cho ngài, thưa Đức ngài?”

“Chính Parma tự gửi đến vào sáu tháng trước.” Anh đang quan sát tôi như một con mèo dõi theo một con chuột. “Và cha ta trì hoãn câu trả lời; nhưng giờ đây ta đang trong một khu chợ tìm vợ.”

Dù anh có ý đó hay không, Piero đã ban cho tôi một đặc ân bằng cách nói cho tôi tin này vào sáng nay, nên giờ đây tôi có thể nghe nó mà vẫn thản nhiên. “Đó có phải là những gì ngài đang tranh luận?”

“Trong cả bốn ngày dài đằng đẳng.” Đôi mắt anh không một lần rời khỏi gương mặt tôi. “Ta chưa bao giờ để tâm chuyện này trước kia - có lý do để mà cảm ghét tên nô dịch ban đêm đó - nhưng ta nghĩ với vài chính sách, và một cô gái trẻ khá tốt, công xiêng hôn nhân của ta có thể được bảo đảm. Tất cả những bài thuyết giáo của ông chú ta” - anh khẽ liếc nhanh về phía tổng giám mục - “về nối dõi dòng giống - lãnh địa Công tước cần một người thừa kế, ông ấy nói với ta, và khá khẩn cấp kể từ khi Gratiana từ chối sinh một đứa trẻ. Nàng có ủng hộ bất cứ số nào trong đó không?”

Tôi chăm chăm nhìn bức tranh qua màn sương mờ nước mắt, sẵn sàng nghiên cứu chúng cẩn thận khi tôi mong mỗi đập tan chúng thành từng mảnh. “Đây là tất cả đối thủ trong khu chợ của ngài sao?”

“Họ là vài loại trong mớ hàng hóa đáng yêu nhất.” Anh mĩa mai đồng ý. “Nói cho cô ấy tên họ, chú thân yêu, và cả của điều kiện của họ. Có thể sự phán xét của cô ấy sẽ vượt qua sự phán xét của chú, và người cô ấy chọn sẽ trở thành vợ ta.”

Tôi chăm chú cúi đầu xuống những bức chân dung, từng tấm một, trong khi bên tai tôi là giọng tổng giám mục nói về những cửa hồi môn, sự thỏa thuận, khối liên minh, và người thừa kế. Tôi cảm thấy như cả cơ thể mình lấp đầy nỗi đau, và nếu tôi di chuyển hay lên tiếng, nỗi đau ấy sẽ tràn ra, làm bắn căn phòng với mùi hôi thối của nó. Một bức chân dung được lồng trong một chiếc nhẫn dát ngọc, bức khác được lồng trong một mẻ đay hình trái tim vàng - những phụ nữ và thiếu nữ, xinh xắn và giản dị, mỗi người là một cuộc hôn nhân đáng khát khao cho một Công tước về xuất thân và gia sản.

“Quý cô Francina di Corso,” tổng giám mục nói khi tôi chọn một bức chân dung khác, “đã hai lần trở thành góa phụ, và là một người bà con của Tổng trấn xứ Venice. Cô ấy là người thừa kế thứ ba cho gia sản của nhà Farnese.”

“Vậy nó sẽ là một hôn nhân vô cùng phù hợp.” Tôi nói một cách bàng quan. Người họa sĩ đã họa gương mặt cứng rắn của cô gái già vẽ mềm mỏng hơn, như một sắc đẹp lý tưởng của riêng gã, nhưng tất cả những gì gã quan tâm là trang sức, đồng phục trang đắt tiền, đôi môi khít chặt, đôi mắt cứng rắn, nhợt nhạt lộ ra rõ ràng. Tôi đánh giá quý cô Francina di Corso thứ bốn mươi, ít nhất là thế.

“Đúng vậy,” Domenico cụt lủn cắt ngang tôi một cách thiếu kiên nhẫn, “nếu chúng ta có thể đạt được nó. Hãy thế đi, chúng ta sẽ quyết định vào ngày khác.”

Trong sự sững sờ nhẹ nhõm, tôi nghe anh giải tán hội đồng và họ tụ lại theo sau đuôi áo sột soạt cấu kính của tổng giám mục. Tôi chỉ có thể nghĩ đây là một sự ân xá, rằng có lẽ một hay hai ngày sau Công tước sẽ không chọn cô dâu của anh.

Cánh cửa đóng lại, và tôi nhận ra Domenico đang tò mò quan sát tôi. “Nàng không thể quan tâm nhiều hơn thế sao?” Anh hỏi vu vơ. “Ta nghĩ tin này có thể làm nàng đau lòng.”

“Tại sao phải thế? Em chưa bao giờ bày tỏ rằng em yêu ngài.”

“Không phải với giọng điệu bây giờ của nàng.” Anh đột ngột cộc lốc quay đi. “Nào, chúng ta sẽ để câu chuyện cưới vợ này qua một bên - tình bạn của nàng đủ cho ta đến khi ta lấy vợ - nàng không cần sợ hãi một đối thủ đến lúc

“Và kể từ ngày đó vợ ngài sẽ đáp ứng đủ cho ngài?” Tôi hỏi với một chút chua xót kinh ngạc.

Anh trầm tư gật đầu. “Ta nghĩ cô ấy sẽ đáp ứng đủ.”

Sau một lúc, anh nói lần nữa, và vẻ nghiêm trang biến mất khỏi giọng anh. “Xem này, ta có những đồ chơi khác có thể nàng sẽ thích hơn; chúng không quá cũ, nhưng một trong số chúng có thể làm nàng hài lòng. Xem và chọn đi.”

Tôi nhận ra với sự khao khát mãnh liệt rằng anh đang đề nghị tôi món quà trang sức từng thuộc về anh. Nếu anh có tặng tôi một con rắn độc trong chiếc vòng đeo tay đi chăng nữa, tôi cũng sẽ nhận lấy nó. Tôi quay tới chỗ chiếc hộp bằng gỗ mun mà anh đẩy tới trước, cố gắng làm con tim đang đập nhanh bình tĩnh lại.

Ý nghĩ đầu tiên của tôi là anh có nhiều trang sức hơn cả bất kỳ người phụ nữ nào; trong hộp là những móc cài, khóa giày, bông tai, chuỗi hạt, tất cả được quàng chung lộn xộn bừa bãi, lấp lánh đến mức theo bản năng tôi lùi lại.

“Đây là những trang sức quý giá của gia đình ngài. Em không thể lấy chúng.”

“Không, chúng là của ta.” Anh lười nhác phủ nhận. “Chỉ có kẻ ngốc mới lưỡng lự - lấy bất cứ gì nàng muốn. Tất cả những thứ này là vô nghĩa; ta còn một món quà tuyệt hơn trong đây để tặng nàng.”

Tôi cho rằng anh đang trêu chọc mình và không trả lời, chỉ lật đi lật lại những món nữ trang từng cái một. Chúng phần nhiều tối màu, nặng nề hơn những thứ anh thường đeo, và hẳn phải nằm trong hộp nhiều năm không dùng tới; có những món trang sức của một cậu bé trai mà sự chạm khắc đã mòn nhẵn, cho thấy anh đã mang nó thường xuyên: và với chúng những ngón tay tôi vô tình chần chờ. Rồi, bất gặp tia sáng trong góc hộp, tôi chú ý đến chiếc nhẫn.

Chiếc nhẫn màu bạc, được làm trong hình dạng đôi bàn tay ôm chặt giữ một viên ngọc trai; thứ kim loại rực rỡ hơi đen, và ánh sáng viên ngọc trai bị mờ đi. Anh hẳn phải một lần để tâm đến nó, tôi nghĩ, vì giữ nó lâu đến thế, và bởi vì anh đã để nó trở nên đóng bụi, dơ bẩn, cũng như sẽ không bận tâm nếu tôi yêu cầu nó bây giờ. Anh đang lật giở vài tờ giấy khi tôi chọn, quay đầu đi; và nhanh chóng, trước khi anh có thể từ chối, tôi đẩy chiếc nhẫn vào ng mình và gơ tay ra.

“Em sẽ thích thứ này, thưa Đức ngài.”

Anh nhẹ mím cười ngược lên, rồi đóng băng như một con thú mắc bẫy. Cuối cùng khi nói, giọng anh không có tí cảm xúc nào. “Đây là một thứ vô giá trị của kẻ bán rong. Ta có ý để nàng chọn một viên đá xứng đáng hơn.”

“Em thích cái này. Em không phải người dùng cảm so sánh với ngọc lục bảo và ngọc bích.”

“Nhưng ngọc trai nghĩa là nước mắt.” Anh nói bằng giọng lạ lùng. “Nàng chắc mình không mê tín đó chứ? Vài gã đàn ông gọi chúng là vận rủi.”

“Vài người đàn ông bị dọa khi một con mèo băng ngang đường đi của họ, hay một bà lão lác mắt cau mày với họ. Em không cả tin đến thế.” Tôi ngược lên và thấy gương mặt anh. “Ngài không muốn xa thứ này. Em sẽ đặt nó lại và chọn cái khác.”

“Không, giữ đi. Đó là vật vô giá trị - ta đã không thấy nó trong rất nhiều năm, vậy thôi. Ta không biết mình đã giữ nó. Ta được tặng nhiều năm trước, bởi người vợ thứ hai của cha ta. Bà đã chết không lâu sau đó.”

“Nữ Công tước Isabella?” Tôi không thể hiểu về kỳ lạ, chết chóc của anh, giọng nói gần như mơ hồ. “Bà ấy bị giết, họ nói với em thế.”

“Ai nói với nàng?” Anh sắc bén đề nghị.

“Ippolito - ngài ấy nói bà chết trong một tai nạn.”

“Nó... được công bố như vậy.” Anh nói chậm rãi, sau một lúc do dự lâu. “Thực tế, không ai chắc bà chết như thế nào. Chỉ là trước đó, vài tên thuộc giáo phái Luther[14] cuồng tín đã cố gắng tìm kiếm cách làm tổn thương Cabria với niềm tin dị giáo, bằng cách giết ông chú ta, người đứng đầu Nhà Thờ Thánh Công Giáo. Hắn thất bại nhưng thoát được khỏi bọn lính gác, và mọi người nghĩ rằng hắn lại đến vào ban đêm và đã thành công tốt đẹp hơn.”

Ý nghĩ khiến tôi rùng mình. “Nhưng hắn không thể không bị nhìn thấy kìa id=”filepos525089“>ng bị nghe thấy - bà ấy chết như thế nào, và làm sao không ai biết?”

“Bà đã đi cầu nguyện trong nhà nguyện riêng tư.” Anh cúi mái đầu bạc ánh kim xuống, giọng bị bóp nghẹt; anh đang tàn nhẫn cầm đầu dao găm lên chiếc bàn chạm trổ. “Đó là việc bà thường làm - bà sẽ cầu nguyện cả hàng giờ, và không ai chú ý đến sự vắng mặt của bà. Có lẽ bà đang cầu nguyện được giải thoát khỏi cha ta.” Anh hần học thêm vào.

Tôi nhìn vào chiếc nhẫn xỉn màu lần nữa. “Người phụ nữ đáng thương.” Tôi thì thầm.

“Viên ngọc trai đó có thể là những giọt nước mắt bà đọng lại vì ông.” Con dao trên chiếc bàn gần như đầy thù hận. “Bà khóc nhiều hơn bất kỳ người đàn bà nào mà ta biết. Tục ngữ đúng với bà ấy; bà đã có đủ vận rủi với nó.”

“Nhưng bà chết khi trao nó đi.” Tôi nói gần như không suy nghĩ và nhanh chóng thêm vào. “Chuyện gì xảy ra với người Luther?”

“Hắn ta bị bắt và đem ra tử hình vì tội trạng giết bà ấy.” Câu trả lời của anh mơ hồ khi anh chăm chăm nhìn vết khía hình chữ V của con dao găm. “Tên thuộc giáo hội Luther không có bằng chứng nào chứng tỏ hắn đã không đến gần khi bà một mình, đâm bà, và rồi lẩn đi. Có thể hắn đã lẩn đi ngay khi có thể. Hắn thì đang uống tại một quán rượu, nhưng một tên lính thấy hắn tại nơi cửa hoàng cung; dù sao đi nữa, hắn bị treo cổ vì việc ấy.”

“Ngài có yêu bà ấy không?” Tôi hỏi một cách chẳng ăn nhập gì.

Anh nhanh chóng ngược lên trước câu hỏi đó, và tôi thấy mắt anh là một màu đen đục ngầu, chết chóc; chẳng có tí ánh sáng nào trong chúng. “Ta? Không.”

“Nhưng bà yêu anh.”

“Sao nàng lại nói thế?”

“Vì bà cho anh chiếc nhẫn của bà. Bà hần phải yêu anh.” Không người phụ nữ nào có thể chọn điều gì khác ngoài yêu anh, tôi nghĩ, nhưng tôi sẽ không bao giờ nói với anh nhiều đến mức ấy.

“Nó là một món quà không ra gì.” Giọng anh không thần sắc, bằng cách nào đó nghe phòng thủ. “Ta chỉ mang nó một lần.”

“Có phải nó làm ngài tổn thương rất nhiều sau khi bà ấy chết?”

“Ta không mong ước nghĩ đến bà ấy!” Anh hung tợn cau kính, gần như nóng nảy. “Ta không thích cái chết - chúng thuộc về những hầm mộ và chiến trường.”

Khi anh lên tiếng, tôi thấy cây viết lông ngỗng trong tay phải anh, nhô ra khỏi lọ mực đặt trong một cái đầu lâu người. Ngay lập tức nó khiến tôi cảm thấy lạnh toát. “Nó khủng khiếp đến thế sao?” Tôi nói và cắn môi. Tôi không có ý hỏi, nhưng nó tự động bật ra.

Anh im lặng lâu đến mức tôi nghĩ anh không có ý trả lời, nhưng rồi cuối cùng bắt đầu nói bằng giọng rì rầm mơ hồ, kỳ lạ.

“Bà đang nằm trên sàn khi ta đến, như thể bà đã không hề di chuyển cả đêm. Ta nghĩ bà đã rơi vào giấc ngủ và ta gọi bà dậy, nhưng bà không trả lời - và sàn nhà-” anh bỗng nhiên dừng lại, tắc nghẹn. “Bất cứ ai giết bà đã làm rất tốt.”

Sau đó tôi hiểu ra cơn ác mộng của anh. Đó là do cơ thể người mẹ kế, nằm xoải người trên sàn nhà nguyện ngập trong máu mình, đã ám ảnh anh. Nhưng tại sao, tôi tự hỏi; tội lỗi nào đã khiến anh tìm cách quên bà nhiều đến thế, và tại sao anh nói lời bóng bẩy trong giấc ngủ?

Chiếc nhẫn nhẹ tỏa sáng trên tay khi tôi tháo chiếc nhẫn ra và đặt vào tay anh, và tôi tự hỏi tại sao mình không thể ghê sợ nó. Nhưng nó dường như là món đồ lưu niệm buồn hơn là một thứ đáng ghê tởm; viên ngọc trai xám bạc vô tri không mang lại vết nhơ nào với chúng. Anh không thấy tôi di chuyển, và tay tôi buông thõng xuống bên hông. Rồi với một chuyển động nóng vội, anh kẹp chặt con dao găm vào vỏ, thẳng lưng.

“Giữ lấy chiếc nhẫn nếu nàng muốn, Felicia. Có lẽ ngắm nhìn nó trên tay nàng sẽ nhẫn chìm những ký ức khác.”

“Cám ơn ngài.” Nghe có vẻ hơi đáng thương, nhưng là tất cả những gì tôi có thể nói.

“Không gì khác nữa sao?” Tay anh trên vai tôi vẫn không dao động, và tôi có thể cảm giác sự run rẩy nơi những ngón tay ấy khi chúng trượt xuống ống tay áo tôi. “Những lời cảm ơn khiêm nhường nhất của em, thưa Đức ngài?” Giọng tôi nghe như hết hơi, khi tay anh siết chặt. Anh nói với cái nhìn trừng trừng rằng đó không hoàn toàn là sự đe dọa, “Felicia...” rồi quay lại nhanh chóng vô cùng ngạc nhiên khi cửa mở.

“Đức ngài!”

“Anh trai.” Đôi mắt Domenico nheo lại, hai bàn tay lộ ra, run rẩy nắm chặt sau lưng. “Anh đang đến không đúng thời điểm.”

“Thứ lỗi cho ta, em trai - và madam” - Sandro thoáng liếc qua tôi rầu rĩ và cúi thấp đầu - “nhưng anh có tin để nói với em. Thông điệp đó khiến ông chú chúng ta mất một ít sức - ông ấy đã chặn đứng một mật mã giống thế trước đây từ tin nhắn của những tên gián điệp chúng ta đã lấy, nhưng cái này nói thẳng ra. Anh nghĩ em sẽ thích được biết Quercia coi ai như chủ nhân.”

Domenico đưa tay ra mà không nói một lời, và Sandro đặt hai mảnh giấy vào tay anh.

”Đây, thông điệp và phần dịch ra của nó. Em sẽ thấy những kẻ tay sai này thỉnh thoảng làm biến đổi mật mã của chúng! - và anh mang de’Falconieri đến, người sẽ không tin anh không tự dựng lên chuyện này. Anh nói rằng quý cô đây sẽ xác nhận cô ấy tìm thấy nó như thế nào.

Tôi gặp ánh mắt lo âu của Ippolito và gật đầu. “Vâng, thưa ngài. Ngài Piero làm rơi nó trong phòng tôi.”

Domenico ngọt xớt nói, “Hắn đã làm gì ở đó?” và tôi gật mình.

“Ngài ấy - ngài ấy đến để hộ tống em tới lớp học, và đã tranh cãi với em. Niccolosa ở cùng em.”

Anh gật đầu sau một lúc, nhưng đôi môi khêu gợi siết chặt khi nhìn lại vào hai mảnh giấy. “Nhìn này, Ippolito.”

Thư ký anh ngay lập tức đến bên cạnh.

“Nhìn chuyện gì xảy ra dưới mũi chúng ta này - một kẻ dưới trướng bán chúng ta cho kẻ thù.”

Ippolito chòng chọc nhìn mảnh giấy. “Nhưng, thưa Đức ngài, n

“Nó là sự ngu xuẩn.” Đôi mắt đen nheo lại, và hướng đến tôi như thể vô tình. “Nhưng dù sao, nó sẽ không bị trừng phạt.”

Ippolito dường như không thể tin được vào mắt mình. “Thưa Đức ngài, đây là vài thứ ngốc nghếch say xỉn. Ngài Piero không thể có ý tổn hại ngài. Tại sao, ngài ấy là bạn ngài...”

“Hắn viết một cách đủ tỉnh táo. Nhìn chỗ này đi, và đây nữa; đó là sự thông minh mà một tên kẻ thù sẽ trả đậm, nếu kẻ nô lệ này biết chọn lấy một người - vậy mà, hắn tìm cách bán ta cho Công tước xứ Ferrenza, chính là họ hàng ta; một người được nối kết với gia đình ta bởi hôn nhân và còn lâu mới thù hận ta, người lúc nào cũng gạ gẫm ta đến thăm và thấy cung điện của mình! Tên đàn độn này không biết suy nghĩ sao? Có thể người hắn gửi tin sẽ mau chóng báo cho ta.”

Ippolito im lặng một lúc, rồi anh ấy nói trong một giọng phiến muộn. “Đức ngài, nếu chuyện này là như thế, tờ giấy này không gây hại gì. Tôi chắc chắn nó được viết trong tình trạng u sầu và không hề có ý nghiêm túc.”

“Thôi những lý do của người đi.” Domenico quăng mảnh giấy cho Sandro. “Hắn có ý gieo tai họa cho chúng ta, và chúng ta sẽ báo đáp lại. Người sẽ sẵn sàng cáo buộc hắn khi ta cần đến người.”

Ippolito lùi lại, gương mặt đó là gương mặt của một người đã bước trên một đồng cỏ ngát xanh, và thấy chính bản thân mình ngập vào cát lún. Tôi có thể thấy những ý nghĩ của anh ấy một cách rõ ràng - nếu một người gần với Công tước như Piero đã bị kết tội ngay tức khắc đến vậy, hy vọng nào dành cho anh nếu bị ai đó tố giác.

Và tôi thì sao? Tôi bất giác nghĩ. Piero đã là người bạn đồng hành của Domenico hơn cả mười hai năm trời - và tôi chỉ được tin là tình nhân anh. Tôi đã chẳng giữ anh nhiều ngày đến thế. Thời kỳ của tôi phải nói là vô cùng bấp bênh.

“Đặt ai đó theo dõi kẻ phản bội,” Domenico tiếp tục cộc lốc, “nhưng đừng để hắn thấy; và báo cáo từng lời cho ta hắn sử dụng thời gian thế nào. Vì hắn lạm dụng tự do của mình, ta sẽ thấy rằng quý cô đây cần người bảo vệ khác. Bernardo da Lucoli sẽ phục vụ - hắn không có đủ dũng khí để làm bất cứ gì ngoài đức tính tốt.”

Lời chế nhạo hơi ác ý khiến Sandro phá ra cười. “Anh tự hỏi tại sao gã không thăng quan tiến chức!”

“Như một sự ngay thẳng nhạt nhẽo.” Môi Domenico xoắn lại. “Hắn sẽ phục vụ Felicia như một kẻ nịnh đầm vì một cái liếc từ đôi mắt đẹp, và sẽ không đòi hỏi gì hơn - không ngay cả tiền thêm. Càng ngày hắn ta càng ngu ngốc, sự nhả nhận với phụ nữ sẽ không bao giờ khiến hắn giàu sang.”

Nhưng khi Bernardo da Lucoli đến cạnh tôi vào bữa tối, tôi mỉm cười, vì đó là cậu trai tóc đen đã giúp tôi leo lên yên ngựa vào buổi sáng đầu tiên.

Cậu ấy đến gần một cách cung kính, cúi chào Công tước, và ngập ngừng nói. “Madam, tôi được ra lệnh để phục vụ cô, và tôi sẽ làm với tất cả trái tim.”

Tôi gơ tay ra cho cậu ấy. “Tôi vô cùng biết ơn, thưa ngài, và vui mừng vì ngài chấp nhận lời đề nghị.”

Domenico đang quan sát chúng tôi đầy suy đoán, và nhận thức đó khiến tôi không thoải mái. Tôi nhìn vào đôi mắt người cận thần trẻ tuổi chân thật, gò má lúng lẫm không đánh phẩn, và vô tình nói. “Ngài không ở cung điện lâu lắm, phải không messire?”

Cậu ấy lắc đầu. “Chỉ mới vài tuần. Tôi đến từ nhà ở hướng bắc để trình diện với Công tước Carlo, và tôi vẫn đang học hỏi đường lối trong cung điện, đã được sửa đổi nhiều từ khi ngài ấy chết đi.” Cậu ấy liếc khẽ, một cách chậm chậm, e sợ, về phía Domenico.

Tôi nói, để xoa dịu sự lúng túng của cậu ấy. “Vậy thì chúng ta sẽ giúp đỡ lẫn nhau, messire, vì tôi cũng là người mới học hỏi.”

Cậu ấy cúi chào biết ơn, và sau một hay hai từ nữa, lui về chỗ của mình.

Những ngón tay Domenico lười nhác chơi với con dao bên cạnh chiếc đĩa. “Ta không biết rằng khẩu vị của nàng lại chạy đến sữa và nước.”

“Không phải tất cả đức tính tốt đều buồn tẻ, thưa Đức ngài.”

”Không phải sao? Vậy ta có nên kiếm tìm vài thứ không, để làm nàng cười với ta?/font>

Hơi thở ngưng lại trong cổ họng tôi. “Chuyện này thật ngu ngốc!”

“Chỉ cần chờ thêm một thời gian nữa thôi. Ta đang làm điều đó để hài lòng nàng, sẽ khiến ta bị bọn chúng gọi ta là ngu ngốc và điên rồ, tệ hơn cả ngài tổng giám mục của ta.” Đôi mắt anh lóe sáng. “Hay ta sẽ sụp đổ vì nàng nếu nàng yêu cầu ta.”

Lời bóng gió của câu cuối cùng khiến tôi không nghe thấy sự khó hiểu của câu đầu tiên. “Em không ham thích cho việc đổ nhào.” Tôi trả lời nhanh chóng.

Anh nhướn mày và cười lớn, rồi quay sang nói chuyện với Sandro, đang ngồi cạnh anh. Tôi ngồi một lúc, chăm chăm nhìn không thấy gì trước mắt, và giật mình khi giọng nói tổng giám mục hướng đến mình.

“Vậy cô biết kế hoạch kết hôn của cháu trai ta chứ, quý cô?”

Tôi thỉnh thoảng quay lại để đối mặt ông, gập cái nhìn kỹ lưỡng âu lo. “Vâng, thưa ngài.” Môi tôi cảm giác khô khốc. “Nhưng chỉ là ngài ấy có ý kết hôn. Ngài ấy không nói cho tôi bất kỳ điều gì.”

“Nó không nói?” Chát giọng sâu thẳm, du dương nghe ngờ vực. “Ta nghĩ nó sẽ nói cho cô biết nó nghĩ gì.”

“Không ạ.” Tôi cười nhẹ, rồi ép về mặt mình bình lặng. “Bí mật là hơi thở cuộc sống của ngài. Ngài ấy âu yếm yêu mưu đồ của mình hơn bất kỳ cô tình nhân nào.”

“Cô thật đáng đá - cô đã học được điều ấy trong thời gian ngắn vậy sao?”

“Đức ngài là một người thầy lão luyện.” Tôi đáp trả khá chua chát.

Tổng giám mục xem xét tôi đầy trầm ngâm. “Và cô sẽ làm gì khi nó kết hôn? Cúi chào trước vợ nó?”

“Không - tôi không biết mình sẽ làm gì.” Một khối u gia tăng trong cổ họng tôi. Ông ấy gật đầu. “Như ta nghĩ. Cô không giống như người sống lâu trong tội lỗi. Giống như cháu trai ta đã cưỡng ép và giữ cô mà không có sự sẵn lòng - nếu thế, thì ta sẽ cầu nguyện cho linh hồn cô, vì một thể làm gì ngoài bị dày dụa trong sự mục nát nó gọi là cung điện. Một lần là con diêm phải suốt đời ở lại như một con diêm.”

“Tôi sẽ không trở thành con diêm của Công tước lâu nữa đâu.” Tôi nói. “Tôi biết ngài ấy sẽ vứt bỏ tôi ngay khi ngài ấy kết hôn, và sau đó... tôi phải tin vào lòng nhân từ của Chúa.”

“Cô nghĩ mình sẽ có thời gian rảnh để hối lỗi khi đang kiểm kê sinh nhai lúc bị bỏ đi? Ta không nói rằng ta rất đau buồn cho cô đâu, con gái,” ông êm dịu tiếp tục khi tôi do dự, “nhưng ta sẽ cảnh báo chuyện gì phải xảy ra. Nếu cô ao ước được sống và mọi chuyện tốt đẹp về sau này, cô phải bán vẻ đẹp của mình, phò mặc bản thân cho may rủi. Và chúa sẽ không cho phép nó.”

“Vậy thì tôi phải bị dày xuống địa ngục,” tôi nói với một sự tin chắc bất ngờ, “vì Người sẽ không kết tội tôi, nếu tôi tự từ bỏ cuộc đời mình.”

“Cô có thể rời khỏi cung điện.” Giọng tổng giám mục lững lờ.

“Tôi không có nơi nào để đi. Tôi không có gia đình nào ngoài người anh trai cùng mẹ khác cha, và anh ấy không quan tâm tới tôi - tôi nghĩ anh ấy mừng vì được giải thoát khỏi tôi, vì anh chưa bao giờ tìm tôi khi Công tước đem tôi đi. Và tôi không có người bạn nào, cũng như không có kỹ năng nào để kiếm sống.”

Tổng giám mục gõ gõ những ngón tay trầm mặc lên miệng ly rượu. “Ta có thể giúp cô.”

“Bằng cách nào?” Đang cúi đầu, tôi bèn giật mạnh lên ngờ vực.

“Ta là người bảo trợ một tu viện ở Genoa. Cô có thể đến đó và sống giữa những bà xơ để chuộc lại tội lỗi bằng cách cầu nguyện - nhưng ta nghi ngờ cô sẽ chấp nhận một biện pháp cứu chữa liệu linh như vậy.”

Tôi im lặng một lúc lâu. Cơ hội này thật đúng là may mắn, vì tổng giám mục là tiếng nói của Chúa ở Cabria, và từ chối lời giúp đỡ của ông sẽ gần với lời báng bổ. Nhưng Genoa...

Tôi hần phải thì thào từ ấy, vì mái đầu rực rỡ của Domenico quay sang. “Nàng đang nói gì về Genoa?” Anh dịu dàng

“Ta đang nói cho quý cô thành công tốt đẹp của cháu ở đó, cháu trai; làm sao cháu chiếm được thành trì ở đó và để nó nằm phí hoài.”

Công tước gật đầu, gương mặt đẹp đẽ của anh đầy vẻ hài lòng như một chú mèo. “Nhưng kể từ lúc đó ta đã chinh phục được một pháo đài nghiêm nghị hơn.” Đôi mắt anh chế giễu tôi. “Và giờ ta đột nhập vào nó một cách tự do.”

Tôi không nghe tổng giám mục trả lời. Tôi cảm giác chóng mặt nhẹ nhõm, như thể sự can thiệp của Domenico đã cứu tôi khỏi một lựa chọn mà mình khó có thể lựa, và không có cơ hội nào để trò chuyện với tổng giám mục lần nữa trong thời gian còn lại của bữa ăn. Chỉ khi đứng dậy rời đi, ông thì thầm đầy thuyết phục, “Hãy nhớ.” và rồi bỏ đi trong tiếng sột soạt của lụa.

Piero đến phòng tôi chỉ vừa lúc tôi chuẩn bị đến chỗ Công tước đêm đó, nhưng cung cách hắn đã thay đổi. Giờ đây vẻ tự tin đã rời bỏ hắn, và hắn dường như lo lắng, cần mẫn; hắn ở lại và nói với tôi một chút về những kế hoạch kết hôn của Công tước, ánh lửa bập bùng trong đôi mắt xung quanh phòng suốt thời gian ấy, và rồi, không tìm thấy thứ đang kiếm tìm, hắn đi khỏi với gương mặt u sầu bên dưới lớp diêm trang. Tôi cảm giác một tiếc thương cho hắn, và hoàn toàn ao ước rằng phải chỉ tôi có thể giữ những bí mật của hắn mà không gây nguy hiểm cho mạng sống Domenico.

Giờ đây cung điện hò hét với những cái tên đối thủ trái ngược nhau cho chiếc giường hôn nhân của Công tước. Mỗi đảng phái giữ một ý kiến khác nhau, và Domenico nghe tất cả chúng với nụ cười mở nhặt như mèo, và sẽ không nói đúng hay sai với bất kỳ ai trong số họ.

“Đức ngài sẽ làm tốt để chọn một người vợ giàu có.” Guido Vassari nói, với cái liếc khê đầy ngụ ý bên dưới hàng mi vào tôi. “Ngài ấy gần như đã làm trống rỗng ngân khố bởi chuyện này, và ngài ấy sẽ không lắng nghe cuộc nói chuyện về sự điều độ.”

Andrea Regnovi cười hềnh hếch. “Ồ, nhưng ngài ấy đủ giàu có để lãng phí! Tao sẽ tuyên thệ rằng vàng bạc không phải thứ cám dỗ ngài. Hiện tại, một ả đàn bà dễ dãi, kẻ sẽ đóng mắt lại trước sự không chung thủy của ngài ấy...”

“Nó sẽ là một món lợi ngài ấy phải tìm kiếm, thưa ngài.” Baldassare Lucello ngắt lời. “Cabria không có kẻ thừa kế nào sau ngài ấy ngoài Quý ngài Con Hoang và tổng giám mục, và có thể thiên đường sẽ cứu vớt tất cả chúng ta nếu một trong số họ kế vị! Ngài Con Hoang có những kẻ theo sau ngài - Giovanni Santi và lũ kẻ cướp mà ngài gọi là quý ông - và tổng giám mục ghét chúng ta, và sẽ nhổ bọt chúng ta nếu ông ấy có quyền lực. Hãy cầu nguyện rằng Công tước sẽ có một đứa con trai, và phải nhanh lên, trước khi đất nước sắp sụp đổ.”

“Và đổ vào lòng của Rome? Mày ảm đạm quá đấy, Baldassare.” Nụ cười thường trực của Riccardo D’Esti chưa một lần rời khỏi môi khi nói. “Mày cũng tiên đoán trước rằng đám Tây Ban Nha sẽ nuốt lấy Cabria sau chiến thắng của Naples trước những người lính của chúng ta. Tin tức của Công tước tốt cho tất cả chúng ta - chỉ có những con diêm của ngài sẽ không bằng lòng.”

Tôi đã không thoải mái nhiều sau đó, và có phần nào an ủi rằng Piero không đến gần mắng nhiếc tôi nữa. Tôi thấy chính mình thường tìm kiếm sự bầu bạn của Bernardo da Lucoli; sự hiện diện hiền lành, không đòi hỏi của cậu ấy và sự tận tâm im lặng khiến tôi dễ chịu, khi tôi quá mệt mỏi chống lại những lời đâm chọt của bọn quần thần và tình yêu bị chôn vùi, vô vọng của chính tôi. Đường như là cả một thời kỳ kể từ khi tôi đã ngồi nơi gác mái trên biển hiệu quán Eagle, và ao ước cho vài thứ hấp dẫn sẽ bước vào cuộc sống tẻ ngắt của mình - giờ đây, vượt quá tất cả mong đợi, tôi đã có nó, và tôi sẽ bỏ tất cả để có được sự thanh thản nơi tâm trí mình.

Domenico dành nhiều thời gian của ngày trong hội đồng hay trong buồng riêng với Ippolito cho những công việc đất nước, nhưng vào ban đêm, anh giữ tôi gần anh, thậm chí dạy tôi những điệu khiêu vũ hoàng tộc trong đại sảnh thiết tiệc, sau khi dạ tiệc kết thúc. Tôi nhớ âm nhạc tiếng sáo và kèn[15] chậm rãi, âm trầm; ánh sáng ngọn đuốc phác thảo nên cơ thể màu bạc của Công tước như thứ chất gây cháy; tia sáng lập lánh sâu trong đôi mắt đen của anh, và cách căn phòng mờ dần đi như sự sắp đặt của giấc mơ, khiến cái siết chặt từ những ngón tay anh, và những bước đi duyên dáng ngoạn mục là những thứ duy nhất thật.

Một lần, Sandro gạ gẫm tôi khiêu vũ với hắn, và bởi tôi cảm giác lạc lõng cũng như liêu lĩnh, nên đồng ý mà không nhìn về phía Domenico. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi là cô nhân tình tỉnh lặng, đáng kinh ngạc của Công tước - những tháng ngày của tôi sẽ kết thúc sớm thôi, một khi anh đã chọn cô dâu của mình, và rồi tôi không còn lựa chọn nào ngoài việc chọn giữa thân phận ăn xin và tu viện ở G

“Em trai ta không có ý định để bất cứ gã đàn ông nào làm bạn nhảy với cô ngoài cậu ấy, ta thề đấy,” Sandro quan sát với một cái cười toe toét như chó sói trên gương mặt tối tăm, “nhưng đưa vị trí bạn nhảy của cô một lần cho người khác sẽ chẳng gây hại gì cho cậu ấy! Cậu ấy có tất cả.” Trong khoảnh khắc, hài hước biến khỏi giọng, và đôi mắt hắn lạnh lẽo như mảnh băng vỡ; rồi hắn thấy vẻ mặt tôi và mỉm cười lần nữa. “Cô không cần sợ cơn giận dữ của cậu ấy, quý cô. Những cái cau mày đó nhắm thẳng đến ta, không phải cô. Ta sẽ thấy chính bản thân mình tại nơi biên giới vào ngày mai.”

“Chắc chắn ngài ấy sẽ không gửi ngài đến đó vì lý do quá tầm thường thế!”

Hắn nhún vai, hoàn toàn hờ hững. Hắn đã cân đo tội lỗi của mình với hình phạt khi tới gần tôi, và không lộ ra sự quan tâm hắn sẽ bị gửi vào nguy hiểm - không phải tôi thật sự tin vào nguy hiểm, vì Sandro chịu đựng một cuộc sống đầy cám dỗ. Động tác khiêu vũ mang hắn ra khỏi tôi, và khi tay cả hai đan lại vào nhau lần nữa, hắn nói. “Em trai ta không chần chừ với sự trừng phạt, quý cô. Ta sẽ cầu nguyện cho niềm vui thích của mình sớm thôi. Nói cho ta nào” - tôi nghĩ tôi nghe giọng hắn sắc lẹm khi tôi xoay người dưới đôi tay gơ cao - “khi nào thì cậu ấy có ý xóa bỏ della Quercia? Cậu ấy đã có bằng chứng về sự phản bội của hắn hơn năm ngày, và cậu ấy không quen với việc trả thù quá chậm chạp như vậy.”

“Tôi không biết, thưa ngài.” Tôi cảm thấy ngưỡng ngùng khi nói. “Ngài ấy - Công tước không nói gì với tôi. Có lẽ ngài ấy muốn lấy sự chờ đợi tra tấn hắn.”

Sandro khôn ngoan gật đầu. “Có lẽ thế. Cô bắt đầu biết em trai ta tốt hơn kể từ khi đến đây. Nhưng vì an toàn của chính cậu ấy và đất nước, cô tốt hơn nên giục cậu ấy giải thoát cho chúng ta khỏi tên phản bội.”

“Từ đâu ngài nghĩ ra lời cảnh báo đó vậy, thưa ngài? Đó không phải chuyện của ngài!”

Hắn ngay lập tức phá ra cười lớn, tiếng cười ha hả đột ngột, tục tũ ngân lên chói tai với âm nhạc. “Đúng thế, quý cô! Ta đã nghe qua nhiều lời thông thái của ông chú ta. Nhưng con chó rừng già cả đó đúng về tất cả chuyện này.” Hắn nhanh chóng tỉnh rượu. “Cung điện sẽ được giải thoát khỏi kẻ bất lương mưu ma. Cô không yêu hắn ta - cô có thể thuyết phục...”

“Không.” Tôi lắc đầu theo bản năng. “Tôi sẽ không làm gì để khiến Ngài Piero bị hủy hoại hơn nữa so với những gì tôi đã làm. Và tôi ước gì mình đã không làm nhiều đến thế.” Tôi thêm vào trong một tiếng thầm thì.

Sandro tiếp tục không nao núng. “Ở lại lâu hơn một chút thôi nơi cung điện, quý cô, và lương tâm mỏng manh của cô sẽ không ngốt châm vào cô. Trong một hay hai tuần - hoặc một tháng - mạng người chẳng là gì trừ khi kẻ đó hữu dụng với cô. Tại sao cô lại mềm lòng quá mức như thế? Gã ta tốt hơn là chết.”

Từ ngữ khiến tôi sốc nhiều đến mức tôi gần như suýt ngã. Vậy ra với Sandro - và với bất kỳ ai biết về mảnh giấy nhỏ rời rạc chết tiệt kia - Piero không có cơ hội nào bước đi như một vong hồn; họ đang đợi để biết khi nào hắn chết. Không ngạc nhiên tại sao hắn ta kín miệng vào những ngày này, và thận trọng. Hắn chắc phải cảm thấy sự tồn tại đầy lạnh lẽo của ảo ảnh.

Âm nhạc kết thúc, và Sandro dẫn tôi trở lại chiếc ghế bên cạnh Domenico. Tôi tự động khẽ nhún gối chào khi hắn thả tay tôi ra, những ý nghĩ tôi đẩy áp về Piero và sự phản bội của hắn nhiều đến mức, lúc đầu tôi đã không thấy biểu cảm của Domenico.

“Vậy anh trai Sandro của ta cũng trở nên quyến rũ sao?” Giọng anh khiến tôi giật mình, trở lại hiện tại, và tôi thấy ánh sáng lấp lánh khó chịu trong đôi mắt đen dôi theo dáng lùn mập của người anh cùng cha khác mẹ. “Sớm thôi nàng sẽ có một cái cũi những con chó cảnh ganh đua vì sự quý mến của nàng.”

Tôi di chuyển phản đối, và anh quay đầu lại, trên môi anh là nụ cười cứng rắn đến kinh hãi.

“Ồ, ta có mắt. Della Quercia, Bernardo da Lucoli, và anh trai ta... nàng tốt hơn nên giữ mình trước những kẻ đó, không ta sẽ nổi giận.”

Anh nói nhẹ nhàng, hàng mi rũ xuống, và rồi chủ đề bị gạt bỏ. Nhưng một niềm vui vô nghĩa đang như một ngọn lửa liếm lấy tôi. Những ngày tháng như tình nhân anh của tôi ngán ngủ thôi, dường như thế, nhưng Chúa phù hộ cho bất cứ gã đàn ông nào tìm kiếm niềm báo về ngày tôi bị đuổi đi.

Cuộc viễn chinh bất ngờ của Sandro đến biên giới, để đối đầu với những nanh vuốt của Vua xứ Naples là chín tiếng đầy kinh ngạc, kh động những cơn xoáy lốc tin đồn liên quan tới hôn nhân của Công tước. Với cung điện, những gì có triển vọng chưa bao giờ quan trọng nhiều như những gì đã xảy qua, và giọng lưỡi họ ném những suy xét như bầy ong ném lấy hũ mật. Khi Công tước gửi đi một tá người đưa tin cho vài việc lật vạt huyền bí, tin đồn nói rằng họ là những đại sứ được gởi đi để đàm phán về hôn nhân của anh, và sau khi tôi bắt đầu chú ý đến vẻ khinh bỉ nơi vài giọng nói, sự khinh miệt trong mắt họ đã bị che đi khi họ nghĩ tôi an toàn nơi chiếc giường Công tước.

Thứ khiến tôi ngạc nhiên là sự thay đổi của Maddalena. Tôi nghĩ cô ấy sẽ hài lòng, chế nhạo trước viễn cảnh tương lai tôi sẽ bị hất hủi; nhưng về dữ dội, ác ý bắt đầu dịu đi, và tôi cho là, khi tôi thấy cô thì thầm với tổng giám mục và chăm chăm nhìn tôi, cô đã quyết định tôi giống như sẽ đi đến Genoa và sẽ không gây rắc rối với cô lâu hơn nữa.

Đêm tiếp theo, tôi đang đứng trong phòng mình, đợi Bernardo đưa tôi đến chỗ Công tước. Niccolosa đã đi để trông coi những thứ kim cương của Cabria được an toàn, và tôi đang nghĩ rằng sớm thôi tôi phải từ bỏ những thứ trang sức bất hạnh này, tôi đang nghĩ, tôi có thể chịu được việc mất đi ân huệ của Công tước xứ Cabria, nhưng tôi sẽ sống thế nào nếu không có Domenico?

Một tia sáng dom đóm chớp chớp di chuyển trong gương trước tôi, và tôi bắt gặp hình ảnh đôi mắt xanh lục của Maddalena phản chiếu, khi cô ấy đến phía sau tôi.

“Tôi muốn nói chuyện với cô.” Giọng cô ấy nhỏ và khẩn cấp. “Nhanh lên, trước khi mẹ già xấu xí đó quay lại.”

“Sao, có chuyện gì à?” Về dữ dội trên gương mặt cô ấy làm tôi giật mình.

“Tôi muốn cô đề nghị với Domenico xem tôi như là một nữ hầu cho người vợ mới của anh ấy. Anh ấy sẽ nghe cô, và một khi anh kết hôn, sẽ chẳng có an toàn nào cho những người phụ nữ không phải là bạn của cô dâu anh.”

“Nhưng ngài ấy vẫn chưa chọn được vợ.”

“Cô chưa nghe sao?” Cô ấy cười khinh khỉnh. “Tất cả cung điện đều biết anh ấy sẽ cưới đứa con hoang của Công tước xứ Savoy. Cô ta giàu có, họ nói thế, và đủ xinh đẹp cho Domenico để bỏ qua thiếu sót về xuất thân của cô ả. Tổng giám mục đã làm tất cả những gì ngài ấy có thể để phản đối hôn nhân, nhưng giờ ngài ấy đã bỏ cuộc.”

Tôi mù quáng đăm đăm nhìn cô, đang tự hỏi những bức tranh mờ mờ trong trí nhớ bức nào là con gái của Savoy. Những cái tên, gương mặt, tất cả cùng chạy trong một vệt mờ ảo đầy tổn thương. Tôi nói bằng một giọng nghe cứ như không phải giọng mình. “Tôi đã không nghe thấy. Cô sẽ được chào đón nếu tôi có thể làm việc ấy, nhưng tôi không dám van xin một chút vụ cho bản thân, để cô lại một mình.”

“Cô không cần một chút vụ!” Đôi mắt cô ấy nheo lại như mắt mèo. “Nó sẽ không là gì cả với cô...”

“Khi Công tước kết hôn, tôi sẽ bị vứt bỏ còn thấp hơn cả cô!” Tôi quay lại đối mặt với cô ấy, cố không để những giọt nước mắt tràn xuống hai má. “Ít nhất cô còn có xuất thân cao quý, còn tôi không có thân phận nào ngoài sự quý mến của Công tước. Khi ngài kết hôn, tôi sẽ chẳng là gì cả.” Tôi nghe nỗi đau trong chính giọng mình gần như khách quan, nhưng Maddalena hiểu những lời ấy theo nghĩa đen.

“Anh ấy cho cô nhiều hơn đã từng cho tôi!” Về mặt cô ấy lóe lên sự ghen ghét cũ, sưng sứa. “Hơn nữa, khi kết hôn, anh ấy chắc chắn cho cô của hồi môn, và, nếu nó không cảm dỗ một tên quý tộc để lấy cô, nó sẽ thuyết phục một kẻ chộp lấy cô dưới sự bảo vệ của anh ấy.”

Tôi ngơ ngác nói, “Tại sao ngài ấy cho tôi của hồi môn, hơn là những thứ khác?” và thấy đôi môi rộng của Maddalena cong lên thành một nụ cười giễu cợt.

“Cô không thể nói năng quanh co như thế! Không cần phải diễn vai ngây thơ - cả cung điện đều biết.”

Bất giác tôi cảm thấy lo lắng. “Tôi không nghi ngờ điều đó. Bây giờ họ biết gì?”

“Sao, tất nhiên, về nguồn gốc cha mẹ cô. Nó đã trở thành một hiểu biết chung chung kể từ khi những tên đại sứ của Domenico trở lại - họ không thể giữ tin như thế cho chính bản thân mình. Khi họ tìm ra rằng cô thật sự là đứa con hoang của Công tước Carlo...”

“Không!” Tôi nói. “Không, tôi không phải.”

“Điều đó đã được chứng minh.” Giọng khinh miệt của cô ấy ngăn lại lời cắt ngang của tôi. “Những mật vụ của Domenico khám phá ra hơn cả những gì anh ấy có thể trước, khi gửi họ đi tìm ra cha cô. Anh ấy không nói cho cô anh đang tìm ông ta sao?”

“Một lần ngài ấy nói ngài ấy có thể.” Giọng nói trong tâm trí tôi đang đều đều lặp lại, Chuyện này không thể xảy ra. Không số nào trong chúng là thật. “Nhưng tôi chưa bao giờ biết ngài ấy đã khám phá ra bất cứ gì.”

Hiểu biết tràn tới gương mặt cô, và cô ấy phá ra cười. “Tên đàn ông đó là một con quỷ! Tôi nghĩ anh ấy đã sử dụng cái lưỡi của mình để dỗ ngọt cô tiếp tục chia sẻ chiếc giường, nhưng không nói cho cô - điều đó vượt xa mọi suy đoán!”

“Làm ơn.” Tôi đặt tay mình lên tay cô ấy. “Xin hãy nói cho tôi rõ ràng cô đang nói gì. Tôi không thể - tôi không thể hiểu cô.”

Cô ấy thở dài thiếu kiên nhẫn, và bắt đầu nói chậm rãi, rõ ràng, cứ như thể tôi là một đứa ngốc. “Domenico đã khám phá ra cô là con của cha anh ấy. Cô là đứa em cùng cha khác mẹ.” Giọng điệu cô thay đổi khi thấy vẻ mặt tôi. “Sao, ngạc nhiên quá phải không? Công tước Carlo không chung thủy với bất kỳ người vợ nào,

mọi người đều biết rõ mà - ông ấy có đến cả tá đứa con hoang ngoài Sandro, và tất cả chúng đều nhỏ con và tóc đen như cô. Họ nói điều đó ngay lập tức rõ ràng tại sao cô được đặt ở đây, và cô giống Sandro đến mức nào...”

Tôi không nghe phần còn lại cô ấy nói gì. Tôi chỉ đứng bất động, không dám di chuyển, lên tiếng trong trường hợp thứ gì đó sẽ xảy ra, để chứng minh chuyện này là thật. Chỉ cần tôi biết nó là một cơn ác mộng, tôi nghĩ, tôi có thể chịu được.

Tôi đã ngủ với anh trai cùng nửa dòng máu với mình. Tình yêu dường như đã quá rạn nứt, quá đủ đầy, sau cùng lại là sợi dây máu mủ! Sự ngu dốt đã bội phản tôi vào tội loạn luân, và những gì tôi đã phạm không phải tội lỗi có thể tha thứ được, mà là một trong những tội lỗi kinh khủng nhất một người đàn ông hay phụ nữ có thể mắc phải, cũng nhiều như nếu tôi có quan hệ với Antonio. Anh trai tôi.

“Sao ngài ấy không nói cho tôi?” Cuối cùng tôi hỏi.

Maddalena nhún vai. “Vì anh ấy biết cô sẽ có thái độ như thế, tôi đoán vậy. Những ngày này không ai quan tâm đến quan hệ máu mủ - hay giờ đây là bất kỳ họ hàng nào, tiếp theo là anh chị em ruột, đều làm ngơ trước linh mục. Nhưng những người dân bình thường, về tùy tiện trong giọng cô ấy còn lạnh mại hơn cả sự khinh rẻ - ”vẫn còn xem nó là một thứ đầy tội lỗi khi quan hệ với họ hàng thân thích. Nếu anh ấy nói cho cô, cô sẽ từ chối anh ấy.”

Tôi lắp bắp. “Sao tôi phải tin cô? Đó có thể không phải là sự thật...”

“Nó là sự thật đủ rõ. Nếu nghi ngờ tôi, hãy hỏi anh ấy. Hỏi Domenico.” Cô ấy chộp lấy hai tay tôi, kéo chúng ra khỏi gương mặt tôi, khụy gối bên cạnh với đôi mắt cứng rắn, tỏa sáng như những viên ngọc lục bảo nhạt màu. “Anh ấy sẽ giết tôi nếu tìm ra tôi đã kể với cô: cô phải thề đừng nói cho anh những gì tôi đã nói. Tôi biết mình ghét cô khi cô đến đây lần đầu tiên, nhưng đó là quá khứ - giờ đây tôi có Sandro, và tôi có thể giữ ngài ấy lâu đến chừng nào tôi chọn. Tôi thề với cô, tôi nghĩ cô biết tất cả chuyện này - nó không là gì cả, tôi nói với cô! Cung điện nghĩ nó là một trò giải trí, không hơn!”

Tôi phát ra một tiếng nấc tuyệt vọng, và Maddalena đứng lên với một tiếng sột soạt lớn khi Niccolosa bước vào; qua làn nước mắt, tôi thấy bà lật phật đến chỗ tôi như một con quạ kích động. “Nào, cô gái của tôi. Madonna Maddalena!” Giọng bà sắc bén. “Cô đã nói gì với quý cô trẻ tuổi của tôi?”

“Không gì hết.” Chất giọng trầm của Maddalena dừng dừng như thường lệ. “Không có thứ gì là không tốt cho cô ấy biết.”

“Kiếm cách để gây hại, không nghi ngờ gì nữa. Chuyện gì vậy, cô gái của tôi?”

Tôi lắc đầu, không thể trả lời, và môi bà mềm lại. “Cô không phải để tâm đến bất kỳ câu chuyện nào về người vợ mới của Đức ngài. Thậm chí vài người còn nói đó sẽ là cô, và ta không hề nghi ngờ” - bà lườm Maddalena - “nơi đây có đủ những đôi tai ghen tị ngang ngửa với lòng tin về câu chuyện đó.”

“Ngài ấy sẽ không bao giờ lấy cháu.” Lời thì thầm mệt mỏi, nứt vỡ là giọng tôi. “Ngài ấy sẽ không làm thế dù cháu có là một nữ hoàng. Và nếu ngài hỏi cháu, cháu sẽ từ chối.”

Cả hai người phụ nữ cố gắng thử dỗ dành tôi; Maddalena dường như nửa hoảng hốt bởi những lời cô ấy đã nói. Nhưng tất cả những gì tôi có thể nghĩ là tôi đã yêu anh trai mình.

Khi Bernardo đến đưa tôi đi, tôi theo cậu ấy nh một người bước đi trong mơ. Theo thói quen, tôi theo sau; theo thói quen, tôi đợi, ngồi trên chiếc giường lớn. Cho đến lúc Domenico đến, cơn mơ mới tan đi, và tôi thấy chính mình đang đối mặt hiện thực.

Trước sự hãi hùng, lời hồi đáp trong tâm khảm tôi không bị khác đi bởi nhận thức mới. Khi anh hôn tôi, tôi cảm giác cùng sự kích thích, cùng vẻ yếu ớt đó. Tôi đã lún sâu vào điều tội lỗi đến mức có thể đam mê yêu chính anh trai mình, như thể anh chẳng hề có họ hàng với tôi. Nhưng bằng cách nào đó, tôi buộc bản thân cứng nhắc trong vòng tay anh, và sau một thoáng, anh ngẩng đầu lên, nhìn xuống mắt tôi, đôi mắt đen của anh giận dữ, thắc mắc. “Ta nghĩ chúng ta đã làm tan tảng băng này rồi chứ, Felicia.”

“Thưa Đức ngài, em không thể.” Tôi không nói gì hơn được nữa. “Hãy tha thứ cho em.”

Để trả lời, anh khom người lại xuống tôi bằng một sức mạnh khiến tôi run rẩy, quá bất thành linh đến mức tôi không thể chống cự. Nụ hôn anh thô ráp, đòi hỏi như chưa bao giờ thế kể từ đêm đầu tiên, khi anh ép buộc tôi - rồi cái ôm ghì chặt của anh dịu đi, đôi mắt anh thận trọng nghiên cứu gương mặt tôi. “Chuyện gì vậy?”

Tôi muốn nói với anh, nhưng không thể nói thành lời. Nếu anh đã biết hành động này là loạn luân, thì có gì nhận thức của tôi về nó có thể khiến anh ngừng lại? Thay vào đó tôi thầm thì đầy tan nát. “Em xin ngài...”

Gương mặt đẹp của anh đầy sát khí. “Thế này hơn cả e thẹn. Nàng ốm à?”

Tôi nói vâng, chụm lấy lý do đó, và cái cau mày của anh giãn ra. “Nàng lẽ ra nên nói cho ta - ta không phải là một kẻ non kinh nghiệm không biết gì về những vấn đề của phụ nữ. Chúng ta sẽ hoãn lại đêm nay.”

Run rẩy cùng nhẹ nhõm, tôi đứng bên anh, cúi đầu khi anh cho gọi Bernardo. Trong thâm tâm, tôi biết lý do này sẽ không cứu được tôi lâu, nhưng giờ đây nó là một sự trì hoãn từ cơn chấn động đầu tiên; khi lời cầu xin về thời kỳ đau ốm không còn dùng được nữa, tôi có thể nghĩ về một lý do khác. Nhưng sự hăm dọa trốn thoát gần như để lộ tôi. Khi Bernardo xuất hiện nơi ngưỡng cửa, tôi vội vã đến bên cậu ấy nhanh đến mức Domenico đột ngột căng ra nghi ngờ, và thậm chí xuyên qua sự bất hạnh của mình, tôi có thể thấy sự ngờ vực bất chợt đó tỏa ra từ anh, làm cháy sém da tôi.

“Đưa cô ấy trở lại, sirrah.” Giọng anh cộc lốc.

“Đức ngài!” Bernardo hoàn toàn kinh ngạc, nhưng cậu ấy không kiềm được giờ tay ra cho tôi. Tôi nắm lấy đây biết ơn, và cái nắm chặt của tôi, như nắm lấy sợi dây an toàn, khiến cậu ấy khẽ liếc về phía tôi ngạc nhiên. Tôi xoay sở gượng cười run rẩy, và rồi cậu ấy dẫn tôi ra khỏi hành lang, ngược trở lại phòng mình. Lịch thiệp, không chỉ không hỏi tại sao được gọi cho một việc khác thường, mà cậu ấy còn chúc tôi ngủ ngon bằng một giọng chân thành ngay thẳng, và hôn vào tay tôi khi rời đi.

Ba đêm sau đó, Công tước không cho gọi tôi, và tôi dành thời gian đó cầu nguyện sự tha thứ từ Chúa, trong khi những người lính canh gác quan sát tôi; tôi không dám kể tội lỗi này với Cha Vincenzo. Những ngày trôi qua bên cạnh Domenico, tôi như bức tượng không lời đáp, tránh câu hỏi trong mắt anh mỗi buổi sáng, không thì sẽ trả lời anh bằng lời phủ nhận câm lặng.

Tôi đã biết trước về nỗi đau đớn ghê lạnh, niềm khát khao xua đuổi lương tâm, hôn lấy đôi môi gợi cảm của anh, cởi bỏ về đứt khoát khỏi đôi môi ấy, và hôn đôi mắt anh, dứt bỏ tia sáng ngày càng giận dữ trong đó. Nhưng tôi đã không lường trước cơn đau thể chất cùng cực của sự chia cắt, sự nhức nhối ám ảnh của cô đơn. Trong da thịt tôi là cả một cơn sốt, cảm giác trống rỗng kinh khủng, tựa hồ tôi đang đói đến chết. Tôi hy vọng - hay có lẽ sợ hãi - rằng thiếu tôi, Domenico sẽ tìm một người phụ nữ khác để ăn nằm cùng, nhưng những kẻ quần thần tọc mạch xôn xao với tin tức kỳ lạ, Công tước đang ngủ một mình.

Tôi không còn lấy làm lạ làm thế nào cung điện biết được tin tức. Như phần còn lại của nơi đây, tôi đang học cách lợm lặt tin tức từ một lời nói hay từ một ánh mắt. Bernardo nói với tôi, một cách lưỡng lự ngượng ngùng, về những cơn mơ tệ hại của Công tước kể từ khi tôi không ngủ với anh; hơn bất cứ thứ gì khác, tin đó gần như lật đổ quyết tâm tôi. Nhưng, tôi tự kiên quyết nói với chính mình, đó là kết thúc tốt nhất - tôi có thể cứu linh hồn Domenico bằng cách tránh xa khỏi anh.

Sau bữa tối đêm thứ ba, tôi ngồi một mình tại chiếc bàn yến tiệc, trong ánh nền của những ngọn nến đang tắt. Phần nửa đại sảnh hiu quạnh, được lấp đầy với những tranh giành lạ lùng và những hình dáng mờ ảo tránh xa ánh sáng, giật mạnh trở lại bóng tối. Những người trong cung điện đang sánh đôi: những kẻ được lựa chọn chung vì một giờ, một đêm, hay lâu hơn. Những tên gián điệp lạnh lợi quan sát từng cặp đôi mới để có thể thay đổi chính sách rồi rầm như mạng nhện, được giăng tơ thêm khát vào mỗi tối. Một nữ bá tước lên giường cùng ngài sẽ gây nên tin chọe trời vào ngày mai; một nữ bá tước lên giường với người nài ngựa của mình sẽ tạo nên xì căng đan. Câu hỏi về danh dự sẽ được sớm nhắc đến, trong một cái nhướng mày - và nơi nào đó, sớm hay muộn, sẽ có một cái chết mau lẹ, bí mật cho kẻ nài ngựa kia.

Tôi đang học hỏi, tôi nghĩ, khi lắng nghe những tiếng ồn trong bóng tối. Tôi đang học để ngạc nhiên nếu một cặp đôi ở cùng nhau lâu hơn một ngày; học để không ngạc nhiên khi đàn ông cặp với đàn ông. Tôi thậm chí đang học làm nơ những cảnh tượng, âm thanh như những con chuột gặm nhấm nơi góc ý thức mình.

Tôi thấy ánh sáng lập lờ ở cơ thể nhuộm bạc duyên dáng của Domenico, và hơi thở tôi ngưng lại một cách phản bội trong cổ họng. Anh đang ngồi nơi gờ của chiếc bàn cạnh đó, một chân lơ dềnh đu đưa, ly rượu trong tay; và ngọn lửa lập lờ không rõ cùng đôi mắt đen dính chặt tàn nhẫn vào gương mặt tôi, anh đang dõi theo tôi với sự thỏa mãn đen tối, hiềm độc.

Anh đã tìm một người phụ nữ mới, tôi nghĩ, và cảm giác tổn thương đâm sâu hơn vào cơn đau đớn cùng cực. Nhưng tôi không được yêu anh - nó là một tội lỗi kinh khủng. Tôi gần như lằm rằm những từ ấy lớn lên.

Bàn tay quay tròn món trang sức nơi chiếc vòng đeo cổ theo hình cung sáng chói nắm lại, đột nhiên giữ món đồ ấy đứng yên. “Nàng đang lơ dềnh nghĩ vẩn vơ, tiểu thư. Gì vậy? Có phải đang nhớ gã tình nhân của nàng?”

“Em không có tình nhân, thưa Đức ngài!”

“Đúng, nàng không có.” Một nụ cười khó chịu trên môi anh. “Không phải lúc này.”

“Không bao giờ-”

“Không?” Mày anh lười nhác nâng lên. “Chà, thời gian sẽ chỉ ra. Đến và nhìn hắn đi - cách nàng ngấm nhìn có thể nói lòng lười hắn.”

Câu phản kháng chết trên môi khi anh nắm lấy tay tôi, kéo qua khủy tay anh, giữ chặt những ngón tay tôi nơi tay áo được thêu của anh. Không ai theo sau chúng tôi khi anh lôi tôi xuống con đường ánh đuốc, chỉ có những chiếc bóng chuyển động phía sau.

Khi chúng tôi bước đi, anh khẽ khàng nói với tôi về sự chuẩn lễ đẳng quang của anh, đến giờ chỉ còn vừa đúng bảy ngày. Tổng giám mục, anh nói, đã nửa gần như chết đi với công việc, nhưng giờ mọi thứ đã sẵn sàng, và chỉ còn mỗi việc nhắc người trong cung điện may phục trang cho buổi lễ. “Ta đã thông qua sắc lệnh,” anh lười nhác nói với tôi, “rằng họ có thể cởi bỏ quần áo tang vào ngày đó - điều ấy sẽ phô ra sự trình diễn lộ liễu.”

Tôi trả lời anh mà không chú tâm lắm, vì những suy nghĩ của tôi đang chạy đua. Bề ngoài, chúng tôi đang thông thả vô tình băng qua những hành lang vắng vẻ, vậy mà bản năng tôi nhận thức được Domenico biết anh đang đi đâu. Chúng tôi đã rời khỏi lâu đài lâu đủ để tôi biết; giờ đang trong căn hầm rượu đá hoang vắng nơi những người lính và kẻ hầu ở. Tôi cựa quậy chăm chăm nhìn xung quanh, và những ngón tay Domenico siết chặt trên tay tôi.

“Nơi này lẽ ra không xa lạ với nàng mới phải; nàng đã ở gần đây đủ lâu.”

Tôi liếm môi. “Chúng ta đang gần ngục tối?”

“Ngay chính xác ở trên.” Anh đẩy mở một cánh cửa nặng nề khi nói, và tôi thấy những nấc thang bằng đá vòng xoắn xuống không rõ rệt. Tôi không nhận ra chúng, nhưng tôi biết cái mùi này ngay lập tức - cơn lạnh lẽo lớn dần của thứ không khí ướt át, giờ tôi đã nhận ra, thứ mùi mơ hồ của muối. Căn hầm ngục hắc phải ở cùng một trong những hang đá chạy từ vịnh, tôi nghĩ.

Những bậc thang dẫn xuống một hành lang tăm tối, như một đường hầm nơi chỉ một ngọn lửa bùng sáng và cháy lên, và bất chấp bản thân, tôi níu chặt lấy cánh tay Domenico. Anh bước đi vững vàng trong bóng đêm; tôi đoán anh hẳn phải đến con đường này thường xuyên, và chiến đấu không để tiếng lập cập của răng tôi vang lên giữa nỗi sợ và cơn lạnh buốt.

Hành lang dẫn xuyên qua một cổng tò vò uốn cong đến một hành lang với chân song bằng sắt, và tôi do dự ngưng lại. Bên dưới kéo ra một căn phòng với phần hang rộng lớn, rỗng không, và khi tôi thấy những mảnh máy móc nằm rải rác dọc nơi sàn nhà đầy rơm, tôi phải ngăn lại một tiếng khóc.

Đây là căn phòng tra tấn.

5. Chương 5

Tôi chăm chăm nhìn xung quanh, sợ hãi nghẹn chặt trong họng.

“Tại sao chúng ta lại đến đây?” Tôi cố gắng kìm nén để giữ giọng mình bình tĩnh. “Để kết thúc sự lừa dối này.” Domenico nhẹ nói, môi mỉm cười, nhưng đôi mắt rực sáng giận dữ như thạch anh. “Đừng nghĩ ta ngốc, Felicia - ta biết nàng không ốm; đó là thứ m id=”filepos603002“>o lừa cũ rích nhất để che giấu một sự ưa thích lạc lối. Ta đã cảnh cáo nàng, phải không, về việc sẽ xảy ra cho bất cứ thằng đàn ông nào nàng yêu thích quá nhiều?”

“Nhưng em không yêu thích bất kỳ ai! Em... em muốn một mình, vậy thôi.”

“Nàng lẽ ra không nên để ta thấy sở thích của nàng mới phải.” Anh tiếp tục cứ như tôi chưa từng nói lời nào. “Giờ đây tên nô lệ chẳng còn đủ tốt cho bất kỳ người phụ nữ nào, và sẽ không bao giờ là như thế lần nữa - thật đáng tiếc, hẳn ta đã khá dễ thương trước kia.”

Tôi kéo người ngược lại khi anh kéo tôi xuống những bậc thang thoải thoải. “Đức ngài, em không có tình nhân nào. Em thề với ngài.”

“Nàng đang nói dối. Đi xuống nào và nhìn hẳn ta đi, hẳn đã ở đây từ tối qua và nhận ra nó là một nơi khắc nghiệt hơn là trong vòng tay nàng.”

Những ngón tay tôi run rẩy dưới tay anh, và anh siết mạnh hơn, tàn nhẫn giữ chặt tay tôi bên anh.

Tôi thì thào. “Ngài đã làm gì?”

Nụ cười anh nở rộng. “Đi nào, và ta sẽ cho nàng thấy.”

Ý nghĩ đầu tiên của tôi là mùi hôi thối thật không thể thở được. Máu, rác bẩn trộn lẫn vào khí amoniac, và mùi da thịt vừa bị thiêu đốt, đầy tanh tưởi; không khí đặc sệt khí độc thối rữa. Tôi có thể nghe những tiếng thì thầm lạ lùng, cùng tiếng thở hổn hển, kèn kẹt từ giữa những đám mây móc quỷ quái trên sàn nhà phủ rơm, và tôi muốn che lấy đôi tai lại. Tôi cố để không nhìn thấy cơ thể mảnh khảnh, bị xích và mồ hôi tuôn trên những người tra tấn trước công việc họ làm, bất chấp cái rét lạnh cóng người.

Domenico ngừng lại bên cạnh cái bàn dài giữa phòng, và tôi miễn cưỡng vâng lời trước đề nghị không nói ra của anh nhìn xuống thứ gì đang ở đó.

“Làm sao bây giờ nàng thích hẳn được?” Giọng anh căng ra. “Hẳn không thể hôn nàng - những sợi dây thừng sẽ không để hẳn nâng đầu lên - nhưng nàng có thể hôn hẳn, nếu hẳn quá đổi thân yêu đối với nàng.”

Tôi không trả lời anh. Tôi không thể. Tôi chỉ có thể nhận ra Bernardo da Lucoli qua mái tóc đen nhàu nát; cậu ấy đã ở trong phòng tra tấn một thời gian dài.

“Người đã tra tấn hẳn đến cực điểm chưa?” giọng Domenico nghe gần như hứng thú một cách lạnh lùng khi xem xét cơ thể vụn vỡ của Bernardo.

“Chưa đến mức đó, thưa Đức ngài. Những khớp xương của hẳn ta quá yếu đến nỗi hẳn ngất đi lúc tôi quay bánh xe.”

Những giọt nước mắt nóng hổi hiện ra trong mắt tôi, và tôi quay người, khóc nức nở, chạy một cách mù quáng, trở ngược lại sàn nhà trơn trượt đến những bậc thang hành lang, rồi leo lên chúng. Tôi lẽ ra nên nhớ sự tàn bạo trong cơn thịnh nộ của Domenico nếu anh bị cản trở, tôi nghĩ: nhưng làm sao tôi có thể biết anh sẽ làm chuyện này?

Khi tôi tới hành lang, một đôi tay bắt lấy tôi và quay tôi lại, rồi Domenico lắc tôi dữ dội. “Vậy nàng rơi nước mắt vì hẳn - giờ nàng sẽ phủ nhận rằng hẳn không phải nhân tình nàng?” “Vâng! Và tôi sẽ nói thế nếu ngài làm giống vậy với tôi!” Tôi trừng trừng lên anh qua làn nước mắt mờ ảo. “Lòng kiêu hãnh sẽ không để ngài tin rằng tôi không sẵn lòng, nên ngài đã tạo ra một kẻ giờ đầu chịu tội. Bernardo chưa bao giờ làm gì hơn việc hôn tay tôi - phần còn lại ngài đã tự tưởng tượng cho chính bản thân ngài!”

“Ta không tưởng tượng ra sự lạnh nhạt của nàng, Felicia. Thứ gì đó đã khiến trái tim nàng cứng rắn chống lại ta - nó là gì, nếu không phải là tình yêu nàng dành cho một thằng đàn ông khác?”

Môi tôi há ra, nhưng không có âm thanh nào. Từ đâu đó bên dưới, một tiếng thét bị bóp nghẹt, rồi âm thanh của ai đó khóc nức vang lên.

Domenico tiếp tục, vẫn giữ chặt tôi. “Thứ gì đó đã thay đổi nàng. Thứ gì trong thằng nhóc nông cạn đó khiến nàng lẫn trốn khỏi ta lâu đến thế? Có phải nàng yêu hắn quá nhiều đến mức có thể quên chúng ta đã có những gì cùng nhau?”

Tôi lắc đầu vô vọng.

“Vậy thì tại sao nàng thay đổi?” Đó là cơn điên tiết của một đứa trẻ hư hỏng không thể hiểu và không thể chấp nhận sự tồn tại của thứ mà nó không thể có. Trong khoảnh khắc đó, tôi yêu anh nhiều đến mức gần như quên mất lý do kinh khủng mà lúc đầu đã từ chối anh. Một đường gân đập nhanh trên thái dương anh; anh hẳn phải điên tiết lên gần như quá dự định.

“Em không thay đổi.” Giọng tôi gần như vỡ. “Em muốn ngài để em tự do, đó là tất cả.”

“Tự do? Tại sao?” Tôi nhận thấy được sự tỉnh táo bất thành linh của anh. “Vì ta không trả cho nàng đủ hào phóng?”

“Không! Em không muốn...”

“Nàng đã buôn chuyện với con điểm Maddalena.” Giờ cơn giận dữ trong giọng anh là của một kẻ trưởng thành, lạnh lùng và kinh khủng. “Nàng đã so sánh cái giá của ả ta với nàng và mong muốn sự hào phóng của ta, đúng thế không?”

Máu biến mất khỏi hai má tôi. “Em không muốn tiền bạc của ngài! Không bao giờ muốn!”

“Một món trang sức vô giá chẳng?” Môi anh vặn lại xấu xí. “Nàng sẽ làm ta tin nó không phải để bán?”

“Không phải với ngài. Không với bất kỳ giá nào.”

Anh cười. “Nàng đừng quá tham vọng; ta sẽ không đánh đổi lãnh địa của mình cho sự tạm trú một đêm đâu. Đến đây” - giọng anh đầy sự dịu dàng thâm độc - “Nàng sẽ lấy thứ gì để trao đổi cho nửa giờ?”

Anh thả tôi ra và tôi lùi lại theo bản năng, giọng khô cạn như đồng bụi nhùi. “Đừng chạm vào em.”

“Ta sẽ trả nàng đậm cho nó. Đây...” Ngay lập tức, anh trượt những chiếc nhẫn ra khỏi ngón tay, chiếc vòng đeo ra khỏi cổ, ngay cả vỏ con dao bạc, và giờ chúng ra cho tôi với một cử chỉ hơi khinh người. Tôi đắm đắm nhìn chúng một lúc lâu, và rồi chúng loảng xoảng rơi trên nền gạch lát bằng đá phiến khi tôi quay đầu khỏi.

“Nàng nên bắt lấy nó vào trong lòng nàng như những con điểm khác, em yêu ạ, nhưng ta đủ khéo léo trước những vấy lốt dài nâng lên.”

Không khí hôi hám ngập tràn phổi khi tôi ngưng thở để khóc, và tôi cảm giác phiến đá lạnh lẽo đâm vào lưng mình. Những ngón tay Domenico giữ chặt quai hàm tôi, kéo đầu tôi lại để đối mặt anh, và môi anh trên môi tôi là một lời lăng mạ cố ý; nhưng sự run rẩy hành hạ tôi khi anh nâng đầu lên không hoàn toàn sợ hãi. Tôi khẽ nấc lên tuyệt vọng, và ngay lập tức cái siết của anh chặt lại.

“Chết tiệt, thứ quỷ quái gì khiến nàng hoảng sợ như một trinh nữ thế này? Đừng diễn vai nữ tu với ta; thiên hướng của nàng là yêu ta trên tất cả kẻ khác.”

“Làm sao ngài có thể báng bỏ đến thế?” Tôi gặng hỏi đầy vỡ nát.

“Báng bỏ?” Giọng anh nghe kỳ lạ, và tôi muộn màng nhớ tới cơn ác mộng cũ của anh. Khi tôi ngược lên nhìn, về mặt anh thờ ơ, đôi mắt cảnh giác.

“Ngài mang nhiệm vụ của Chúa lên chính bản thân...”

“Ta là người đại diện cho Chúa.” Anh cắt ngang một cách sít sao. “Ta cai trị nhân danh Người.”

“Trên một mảnh đất đánh cắp từ Đức giáo hoàng.” Đột ngột sự chua xót của tôi chảy tràn. “Và giờ ngài đặt bản thân mình vĩ đại hơn cả Chúa. Ngài giữ tội lỗi to lớn của em ra khỏi em cứ như ngài có quyền năng miễn xá lỗi lầm của chính mình - Lucifer đã bị đuổi khỏi thiên đường vì thứ ít xấc láo hơn thế!”[16]

Một tia lửa khuấy động lóe lên trong đôi mắt sâu chết người của anh. “Ta đã giữ tội lỗi gì khỏi nàng? Chúng ta không làm nhiều hơn những gì đã làm lúc đầu - nó là cùng một cánh cửa, dù chúng ta đi những con đường khác nhau vượt qua nó.”

Tôi không thể ngăn được một vệt xấu hổ đỏ màu hai má. “Em không có đó. Ngài biết...”

“Không, ta không biết nàng có ý gì. Có phải điều đó đã mang lại sự giá lạnh của nàng? Trả lời ta!”

“Thật tàn nhẫn khi để em ở lại ngu dốt khi ngài có thể mang theo một tình nhân khác không có họ hàng với ngài.” Giọng tôi run rẩy. “Ngài có thể không cần đến em khi tìm ra.” “Tìm ra cái gì?”

Cơn giận nóng bừng quét qua tôi. “Đừng giả vờ ngài không hiểu! Em đã biết tin tức của những gián điệp mang đến cho ngài bốn ngày trước, nhờ Maddalena Feroldi. Em không quan tâm về việc biết tên cha mình - nếu ông ấy có là bất cứ ai cũng không sao - nhưng đừng nói với em em là đứa con hoang của cha ngài!”

Anh lắc tôi lần nữa, xóc mạnh đầu tôi lại để tôi có thể thấy anh qua những dòng nước mắt. “Cô ta nói với nàng như thế? Rằng nàng là em gái ta?”

Tôi gạt đầu và nghe anh kéo ra một hơi thở dữ dội.

“Con mụ dối trá đó - ta xác nhận,” anh cúi đầu xuống đầu tôi, “rằng đây không phải là tình yêu của anh em.”

Nụ hôn dường như làm tôi ngừng thở trước khi anh thả tôi tự do, rồi dẫn tôi ngược lại những bậc thanh xoắn, xuyên qua mê cung của những lối đi mập mờ ánh sáng. Tôi vội vã theo bên anh trong sự câm lặng, nhận thấy sự căng thẳng trong cái siết chặt quả quyết ở cổ tay, nhưng mãi đến lúc đến phòng riêng của mình, anh mới lên tiếng lần nữa.

“Nói ta nghe.” Trong tiếng rì rào êm dịu của anh là sự nguy hiểm. “Maddalena có nói ta tìm ra cha nàng là ai như thế nào không?”

Tôi ủ rũ trả lời. “Cô ấy nói ngài gửi những gián điệp đi để khám phá cha mẹ em là ai. Khi họ mang tin tức về rằng Công tước Carlo là người sinh ra em, cô ấy nói ngài sẽ không nói với em vì nghĩ em sẽ không lên giường ngài nữa.”

“Có lẽ ta sẽ không làm thế - nếu câu chuyện của cô ả là sự thật. Ta đã gửi những tên gián điệp, nhưng lũ người hầu của ta không thể tìm ra dấu tích cha nàng có thể là ai.”

”Và em phải tin ngài?/font>

Khoảnh khắc tiếp theo tôi đã gần như nhảy dựng lên khi một chiếc hộp ngọc trai lớn thanh mảnh va vào sàn nhà vỡ tung tóe. Domenico quay lại phía tôi, thở dốc, vẻ mặt anh chuyển màu nguy hiểm. “Nàng tin một con diêm ghen tị không bằng chứng và rồi dám nghi ngờ ta! Nhân danh Chúa” - món trang trí khác vỡ nát - “nàng sẽ phải tin ta trước khi đêm nay kết thúc!”

Trước khi tôi có thể đoán ý anh là gì, anh đã đi ra phía cửa để cho gọi người. Run rẩy, tôi nghe anh ra lệnh đưa Maddalena đến. “Cô ấy sẽ đang ở với Sandro.” Tôi nói khi anh đóng cửa lại lần nữa, và môi anh siết chặt.

“Nàng gọi tên anh trai ta thật dễ dàng hơn là gọi tên ta.”

Tính trẻ con lạ lùng của câu nói đó giảm bớt nỗi sợ trong tôi, và tôi chờ đợi Maddalena trong lặng lẽ, với Domenico lặng vắng đi không ngừng nghỉ xung quanh phòng. Mất kiên nhẫn, anh đến cửa lần nữa và gọi ba tên lính; lần này lời ra lệnh dài, chi tiết, và quá kín đáo để tôi có thể nghe thấy. Một lúc sau, Maddalena đến, tóc tai rối bời và cảnh giác, môi cô ấy vẫn sưng phồng từ nụ hôn của Sandro. Khi bước vào phòng, cô nhìn từ tôi qua Domenico và ngược lại, trên gương mặt cháy lên lòng căm thù đến mức lần đầu tiên tôi bắt đầu nghi ngờ.

“Ngài muốn gì?” Cô ấy không phải nói với tôi mà là với Công tước, và trong chất giọng khàn của cô che giấu một vẻ thách thức.

“Cô được gọi đến diện kiến quý cô của mình.” Đôi mày nặng trĩu che phủ đôi mắt đen của anh. “Cởi phục trang của cô ấy ra cho đêm nay.”

Cô ấy trừng trừng nhìn anh, nhưng với một cái hắt đầu thách thức, lấy một cái áo lông thú từ phòng để đồ và bắt đầu tháo dây áo tôi. Tôi nghe cô ấy nghẹn lại khi trông thấy dấu vết những ngón tay Domenico trên vai tôi. Anh đứng như một bức tượng màu bạc trước lò sưởi trống hoác, cái nhìn chăm chăm chưa bao giờ rời khỏi cả hai khi Maddalena cởi áo cho tôi, giơ chiếc áo choàng ra để tôi trượt vào lúc cô tháo lỏng những chiếc váy lót dài. Khi hành động chế nhạo ấy hoàn tất, Maddalena quay sang ngó dọc phòng với đôi mắt đói khát. “Đó là tất cả những gì ngài muốn sao, thưa Đức ngài?” Cô ấy nói êm ái vừa đủ, nhưng không ai có thể nhầm sự háo hức rộn ràng phía sau câu hỏi.

“Cô không thay đổi.” Sự khinh rẻ trong giọng Domenico hẳn phải làm tôi cau mày, nhưng bỏ lại động. “Có phải cô đã nghĩ ta muốn cô vì bất cứ lý do nào khác?”

“Em không biết chính anh là người muốn em.” Cô ấy cười. “Em lẽ ra sẽ đến nhanh hơn.”

Mày anh cong lại. “Sao, cô vẫn hy vọng ta có thể muốn cô trở lại lần nữa?”

“Việc đó không bất khả thi đến thế!” Cô ấy đã rời khỏi tôi để đến đứng đầu với anh, như một đối thủ ở giữa phòng. “Em giờ đây vẫn đẹp đẽ như khi anh quyến rũ em...”

“Cô gọi nó là quyến rũ?” Anh nghe hứng thú đến hồ hững. “Ta không nhớ.”

Đôi mắt cô ấy rực sáng. “Domenico, sao anh có thể tàn nhẫn với em đến mức ấy? Em đã yêu anh trong vội vã, phải, nhưng điều đó không quan trọng - anh khiến em là của anh, và em sẽ là của anh lần nữa khi được đề nghị!”

“Tin đó sẽ làm anh trai ta thích thú.” Anh nhẹ cắt ngang.

“Hắn ta chẳng quan trọng, không quan trọng nhiều như đứa con gái nhà quê hư hỏng ở đó. Em sẽ tống cổ hắn ngày mai nếu anh mang em...”

Đôi mắt Domenico dừng trên gương mặt tôi. “Lắng nghe kỹ vào, Felicia.”

“Cô ta có thể nghe nếu thích.” Maddalena quăng cho tôi một cái nhìn trừng trừng giận dữ. “Cô ả quá ngu ngốc để hiểu bất cứ thứ gì. Đó là một đứa dân đen thất học và không bao giờ đáng giá với thời gian anh ban cho. Domenico, cô ta không là vấn đề! Em đã quá đáng thương...” Cô ta bước một bước tới anh đầy gợi cảm, nhưng dù vậy anh không di chuyển.

“Và tự gây ra chính sự khổ sở cho mình, ta đã nghe.” Anh đang nhìn xuống cô bình thản, gương mặt anh là một chiếc mặt nạ xinh đẹp đến tàn nhẫn. “Người đã bện bịu với những lời dối trá kiểu cách, cô gái à.”

Câu nói đó khiến cô ấy ngừng lại, đứng yên bất động, và tôi có thể thấy nỗi sợ hãi đột ngột thắt chặt cơ thể mảnh dẻ ấy. “Những lời dối trá? Em không hiểu ý anh là gì.”

“Ta đã nghe câu chuyện về nguồn gốc cha mẹ của tì nhân ta” - anh nói từ tốn, quan sát cô ấy giữa hai hàng lông mi - “vừa vắn để làm cô ấy sợ hãi vòng tay ta, nếu cô ấy tin nó. Có phải nó đến từ cái mồm hôi hám của người?”

Tôi thấy cô ấy so ngang vai, và rồi trả lời bằng vẻ cao ngạo hợp với chính vẻ cao ngạo của anh. “Nếu thế thì sao? Nó có thể là sự thật, cũng có thể không. Em sẽ nói bất cứ gì để có anh trở lại.”

Tôi vội vàng lên tiếng. “Cô không nói cho tôi sự thật.”

“Ta có thể nói thế.” Giọng cô ta đầy hiểm độc. “Đâu ai biết cha người là ai. Anh biết không, Domenico?”

Tôi thấy anh khẽ căng ra, gần như một sự thay đổi không nhận thức được, và sự biếng nhác rời khỏi anh. Anh vẫn nhìn xuống Maddalena với đôi môi cong lên tẻ ngắt, nhưng giờ đôi mắt nheo lại đã cứng như đá phiến[17], đen và thận trọng.

“Không quan trọng ông ta là ai, mối quan tâm của ta là ông ấy không là ai. m mưu này quá tinh vi để có thể là mưu kế của chính người, quý cô - những trò gian trá của người không hơn gì vài lời nói dối để khiến một gã đàn ông ganh ghét, hay xé toạc tóc ra khỏi đầu địch thủ. Ai đã nói cho người biết cách để ru ngủ những nghi ngờ của Felicia, cách để làm cô ấy tin người khi cô ấy biết người ghen tị với cô ấy? Và ai nói cho người ta đã gửi gián điệp đi để khám phá ra cha cô ấy là ai?”

Maddalena cắn môi. “Mọi người đều biết anh đã gửi những kẻ đưa tin.”

“Nhưng không biết tại sao ta gửi chúng đi.” Giọng Domenico đều đều nguy hiểm. “Trò xảo trá này thoảng mùi ông chú ta; đây là cách của lão ấy để xuyên tạc thứ nào đó cho đến khi lộ ra nó không phải. Nên lão ấy nói sẽ giúp cô giải thoát tình địch khỏi cung điện?”

Cô ta do dự, rồi ảm đảm gật đầu. “Ông ấy nói nếu em có thể giữ cô ta khỏi anh, ông sẽ tổng cổ cô ta đi - đến tu viện của ông ấy ở Genoa, hay đến chỗ chết của ả; ông ấy không quan tâm là cái nào. Ông nói việc hôn nhân sẽ giải thoát anh khỏi tầm quan trọng của ả.”

Nụ cười của Domenico là nụ cười đẹp đến không tưởng, nhưng sau nó là của ác quỷ. “Chính sách của lão ấy trở thành thứ gì đó thối nát, ta nghĩ thế. Ta không bị lừa dễ dàng vậy.”

“Domenico, có thể sau cùng nó là sự thật!” Maddalena bùng nổ. “Anh không thể chứng minh cô ta không phải em gái anh. Nếu anh đoạt lấy em...”

“Người sai rồi đấy, cô gái.” Giọng anh gần như dịu dàng. “Nếu ta phải chịu đựng việc em gái ta chống lại lệnh mình, ta sẽ không bị chửi rủa thậm tệ khi cướp lấy từ anh trai ta đâu. Đặc biệt hơn ta sẽ không cướp đoạt mẫu ôi thiêu đã cho gã ấy rất lâu khi gã đói.”

Bàn tay mảnh dẻ của Maddalena ghi chặt. Rồi tôi thấy vai cô ấy rung lên, và nhận ra cô đang khóc, giận dữ cũng nhiều như đau khổ. “Nếu em là thứ ôi thiêu, thì anh chính là người làm em ra thế, anh và gã anh trai quý hóa của anh! Làm sao anh dám chế nhạo em với điều đó?”

“Người quên mất bản thân rồi đấy.” Lời lạnh lùng rơi vào thính lạng đột ngột. “Ta không nhieć móc đến mức ấy.”

“Xin Đức ngài tha thứ!” Cô ấy vận lại một cách cay đắng.

Mắt anh nheo lại, và anh di chuyển tới trước, đi xung quanh cô như một con mèo rình mồi và cô ấy quay lại phía anh, cảnh giác. Tôi có thể thấy sự căng thẳng từ cô ấy ở nơi tôi đứng, nhưng đó không phải căng thẳng sợ hãi; đó là sự mong chờ, thậm chí hy vọng, khiến hơi thở nhanh hơn và đôi môi hé ra.

“Ta lấy làm lạ là người vẫn còn có thể khóc.” Anh thản nhiên bình luận. “Ta nghĩ người ngăn được nước mắt.”

“Anh cho em đủ nguyên nhân.” Cô ấy hướng người về phía anh khi anh dừng trước mặt mình, ham muốn thấp sáng khuôn mặt râu rĩ của cô ấy thành một vẻ xinh đẹp háo hức. Anh cúi mái đầu rực sáng xuống, và mỉm cười vào mắt cô.

“Phân nửa trong số lý do đó không giống ta cho người.” Giọng anh tán tỉnh, gây thích thú, trái ngược với cảm giác về những gì anh nói; anh đang chạm vào cô khi lên tiếng, cọ xát cơ thể anh vào cơ thể cô đến nỗi cô ấy tan chảy trong việc dựa vào anh như niềm khoái cảm mềm mại, không chú ý tới mọi thứ ngoài sự vuốt ve thân mật, không thể chối từ. Tôi muốn ngoảnh đi, nhưng không thể.

“Người ở cung điện quá lâu, cô gái.” Tiếng rừ rừ trong giọng dường như biến lời anh thành lời dịu dàng. “Và ta sẽ không để người ở đây lâu nữa, phòng khi người tiêm nhiễm âm thanh những kẻ yêu thương với chính sự ngứa ngáy nóng hổi của mình, và tạo ra những thứ bệnh ghê nhanh như giọng lưỡi người tạo ra lời vu khống.”

Tôi nghi ngờ việc cô ấy có nghe anh; cô vẫn đang nhìn lên anh với sự say mê sững sờ. Rồi anh cúi đầu xuống như thế để hôn, và từ tốn tát cô ấy, trọn vẹn vào đôi môi đang mở ra.

Cô ấy phát ra một âm thanh như nồn ọe sâu trong cổ họng, một tiếng khóc nhỏ của ghê tởm và hoài nghi không diễn đạt được bằng lời. Lão đảo, và lùi lại khỏi anh với cơ thể méo mó như một người phụ nữ bị cưỡng đoạt; trong mắt cô là ánh mắt tôi đã thấy ở một trong những con chồn cái bị đuổi bắt vào ngày cung điện cười ngựa đi săn. Cô ấy cố gắng để nói, nhưng tất cả những gì cô ấy có thể phát ra là những tiếng hỗn hển ngừng dứt, dữ dội.

“Người bị lưu đây.” Domenico đã quay khỏi cô ấy, khá thờ ơ trước những gì đã gây ra. “Người sẽ đến Hội Nữ tu của thánh Francis tại Arazzo và học để không chế ham muốn thể xác - những con hủi họ chăm sóc sẽ không lưu ý đến sự hấp dẫn của người đâu.”

Tôi ngồi đông cứng, hai tay siết vào nhau đầy đau đớn. Tôi không thể tìm ra từ nào trên vẻ mặt đau đớn của Maddalena, và che tai lại khi giọng cô dần dần gia tăng trong tiếng gào rú trên cả tiếng gào tuyệt vọng. Domenico, không cả một cái liếc, lập tức đến cửa và gạt đầu ra hiệu những tên lính mặt trắng nhợt. “Mang con mụ này đi và làm ả ta im lặng.”

Tôi dõi theo trong câm lặng, khi những gã đàn ông giữ lấy Maddalena và kéo lê cô ấy ra khỏi phòng. Domenico vẫn đứng quay đầu đi, hạ thấp môi, nhìn ngấm ánh sáng lấp lánh trên một trong những chiếc nhẫn rải rác khắp chân anh.

Khi tôi bỏ tay khỏi tai, căn phòng lại im lặng lần nữa, Domenico ngược lên nhìn khi tôi di chuyển, và trên gương mặt đẹp của anh là vẻ dữ tợn.

“Đừng sợ - ta sẽ không chạm vào nàng cho đến khi thứ ngu xuẩn này kết thúc. Nàng sẽ có đủ bằng chứng rằng ta không phải anh trai nàng.”

Tôi dứt quãng nói. “Ngài đã gửi cô ấy đến chỗ sống mà như chết.

“Một nơi được cho là ngọt ngào. Maddalena sẽ trải qua đời con diêm quý phái của mình - ả và mẹ ta, nữ Công tước Gratiana, giữa họ tiêu thụ xác thịt nhiều hơn bất kỳ dịch bệnh nào của Ai Cập. Giờ ả ta có thể được uốn nắn lại bằng cách chăm sóc xác chết thối rữa và chăm sóc những con hủi ả không làm ô uế. ả ta ghét nàng,” anh bất thành lĩnh nói, sắc bén, “và nàng không có nguyên nhân nào để yêu ả; sao nàng lại trông như thế?”

“Nó là một thứ kinh khủng! Em nghĩ ngài vui thích trước nỗi đau khổ; ngài nên quan tâm đến việc gây ra nó.”

“Chỉ là một sự trừng phạt.”

“Như sự trừng phạt Bernardo?”

“Ta trừng phạt ý nghĩ hấn trước khi nó có thể phát triển thành hành động.” Anh nói, giọng sắc cạnh. “Ta khoan dung hơn ta có thể - hấn vẫn còn mắt, lưỡi, và đủ móng trên cả chân lẫn tay.”

Tôi không thể đáp lời anh. Thay vào đó, tôi nói sau một lúc. “Giờ ngài sẽ làm gì với cậu ấy?”

“Điều đó phụ thuộc vào nàng nói gì.” Anh nghe mất hứng thú, như một đứa trẻ đang thảo luận về một món đồ chơi vỡ nát. “Ta sẽ gửi những bác sĩ phẫu thuật đến cho hấn nếu việc đó sẽ thắng được quan điểm tốt của nàng, nhưng có thể, giải quyết hấn nhanh gọn là nhân từ hơn - có những chỗ đã không thể hồi phục được nữa.”

Tôi lắc đầu. “Em đã gây hại đủ cho cậu ấy. Em sẽ không đặt mạng sống của cậu ấy vào tay mình.”

Mắt anh cháy âm ỉ. “Nàng đã làm thế khi cười và bám vào vòng tay hấn.”

Một tên lính gác hấp tấp băng qua cánh cửa, thở hồng hộc và đứng lại khi thấy tôi, nhưng đôi mắt ngay lập tức hướng về Domenico.

“Đức ngài, chúng tôi đã mang đến gã đàn ông ngài gọi. Tôi đến để báo cho ngài - những người còn lại sẽ mang hấn tới bây giờ. Họ không còn xa phía sau.”

“Tốt.” Domenico ngẩng đầu lên nhanh chóng. “Mang hấn tới đây ngay khi đến, và hãy làm bí mật. Không ai được biết hấn ở đây.”

“Theo lệnh Đức ngài.” Tên lính gác rút lui, và tôi nghe tiếng bước chân ấy lộp cộp đi khỏi trên sàn nhà lát đá phiến.

Tôi chưa chát nói với Domenico. “Nạn nhân mới nhất của ngài là ai?”

Anh lườm tôi ngay lập tức, ngấm ngầm, dưới hàng mi dài. “Hãy đợi và thấy.”

Tôi cố không dõi theo anh khi hai chúng tôi chờ đợi: anh đang nôn nóng bước đi trong phòng, quay đầu lại với mỗi tiếng ồn như một con báo đang lắng nghe. Không ai trong chúng tôi lên tiếng. Tôi cố không tưởng tượng chúng tôi đang chờ đợi điều gì - ai là người hy sinh tiếp theo cho sự bạo ngược này - và những suy nghĩ của tôi bị kéo ngược lại đến Maddalena, đến Bernardo, đến tất cả những cái chết Công tước xứ Cabria

có thể ban ra quá vô tình. Rồi anh dừng bước, và tôi nghe âm thanh tiếng những bước chân đang tới nơi hành lang ngoài kia.

Một giọng đàn ông tranh cãi, một giọng khác than van, cầu xin rít lên nhưóc óc; và giọng thứ hai là giọng mà tôi biết. Mắt tôi bay đến gương mặt Domenico, nhưng về mặt ấy quá tĩnh lặng, chẳng lộ ra điều gì.

Cánh cửa bật mở lần nữa để lộ ra bốn người đàn ông túm tụm nhau nơi cửa. Tên chỉ huy gật đầu ra hiệu cho những kẻ khác, một tên tù nhân và hai người lính. “Antonio Guardi, thưa Đức ngài.”

Antonio đang run lẩy bẩy toàn thân, cơ thể mập mạp của anh ấy loạng choạng, gương mặt xám ngoét sợ hãi. Lời phản đối vẫn còn ngưng lại trên môi khi trân trân nhìn xung quanh, như một con lợn lòi trong bụi cây lạ; rồi khi bắt được dáng Domenico, mắt anh ấy gần như lòi ra khỏi đầu.

“Ngài, thưa ngài! Tôi đã không biết - những tên này nói Công tước cho gọi tôi, và tôi nghĩ...”

“Ta là Cabria.” Domenico nói cộc lốc. “Ta gọi ngươi vì cần đến tin mật về em gái ngươi.”

Antonio hổn hển. “Em - em gái tôi! Thưa ngài... Đức ngài...”

Quan sát cách gương mặt anh ấy hoạt động, tôi tự hỏi anh đã nghĩ chuyện gì xảy đến với tôi. Với anh ấy dường như là quỷ dữ đã cuốn tôi đi, và giờ đây chính Công tước xứ Cabria gọi anh vào giữa đêm để hỏi về tôi. Ngạc nhiên tại sao anh lại toát mồ hôi. Rồi bất giác anh chú ý đến tôi, và tôi nghĩ anh ấy có thể sắp ngất đi.

“Felicia!” Giọng anh ấy khùng khục trong cuống họng. “Anh nghĩ em đã lạc mất từ lâu rồi!”

“Không, anh trai; em là khách của Công tước.” Tôi nói nhẹ nhàng, để xoa dịu cơn sợ hãi rõ rệt của anh. “Chính ngài ấy là người mang em ra khỏi nhà anh đêm em biến mất, và em đã ở đây từ lúc đó.”

“Nhưng em - Công tước - có phải em biết ngài ấy là Công tước?”

“Không,” tôi gượng gạo nói, “khi ấy thì không.”

“Không nhiều hơn người đâu.” Domenico lầm rầm khó chịu.

“Anh không biết em đã đi đâu.” Antonio nói bằng giọng phòng thủ. “Anh không thể tìm em trở lại - em có giận dữ với anh không?”

Bằng cách nào đó, có vẻ như không đúng, khi kẻ hay bắt nạt tôi đã sợ khúm núm trước tôi, nhìn vào tôi như thể anh ấy đang sợ những gì tôi sẽ nói. Tôi trả lời đều đều. “Không, vì anh đã ở gần em, em nghĩ người của Đức ngài đã hạ gục anh. Giờ em chỉ mừng là ở đó không có đổ máu,” - tôi khẽ liếc lên về phía đôi mắt che lại của Domenico - “vào đêm em bị mang đi.”

Công tước cười lạ lùng, và sau một lúc im lặng, Antonio bắt đầu bập bẹ: cơn sốc khi anh ấy tìm thấy tôi đã đi khỏi, những điều tra anh đã làm, cuộc tìm kiếm mà anh không thể đuổi theo trong thành phố vì không ai ở đó biết anh có một cô em gái. “Cuối cùng,” anh ấy kết luận, lấp bắp hăm hở, “anh quyết định em đã chạy đi khi bị đe dọa làm thế. Celia nửa gần như phát cuồng sầu thảm, nhưng bọn anh quyết định bọn anh không làm được gì nếu em quyết định rời khỏi nhà chúng ta.”

Tôi phải kiềm chế lại một tiếng cười lớn kích động; ý nghĩ Celia nửa gần như phát cuồng bởi sự biến mất của tôi tưởng không cường lại nổi. Họ đã không quan tâm - tại sao họ cần phải thế? Và, ngay cả tôi cũng biết trong cơn tuyệt vọng kích động đầu tiên, họ hẳn phải quá vui mừng được thoát khỏi tôi để mà quan tâm tôi đã đi đâu.

“Sirrah,” giọng Domenico cắt ngang, “phần còn lại được đảm bảo rằng em gái đang ở trong những đôi tay an toàn nhất khi gần chúng ta.” Anh nhẹ liếc về phía tôi, khiến vệt đỏ dâng lên tổ cáo trên hai má.

“Đức ngài, tôi biết con bé không thể ao ước niềm vinh hạnh nào hơn. Tôi đã không nhận ra quyền lực của Đức ngài đêm ngài hân hạnh đến căn nhà khiêm tốn tôi có...”

“Không sao. Chúng ta gọi ngươi đến vì một chuyện quan trọng hơn.” Anh nhìn một cái nhanh chóng đuổi ba gã lính đi, để ba chúng tôi lại trong phòng. Antonio, cánh tay được thoát khỏi sự trói chặt, vội vã cúi đầu chào và thận trọng.

“Bất cứ thứ gì tôi có thể phục vụ Đức ngài...”

Đôi mắt Domenico gần như đóng lại. Anh nhìn lười nhác, gần như mất hứng thú, và khi lên tiếng, những lời anh cân nhắc và thông thả.

“Người thề khi ta thấy người lần cuối cùng rằng đã không biết sự thật về sự ra đời của em gái người. Vậy ta bỏ nó lại, vì nó đã không quan trọng, nhưng giờ đây sự việc thay đổi, và người sẽ có tiền nếu nói ra. Nếu không, Felicia sẽ nói cho người ta có nhiều cách quyến rũ hơn để bắt lười của những kẻ cứng đầu lên tiếng.”

Tên tôi phát ra trên môi Công tước làm sao lãng Antonio. Anh ấy ném cho tôi một cái liếc khê dữ dội, và rồi nói. “Tôi nói sự thật, thưa Đức ngài. Tôi chỉ biết rất ít.”

“Rất ít còn hơn không có gì.” Domenico nâng mắt lên, và đôi mắt đen khoan lấy đôi mắt xanh biếc của Antonio. “Nói ra đi.”

“Ngài muốn biết điều gì?” Antonio quan sát anh đầy mê hoặc khi anh di chuyển đến đứng đằng sau tôi. Tôi khiếp đảm nhận thức thứ sức mạnh dẻo dai quá gần tôi nhưng không chạm vào tôi, của bàn tay quấn quanh trên vai trần tôi mà không đi xuống. Tôi mong mỗi dựa vào cơ thể cứng cáp của anh, để kéo bàn tay chờ đợi của anh xuống, nhưng tôi biết mình không được làm thế; nếu Antonio không thể bác bỏ câu chuyện của Maddalena, tội lỗi sẽ tồi tệ hơn bao giờ hết.

“Nói cho ta tên cha cô ấy.” Giọng Công tước đột ngột, vô cùng thô ráp, và sắc màu nhẹ trên gương mặt Antonio bay đi lần nữa.

“Thưa Đức ngài, tôi không hề biết! Tôi thề tôi không biết! Không ai biết kẻ nào đã cứu rỗi mẹ tôi, và bà sẽ không bao giờ nói những thứ như vậy với tôi. Gã đàn ông là một trong những người khách tại quán trọ cha tôi. Đó là tất cả những gì chúng tôi biết. Bà từ chối nói cho bất kỳ người nào gã ta là ai.”

“Hãy coi chừng lời dối trá.” Giọng Domenico lơ đãng, nhưng khiến tôi rùng mình. Antonio lùi lại một bước.

“Thưa Đức ngài, tôi thề trên linh hồn cha tôi và linh hồn tôi! Nếu chúng tôi có bao giờ biết cha Felicia là ai, chúng tôi có thể có tiền của gã vì đã nuôi con bé.”

Thình lạng kéo dài. Rồi Domenico nói. “Cô ấy nói cô ấy được sinh ra ở đây, tại Fidena.”

“Vâng, thưa Đức ngài. Trong căn nhà chúng tôi từng sống trước khi tôi kết hôn và mua quán Eagle.”

“Cách đây bao lâu? Hai mươi năm? Hai mươi mốt?”

Antonio trông giật mình. “Sao, không - con bé vẫn chưa mười chín, nó được sinh vào mùa đông năm 1587.”

“Vậy nên được thụ thai,” Domenico đếm ngay lập tức, “vào mùa xuân năm 1586 - cô ấy sinh tháng mấy?”

“Tháng một, thưa Đức ngài, vào ngày hội của San Paolo.”

Tôi đang tự hỏi, với sự ngạc nhiên ngớ ngẩn, rằng tại sao anh ấy đã chưa bao giờ nói cho tôi về điều đó, thì bàn tay Domenico siết chặt vai tôi trong sự sở hữu mãnh liệt, và tôi bắt được nỗi hân hoan như trẻ con bị bỏ trong giọng anh.

“Ta cảm ơn, sirrah; sẽ không cần làm phiền người hơn nữa. Người đã giải quyết được câu hỏi trong đầu ta, và giúp ích cho em gái người - hãy nhận lấy tiền công.” Anh khom người để lấy một trong những chiếc nhẫn đã vứt bỏ ném nó cho Antonio. Bàn tay to béo của anh trai tôi khít lại thêm khát quanh nó, và anh ấy chăm chú trong kính sợ vào viên kim cương.

“Thưa Đức ngài, ở đây không còn gì...”

“Không còn gì nữa, ta đã nói với người. Hãy lui đi.”

Antonio cúi chào, cái nhìn chăm chăm tò mò dính chặt trên những ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve vai tôi. “Tôi muốn nói lời tạm biệt với em gái mình, thưa Đức ngài.”

Những ngón tay siết chặt, và tôi hết hơi nói. “Tạm biệt, anh trai. Gửi lời chào của em đến Celia, và đảm bảo với chị ấy rằng khi anh rời đi em còn sống.”

“Được.” Antonio lơ đãng gật đầu khi quan sát. “Anh sẽ làm thế. Và em phải đến thăm bọn anh, Felicia, khi có thời gian rỗi rãi, và bất kỳ người bạn nào của em cũng sẽ được đón chào vì lợi ích của em.”

Ngay cả thời khắc này, anh ấy đang tìm kiếm những khách hàng vĩ đại hơn, những nhân vật quan trọng anh có thể khoác lác tên tuổi sẽ làm lợi thêm cho việc buôn bán. Tôi cười gượng gạo, gật đầu, và không bận tâm nói cho anh ấy biết không ai có bạn trong lâu đài của Fidenza; chỉ có những kẻ đồng minh, hay kẻ thù, hoặc tình nhân.

Domenico nói với Antonio, nhưng tôi có thể cảm giác đôi mắt anh đang nhìn tôi.

“Sẽ không có việc đó một thời gian, sirrah Antonio; ngày mai cung điện sẽ du hành đến thủ đô, và em gái người đi với chúng ta để tham dự lễ đăng quang của ta. Chúng ta sẽ đi trong ba tuần và hơn thế nữa.”

Tôi hẳn phải cứng người dưới tay Domenico, nhưng Antonio không thấy: anh ấy đang chòng chọc nhìn vào Domenico bằng đôi mắt với kích thích của cái đĩa.

“Đó thật sự là một vinh dự cho con bé! Khi em trở lại, Felicia, đến thăm nhà của chúng ta, và rồi em sẽ nhận được sự chào mừng long trọng - và nói cho bọn anh em đã trải qua ba tuần thế nào.”

“Người không cần phải giao cho cô ấy nhiều việc đến thế.” Domenico lầm bầm một cách chế nhạo.

“Anh trai,” tôi tìm thấy giọng mình, “em sẽ đến thăm anh khi có thể. Vậy chờ đến lúc đó, tạm biệt.”

“Tạm biệt, em gái yêu dấu.” Chiếc nhẫn của Domenico lóe sáng đến phi lý trên ngón tay Antonio khi anh ấy giơ tay ra, và chúng tôi bắt tay như những người xa lạ. “Anh sẽ tìm em khi em trở về.”

“Người của ta sẽ đưa người về lại nhà.” Sự kiên nhẫn của Domenico bắt đầu trở nên gay gắt, và Antonio để cho chính anh ấy bị cưỡng ép chạy trốn ra ngoài. Tiếng bước chân vang vọng đã mất trước khi tôi nghĩ mình có thể không bao giờ thấy anh ấy lần nữa.

“Felicia.” Công tước hống hách phát ra tên tôi, và tôi nhìn lên, giữa sợ hãi cùng hy vọng, để bắt gặp đôi mắt đen trong trẻo với tiếng cười hân hoan.

“Giờ dừng để ta nghe thêm về anh trai và em gái.” Giọng anh ồm ồm, khàn khàn. “Trừ khi cha ta là một loại ác quỷ nào đó, và có thể ở hai nơi cùng một lúc, ông ấy không phải là người sinh ra nàng.”

“Làm sao ngài biết?” Tôi không dám tin.

“Vì mùa xuân năm nàng được thụ thai, ông không ở gần Fidenza - ông ấy đang tự tìm cho chính mình một cô dâu từ Serrato, một tuần cưới ngựa khải nhiệt. Vào chuyến đi tuần trăng mật,” - môi anh xoắn lại khinh miệt - “ông đến Rome để thu thập tin tức, và vậy nên cô dâu ông có thể đến thăm Đức giáo hoàng, người cha đỡ đầu của bà ấy. Từ Rome, họ du lịch đến Diurno và từ đó trở ngược lại bằng qua những ngọn núi. Ông đã đi ít nhất ba tháng.”

“Ba tháng...”

“Ba tháng và hơn thế nữa.” Domenico đang dõi theo môi tôi. “Ông ấy rời thủ phủ đến Serrato sớm hơn vào tháng ba năm đó, và không trở lại đây cho đến tận tháng sáu. Anh trai ta ở với ông tại Diurno để chào mừng khi ông trở lại; ta đợi ở đây tại Fidenza. Cha ta là một tên phóng đảng.” Mày anh rũ xuống. “Nhưng không phải phù thủy.”

Tôi đứng bất động, vì nỗi sợ của nhẹ nhõm và niềm vui đã lộ ra tôi yêu anh đến mức nào. Anh chờ trong một lúc, rồi khi nói lần nữa, trong giọng anh là sự thiếu kiên nhẫn.

“Nàng có thể hỏi bất kỳ ai khác điều đó có đúng hay không, bất cứ tên nào đủ tuổi để nhớ. Ippolito, Piero, Sandro anh trai ta - bất cứ ai trong số họ sẽ xác nhận nó. Giờ thì nàng nói gì?”

Hiện tại anh đang đứng thẳng trước tôi, một chân trên mép giường, và bằng cách nhẹ quay đầu, tôi có thể dựa má tôi vào đùi anh. Tôi thấy bản thân mình đang tự hỏi một lần nữa trước về uyển chuyển của anh, về tao nhã được tin là sức mạnh vĩ đại; trước vẻ đẹp dữ dội, ngạo mạn thì anh đã khom người xuống. Tôi không thể nói gì một âm thanh hoàn toàn bực bội, anh kéo tôi vào vòng tay, và khi anh đỡ lấy lưng tôi, tay tôi khóa chặt quanh cổ anh.

Ép chặt bên dưới làm da như sa tanh cứng cáp của cơ thể mềm mại anh, tôi quên mất những cái chết dường như đã dính chặt vào đôi tay ấy; tôi quên mất rằng linh mục đã gọi sự miễn cưỡng của tôi là sự cứu rỗi linh hồn; giờ đây nó như thể việc đó đã chưa bao giờ xảy ra. Ngay lúc này, tôi tự hào trong sức mạnh sẵn đuối của anh khi đòi hỏi, những móng tay tôi cắm vào lưng anh trong sự nóng vội của loài dã thú.

Tôi nghe anh nói gì đó trên cổ tôi, và rồi một âm thanh tôi chỉ vừa nhận ra là giọng chính mình, hỗn hển thoát ra không hổ thẹn và hài lòng.

Cuối cùng khi chúng tôi tách khỏi nhau, anh không thả tôi ra mà vẫn giữ tôi dựa vào anh, cổ tình dày vò tôi với sự nổi lộng mà cử động mới nhất của anh có thể khuấy động tôi, trả thù một lúc lâu vì sự lạnh lùng của tôi. Tôi nửa cười nửa khóc thất vọng khi hai tay anh khum lấy ngực tôi, giấu sự đau hàng trong mắt bằng cách ấn môi mình vào vùng cổ họng mạnh mẽ của anh, và lần theo từ nơi cơ bắp cổ anh đến bờ vai anh cong lên. Tôi gần như không thận trọng; tôi chỉ đắm mình trong niềm vui thoáng chốc.

Giọt tỉnh táo hiện thực trong ngum rượu lú lẫn này là nhận thức rằng anh chẳng quan tâm đến tôi - tôi là một mảnh hàng hóa phục hồi lại lòng kiêu hãnh vô cùng, một thứ được ham muốn và chiếm hữu; nỗi hân hoan của anh là nỗi hân hoan của một hoàng tử bước vào trong khu rừng bị chinh phục lại. Anh không quan tâm ai chịu nhường anh, ý nghĩ thoáng lướt qua; kẻ đầu hàng, không phải người phụ nữ, là thứ làm anh hài lòng.

Lâu sau đó, đắm đắm nhìn lên trần nhà, tôi đột nhiên nhớ tới thứ gì đó Domenico đã nói với Antonio. “Đức ngài...”

Anh đang lười nhác di tay lên trong đùi tôi, và cầu nhàu trước câu hỏi.

“Em không muốn đến thăm anh trai em, nên ngài không cần nói dối để ngăn em. Giờ anh ấy sẽ biết khi cung điện không đi đến Diurno, rằng ngài đã nói sai sự thật.”

“Nhưng ta không nói dối.” Anh lặn qua nên cơ thể anh ấn tôi ngược trở lại gối, và anh rúc vào mái tóc tôi trải rộng. “Cung điện rời đi vào ngày mai, và nàng sẽ đi cùng.”

“ĐDiurno!”

“Đến Diurno, em yêu. Nàng không nghĩ ta có ý được trao vương miện ở ngoài thành phố đó chứ?”

“Em không biết. Em chưa bao giờ nghĩ tới nó.”

Đôi mắt đen sáng lấp lánh. “Ta không gửi ông chú loạn choạng của ta đến đó vì sức khỏe của ông ấy. Ông ta đã đi để quan sát những sự chuẩn bị cuối cùng, và yêu cầu nghi lễ trong Cathedral của San Giovanni.”

Tôi mơ hồ nhớ tổng giám mục đã đi vài ngày trước, sau ngày Maddalena nói với tôi. Trong nỗi đau mắt Domenico, tôi đã không chú ý nhiều đến việc rời đi của ông, chỉ cho rằng ông đang trở lại nơi của chính mình. Tôi nói. “Không ai nói cho em biết ông ấy đã đi đâu.”

“Và nàng đã có những thứ khác để nghĩ về.” Vòng tay anh siết chặt quanh tôi. “Như từ chối ta khỏi giường nàng. Biết đâu nếu ta không gửi ông ta đi từ đây đột ngột đến thế, bây giờ nàng có thể không còn sống nữa... Nàng phải lưu ý không tin chú ta quá nhiều nếu ông ta quả quyết tổng khứ nàng khỏi đây. Và đừng ăn hay uống với ông ấy, vì ta biết” - môi anh xoắn lại lạ lùng - “một loại thảo mộc lớn lên trong vườn ông ta.”

“Ông ấy chỉ có ý gửi em đến Genoa.” Tôi tranh cãi, nhưng không tin nó.

Tiếng cười Domenico nửa nghệt lại. “Bất kể lão ta định làm gì, ta sẽ ngăn lại. Giờ đây nàng phải dồn ý nghĩ về Diurno, vì ta sẽ không miễn cho nàng tạm biệt cuộc hành trình.” Đó là một cuộc hành trình dài. Nó kéo dài sáu ngày, mỗi ngày như những ngày tôi bị cầm tù vô tận. Lúc đầu, tôi trong cơn sốt hứng thú, được nhìn thấy những tòa nhà và vùng đất chưa bao giờ nghĩ sẽ được thấy, độ dốc làm rùng mình của những con đường núi, thị trấn nằm như những món trang sức cao trên những ngọn đèo cứng như đá. Nhưng vào ngày thứ ba, khi chúng tôi đã băng qua đỉnh núi và quay về phía nam đến Diurno, tôi đã bắt đầu chú ý đến sự không thoải mái của cuộc hành trình hơn sự thích thú của nó.

Thời tiết nóng bức, và đoàn người ngựa di chuyển với những bước chân kéo lê dọc theo những con đường đầy đá. Từng khúc xương trong cơ thể tôi đau nhức từ cú xóc của cỗ xe bốn bánh; và giờ lời nói dối tôi đã

nói với Domenico trở thành sự thật, và hiện tại tôi đang phát ốm bên trong - rằng tôi sẽ không tạo ra tên con hoang khi chỉ có ít sự an ủi.

Để bầu bạn, tôi chỉ có mỗi Niccolosa, và giữa chúng tôi trò chuyện không nhiều; lúc đầu tôi cố thử kéo bà ra và khiến bà nói chuyện với tôi, nhưng bà chìm trong sự mơ màng của chính mình, và đáp lại tôi chỉ với vài câu trả lời. Đến đêm, chúng tôi ở lại trong thị trấn và thung lũng; những dân cư dường như chẳng ngạc nhiên bởi đoàn tùy tùng Công tước đổ bộ bất ngờ - Ippolito nói với tôi rằng họ lại cùng một nơi khi cung điện băng qua, mỗi mùa xuân và thu đến, giữa Diurno và Fidenza. Nhưng sau cùng, khi tôi bắt đầu nghĩ rằng cuộc hành trình sẽ không bao giờ chấm dứt, chúng tôi đã đến thủ đô.

Nơi ấy không khác nhiều lắm so với nơi tôi đã sinh ra. Fidenza đứng hoàn toàn trên đồng bằng giữa những ngọn núi và biển cả, những thành quách vững chắc hiện rõ cả nhiều dặm xung quanh. Diurno dường như chợt xuất hiện trước kẻ du hành quanh con đường quay vòng, với những ngôi nhà tụm lại dày đặc như bầy kiến yêu đời đang lấp ló trên sườn đồi. Nơi đỉnh đồi, cung điện nằm ưỡn ra như một nữ hoàng béo phì nhợt nhạt của tổ kiến tráng lệ này; vậy mà nó vẫn xinh đẹp.

Khi đám diễu hành âm âm vào thành phố, từng bước, từng bước lên con đường quanh co uốn lượn giữa những nền đất cao dốc đứng, người dân tràn ra khỏi nhà để la hét cổ vũ, và chẳng mấy chốc tiếng hò vang inh ỏi làm điếc cả tai. Tôi lẽ ra tìm kiếm Domenico, đang cưỡi ngựa, để thấy anh thích thú đến mức nào; nhưng Niccolosa kéo tôi lại cửa sổ xe ngựa, khiển trách tôi vì cư xử như một cô gái lạnh chanh.

“Cô sẽ thấy đủ từ lễ đăng quang, quý cô của tôi. Không cần thiết phải vươn ra khỏi cửa sổ!”

Tôi gần như cãi lại thì nhớ ra lần cuối cùng vươn người khỏi cửa sổ. Tôi ngoan ngoãn gật đầu, ngồi lại chỗ cho đến khi cuối cùng cỗ xe ngựa dừng lại.

Chân tôi cứng ngắc và gò bó, đe dọa tổ giác khi tôi leo ra; tất cả kẻ xa lạ xung quanh nhón nháo chạy ở đây và tới đó, mỗi kẻ dồn về nhiệm vụ của cá nhân mình. Quá nhiều cỗ xe ngựa đi vào phải chờ đợi trước khi được mang đi, và tất cả ngựa vào chuồng - quý tộc và người hầu ở khắp nơi, tất cả háo hức để vào trong lâu đài và yêu sách đòi hỏi căn phòng của chính mình. Chỉ có tôi đứng nơi sân trong đầy nắng bên cạnh Niccolosa, cảm giác hoàn toàn lạc lõng.

Ippolito cúi đầu chào trước tôi, mỉm cười cho tôi yên lòng, và nắm lấy cánh tay tôi. “Madam, cô sẽ đến với Công tước - vậy đó, nếu có thể tìm được ngài ấy cho cô trong sự nháo nhào này.”

Nhẹ nhõm tràn ngập, tôi theo anh qua đám đông để tìm thấy Domenico đã xuống ngựa, đang đứng đợi với nhóm bốn người bên cạnh; chính tiếng xì xào rít lên của họ đã dẫn đường cho chúng tôi. Tôi đến bên Domenico mà không hề suy nghĩ.

Những ngón tay đeo găng nắm chặt tôi, và rồi anh nói. “Nhìn này, ông chú ta đợi để chào mừng chúng ta.”

Tôi lùi lại theo bản năng. “Thưa Đức ngài, ông ấy sẽ không thích em cùng bầu bạn với ngài, sau khi...”

“Cứ để lão không thích! Lão ta sẽ nghe việc gì đã thay đổi, và đây sẽ là bằng chứng tốt cho sự thất bại của lão.”

Anh quay người, kéo tôi theo anh hướng đến cầu thang gác vĩ đại dẫn đến cửa chính; rộng, cao vút, hai bên hông là những bức tượng nặng gấp ba lần một người đàn ông. Những dáng vẻ khổng lồ làm đám cận thần bên dưới thu nhỏ lại - chúng thậm chí thu nhỏ cả dáng người trong đuôi áo choàng đỏ tươi đang chờ ngay hàng đầu những kẻ theo sau, tại đầu cầu thang rộng đầu tiên.

Bên trên và phía dưới, tất cả tiếng ồn bất giác tắt đi khi chúng tôi leo lên những bậc thang, tay trong tay. Tôi lẽ ra vội vàng, nhưng những ngón tay Domenico ép tôi chậm rãi. Anh bước lên thông thả, như thể anh biết thế giới sẽ đợi mình. Dáng vẻ đồ sộ đứng bất động, thẳng lưng cứng nhắc, khi chúng tôi dừng lại vài bước sau ông, và Domenico phô trương quỳ xuống đầy duyên dáng, để hôn vào bàn tay người đàn ông già cả.

Hành động lịch sự ngông cuồng quá mức bị chế nhạo, và một bắp cơ xoắn lại trên gò má nhăn nheo của tổng giám mục, khi ông ấy chăm chăm nhìn xuống mái đầu rực rỡ. Rồi ông ấy nói, “Đứng lên, con trai.” và lại kéo Công tước đứng dậy. Họ thực hiện cái ôm chặt hình thức mà không để lại cảm giác yêu mến, và gương

mặt cả hai người đàn ông đứng đưng khi kiểu cách hôn vào hai má người kia. Rồi, trước sự ngạc nhiên của tôi, Domenico gật đầu ra hiệu tôi tiến tới.

Tôi nghĩ khi quỳ trước tổng giám mục trước quá nhiều con mắt đang quan sát, ông ấy sẽ làm tôi bẽ mặt giống như đã làm trước đó. Nhưng rồi, ngạc nhiên đến không tin nổi, hai bàn tay xương xương của ông nâng tôi dậy, và tôi cảm giác chính mình bị cuốn trong tiếng lụa sột soạt. Mùi hương nước hoa hồng cùng thứ hương trầm lẫn vào mũi; một bên xương sườn trên má tôi, và đôi môi lạnh lùng chà qua. Tôi đứng bị động, bối rối, không thể tin được chuyện gì đang tiếp diễn.

“Chào mừng.” Tổng giám mục quay sang Domenico khi thả tôi ra, đôi mắt cứng rắn như đá. “Thật vui mừng được gặp Đức ngài.”

“Lâu đài của chú khiến chúng ta thật vinh dự.”

“Ta lên tiếng với tiếng nói của tất cả Cabria.” Giờ đây lời của người đàn ông lớn tuổi rất rõ ràng, khiến đám đông bên dưới lắng nghe. “Chúng ta được đền bù dư dả vì cái chết của cha Công tước - không chỉ trong sự lên ngôi nhanh chóng đúng đắn của ngài ấy, mà còn trong nhận biết rằng hôn nhân ngài sẽ đến không thể chối cãi. Sự tổn thất của Công tước xứ Savoy sẽ không làm nghi ngờ lợi ích của chúng ta lần nữa.” Trong giọng ông có sự khô cạn thoáng qua. “Và với cô dâu hoàng tộc cạnh ngài, Cabria sẽ biết đến nhiều thịnh vượng hơn cả những ngày này.”

“Nói hay lắm, chú à.” Domenico cười châm biếm, và bên dưới tôi thấy một gợn sóng trong đám đông và bắt được tiếng vang vọng, Savoy.

“Những chuẩn bị cho lễ Đăng quang của Đức ngài đang tiến triển tốt.” Tổng giám mục đã đánh rơi giọng phát biểu trước công chúng. “Nhưng ta mong hội ý với cháu lần nữa về vấn đề hôn nhân.”

Domenico nhún vai. “Như ý chú, nhưng chú không thể thay đổi ta.”

“Domenico...” Tổng giám mục đấu tranh để kiểm soát bản thân. “Ta thấy sự hoàn thiện của ông cháu và yêu cầu điều đó ở cha cháu” - giọng ông giờ đây vô cùng ngọt ngào - “nhưng ta chưa bao giờ biết họ chấp nhận danh vọng với nữ Công tước họ lấy như cháu sẽ tặng vinh dự đó cho đứa con gái của Công tước xứ Savoy.”

“Việc đó không gì hơn là xứng đáng với cô gái trẻ. Chúng ta không thể làm ít hơn cho cô dâu được mong đợi của chúng ta. Không cả yêu cầu ít hơn.”

Về cao ngạo của câu đó thật không đáp lại được. Tổng giám mục ngay lập tức chòng chọc nhìn vào tôi, như thể để đo nỗi đau mà những lời ấy mang lại, và rồi đến lượt ông ấy nhún vai. “Chà, đó là cho ngày mai. Hôm nay ta phải kéo dài sự chào mừng trung thành của thành phố, và chào mừng cháu đến lâu đài của

Mắt Domenico lóe sáng thú vị. “Cám ơn, thưa ngài.” Khi di chuyển sau người chú, những ngón tay anh trượt khỏi tay tôi, và tôi do dự, không biết liệu mình có nên theo họ hay không; họ đang nói chuyện về đất nước và tôi bị bỏ quên. Rồi phần còn lại của cung điện như dòng suối dâng lên các bậc thang, và xung quanh tôi là cả một biển của ánh sáng, của màu sắc, không khí kêu o o suy đoán.

“Con gái Savoy! Có bao giờ nghe về cô ta chưa?”

“Không biết là tên ấy có con gái. Bốn thằng con trai, nhưng một đứa con gái...”

“Quý ngài, cô ta là một đứa con hoang.” Tôi nhận ra giọng Piero, đầy tiếng cười vui thích. “Dường như Đức ngài của tôi quá đổi yêu mến dòng dõi.”

“Một đứa con hoang! Làm sao ngài biết?”

“Đức ngài không phải một người đàn ông khó lột trần, một khi người gần ngài ấy như ta. Người nghĩ tại sao ngài tổng giám mục trông quá chua chát về sự kết hợp?”

“Ôi, ngài tổng giám mục của tôi!” Tiếng cười khúc khích the thé. “Ngài ấy trông chua chát về tất cả mọi thứ, bạn yêu quý.”

Giọng một người phụ nữ suy đoán nói. “Tôi tự hỏi tại sao ngài ấy lại lấy cô ta - vì gương mặt cô ả hay của hời môn?”

“Của hồi môn, chứ còn gì nữa?” Một giọng mỉa mai đáp lại. “Ngài ấy có thể có nhiều cô nhân tình xinh xắn về điểm đó, nhưng chỉ có một người vợ để lấp đầy kho bạc cho mình.”

Tôi ghen tị tự hỏi con gái Công tước xứ Savoy cao hay thấp, tóc đen hay vàng hoe, và cô ấy có yêu Domenico nhiều như tôi không; và trong khoảnh khắc đó, tôi hiểu ra tại sao Maddalena đã ghét tôi nhiều đến vậy. Nếu nữ Công tước mới của Cabria là một thiên thần, tôi không thể chịu được việc nhìn thấy cô ấy. Giọng Piero chế nhạo lớn dần trong tai tôi; dường như cả hai chúng tôi bị dính ước vĩnh viễn trong một trò chơi của Vị Vua Lâu Đài, kẻ lên, người xuống. Giờ đây thời thế ngăn ngủ của tôi đang tắt, hắn ta lại đang leo lên ngày càng cao, sự phản bội của hắn đã được tha thứ hay bị quên l

Ai đó cúi chào tôi, và tôi nhìn lên, giật mình, trước gương mặt thân thiện của Ippolito.

“Madam, cô sẽ vui lòng theo tôi chứ?” Giọng anh ấy dịu dàng. “Đức ngài gửi tôi đến để đưa cô đến căn buồng cô.”

Tôi nói, “Tôi không biết mình nên đi đâu.”

“Tôi biết, và Công tước đã quên. Ngài tổng giám mục trò chuyện với ngài ấy về lễ đăng quang, nhưng ngài bảo tôi nói với cô rằng ngài sẽ gặp cô tại bữa tối.”

Nhưng tại bữa tối, Domenico nói với tôi rất ít, anh chỉ quan sát tôi với vẻ tính toán lạ lùng, khiến tôi tự hỏi có phải anh đang lên kế hoạch vứt bỏ tôi tại đây; và ngay cả khi lạnh nhạt nói về buổi lễ đăng quang với tổng giám mục, anh vẫn đang ve vãn một cách khó thấy và khéo léo sau khuỷu tay Piero, lúc bấy giờ đang ngồi tại chỗ cũ của hắn.

Tôi đã không nhận ra có nhiều vai diễn đến thế trong Domenico - anh nhận thức được chính bản thân mình quyến rũ đến không tưởng, quá mức tự tin về vẻ đẹp của bản thân. Anh tán tỉnh Piero bằng sự trơ tráo của một tay chơi kinh nghiệm, cảm dỗ hắn bằng cái liếc khe và những lời âu yếm bóng gió, êm đềm. Tôi dõi theo sự cẩn trọng bản năng của Piero trở hoa trong niềm khoái cảm ngạc nhiên trước mắt. Dần dần, hắn đến gần hơn và ở lại lâu hơn nữa, cho đến khi sát bên Domenico, như một con thỏ bị lôi cuốn bởi một con rắn thống trị nó.

Thấy họ bên nhau, chạm tay và cười tựa hồ có cùng chung bí mật, tâm trí tôi lấp đầy những ký ức không thoải mái - lời khẳng định của Piero đã có được tình yêu từ Domenico; mối ràng buộc đầy bất ngờ, nửa là tình yêu và nửa là căm ghét, thứ tình cảm đã làm hắn mù quáng đến không thể thoát được với Công tước, và khiến Domenico thoải mái hưng ác. Đó là thứ gì đó tôi chẳng bao giờ có thể chia sẻ, nên tôi không hề nói về chuyện ấy với Domenico, hay đáp trả những lời Piero khoác lác cạnh khóe. Nhưng chuyện gì xảy ra nếu nó sống lại? Giả sử sự phản bội từ Piero đã sinh ra lòng xót thương trong Domenico và mang hắn lên hương lần nữa?

Nhưng vào đêm tối muộn, sau khi anh đã chiếm hữu rồi đang nằm hôn lấy ngực tôi, Domenico nặng nề nói. “Có phải tên đầu giả Piero nghĩ rằng hắn có thể trao cho ta sự ngọt ngào để ganh đua với thứ này? Ta gần như yêu hắn vì tính xác láo

Tôi cứng người và cổ để đứng lên, nhưng anh ấn tôi trở lại.

“Tính xác láo! Sao, đêm nay ngài ve vãn ngài ấy như thể ngài ấy là cô dâu của ngài!”

“Càng ngày hắn ta càng ngu ngốc, nếu hắn coi nó như thế - không, dù nói dối, ta chưa làm xong. Ta có ý để ngài Piero của ta trả giá vì lòng phản bội, và ta phải đắp thuốc lên vết thương trước khi đâm giáo qua.”

Tôi chăm chăm mở mắt nhìn vào cái bóng trên đầu. “Ngài sẽ làm gì?”

“Tâng bốc, và rồi giết hắn.” Anh nghe gần như mất hứng và kéo mình ra khỏi bàn tay phản đối của tôi. “Cả thẹn sẽ không có lợi đâu... Thật lạ, nhưng ta chưa bao giờ nghĩ nó sẽ đến như thế này. Hắn đã bám dính lấy ta quá lâu mà không cần ta.”

“Ngài ấy yêu ngài.” Tôi ngạc nhiên nghe chính bản thân mình nói.

“Tình yêu của một kẻ phản bội.” Anh vụn lại.

“Em nghĩ đó là lý do tại sao ngài ấy phản bội - khi ngài ấy không thể chịu đựng lâu hơn nữa, ngài ấy nắm lấy sự phản bội đầu tiên đến trong ý nghĩ.”

“Ta đã nói hắn là một thằng ngốc, có phải không? Naples, Rome, Romagna, Venice, Genoa, gần như cả Italia là vùng đất rộng với Đức giáo hoàng chống lại ta - và hắn thử bán ta cho Ferrenza! Cho bạn ta, dù có Chúa mới biết tại sao, người duy nhất không bao giờ gây chiến tranh với Cabria. Đó hẳn phải là điều điên rồ.”

“Vậy hãy tha thứ. Con giận dữ giờ đã hết; và ngài ấy đã học được bài học, vì ngài ấy không thể đau khổ nhiều hơn trước đây kể từ khi biết mặt mã của mình bị lạc mất.” Nhưng cơ thể Domenico đã cứng lại, và tôi biết tôi đang phí lời.

“Hắn phải chết. Không phải chỉ vì chuyện này; còn cả những lý do khác - đó là sự tính toán của nhiều năm và phải trả giá. Ta đã thấy hắn nhìn nàng bên dưới hàng mi; hắn muốn cơ hội để làm việc này...”

Anh gần như khiến tôi giật mình thốt ra tên anh, nhưng tôi xoay sở để cắn môi lại.

“Nàng có để hắn làm thế không?” Những lời anh giờ đây là tiếng cười nhỏ, hài lòng. “Nàng có tha thứ cho vòng tay một kẻ phản bội quanh nàng, và cho hắn sự tự do như ta có không? Không, đừng vùng vẫy. Đó là đặc quyền của ta; nàng phải cứu những thằng đàn ông khác bằng sự e lệ của mình. Ta là Công tước của mọi thứ.”

Tôi gọi anh là tên bạo chúa, là kẻ hung tàn, nhưng anh vẫn thế, và Piero dường như bị quên đi trong chốc lát. Rồi khi chúng tôi ngủ, cơn ác mộng của Domenico đến lần nữa, đánh thức anh dậy la hét, nức nở trong căn phòng sơn vẽ của Công tước.

Cung điện tại Diurno khác với bất cứ tòa nhà nào tôi đã từng thấy, khiến cho lâu đài tại Fidenza có vẻ trông trải, không tiện nghi. Ở đây cung điện cao và đồ sộ, chót vót trên những hàng hàng dãy dãy khung cửa tò vò, với những cây cột mạ vàng chống đỡ trần nhà được quét sơn tuyệt đẹp, và những khung cửa sổ vòm cao mở ra về hướng mặt trời. Tất cả mọi nơi ngập ánh sáng, và tôi, đã quen với những căn hầm tối tăm, tiếng gió lùa rít lên của Palazzo della Raffaele, khó có thể tin được vẻ xa hoa của cung điện nơi này. Sau ngày chúng tôi đến, Domenico ở trong phòng riêng cùng tổng giám mục và Ippolito - chính là cuộc họp hội đồng đất nước lần nữa - và tôi, trong nỗ lực làm sao lãng tâm trí mình, bắt đầu thám hiểm.

Trước đó với Niccolosa cam chịu là người hộ tống, nhưng khi gặp Sandro lang thang, hắn mau lẹ đề nghị chỉ cho tôi nhà hắn.

“Nơi đây ta cảm giác là nhà ta nhiều hơn ở Fidenza.” Hắn trả lời câu hỏi không nói ra của tôi. “Ta được sinh ra bên dưới thành phố, và trải qua thời thơ ấu ở đây. Em trai ta chính là người đàn ông của Fidenza - ta thì cậu ấy yêu cung điện bằng giá dai nhách đó nhiều như yêu bất cứ thứ gì.”

Tôi xoay sở không nhăn mặt trước lời hắn mà thay vào đó mỉm cười. Tôi đã nghĩ rằng Sandro có thể cãi cọ với em trai vì những gì Công tước đã làm với Maddalena, nhưng không phải vậy. Sandro hờn dỗi đầy đủ tợn vào bốn ngày, và gần như lột nát khu rừng chúng tôi đã đi qua trong trò chơi của họ; rồi một đêm, tại một trong những thị trấn nơi ngọn núi, người vợ xinh đẹp của một thương gia lột vào mắt hắn.

Chúng tôi đang ăn tối như những vị khách của người thương gia, Công tước và quý tộc của anh, tôi và vài cô gái nữa. Domenico và anh trai đã uống rượu cùng người chủ nhà dưới bàn, với thoải mái cũ, sau đó Sandro tự do để trả cho con môi tặng bóc hắn. Trong suy nghĩ của cô gái ấy, chẳng có gì hại trong việc tán tỉnh với người đàn ông quá quyến rũ như anh trai cùng cha khác mẹ của Công tước, và kết cục không thể tránh được. Lần đầu tiên, tôi thấy Domenico sử dụng nhóm bốn người bên cạnh anh làm gì - họ nhẹ nhàng hành động như bầy chó săn, giăng bầy người phụ nữ khi cô ấy bỏ chạy, vây quanh và kéo cô xuống cho Sandro. Tôi không thể làm gì, vì Domenico đã giữ chặt tôi, và chỉ phá ra cười khi tôi van xin anh ngừng họ. Nhưng có vẻ như món quà làm Sandro dịu lại, và giờ đây hắn bước đi qua lâu đài với thái độ thản nhiên, và chưa bao giờ nhắc tới số phận người tình hắn bị mất.

Hiện tại hắn cúi đầu chào tôi thật thấp, và đôi mắt xanh biếc lấp lánh hướng vào tôi. “Ta là kẻ tồi tệ của người, thưa quý cô, và Madonna Niccolosa đây sẽ xác nhận những ý định ta có. Và bởi vì bà ta biết chúng bỏ xa đức tính tốt của ta, ta sẽ không yêu cầu để hai ta ở một mình bên nhau.”

Tôi cười lớn, và Niccolosa gắt gỏng nhìn hấn.

“Tôi sẽ không làm nhiều đến thế vì ngài yêu cầu, thưa ngài. Đức ngài giao nhiệm vụ cho tôi luôn thận trọng với quý cô.”

“Thế đấy.” Sandro gật đầu như kẻ tham gia độ súng tay đôi biết được điểm số, và lịch sự đưa cánh tay ra cho tôi. “Vậy thì, quý cô, cô và người của cô sẽ cho tôi vinh dự bầu bạn cùng, trong khi tôi cho cô thấy vật quý của lâu đài chứ?”

Tôi cảm ơn, lướt tới khẽ nhún gối chào, và nắm lấy cánh tay hấn. Niccolosa theo sau một khoảng cách, và chúng tôi di chuyển chậm rãi dọc theo hành lang ngập nắng.

Mặc dù thể rằng biết hết về những căn hầm rượu và chuồng ngựa, Sandro chứng tỏ là một người hướng dẫn thành thạo. Hấn cho tôi thấy căn phòng nơi cả hội đồng người Cabria hội họp, chiếc bàn vĩ đại màu đồng, giờ đây trống vắng, khối kim loại trên lưng bốn con báo đang thu mình lấy đà. Hấn quan sát sự ngạc nhiên của tôi với vẻ thích thú trên gương mặt, rồi nói, “Hãy nhìn lên nào.”

Tôi làm thế và gần như quay cuồng. Trần nhà uốn cong là hỗn độn của hình thể và màu sắc - những thân rừng và các nữ thần cây, những nam thần và nữ thần trong buồng thả khoáng lạc, tưởng như để cười nhạo vẻ long trọng của căn phòng. Tôi chăm chăm nhìn cho đến khi Sandro chạm vào tay, mang tôi trở lại mặt đất lần nữa, và hấn chỉ cho tôi một cái ghế chạm trổ, lưng ghế giầy các hình dáng khắc đục của những con vật lạ lùng.

“Chiếc ghế của em trai ta.” là câu bình luận duy nhất của hấn, và tôi chạm vào nó đầy mê hoặc khi đi qua.

Sau đó, tôi lạc trong tính toán những điều kỳ lạ hấn chỉ cho tôi; những bậc thang lộng lẫy như vàng, như đường đi của mặt trời, thứ kim loại được chế tác, gỗ sặc sỡ và cẩm thạch bóng loáng. Bỗng qua một đầu cầu thang, chúng tôi bước nhẹ nhàng, vì Công tước và tổng giám mục chỉ ở sau cánh cửa dày đó. Sandro vẫn tiếp tục đi ra xa khỏi những căn phòng nơi đám quần thần la cà lêu lổng, buôn chuyện, nhưng họ bắt đầu trôi ra khỏi phòng để chòng chọc ngó, hấn siết răng lại và nói sẽ dẫn tôi xuống khoảnh sân trong cung điện.

“Tầm nhìn từ hàng cột là thứ cô không nên bỏ lỡ.” Hấn nhận xét. “Ta không biết nhiều thứ đẹp đến mức đáng chiêm ngưỡng.”

Tôi hăng hái đi với hấn. Giờ đây, Niccolosa ở phía sau, tôi không nghĩ đến việc đo nhịp bước của Sandro, cho đến khi nhận ra chúng tôi đã lạc mất bà trong việc rẽ ngoặt nơi những hành lang cùng bậc cấp, và lực ép của cánh tay Sandro lên tay tôi nhắc nhở rằng chúng tôi đang ở một mình. Tôi cố để phớt lờ nó và bước đi nhanh hơn, nhưng hấn giờ đây đang chậm chậm đằng sau.

“Không cần phải vội, quý cô - em trai ta sẽ không thoát khỏi miệng lưỡi tổng giám mục trong ít nhất là một giờ nữa.”

Tôi đỏ mặt không kiểm soát. “Tôi không nghĩ về ngài ấy.”

Sandro ấn vào tay tôi lần nữa. “Và chính cô đã tìm ra cách để giữ sự hứng thú từ cậu ấy. Vẫn thường là một thằng điếm tỉnh lạng lòng với phụ nữ - họ rơi vào lòng cậu ấy như lộc trời rơi khỏi thiên đường - và không thứ nào phát ngáy nhanh như một cô gái sẵn lòng. Khi nào cô còn có thể khiến cậu ấy phải phỏng đoán, cô còn có thể giữ được cậu ấy.”

Cổ họng khô khốc khi tôi nhớ tới đêm trước ngày chúng tôi khởi hành đến Diurno. Có lẽ đó là lý do tại sao Domenico dường như giữ khoảng cách hơn; có lẽ anh đã để bản thân khuấy động được sự miễn cưỡng của tôi, và mất hứng thú khi giờ đây nó chấm dứt. Sandro đang quan sát tôi từ một bên, đầy sắc sảo.

“Cô đã là một điều diệu kỳ, cô gái, cô có biết không? Việc cô giữ em trai ta quá lâu - cậu ấy đã không trượt ra khỏi lòng chung thủy này - đã đủ lạ; nhưng giữ cậu ấy khi cô biết rằng cậu ấy sẽ cưới vợ, việc đó đủ để kết nạp cô vào hàng ngũ những vị thánh.”

Tôi nghĩ tới Bernado, về cái chết tổn thương trên giá tra tấn ngày tôi thấy cậu. “Tôi không nghĩ vậy.” Tôi nhẹ đáp trả. “Tôi không thể làm được gì khác.”

“Khiếp, cô có thể chụp được nhiều những thằng đàn ông khác! Domenico không phải quý ngài duy nhất trên thế giới. Đôi lúc ta nghĩ cậu ấy là một kẻ loạn trí, vì tất cả mảnh khoe cùng thủ đoạn. Cô tốt hơn là nên cùng với một thằng đàn ông ít gây đau đớn hơn, kẻ không cai trị cô quá khắc nghiệt đến thế.”

Ngang ngạnh, tôi phớt lờ bàn tay vuông vức rám nắng cổ gần hơn xung quanh mình. Tôi nói. “Tôi không thể thay lòng chung thủy như thay những chiếc áo, thưa ngài. Tôi sẽ cởi ra chiếc áo duy nhất tôi có, và rồi rời khỏi lâu đài để tìm nơi khác để ở.”

Hắn nhăn nhó khinh miệt. “Cái gì, và trở thành một bà xơ sao! Cô nên làm như những ả đàn bà khác làm, và khiến cuộc đời cô phẳng lặng lại bằng luật lệ bất kể giàu nhất trả cho sự sung túc và hài lòng. Cô sẽ có một món vốn nhỏ ngay cả khi em trai ta cưới mảnh đất Savoy, hay bất cứ con đàn bà nào mà cậu ấy có ý định cặp kè.”

“Tôi biết điều đó, ngài không cần nói với tôi.”

“Vậy thì tại sao lại ngoan ngoãn đợi để trải qua cơn nhật thực? Sẽ thật kinh ngạc nếu cô không thể dịch chuyển vì chính bản thân mình, với một gương mặt gan góc đến vậy và thân hình đó.”

Tôi cười trong đôi mắt xanh của hắn, không sợ hãi tia sáng lóe lên xấu xa trong chúng. “Bởi vì tôi chọn thế, thưa ngài. Tôi bằng lòng để bị chuyển đi - tôi thà thế còn hơn...”

“Hơn có một thằng đàn ông khác? Domenico sẽ cho ta cả một cơ đồ vì tin đó. Không, ta sẽ không khiếm nhã đến mức phản bội một quý cô.” Hắn cười nhăn nhó khi tôi giật mình. “Và ta không yêu cậu ấy nhiều đủ để nói điều sẽ khiến cậu ấy hài lòng. Nhưng cô đang lập luận như một đứa trẻ. Cô sợ em trai ta đủ trước khi cậu ấy mang cô đi - làm sao cô biết một kẻ khác sẽ không yêu nhiều hơn?”

“Tôi không thử.” Tôi không thể ngăn được một nụ cười bí ẩn cong lên trên môi. “Tôi nói với ngài, tôi không thử.”

“Có phải cô chịu thua? Cô có thể trang trí bước đi trong lâu đài sau đám cưới, và đối mặt với cô dâu của em trai ta. Như thế sẽ khá xứng đáng” - hắn thấp giọng - “để ban cho ta vài lòng yêu thích.”

Cánh tay hắn trượt quanh khuỷu tay tôi khi tôi ngược lên nhìn vào hắn; gương mặt chữ điền, mạnh mẽ đang mỉm cười khi lướt mắt khắp tôi, trong mắt hắn là ánh nhìn đầy ý nghĩa. Tay hắn xoa xoa nhịp nhàng nơi tấm lưng nhỏ của tôi, và rồi kéo tôi lại gần hơn.

Tôi vùng ra với một cú vặn người đột ngột và đâm vào tai hắn. Tôi không nghĩ hắn nghiêm túc, và chắn chắn hắn đang phá ra cười khi bước lùi lại.

“Đó là một cú đánh tốt! Cô học nó ở đâu vậy, cô gái - trong phòng ngủ hay trong vại sự vây hãm nào đó?”

Về phản kháng bay ra khỏi tôi thành tiếng cười gọn sóng. Sự lảng nhục của tôi cũng chẳng hề hấn gì như tình cảm giả vờ của hắn, hai bước đi chuyển trong một trò chơi ngây ngô như trẻ nhỏ. “Trong quán rượu,” tôi vặn lại, “chống lại kẻ coi chuồng ngựa khi gã ăn nói quá tự do.”

“Ta bị khiển trách vậy.” Hắn thở dài nặng nhọc. “Chà, sẽ tuyệt vời biết bao khi cấm sừng em trai ta!”

Tôi nắm lấy cánh tay hắn lần nữa khi chúng tôi bắt đầu bước đi, chớp mắt khi hiện ra ngoài ánh sáng mặt trời. “Ngài thật là một triết gia hiếm có.”

Những cột trụ, màu kem và nhuộm hồng, cao vút lên chống đỡ những mái vòm cong quanh qua mặt sân; giữa chúng là những hàng cột kẻ ô vuông vàng và xanh thẫm. Khi tôi nhìn đủ lâu, Sandro kéo tôi về những vị trí đầu bằng đồng thau ở giữa sân, quay người tôi lại để tôi có thể đối mặt với tầm vóc cao ngất ngưỡng của lâu đài.

“Nhìn này.” Hắn khinh thường nói. “Ta nghĩ tên đại sứ của Đức giáo hoàng lúc trước hẳn phải biết ai sẽ là người đánh cắp nơi này khỏi lão. Nhìn những hốc tường trong góc phía đông nào.”

Tôi nhìn theo, và trên cao mái vòm của hàng cột thứ hai là hai thiên thần bằng đá đang nhìn xuống. Gương mặt biến, mái tóc thổi bay, những đôi tay dài vũng chắc trên những chiếc gậy; và bao quanh họ, được uốn cong quá đầu và xuống tới chân, là những đôi cánh khổng lồ.

“Đó là bức tượng của Cosimo della Raffaele trong phòng tranh lớn nơi đặt những bức chân dung.” Sandro hứng thú với trò chơi chữ đúng chỗ hơn vẻ đẹp của họ. “Tên linh mục già cả giải cứu kẻ đại diện Giáo hoàng khỏi những đám Thổ Nhĩ Kỳ trước đây rất lâu là Công tước Cabria, và trong sự biết ơn, tên đại diện yêu cầu đặt bức tượng đứng đây. Ông nội ta hẳn phải cười phá ra khi chiếm hữu được lâu đài và nhận ra tổ tiên đã ở nơi này để chào mừng ông ấy.”

“Vậy gia đình ngài đã không sở hữu lâu đài lâu.” Tôi nói, ngạc nhiên.

“Em trai ta là Công tước xứ Cabria thứ ba giữ nó. Ông ta giành được Cabria từ Đức giáo hoàng và lấy lâu đài của tên đại sứ cùng thời điểm. Đừng nghĩ đây là của cải thuộc về dòng họ Raffaele. Chúng tôi luôn là gia đình những kẻ ba hoa, lấy cắp những thứ sáng chói.” Hắn nghiêng đầu, chế nhạo quan tâm tới tôi. “Chúng tôi sở hữu nơi này chỉ mới năm mươi năm.”

Tôi nhìn chăm chăm xung quanh. Đường như một nơi như vậy có thể chạm vào bởi chiến tranh hay thói tham lam nhỏ mọn của đàn ông là điều không thể. “Ngài không thích luôn ở đây sao?” Tôi vô tình hỏi.

“Quyền lựa chọn không nằm trong tay ta, quý cô.” Giọng Sandro khô khan. “Chính Công tước là người yêu cầu sắp đặt cung điện, và những thứ hợp pháp đó” - một sự vỡ ra đột ngột đáng ghét trong lời nói - “dường như yêu thích tòa nhà mốc meo ở Fidenà. Nơi đó đã là đồn lũy của gia đình kể từ thời Caesars; ta không quan tâm nhiều đến nó như họ.”

Tôi cảm giác như thể một cái hố mình đã không ngờ vực bắt giặc há miệng ra phía trước. Tôi lúng túng trả lời. “Đó là bởi ngài cảm giác Diurno là nhà ngài.”

“Đúng.” Hắn bắt chợt cười toe toét và véo má tôi. “Và thứ gì đạt được bằng chiến tranh có thể dễ dàng mất đi lần nữa.”

Trước khi tôi có thể hỏi hắn có ý gì, hắn đã đang chòng chọc nhìn qua tôi với đôi mắt nheo lại ngược ánh mặt trời và gọi lớn. “Này, Madonna Niccolosa! Chúng tôi nghĩ bà lạc rồi chứ! Đừng leo xuống tất cả những bậc thang đó. Chúng tôi sẽ đến chỗ bà. Chúng tôi giờ cũng đang trở lại đây.” Hắn vỗ vỗ tôi đặt tay mình trên cánh tay hắn. “Đi nào, quý cô, ta sẽ dẫn cô đi ngắm Cosimo và vài tổ tiên ta - bên cạnh cha ta.”

Khi tới nơi, Niccolosa đang đắm đắm nhìn vào hai chúng tôi trong sự lo âu trộn lẫn khiển trách. “Tôi dám nói là ngài cố tình để lạc tôi, thưa ngài.”

Hắn mở to mắt ngây thơ. “Sao bà lại nghĩ thế? Ta cần bà khi kể cho quý cô đây câu chuyện những tổ tiên lừng lẫy của ta. Ta thề bà biết về họ nhiều hơn bất kỳ người dân Cabria địa phương nào.”

Trước đôi mắt sững sờ của tôi, phòng tranh dường như có kích thước của một thánh đường, và tôi có lẽ sẽ đứng chóp mắt giữa nó đến hàng giờ, nhưng Sandro đã kéo mạnh tôi một cách không chống lại được đến bức tượng trên một bệ vuông trên nửa đường xuống phòng.

“Đây là Cosimo già nua.” Hắn nhìn tác phẩm điêu khắc như nhìn một người đồng chí kiểu cách. “Vị cứu tinh của tên đại sứ. Nhìn này, cô có thể thấy tên khắc trong đá.”

Tôi vâng lời gật đầu khi hắn bảo tôi xem những bức chân dung của gia tộc Raffaele kể từ khi họ trở nên hùng mạnh tại Cabira. “Một bè lũ xinh đẹp.” Hắn châm biếm bình luận.

Những Công tước, nữ Công tước, anh em trai, chị em gái, người họ hàng, tất cả đều trong tranh từng người từng người một. Tôi chăm chăm nhìn họ thêm muốn, tìm kiếm vẻ tương đồng trong gương mặt u ám và cơ thể nặng nề không ở đó, và Sandro quan sát sự bối rối của tôi đầy hiểu biết.

“Cô sẽ không tìm được em trai ta trong số họ đâu, quý cô. Cậu ấy không giống dòng họ tổ tiên cha ta - cậu ấy là phiên bản của người mẹ. Ta có những phần của dòng máu rõ ràng hơn.”

Đó là sự thật, tôi nghĩ, nhìn vào những gương mặt trong tranh. Gần như tất cả thành viên gia tộc Raffaele đều có vẻ vuông vức và cứng cáp, với những đặc điểm táo bạo giảm đi theo tuổi tác trong sự thô kệch. Họ cũng có mái tóc đen, như Sandro - thứ duy nhất khiến hắn khác gia đình là đôi mắt màu xanh biếc đến rạn rở. Tôi có thể thấy người cha trong hắn khi nhìn đắm đắm vào bức tranh Công tước Carlo, lúc ông ấy hai mươi tuổi; họ đã có cùng tính rắn chắc, có cùng bộ dạng cứng đầu, và - tôi nhận ra với một cảm giác

run rẩy - cùng đôi mắt cứng cõi, hăm lợi. Trong Công tước Carlo nó rõ ràng hơn, nhấn mạnh hơn bởi đôi môi đầy tham lam và vẻ nóng nảy ở ông; ở trong gương mặt thô ráp và hồ hởi của Sandro.

“Bức tranh đó được vẽ khi ông còn là một người trẻ tuổi.” Giọng Sandro, lạnh nhạt và hờ hững, cắt ngang những ý nghĩ tôi. “Còn một bức tranh khác khi ông già hơn - đến và nhìn nào.”

Vui mừng để quên đi những thứ đã băng qua tâm trí, tôi vội vã theo sau đến một nhóm bức chân dung nơi xa cuối phòng tranh - và dừng lại, sững người. Sandro dõi theo thẳng đến cái nhìn trân trối của tôi.

“Đó là nữ Công tước Vittoria, quý cô - người mẹ hoàng tộc của em trai ta, nếu nó không được vẽ đủ.”

Thờ ơ nhìn ra khỏi bức tranh sơn dầu là chân dung một người phụ nữ xinh đẹp ngồi trên ghế, tỏa sáng đối lập với chiếc áo lông chồn nhung, như ánh trăng trong khu rừng buổi tối. Thật vượt quá bình thường. Trên vẻ mặt nhìn nghiêng là vẻ ngạo mạn; đôi môi nửa tàn nhẫn, nửa dễ bị tổn thương; đôi lông mày nặng trĩu của cảnh đêm tối tằm trên gương mặt trắng không tỳ vết, tất cả bị mờ đi trong vài trò đùa từ một người đàn ông cho một người phụ nữ. Mái tóc ánh bạc tỏa sáng được búi cao và đội chiếc vương miện đầy kim cương; vẻ mảnh khảnh, duyên dáng kiêu hãnh khiến chiếc chuỗi hạt Cabria, ôm chặt quanh chiếc cổ trắng, là một vật tôn kính tầm thường với sự hoàn hảo này. Nữ Công tước Vittoria có vẻ đẹp ngoài sức tưởng tượng, và đã truyền lại sắc đẹp của mình cho con trai. Nhưng bà trông giống một bức tượng hơn một người phụ nữ đang sống; có vẻ dừng dừng giá lạnh trong đôi mắt được vẽ, khá khác với đôi mắt sáng chói không tĩnh lặng của Domenico. Tôi run rẩy và tự nói với chính mình rằng đó là chỉ sự tưởng tượng của bản thân tôi, hay có lẽ là một lỗi sai của người họa sĩ.

“Cha ta không được may mắn với hai người vợ đầu tiên.” Sandro nhận xét. “Tâm hồn cả hai đều lạnh nhạt, và kiêu hãnh như quỷ dữ. Nhưng người đầu tiên ít nhất là một mảnh phù hợp để chăm chú nhìn. Hãy đi xem người còn lại.”

Trong một thoáng, tôi nghĩ bức chân dung thứ hai là sự nhại lại của bức đầu tiên. Một người phụ nữ khác ngồi tạo dáng giống hệt, mặc một chiếc áo giống hệt, chói lọi với kim cương Cabria. Nhưng không có ngọn lửa lạnh ngắt của vẻ đẹp nào trong người phụ nữ thứ hai. Bà hẳn phải trẻ hơn vài tuổi so với nữ Công tước Vittoria, nhưng trông cứng nhắc, chua chát và bất hạnh kinh khủng.

Không tính đến sự nghiêm nghị thăm khốc của vẻ tối đen và mói sức kèn càng, bà sẽ trông như một cô nữ sinh, với cùng vẻ xương xương khốn khổ như thế. Bà mảnh khảnh, phờ phạc, với gương mặt dài, chiếc mũi dài, đôi mắt nhìn nghiêng hướng xuống, màu nâu lục nhạt tỏa sáng, cái nhìn lom lom ra khỏi bức tranh với thứ gì đó như thách thức. Mái tóc nâu mềm mại hợp với bà cứ như nó đã được khoác lên cho mềm đi gương mặt thô ráp, nhưng mái tóc ấy được búi ra sau và vắn cao lên trong sự bất chước đầy tổn thương của bức chân dung trước đó, nhấn mạnh thêm bởi vẻ phòng thủ của đôi bờ vai mong manh. Rồi tôi thấy chiếc nhẫn ngọc trai chung thủy được vẽ trên một trong hai bàn tay nắm chặt, và biết đây là ai trước khi Sandro nói tên.

“Đây là nữ Công tước Isabella - người vợ thứ hai của cha ta. Chúa phù hộ cả hai người họ.”

Tôi buồn bã chăm chú nhìn, ngay cả có một chút ghen tị, trước gương mặt người phụ nữ đã ám ảnh giấc ngủ Domenico. Có phải anh đã yêu bà chứ không như những gì anh nói, để nhớ bà quá lâu đến vậy?

Sandro ngẫu nhiên tiếp tục. “Chúng ta có thể cảm ơn bà ấy vì người bảo vệ của cô, đây - Madonna Niccolosa đi cùng bà đến Diurno khi bà ấy kết hôn, và đã phục vụ cha cùng em trai ta kể từ đó.”

Hắn không cho tôi thời gian để trả lời, nhưng quay sự chú ý của tôi thẳng đến bức chân dung người đàn ông đang đứng, mà hình ảnh đó vẫn có thể gọi lại cho tôi về ngày của cuộc điều hành. Công tước Carlo đã già: một người đàn ông phì nộn mà người họa sĩ đã vẽ tôn lên, choàng cho ông ấy trang phục lông lầy như chiếc vỏ oai nghiêm. Tôi đang nhìn nó thì hai bàn tay nhẹ chạm vào vai mình, và tôi lão đảo.

Giọng Domenico nhẹ nhàng. “Sao, nàng đang cảm thông với tổ tiên ta à?”

Tôi ép đôi mắt uể oải của mình mở ra. “Vâng, thưa Đức ngài. Anh trai ngài đã chịu đựng với em tất cả lúc này, và chỉ cho em nhiều nơi trong lâu đài mà em không dám thám hiểm một mình.”

“Tush.” Domenico vẫn nói dịu dàng, nhưng hai tay anh trượt xuống eo tôi và siết chặt. “Nàng không cần van xin sự tha thứ của một gã đàn ông để cứu lấy sự tha thứ từ ta. Và với anh trai mình, ta dám chắc anh

ấy sẽ chịu đựng nặng hơn nàng chịu đựng anh ấy.”

“Đó cũng là ý quý cô của em, em trai.” Sandro sờ tai hắn, nhớ

Domenico cười, nâng tay tôi lên - bàn tay đeo chiếc nhẫn của Isabella - và hôn lấy, nhẹ nhàng, đầy chiếm hữu. Cái chạm của môi anh dường như làm lòng bàn tay tôi bốc cháy.

Để lấp đầy sự im lặng rất nhỏ, tôi nói, “Thưa ngài, đây là ai?” và cả hai anh em trai khẽ liếc lên, rồi nhanh chóng lùi ra sau.

Sandro nói. “Đây là người mẹ kế tốt bụng của chúng ta, quý cô. Nữ Công tước Gratiana.”

“Ồ, bà ấy...” Tôi ngừng sống lại.

“Và đúng thế! Bà ấy chưa chết, càng đáng tiếc hơn. Dù vậy, đôi lúc có vài bưu kiện từ Naples, mang đến cho ta những lá thư yêu thương của bà.”

Giờ đây tôi nhẹ liếc lên bức chân dung hứng thú giả vờ, đang tự hỏi sao hắn có thể nói nhẹ tênh đến thế. Domenico đang nói, “Ta tự hỏi do đâu anh có nhiều người đưa tin như vậy.” nhưng cái siết chặt của anh dịu đi, và tôi rời ra, đi đến và đứng trước bức tranh.

Nữ Công tước Gratiana xấu, xấu hơn nhiều so với Isabella giản dị đáng thương, nhưng có gì đó ở bà quyến rũ đàn ông, việc mà người họa sĩ hiểu rõ và diễn tả chi tiết trong dáng người được vẽ về biểu cảm. Bà đang hơi chồm người tới trước, cứ như để lộ ra bộ ngực của mình; đôi môi, đầy đặn và hơi hờm vào, được vẽ với màu đỏ tươi đầy sức sống; mũi bà hoàn toàn khoằm; và nhớ tới miêu tả lỗ măng của gã Beniamino say xỉn, tôi có thể tưởng tượng ra cái mùi sẽ nấn ná lại trong nếp gấp của y phục đắt tiền.

Bà mặc màu hoa anh đào và vàng - đôi bàn tay với làn da màu ôliu đầy những chiếc nhẫn với từng sắc màu cầu vồng, chiếc vòng cổ Cabria trên cổ bà - và nó được đeo cùng một dây trâm với viên hồng ngọc lớn, cùng những chiếc lược cài trên mái tóc đen dày. Chiếc váy được cắt quá ngắn so với một người phụ nữ có tuổi như thế, và hai bờ vai cùng bộ ngực tỏa phả, như gương mặt, trắng hơn bất kỳ đôi tay đen xạm nhàn nhèo.

Tôi quay lại, nhận ra cả hai anh em đều đang tò mò quan sát mình và nỗ lực nói. “Người họa sĩ đã tôn bà lên một cách chính đáng.”

“Ồ, nhưng hắn thế đấy.” Sandro hiếm độc nâng mắt lên bức tranh phụ nữ. “Bà ta không bao giờ quá sạch sẽ kể từ lúc lọt lòng, hắn ta làm cho chúng ta tin tất cả về sạch sẽ đó là của chính bà; nhưng hắn là một họa sĩ công tâm và không thể che giấu tất cả những gì đã thấy.” Hắn quay lưng lại bức tranh và nói bằng giọng khác hẳn. “Chà, em trai, em và lão cáo già đó đã thảo luận xong rồi sao?”

Domenico nhún vai. “Lão ta đang thử khuyên can ta không lấy con gái Savoy lần nữa. Lão vẫn không thích cô ấy nhiều, có vẻ vậy.”

“Nhưng em thích.”

Mái đầu rực rỡ gật. “Cô ấy đủ xinh đẹp để khắc phục được thân phận con hoang, và của hồi môn của cô ấy tạm chấp nhận được. Nếu Savoy có một đứa con hợp pháp, ta sẽ chịu nhường ông chú ta; nhưng ông ấy không có, nên ta sẽ cưới cô con hoang xinh đẹp của ông ấy.”

Sandro đang quan sát tôi đầy tính toán khi tôi cố gắng giữ vẻ mặt đứng vững, và rồi sau một lúc, hắn toét miệng cười và nhìn Domenico.

“Chúa ơi, em thật quanh co! Em vẫn còn ý tôn vinh cô ấy ở lễ đăng quang đó chứ?”

Trước khi Domenico có thể trả lời, tôi nhanh chóng nói. “Thưa Đức ngài, nếu cô dâu của ngài là một phần của buổi lễ, sẽ không phù hợp khi em ở đó. Em sẽ xin được vắng mặt.”

“Ta từ chối.” Không thể đọc được vẻ mặt anh. “Con gái Savoy không thể đến kịp lúc, và nàng sẽ được ủy nhiệm đứng ở chỗ cô ta - để diễn vai cô dâu trong nghi thức ngày mai.” Tôi chăm chăm nhìn anh, đang nghĩ rằng anh đã điên mất rồi, rằng anh không thể biết anh đang nói gì, nhưng giọng anh tiếp tục đều đều. “Buổi lễ đã được chuẩn bị, lời nói về cô gái đã được ban ra, và dân chúng nửa như mất trí với niềm trông

mong - họ không hề biết nàng, và, nếu nàng ăn mặc đủ đẹp để và đứng nơi bục hoàng gia, họ sẽ nhìn nàng như thứ nàng giả vờ trở thành.”

Sandro tắc lưỡi. “Em sẽ đưa cô ấy ra với họ như cô dâu của em sao, em trai?”

“Cô ấy sẽ làm tốt lượt của mình.” Domenico trao cho hắn một cái nhìn mau lẹ, khó hiểu và rồi cái nhìn chằm chằm của anh trở lại với tôi.

”Em sẽ không làm thế. Như vậy không hợp lẽ.

“Ít nhất, cô cũng là người biết điều!” Giọng nói từ cửa khiến tôi nhảy dựng, và tôi nhìn quanh để thấy tổng giám mục đang đứng đó, gương mặt hốc hác cứng lại trong sự điên tiết. Rồi khi bước tới trước, chiếc áo lụa của ông kêu vút trên sàn nhà cẩm thạch như âm thanh một con rắn rít lên giận dữ.

6. Chương 6

Trong một thoáng, chỉ có sự im lặng nơi phòng tranh dài, theo sau là tiếng sột soạt của váy Niccolosa khi bà vội vã tới cửa.

Tôi lẽ ra nên đi theo bà, nhưng bàn tay Domenico ngăn tôi lại.

“Tranh cãi thêm sao, chú?” Giọng anh buồn chán.

“Có phải cháu sẽ thích hơn nếu ta đứng qua một bên, và để cháu mạo hiểm tất cả những gì cha và ông cháu đạt được, vì lợi ích của một trò giả trang sao?” Môi tổng giám mục dè dặt lại. “Ta không thể ngăn cháu cưới cái thứ... con hoang đất Savoy của cháu, giờ đây cháu đã thắng hội đồng như ý mình, nhưng không lời đe dọa hay hối lộ nào có thể đạt được điều này! Cháu đã hy sinh khối liên minh đủ với con gái của Sforzas hay của Medicis, nhưng cháu đang chuẩn bị sỉ nhục những nhà ngoại giao bằng cách phô trương ả đàn bà này trước họ như người vợ chưa cưới của cháu!”

“Cháu chưa bao giờ biết đến một nhà ngoại giao được chọn vì trí thông minh.” Sandro tự chen vào. “Chú có thể thay đổi một tên Thổ Nhĩ Kỳ thành một kẻ thuộc đất Savoy, và không ai trong số họ sẽ chú ý. Hãy kiên nhẫn nào, thưa ngài; nó sẽ là một trò hề xuất sắc!”

“Trò hề không phải là chủ đề. An toàn của Cabria đặt cả vào chuyện này.”

Sandro nhướn mày. “Nào, thưa ngài, nơi đây có đủ những đám cưới được ủy nhiệm - đây không còn là lời hứa hôn nữa. Sao phải b về nó?”

“Cháu biết không người nào được thay thế trong một buổi lễ thế này có thể giữ được bí mật từ những kẻ làm chứng. Đừng sỉ nhục trí thông minh của ta, Alessandro.”

Sandro nhún vai. “Được thôi, thưa ngài!”

“Domenico,” giọng tổng giám mục thay đổi, “đến buổi trao vương miện ngày mai của cháu như chưa từng nghĩ về cuộc hôn nhân này. Dân chúng sẽ không đếm xỉa đến tin đồn về cô dâu của cháu - họ sẽ nói khắp các con đường là cô ta sau cùng đã không đến đây. Khi cô ả thật sự đến, cháu có thể chào mừng cô ta với đủ xa hoa để chỉ ra sự phù hợp cháu chọn.” Trong giọng ông ấy là sự khinh rẻ.

“Ta đã nói với chú là nó đủ hài lòng với ta.” Đôi mắt Công tước nheo lại nguy hiểm. “Ta sẽ không tranh cãi với cháu. Cháu biết ta nghĩ gì - ta nghĩ cháu tốt hơn là nên chọn bất cứ nơi nào khác. Nhưng đóng kịch là chơi với lửa. Việc này còn hơn cả một màn trình diễn công bằng để làm hài lòng dân chúng và cháu biết điều đó.” Tổng giám mục dừng lại khi Domenico động đậy di chuyển, rồi tiếp tục. “Chúng ta có thể chỉnh đốn lựa chọn này của cháu, bằng cách tường thuật lại gia sản và vẻ đẹp của cô ta, rồi giấu đi thực thể rằng cô ả không có địa vị hay quyền lực. Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu Milan, Tuscany, Venice và Genoa biết được rằng cháu cho họ thấy một cô dâu giả?”

Domenico không trả lời; anh đang nghiền cứu chơi đùa với ánh sáng trên món trang sức đeo quanh cổ anh.

Sandro cộc lốc nói. “Họ sẽ không thích bị bất kỳ ai nói là mình đang bị bịt mắt.”

“Họ không mù - và không tha thứ một khi bị khinh rẻ. Cabria đã có đủ kẻ thù để truyền đi một câu chuyện như thế này: Rome, dân Tây Ban Nha, Romagna, và Naples. Bọn chúng sẽ vui thích biến những đồng minh chống lại chúng ta. Venice đang chơi trò chơi đợi chờ trong trường hợp chúng ta sẽ đe dọa chia cắt Thổ Nhĩ Kỳ và đông buồm chống lại họ; Ferrenza theo phe chúng ta bởi sợi dây buộc hôn nhân: nhưng Urbino và Milan sẽ không bao giờ cam chịu một nỗi nhục như thế. Nếu bọn họ biết được đại sứ của họ bày tỏ lòng tôn kính với ả nhân tình của cháu, họ sẽ tham gia cùng kẻ thù và hạ toàn đất nước để báo thù.”

Sandro mở to mắt. “Cháu không nghĩ chú lại quá cao cả đến thế, thưa ngài.” Hắn ôn tồn nói. “Paolo Orsini sống công khai với tình nhân gã trước khi cưới cô ta, và cũng thường tình thôi khi trong mười hai năm, ả đàn bà của de Poitiers được đối xử như Nữ hoàng nước Pháp. Bọn đàn ông không tị mị đến chi tiết như thế.” Mắt hắn đang cười, nhưng trong chúng là cái nhìn cứng rắn mà tôi nhớ đã thấy trước kia.

“Cả Orsini hay Valois đều không giẫm lưỡi dao lên miệng vực chỉ trích. Ta nói cho cháu biết, chúng ta cần sự thuận lợi đến từng móng tay! Nếu nơi đây có những Công tước Raffaele trong năm trăm năm, thì có lẽ họ có thể chế giễu dư luận. Nhưng giờ đây chúng ta phải thận trọng.” Tổng giám mục nhìn vào Domenico, anh đang hờ hững chờ cuộc tranh cãi chấm dứt. “Cháu trai, trả lời ta một câu hỏi này thôi. Cháu sẽ làm gì khi cô dâu thật sự của cháu đến đòi lại chỗ?”

Đôi môi xinh đẹp nhả lại. “Cưới cô ấy. Tiết kiệm hơi đi, Chú; những tên đại sứ sẽ không hỏi những gì họ được bảo. Họ sẽ thấy thứ họ được bảo là thấy - con gái của Savoy.”

Tôi do dự nói. “Thưa Đức ngài, xin hãy lắng nghe lời ngài tổng giám mục. Nếu có bất kỳ nguy hiểm nào-”

“Đủ rồi.” Anh búng má tôi. “Nàng có thể thấy trở thành một nữ Công tước là điều ngọt ngào, dù ngay cả khi có trong lời chế nhạo. Và hãy nhớ, ta biết cách trừng phạt sự bất tuân như thế nào.”

Bất giác, nơi đây ánh nắng tràn ngập, tôi rùng mình. Tôi nghe giọng Sandro cười lớn đưa ra vài lời bình luận, và khi quay đi, những ngón tay Domenico tóm lấy cổ tay tôi, và tôi cảm giác một cơn chấn động xuyên qua anh. Tôi ngược lên, thấy anh đang nhìn chăm chăm thẳng qua tôi, vào bức tường đối diện, và phản chiếu trên gương mặt anh là hình ảnh một cô gái không hạnh phúc trong màu đen không tương xứng. Nửa như vô thức, những ngón tay anh di chuyển, lần theo đường viền chiếc nhẫn bạc trên ngón tay tôi; anh đang nắm chặt cổ tay tôi đến khi những khớp ngón tay trắng bệch. Rồi bất thành linh, may mắn thay, cánh cửa bật mở, và Piero lóc cóc bước vào.

“Đức ngài yêu mến, những cỗ xe ngựa đang đến bên dưới - người từ Pisa và Mantua, và từ nơi nào đó mà tôi không biết. Ippolito đang đưa các đức ngài đến phòng họ, nhưng tôi nghĩ ngài sẽ muốn được biết về điều này.”

Domenico xoay người, quay lưng vào bức chân dung. “À, chúng ta sẽ đến.”

“Và, thưa ngài.” Piero cúi chào Sandro thật thấp. được nói rằng có một bưu kiện được gửi đến cho ngài - từ Naples.”

Sandro cười cụt ngủn. “Ít nhất, con mụ phù thủy già mới trung thành làm sao! Ta hy vọng bà ta gửi kèm theo tiền.”

Domenico bước đi khỏi tôi, và Piero vội vàng đến bên anh, choàng lấy khuỷu tay anh như một người lấy lại thói quen nửa như đã bị quên lãng. “Đi nào, đức ngài yêu dấu.”

Tôi quan sát họ rời khỏi, quá kinh ngạc cùng choáng váng để sắp xếp ý nghĩ ổn định lại. Khi cánh cửa đóng lại sau họ, tôi đứng chăm chăm nhìn mù quáng vào những ô tranh vẽ, chỉ nhận thức được một sự trống rỗng kinh khủng đang mở toác ra trước mình.

“Và tất nhiên cô sẽ tuân lời cháu ta,” giọng tổng giám mục nói phía sau tôi, “ngay cả khi điều đó có nghĩa rằng cô bị hủy hoại.”

Tôi quay lại để thấy ông đang bình thản dõi theo tôi, quá tĩnh lặng đến mức tiếng thì thầm của lụa là cũng không làm náo động sự im lặng.

“Tôi không có lựa chọn. Công tước sẽ làm tất cả mọi thứ để hài lòng bản thân, dù cho người khác có nói gì.”

“Không phải tất cả mọi thứ, có lẽ.” Người đàn ông mỉm cười, một nụ cười nồng ấm đến ngạc nhiên thoáng qua sự rục rờ như nụ cười Domenico. “Cô đã quên chuyện ta nói về Genoa?”

“Không, thưa ngài, nhưng tôi nghe ai đó nói” - tôi chăm chăm nhìn thẳng vào mặt ông - “rằng ngài không quan tâm ngài ban cho tôi đến nơi đó hay đến mộ tôi, miễn là tổng cổ được tôi. Sau lời đó, đề nghị của ngài có vẻ như không còn tử tế nữa.”

Ông chậm rãi gật đầu. “Lúc đó nó chẳng quan trọng, ta thừa nhận. Nhưng giờ ta không nhắm đến việc tổng khứ cô. Cô không phải gốc - cô biết cháu trai ta không thể để cô gặp cô dâu của nó. Nó có thể thành công trong trò lừa có ý định trình diễn vào ngày mai, nhưng chỉ có thể kéo dài khi nào cô rời khỏi cung điện trước khi con gái Savoy đến. Nó không thể đương đầu thất bại với sự thật. Cô có nghĩ đến chưa?”

Tay tôi siết lại với nhau, thật chặt. “Không, nhưng tôi luôn biết rằng mình hẳn sẽ bị quăng đi sớm hay muộn. Không có cách nào giúp được cả.” Ngay cả trong giây phút đó, nhận thức về việc ông ấy có ý gì dường như ít kinh khủng hơn ý tưởng những năm tháng liên tục trôi qua mà không có Domenico trong đời.

“Ta vẫn có thể giúp cô, nếu cô muốn, để cứu linh hồn cháu ta khỏi một tội lỗi khác. Ta có thể gửi cô đến Genoa trước khi nó biết. Nếu cô đi vào đêm tối, trước lễ đăng quang, phần nguy hại lớn nhất của nó sẽ không được hoàn thành.”

Tôi do dự. Đối mặt với một quyết định đột ngột, thậm chí là cả sự nguyên rửa dường như chẳng đáng để tâm. Tổng giám mục nói lần nữa, giọng thấp, đầy sức thuyết phục.

“Cô đang dao động, con gái, nhưng hãy nhớ tất cả những gì cô thấy xung quanh; quá nhiều phụ nữ trong lâu đài đã bán sự cứu rỗi linh hồn mình vì muốn về cương quyết.”

Tôi nhắm mắt lại, hồi tưởng. Một người phụ nữ đã sinh ra ba đứa trẻ với những gã đàn ông khác nhau, người khác đã từng là người vợ chân thật một người thương gia trước khi được Công tước Carlo yêu thích, và giờ đây không là gì cả ngoài một con điểm cung đình. Và tôi bắt đầu nắm bắt những gợi ý của những sự trừng phạt trần tục khác; bệnh tật và chứng rồ dại không phải là những thứ hiếm thấy giữa những người vĩ đại. Những bộ tóc giả thời trang búi cao đôi lúc cần thiết khoác lên từ vẻ ác nghiệt, và da thịt trắng, trông như chết đó có một nguyên nhân tai họa. Không nghi ngờ gì nhiều xác chết phụ nữ trong lâu đài khi đó đã có đủ công bằng. Tôi không kiểm soát được, rùng mình, và nói. “Thưa ngài, nếu ngài có thể giúp, tôi sẽ đi.”

Người đàn ông già nhẹ gật đầu. “Thật thông minh, con gái ta.”

“Nhưng tôi không biết làm cách nào để thoát ra. Công tước chắc chắn là không để tôi rời khỏi cạnh ngài ấy.”

Ông nhún vai. “Trừ khi thói quen của nó thay đổi, nó sẽ để cô một mình trong phòng chờ.”

Tôi nửa miễn cưỡng gật đầu.

“Vậy thì đêm tối, khi rời khỏi nó, đừng đi với bọn họ. Thay vào đó hãy bỏ đi khỏi lâu đài.”

“Tôi không thể. Tất cả cánh cửa đều được canh gác, và ngài ấy gửi một người hầu đến để hộ tôi, đề phòng trường hợp tôi lạc đường.”

Tổng giám mục làm một cử chỉ xua đi. “Ta sẽ đưa đến cho cô một người hộ tống từ người của ta. Để mọi thứ lại cho ta. Một trong những quý ông của ta sẽ gặp cô, và chuyển lời truyền miệng chấp thuận của ta về cô cho trưởng tu viện ở Genoa. Khôn ngoan hơn là không viết chúng ra.”

Ông ấy đã sẵn sàng kế hoạch, tôi tuyệt vọng nghĩ. Chỉ là muốn sự ưng thuận của tôi. “Nếu Công tước có thể nhớ tôi...”

“Ta có thể thay thế chỗ cô bằng một người phụ nữ sẵn lòng.” Đôi môi mỏng mỉm cười mỉa mai. “Ta chưa bao giờ biết cháu trai ta từ chối một lời đề nghị lên giường - nếu cô ta ở với nó trong nửa giờ, cô có thể biến mất khỏi thành phố. Nó sẽ không bao giờ biết cô đã đi đâu.”

Con tim rã rời, nhưng tôi xoay sở để kiên quyết nói. “Cám ơn, thưa ngài.”

m thanh những bước chân vang lên ngoài cửa, và vẻ mặt tổng giám mục thay đổi. Tôi bắt được lời thì thầm của ông. “Sau bữa tối, khi về phòng riêng của mình, người hầu của ta sẽ đợi.” Tôi chỉ có vừa đủ thời gian để gật đầu, trước khi Piero cúi đầu chào trước tôi.

“Quý cô, Công tước gửi ta đến tìm cô. Cô lẽ ra nên theo sau ngài ấy.”

Tôi nhẹ lưu ý đến cái lườm tò mò hằn traو tôi. Tôi đang nghĩ: đây là lần cuối cùng hằn đến tìm tôi cho Công tước.

Bữa tối đang kết thúc trong sự náo loạn quen thuộc, ở Diurno cũng chẳng khác Fidenà. Những ngọn đuốc điểm tô những ánh lửa bập bùng màu sắc từ các bức tường sơn vẽ, và âm nhạc âm ỹ trong tai. Tôi ngồi bất động giữa tiếng ồn, chăm chăm nhìn vào ánh đuốc phản chiếu trên mép ly rượu mình. Bên cạnh, tôi có thể nghe giọng Domenico chỉ đạo Ippolito gọi anh vào lúc rạng đông, và tôi đấu tranh để không nghĩ mình có thể ở đâu khi bình minh tới. Gương mặt tổng giám mục vô cảm, trông giống sợ người lần nữa khi người đàn ông già cả suy nghĩ ừ ừ; rồi khi Domenico đứng dậy và kéo tôi theo, ông ấy ngược nhìn, và tôi thấy một tia sáng nhanh chóng lóe lên trong đôi mắt xám.

“Ta nghe cháu nhận được thư từ Ferrenza, Domenico.”

M Công tước cong lên khinh bỉ. “Ồ, từ Amerighi! Phải.”

“Chúng viết gì? Hẳn ta có đến đây tham dự lễ đăng quang của cháu không?”

Trước khi trả lời, Domenico nhẹ liếc về phía tôi. “Đi đi, ta sẽ không lâu đâu. Ta phải chơi trò chính khách một lúc với ông chú ta.”

Trong một thoáng lâu, tôi đứng đó, cất giữ hình ảnh anh vào ký ức, rồi bỏ cái nhìn đăm đăm, quay đi mà không nói một từ. Những giọng nói theo sau tôi, nhạt dần trong huyền não khi tôi bước về phía cửa.

“Hẳn không thể tới, nhưng nhắc lại lời thề về tình bạn và gửi một lời mời khác kêu ta đến thăm.”

“Ta không tin thứ tình bạn này.” Tổng giám mục trầm ngâm đáp trả. “Hẳn ta có một đội quân sánh được với quân của chính Đức giáo hoàng.”

“Nhưng hẳn sẽ không dùng nó chống lại chúng ta. Ta vẫn là người họ hàng tốt.”

Những cánh cửa khổng lồ đóng lại phía sau, đột ngột bỏ lại tôi lạnh lẽo và hoang vắng. Ngay tức khắc, tôi muốn ở trong sự hối hả lần nữa, muốn quên đi điều khôn ngoan cùng sự cứu rỗi linh hồn; sau đó một dáng người sải bước ra khỏi bóng tối.

Tôi chỉ có thể thấy một gương mặt nhợt nhạt thoáng qua, và chế phục đen cùng đồ tươi của tổng giám mục, khi anh ta lại gần bắt chuyện người lính là kẻ hộ tống tôi.

“Nhưng tôi được ra lệnh-” Tên lính phản đối. Tiếng leng keng của vài đồng bạc chuyển từ tay này sang tay kia, và rồi tặc lưỡi, lùi lại một bước. “Chà, vậy thì, mang cô ấy đi nếu người rất muốn cô cô ấy, lâu đến khi nào Công tước không tìm ra - và nhanh lên, hay ngài ấy sẽ đến trước khi người xong.”

Những bước chân chết chóc của anh ta lướt xuống hành lang, và người đàn ông mặc áo choàng quay lại với tôi. “Quý cô, tôi được ngài tổng giám mục gửi tới.”

”Tôi biết. Ngài ấy hứa gửi ai đó, nhưng tôi không nghĩ ngài ấy có thể làm việc đó nhanh chóng

“Đây là nghề nghiệp thứ hai; ngài ấy là giáo hoàng của việc do thám và lãnh đạo đất nước. Tuy nhiên, con chó canh gác đó đúng, và chúng ta phải khẩn trương lên. Đi nào, quý cô...”

Vâng lời, tôi đi với anh ta qua những hành lang tối mịt. Tuân lệnh dễ dàng hơn tranh cãi, và nhanh chóng, sự quen thuộc nhỏ nhoi tôi có với lâu đài mất đi. Chúng tôi đang vội vàng băng qua những căn phòng tôi chưa bao giờ thấy trước đó, dọc theo những lối đi bằng đá trợt trượt trông như phía nhà bếp.

“Nhanh lên, ngay! Xe ngựa đang đợi.”

Đã sẵn sàng, tôi khốn khổ nghĩ.

Cơn gió đêm thổi vào mặt tôi khi anh ta mở cửa. Chúng tôi đang ở trong một sân hiên nhỏ, dùng như một trong những nhà bếp, và là nơi cỗ xe ngựa nên đứng chờ, một cỗ xe ngựa nhỏ, được kéo bởi hai con ngựa bồn chồn. Người đàn ông đẩy mạnh tôi vào trong rồi trườn vào sau đó, với một lời nhanh cho người đánh xe; rồi cánh cửa đóng lại, bằng một cái giật mạnh, cỗ xe cộc cạch đi tới. Thật sáng suốt, tôi nghĩ, rằng tôi bị chuyển chở bằng xe ngựa đi khỏi cứ như khước từ.

Người của tổng giám mục ngồi yên lặng, di chuyển dễ dàng với chuyển động cổ xe lắc lư. Tôi có thể thấy bóng vẽ mặt nhìn nghiêng với chiếc mũi khoằm, và với anh ta, tôi không là gì ngoài một cái bóng trong bộ áo váy chằng chịt màu xám. Trời lạnh, và tôi ước chi mình đã nghĩ tới việc mang một chiếc áo khoác. Trong giây lát, tôi tự hỏi tổng giám mục có phải vẫn giữ được Domenico trò chuyện hay không, và những móng tay ấn sâu vào lòng bàn tay trong nỗi đau bất chợt. Tôi đã nghĩ mình có thể chịu được sự đau đớn khi rời khỏi anh, nhưng giờ tôi đang ngồi chằm chằm vào bóng tối xô đẩy, chỉ nghĩ duy nhất đến việc từng vòng quay bánh xe đang đưa tôi xa hơn, xa hơn nữa khỏi người tôi yêu.

Người đàn ông thỉnh thoảng nói. “Cô không cần sợ cuộc truy đuổi, quý cô. Ngài tổng giám mục biết cách làm sao giữ Công tước lại.”

Tôi căng thẳng nói. “Công tước không phải là người dễ bị ngăn chặn.”

“Không, nhưng ngài tổng giám mục đã nghĩ đến điều đó.” Có ý xoa dịu, những lời bình tĩnh ấy lại như con dao đâm vào tôi. “Ngài ấy sẽ nói với Công tước cô bỏ trốn vì căm ghét và muốn tránh bề mặt nơi công cộng. Đức ngài quá kiêu hãnh để đuổi theo một phụ nữ không tình nguyện - ngài ấy sẽ không theo sau cô.”

Nhớ tới việc mình đã tự nguyện nhiều đến mức nào, tôi muốn phá lên cười. Nhưng đó là sự thật - Domenico sẽ không nói ra bất cứ lời nói hay hành động nào rằng anh muốn một người phụ nữ không muốn anh. Nên tôi ngoan ngoãn gật đầu và ngồi lại vào chỗ, cố không suy nghĩ hoặc hồi tưởng. Người đàn ông khuyên tôi hãy ngồi thoải mái, và rồi không nói gì thêm. Nhưng tôi không thể làm thế; tôi ngồi thẳng người, căng thẳng dựa vào chỗ, lắng nghe từng âm thanh của con đường ngoài kia.

Xe ngựa lặn những vòng quay đều đặn, và người bạn đồng hành bình tĩnh ngủ. Ánh sáng thành phố rơi lại phía sau chúng tôi, và giờ đây không có gì giữa tôi và đích đến của cuộc hành trình, ngoài những giờ du hành trống rỗng.

Tôi hẳn phải gà gât trong trạng thái lơ đãng khổ sở và rã rời, khi chiếc xe ngựa giật xóc lên dừng lại. Cú nảy mạnh đến mức tôi gần như bị quăng ra sàn. Tôi nghe thấy người của tổng giám mục ca thán cực độ, và rồi mở tung cánh cửa, nhảy xuống con đường. Bên ngoài là tiếng la hét và vó ngựa. Kinh ngạc, tôi tự hỏi có phải chúng tôi bị mất bánh xe, nhưng ngay lập tức, tôi nhận ra sàn xe ngựa vẫn thẳng bằng. Khi cánh cửa đóng sầm vào mặt, tôi đang ở bên cạnh nó, bị vật xuống sàn và cố gắng đẩy vô ích để nhìn qua khung cửa sổ ti hí.

Ngoài kia là tiếng ồn của xô đẩy và một tiếng kêu thất thanh chói tai, và rồi tôi chạm vào cánh cửa bị kẹt, những ngón tay tôi kéo lê tóm lấy khi nó bị giật mạnh mở ra từ bên ngoài. Rồi, lúc nhìn thấy ai đứng lấp trước cửa, tôi phát ra một tiếng nấc nhỏ hoảng sợ.

Gương mặt Domenico tái xám như tro dưới mái tóc rực rỡ, cơn giận tỏa sáng trong mắt anh là một màu bạc dữ dội còn hơn cả thanh gươm anh đang giữ. Anh dường như vượt hẳn trên tôi như một thiên thần báo thù, và tôi co rúm lại chỗ ngồi, quá sốc để có thể lên tiếng. Tôi nhớ đã ước anh hãy giết tôi ngay lúc đó; bất cứ thứ gì hơn là nhìn về mặt ấy. Anh không lên tiếng, chỉ ném cho tôi một cái nhìn giận dữ kiềm nén, và đóng sầm cửa lại sau lưng. Bên ngoài, một giọng đàn ông gào thét; cỗ xe ngựa kéo kẹt khi những con ngựa bị ném vào vòng cổ, và chậm rãi, đoàn tùy tùng bắt đầu quay đi. Tôi bắt gặp cái nhìn lướt qua trên gương mặt Domenico, khi ngọn đuốc những kẻ theo sau anh để lại màu vàng rực rỡ trong đêm; rồi khi chúng tôi băng qua chúng, anh chìm lại trong bóng tối. Tôi có thể cảm giác anh căng cứng với cơn điên tiết tôi đã từng thấy trên biểu cảm ở anh; nó tỏa ra từ từng dây thần kinh trên cơ thể anh, đốt cháy tôi mãnh liệt như anh đã từng khao khát làm trước đó.

Domenico không lần nào phá tan sự im lặng, trong suốt cuộc hành trình trở về. Tôi ngồi thành một mớ lộn xộn trong góc xa nhất so với anh, không dám nói ra câu hỏi đang thiêu đốt tâm trí tôi: bằng cách nào anh tìm được tôi nhanh đến thế? Có lẽ anh thật sự là quý dữ. Làm thế nào anh có thể khám phá ra âm mưu của người chú anh?

Giờ đây anh ngồi cứng nhắc, không cả nhìn vào tôi, và sau một ánh mắt khế liếc qua gương mặt anh, tôi cảm giác có phần vui sướng. Tôi không thể chịu được cơn giận dữ trong mắt anh. Tôi không dám suy ngẫm anh sẽ làm gì, hay suy ngẫm tới thứ gì khác nhiều hơn việc tại sao anh đã biết tôi bỏ đi sớm tới chừng ấy.

Cỗ xe ngựa lắc lư dừng lại. Những ngón tay trắng cứng cáp ngoạm vào cổ tay tôi, và tôi nửa như bị kéo lê

xuống bậc cấp vào sân chính cung điện, thẳng đến cầu thang gác Titan. Domenico không nhìn xung quanh; anh đang di chuyển nhanh đến mức tôi không thể theo kịp, và tôi hỗn hển khó thở khi cơn đau xóc hông đâm vào mình. Hành lang cung điện tối tăm, thỉnh thoảng - chỉ có những tên lính gác trên trời nhìn, miệng há ra, khi chúng tôi đến căn phòng Domenico thường sử dụng như phòng làm việc. Nơi ngưỡng cửa, anh thả tôi tự do, với một cái giật tàn nhẫn, và nói với một trong những người lính.

“Mang những kẻ tôi tố đó đến đây cho ta. Và tên sao chép bản thảo, để viết bản cáo trạng.”

Khi người đàn ông hấp tấp bỏ đi, Công tước quay lại chỗ tôi. Tôi đã nhún chìm hai gối xuống giữa sàn, đôi chân quá lão đảo với sự phản ứng lại khiếp sợ để giúp mình đứng vững, tôi không dám nhìn lên, nhưng tôi biết anh đang di chuyển về phía tôi, và giờ đứng ngay trên tôi, lưỡng lự. Tôi có thể cảm thấy sự ác liệt dữ dội phía trên đang đe dọa tôi như một cơn bão lớn. Rồi, khi tôi bắt đầu hướng mắt lên chống lại sự sẵn sàng của mình, tiếng sột soạt của những bước chân vang lên ngoài cửa.

Người lính gác đã trở lại, và đi cùng là những tên lính, thành từng cặp, giữa mỗi cặp là một người tù nhân. Tôi chăm chăm nhìn họ sững sờ, đang tự hỏi họ đã phạm tội gì và tại sao lại bị đem đến đây; thì tôi nhận thấy một trong số họ và bắt đầu đoán ra.

Việc xét xử, nếu đó có thể gọi là việc xét xử, chấm dứt chỉ trong vài phút. Đó là một trò phán xét khô khan; Domenico buông ra lời buộc tội; những người đàn ông, đang cam đoan hay biện hộ họ vô tội, bị k án và tuyên bố chết vào ngày kế tiếp. Người tù nhân thứ nhất là người lính đã giao tôi cho người của tổng giám mục - tội của anh ấy là nhận hối lộ, nên đã phản bội Công tước, và anh ấy bị kết án treo cổ. Hai người tiếp theo là hai lính gác tại cổng cung điện - tội của họ, không được làm rõ, là lơ là nhiệm vụ. Một người gào lên rằng anh ấy được thông báo Công tước sẽ không bao giờ bắt kịp tôi lần nữa mà không có lời chứng nhận của anh ấy, nhưng Domenico, trắng bệch hơn bao giờ hết, không mảy may đáp trả. Người sao chép đang run bần bật đến mức không thể giữ chặt cây bút; rồi, trước sự kinh hoàng, tôi nhận ra người tù thứ tư là một phụ nữ.

Cô ấy thở dồn dập và tóc tai rối bời, với một vạch dài lởm chởm nơi má cô. Nó nhìn như thể cả một mảnh da đã bị xé tươi ra, và khiến cô đau đớn, vì cô ấy đang khóc và vẫn đặt những ngón tay lên chỗ vết thương theo một cách không tin nổi. Cũng có những dấu vết đáng sợ, trên cổ và tay cô, và tôi biết cô ấy hẳn phải bị những người lính gác thô lỗ kéo đi. Khi nghĩ chính bản thân mình bị buộc tội mưu phản, cô ấy không cả biện hộ; cứ như không hiểu chuyện gì đang xảy ra cho mình. Tôi nhớ lời hứa nhẹ nhàng của tổng giám mục, về việc sẽ thay chỗ tôi bằng người phụ nữ sẵn lòng nào đó và run rẩy. Tôi hẳn phải tạo ra vài âm thanh khi anh tuyên án cô, nhưng anh ngay cả khẽ đưa mắt nhìn quanh cũng không.

Đoàn người dường như kéo dài vô tận, âm thanh những lời kết tội vang lên trong tai tôi như một lời cáo trạng. Tôi run bần cúi sụp người xuống sàn, trong một cố gắng để ngăn tai mình lại - những người lính, người hầu, bất kỳ ai có thể nhúng tay vào việc trốn thoát của tôi, đều đang trả giá bằng mạng sống họ. Đây là cách tra khảo của Domenico, để trừng phạt tôi với những tiếng khóc than kết tội, để tôi biết rằng trách nhiệm thuộc về tôi. Ngay cả hai người hầu của tổng giám mục - những người vô tội - cũng bị quy cho sự trừng phạt với người đàn ông mà mình không thể chạm tới.

Khi người tù nhân cuối cùng bị dẫn đi, chỉ có sự im lặng ngoài tiếng sột soạt điên cuồng của cây viết lông ngỗng từ người chép mướn. Hồng hách, Domenico giờ tay ra.

“Sirrah, Tên Sao Chép.”

Người đàn ông nhanh chóng nhìn lên. “Thưa Đức Ngài, chúng chắc chắn là chỉ mới vừa xong... Lời khởi tố của Đức ngài quá... nhanh đến kinh ngạc, tôi không dễ viết chúng... Tôi chỉ mới hoàn thành được phân nửa như mong đợi.”

Đôi mắt đen rớt xuống tờ giấy trong tay Công tước, và vẻ khinh khỉnh xoắn lấy môi anh. “Người có thật sự là tên sao chép không, sirrah, hay là một thằng bất lương vô học?”

Môi người chép thuê mở ra rồi đóng lại, nhưng không phát ra lời nào. Việc cái chết đến rước đi đã làm anh ấy hoảng sợ đến mức bàn tay mất đi sự bình tĩnh; thật là kỳ công khi anh ấy đã nhớ được tên những lời xử tử đó. Tôi không nhớ đã mình đã nghe chúng.

“Người hân phải muốn rèn luyện thêm.” Giọng Domenico là lời thì thầm như tẩm thuốc độc. “Viết một lệnh thi hành khác, rằng sẽ cải thiện nét chữ người vội vàng, và đặt tên chính người lên đó.”

Người đàn ông phát ra một tiếng khóc hoảng sợ, và âm thanh chọc thủng tôi. Tôi cảm giác bằng cách nào đó tôi phải ngăn chặn vụ án mạng cuối cùng, hoàn toàn trái đạo đức này lại; tôi không còn gì để mất, vì tôi sẽ chết trong vòng một giờ. Tôi ngược lên, nước mắt chảy dài xuống má.

“Đức ngài, người đàn ông này không phạm tội ác gì. Ngài ấy thậm chí không sao lãng nhiệm vụ. Tại sao ngài ấy lại phải chết?”

Tôi thấy những ngón tay anh siết chặt tờ giấy, nhưng mặt khác, anh không tỏ dấu hiệu nào là đã lắng nghe. Trên thái dương anh, một mạch máu đang đập, và đột nhiên, giọng anh vang lên, nghẹn lại và hung dữ.

“Sirrah Kẻ Phác Thảo Công Văn, biến ra khỏi mắt ta, và nhanh lên!”

Người sao chép không cần mệnh lệnh thứ hai: anh ấy lẩn mất như thể mọc cánh trên gót chân. Domenico đứng bất động, cơn đỏ kè nguy hiểm mờ dần trên gương mặt anh, và từ từ, vẻ kiên quyết đã mạnh mẽ tụt dốc lần nữa, bỏ tôi lại sụp người khốn khổ xuống giữa sàn.

Domenico bước tới bàn và ngồi xuống, trải những lệnh tử nhâu nát trước anh, và cầm cây bút lông ngỗng lên. Anh nghiêng đầu, mắt không nao núng, vậy mà tôi biết anh không thấy thứ gì trước anh. Anh đọc từ đầu đến cuối từng lời buộc tội, với sự chú ý giả vờ trước khi kí vào, và tôi tự hỏi có phải anh đang đợi tôi suy nhược và van xin lòng nhân từ hay không. Tôi có thể thấy sự nguy hiểm bùng cháy trong anh dữ dội nhiều và nhiều hơn nữa, thế mà sự chậm rãi của anh là sự chậm rãi miễn cưỡng, như thể anh bất đắc dĩ để kết thúc.

Anh ký vào trát lệnh cuối cùng, và ngchăm chăm nhìn vào bầy mạng sống trải tra dưới hai tay; rồi anh xếp chồng chúng lên cùng nhau cẩn thận, và đặt nó qua một bên. Tôi thấy anh tập trung sự chú ý khi nhìn xuống - rồi, chậm chậm, anh với ra để cầm lên thứ gì đó nằm nửa giấu kín giữa những tờ giấy. Một con dao.

Anh hân phải đã dùng nó để gọt bút, và tôi có thể thấy con dao sắc bén trong thanh nhả, với những ngón tay quay nó hết lần này đến lần khác. Ánh đuốc lóe sáng trên lưỡi dao chậm quay làm sáng lên gương mặt Domenico với vẻ đẹp của một thiên thần gãy cánh; ánh sáng trong đôi mắt đen của anh là vẻ mê hoặc tuyệt đối, và anh chạm vào thứ kim loại bằng thép sắc bén đầy khoái lạc, như thể đang làm tình với nó. Rồi, khi nâng mào, anh trừng trừng nhìn thẳng vào tôi, và tôi biết anh có ý giết mình.

Mũi dao gơ ra. Những ngón tay của bàn tay phải anh hồ hững nắm ngay cán. Rồi anh nhẹ nhàng búng tay còn lại.

Tôi đứng dậy chậm chạp, và đến bên anh bằng cảm giác nhẹ nhõm kỳ lạ nhất. Nếu anh giết tôi, tôi sẽ chẳng nhớ buổi tối này. Anh nhẹ xoay ghế để quan sát tôi, con dao nằm giữa hai bàn tay anh, và tôi quỳ xuống cạnh anh. Tôi có thể cảm thấy cái nhìn chăm chăm của anh dừng lại nơi cổ họng trần của tôi; đến một thoáng lâu anh bất động, và rồi tôi bắt gặp ánh mắt anh, thấy ngọn lửa sáng rực trong chúng.

Tôi không bao giờ thấy anh di chuyển. Con dao bay dọc phòng, rớt xuống với một tiếng keng ở nơi nào đó trong bóng tối, và rồi anh rời khỏi ghế, thét lên khản giọng để tôi được mang đi khỏi tầm mắt anh.

Run rẩy đến mức không thể đứng, tôi được nâng dậy và dẫn đi. Tôi có nửa trông mong được mang đến ngục tối, và hoàn toàn sốc, tôi thấy bản thân trong phòng ngủ của chính mình: căn phòng tôi đã bỏ lại nhiều giờ trước đó, và nghĩ sẽ không bao giờ thấy nó lần nữa. Họ để tôi lại một mình, và, cuối cùng, quá kiệt sức để nghĩ về bất cứ gì khác xa hơn, tôi ngã xuống giường, ngủ như thể mình đã chết.

Tôi thức giấc với cảm giác kinh sợ. Những sự kiện như cơn ác mộng đêm trước đã mờ dần, và chỉ khi tôi nhận ra chiếc giường dốc tôi ít khi ngủ được, tôi mới nhớ lại. Tôi nằm yên, sợ hãi, ghép từng mảnh ký ức lại với nhau rằng làm sao tôi có thể ở đó, mãi đến khi Niccolosa - một Niccolosa im lặng, hững hờ - đến để đánh thức tôi. Nhìn vào đôi môi gập lại và gương mặt vô cảm, tôi tự hỏi bà biết được bao nhiêu chuyện đã xảy ra tối qua, nhưng không cách gì biết được từ điệu bộ bà

Dù chỉ mới tỉnh mơ, những người khác đã dậy trước tôi - tôi có thể nghe tiếng bước chân hỗn loạn trong hành lang, và những giọng nói trong phòng đợi, và tôi tự hỏi trong một thoáng hoảng sợ, những án tử hình

có đang được thi hành ngay trước mắt không. Rồi tôi nhớ ra. Hôm nay là buổi sáng Domenico đăng quang, và trong khi những cái chết anh ra lệnh được ban ra, những chuẩn bị vẫn tiếp diễn cho ngày anh lên ngôi.

Niccolosa chạm tay tôi. “Quý cô, cô phải thay y phục. Cô sẽ cưỡi ngựa trong đám rước đăng quang, hãy nhớ điều đó.”

“Không, không phải bây giờ. Công tước sẽ thay đổi suy nghĩ sau khi...”

“Nhưng người hầu của ngài ấy đã mang đến váy áo cho cô chưa đến nửa giờ trước, và đây là một lá thư cho cô - ngài ấy mong muốn cô mặc riêng nó cho hôm nay.”

“Một lá thư?” Tôi hoài nghi chầm chầm nhìn khi bà giơ ra một tờ giấy đóng kín, gấp lại, và phá lớp sáp ong bằng những ngón tay bắt ngờ run rẩy.

“Ippolito sẽ đến đón nàng vào hai giờ trước giữa trưa.” Bức thư nói mà không chào hỏi hay đề địa chỉ. “Hãy sẵn sàng trong tình trạng đi bằng qua thành phố, và nói cho bà già đó rằng nếu nàng xuất hiện thấp kém hơn con gái một Công tước, bà ta sẽ trả lời cho việc đó.”

Bức thư ký tên, với những nét rạch, đầy kiêu ngạo. “Cabria.”

Sau một thoáng, tôi bắt đầu cười lớn. Tôi lẽ ra nên biết không gì có thể thay đổi những kế hoạch của anh mới phải. Buổi lễ sẽ tiếp diễn như anh ra lệnh, và tôi sẽ bắt chước phần người vợ chưa cưới của anh trước nửa số chính khách ở Italia - và nếu sau đó, anh chọn giết chết hay vứt bỏ tôi, tôi sẽ đáp ứng ý định của anh.

Niccolosa nhìn lo âu. “Quý cô...”

Tôi xoay sở nuốt xuống tiếng cười trước khi nó vỡ thành tiếng khóc. “Tốt thôi, cháu sẽ tuân theo mệnh lệnh của Đức ngài.”

“Trước hết cô cần ăn, cô gái. Có đủ thời gian để c

“Không.” Tôi lắc đầu, và môi bà siết lại.

“Như ý cô, thưa cô.”

“Cháu xin lỗi, Niccolosa.” Tôi cố gắng mỉm cười. “Nhưng cháu lo sợ quá. Thức ăn sẽ khiến cháu buồn nôn.”

Bà gạt đầu và không nói thêm nữa. “À, ta sẽ gọi người của cô.”

Khi bà di chuyển đến phía sợi dây chuông, tôi chưa chút nói. “Những người mặc những chiếc áo choàng che giấu cho cháu đâu?”

Bà không giả vờ hiểu lầm tôi. “Họ sẽ mang áo khi tới. Chúng được làm theo lời yêu cầu của Đức ngài.”

Cánh cửa mở để vài người hầu mang gánh nặng của những chiếc áo tràn đầy rực rỡ vào, khiến tôi hỗn hển và chạy tới trước, cẩn thận chạm vào chúng, vì sợ hãi chúng có thể tan biến mất. Trong một thoáng, tôi say mê. Rồi tôi nhớ ra những chiếc áo này là để tô điểm cho kẻ mạo danh; chúng càng đẹp đến bao nhiêu, thì lòng tôn kính của cung điện càng như lời nhạo báng nhiều bấy nhiêu. Tôi càng xinh đẹp thế nào, họ sẽ càng cười nhạo sau lưng tôi, phá ra cười sau ống tay áo trước thói trơ tráo của tôi, biết rằng tôi chẳng là gì hơn ngoài một con rối bị lời ra lệnh của Công tước giật dây. Và vì lòng kiêu hãnh của mình, tôi không thể - sẽ không - thừa nhận rằng việc phẩm giá tôi bị chiếm đoạt ném đàng như túi mật.

Cuối cùng, không dư được phút nào trong một tiếng rưỡi sẵn sàng, vì Niccolosa đã lướt qua lời nhắc của Domenico, và quấy rầy tôi cực độ với phục trang, cứ như tôi thực sự là thứ tôi giả vờ trở thành. Quá trình lâu và phức tạp đến mức tôi cảm giác mòn mỏi khi đứng bất động trước khi bà tuyên bố công việc hoàn tất.

Chiếc áo váy là một bộ y phục màu bạc, được khâu với kim cương trong một hoa văn cuộn tròn của lá và hoa, như một mùa hạ đóng băng, quá nặng đến mức tôi khó di chuyển. Trên nó là một chiếc áo khoác không tay, trải ra phía sau tôi là những nếp gấp không đếm xuể kiểu màu bạc: một mũi đan trơn vắt ngang nằm trên ngực, một chuỗi hạt kim cương đính quanh cổ, và nhiều thứ nữa mắc vào rặng ngời trên tóc tôi như một chiếc áo choàng đen. Là lời yêu cầu của Công tước rằng tôi mặc như thế, buồng lỏng trông như một cô

trình nữ, và không một chuỗi ngọc trai và kim cương xoắn ốc nào có thể ngụy trang lời chế giễu phía sau sự ngơ ngác giả dối sự trong trắng đó.

Khi nhìn vào tấm gương, tôi không nhận ra bản thân mình. Không còn dấu vết nào là kẻ lao dịch của Celia, không còn vết tích nào của cô gái đã van nài tự do vào đêm đầu tiên, mà là một thoáng sợ hãi trong đôi mắt xám. Nhưng giờ đây nó là nỗi sợ hãi của một mắt xám khác. Với một nụ cười nhỏ cay đắng, tôi chú ý sự tương phản giữa cô dâu và tình nhân; vải batist màu bạc che kín phần ngực của chiếc áo tôi, và đặt gương mặt tôi trong những thứ cổ xấp nếp đẹp như mạng nhện.

Niccolosa đang quan sát tôi trong tấm kính; rồi, như đã làm một lần trước kia, bà vỗ về tay tôi.

“Ta sẽ tìm ngài Ippolito.” Bà nói và bỏ tôi lại.

Để giữ không cho ai lại gần, tôi bắt đầu bước đi trong phòng, học cách xoay sở với chiếc áo thụng bạc nặng trĩu. Tôi thấy tôi đã kéo lê đuôi váy dài lê thê sau mình như một con ngựa kéo xe, cố gắng với sức lực tới trước với bước đi đầu tiên, nên gánh nặng sẽ lướt đi êm dịu hơn sau tôi. Tôi chỉ tính toán để quay một vòng hoàn toàn nhẹ nhàng khi nghe tiếng cửa mở từ cuối phòng.

“Nếu cô đã sẵn sàng, madam...” Ippolito vội vàng tới, lộng lẫy trong màu nhung xám đậm, và môi anh rớt xuống trong nửa câu chào mừng cổ vũ.

Tôi gật đầu và chậm rãi bước tới chỗ anh ấy. Thử di chuyển nhanh là một nỗ lực vô vị; tôi phải bước những bước dài, nhẹ nhàng giữa tiếng loạt xoạt của lụa và bạc. Ippolito đang đứng quan sát tôi như một người bị thôi miên, rồi anh nuốt xuống và ngậm miệng lại.

“Chà, madam.” Nụ cười thân thiện của anh lan khắp gương mặt lần nữa. “Trong một phút, tôi nghĩ mình phải chào đón một hoàng tộc vô danh! Tôi chưa bao giờ thấy một quý cô nào xinh đẹp hơn.” Anh nghiêm chỉnh thêm vào.

Tôi nhìn lên anh lo lắng. “Tôi sẽ làm Công tước hài lòng với vai con gái của Savoy chứ?”

Một thoáng - tôi nghĩ là thương hại - lướt qua gương mặt tối tăm của anh ấy. “Cô ấy sẽ khó có cơ hội nổi trội như cô. Nhưng đi nào.” Anh ấy lên tiếng với sự mau lẹ bất ngờ. “Cô sẽ đi trên một chiếc kiệu mở đến thánh đường, và tôi đã bị hăm dọa sẽ bị lưu đầy hay chết - hoặc giả là cả hai - nếu cô trễ dù một chút so với thời gian đã định. Nên đừng nghĩ về bất cứ thứ gì có thể làm lòng phiền muộn và làm chậm bước đi!”

Phần lớn cung điện đều leo lên ngựa sẵn sàng, và đang đợi khi Ippolito dẫn tôi xuống cầu thang gác Titans, giữa hai con thú khổng lồ. Khi tôi đứng nơi đầu bức tượng, những gương mặt đối diện từ phía sau không quay lại chòng chọc nhìn tôi, và tôi nhận thức được sự im lặng giả tạo, trải căng ra về ngoài từ bước chân như những vòng tròn của bể nước. Tay tôi hẳn phải siết chặt lấy tay Ippolito, vì anh ấy khẽ liếc nhanh về phía tôi, và dẫn tôi xuống chiếc kiệu đang đợi.

“Công tước ở đâu?” Tôi không thể ngăn được câu hỏi.

“Vẫn còn trong phòng ngài ấy, đang nguyên rửa những người của mình.” Đôi mắt Ippolito lấp lánh. “Tôi thà trông nom năm mươi người phụ nữ, với tất cả thói hỗn xược, tất cả sự ám ảnh của ma quỷ, còn hơn là thỏa thuận với Đức ngài của tôi khi ngài ấy trở nên hết sức rõ ràng! Một quý cô thanh nhã nhất khi đó với ngài ấy chẳng khác nào một kẻ luộm thuộm, và ngài ấy sẽ nguyên rửa nhiều hơn chính bản thân ác quỷ của ngài nếu mọi việc không như ý khi ngài ấy có chúng. Ngài ấy có ý đi cuối đám hỗn loạn để đám đông có thể há hốc mồm khi ngài ấy đến.”

Tôi cười trước vẻ khoan dung trong giọng anh ấy, nói, “Cẩn thận đừng để ngài ấy nghe anh.” và anh ấy cười lớn.

“Tôi nói ngài ấy đang khoác lác lừa người, và ngài ấy cười, như một con mèo đực được nuôi nấng no đủ, nói, ‘Ta sẽ cho họ biết mà không cần phải hỏi người nào là Công tước.’”

Anh ấy đưa tay đỡ tôi lên kiệu, và khi Niccolosa và những cô hầu nặng trĩu xung quanh tôi, sửa soạn cho đuôi áo tôi, tôi nhận thức lần nữa về sự im lặng đang tiếp diễn. Nhưng đôi mắt của các cận thần đang dõi theo từng cử động của tôi, như thể chờ điều báo gở nào đó, gần như thể họ quan sát Domenico. Rồi, trước vài tín hiệu tôi không thể thấy, những người bọc hậu bắt đầu leo lên ngựa, và những kỵ binh di chuyển tới

trước vào chỗ. Những người hầu trong trang phục trắng cười những con ngựa đen lớn thò cổ ra từ chiếc kiệu, và những cậu tiểu đồng trong chế phục giống nhau đang trên lưng ngựa như một tấm màn lụa trên đầu tôi. Trong một thoáng, tôi cảm giác như thể mình đang lặng người đi trong lời nói dối tôi phải diễn, nhưng đã quá trễ: Không gian đầy ngập những tiếng móng ngựa lóc cóc, tiếng nhạc cử lên khi đám diễu hành ra đi. Tôi không thể quay lại nhìn để thấy Domenico có đang theo sau hay không, vì on ngựa và các kỵ binh chậm lại trong nhịp điệu của họ, tôi đu đưa nhiều đến mức gần như bị ném văng đi.

Trong suốt hành trình tiến tới bằng qua Diurno, tôi đang đợi một sự vạch mặt mà chẳng bao giờ đến. Tôi đã quá chắc chắn rằng ai đó sẽ nhìn thấu sự mạo danh của tôi, rằng tôi không thể tin được trong tiếng reo hò và những lời ban phúc hét vào tôi trên những con đường. Ngay khi đoàn diễu hành đổ tràn người ngựa ra trước những tấm ván cửa bằng đồng thiếc, tôi choáng váng trước tiếng ồn và chuyển động của chiếc kiệu.

Niccolosa cười ngựa trước tôi, một dáng người không hợp trên lưng ngựa, và bà bên cạnh tôi để xoay sở với chiếc áo công kênh trong khi tôi đợi ai đó nói cho tôi biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo. Cứ như thể tôi bị cơn ác mộng mà trong đó mình là người duy nhất không biết lễ nghi; tôi không dám lay động một bước vì sợ hãi sẽ gây ra sai lầm chí tử.

Rồi, với một tiếng kèn trumpet âm ỉ, cánh cửa bật mở rộng, và dân chúng tràn tới trước vào trong thánh đường thấp sáng ánh đuốc.

Bên trong sáng rực như ban ngày, ánh sáng lóa mắt của vàng và những màu sắc, mái vòm cao làm những người dân ông cùng phụ nữ như bị thu nhỏ lại như những con côn trùng phấn khích khi bay vào chỗ. Tôi đứng và quan sát họ với nỗi sợ hãi cũng nhiều như dân chúng ngoài kia - sớm thôi, tôi nghĩ, họ sẽ nhớ ra tôi không có quyền gì ở đây và sa thải tôi.

Tiếng kèn trumpet om sòm lần nữa; những mái đầu quay lại để đăm đăm nhìn ngược lại lối đi trung tâm giữa thánh đường, và tôi co người theo bản năng. Rồi ai đó - tôi không bao giờ nhìn được đó là ai - nắm lấy tay tôi, thúc giục tôi đến trước. Tôi lặng người tuân theo, bước đi đến bệ thờ phía xa và tạm dừng lại khi được bảo, tại chân bực ngự chiếc ghế đất nước của người Cabria. Chỉ khi đó, tôi mới nhận ra bản thân đang đứng một mình và trước cả toàn giáo đoàn.

Trong khoảnh khắc, tôi muốn quay lưng và bỏ chạy. Nhưng ngay cả khi tự chăm chú nhìn vào mình, những tiếng trống chòng chành háo hức bắt đầu dội lại xung quanh các bức tường. Nhìn ngược lại, tôi thấy những thầy dòng đang đu đưa những lư hương, cầm một cây thánh giá đá quý trên cao; rồi dáng người cao của tổng giám mục, gương mặt là một chiếc mặt nạ hết sức say mê bên dưới chiếc mũ tế rực rỡ. Hàng những tăng lữ theo sau ông, và phía sau họ, chậm rãi, oai vệ, Ippolito, Piero, Sandro bước đi, cùng tất cả viên chức trong cung điện. Giờ đây tiếng trumpet ngân lên to gấp đôi, chói lên với kiêu hãnh, và tôi nghe một tiếng thở dài thườn thượt run rẩy chạy xuyên suốt quần thần. Quay lại, tôi nhìn lên và thấy Domenico.

Anh đơn độc giữa tất cả cung điện - và tôi, trong sự phục tùng đề nghị của anh - đã làm ngơ sắc lệnh. Bên cạnh chiếc áo choàng đăng quang để tang trắng lệ của anh, từng người khác dường như bằng cách nào đó trở nên lờ lẹt hoặc giả là bất thủ.

Anh đang mặc màu bạc từ đầu tới chân, rực cháy với ngọn lửa trắng từ lớp vỏ của những viên kim cương. Chúng lóe lên sắc xanh trắng trên tay anh, và trong tai anh, và trên áo lễ của chiếc áo choàng không tay lớn lướt qua mặt đất trước anh, kiên quyết với món đồ vàng chạm bạc. Anh đứng ra không thể mang được sức nặng đó mới phải, nhưng anh di chuyển ung dung đến bệ thờ, mái đầu không đội gì ngẩng cao ngạo mạn. Gương mặt đẹp đẽ của anh cháy rực ngọn lửa kiêu hãnh, và một nụ cười rất nhẹ giấu cột thoáng qua trên môi, tựa hồ lòng tôn kính anh nhận được không gì hơn quyền lợi anh đáng được hưởng. Anh không đánh mắt sang trái hay phải khi bước đi, nhưng hơi thở tôi gần như mắc nghẹn mê tín trong cổ họng. Anh trông nguy nga trắng lệ, đẹp đến điên cuồng: như Lucifer khao khát trèo lên ngai vàng của Chúa.

Cái nhìn chăm chăm tối tăm quét qua tôi không thấy được khi anh băng qua, và leo lên những nấc thang trên bực. Rồi tổng giám mục di chuyển tới trước, và trong sự thỉnh lặng đột ngột, lễ đăng quang bắt đầu. Tất cả những gì tôi hồi tưởng lại được, là hình dáng đỏ tươi di chuyển xung quanh một hình dáng bạc; mùi hương trầm và hương thơm những cánh hoa hồng vương vãi dưới chân; và giây phút khi tổng giám mục nâng chiếc vương miện Công tước lên và đặt lên mái tóc sáng ngời của Domenico.

Người đàn ông già cả làm việc ngay lập tức, nhưng trước khi ông làm xong, giáo đoàn nhồi nhét lại đã mờ

hội khẽ nhại. Tôi có thể nghe tiếng Sandro thở nặng nhọc, như một con chó, và ngay cả đứng tại đây, tôi có thể thấy mồ hôi tỏa sáng trên Công tước và vị giáo sĩ cấp cao. Nhưng cuối cùng, với một lời ban phúc lành, tổng giám mục kéo lùi lại, và hình dáng bạc đứng một mình trước chiếc ghế của đất nước; cả nhóm người hội họp sụp gối quỳ xuống một chân với tiếng sột soạt giòn tan như tiếng những con dơi vỗ cánh. Tổng giám mục bước tới lần nữa và quỳ xuống để đưa lời thề tận trung; rồi mái đầu đội vương miện quay đi, và đôi mắt đen gặp mắt tôi trong một mệnh lệnh im lặng, không cách gì lay chuyển được.

Chậm chạp, không nhận thức được mình đang làm gì, tôi bước tới chân bực. Một bàn tay trong đôi găng dẹt thêu giờ ra, và tôi hôn lấy bàn tay ấy, giữ cho đầu mình cúi xuống vì sợ thấy gì trên gương mặt anh. Rồi tôi thấy bản thân mình đứng lên; những ngón tay đeo găng nhẹ giữ đôi bờ vai tôi, kéo đầu tôi xuống, và Công tước hôn tôi ở cả hai má và, kéo dài, trên đôi môi.

Tôi gần như suýt ngã khi lùi lại. Đó không phải là hành động bất chợt bốc đồng do chấn động; anh đã cố ý làm thế, một cử chỉ cố tình trước phần vĩ đại nhất trong Italia. Có phải nó là sự hất hủi của anh, thực hiện với buổi lễ tàn nhẫn, hay chỉ là cử chỉ chào mừng trang trọng với người được cho là vợ anh?

Tôi không nhớ gì về phần còn lại của buổi lễ hay lúc trở lại quãng đường về lâu đài. Trí óc tôi đông quá đầy đòi hỏi kiên cường của nụ hôn Domenico. Mãi cho đến khi tôi thấy bản thân mình trong giữa bữa dạ yến, bị vây quanh tất cả các bên bởi âm nhạc, tiếng cười, tiếng ồn từ trò hề của những tên lùn xit và ngu ngốc, tôi mới thức tỉnh khỏi cơn mơ đã giữ lấy bản thân.

Những nhà đại sứ, ban đầu không tự nhiên và nghiêm trọng, đã bớt căng thẳng và rõ ràng trở nên thân mật hơn khi thấy vẻ phô trương giàu sang trải ra trước họ. Domenico đã chú ý rằng họ sẽ được phục vụ với tất cả thứ tốt nhất, và được chào mừng sự hiện diện bởi vẻ thu hút nhất từ những người vợ của những tên quý tộc, và giờ đây họ đã lạc trong bầu không khí thừa mứa và đang nồng nhiệt ăn uống như bất kỳ người nào trong cung điện. Tiếng ồn ở mọi nơi; bài hát và cuộc thảo luận gào thét lấp đầy đại sảnh được trang hoàng thẳng lợi. Sandro và ba tên bạn chí thân đang bước vào cung điện với một điệu khiêu vũ nhạo báng chiến thắng của Tử thần, trang phục đen và mang mặt nạ như những đầu lâu, tiếng gươm va vào nhau trong cuộc chiến nguy tạo. Bên cạnh, tôi có thể nghe Domenico đang cười lớn, gương mặt phẳng lặng nhẵn lại với vẻ vui đùa và hai gò má ửng đỏ vì rượu. Cứ như đêm qua việc anh đã gửi bảy người đến chỗ chết một cách trái đạo nghĩa, sa vào tội lỗi là điều không thể.

Anh đột ngột khẽ liếc xung quanh, và tôi nao núng. Xung quanh chúng tôi cuộc chèn lấn tiếp diễn không hề giảm đi, nhưng trong thoáng chốc đó, về kỳ lạ, không dò được trong đôi mắt đen của anh bỏ lại trong tôi cảm giác chẳng thể diễn tả bằng lời. Anh chuyển động lần nữa, bất ngờ đứng lên.

“Các đức ngài đại sứ của ta,” cái nhìn chăm chăm của anh quét về phía họ, “và những nhà quý tộc của ta, ta không thể chèn lấn hơn nữa tối nay. Hãy cứ vui vẻ khi ta vắng mặt - Cabira chào mừng các người.” Anh quay lại, nhìn xuống tôi mà chẳng thay đổi biểu cảm. “Và với nàng, tiểu thư xinh đẹp, ta chúc nàng ngủ ngon. Ta phải xa nàng trong một lúc.”

Tôi thụ động đứng lên khi anh chạm môi vào trán tôi, quay lưng. Cuối cùng nó đã đến - đây là lời từ chối của anh - kết thúc trò giả trang của tôi, kết thúc cả việc đăng ngọt giữ lấy sự yêu thích từ anh. Và nếu tôi không nghe lời tổng giám mục...

Tôi dừng lại giận dữ nghĩ. Có gì quan trọng chứ? Đã chấm dứt rồi, và đây là kết thúc. Domenico sắc bén nói, “Đi cùng ta.”, và rồi anh sải bước ra khỏi đại sảnh với người của mình sau lưng, và dấu vết kéo dài sau anh như một bờ biển chói sáng. Cánh cửa đóng lại. Anh đã đi, và ở đây chẳng còn gì.

Trong lòng tự trọng, tôi không thể làm gì khác ngoài gọi người và đến phòng của chính mình. Tôi có thể nghe tiếng rít suy đoán bắt đầu lớn lên; rồi ghì chặt hai tay để ngăn chúng khỏi run rẩy, tôi bỏ đi khỏi đại sảnh mà không một lần liếc lại phía sau.

Tôi bước nhanh, quên đi sức nặng của chiếc áo choàng bạc, và sớm vượt trước những người phụ nữ đang đợi - ngày hôm qua tôi lẽ ra không làm thế, nhưng sự siêng năng của họ đã giảm đi. Tôi đã tới đầu những bậc thang và quay đi dọc theo hành lang đầu tiên, thì một giọng thích thú vang lên. “Chà, quý cô, vậy là con phượng hoàng chết trong lửa rồi sao?”

Tôi quay mạnh lại. Piero đang đứng trong bóng tối của một cánh cửa gần đó, và khi tôi tạm dừng, hắn khinh khỉnh cựa quậy ngón chân nơi những nếp gấp sáng ngời ở váy tôi.

“Ngài ấy cung cấp cho cô một giàn thiêu đẹp gồm - ta không nghĩ ngài ấy có thể giữ một người đàn bà lâu đến thế, nhưng ta biết cuối cùng ngài phải mệt mỏi. Cuộc tẩu thoát đó của cô châm vào lòng kiêu hãnh của ngài ấy.”

“Ngài biết tôi chạy trốn đi?”

“Cô nghĩ ai là người nói cho Công tước chuyện đó? Ta đã nghe tổng giám mục nài nỉ cô làm chuyện đó ngày hôm qua, nhưng chưa bao giờ nghĩ cô sẽ ngu xuẩn đến mức đi làm theo lời lão ấy. Lão già khủ chỉ muốn cô đi khỏi để làm bằng phẳng đường lão, cô không thể thấy à?”

Tôi lờ đi sự chế giễu trong giọng hắn. “Tôi tự hỏi sao ngài phản bội ngài ấy! Không phải ngài muốn tôi bỏ đi hơn sao?”

Hắn nhẹ nhún vai. “Ồ, ta bị ép thôi. Con quạ già Niccolosa đến để tìm cô khi cô trẻ, và ta không có lựa chọn nào ngoài nói những gì ta biết. Trí thông minh của cô đâu rồi, để gấp gáp cho sự sa sút của mình đến thế? Nếu không phải giết cô sẽ làm hài lòng tổng giám mục, ta ngờ rằng bây giờ cô đã chết.”

Đột ngột, nước mắt siết chặt cổ họng, và tôi lặng người lắc đầu. Tôi đáng ra nên lướt qua hắn, nhưng hắn bước vào đường đi tôi.

“Giờ cô sẽ làm gì khi ngài ấy đã vứt bỏ cô - hay nói đúng hơn, ai sẽ là bạn đồng hành của cô?”

“Tôi sẽ không nghe ngài.” Giọng tôi run run, và hắn chớp lấy cánh tay tôi.

“Cô không thể lựa chọn. Trước kia cô không bị Công tước xứ Cabria quay lưng, nhưng giờ quyền lực không ai giúp đỡ của cô giảm rồi, ta nghĩ thế. Cô không thể hy vọng ngài ấy sẽ thay đổi suy nghĩ - ta có thể chứng thực rằng ngài ấy sẽ không làm vậy.”

Sự sống sượng trong giọng hắn làm tôi giật mình. “Tôi làm gì không liên quan đến ngài, thưa ngài.”

“Ồ, nhưng có liên quan đấy.” Tia sáng lóe lên kích thích trong mắt hắn. “Ta đã đợi điều này một quãng thời gian lâu. Ta có ý sử dụng cô trước khi Công tước phá hủy sắc đẹp cô cho những gã đàn ông khác.”

Tôi rùng mình; lời hắn nhắc lại định mệnh gần như không thể chịu đựng nổi của Maddalena. Rồi hắn bước một bước về phía tôi, cái ghì chặt hơn, và quàng tôi lại chỗ cánh cửa hắn bỏ lại. Tôi ngưng thở khi mùi hương hắn bám vào nhận chìm tôi, và tôi cảm giác cơ thể khăng khiu của hắn, giữ một sức mạnh đáng ngạc nhiên, cọ xát vào người tôi. Tiếng kêu ghê tởm của tôi bị môi hắn bóp chết, và xuyên qua phần váy dạt ngọc thô ráp của mình, tôi có thể cảm thấy hắn đang ghì chặt và vuốt ve đùi tôi.

Cơn giận dữ nóng bừng trào lên qua tôi ngay tức khắc, nhưng gần như ngay lập tức chết đi. Khốn khổ và một cơn trắc ẩn lạ lùng làm tôi tê cóng trong ưng thuận; cả hai chúng tôi đều bị bỏ rơi không ai nhìn nhận, ngoại trừ tôi biết việc ấy còn hắn thì không. Nên tôi để hắn hôn, chỉ rùng mình khi cảm giác hắn lần mò nơi áo dài tôi.

“Đây.” Giọng hắn đã thô ráp. “Nhanh nào. Sẽ không

“Không, hãy để tôi yên.” Bất ngờ, nhận thức thường ngày của tôi trở lại, và tôi cựa quậy để thoát ra. Piero chửi thề và rồi mau lẹ thả lỏng tôi ra và lùi lại.

“Ai đó?”

“Người đó sao, Piero?” Giọng Guido Vassari đến phía sau một quãng. “Một công việc lạ gần đây - chúng tôi được gửi đi để tìm con đàn bà nhơ bẩn của Đức ngài, và cô ta không có trong phòng.”

“Ngài ấy trở nên thẳng thắn với công việc!” Piero nghe ngưỡng mộ một cách uể oải

“Không phải ngài ấy đã gửi cô ta đóng gói trước khi tắm khăn trải giường lạnh đi lúc cô ta ngủ lần cuối?”

“Không cho đến khi nó được đóng gói để bảo a ta đến trong bí mật.” Giọng Guido như axit. “Sự lạnh lùng ngài ấy tỏ ra là để chứng tỏ tình yêu trinh bạch với con mắt những nhà đại sứ, dường như thế. Ngài ấy nói

họ sẽ nghĩ thứ gì đó tự phụ nếu ngài ấy lôi một cô gái lên giường trước mặt họ, nhưng giờ ngài ấy đã diễn xong, ngài sẽ vẫn làm những thứ cũ với cô ta lần nữa.”

Tôi nhận thấy sự cứng nhắc của Piero ngay cùng lúc nhẹ nhõm tràn lên trong tôi với sự áp ám hạnh phúc. Hắn chờ người nói. “Ngài ấy che đây tốt đấy.”

“Việc đó đối với ngài ấy dễ như thở. Nếu một con quỷ muốn vật thay thế, Công tước chúng ta có thể chẳng khác nào một nhà nói dối lão luyện. Tôi phải đi và kiểm cô ta - tại sao con chó cái đó có thể không về phòng một cách đều giả như vậy?”

Tôi nghe tiếng bước chân gã chết đi, và khi chúng biến dần, Piero quay lại tôi. “Đi nào.” Hắn vội vã nói. “Nếu ta không thể có thành quả từ sự thờ ơ của ngài ấy, ít nhất ta sẽ thu hoạch phần thưởng của việc tìm lại được cô. Cô tốt hơn nên cởi cái thứ phô trương đó ra trước khi đến với ngài.”

Tôi theo hắn mà không nói một lời. Tôi muốn hát lên, nhỏ nước mắt; thế giới bỗng nhiên huy hoàng lần nữa bởi Domenico vẫn muốn tôi, tôi không quan tâm mình chẳng là gì ngoài một mẩu bánh mì vụn cho sự thèm ăn của anh, một ngọn núi cho anh leo lên thắng lợi; nếu anh mang tôi trở lại bây giờ, tôi có thể giữ anh đến khi con gái Savoy tới. cảnh báo của Niccolosa làm Piero tránh xa khi hắn bước vào phòng sau tôi, và bà ngay lập tức bắt tay vào việc gỡ những chiếc áo choàng cho lễ đăng quang khỏi tôi. Cơ thể cảm tôi thấy nhẹ hẫng và không nặng nề khi chúng cuối cùng được nhắc ra; thật quá xa xỉ để được di chuyển tự do lần nữa, và lớp lụa của chiếc áo váy dựa vào tôi lạnh lẽo khi tôi theo sau Piero băng qua căn phòng chờ sơn vẽ dẫn đến cánh cửa phòng ngủ Công tước.

Domenico đang đứng tại lò sưởi khi tôi vào, nâng niu ly rượu trong một tay và chăm chăm nhìn xuống sàn với cái cau mày khó hiểu trên gương mặt. Trong một thoáng, tôi đắm đắm nhìn vào gương mặt đẹp ủ rũ của anh, và thậm trọng tự nói với chính mình rằng đừng nên yêu anh quá nhiều. Rồi anh ngược nhìn lên, mắt nheo lại, và vô cùng chậm rãi, đặt chiếc ly xuống.

Tôi đứng bất động, run rẩy, không nghĩ gì ngoài bóng tối ngập trong đôi mắt anh; rồi tôi thấy anh đuổi Piero với một chuyển động nhanh, mắt kiên nhẫn, và khi cánh cửa nhẹ đóng lại, anh với tới tôi trong bốn sải bước. Hai tay giữ chặt vai tôi, ấn đầu gối tôi mạnh mẽ vào chân anh; giữ tôi không thể chống cự, đầy khấn khoản, gương mặt quay lên anh. Rồi, dựa vào anh, tôi có thể cảm giác sự khuấy động của cơ bắp cứng cáp đốt cháy dưới cảm mình và có thể nhận thấy nhịp đập trong máu anh.

“Nàng đã đi đâu, để ta phải gửi người tìm nàng?” Giọng anh khàn đi. “Có phải nàng nghĩ tới việc trốn chạy lần nữa?”

Tôi lắc đầu vô vọng. “Em không trao giải những mạng sống khác hời hợt thế nữa.” Tôi trả lời, và những ngón tay anh đâm vào hai vai tôi.

“Vậy hãy nhớ, ta biết cách trừng phạt một tên phản bội thế nào.” Anh dịu dàng vặn lại, và tôi lại lần nữa nhận ra rằng anh ban ra cái chết cho những người khác như sự trừng phạt tôi, chứ không phải trừng phạt họ. Tôi cố thử quay đầu đi, nhưng cái ghì chặt của anh quá mạnh. “Nàng đang run.”

Giận dữ thiêu đốt tôi đột ngột, và tôi kéo đầu lại để nhìn vào mặt anh. “Đó không phải những gì ngài muốn sao? Một kẻ lệ thuộc run rẩy khác cúi mình dưới chân Cabria và cho lòng kiêu hãnh ngài ăn sự xu nịnh.”

“Đất nước nàng vay mượn khiến nàng táo bạo lên. Ta không nghĩ bản thân con gái Savoy sẽ dám thách thức ta thế này. Nào.” Anh kéo tôi dậy nên tôi đứng lảo đảo trước anh, vẻ rực rỡ trong mắt anh khiến tôi không thoải mái. “Đến lúc nàng trả cho lòng tôn kính một cách đủ đầy.”

Hai tay anh trượt từ bờ vai đến chiều dài của cánh tay để nắm lấy cổ tay tôi. Thong thả, anh ấn hai lòng bàn tay tôi vào ngực anh, và kéo chúng xuống cơ thể anh với sự hứng thú chậm chạp, đầy khoái lạc. Đầu anh ngả ra trước sau, cơ thể căng ra trong một đường cong ngoan ngoãn nghèo của sự phóng túng, từng bước một và tổng thể; tôi có thể cảm giác các cơ dưới da anh căng ra và biết rằng vẻ bình lặng, uể oải chế giễu của anh không gì hơn một chiếc mặt nạ. Anh đã vượt quá bình tĩnh cũng như tôi.

Tôi cảm giác như thể mình đã quên cách làm sao để thở. Máu đập vào đầu, và tất cả những gì tôi nhận nhận thức được là sự siết chặt tàn nhẫn của đôi tay Domenico, cảm giác làn da anh trơn mượt dưới lòng bàn tay tôi. Tôi nhắm mắt lại, vì vậy không thấy nhận biết của nó gia tăng trong mắt anh.

Khoảnh khắc tiếp theo, anh đã giật mạnh hai cổ tay tôi ra, nhưng dữ dội đến mức cánh tay tôi duỗi rộng; tôi thấy chính bản thân mình như con đại bàng dang cánh dựa vào anh, đầu tôi trên ngực anh, mặt tôi ngửa lên và mắt mở to trong cơn sốc. Với sự thông thả cố tình, anh cúi đầu xuống và hôn tôi.

“Nàng có thỏa mãn với tình trạng chúng ta bây giờ không, Felicia?”

Tôi chỉ vừa vặn nghe anh; tay anh đang cởi quần áo tôi, nhanh chóng, không ngừng, và tôi phải chiến đấu để giữ không đáp lại dưới những ngón tay âu yếm không thể chối từ của anh. Tình yêu cho anh tràn ngập tôi, dìm chết tất cả sự xấu hổ, tất cả ký ức; tôi phải bám lấy lý trí để ngăn bản thân mình đầu hàng vô điều kiện. “Em là - thần dân biết vâng lời của ngài.” Tôi hết hơi trả lời.

Môi anh chạm cổ tôi, làm cháy sém và nóng vội. “Và có ngọt ngào không khi hành động như một cô dâu? Nào, nói cho ta.”

Tôi nghĩ: anh hẳn không biết nó làm tôi tổn thương đến nhường nào. Thay vào đó, tôi nhẹ nói. “Chẳng có lời nào - em chưa bao giờ biết một lễ đăng quang như thế trước đó. Ngài muốn em phải nói gì?”

Anh nâng đầu lên, và cái nhìn chăm chăm của anh giữ lấy mắt tôi. “Bây giờ không còn gì có thể kiềm chế sự vĩ đại của ta.” Anh hôn phớt qua tôi. “Không cản trở hay sự xem khinh hoặc giả là cả những cuộc nổi loạn tầm thường nào ngăn được; đó chính là buổi lễ thuận lợi nhất nàng từng thấy.” Một nụ hôn lướt nhanh nữa. “... và nàng được hài lòng hạnh ta trao nàng.”

Bất giác anh nghe như một cậu bé háo hức được ngồi cá; trong thoáng chốc, anh sẽ bắt đầu khoe khoang khoác lác. Ham muốn được cười nhạo anh, để trêu chọc anh trong nỗi hạnh phúc nhẹ nhõm, tôi trang nghiêm nói. “Không gì có thể cản trở ngài bây giờ khỏi việc trở thành Công tước vĩ đại nhất từng được biết.”

“Tốt.” Anh nói khê khàng, đôi mắt thận trọng.

“Và không có lễ đăng quang hiếm có nào như vậy ở khắp Italia.”

“Tốt.” Những ngón tay anh đang lần theo đường cong của xương sống tôi trong một cử chỉ vuốt ve dứt khoát.

“Và những vinh dự ngài trao em rất ngọt ngào, và sẽ ngọt ngào hơn nữa nếu chúng không bị đánh cắp từ cô dâu thực sự của ngài.”

Tay anh dừng lại. “Sự chân thật của nàng thật tốt. Chúng là món quà của ta, nàng có chúng từ tay ta. Làm sao nó lại là ăn cướp?”

Câu chế nhạo khiến tôi im lặng, và tôi ngược lên chăm chăm nhìn anh gần như trong tuyệt vọng. Cuối cùng tôi nói. “Em sẽ không tranh cãi với một luật sư tài giỏi đến thế.”

Tay anh siết chặt quanh tôi mạnh đến mức tôi hốt hển. “Nàng thật là táo bạo quá mức, tiểu thư.” Anh nói, và hôn tôi cứng rắn, không vội vàng.

Tôi đã nửa hy vọng anh trả thù tôi bằng cách gây ra mùi vị đau khổ của sự chiếm hữu, hung bạo cho tôi thấy ai là chủ nhân. Nhưng anh dường như quên mất cuộc trả thù, và nụ hôn anh kéo dài cùng ve vãn đến ngọt ngào. Tôi run rẩy trong vòng tay anh. Hai tay anh di chuyển để chạm vào ngực tôi gần như thăm dò; rồi với sự khẩn cấp bất ngờ, anh cúi đầu, và tôi cảm giác đôi môi đói khát của anh. Một cách bản năng, tay tôi trượt qua làn da trắng ở đôi bờ vai anh, trong một cơn sốt để nắm lấy và giữ chặt; mãi đến khi tôi nghe anh nín thở dựa vào tôi, tôi mới nhận ra mình đã ấn móng tay sâu vào lưng anh. Rồi anh mang tôi ngược trở lại giường và tôi từ bỏ bản thân vào trạng thái ngây ngất của hiện tại, hãnh diện trong sức mạnh ấy giằng lấy mình, sẽ chia trạng thái hỗn loạn của cho và nhận như thể cơn ác mộng đêm trước chưa từng xảy ra.

Môi tôi mở rộng ra để ước ao tên anh, tay tôi nhấc lên để vuốt má anh, và rồi tôi đông cứng.

Anh đang quan sát tôi đầy khoa học; không hề có một xúc cảm nào. Trong đôi mắt đen che lại là tia sáng lấp lánh mở ước định, vẻ nhạo báng trên môi anh, và tôi biết một cách vô cùng rõ ràng mình đã bị lừa. Sự dịu dàng cuồng nhiệt chẳng qua chỉ là thủ đoạn để đạt được lời đáp lại từ tôi - anh đã biết - anh luôn luôn biết, Domenico! - rằng tôi muốn gì trước khi tự bản thân tôi nhận ra. Với kỹ năng tuyệt đối nhãn tâm anh

đã lừa dối tôi, với anh và với chính tôi, và đã lặp lại quyền lực mình khắc nghiệt hơn anh có thể làm bằng cách sử dụng thức ép đơn giản. Tôi phát ra một tiếng nấc nhỏ, xấu hổ, quay khỏi anh, và anh phá ra cười.

Tôi không ngủ trong phần còn lại của đêm. Tôi vờ như đã ngủ, nằm bất động sau khi anh kiệt sức và đợi đến khi âm thanh dịu nhẹ của hơi thở anh nói rằng anh đã ngủ; nhưng tôi mở mắt, đau đớn với nỗi khổ khổ âm ỉ, chăm chăm nhìn một cách mù quáng lên bóng tối của căn phòng sơn vẽ. Tất cả chẳng là gì hết - quyết định đau lòng từ bỏ anh, cuộc hành trình không kết quả, những cái chết vô đạo đã theo sau sự trở về của tôi. Tôi vẫn là tình nhân của Domenico, vẫn rơi vào cạm bẫy của anh như tôi thường thế, và bất chấp mọi thứ anh có thể làm với tôi, tôi vẫn yêu anh.

Tôi cẩn thận quay lại, nhìn xuống anh. Anh nằm ườn ra phóng túng như một con mèo, nhưng tôi biết anh sẽ thức giấc hoàn toàn và ngay tức khắc, như một con thú trong lời gợi ý đầu tiên về sự nhiễu loạn. Như vẫn làm quá thường xuyên, tôi nghiên cứu anh, cố thử đoán xem những bí mật gì nằm bên dưới chiếc mặt nạ anh đeo khi thức giấc. Vào ban ngày tôi không bao giờ dám nghiên cứu anh quá lâu, vì anh sẽ đọc được niềm khát khao trong vẻ mặt tôi.

Anh hẳn phải được học lúc còn nhỏ để giữ bí mật. Thường xuyên khi choàng tỉnh, tôi sẽ thấy anh đang quan sát mình với sự tính toán, như thể đánh giá anh đã để lộ ra thứ gì về bản thân trong giấc ngủ. Ippolito đã nói cho tôi một ít về thời thơ ấu anh, một người gia sư anh yêu mến đã bị giết vì Công tước Carlo nghĩ ảnh hưởng của ông ấy sẽ làm cậu bé con ủy mị, sự mục nát theo sau bám sát gót nỗi tiếc thương. Tôi chắc rằng giờ đây anh giấu những cảm xúc của mình một cách có chủ đích, và tự làm bản thân thích thú bằng cách vờ như chẳng cảm thấy gì.

Nhưng anh cảm giác vài xúc cảm, tôi nghĩ khi thấy vẻ dễ bị tổn thương không được trông đợi, những ngón tay trên bàn tay nhẹ ghì chặt gần như cong lại một cách đầy trẻ con. Những cảm xúc mạnh mẽ như loài thú, đầy dữ dội ấy như ông chủ điều khiển anh, không phải như kẻ nô lệnh cũng là nạn nhân của chúng nhiều như những ai anh đã trừng phạt, lúc anh bị chúng kẹp chặt. Và bất kể những gì anh đã làm với tôi tối nay, tôi biết rằng ham muốn nơi anh là thật. Ngay cả khi tất cả nhu cầu anh cần là cần một cơ thể sống và vòng tay quanh anh, thì vẫn là một nhu cầu cay đắng, kinh khủng.

Anh sẽ chẳng bao giờ thấy được một người phụ nữ là bất cứ gì khác ngoài là một món đồ chơi để phù hợp với khẩu vị, hay là một sự chiếm hữu đoạt được hoặc mất đi, thế mà nghịch lý làm sao khi vẻ ngọt ngào vẫn ẩn giấu sâu trong bản chất anh. Tôi nhớ lúc anh kìm lại sự thiếu kiên nhẫn của mình vì lợi ích của tôi những ngày trước, và vẻ trang nghiêm, nghiên cứu trong mắt anh vào buổi tối ở quán Eagle; ngay cả thói quen anh phá ra cười tôi, với sự thích thú hiếm thấy, không hề ác ý, đã trêu chọc trái tim tôi với hy vọng không nói ra đến phi lý - cho đến tận tối nay.

Tôi lẽ ra nên ghê sợ sự tàn nhẫn trong anh, nhưng con tim tôi vẫn đau cho đứa trẻ ngạo mạn đã bị nuông chiều hư hỏng để trở thành thứ gì đó như một con quái vật, bởi có được bất cứ thứ gì trong từng ý thích bất chợt nảy ra. Tôi không quan tâm đây là tên bạo chúa miễn cưỡng của Cabira, rằng mạng sống tôi tùy vào ánh sáng nơi thế giới anh. Tất cả điều quan trọng là Domenico, người tôi yêu, đã chộp lấy bỏ tôi qua một bên anh, ra khỏi suy tính của cả quãng đời cô độc.

Từ bây giờ, tôi biết, hoàn cảnh khốn cùng của mình là vô vọng. Tôi không có gì để làm ngoài níu lấy anh, thêm khát sự hiện diện anh, cho đến khi cuối cùng anh hắt hủi tôi đi. Tình yêu đã xiềng xích tôi chặt với anh hơn cả bất cứ đe dọa nào anh có thể sử dụng. Điều đó thật vô căn cứ, không thể cắt nghĩa nổi - tôi không thật sự biết anh, và sẽ chẳng bao giờ hy vọng thăm dò được hỗn hợp pha trộn thất thường của trí thông minh, quá nhạy cảm và con thú dữ dội - giờ đây chẳng còn gì khác biệt.

“Mới ngọt ngào làm sao khi nàng thờ dài như thế vì lợi ích của ta.” Một giọng lười nhác lên tiếng, và đôi mắt đen khê mở ra buồn ngủ. “Ý nghĩ nàng đang ở đâu, Felicia?”

Tôi cứng người. “Ồ đây, thưa Đức ngài.”

Một bên mày nhẹ cong lên, và anh kéo căng người ra cuốn hút như một con mèo đang hy vọng được vuốt ve. “Thế sao? Nàng phải thuyết phục ta.”

Tôi đọc được đòi hỏi cứng cỏi sau nụ cười uể oải nhạo báng, và với khoảng trống của xúc động, tôi nằm y. Rồi, với nhận thức bị nhận chìm trong một vùng biển cả không tên, tôi di chuyển để đặt môi mình trên môi

anh, tự nguyện, chẳng cần mời gọi, lần đầu tiên trong suốt sự sẵn lòng của chính mình, hôn anh.

Cung điện thức giấc trong một mỗi và chậm trễ vào sáng hôm sau, những hoạt động như vậy kéo dài đến tận ba ngày nữa. Những kẻ quyền cao chức trọng suốt chiều dài và bề rộng của đất nước đang lũ lượt kéo đến Diurno, và những đại sứ từ nửa Italia đã đến để xác nhận thiện chí của chủ nhân họ đến Công tước xứ Cabira mới lên ngôi. Những người dân Venice phô trương, những kẻ dân Florenties miệng lưỡi mau lẹ, và người xứ Tuscan thận trọng, tất cả van xin yết kiến Công tước; lâu đài vang vọng những trọng âm lạ lùng, và bị vây quanh với những thời trang kỳ lạ, như một bến cảng đầy tàu bè. Chỉ có tổng giám mục quay lại nhìn và nói ai đã đến, ai đã không, và về điểm báo gở của những tình hữu nghị không thần sắc. Tôi nghiên cứu những gương mặt xa lạ để tìm sứ thần xứ Savoy nhưng bị cưỡng ép để cuối cùng kết luận rằng, ngài Công tước ấy phải có ý gửi người con gái duy nhất đến Cabira.

Domenico tiếp tất cả họ trong phòng hội đồng, đội vương miện và ngồi lên ngai trong chiếc ghế chạm khắc Sandro đã chỉ cho tôi, với tôi ngồi như một kẻ câm bên cạnh. Tôi không thể đoán đó là sự trừng phạt hay chỉ là ý thích bất chợt của anh rằng tôi nên ngồi đó, diễn vai cô dâu cho những đại sứ thần; nhưng tôi ngồi bên anh hết giờ này đến giờ khác, một con rối vô dụng, trong khi họ nói về những hiệp ước và sự phân chia và phê chuẩn, cứ như tôi trở thành nữ Công tước tiếp theo của Cabira. Thi thoảng, tôi bắt gặp tia sáng chế nhạo trong mắt Domenico, như thể anh thường thức điều ngớ ngẩn của tất cả thứ này, nhưng tôi không chắc nó dành cho tôi, hay cho những người đại sứ anh cười nhạo.

Trong lúc ấy, cung điện vo ve kêu với sự thăng cấp mới của tôi. Vài người thậm chí tin rằng đó chính là vì chính lợi ích tôi, quên mất rằng tôi chẳng là gì ngoài một người thay thế, và những kẻ bội đờ nịnh hót sẽ bám lấy từng lời tôi nói ra, những tên cầu xin để đưa ra động cơ ở mỗi khúc quanh của cầu thang. Chỉ có tôi biết, bởi sự đam mê nhanh chóng, chẳng nhẹ nhàng của Domenico, và bởi sự nguy hiểm trong cơn giận dữ của anh, quyền lực tôi thật sự mong manh đến mức nào. Cuộc trốn thoát của tôi có thể được bỏ qua; nhưng sẽ không bao giờ được tha thứ.

Tôi không thấy Sandro nhiều trong những ngày này, vì hắn đã nói với em trai rằng bây giờ hắn chẳng khác gì một cổ vắn hơn là hắn đã từng thế, và phải biến mất trong cánh đồng săn bắn. Ghen ghét có thể châm vào hắn, nhưng chẳng có gì được trông mong ở người anh lớn hơn lỗ mất quyền thừa kế diên tiệt, dấu cho chỉ là phận con hoang. Tổng giám mục cư xử với tôi bằng nụ cười và cử chỉ nhã nhặn mà lúc đầu tôi không hiểu tại sao; rồi tôi nhận ra mối oán hận của ông chống lại tôi đã hằn sâu hơn, và thực hiện trong những cách khó thấy hơn là cả kẻ thù lộ diện.

Bằng cách nào đó, ông đã khám phá ra sự thèm muốn của Piero đối với tôi, và tiến lên chuẩn bị việc đó như ông là một nhà chính trị. Ông cũng biết như tôi rằng trước sự không chung thủy đầu tiên tôi phạm, Công tước sẽ kết thúc tôi - nên ông trả cho Piero, và cả những người khác, để tán tỉnh ve vãn tôi, trong hy vọng sự chú ý của họ có thể gây ra vài tổn hại.

Nhưng nếu Domenico có thấy chuyện gì đang xảy ra, anh cũng không để tâm - hay có lẽ anh đã không còn quan tâm có bao nhiêu gã đàn ông nằm bủa vây quanh tôi. Tâm trí anh dường như đầy những công việc đất nước, và chỉ vào đêm, khi tôi được lên đưa đến giường anh, anh mới chú ý tới tôi hơn bất cứ bấy ngỗng những gã quần thần tụ tập quanh anh.

Cuối cùng, những người đại sứ bắt đầu rời đi, và tâm trạng cung điện thay đổi trở nên khiếm nhã hơn, khoái lạc thác loạn hơn. Những cuộc chèn ép ồn ào câu nệ bị quăng ra một bên, và lời yêu cầu nhỏ được giữ lại trong trò giải trí và yến tiệc. Khi ấy, Domenico dường như bằng lòng nghiêm khắc tự tuân theo việc anh không cần ở lại, và một khi những vấn đề đất nước tràn giang đại hải kết thúc, anh thêm vào vẻ mặt tán thành cho bất cứ trò tiêu khiển nào, quan sát những người tham dự với một nụ cười uể oải giễu cợt làm biến dạng đôi môi mềm mại.

Ippolito de'Falconieri đang dạy tôi luật chơi cờ - anh ấy đã tự bổ nhiệm mình làm người bảo vệ không chính thức của tôi, kể từ lúc chúng tôi đến Diurno - thì Công tước đến và đứng cạnh tôi, quan sát ván cờ qua vai tôi. Tôi căng thẳng ngay lập tức, quên hết mọi luật chơi trong nhận thức rằng hình dạng mang màu bạc đang vắn vơ quá gần phía sau tôi. Tôi di chuyển một quân ngẫu nhiên, và Ippolito do dự, rồi anh ấy di chuyển một quân trong lượt mình, và Domenico phá ra cười.

“Người hào hiệp quá, Ippolito. Người lẽ ra nên ăn quân xe mà cô ấy không phòng thủ.”

“Tôi đang chơi một ván cờ sâu sắc hơn thế, thưa Đức ngài.”

Những ngón tay Domenico gần hơn trong một ve vuốt nhỏ dữ dội trên vai tôi. “Đúng. Nếu ai đó dứt điểm quá sớm, cuộc chơi sẽ chẳng còn thú vị, nhưng nếu có người đường ư để lộ ra một lỗi lầm vượt quá không ai để ý, người khác có thể thu về lợi ích sau đó - nhìn này.” Anh vờ qua tôi và lơ đãng di chuyển quân tốt. “Quân mã của người đã bị nguy hiểm được một lúc; quân xe còn lại này sẽ ăn nó. Giờ thì, cẩn thận quân hậu của người đấy.”

Ippolito quan sát quân mã bị đoạt một cách thản nhiên. “À, tôi còn quân mã khác, và tôi nghĩ quân tốt của tôi” - anh ấy di chuyển nó tới trước - “sẽ bảo vệ quân hậu đủ tốt.”

Bàn tay trắng dừng lại, rồi nhẹ di chuyển, và Công tước nói khê khàng, “Không. Hãy nhìn xem chuyện gì sẽ xảy ra khi quân vua vào lượt.”

Ippolito rên rỉ, và tôi cười lớn, chăm chú lại bàn cờ. Trong ba nước đi, Domenico đã thay đổi toàn cục diện; từ một vị trí không được phòng thủ một cách thảm bại, trải ra lộn xộn dọc bàn cờ, quân đen giờ đang đe dọa quân trắng, phá vỡ hàng ngũ và xâm chiếm lãnh thổ chúng.

“Người thấy đó,” Domenico lười nhác nhận xét, “chọn thời điểm để kết thúc có thể trông như lòng khoan dung.”

Tôi ngồi hoàn toàn bất động, mạch đập mạnh khi những ngón tay anh mơn trớn cổ tôi. Ippolito nhìn chúng tôi buốt nhói, gương mặt ngăm đen đột ngột buồn rầu và lo lắng. “Ta nghĩ,” Domenico lơ đãng nói, đầu ngón tay anh đang lăn theo đường nóng rực dọc theo vai tôi, “rằng Piero della Quercia hẳn phải học để chịu đựng bản thân nhún nhường sớm thôi. Đã đến lúc, khi hẳn đội lên vương miện phản bội với sự điên rồ và cố theo đuổi người phụ nữ của ta trước mặt ta.”

“Đức ngài, em nghĩ ngài đã tha thứ cho việc đó từ rất lâu!”

Một sự im lặng nhỏ nhoi. “Tha thứ? Ta sao?”

Tôi giật mình đặt quân cờ ra khỏi. Không còn gì để nói. Tôi thấy gương mặt không vui của Ippolito, và ao ước một cách vô ích rằng mình đã chưa bao giờ thấy mặt mã của Piero. Và hình phạt gì sẽ dành cho tôi khi bỏ chạy đi? Là hình phạt đầu độc hay lưu đày anh giữ trong những nghĩ suy về tôi?

Những ngón tay anh nắm lấy cằm tôi và nghiêng đầu tôi ra sau. “Đầu hàng không nói nữa à? Chúng ta đã né tránh việc này với buổi lễ quá lâu, nhưng ngày mai sẽ được tự do khỏi những kẻ cơ hội thuyết giáo, và ta sẽ đưa nàng đi săn.”/font>

Bất an đang đầy khi tôi thấy sự rực rỡ kỳ quặc trong mắt anh; anh đang dính vào vài thứ hung ác nào đó, nhưng lời phản đối chết trên môi tôi. Không có gì tôi có thể làm được ngoài sẵn sàng lúc anh ra lệnh cho tôi cưỡi ngựa với Cuộc Đi Săn Hoàng Gia của Cabria.

Khoảng sân trong đầy tràn với đàn ông cùng thú vật; đứng trên những bậc thang Titan và nhìn xuống trông giống như nhìn vào một địa ngục không màu. Mặt trời buổi sáng quá chói rạng ngời đến mức tẩy trắng sắc màu khỏi mọi thứ và khiến bóng tối sẫm lại như vũng dầu hắc ín, và bầu trời dường như rực lên lóe sáng như một tấm khiên bị nung đỏ trắng. Những con ngựa bồn chồn, hí vang, giậm chân hào hứng, và khắp nơi nằm phía dưới đường như là những con chó - những tiếng kêu la hỗn độn ngân lên, tăng gấp đôi xung quanh những bức tường lâu đài, với tiếng ồn chói tai.

Sandro đã sẵn sàng, leo lên ngựa, bọc dọc mắt kiên nhẫn và đang chửi rủa những người nài ngựa và bọn chó, trông giống như với sự hài hước tốt đẹp công bằng. Tôi biết hẳn thích thú sẵn bản, và rõ ràng thậm chí ưa thích tiếng ồn của nó như khúc dạo đầu. Phía sau không cách xa tôi là mấy, Domenico đang thì thầm với một người đàn ông tại lâu đài, người anh không phải cúi đầu xuống - Giovanni Santi, chủ con ngựa của Sandro. Tôi chưa bao giờ nói chuyện với gã, nhưng bản năng tôi nghi ngờ gã, vì gã là bức tranh của một kẻ côn đồ đen tối. Chỉ hơi thấp hơn Domenico - đã từng có một người cao hơn anh, và Domenico đã làm anh ta gãy chân - gã to lớn gấp hai, khổ người đồ sộ và nặng nề.

Gã di chuyển thật nhẹ nhàng so với một người đàn ông to lớn đến thế, và không để tâm ăn mặc phù hợp, dù không có bất kỳ sự quá mức nào của nhóm bốn người. Nhưng chính gương mặt gã là thứ tôi cảm ghét: rộng và nhiều thịt, với chiếc mũi dẹt, mái tóc gọn sóng, và hàng ria dày. Tôi xét đoán người đàn ông với

những mối nguy hại, dù là vĩ đại hay nhỏ bé - Domenico cũng vậy, dường như thế, vì họ đang hết sức đồng ý với nhau, và đôi mắt đen của Công tước đang lấp lánh sự xấu xa.

Khi tôi nhìn xung quanh vào họ, Santi cúi chào và vội vàng xuống những bậc thang để giúp một trong những người giữ chó, và đôi mắt tôi theo sau gã với sự thoải mái miễn cưỡng. Rồi tôi chú ý con chó gã bỏ đi để trông nom không phải một trong những chú chó săn với đôi tai nặng nề đeo chuông bây giờ đang bắt đầu tập hợp: đó là những dòng khác nhau, giống sói hơn là chó. Tôi chạm vào tay Ippolito.

“Con chó đó thuộc giống gì vậy?”

Anh ấy nhìn chằm chằm. “Tôi không biết; tôi chưa bao giờ thấy chúng trước đây. Công tước đã thuê chúng từ người bạn nào đó Santi biết - có một con lợn lòi được thả ra trong rừng, và bây giờ nó được huấn luyện để đánh nhau với lũ lợn. Một sự ngạc nhiên nhỏ, đối với tôi chúng như những tên giết người.”

“Tôi gần như thương tiếc cho bọn lợn.” Con chó đang gầm gừ và căng thẳng với chiếc vòng quanh cổ; có ba con như thế, giờ tôi nhận ra, hòa lẫn vào đàn chó.

Piero đã đến, những bước chân vui vẻ, và Domenico búng tay gọi. Piero vâng theo ngay lập tức và anh phẩy tay, miễn cho hắn không cần cúi chào.

“Người muộn quá đấy, Piero.” Giọng ve vãn của Công tước đến rõ ràng qua tiếng náo động xung quanh. “Chúng ta lại là bạn lần nữa. Thứ gì làm người khó chịu à?”

“Sao, không gì cả, thưa Đức ngài!” Piero nghe hơi kích động. “Đúng hơn là, Đức ngài quá bận rộn đến tận bây giờ mới chú ý tới tôi. Lòng trung thành của tôi không hề thay đổi.”

Hai mái đầu gần lại với nhau, một thực sự ánh bạc và một là sự bất chước. Domenico trả lời khe khàng. “Có thể ta xứng đáng bị khiển trách, nhưng hãy quên thời gian đã qua và tận hưởng hiện tại.”

“Đức ngài thân yêu của tôi, tôi sẽ không để ngài quên đi tất cả quãng thời gian đã qua.” Piero vô thức buột ra trở lại tước vị cũ của Domenico, và hắn thư giãn trong vòng tay Công tước. “Vài thứ trong số chúng thật sự hạnh phúc.”

“Đúng vậy.” Domenico nhìn xuống hắn, một nụ cười nhẹ như mèo trên môi anh. “Một ngày nào đó chúng ta phải sống qua khoảng thời gian này cùng nhau và đếm lại chúng.”

“Đức ngài...” Piero vỗ ra và cọ má vào vai Công tước trong một cử chỉ hơi yêu mến.

Tôi thấy Domenico bất động, nhưng chỉ trong thoáng chốc, và Piero không chú ý. Chẳng có thay đổi nào bên ngoài vẻ mặt anh, nhưng chẳng biết bằng cách nào, tôi biết anh không còn hứng thú với trò chơi mèo vờn chuột. Anh tự thả lỏng mình, và trao cho Piero một nụ cười làm chói mắt.

“Piero tốt nhất của ta! Đến và cưỡi ngựa cùng ta, và chúng ta sẽ bắt đầu săn con mồi tốt nhất của ngày.”

Như những lần cưỡi ngựa thường nhật, Ippolito đến để nâng tôi lên lưng ngựa, trước khi anh ấy gấp gáp băng đi để leo lên chính chú ngựa của mình. Khi tôi tập trung vào dây cương, tôi cảm giác cái nhìn chằm chằm của Domenico trên mặt tôi trong một thoáng; rồi anh quay lại với Piero đang gọi thứ gì đó, bỏ tôi lại lê bước không ai đi cùng theo sau anh. Tôi biết từ cái nhìn rất khế, thuyết phục đó rằng tôi sẽ theo sau và không nói gì, nhưng nỗi đau của việc thấy anh quay lưng lại tôi là quá nhiều.

Tôi nỗ lực ngồi vững trong một thoáng; tôi đã cưỡi ngựa trên những cánh đồng hoang vắng, nghiêng dốc quanh Fidena, nhưng tôi chưa bao giờ cưỡi ngựa trong những ngọn đồi dốc, cây cối rậm rạp gần Diurno. Không có thời gian để dừng lại lâu nơi mảnh đất nhỏ và lẩn tránh khi một hang hổ không nhìn thấy được có thể khiến con ngựa tôi trượt chân và làm tôi lăn tròn trên mặt đất, hay khi những cành cây đột ngột sà xuống cản trở làm tôi phải cúi đầu xuống và né tránh. Tôi trải qua nửa giờ đầu tiên ấn chặt vào cổ ngựa khi những cành con bay tới, cong lại và thả ra bởi những người cưỡi ngựa khác, đến như trận roi quất qua đầu mình.

Khi họ giết con hươu đực đầu tiên, tôi nhắm mắt, quay đi khỏi những con dao và dòng máu chảy lênh láng. Sau đợt thứ hai với mùi cuộc tàn sát hôi thối vẫn còn trong mũi mình, tôi thấy Sandro, gương mặt khoác lên nụ cười toe toét hứng thú của thần rừng, dẫn đầu đàn sống những người cưỡi ngựa. Sẵn sàng, những

con ngựa đầu tiên lao vào sau những cây cối, theo đuổi cuộc chạy trốn hình zíc zắc của bầy hươu thỏ hồng học.

Tôi đang bắt đầu thấm mệt. Chú ngựa của tôi nhận thức được điều đó, vì chú ta trở nên chống đối; bắt đầu nhảy lên và bồm chồm, rồi trước khi tôi có thể ngăn lại, chú ta đang cố thử thủ tiêu tôi vào một cái cây. Chỉ là do cơn ghê tởm của sự quấy rầy, và một niềm kiêu hãnh cứng đầu, giữ tôi trên yên. Trong thực tế, tôi không muốn gì hơn là rơi yên bình trên mặt đất vàng nâu và để cuộc đi săn tiếp diễn mà không có mình.

Một bàn tay túm lấy dây cương con ngựa tôi và kéo con thú đứng yên, bất ngờ đến mức trong một thoáng tôi không nhận thấy chuyện gì đã xảy ra. Rồi tôi nhìn xuống và thở dốc. Santi đã leo xuống con ngựa đốm[18] khổng lồ và đang giữ nó với một bàn tay to lớn trong khi giữ chặt con ngựa tôi với bàn tay còn lại và hoàn toàn chửi rủa nó. Con ngựa thiến, trước sự ngạc nhiên của tôi, ngừng quay vòng và đứng im; khi nó ngoan ngoãn, gã đàn ông to lớn cầu nhàu bằng lòng và rồi ngược lên nhìn tôi. “Cô đi sai đường rồi, quý cô. Cô phải theo sau Công tước.”

Tôi mở miệng ra để nói rằng Công tước đã đi với những người đi săn; rồi tôi miên theo cái hắt đầu từ mái tóc xoắn tít của Santi và nhận ra anh không đi theo họ. Khoảng một tá hay cỡ đó cắt ra khỏi nhóm chính, và đang đi vào phía trái trong nước kiệu chậm rãi. Tôi có thể thấy mái tóc rực rỡ của Domenico lấp lánh đối lập với những chiếc lá, và chăm chăm nhìn sau anh đầy kinh ngạc.

“Họ đang đi đâu vậy?”

Hàm răng Santi lóe sáng giãy lắt. “Theo tôi đoán, Công tước hứng thú cộc cằn với trò chơi hơn là bọn nai. Ngài ấy mang những con chó săn lợn lòi theo cùng, và ngài ấy nói với tôi trước khi chúng ta cưỡi ngựa rằng tôi trông coi cô đi cùng ngài.”

“Giờ tôi phải có một người cai ngục sao?” Nóng nảy khiến tôi sắc bén hơn lời tôi định nói.

“Tôi không thể nói, quý cô. Tôi vâng theo mệnh lệnh, vậy thôi.” Tôi bắt được tiếng ngân mờ nhạt của trọng âm một người dân Fidena trong giọng gã, và trong một lúc cảm thấy gần như nhớ nhà vì thành phố và những người dân bình lặng. Để dập tắt cảm giác ấy, tôi kéo bản thân mình dậy và lạnh lùng nói, “Tốt thôi, thưa ngài.” Và khi gã leo lên ngựa lại, tôi cũng nhấc cưỡi ngựa sau gã, theo những người cưỡi ngựa đã biến mất.

Bầy chó săn đang dàn ra không mục đích trên đất và tìm kiếm một mùi thơm khi chúng tôi gia nhập. Đường như lạ lùng rằng Công tước bỏ lại con mồi trước đó để theo sau một mùi hương không rõ ràng, nhưng đây là chuyến đi săn đầu tiên của tôi, và tôi không biết chút gì về việc nó nên được chỉ đạo thế nào. Hiển nhiên là Domenico dường như không bận tâm.

Tôi nghe anh cười lớn khi cưỡi ngựa về phía anh, rồi Piero cũng nói gì đó và phá ra cười. Nhưng đó không phải sự vui vẻ dễ lấy. Gương mặt Ippolito lo lắng khi quan sát hần và ngay cả đám bộ tứ cũng bỏ mất lời xì xào và giữ ngựa yên lặng, quan sát mà không biểu lộ một biểu cảm nào ra trên gương mặt trang điểm. Không còn dấu vết cười đùa trên nụ cười thường trực của Riccardo

Domenico uyển chuyển cúi xuống để điều chỉnh bàn đạp ngựa chỉ ngay khi tôi tới. Trong khoảnh khắc, việc đó khiến anh quay thẳng đến tôi và cách ra khỏi Piero; và cứ như thể anh đã chào mừng tôi. Rồi anh thẳng lưng, quay vai lại, và không mấy may chú ý đến tôi. Tôi thấy gương mặt kẻ cận thần sáng lên với niềm hân hoan gần như sỗ sàng, và một nụ cười chậm rãi cong lên trên đôi môi hần yếu ớt.

Tôi không thể chịu được để thấy sự xu nịnh của người đàn ông đã phình to lên đến mức nào. Tất cả sự cẩn trọng của hần đã bị nuốt chửng trong tính tự phụ, và giọng hần, cao vút và kích động quá độ, là thứ duy nhất nâng cao trong cả đoàn người. Hần nói mọi thứ và bất cứ thứ gì - những tin chợ trời trong cung điện, thời trang của cung điện, những tin đồn chính trị mới nhất - trong khi xa xôi phía sau chúng tôi, những âm thanh của cuộc đi săn chết dần. Tôi cảm thấy phát ốm. Sự tàn độc của Domenico không dừng lại, mà vẫn giữ cho Piero dốt nát về số phận bất hạnh của hần; đầu tiên phải để hần tự biến mình thành một kẻ ngốc.

Chúng tôi đã đến một cánh rừng rộng thoáng dang, và giờ đây cuộc đi săn đã ra khỏi tầm nghe. Một cái cây ngã xuống dọc con đường mòn, rễ của nó bị xé toác ra khỏi đất bởi vài cơn gió mạnh gần đây. Công tước ghi cương lại.

“Một điềm báo.” Anh mỉm cười nói. “Số phận đã quyết định con lợn lòi này sẽ sống - bây giờ không thể đánh hơi thấy nó. Chúng ta sẽ xuống ngựa một lúc và để nó đi.” Khi anh đu người ra khỏi yên ngựa, tôi thấy tay anh ghì chặt chuôi kiếm; anh đang lo lắng, căng thẳng với sự mong chờ. Hai hay ba người khác đã xuống ngựa, để ngựa của họ lang thang giữa những bụi cây - giờ đây sự im lặng đè nặng, ngay cả lưỡi Piero cũng bị xích lại. Thứ gì đó đang xảy ra, và tôi nhìn quanh nơi được phát quang này, bắt đầu đoán ra chuyện gì. Trái tim tôi bắt đầu đập, chậm chạp, những nhịp đập e sợ kinh tởm. Những tên quần thần vây thành vòng tròn - nói rộng và dường như ngẫu nhiên, nhưng là một vòng tròn. Đứng giữa là Piero, cuối cùng cũng cảm lạnh không yên, và Domenico.

Tôi trượt khỏi ngựa trong vội vã tuyệt vọng, nghĩ rằng bằng cách nào đó phải cảnh báo Piero, thậm chí ngay cả một phần của tâm trí tôi nói rằng họ sẽ không làm hại hắn mà không xét xử; ngay cả sau cuộc bỏ chạy của tôi, Công tước đã bám níu lấy luật pháp. Rồi tôi thấy gương mặt Domenico.

Anh đang đứng với đầu cúi xuống, để sợi dây cương chạy qua tay anh. Anh không cười con ngựa xám yêu thích ngày hôm nay mà một con ngựa đen, trẻ hơn và bồn chồn hơn, di chuyển như một chiếc bóng qua mặt đất. Khi cảm thấy sự nắm chặt nơi sợi dây cương dịu lại, nó giật phắt đầu tự do một cách nôn nóng và phi nước kiệu ra khỏi vòng tròn đang đợi. Domenico ngẩng đầu, và anh dõi theo nó đi mất.

Gương mặt anh trắng bệch như tro dưới mái tóc rực sáng; trên môi là một nụ cười nhẹ, hung ác như chó sói, và đôi mắt đen của anh tuôn ra vẻ háu đói. Anh nhìn như một vị thần chờ đợi vật hiến tế. Rồi khẽ khàng, như tiếng xào xạc của cơn gió xuyên qua những lá cây, từ “Piero” đến quá mức dịu dàng như hơi thở khiến tôi tự hỏi có phải mình đã tưởng tượng ra.

“Đức ngài thân thương nhất của tôi!” Giọng Piero vỡ ra sự hốt hoảng. Domenico kéo thứ gì đó từ thắt lưng anh và quay lại, giờ nó ra với một chuyển động duyên dáng hấp dẫn.

“Người để mất thứ này những ngày trước. Cầm lấy.”

Đôi mắt màu mận gai rớt xuống cuộn giấy tròn nhỏ trong những ngón tay Công tước, và Piero tái nhợt. Chậm rãi, như một người trong cơn ác mộng, hắn nhìn xung quanh vòng tròn những gương mặt đứng đưng; rồi cuối cùng ngược lên nhìn vào đôi mắt Domenico. Bàn tay duỗi rộng ra không một lần dao động.

“Đức ngài, ngài làm rồi.” Tiếng cười lớn rung lên của hắn gần như thuyết phục. “Tôi không mất thứ gì mình viết ra, nếu đó là thứ đó - nó trông giống nét nguệch ngoạc của một kẻ ngu dại hơn.”

“Đừng coi nhẹ lối viết như thế.” Đôi mắt Domenico gần như nhắm lại. “Nó được viết đủ rõ cho những ai có thể đọc.”

“Đây là trò đùa giỡn, Đức ngài của tôi.” Piero lấy mảnh giấy và quét mắt, hai má bừng cháy như thể lên cơn sốt. “Tại sao, nó không chứa một từ nào, không cả dấu hiệu ngoại trừ những đường nguệch ngoạc! Ai có thể viết mà không dùng từ ngữ?”

“Bất cứ ai học được mật mã của người, ta sẽ đoán thế.”

“Tại sao, tôi không biết gì về mật mã! Ngài hiểu lầm tôi rồi, Đức ngài” Piero bắt đầu phá ra cười lần nữa, cao và run rẩy. “Những sự nghi ngờ này không xứng đáng với sự cao quý của ngài. Tôi không phải gián điệp, và sẽ không bao giờ phản bội một người mình đã giữ sự thân thiết lâu

Cánh tay Domenico chậm chậm buông xuống, và khi lên tiếng lần nữa, giọng anh vô cùng dịu dàng. “Trước Chúa, Piero, đừng nói dối ta nữa! Thứ ngu ngốc này là sự trả thù của người với sự sao lãng của ta - một túi mật đắng ngắt cho ta, nếu ta quan tâm đến hành động bội bạc nhỏ mọn này. Đừng chối xa hơn, hay ta có thể trở nên giận dữ.”

Piero nhìn gương mặt đầy quyền rũ, phẳng lặng một thoáng. “Đức ngài của tôi...”

“Piero...” Đó là một câu nhại lại ác ý.

Cả khoảng rừng thưa gần như đông cứng trong im ắng chết lặng. Tôi thấy sự phòng thủ cuối cùng rơi khỏi Piero khi hắn tự kéo bản thân mình lên với lòng tự trọng kỳ lạ, nhún vai. Những gã đàn ông xung quanh giống như quá nhiều hồn ma, và sự sống duy nhất là hai người đàn ông, người buộc tội và kẻ bị buộc tội, đứng bên cạnh cái thân cây bị ngã.

“Nó là một âm mưu tốt hơn ngài có thể đoán, đức ngài của tôi.” Về mặt Piero gần như tiếc thương. “Ngài không biết đến phân nửa - nhưng thôi, bỏ qua nó đi. Tôi chỉ phục vụ một phần rất nhỏ của hoàn cảnh vĩ đại ấy, và nó đã chín muồi trước khi tôi tham dự. Chín muồi lâu rồi.”

“Đối trá. Người tự lộ ra âm mưu này cho Ferrenza - nếu người nhận được câu trả lời của hắn, người đã bị quả trách rồi, không phải trả giá. Có phải người tìm kiếm cách đánh hơi hắn để giúp Rome? Hay người đã bị hấp dẫn với Gratiana? Trả lời ta!”

Piero lắc đầu. Hắn đang đứng như vắn thường đứng trong lâu đài, một tay bên hông, những ngón tay mân mê bộ râu lia chĩa.

“Ngài luôn quá kiêu hãnh, Domenico. Ngài không thể thấy xa hơn những kẻ thù đã công khai thú nhận khi tìm kiếm tội mưu phản. Dẫu cho Gratiana ghét ngài, chắc chắn thế, vì những gì ngài đã làm với bà ấy - hắt hủi bà ta đi vì đã hạ độc người cha với hy vọng làm ngài hài lòng. Và cưới ngài, cùng ngài cai trị Cabria.Ồ, hay là tôi đã nghe thế.” Hắn cười đầy mỉa mai khi Domenico siết chặt tay. “Tôi đã ở ngoài, nghe thấy tiếng cạch của cánh cửa. Tôi biết ngài đang mơ về đôi mắt xám của ả phù thủy ngài ăn cắp dự kiến cho chiếc giường ngài, nhưng ngài lẽ ra không nên vứt bỏ người mẹ nữ Công tước của ngài tàn nhẫn đến thế. Bà đã chịu đựng sự hận thù của ngài từ lúc

Domenico vẫn đứng hết sức bất động. Đó như một sự bất động từ tính, như dáng đứng của con báo đen trong trận chiến, và anh không trả lời một từ nào.

“Tôi nghĩ đến lúc đó ngài đã biết bà ấy thêm khát ngài - ngài luôn thông thạo để biết về những thứ thế này, bạn yêu dấu. Nhưng nếu một con trinh nữ bị lãng nhục biết được tiếng nói của nhà thổ, cô ta sẽ nói như ngài nói sau đó. Đó có phải là sự tương phản không?” Hắn nhẹ liếc qua tôi, về phóng đảng cũ kỹ dính trong mắt lần nữa. “Phải, nữ Công tước Gratiana như một con vẹt được đúc ra và bốc mùi như thứ sâu hại - nhưng những gì ngài nói với bà chẳng tử tế hay phải đạo làm con.”

“Mụ ấy giết cha ta, Piero.”

Tôi rùng mình. Từ sự im lặng đe dọa đã biến thành một giọng nói nhỏ, rõ ràng, giọng nói của một đứa trẻ mất mát. Tôi muốn chạy đến bên Domenico, để bảo vệ anh khỏi giọng lưỡi gã đàn ông anh có ý định giết chết, nhưng tôi không thể khiến chân tay mình di chuyển.

“Đức ngài yêu quý của tôi.” Hắn nhếch mép khi gọi tước hiệu của anh. “Tôi biết ngài yêu cha ngài đến mức nào! Ngài và tôi đã uống rượu mong ông ấy chết rất nhiều qua cuộc hoan lạc, và ngài đã tạo ra một con người nộm bằng sáp khi ngài mười lăm tuổi - trả cho những thầy phù thủy và nhà giả kim, và ngoài tôi ra chẳng ai biết, để bỏ bùa ông ấy xuống mồ. Những con gà trống đã đổ máu sẽ đủ để tích trữ cho một nông trại.”

“Đức ngài lúc ấy chỉ là một cậu bé, Piero.” Giọng Ippolito vang lên, và nó như thể tiếng của một trong những thân cây đang nói. “Ngài ấy không thể suy nghĩ đến những trò gian trá đó sẽ gây ra bất cứ tổn hại nào.”

“Ngài ấy không thể sao? Chà, đừng bận tâm, vì cuối cùng, điều đó không làm gì ngoài việc tăng giá thị trường của bầy gia cầm.”

“Ngừng ngụ ý biện đi.” Ippolito nghe kinh tởm.

”Chàng trai yêu quý của ta, ta đang ngụ ý vì mạng sống của mình! Từng từ ta nói ra là thêm một hơi thở ta có. Ta hứa với người, ta sẽ thử trò chuyện vào ngày tận thế. Đây là lần cuối cùng ta có thể nói, phải thế không, Domenico

Đôi mắt Công tước như một đường thẳng. Không cả một bắp cơ nào di chuyển.

“Chính tôi là người nài nỉ ngài đừng khóc nữa khi del Castagno chết, ngài nhớ không? Và tôi là người đã tìm ra ai là kẻ phản bội ông ấy với cha ngài. Khi tôi nói với ngài chính là tên cầm ông ấy giữ như một người hầu cận bên, ngài níu lấy tôi và thề sẽ trở thành bạn tôi mãi mãi. Tôi thậm chí giúp ngài giết kẻ phản trắc nhỏ bé đó, cái đêm ngài cười lên em gái tôi nhân danh quỷ Satan, và những con quỷ đến, dọa thằng ấy đến chết. Không phải vụ ám sát đầu tiên của ngài, tôi biết - nhưng là nạn nhân đầu tiên trong triều đình.”

“Piero, vì tình yêu của Chúa!” Câu nói dường như bùng ra từ Ippolito.

“Như người nói, Ippolito thân yêu. Chúa yêu những ai nói sự thật, và ta giống như sẽ xoa dịu tâm hồn mình. Đức ngài của ta không dám để ta nói khi ta đi đến giá tử hình - phải không, Domenico? - nên ta sẽ nói tất cả bây giờ. Một câu chuyện đáng để lắng nghe, nhưng có thể sẽ phải đứng đến một giờ trước khi ta kể xong? Chúng ta có nên ngồi xuống không? Không à? Vậy cứ để thế đi.”

Hắn dừng lại một lúc, quan sát Domenico với đôi mắt rực sáng, hiềm độc.

“Tôi chưa bao giờ biết tôi yêu ngài hay ghét ngài nhiều hơn.” Hắn nói gần như tranh luận. “Chúa trời và quỷ dữ sẽ tự mình sàng lọc nó giữa họ. Nhưng tôi hình dung là quỷ dữ sẽ thắng; Chúa có thể ghét thứ tôi làm cho ngài, đối thủ của Người, và cái gậy nhẹ nơi những đĩa cân để tôi sẽ bị thiêu cháy. Vậy mà ngài chẳng bao giờ yêu tôi, không yêu bất cứ ai.” Một lần nữa hắn nhẹ liếc nhanh qua tôi. “Có lẽ ngoại trừ yêu chính Domenico della Raffaele. Thật đáng ghê tởm.” Một cơn điên tiết bất ngờ vặn xoắn lấy gương mặt hắn. “Tôi đã chờ quá lâu để thấy ngài trong vai kẻ nô lệ với người không yêu ngài, chờ quá lâu để dõi theo ngài bỏ lê vì tình yêu khi tôi đã làm xong và vẫn nhận được câu trả lời lạnh lùng. Và giờ đây tôi sẽ không thể thấy!”

Cái nhìn trừng trừng của hắn rơi xuống đôi tay run rẩy và hắn nhìn chúng, im lặng thận trọng đợi đến khi chúng bình tĩnh lại. Rồi hắn nói bằng giọng biến đổi. “Ngài sẽ không nói gì với tôi sao, bạn yêu quý? Ngài thậm chí sẽ không nguyên rửa tôi sao? Ngài nghĩ tôi chỉ gây hại nhỏ cho ngài, và ngài đang kiềm cơn giận của mình lại - nhưng ngày nào đó sớm thôi, ngài sẽ nhận thấy tôi đã gây hại gì cho ngài, và nguyên rửaauống địa ngục trong hàng trăm con đường. Dừng đứng đó như một tảng đá!” Giọng hắn cuồng loạn cấu gât. “Tôi sẽ chỉ sử dụng ngài sau đó để làm giọng lưỡi tôi thêm sắc bén.”

“Người đang thỏa mãn chính bản thân mình.” Domenico đáp trả cay nghiệt. “Ta sẽ không phí hơi thở mình cho tội mưu phản ti tiện của người.”

Thoáng chốc, gương mặt Piero nhả lại như thể tổn thương. Rồi hắn nói. “Vậy đừng bảo ta không cảnh báo ngài! Ngài sẽ tìm ra nó hơn cả thứ tầm thường. Ta nghĩ - nó ti tiện đủ để báo thù cho mười ba năm thân phận nô lệ!”

Ippolito buông ra một lời cảm thán bóp nghẹt. “Thân phận nô lệ! Nhưng...”

“Đừng bao giờ nói ta chọn nó.” Piero kích động như một con chó rừng bị dồn vào chân tường. “Ta không chọn trải qua một cuộc đời theo sát gót ngài ấy và khao khát sự chú ý! Ta không có chọn lựa. Ngài ấy bỏ bùa ta.” Giọng hắn tăng cao. “Chắc chắn người nói ngài ấy không tin những câu bùa chú đó! Ngài ấy khiến bản thân mình trở thành thức ăn của ta, rồi bỏ đói. Ta đã thử ảnh hưởng ngài ấy, và vậy nên ta làm từng chút một; sau đó ngài ấy lớn hơn và quá kiêu hãnh để chịu đựng ta.”

“Con trai của một Công tước có thể bị ảnh hưởng bởi kẻ đầy tớ sao?”

Sự khinh rẻ trong giọng Domenico khiến Piero nhanh chóng ngừng lại, và tôi thấy hắn nhìn thoáng qua như đã bị đánh.

“Khi đó không phải là con trai của Công tước về kẻ đầy tớ.” Hắn trả lời chua cay. “Khi đó là hai chú bé - Domenico và Piero - và chính Piero là người được phong tước với ngài. Ngài không chọn để nhớ-”

“Ta nhớ đủ rõ.” Giọng Domenico đều đều nguy hiểm. “Không chịu được việc nói về nó.”

“Nếu ngài nhớ, thì phán xét lòng ghen tị của tôi đi. Hãy đo lường cho giới hạn tình yêu tôi đã trao ngài đi.”

“Người yêu con trai Công tước xứ Cabria.” Cơn giận dữ nguyên sơ trong mắt Domenico khiến Piero lùi lại, nhưng giọng nói anh vẫn ngọt ngào. “Người có quyền lực của ta từ nơi của người; người nghĩ mình tự đặt bản thân người cao hơn vật áo ta, và cai trị đất nước dưới ngai vàng ta. Đừng kể với ta những câu chuyện về tình yêu đã chết của người.” Giọng anh bất giác trở nên cay độc. “Ta đã thấy người toát mồ hôi sau người đàn bà của ta!”

Tôi cảm thấy phát ốm vì xấu hổ. Ippolito đã trượt qua một bên, gương mặt anh ấy xám ngoét như chết, và hai kẻ yêu nhau, hay kẻ thù, đang đương đầu lẫn nhau như những tên lính giác đấu. Tôi lảo đảo, bám chặt

lấy thân cây gần đó để giữ cho bản thân đứng thẳng. Ở nơi nào đó, tiếng chó sủa gầm gừ, bị khuấy động bởi những giọng nói thăm thiết.

Piero phá ra cười chua chát tự mĩa mai bản thân. “Tại sao lại không? Cô ta đủ tốt. Dù vậy, tôi có ý định kiên nhẫn - tôi lẽ ra phải đợi cho đến khi ngài chán chường để đem cô ta lên giường mới phải.”

“Không thêm từ nào nữa, Piero.” Giọng Công tước run lên khi nói, và gương mặt kẻ cận thần đông đầy ác tâm thỏa mãn.

“Sao, bạn yêu dấu! Ngài đang ghen vì ai? Thứ con điểm tóc đen của ngài hay tôi?”

Im lặng gán lấy trong thoáng chốc, rồi đôi mắt Domenico bừng sáng như đôi mắt một con mèo hoang cầu tiết, gần như bạc đi vì cơn thịnh nộ. Gương mặt anh đỏ ửng kịch liệt, môi nhe ra khỏi răng như cách một con thú gầm gừ. “Về người? Người tưởng tượng ta nghĩ về người? Một kẻ nô lệ với lời đường mật quá xấc xược, mỗi nguy hại xảo quyệt hơn cả được dạy dỗ! Vì lợi ích căm ghét của mình, ta đã để người sống quá lâu - thật ngọt ngào khi thấy người phục kích ta, và nói ”đức ngài của tôi’ quá thường xuyên, rồi người sợ hãi vì mạng sống người - nhưng ta thả giữ một kẻ bị bệnh hủi trong vòng tay còn hơn là một cậu bé đồn mặt như thế! Và sao người dám - sao người dám - với ta - với ta-”

Mồ hôi đang tuôn xuống gương mặt khi anh gào lên. Tôi có thể thấy vẻ hung dữ rung lắc lấy anh từ nơi tôi đứng, và rồi giọng anh dường như bị mắc lại trong cuống họng. Trong một khắc, tôi nghĩ anh đang hấp hối. Rồi, trước khi ai đó có thể di chuyển, anh quăng mạnh người tới trước như một thân cây đổ gục, mà không có bất kỳ cố gắng nào tự cứu bản thân mình.

Khi anh ngã, Piero bắt được anh. Tôi nghe hắn nói, “Domenico à - cậu lại ngất đi lần nữa.” và hắn cúi xuống, ấn môi mình lên thái dương anh.

Không ai di chuyển. Tôi đơn giản chỉ không biết phải làm gì. Những gì xảy ra giữa hai người họ dường như riêng tư, và tôi bám lấy thân cây như thể nó là sợi dây an toàn. Piero đang khụy gối, đỡ lấy toàn bộ trọng lượng Công tước bên đầu gối nâng lên; Domenico nằm cứ như bất tỉnh, mái đầu tỏa sáng của anh trên vai Piero như mái đầu một đứa trẻ đang ngủ.

Chỉ có thể là hai giây trôi qua khi anh lay động, nhưng với tôi tưởng như cả thế kỷ. Đầu anh khẽ nâng lên chút thôi, và dường như nhớ ra mình đang ở đâu; rồi anh giằng ra khỏi cái ôm của Piero, vội trượt khỏi hắn ngay lập tức như một con rắn. Piero giơ tay về phía anh, và rồi Công tước, đôi mắt mở to, trống rỗng, hỗn hển. “Giết hắn. Giết hắn.”

Một cuộc hỗn chiến, tiếng leng keng của dây xích bắt chọt, và ai đó hét lớn, chỉ thẳng vào Piero - rồi, với một sự vội vã, ba con chó săn vĩ đại rời khỏi người canh giữ và phóng tới.

Hắn không hét lên. Tôi không nghĩ hắn tin, trong thoáng đầu tiên, rằng chúng có thể ở đây vì hắn. Sau đó, khi nhận thức ủa tới trên gương mặt, tay hắn rơi xuống chỗ con dao găm một cách đáng thương, và chậm chạp xoay người từ con chó này đến con chó khác, đang cố tính toán đợt tấn công đầu tiên sẽ đến từ đâu.

Con chó bên phải hắn nhảy xổ tới, và hắn vung tay lên gạt nó ra. Sức nặng cơ thể con thú khiến hắn quay cuồng; cánh tay giữ con dao găm treo đi, vô dụng khi con chó săn cắn phập răng vào đấy.

Riccardo D’Esti kích động thì thầm. “Một nén bạc rằng hắn trụ được năm phút nữa.”

Guidi Vassari lắc đầu khinh bỉ. “Không bao giờ! Nhìn hai con còn lại kia.”

Khi Piero đang cố gắng hất con thú bám dính lấy cánh tay hư hại, hai con chó còn lại đi thành vòng tròn. Rồi một trong số chúng phóng khỏi phía sau từ bên trái, và rồi hắn rú lên. Lùi lại, cố lấy thăng bằng, hắn trượt chân, đổ sập xuống mặt đất. Đó là một món quà cho ba con chó. Tiếng gào thứ hai của Piero cụt ngắn; một người không thể hét với cổ họng bị xé toạc ra.

Tôi nhớ ý nghĩ ngốc nghếch rằng những con chó đó có thể bị bỏ đói nhiều ngày. Tôi muốn quay đi, nhưng không thể nhớ bằng cách nào; tôi chỉ có thể đứng đó, dựa vào thân cây, quan sát, dõi theo. Khi ấy, chăm chăm nhìn vào thứ màu đỏ tươi, bị hủy hoại trước đó đã từng là một con người, tôi nhớ đã nghĩ rằng tôi ghét hắn; nhưng đầu vậy, tôi đang chảy nước mắt khóc, như thể tôi sẽ không ngừng lại.

Riccardo đang hờn dỗi trả món tiền đánh cá cho Guido; Ippolito không ở đó. Giữa những kẻ quần thần, tôi chỉ nhận ra mỗi Santi, người đã xua bọn chó đi và đang làm sạch đồng bừa bọn với vẻ thản nhiên trên gương mặt đầy thú tính. Cái nhìn rõ ràng giống cái nhìn của tên mổ thịt. Domenico vẫn cúi người trên mặt đất; anh đã không chuyển động kể từ khi đưa ra mệnh lệnh. Rồi Santi lướt qua anh để nhặt thứ gì đó trông như một bàn tay, và cuối cùng anh đứng lên.

Một vệt máu bẩn dài dưới ống tay áo bằng nhung của anh, nơi những ngón tay Piero khấn nài đã tóm lấy trong giây lát; nhưng ngoài sự găng sức đó ra đã không chạm vào anh. Anh đứng nhìn xuống phần cổ đỏ thẫm mà không có vẻ kinh hãi. Rồi như thể một ý nghĩ đã đánh trúng anh, anh mạnh mẽ ngẩng đầu lên.

Tôi quan sát anh tiến đến tôi với vẻ khiếp sợ; nếu chân tôi có thể chống đỡ bản thân, tôi sẽ chạy trốn anh. Nhưng tôi vẫn đứng bất động, nửa sụp đổ đau nhói với nước mắt, và hai tay anh chộp lấy tay tôi, kéo tôi đứng thẳng. Tay anh đóng băng lạnh giá.

“Cái đó sẽ dạy hẳn vì đã phản bội ta.” Anh nói với tiếng cười run rẩy.

Tôi run lấy bầy mà không có lý do, không hề dựa trên lý trí. Tôi muốn lùi lại khỏi người đàn ông có thể tiến hành một sự báo thù quá mức tàn khốc, cực kỳ kinh khủng hơn cả một tội ác bị trừng trị. Người tôi yêu là một con quái vật, tôi từng sốt ruột; anh đã cho ăn sống một người còn đang thở...

Xung quanh chúng tôi, những gã phụ trách chó săn đang vật lộn để làm bình tĩnh bầy thú kích động, vài người trong đám cận thần đã đi bắt những con ngựa. Ippolito đi cùng khi họ trở về, vẫn trông phát ốm lộ rõ, không dám nhìn vào thẳm cổ vỡ nát hay những vết bẩn long lanh trên vỏ của thân cây ngã xuống. Tôi cảm giác Domenico cứng lại khi bắt gặp đôi mắt người thư ký phía trên đầu tôi; rồi cái siết chặt tàn nhẫn của anh lỏng ra, và với một từ thều thào, “Nào.” anh quay đi và uyển chuyển đu mình lên lưng con ngựa đen.

Tôi không nghe anh nói gì với Sandro khi chúng tôi gia nhập lại vào bữa tiệc chính sẵn sàng - thứ gì đó về mớ lộn xộn máu me từ một con hươu bị thương, và những con chó phát cuồng bởi mùi trên quần áo Piero - Piero người đã luôn có mùi xạ hương và cây. Đôi mắt Sandro hoàn toàn hoài nghi, nhưng hẳn giữ gương mặt đủ trân tráo như gỗ trong khi nghe câu

Hành trình cưỡi ngựa về lại Diurno dài và chìm trong im lặng. Sớm thôi cung điện có thể xì xào với những tin ngòi lê đôi mách và phỏng đoán, nhưng bây giờ không một kẻ nào dám xì xầm - đoàn người đi săn của Công tước mang con mồi về nhà trong cảm lặng phiền muộn.

7. Chương 7

Buổi chiều hôm đó tôi trốn đi để tìm Cha Vincenzo.

Tôi đã không thấy ông suốt cả nhiều ngày kể từ lúc tôi nghĩ rằng những tội lỗi tôi có là do tự nguyện phạm phải, nhưng giờ đây tâm hồn tôi quá trĩu nặng với sự hối hận không thể chịu được lâu hơn nữa. Khi tôi tìm thấy ông, ông đang ở một mình trong phòng cầu nguyện, và tôi nghĩ ông đã nghe vài thứ về những chuyện đã xảy ra, vì ông chào tôi mà không hề ngạc nhiên, đáng về hiền lành của ông nói lên nhiều điều hơn so với những lời gò bó mà ông nói. Chậm rãi, lời cầu nguyện quen thuộc bắt lấy sự chú ý của tôi, làm mờ đi nỗi kinh hoàng tội độ của khu rừng quang đấng, và tôi đang quỳ đứng lên, cảm thấy được an ủi.

“Lần sau, con gái, đừng đợi đến khi con phải chịu a id=”filepos929802“>ựng tình cảnh giống thế này mới đến tìm ta; và hãy nhớ, con không phải người phán xét sức nặng tội lỗi con phạm phải.”

Tôi đỏ mặt khi bắt gặp vẻ quan tâm điềm tĩnh của người cha xứ. “Chúng đủ nặng bởi bất kỳ sự tính toán nào, thưa Cha.”

“Nhưng không quá nặng đến mức để con vò nát lương tâm mình; nếu chúng nặng đến mức đó, con sẽ không đến tìm ta. Công tước chỉ dùng lời thú tội như một cách để làm ta cảm phẫn; cái chết của một người đàn

ông đối với ngài ấy cũng chẳng đáng gì như mất một chiếc găng tay. Ta chỉ trích ngài ấy, nhưng ta nghi ngờ rằng ngài không sợ bất cứ thứ gì ngoài bóng tối trong chính tâm trí ngài.”

Tôi hẳn phải làm điều gì đó để bị tiết lộ, vì ông nhìn tôi đầy sắc sảo và gât đầu.

“Con cũng biết về nó. Ta nghĩ con hẳn phải đoán được vài thứ - nó còn hơn cả sự thèm muốn của một vị thần đưa ngài ấy vào con đường quỷ dữ. Ta đã tìm cách để ngài nói ra trong lời xưng tội, nhưng ngài ấy không làm thế - ta nghĩ có lẽ ngài không biết chính bản thân ngài là gì.”

“Ngài ấy bị ám ảnh.” Tôi khó khăn nói, quan sát những ngón tay mình khi chúng quăn lại với nhau. “Con sẽ không nói với cha nhiều hơn thế. Nhưng lòng kiêu hãnh không để ngài ấy thú nhận rằng có sự tồn tại của một thứ có thể làm ngài kinh hãi, nên ngài ấy chẳng bao giờ nói về nó.”

“Không cả với con sao?”

Tôi lắc đầu. “Con chỉ là tình nhân của ngài. Thỉnh thoảng ngài ấy nói trong giấc ngủ, chỉ vậy thôi.”

Cha Vincenzo không trả lời ngay. Ông trầm tư trong một thoáng rồi nói. “Ngài ấy đang dần thay đổi. Con có biết lòng kiên định ngài ấy dành cho con là điều kỳ diệu của cung điện không?”

“Piero...” Lưỡi tôi va vấp. “Piero della Quercia nói thứ gì đó giống thế, nhưng một phần ba lời ngài Piero là lời dối trá. Tất cả những gì con biết là có thể còn vô số người khác.”

“Công tước sẽ không tử tế đến mức đó khi không nói với con về họ. Ngài ấy có thói quen ưa thích là dày vò những cô gái ngài ấy yêu mến với cảnh tượng nhìn ngài và một người khác, và rồi trong cùng đêm, ruồng bỏ cả hai người phụ nữ. Và vinh dự ngài ấy trao cho con tại buổi lễ đăng quang đã được loan truyền khắp Italia...”

“Ngài ấy làm thế để chọc tức người chú.” Tôi cay đắng cắt ngang. “Việc đó không gì hơn một biểu hiện rằng ngài có thể làm bất cứ gì mình thích vì bây giờ ngài là Công tước.”

Vị linh mục thở dài. “Giống như thế.”

“Và con biết ngài ấy chỉ giữ con đến khi ngài ấy kết hôn. Ngài ấy nói vậy với con.”

Tôi đã biết được sự thật đó trước khi nói ra; nhưng âm thanh những lời đó, sự thẳng thừng gây đau đớn đến mức tôi đứng bất động như thể mình đã lãnh một vết thương, không dám di chuyển vì sợ nỗi đau sẽ dần tăng. Cha Vincenzo liếc tôi một cách sắc bén, và khi nói lần nữa, giọng ông thấp và dịu dàng.

“Hãy nhớ, con gái, ta sẽ luôn gánh lấy nửa gánh nặng cho con nếu con yêu cầu ta.”

Tôi cúi đầu chào trong ngập tràn biết ơn bất ngờ và hôn lên bàn tay gầy gò của ông, và khi tôi làm thế, một giọng nhạo báng vang lên từ ngưỡng cửa.

“Đây là sự hiến dâng, Ippolito! Em yêu, có phải nàng đang tìm kiếm kiểu cách trong lòng mộ đạo? Nàng sẽ có vài kẻ theo sau cho việc đó.”

Tôi quay lại để thấy Domenico tại ngưỡng cửa, Ippolito và bộ tứ bám sát gót. Anh thờ thần lười nhác, nụ cười nửa miệng coi thường trên môi, và tôi buộc phải tuân theo tiếng búng tay độc đoán của anh; chỉ khi tôi đến cạnh bên, tôi mới có thể thấy vẻ xa xôi, chưa từng có sâu trong đôi mắt đen ấy.

Anh tiếp tục một cách êm ả, những ngón tay gần sát ngón tay tôi. “Có phải nàng đang tìm kiếm lời miễn xá cho tội lỗi nàng phạm phải? Lẽ ra nàng nên hỏi xin sự tha thứ từ ta - ta thì ta có thể làm cho nàng ăn năn nhẹ nhàng hơn bất cứ tay linh mục nào.”

Những người phía sau anh cười khẩy, và vị cha xứ mỉm cười khá buồn bã. Tôi nói, “Ngài sẽ ở lại chứ, thưa Đức ngài?” nhưng lắc mạnh đầu, gần như giận dữ.

“Ta vẫn sẽ giữ lấy con đường của chính mình, ta nghĩ thế.” Giọng anh nhẹ nhàng, nụ cười vẫn trên môi. “Và sự thật những lời cầu nguyện của nàng giữ ta khỏi những móng vuốt quỷ dữ.”

“Điều đó nằm ngoài khả năng của em, thưa Đức ngài.”

“Sao, khi nào nàng trở lại với tên giáo sĩ nghe xưng tội tốt lành của ta tại đây?” Domenico khinh thường khề liếc về phía Cha Vincenzo. “Với ông ấy, linh hồn ta chẳng khác nào là chuồng bò Augean của Heracles.[19]”

Vị linh mục trẻ cúi đầu. “Ta cảm ơn Đức ngài vì sự so sánh. Heracles hoàn tất công việc nặng nhọc đó, và cả mười một kỳ công

Domenico thẳng người. “Hãy làm thế cho ta, và ta sẽ phong ngươi làm tổng giám mục kế tiếp.”

“Đức ngài quên mất,” vị linh mục dịu dàng đáp lại, “rằng ngài vẫn chưa là Đức giáo hoàng.”

Domenico cứ như không nghe; những ngón tay anh cứng lại quanh tay tôi, và cái nhìn đăm đăm lãnh cảm của anh dính chặt vào tôi. “Nếu nàng không lén lút rời khỏi ta, nàng có thể nghe được tin ta nói với quần thần - chúng ta sẽ khởi hành lần nữa. Chúng ta sẽ đi đến Fidena vào sáng mai.”

“Fidena! Nhưng em nghĩ ngài có ý ở lại đây đến khi...”

Đến khi con gái Savoy đến, tôi có ý nói thế, nhưng anh cộc lốc cắt ngang.

“Không cần nữa. Ông chú ta vẫn ở lại trông nom những công việc tại đây, và chúng ta không cần thiết lừa gạt ở đây lâu hơn.” Về đột ngột mất kiên nhẫn trong giọng anh cảnh báo tôi, và tôi cúi đầu phục tùng; những thứ tôi cố thử làm bằng lời nguyện cầu, anh theo đuổi bằng cách lẩn trốn, bỏ Diurno lại phía sau.

Nhưng như tôi được nghe, có quá nhiều tiếng càu nhàu trong cung điện khi chuyển đi được thông báo, Sandro còn chửi thề thẳng thừng và hờn dỗi vang như tiếng sấm.

Chúng tôi khởi hành trở về chậm hơn nhiều so với lúc đi, Ippolito trò chuyện với tôi vào tối đó, và anh ấy mỉm cười khi thấy vẻ mặt tôi.

“Đừng trông quá rầu rĩ thế, quý cô. Chúng ta sẽ không phi nước kiệu. Nhìn này.” Anh ấy lôi một tấm bản đồ ra từ túi. “Hãy nhìn những ngọn núi kia - và đây khi con đường băng ngược tới biên giới Marches - những cái đó và những tòa lâu đài thuộc về những ngài lãnh chúa của Công tước. Chúng ta sẽ ở lại mỗi nơi một hay hai đêm, đón mừng chiến thắng - và dễ dàng ngủ lại - và đó là thứ sẽ khiến cuộc hành trình của chúng ta chậm hơn.”

Tôi thở dài nhẹ nhõm. “Anh thật là nguồn an ủi tuyệt vời với tôi, thưa ngài.”

Anh ấy giật mình trong s giả vờ. “Đừng nói thế trước Công tước, quý cô. Tôi sẽ không thoải mái nhiều khi không còn đầu đầu.”

“Sao, quý cô!” Giọng Sandro khiến tôi nhảy dựng lên. “Ta phải kể câu chuyện của cô với em trai ta nếu cô dón người thư ký của cậu ấy vào góc.”

Tôi nhìn quanh và thấy hắn đang quan tâm tới tôi một cách giễu cợt, và cười lớn. “Chúng tôi đang nói về cuộc hành trình trở lại Fidena, thưa ngài. Ngài Ippolito đang chỉ cho tôi lộ trình chúng ta sẽ đi.”

“À, phải.” Đôi mày Sandro nâng lên. “Một tuần ngoằn ngoèo qua những khe hở và hẻm núi để nghỉ một hay hai đêm, tại những lâu đài đổ nát mà chủ nhân chúng tìm kiếm để lảng tránh những thứ thuế của đứa em trai hoàng gia của ta. Cô sẽ thích thú thôi!”

“Ngài không đi với chúng tôi sao?” Tôi hỏi nhanh.

“Còn lâu ấy! Nơi người thư ký của ta đặt có con mụ còm cõi trên cỗ xe bốn bánh nặng trĩu. Ta và người của mình có thể đi cùng một chuyến hành trình trong bốn ngày; và ta có sự cho phép đúng mức để dẫn đầu. Ta nói với em trai mình về lời tuyên bố kết hôn với một cô gái trẻ, nên ta mong ước được rời đi nhanh chóng - lời đó đủ để là một câu chuyện.”

“Ngài ấy tin ngài sao?”

“Không một từ nào,” Sandro hồ hởi thú nhận, “nhưng cậu ấy nhìn ta từ dưới hàng mi, vậy đó, và nói trong giọng nghe cứ như hứng thú, ‘Anh có những lý do của anh, ta không nghi ngờ; đi đi nếu anh muốn.’ và ta làm theo lời cậu ấy.” Hắn nhăn nhó khiêm nhã. “Dường như cậu ấy luôn có cách để biết điều gì trong tâm trí một thằng đàn ông.”

Và cả của phụ nữ nữa, tôi gượng gạo nghĩ. Rồi tôi thấy cái gập đầu thấu hiểu của Ippolito và cảm giác vui mừng rằng mình không phải là người duy nhất không thoải mái bởi cái nhìn chăm chăm tối tăm của Domenico.

Có thể bởi tôi quen với sự thiếu tiện nghi trong cuộc hành trình của cung điện, nhưng hành trình trở về bờ biển dường như ngắn hơn con đường đất liền đã đi. Tôi chỉ biết vui mừng vì đã rời Diurno, vì thành phố xinh đẹp ấy trong trí nhớ tôi là nơi với những hình ảnh của chết chóc cùng sợ hãi, và tôi sẽ đi đến bất cứ đâu hơn là ở lại đó. Tổng giám mục đã giận điên lên, cãi nhau với Domenico về chuyến khởi hành đột ngột của anh, dù cố nhấn mạnh đến con gái Savoy như một lý do để anh ở lại và đợi, nhưng Công tước đã không nghe.

“Cứ để cô ấy đến sau.” Anh hờ hững nói. “Trở thành nữ Công tước xứ Cabria xứng đáng với một ít nỗi đau - và chú sẽ ở đây để chăm sóc cho cô ấy.”

Thỉnh thoảng, khi những con đường núi không quá dốc, anh để tôi cưỡi ngựa thay vì ngồi trong cỗ xe bốn bánh gập ghềnh. Lúc đầu, tôi háo hức vì những sự nghỉ ngơi đó; nhưng giờ đây tôi sợ hãi chúng, vì anh tự làm mình thích thú bằng cách trêu chọc khi chúng tôi cưỡi ngựa, với một trộn lẫn giữa ác ý và hứng thú khinh khỉnh khiến hai má tôi như bị thiêu đốt. Cứ như thể anh chỉ chịu đựng sự hiện diện của tôi vì lợi ích đến giường tôi mỗi đêm, và anh không bận tâm đến việc che giấu sự thật. Sự lơ đãng của anh, gần như là sự chiếm hữu khinh thường khoắc lên chiếc mặt nạ hờ hững đã lớn dần trong anh, kể từ cái đêm anh mang tôi trở lại cung điện. Vào đêm, anh sử dụng tôi tàn nhẫn, thúc ép câu trả lời của tôi mà không hề có dấu vết của sự dịu dàng, và chế nhạo khi tôi đầu hàng, và ban ngày, dù anh giữ tôi ngay cạnh vào bất cứ lúc nào, trong mắt anh là vẻ xa cách, gần như căm ghét.

Tôi buồn bã liếc trộm về mặt nhìn nghiêng của anh. Anh không tỏ bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy việc quan tâm đến cô dâu vẫn tiếp tục vắng mặt của anh; không thể nào là do tính nóng vội của một người yêu khiến anh ác nghiệt đến thế. Chỉ có thể là do tôi đã, sau cùng, giết chết nỗi ham mê anh dành cho tôi bằng cách chạy đi khỏi anh, và rằng anh chỉ đợi đến khi tới Fidenza để vứt bỏ tôi.

Bản năng nào đó khiến anh quay đầu lại, và tôi nhanh chóng hạ cái nhìn chăm chăm của mình xuống; nhưng anh đã thấy, và tôi thấy môi anh cong lên ác ý khi tôi khiếp sợ.

“Ippolito.” Sung sướng vì anh lên tiếng với người thư ký, không phải với mình, và Ippolito thúc con ngựa chậm chạp tới trước với một cú đá mạnh.

“Vâng, thưa Đức ngài?”

“Còn bao lâu nữa trước khi tới Corveteri? Ta nghĩ quý cô đây đã mệt.”

“Chưa tới nửa giờ nữa, thưa Đức ngài. Khi chúng ta tới đoạn đầu của hẻm núi này, đoạn đường uốn lượn qua bề mặt con dốc đứng và sẽ mang chúng ta đến lâu đài.”

Con ngựa của tôi bồn chồn lo lắng, như thể nó cũng chia sẻ sự không thoải mái của tôi, và bàn tay Domenico nắm chặt dây cương dẫn đường. “Em yêu, vậy thì chịu đựng thêm một lúc nữa thôi. Nàng sẽ sớm ở trên giường mình.”

Tôi nghe một âm thanh kiềm lại từ Ippolito nhưng không dám nhìn xung quanh. Thay vào đó tôi kéo bản thân mình dậy, kiên quyết với lòng tự trọng bị xúc phạm, và nghe Domenico nói trong một giọng suy xét. “Đó là tư thế tốt nhất của nàng trong suốt cả ngày, nhưng đừng giữ chặt dây cương như thế.”

Khi chúng tôi tới cánh cổng của lâu đài Corveteri, anh xuống ngựa gần như trước khi người nài ngựa chạm tới đầu nó. Tôi chớp mắt trước chuyển động hoàn toàn duyên dáng, rồi thấy anh đang đứng cạnh con ngựa tôi với lời đòi hỏi cứng rắn trên vẻ mặt.

“Nào.” Anh cộc lốc nói, và tôi trượt khỏi yên ngựa vào vòng tay anh mà không hề nghĩ tới việc quan sát những người hầu, hay vị bá tước và nữ bá tước đang đợi với lũ trẻ con của họ kêu ầm ĩ nơi bậc thềm lâu đài.

Tám ngày sau khi rời khỏi Diurno, đoàn người ngựa của Công tước đang đi men dọc bờ rừng tiếp giáp vùng đồng bằng xung quanh Fidenza. Tôi đang cưỡi ngựa cạnh Domenico, bỏ lại Niccolosa một mình trong xe ngựa cọt kẹt xuống những chân núi và bắt đầu đi dọc theo vùng đất bằng phẳng. Ngay cả những con ngựa

đường như cũng háo hức đến thành phố - vì nhiều ngày nay chúng đã lê bước nặng nhọc qua những ngọn núi như thể tin rằng cuộc hành trình sẽ bất tận, nhưng hiện tại chúng vênh tai lên và phóng mình tới trước, bất chấp dây cương, cứ như thể chúng nghĩ được mùi chuồng trại. Những nhà quý tộc rã rời thẳng lưng trên yên ngựa; cả hàng người dường như vút nhanh qua những cây cối um tùm, trong một sự dâng tràn bất ngờ.

Khi chúng tôi qua những thôn xóm nhỏ xa xôi hẻo lánh ở phía tây Fidenza, tôi để ý những cánh đồng quá mức yên tĩnh. Thông thường, người ở lại làm việc tới tận khi mặt trời lặn, nhưng ý nghĩ đó chỉ nhá qua tâm trí và đi mất khi tôi lướt qua những bức tường của thành phố, lúc đầu nhìn như lớp sương mờ ảo nhờ nhoẹt trên miệng đèo bên trên vịnh, sau đó là những đường nét ngoài quen thuộc khi chúng tôi tới gần hơn. Rồi Domenico thắng mạnh cương; cả đoàn người ngựa tả tơi dừng lại, và ngay lập tức, sự âm ỉ phát sinh từ tiếng la hét của những người cười và lũ ngựa bồn chồn của họ, và những giọng nói rít lên yêu cầu biết chuyện gì đang xảy ra. Tôi dõi theo cái nhìn chăm chăm nheo lại của Domenico, và thấy một tốp người cười ngựa dính chặt nhau vây quanh chúng tôi. Tôi thấy Giovanni Santi dạng chân ra trên con ngựa gây trở xương, rồi nhận ra rằng Sandro là thủ lĩnh của họ; gương mặt thô kệch dữ tợn, và bóng những đêm không ngủ viên quanh mắt. Hắn thẳng tới chỗ Domenico, giật mạnh con ngựa dừng lại trước anh.

“Em tốt hơn nên quay trở lại Pinzi, em trai, hoặc là cưỡi ngựa dọc theo bãi biển đến Sorentino. Fidenza không an toàn.”

“Anh đang giỡn à?” Giọng Domenico khàn đi.

“Chúa ơi, anh ước gì mình đã đùa! Naples đang kích động chống lại chúng ta.” Ngay tức khắc trong mắt Sandro không còn vẻ cười cợt. “Anh nhận được tin khi đến đây ba ngày trước. Anh đã cố thử vào thành phố bị vây hãm - quân đội kẻ thù sẽ đến vào bất cứ lúc nào. Bọn anh nghĩ em là hần ta khi em đến.”

Domenico nói. “Chúng ta đã đẩy lùi những gã lính của hắn chưa đến hai tháng trước. Hắn không thể tập hợp đội quân khác nhanh đến vậy.”

“Hắn đã tuyển quân mới từ Tây Ban Nha.” Santi xen vào, và Sandro ném cho gã một cái liếc đầy sát khí.

“Vậy ra tin đồn là thật.”

Domenico đang cau mày. “Tây Ban Nha! Vậy ra con chó càn tàng đó tìm kiếm sự giúp đỡ từ chủ nhân của hắn! Phải vậy, hoặc hắn không thể chống lại chúng ta sớm đến thế. Đi nào, anh sẽ nói cho ta những gì anh biết khi cưỡi ngựa.”

Ngài Con hoang không di chuyển. “Em tốt hơn nên đưa bản thân và người của mình đến nơi an toàn hơn. Anh sẽ bảo vệ thành phố.”

Trong khoảnh khắc, chỉ có sự im lặng dường như làm bất động tiếng hỗn độn xung quanh. Domenico đang quan sát anh trai như con báo dõi theo một con chó sói. Rồi anh lạnh lùng nói. “Chúng ta sẽ không gây rắc rối cho cương v quẩn lý của anh.”

Gương mặt Sandro không thay đổi, nhưng tôi có thể thề hắn bị xao động. “Vậy, theo lệnh em thôi,” hắn ôn tồn đáp trả, “nhưng em sẽ ước đã nghe theo lời khuyên của anh.”

Đôi môi Domenico nhẹ cong lên giễu cợt cũng đủ là câu trả lời, và anh búng những ngón tay đeo găng cho Sandro quay ngựa lại và đến bên anh. Sandro tuân theo, và trước một tín hiệu, cả đoàn người ngựa di chuyển lần nữa.

Tôi chỉ nghe những mảnh rời rạc từ câu chuyện của Sandro khi chúng tôi nhẹ phi nước kiệu đến Fidenza, nhưng nguyên nhân chính hoàn toàn rõ rệt. Hắn đã đi nhanh khỏi Diurno, đến nơi ba ngày trước để nhận ra thành phố rối loạn trong khiếp sợ. Những nông dân nơi vùng ngoài hẻo lánh đã bị nhồi nhét vào trong thành phố với những người bà con trong những bức tường; thành phố căng đống lại và căng cung cấp người trong trường hợp để phòng sự xâm lược có thể đến từ đường biển.

“Chúng thậm chí không dỡ hàng khỏi tàu.” Hắn khinh bỉ nói. “Chúng bỏ bốn kiện hàng hóa ngũ cốc thối rửa lại trên vịnh. Anh thấy thế và gửi người đi để khám phá ra tên xâm lăng lần này là ai, và lực lượng của hắn bao lớn. Người của anh mang trở lại một tên đại sứ từ Vua xứ Naples với những lá thư cho em, nên anh cảm ơn lòng tốt của gã và gửi gã trở lại cổng, để phòng trường hợp gã làm gián điệp cho chủ nhân gã.”

“Những lá thư đâu?”

“Đang đợi sự chú ý tử tế của em, em trai, trong cung điện. Anh chưa đọc chúng.”

Domenico im lặng trong suốt cuộc hành trình còn lại, và tiếng móng ngựa của anh vang lên một cách đáng ngại khi lọc cọc qua cánh cửa thành phố. Giờ đây không có tiếng thì thầm nào hoan hô nhiệt liệt gầm lên đón chào anh trong buổi chiều như khi anh cưỡi ngựa ra khỏi Diurno; những con đường cam lặng như thể trong giờ giới nghiêm. Cả thành phố đang đợi chờ.

Anh xuống ngựa nơi cửa phía nam của lâu đài, và cùng những người khác - bộ tứ, Sandro, Ippolito, Santi, và vài người nữa. Tôi do dự, thấy bản thân mình bị quên lãng, nhưng khi Ippolito giúp tôi xuống ngựa, anh ấy thì thầm, như một người có âm mưu. “Tốt hơn là cô đi cùng chúng tôi, quý cô. Công tước có thể muốn

Tôi biết anh sẽ chẳng muốn tôi đâu, nhưng đó là một ý nghĩ tử tế. Tôi theo sau những người đàn ông lên cầu thang đã mòn, cong cong để đến một căn phòng bằng đá rỗng không ở tận đỉnh tháp, nơi những dòng ánh sáng mỏng manh tuôn trào sắc vàng qua những khe hở của khung cửa sổ. Thậm chí với trọn ánh sáng ban ngày cũng không đủ để nhìn thấy, và tôi thụt người vào bóng tối khi những người hầu vội vã thấp sáng, đứng không bị chú ý tới lúc những ngọn nến được thắp lên. Ngay cả trong những nơi nhỏ nhoi, nỗi sợ của sự vây hãm là rõ ràng; bây giờ có nhiều ngọn nến hơn so với trước kia.

Domenico đang bước đi như một con báo bị nhốt, thỉnh thoảng quay lại để bắn ra câu hỏi với Sandro, người đang đứng một cách vô cảm quan sát anh trong khi những người còn lại đơn giản là chờ đợi, đôi mắt họ lấp lánh lạ lùng trong ánh nến. Trong im lặng, tôi có thể nghe thấy tiếng những cỗ xe và ngựa rầm rập, lọc cọc băng qua cánh cửa dưới chúng tôi. Tôi bước trở lại nơi cửa sổ để tìm kiếm; tiếng ồn ấy nhắc tôi nhớ, một cách ngờ ngẩn, đến quán Eagle.

“Anh đã gửi tin đến đơn vị trú tại Lâu đài Fucino rồi chứ?” Câu hỏi bất ngờ của Công tước khiến tôi giật mình, và tôi quay lại, thấy Sandro đang lắc đầu.

“Vẫn chưa cần họ. Đến khi nào chúng ta có tin tức chắc chắn hơn lời đồn, họ tốt hơn nên ở lại đó - chúng ta sẽ có ít miệng ăn hơn.”

“Nếu chúng ta không gửi tin sớm, họ sẽ đến quá trễ để tấn công bọn Tây Ban Nha.” Câu bắt bẻ châm chích như sợi roi da. “Hay anh có mục đích để họ báo thù cho Fidenza đổ nát?”

Sandro nhún vai. Hẳn đã thế, hẳn truyền đạt, ba ngày để ngẫm nghĩ đến từng câu hỏi sẽ bị bắn vào mình, và không đòi hỏi tức giận nào từ Domenico có thể thay đổi diễn biến các sự kiện. Về phần hắn, tốt hơn là bị bỏ lại một mình để có lời đưa ra về việc vây hãm, nhưng nếu Công tước khẳng khái...

“Những lá thư từ Naples.” Domenico tạm dừng lần nữa và rồi hỏi sắc bén. “Chúng đâu?”

Trước tín hiệu từ Sandro, Santi bước tới trước và giơ chúng ra một cách không kiêu cách. Công tước gạt đầu cụt ngủn, quay lại, và trải tấm da dê lên những tấm bản đồ trên bàn, cúi người trên ánh nến bùng cháy phía trên để đọc. Không có âm thanh nào trong phòng ngoài tiếng sột soạt của trang giấy; ánh sáng bên dưới vẽ ra những hình bóng quỷ quái đến lạ trên gương mặt xinh đẹp, chạm vào mái tóc bạc ánh kim với một vầng hào quang vàng ảm áp. Chẳng có lời cảnh báo, nỗi đau từ tình yêu vô vọng nhấn chìm tôi lần nữa, và tôi đứng trong bóng tối, toàn thân run lẩy bẩy.

Cuối cùng Domenico lên tiếng, vẫn đang nhìn bức thư. Giọng anh nhẹ nhàng như cơn gió thoảng mùa hạ.

“Có phải ta đã nói rằng Naples là một thằng quê mùa thô kệch?”

“Chắc chắn là ngài đã nói, thưa Đức ngài - và hẳn ta đúng là như vậy.”

“Ta chỉ mới nói một nửa, Ippolito. Hẳn không chỉ là một thằng quê mùa thô kệch mà còn là một tên đểu cáng - một tên đểu cáng đang sống - và giờ hẳn thử những trò đểu giả lên ta!” Anh đập mạnh xuống bàn khi ngẩng đầu lên, đôi mắt rực sáng.

“Hắn nói gì, thưa Đức ngài? Có phải là tranh luận về lãnh thổ?”

“Hắn đòi có tất cả.” Giọng Domenico run lên, và những ngón tay chậm rãi siết lại, vò nát lá thư. “Hắn đề nghị tất cả Cabria nhân danh người mẹ nữ Công tước của ta, để mua niềm yêu thích từ lãnh chúa Tây Ban

Nha của hắn.”

Một hơi thở rít lên trong phòng khi những người cận thần nhìn lẫn nhau.

Ippolito trông tái mét. “Nhưng bà ấy không có quyền yêu cầu!”

“Bà ta đã được mời một lần. Bà đưa Naples bằng chứng rằng cha ta để lại bằng chúc thư cho bà ngại vàng như một người nhiếp chính suốt đời. Hắn bảo ta nhường lãnh địa Công tước của mình cho con mụ điếm già cả đó, và nói rằng nếu ta không làm thế, hắn sẽ giành lấy bằng vũ lực. Nhân danh Chúa, phải chăng hắn hy vọng ta đưa cho hắn trong thuần phục?”

Có tiếng bép xép phản đối ngay tức khắc.

“Hắn phải biết câu chuyện là sai trái, thưa Đức ngài.”

“Nội dung bức chúc thư của người cha hoàng tộc của ngài để lại ai cũng biết cả. Nữ Công tước không có bằng chứng như thế.”

“Đó chỉ là cái cớ để bao bọc sự xâm lăng của hắn.”

“Một cái cớ!” Đôi mắt Domenico lóe sáng, và giọng tăng lên thành tiếng hét. “Người gọi tội mưu phản bằng cái tên đó sao, hả?”

Andrea Regnovi, kẻ nhút nhát nhất của bộ tứ, run sợ. “Thưa Đức ngài, tôi chỉ có ý... khám phá ra một cách chính đáng đây không phải là sự mưu phản... Vua xứ Naples không phải thần dân của ngài, và...”

Một cú đánh dữ dội làm gã im lặng, và Domenico chầm chầm nhìn xuống hắn, khuôn mặt đẹp ửng đỏ và nhả lại vì giận dữ. “Thằng ăn mày láo xược! Vậy, người sẽ trợ giúp lũ phản bội đó, và ướp đường túi mật đắng này bằng miệng lưỡi người... Đó là gì nếu không phải là sự phản bội?”

Ippolito nhanh chóng can thiệp. “Thưa Đức ngài, cậu ấy không có ý xấu! Một người ngu xuẩn không biết lựa chọn lời nói không phải một kẻ phản bội.”

Domenico dừng lại, hơi thở trở nên ngắn và nhanh. Tò quan sát với sự kinh hãi tột độ khi Ippolito gắng sức để giữ anh bình tĩnh; thứ gì đó đã phát ra cơn thịnh nộ của loài thú, quá khác so với vẻ giận dữ lạnh nhạt thường lệ của anh. Anh đang run lên vì điên tiết, gương mặt đỏ lên nguy hiểm, và hồi chuông báo động sợ hãi thực sự sắc nét trên gương mặt điếm trang của nhóm bốn người khi họ quan sát anh. Chỉ có Sandro chăm chăm nhìn mà không thay đổi biểu cảm.

“Đức ngài... đức ngài của tôi...” Ippolito đang không quan tâm anh nói gì. Rồi, đột ngột, Domenico lắc lư. Lờn nguyền rủa nghẹn lại trong miệng, và những ngón tay anh nắm chặt cạnh bàn cho đến khi những đốt ngón tay sáng lên trắng bệch. Rồi anh nửa quay đi và đơn giản rơi xuống, vô thức đổ sập vào vai Ippolito.

Khoảnh khắc ấy kéo dài. Tôi thấy chính mình đang cầu nguyện liên tục, “Làm ơn, Chúa ơi, đừng để anh ấy chết.” và thấy cùng nỗi sợ hãi dán trên gương mặt có tuổi của Ippolito trước khi Domenico lay động. Anh đứng thẳng, nhìn chằm chằm xuống người thư ký với đôi mắt như mù lòa; rồi một giọng nói trẻ con run rẩy lên tiếng, “Thứ điên rồ này khuấy đảo ta.” và anh quay lại cái bàn trải tấm bàn đồ như thể chưa có chuyện gì xảy ra.

Cả hàng giờ, cuộc thảo luận nảy lửa qua lại, chạm đến đồng minh, hiệp ước, đường tiếp tế. Tôi nhớ một lần, từ rất lâu, đã cảm giác mỗi một và mong về khoảng thời gian khi đến Fidenza. Giờ đây ý nghĩ đó dường như trở nên buồn cười - không có thời gian để mệt mỏi. Những cỗ xe ngựa đã dừng lại hồi lâu, lọc cọc qua cánh cổng bên dưới, và cung điện chìm trong thứ tĩnh mịch âu lo. Tôi chỉ có thể đoán chúng tôi đã ở đây bao lâu qua những dòng sáp nhỏ lấp kín chân đế ngọn nến.

Sandro bắt ngờ ngáp dài và toe toét cười xung quanh với những người tụ tập.

“Chà, xâm lăng hay không xâm lăng, ta đi ngủ đây. Ta đã quan sát mấy thứ này qua cả hai đêm, và ta sẽ không tử tế đâu nếu bọn Tây Ban Nha đến đánh thức ta trước trời sáng.”

Những gương mặt căng thẳng thư giãn, và ngay cả bộ tứ cũng ngáp dài, lê bước như những gã đàn ông bình thường. Chỉ có Domenico là không chú ý. Anh vẫn ngồi, tay ghì vào cạnh bàn, đang nghiên cứu một trong những tấm bản đồ trải ra trước anh, với mái đầu rục rỏ cúi xuống, và đường thẳng cứng rắn, tàn nhẫn đã

ở đó trên môi anh kể từ sau cơn bùng phát với Andrea. Nó như cùng một cơn giận đã chộp lấy anh vào cái ngày Piero chết - cơn thịnh nộ không kiềm chế được và sự đổ sụp bất ngờ, vẻ trầm lặng lạnh nhạt đáng ngờ sau đó. Nó như một loại bệnh, một cơn sốt của trí não, một dấu hiệu suy sụp đã sản sinh trong anh. Có lẽ đó là thứ Sandro có ý ám chỉ khi nói rằng em trai hắn điên rồi...

Ippolito đang đuổi những người còn lại ra cửa, nhưng dù vậy Domenico vẫn không ngược lên nhìn. Chậm rãi, tôi di chuyển ra khỏi bóng tối. Lạnh đến thấu xương, và tôi đã bất động như đá lâu đến mức phải vươn tay ngay tức thì. Domenico nhìn lên sắc bén. Trong một khắc không nhận ra, anh chăm chăm nhìn tôi như thể tôi là một bóng ma, và rồi vẻ khiếp sợ nhạt dần khỏi gương mặt, hàng mi anh rũ xuống.

“Felicia - nàng đã ở đây suốt lúc này sao?”

Tôi gật đầu. “Ngài không bảo em đi.”

“Giờ ta bảo nàng đi.” Anh đứng lên từ cạnh bàn và đến chỗ tôi, gương mặt hiện tại là một chiếc mặt nạ tĩnh lặng, chẳng để lộ điều gì. “Con điểm Gratiana chết tiệt đó đang gây nguy hại, nàng có nghe không? Mụ t đòi hỏi lãnh địa Công tước của ta.”

“Vâng, em có nghe.”

Những ngón tay anh bồn chồn gõ lên bàn. “Bằng cách nào đó ta sẽ nguyên rửa mụ. Quân đội của chúng ta đã được bố trí, và sẽ làm tốt khi quân Tân Ban Nha đến. Sẽ có những đồn canh gác để cảnh báo,” anh nói thêm với Sandro qua vai tôi, “nên bọn chúng không thể làm chúng ta ngạc nhiên.”

Riccardo D’Rsti cúi đầu và nhếch mép. “Chúng không thể hy vọng lảng tránh được sự đề phòng của Đức ngài!”

“Và giờ chúng ta được bảo đảm, hãy hoan lạc say sưa.”

“Hoan lạc say sưa!”

Anh gật đầu, đôi mắt cứng rắn, sâu thăm thẳm. “Sẽ có những buổi yến tiệc và phô trương chuẩn bị chống lại chuyển trở về của chúng ta - chính là nỗi ô nhục khi bỏ lỡ chúng.”

Sự táo bạo coi thường của anh làm tôi kinh hoảng. “Thưa Đức ngài, là sáng suốt ư khi tìm kiếm niềm vui thích vào thời điểm thế này? Anh trai ngài nói rằng người dân đã mất mùa trong chờ đợi sự vây hãm kéo dài, và nếu ngài quá hoang phí, họ có thể phản nộ.”

Khi lên tiếng, tôi biết mình đã đi quá xa; đôi mắt anh nheo lại, giọng buồn bực, lạnh lùng. “Có phải chúng ta nên quan tâm tới sự hài lòng của vài tên chư hầu gây trở xương?”

Guido Vassari bước tới trước. “Xin phép cô, madam, đường lối này khôn ngoan hơn là chờ đợi trong e dè. Những sự tán dương đó đã được yêu cầu từ lâu trước khi chúng ta có tin về cuộc xâm lăng, và mọi thứ đã được cung cấp; tất cả những gì chúng ta sẽ làm là để chúng diễn ra. Có hại gì nào?”

“Nhưng của cải cho một buổi yến tiệc như thế sẽ cung cấp thức ăn dự trữ đến bốn ngày.” Tôi phản đối.

“Nàng cũng là một thống lĩnh sao?”

Sự đe dọa trong giọng Domenico khiến tôi run rẩy, vaim lặng. Có đến một lúc lâu, vẻ tĩnh lặng nguy hiểm kéo dài ra, và rồi anh quay về phía những kẻ quý tộc đang đợi. “Các quý ngài của ta, ta sẽ tổ chức một buổi dạ yến tối nay như đã định. Ta sẽ không để cho sự hài lòng của mọi người phụ thuộc vào ý thích bất chợt của Vua xứ Naples.”

Tôi theo sau họ mà không nói một lời, đến đầu bậc cầu thang, và khoanh khắc họ ra khỏi tầm hiện diện Công tước, tiếng kêu lải nhải xầm xì vội vã bùng ra. Baldassare Lucello, ở phía sau tôi, thô bạo đẩy tôi tới trước với một tiếng rì rào, “Madam, chúng ta không thể chần chừ lâu hơn.” và tôi bất chợt nghĩ, tôi đã nghe lời đó ở mọi phía kể từ khi đến đây. Cả cung điện đang trong một cơn thèm khát không ngừng - và cho cái gì?

“Madam, Công tước!”

Ý nghĩ lóe lên rồi vụt tắt, và tôi bước nhanh. Đừng để Công tước chờ đợi.

Bóng tối dường như đang thở, ấn xuống tôi như một tấm mền dày nóng bức. Đó đây là những tia sáng yếu ớt từ đám than hồng mới nhất của ngọn lửa, và con người góp thêm vào màu tối tăm bằng những âm thanh nhỏ không đếm xuể, những tiếng thở dài uể oải, hơi thở phập phồng, tiếng áo quần sột soạt và nụ hôn của thịt da, yên ả vào trong sự mệt mỏi thính lặng; cơn thèm khát của cung điện đã tự nó trải qua trong sự tràn dâng cuồng nhiệt, và sớm thôi hậu quả tai hại chưa xót sẽ đến. Tôi ngồi đăm đăm nhìn vào khoảng không, thấy trong bóng tối, bức tranh của thói phàm ăn và sự trụy lạc mà nỗi sợ về ngày mai đã thúc vào những đám quý tộc xứ Cabria. Chiếc mặt nạ Bảy Tội Lỗi Chết Người[20] diễn ra trước mặt chúng tôi, hát lên và ca tụng, với những người hầu là một đoàn Tội Lỗi nhấn chìm cả gian sảnh trong một chướng khí với sắc màu sắc sỡ: những chiếc đĩa chất chồng, rượu chảy tràn, những ánh nhìn và tiếng thét gào của cung điện khi những ngọn đuốc được tắt đi từng ngọn, từng ngọn một.

Tôi nhớ những vòng tay và cơ thể bện lại với nhau, những gương mặt như chiếc mặt nạ ấn lại gần hơn; người phụ nữ cách chỉ vài centimet đang ngã xuống, nằm ườn ra trên chiếc bàn bạc, cười phá lên trước nỗ lực đổ mồ hôi của người đàn ông nằm bên trên; Guido Vassari đang thân mật giữ một trong những cậu tiểu đồng nhỏ tuổi, kêu những tên chiến hữu lại giúp khi cậu bé đang cố thoát ra. Nhưng giờ đây tiếng la hét và tiếng cười khản đặc đã chết đi, được thay thế bằng tiếng hỗn hển, rên rỉ và thài hải lòng sâu thẳm.

Gần cạnh tôi, thứ gì đó di chuyển, và tôi nén lại một tiếng kêu; rồi tôi thấy Domenico di chuyển vào ánh sáng, nhẹ nhàng như một chú mèo mòng du. Tôi không thể thấy vẻ mặt anh, chỉ có thể thấy tia sáng lấp lánh lạ lùng trong đôi mắt đen ấy. Hẳn phải gần sáng, vì không khí dày đặc, ôi thiu, và dường như giống cả nhiều giờ trôi qua kể từ khi chúng tôi ăn tối.

Tôi đang chiến đấu với nhận thức về anh khi anh đến chỗ tôi, nhưng chống lại sự sẵn lòng của mình, hai tay tôi siết chặt. Khi tất cả những người còn lại đã bắt đầu hành xử thô bạo với nhau trong một cơn thèm khát sinh ra khiếp sợ, anh vẫn ngồi cô độc một mình, quan sát như thể vì sự hứng thú của riêng mình. Tôi căng thẳng, đang trông mong, thế mà vẫn kinh hãi sự đụng chạm của anh, nhưng tất cả những gì anh làm là nắm chặt cổ tay tôi để ngăn tôi không bị kéo vào cuộc hỗn chiến với phần còn lại.

Nhưng giờ anh đã dậy và đang đứng trên tôi, cao ngất ngưỡng, một hình thù tối đen hơn cả bóng tối. Tôi choáng váng khi cảm thấy sự ấm nóng của đôi tay anh trên bờ vai trần; một ngón tay mềm mại vuốt ve lấy cổ tôi nhẹ nhàng, và khi cơn kích thích run rẩy chạy khắp người, tôi nghe thấy, mờ nhạt và xa xôi, hồi chuông vang lên.

Domenico đã không nghe, nhưng anh nhận ra tôi cứng người, và ngừng đầu lắng nghe; rồi khi anh cũng nghe nó, cái nắm chặt của anh bắt ngờ siết lại tàn nhẫn.

Âm thanh đến từ ngoài phòng chờ, ngoài những bức tường cung điện, sinh ra mờ nhạt và xuyên rõ ràng qua những hành lang vang vọng. Domenico thả tôi ra và quay lại ngưỡng cửa nơi phòng đợi, xoay cánh cửa rộng ra khiến rặng đông xám tràn vào. Trong khoảnh khắc đó, tôi nhận ra hồi chuông thánh thốt phải có ý nghĩa gì đó, và ép bản thân mình đứng lên.

Tôi chết cứng, lảo đảo khi bước đi và ghì chặt tay anh, nhưng anh không để ý - anh đang nhìn xung quanh vào thứ đồ nát của buổi yến tiệc đêm qua. Những cơ thể nằm ra sàn nhà, ườn ra kêu gọi hay vẫn còn ôm chặt, điếc đờ trước hồi chuông cảnh báo, bị nhấn chìm quá nhiều trong rượu hay cơn phóng dăng để có thể đứng lên. Rác rưởi dọc đại sảnh bị giẫm đạp lên bởi áo quần, đồ đạc đổ nhào và những vũng rượu nhỏ tràn ra. Mùi hôi thối ngọt ngào, mùi nồng nặc của những ngọn đuốc cháy, vị chua của rượu, thức ăn béo ngậy, và thứ nôn mửa ra mồm meo.

Domenico khẽ chử thề cấu kính, rồi đưa tay lên che mắt khi một kỵ binh thời trung cổ lọc cọc vào đại sảnh mang theo một ngọn đuốc bùng cháy với ánh lửa cam. Bóng tối đu đưa, quay cuồng, và tôi che đôi mắt đang sáng rực của chính mình, cố gắng để thấy rõ hơn.

“Thưa Đức ngài.” Đó là người đội trưởng lính gác hoàng gia. “Quân Tây Ban Nha!”

“Thì đã sao nào?”

“Là... là... chúng đang đến, thưa Đức ngài. Hành quân dưới những biểu ngữ xứ Naples. Chúng đang tiến tới qua khu rừng ở phía tây nam - chúng hẳn phải hành quân qua đêm nên những lính canh chúng ta không

thể thấy chúng băng qua những ngọn đồi thấp phía tây.” “Chết tiệt!” Giọng Domenico là tiếng tanh tách của một ngọn roi. “Chúng mang theo đèn, không phải sao? Tất cả lính chúng ta mù rồi chắc?”

“Đức ngài, vài người trong số họ đã say - họ nói rằng một nhà quý tộc đã gửi những thùng rượu để họ có thể tham gia đánh chén tối qua. Không ai có thể nghĩ quân Tây Ban Nha đến sớm như thế...” Từ ngữ của y chết dần, vì Công tước không còn lắng nghe.

“Gửi tất cả lực lượng của chúng ta đến tường thành phía nam để phân tán những kẻ xâm lăng. Do đó chúng sẽ học được thể nào là đương đầu với Cabira.”

“Nhưng Đức ngài, thế sẽ bỏ các tường thành còn lại không người gác. Nếu có một lực lượng thứ hai...”

“Sẽ không có!” Domenico hạ thấp tay xuống mắt, và siết chặt tay lại. “Người nói quân Tây Ban Nha đang đến từ phía tây nam; vậy đi đi, nếu không phải là một thằng hèn, và đánh đuổi chúng như người được bảo vệ!”

Người đàn ông trắng bệch, nhưng chỉ nói bằng một giọng gượng ép, “Vâng, thưa Đức ngài.” và quay gót.

Giờ đây, những hồi chuông khác đang vang lên, gần hơn, lớn hơn, và tôi nghe tiếng bùm vĩ đại của chuông San Domenico rung khắp thành phố. Những tên cận thần đang chuyển động và rên rỉ, mở đôi mắt nặng trĩu, di chuyển trên những cơ thể cứng nhắc do ăn uống quá độ; tôi nghĩ ngay tức khắc đến sự chuyển động sưng phù lên của những con kiến chúa khi một tổ kiến vỡ. Rồi tôi giật mình một cách bản năng Công tước gọi, “Ippolito!” và quét mắt khắp đại sảnh tìm người thư ký. Anh khẽ liếc xuống tôi khi tôi di chuyển, và mắt anh nheo lại.

“Về phòng nàng đi; gọi người của nàng và giữ họ bên cạnh. Ta sẽ gọi nàng khi an toàn.”

“Nhưng, thưa Đức ngài...”

“Không có thời gian để tranh cãi đâu.” Đôi môi mềm mại cong lên đáng sợ. “Vâng lệnh ta, hay ta sẽ buộc nàng tội mưu phản. Đi!”

Anh quay lưng, bỏ lại tôi như bị sét đánh. Tôi không thể hiểu chuyện gì đang xảy ra; chỉ có thể ngu ngốc nghĩ rằng anh đã ra lệnh cho tôi đi. Ippolito đã trả lời câu gọi, và họ đang hội ý cùng nhau - lời lẽ đến với tôi mập mờ khi tôi đứng đó, nửa như choáng váng.

“Chúng ta sẽ theo dõi những trận chiến bên trên cổng lâu đài và thấy tất cả qua tường thành phía nam từ đó. Không có thời gian để đến bức tường thành phố.”

“Đức ngài phải trang bị vũ khí. Bây giờ ngài ăn mặc như một mục tiêu.”

“Tốt lắm Ippolito! Ta đã quên mất nó. Vậy, nhanh lên!” Anh liếc nhẹ khi tới cửa, đôi mắt nheo lại và giận dữ. “Felicia, đi!”

Tôi không thể làm gì ngoài tuân lệnh, và với vẻ trang nghiêm có thể tập hợp được, tôi bước qua những người đàn ông và phụ nữ đang bắt đầu tụ tập với nhau, và ra khỏi đại sảnh rộng lớn, cảm thấy phát ốm vì khiếp sợ. Tôi nghĩ, nếu anh ra trận bây giờ và bị giết, tôi sẽ không bao giờ trông thấy anh lần nữa.

Tiếng lạch cạch từ âm thanh của đôi chân đang chạy khi một người lính đưa tới chỗ tôi. Một tên quý tộc không say nhiều như phần còn lại đang lao đảo bước đi và chộp lấy cánh tay gã đàn ông khi hắn đi qua.

“Chuyện gì vậy? Chuyện gì?”

Người lính nhảy sang một bên tránh, đang cố giải thoát bản thân. “Tôi phải nói với Công tước... Có một tốp lính khác trên bờ đối diện của hẻm núi bên sông. Hai trăm năm mươi cung thủ đã sẵn sàng ở đó, vào những bức tường châu mai[21] phương bắc, và Công tước đã gửi hết người ra những thành lũy phía nam!”

Tên quý tộc thả anh ta ra và sụm người vào tường. “Chúa nguyên rửa ngài ấy.” Gã nặng nhọc nói. “Cơn nóng nảy của ngài ấy sẽ giết tất cả chúng ta.”

Người lính nhìn gã với đôi mắt kinh hoàng và chạy biến.

Khi leo lên những bậc thang, tôi phải chiến đấu để đi qua nhóm những người cận thân tụ tập hoảng sợ, tất cả tìm kiếm tin tức, đe dọa ép tôi trở lại nơi mình đã đến. Nhưng chẳng biết bằng cách nào đó, tôi giữ vững và xoay sở đến đầu bậc thang trong an toàn.

Chính ngay cuối hành lang dẫn tới phòng mình, tôi chú ý đến một cậu bé. Khoảng tuổi mười bốn, mảnh khảnh và nhỏ so với tuổi, đang tò mò nghển cổ sau đám đông bỏ chạy với sự hứng thú lấp lánh trong đôi mắt, ngang tầm khi băng qua tôi. Chính lúc ấy, ý nghĩ ngốc nghếch, liều lĩnh đến với tôi.

Trong quần áo như cậu, tôi có thể theo Công tước mà không bị chú ý; anh sẽ không để tâm đến bất kỳ tiểu đồng nào. Nếu tôi có thể vào trận chiến mà không bị phát giác, khi đó tôi có thể tránh khỏi tầm mắt: Không chuyện gì quan trọng miễn là tôi còn gần Domenico. Anh không bao giờ cần biết tôi ở đó.

“Cậu bé.”

Cậu ấy nhìn quang ngạc nhiên; rồi đôi mắt mở to khi nhận ra tôi. “Madam?”

“Em có bộ chế phục nào khác không?”

Hàm rút xuống, và cậu bé cảm lạnh chòng chọc nhìn. Tôi phải lắc cậu nhóc ấy.

“Em có không? Trả lời có hay không đi!”

“Có, thưa madam.” Cậu nhóc nuốt ực khó khăn. “Vâng, tôi... tôi có.”

Cậu nhóc nhìn chiếc túi treo ở thắt lưng tôi, và vẻ lạ lùng lướt qua mặt. “Đến... phòng cô sao, thưa madam?”

Tôi tự hỏi có phải cậu nhóc đơn giản quá không. “Phải, em biết căn phòng nào mà - căn phòng trang trí bằng thảm gần phòng Công tước.”

“Vâng, thưa madam.” Cậu nhóc nâng cái nhìn chằm chằm từ cái túi lên gương mặt tôi. “Tôi sẽ không để người của Đức ngài biết tôi làm gì.”

Cậu nhóc đi mất trước khi tôi có thể tự hỏi những lời ấy nghĩa là gì; cậu nhóc không thể biết tại sao tôi lại muốn trang phục. Nhưng không có thời gian để đứng và thắc mắc. Tôi vội đến phòng mình và bắt đầu cởi y phục, quăng chiếc áo dài xuống sàn trong gấp gáp, choàng một chiếc áo khoác lụa xung quanh khi tiếng bước chân đến ngoài cửa. Tôi vui mừng mở ra, và cậu tiểu đồng đứng đó, nhếch mép cười, đỏ mặt khi thấy tôi cởi quần áo.

“Tôi mang chế phục tới, thưa madam.” Cậu nhóc cố để nghe hờ hững, nhưng chất giọng vỡ ra và phản bội cậu.

“Tốt - đặt nó ở đó trên chiếc ghế, và chị sẽ trả cho em.” Tôi quay lại để nhặt chiếc áo váy bị vứt bỏ để tìm túi tiền của mình, quá chăm chú đến mức gần như không nghe cậu bé đang nói gì.

“Tôi vẫn chưa làm gì cả, madam.”

“Em đã làm như chị yêu cầu và mang chế phục đến một cách nhanh chóng. Em nghĩ chị sẽ lừa em sao? Đây.” Cộc cằn, tôi gỡ túi tiền và giơ nó ra cho cậu bé.

Cậu nhóc chòng chọc nhìn nó như thể trông mong chiếc túi tan biến trước mắt mình.

“Nhưng tôi nghĩ... tôi nghĩ...”

Vẻ hoang mang của cậu nhóc khiến tôi sững lại dù đang giữa sự vội vã. “Em đã nghĩ gì?”

Hàng mi cậu nhóc rung rinh và hạ xuống. “Chỉ là... chỉ là nhiều quý bà đề nghị những món thù lao hậu hĩnh cho những việc vặt vãnh nhỏ bé và rồi yêu cầu một thứ khác hẳn. Tôi nghĩ cô chơi cùng một trò chơi trong khi an toàn khỏi Công tước.”

Tôi chằm chằm nhìn thẳng nhóc không tin được, rồi chậm chậm lắc đầu. “Không, chị muốn những gì chị yêu cầu, và không gì hơn nữa. Em mấy tuổi rồi?”

“Gần mười bốn.” Hàng mi nâng lên lần nữa. “Nhưng cô không cần sợ tôi không đủ kỹ năng. Quý bà Caterina nói rằng...”

“Không, chị chắc chắn em không như thế.” Tôi mỉm cười khá chua chát. “Nhưng chị không có thời gian cho những việc đó. Đây là món tiền cho bộ chế phục của em. Có chiếc mũ nào như em đang đội không? Chị phải có một chiếc mũ lưỡi trai.”

“Không, thưa madam...”

“Vậy thêm vào đó, đưa chị cái nón của em, thay cho thứ khác.” Tôi lấy chiếc mũ bằng nhung từ những ngón tay thuận theo và trao túi tiền vào tay cậu.

“Đó, giờ chúng ta đã thanh toán xong.”

Cậu nhóc lùi lại phía sau, vẫn còn chăm chăm nhìn tôi, rồi quờ quạng phía sau tìm then cửa. Khi cửa mở ra, cậu nửa phần lão đảo, rồi gần như bay xuống hành lang vang vọng.

Tôi hấp tấp, đang cố xóa sạch ký ức nhỏ nhoi khó chịu. Tôi không biết mình có bao nhiêu thời gian trước khi lực lượng Tây Ban Nha đến thành phố; tôi phải đến bên Domenico trước khi quân địch tấn công, hay tôi có thể không bao giờ tìm được anh giữa sức ép của trận chiến. Bất kể cậu bé đã nghĩ gì về yêu cầu của tôi, cậu nhóc đã thỏa nguyện trước món hào phóng - cậu ấy đã mang đến chiếc bút tất dài và quần ống túm đến đầu gối, một chiếc áo sơ mi bằng vải lanh và một chiếc áo chên cứng với biểu tượng con diều hâu bạc xứ Cabria. Khi mặc xong, tôi nhìn vào gương và tạ ơn sự chuyên chế của thời trang, vì trong một chiếc áo chên phồng ra như đậu Hà Lan, nó sẽ mang đi những ánh mắt sắc bén để nhìn xem cái đó là gì và không là gì. Không có đôi giày nào; cậu bé hẳn phải chỉ sở hữu một đôi, nên tôi tìm thấy đôi boots màu đen mình đã mang khi cưỡi ngựa và xỏ vào. Tôi quần tóc vào một sợi dây dày và chèn nó dưới chiếc mũ nhung. Không có thời gian để tự hỏi trước sự tự do không quen thuộc của quần ống túm - vỡ nước l vào mặt từ bình đựng nước xóa mọi dấu vết của cô nhân tình nhợt nhạt của Công tước, và tôi thấy một cậu tiểu đồng với gò má tươi mới trong gương. Rồi tôi chạy nhanh hết mức có thể dọc theo hành lang, ra khỏi buổi sáng âm ỉ, bỏ cánh cửa căn phòng quay quay lại phía sau.

Những bậc thang cắt vào mặt ngọn tháp, nơi những cung thủ dùng cho trận chiến. Khi leo lên chúng, tôi kéo căng mắt để thấy chuyện gì đang diễn ra ngoài những bức tường thành phố, nhưng rồi cơn choáng váng và nỗi sợ ngã xuống cũ kỹ lớn dần, nên tôi đã nhắm mắt, nắm chặt bức tường bằng đá cho đến khi cảm giác buồn nôn qua đi. Những cung thủ nguyên rửa và thúc tôi ra phía sau, và một người lầm rầm về những kẻ nhu nhược ngày nay được sinh ra. Khi mở mắt, tôi không nhìn xuống lần nữa mà giữ cái nhìn chăm chú của mình hướng lên, quan sát những người đàn ông cực nhọc phía trên rọi bóng ngược trên tấm khiên xanh biếc của bầu trời, khi bầu trời ấy rạng hừng lên trong trọn vẹn lò nung của mùa hè đến trễ. Đây sẽ là một ngày nóng bức.

Một trung úy trong nhiệm vụ quản lý các cung thủ hỏi tôi có việc gì, và khi tôi nói với anh ta rằng mình đến tìm chủ nhân, anh ta phẩy tôi đi mà không liếc đến lần thứ hai. Con người chỉ thấy những gì họ muốn thấy, và không ai trong khoảng thời gian thế này sẽ chú ý đến một tiểu đồng tầm thường - tất cả những gì tôi phải làm bây giờ là tìm Công tước.

Khắp bức tường châu mai, những mũi tên đang được sẵn sàng trong dây cung, chờ một tín hiệu để rơi xuống hàng người như đôi cánh một thiên thần vút bay. Họ sẽ đứng như thế, đợi hiệu lệnh để giương cung, có thể là hết giờ này đến giờ khác nếu cần thiết, với hy vọng nhỏ nhoi rằng một tia sáng sẽ nằm trên kẻ thù phía xa. Truyền thống đòi hỏi những cung thủ của Công tước, năm mươi người, phải tham dự cùng anh trong trận chiến, nhưng tôi phải nghe lời cầu nhàu cay đắng rằng họ không được ở cùng đồng đội tại những bức tường ngoài kia, nơi cung tên họ có thể làm vài thứ tốt hơn.

Giữ đầu cúi xuống, tôi di chuyển khỏi đầu bậc thang và dọc theo thành lũy hẹp. Từ đây, tôi có thể thấy tình trạng hỗn loạn rối loạn bên dưới những con đường, đã bị che khuất bởi lớp sương mờ của hơi nóng và bụi bắn trên thành phố. Từ cung điện đến bức tường pháo đài vĩ đại là cơn sóng trào và tiếng thét gào với nỗi đau, nhưng từ một nơi quá cao phía trên, sự di chuyển điên cuồng của đám đông trông như vô mục đích và sự náo loạn trở thành một tiếng gầm không thể diễn tả bằng lời.

Rồi những kỵ sĩ thúc ngựa tới, ra khỏi ánh cổng lâu đài. Tôi thấy họ cưỡi ngựa giữa dân chúng hoảng sợ, bắt người dân nằm xuống với những cây gậy và đầu ngọn thương để dọn con đường, lừa người dân lại nhà và cửa hàng của họ. Bất chợt tôi nghĩ, tôi lẽ ra nên ở dưới đó bây giờ, chứ không phải là sẵn sàng nhìn họ từ cổng hoàng gia như thể tôi là ai đó to lớn hơn họ.

Dứt mắt ra khỏi đám đông khổ sở, tôi tìm kiếm quanh những bức tường thành phố - và thấy, chất thành đồng như một cánh đồng ngũ cốc lay động theo gió, người và ngựa trải ra trên từng centimet của đồng bằng đến từng chỗ khuất gió của những tường thành. Và đối diện họ, cột lên trong dây xích cùng cụm dọc bức tường châu mai ngoài cùng, những tốp lính trong trang phục đen của Fidenà.

Ngay cả khi ấy tôi cũng không cảm thấy sợ hãi - nguy hiểm là quá lớn, quá mức hình dung, như cơn ác mộng đã lần đầu tóm chặt khi tôi biết mình là tù nhân Công tước. Tôi quay lưng khỏi quân đội Tây Ban Nha và tìm Domenico.

Phải mất nhiều phút trước khi tôi thấy anh. Anh đã rời khỏi cánh cổng và đi dọc thành lũy đến góc phía tây, nơi những bức tường thành phố và cung điện hòa chung, và đồng đá xám xịt hỗn độn đang rơi thẳng đứng xuống chân hẻm núi phía trên khu vịnh tiếp giáp giữa hai nơi cùng một lúc.

Phía nam bức tường phồng ra vây quanh những con đường thành phố, và quân đội với hàng ngũ siết chặt có thể được trông thấy khá rõ ràng. Phía bắc và tây bắc là con sông cắt qua hẻm núi khắc nghiệt, và bờ đối diện là nhiều người hơn nữa đang tụ tập; xếp hàng theo đường sông đến dòng nước tỏa sáng phi lý của vịnh, tụ lại dày đặc trước những ngọn tháp canh giữ cây cầu.

Domenico đứng với Ippolito, bên cạnh là một trong những khẩu đại bác ngoác miệng ở phía bên kia, giờ đây bị bỏ mặc, vì từng người lính đã đi củng cố phía nam. Bộ tứ đợi gần đó, và những người chỉ huy đang nôn nóng đợi lệnh. Nhưng anh đứng như thể đang ở một mình, dõi theo kẻ thù bên ngoài những bức tường.

Con tim tôi dường như ngừng đập vì tình yêu, và chỉ bởi nỗ lực phi thường mà tôi không chạy tới. Cải trang sẽ có ích gì nếu tôi để lộ ra chính mình vào khoảnh khắc tôi thấy anh, và bị yêu cầu rời đi lần nữa? Tôi cúi đầu và trượt qua nhóm người nơi một cặp tiểu đồng khác lớn vồn không mục đích, tên thái giám nhỏ bé của Domenico và cháu trai trẻ tuổi của Ippolito. Thậm chí không ai liếc xung quanh; họ đang quan sát Công tước

Từ nơi hiện tại tôi đứng, tôi có thể thấy tia sáng rực rỡ trong đôi mắt anh để lộ ra chiếc mặt nạ xinh đẹp. Đó là một sự hờn giận đơn thuần trẻ con, một cơn điên tiết ấu trĩ với bất cứ quân đội nào có thể xâm lăng lãnh địa Công tước của anh. Nó giữ lấy anh, làm anh run rẩy, trong sự nhại lại của cơn tỉnh mạch, và thổi bùng cơn căm giận trong tâm trí anh thành một cơn nóng nảy trắng bệch liều lĩnh.

Trên những con đường, người dân đã đóng cửa, và Fidenà chìm trong im lặng khó chịu. Trên vùng đồng bằng, quân đội Tây Ban Nha chờ trong thỉnh lặng. Không một từ nào, không cả một hơi thở, xáo trộn về lặng cảm bất ngờ, và da tôi bắt đầu cảm giác như bị kim châm khi từng phút từng phút trôi đi.

Tôi bắt đầu điên rồ ước rằng quân Tây Ban Nha sẽ tấn công - làm bất cứ gì đó để phá vỡ sự tĩnh lặng kinh khủng này - và biết đây là cách họ chơi đùa trên nỗi lo âu của chúng tôi, căng ra với từng giây khi ngày càng trở nên nóng bức. Những quần thần bắt đầu đổ mồ hôi, nhưng không ai dịch chuyển. Cả cảnh tượng có thể trở thành bức tranh một trận chiến trong biên niên sử tu hành nào đó, sự chết lặng vỡ ra chỉ bởi do một con ngựa đôi khi bồn chồn.

Tôi căng mắt. Không có máy móc, không cả những tòa tháp bao vây hay phiên gỗ phá thành; có lẽ họ đã sẵn sàng nơi nào đó ở trong biển lính kẻ thù, và cuộc hành quân sẽ là tín hiệu cho đợt tấn công. Rằng tôi va vào nhau lập cập bất chấp mặt trời nóng rực. Tôi cảm nhận được sự kinh hãi tỉnh táo từ vẻ cải trang lồ bịch của mình, cảm nhận được cả cơn giận dữ Domenico có sẽ tồi tệ đến mức nào khi anh biết tôi đã không vâng lời anh. Bộ tứ đang thì thầm giữa họ; Baldassare đang cố làm Guido im lặng, gã đang vỗ vụn trong hoang mang.

“... tao nói với mày chúng ta phải bỏ trốn khỏi thành phố - chúng ta sẽ thoát ngay bây giờ hay đạt đến những điều khoản với tướng lĩnh của chúng! Vua Tây Ban Nha chỉ yêu cầu lời tuyên thệ về lòng trung thành, và triều đại Công tước vẫn an toàn và giữ cả mạng sống cho ngài ấy và chúng ta...”

“Im lặng đi!” Chât kiên quyết bất thường rung lên trong lời thăm thì của Baldassare. “Dự định của mày là tội phản quốc, và nếu ngài ấy nghe thấy...”

“Ngài ấy đã nghe.” Domenico không quay đầu lại, và đôi mắt vẫn dán chặt trên những bức tường phía xa. “Tà một thằng hèn nhát, Vassari, nhưng ta không nghĩ người ngu xuẩn đến nỗi không quan tâm đến giọng lưỡi người.”

Guido đông cứng, gương mặt tê tái siết chặt và xám ngoét dưới lớp trang điểm tối qua. Gã bắt đầu lắp bắp gì đó, nhưng Domenico sắc sảo quay đầu lại, và ngọn lửa trong đôi mắt đen của anh làm lời bào chữa cứng ngắc trên môi gã.

“Giữ lấy phần hèn nhất nếu người muốn. Nhưng đừng bao giờ để ta thấy mặt người lần nữa.”

Một sự dừng lại lâu, căng thẳng, và rồi Guido quay người, bỏ đi mà không nói một lời. Bước chân gã âm ỉ trong thinh lặng, và khi chạm đến cầu thang dẫn xuống ngọn tháp, tôi nghe tiếng bước chân ấy chuyển thành tiếng chạy. Sự lặng im dường như không chịu nổi khi tiếng ồn chết dần đi, và bàn tay đeo găng đen của Domenico siết chặt. Những người khác đang trao đổi những cái liếc ngấm ngầm, và tôi biết giờ đây kẻ hèn nhất thực sự giữa họ sẽ do dự để lên tiếng về ý kiến ngừng bắn hay chiến đấu.

Đột ngột, là sự chuyển động. Quân Tây Ban Nha tại bức tường phía nam đang thay đổi vị trí, tràn ra sau và quay người, những mũi thương chìa xuống như đổ xô dồn lên trong một sự trải căng ra có dạng hình quạt xung quanh một nơi đặc biệt. Ngay tức khắc, mọi người bước tới để thấy chuyện gì đang xảy ra. Tôi thấy chính mình bị quăng ra sau và không thể thấy gì; rồi Santi khê chữ thề, và Ippolito hét lên trong một giọng ngờ vực. “Chúng đã mở cổng!”

Domenico đứng như biến thành đá, và xung quanh anh mọi người đang gào thét.

“Trong thành phố có kẻ phản bội!”

“Chúng ta không thể hy vọng ngăn chúng bây giờ!”

“Ai đã làm chuyện này?”

Tôi cảm thấy phát ốm. Những người chỉ huy đang giận điên lên; bên dưới, quân đội kẻ thù đang đổ vào thành phố nơi tôi đã sinh ra. Nhưng tôi chỉ để mắt đến vẻ bất động khiếp sợ của Domenico. Rồi sắc mặt anh thay đổi, cơn rung động dữ dội giữ lấy anh, và những lời nguyện rửa bắt đầu tràn ra khỏi anh trong một dòng xoay thô tục. Tôi đã nghe thứ ngôn ngữ tồi tệ đủ nhiều trong quán rượu, nhưng lời nguyện rửa của anh người xung quanh tái nhợt đi. Tôi nghĩ họ không thể làm anh bình tĩnh nếu bầu trời không bắt ngờ tới lại, và những đám mây cung tên cắt qua đầu từ bên ngoài những bức tường phía nam. Khi bước chân những người lính và binh sĩ dùng giáo dồn qua cánh cổng, cung thủ Tây Ban Nha đã nói lỏng mũi tên từ nơi đứng, đang cố gắng lần lượt bắn gục từng người lính ở tường thành. Những đám mưa tên kinh khủng đang rít lên, khiến tất cả hỗn hển và quay lại lần nữa để nhìn xuống những con đường thành phố.

Vài cư dân đã ra khỏi nhà và chống cự, và người lính Cabria đang chiến đấu với sự đau đớn tuyệt vọng; nhưng quân Tây Ban Nha đông hơn họ đến năm lần, và cuộc chiến rõ ràng là vô vọng. Những biểu ngữ đen đang bị thay thế trước những con báo vàng của Naples, và cứ lặp đi lặp lại, cuộc chiến dần đến bức tường cung điện. Một trong những cậu tiểu đồng khóc, “Xem kia, chúng đang thiêu rụi những ngôi nhà.” và khi cậu lên tiếng, tôi thấy những tia lửa bắt đầu tuôn ra từ những căn hộ làm bằng gỗ dựa vào bức tường ngoài cùng. Đó có thể là nơi chốn cũ, tôi lặng người nghĩ; nơi tôi đã sống với mẹ và người cha dượng trước khi Antonio kết hôn.

Tôi không biết mình cúi người trên lan can bao lâu, bức tượng đá xù xì làm đau đầu gối, chăm chú nhìn xuống cuộc chiến. Hai cậu bé còn lại vẫn còn chưa đủ tuổi, nên lúc đầu chỉ thấy nó như một trò chơi của người lính - chính lúc cuộc chiến đến gần hơn, chúng mới thấy sự tàn phá theo sau nặng nề đến mức nào, và lời xì xào hứng thú của chúng đang lặng im. Cuộc tranh luận được nối lại đang vỡ ra giữa những quý ngài. Giờ đây, ánh sáng mặt trời bị tẩy sạch bởi màn sương và bụi, không khí dày đặc với thuốc súng, mùi tanh hôi sắc máu của da thịt, tro tàn đang bay theo gió. Những mũi tên đã gần như ngừng bay, vì bước chân những người lính giục giã đã xa dần thành phố và chúng đã ép kẻ thù ra khỏi tầm xa của mũi tên.

Cậu bé của Ippolito, nghe rõ hơn tôi, quay người bạn mình lại với một gương mặt xanh xao kinh khủng.

“Họ đang nói chúng ta nên chạy trốn khỏi thành phố.”

Thận trọng nhích lại gần hơn, cố để bắt được chiều hướng của sự tranh cãi. Chẳng dễ dàng gì. Tất cả đám đàn ông đang la hét cùng lúc; Domenico đứng giữa họ như một con báo bị mắc bẫy, sự sỉ nhục bị đâm xuyên và điên tiết với những kẻ tay sai đã chẳng bao giờ dám chống lại anh trước đó. Chúng vang lên trong anh như những tên thợ săn, đang chìm chết giọng anh với sự sản sinh năng l

“Thưa Đức ngài, đây không phải hèn nhát mà là sáng suốt!”

“Ồ lại đây sẽ là ngu ngốc! Thành phố đang bốc cháy!”

Giọng Domenico nghẹn lại trong cổ họng, một tiếng gầm gừ nhỏ mắc nghẹn. “Chúng không thể thiêu rụi đá.”

“Ngài có muốn bị thiêu sống trên chính vị trí đứng đầu của mình không? Vì Chúa, thưa Đức ngài...”

“Ngài có thể lên núi và tìm kiếm sự giúp đỡ từ đó.”

“Tìm kiếm giúp đỡ? Ta sao?” Đôi mắt đen lóe sáng thành màu bạc một cách khủng khiếp.

“Vậy thì sống trong lưu đày nếu ngài thích như vậy hơn.” Viên đội trưởng lính gác cũng giận dữ, và không lựa chọn từ ngữ. “Chỉ cần biến đi trước khi việc chúng san bằng lâu đài đến tai ngài, và làm nhanh lên khi ngài còn có thể nhận thức rõ ràng.”

Riccardo D’Esti vội vã làm dịu lời lên tiếng ấy lại, nụ cười thường trực là một thứ kinh khiếp để nhìn thấy. “Đức ngài, nếu ngài thoát được, chúng ta chỉ mất thành phố. Nhưng nếu ngài bị bắt, chúng ta sẽ mất tất cả mọi thứ! Mạng sống của chúng ta,...”

Giọng nói đột ngột dừng lại. Trong một thoáng, tôi nghĩ giọng anh ấy bị chìm chết trong tiếng rít và xôn xao trút xuống quanh chúng tôi. Rồi, với một vẻ ngạc nhiên trên gương mặt, anh ấy chậm rãi lao đảo, khụy gối và ngã xuống với một mũi tên cắm sâu vào lưng.

“Chúa tôi[22],” Santi gầm lên, “là bọn chó ở phía bên kia hẻm núi. Giờ bọn chúng đang bắn.”

Ngay tức khắc, những người khác quay về phía Công tước với năng lượng gấp đôi. Anh phải đi, họ nói, vì lợi ích của đất nước và chính anh - mang theo vài người và cưỡi ngựa lên núi tới Diurno, vì mạng sống của anh. Ở đó anh có thể bàn bạc với tổng giám mục, với khđồng minh để đẩy lùi quân Tây Ban Nha. “Tại sao không phải là với Savoy?” Một người trong số họ đề nghị. “Người cha vĩ đại của cô dâu Đức ngài?” Tôi thấy cái lườm sát khí Domenico trao anh ta, và cũng giật mình hết anh ấy. Nhưng có lẽ Công tước xứ Savoy sẽ không để con gái mình kết hôn với một người không có đất đai, và thậm chí Domenico căm ghét khi gợi lại việc ấy một cách không chủ tâm. Anh không trả lời câu gợi ý, chỉ cộc lốc lắc đầu. Một đợt mưa tên thứ hai ào ào rơi qua bức tường châu mai, và đột ngột Santi, người đã đang quan sát trận chiến qua làn khói, len vào giữa vòng tròn những người đàn ông. “Đức ngài Công tước của tôi, ngài sẽ phải đi xuống từ phía tòa tháp này, hay sẽ bị mắc bẫy ở đây. Kẻ thù ở ngay những cánh cổng bên dưới.” Lời nói thẳng thừng thô lỗ, vẻ bất ngờ nghiêm túc trên gương mặt hung ác của người đàn ông, đang gây ra sự quyết phục một cách đáng ngờ. “Tôi biết nơi vài tên thương nhân giữ ngựa trong chuồng ở những hang động trong hẻm núi - họ sử dụng ngựa để vận chuyển ngũ cốc từ tàu thuyền vào nhà xưởng - tôi có thể đi xuống tìm ngựa, rồi dẫn chúng đến bụi cây tại chân những bức tường ở đó. Quân Tây Ban Nha chết tiệt hiện tại gần như đã ở khắp nơi trong thành phố, nên chúng ta rõ ràng nên chạy dọc bờ biển càng xa càng tốt như đến Pinzi, rồi quay về phía tây và đi lên núi. Như thế sẽ có thể tránh xa chúng. Tất cả những gì chúng ta cần là vài sợi dây thừng, để giúp ta xuống những bức tường - bọn chúng sẽ có người để bắn gục bất cứ ai dán mũi ra khỏi cửa bắc.”

Mưu kế tiếp theo này không là gì cả trong sự im lặng của toàn nhóm hội họp. Cơ thể Riccardo nằm bị bỏ quên trên sàn lát đá khi những tên quý tộc giật mình bất ngờ trước Santi. Gã không chú ý đến họ, chỉ đang nhìn chăm chăm thẳng vào mắt Domenico, cơ thể nặng nề mong đợi, vẻ âu lo khắc khoải.

“Đức ngài, tên đàn ông này điên rồi!” Một trong những người quý tộc rít lên nghe chói tai với sự sỉ nhục. “Chỉ có một tên bình dân mới hy vọng Đức ngài treo người trên dây thừng như một mục tiêu cho đám quỷ dữ đang bắn vào chúng ta.”

Ippolito chạm vào cánh tay Santi. “Ngài ấy không phải là một kẻ ngốc, Giovanni. Còn những cung thủ thì sao?”

“Chúng ta phải mạo hiểm thôi. Nhanh lên, Đức ngài!”

Domenico giữ cái nhìn chăm chăm lâu hơn, và rồi quay đi. “Lấy dây thừng.” là tất cả những gì anh nói.

Những gã đàn ông không cần đến lời chỉ bảo thứ hai. Chỉ một lời, thế là vài người trong số họ đang chạy đua đến bậc thang, gào lên yêu cầu với những người hầu mang dây thừng lại, tất cả họ có thể tìm, và yên

tâm được tham gia cùng vì mạng sống của họ.

Domenico ngay lập tức đi đến phía bắc ngọn tháp, chăm chăm nhìn xuống trong một lúc bằng một biểu cảm không dò được trên gương mặt. Rồi anh gọi Santi.

“Nếu người đi xuống hết bề mặt của ngọn tháp này, người sẽ bị dính chặt như một con chó được trao giải thưởng. Mắc dây thừng từ thành lũy thấp hơn ở đó - thế sẽ tiết kiệm được chiều dài hơn, và người có thể leo xuống trong sự ẩn giấu của ngọn tháp. Hầu hết mũi tên sẽ trượt qua nó, có lẽ thế.”

Santi nhìn và gật đầu. “Phải.”

Gã đã quên mất mình đang nói chuyện với ai; và trong thoáng chốc, gương mặt lạnh lẽo của Domenico bùng lên vẻ tự chế nhạo bản thân vì tước vị của anh bị quên mất trong khoảng thời gian thế này. Ánh nhìn đó lóe lên và biến mất như tia chớp mùa hè, nhưng tôi đứng như mọc rễ, quên mất mình đang ở đâu và đang giả vờ thành cái gì.

“Chúng ta sẽ theo người.” Giọng anh, vẫn khàn, nhưng giờ vững chắc hơn, khiến tôi giật mình khỏi cơn mơ. “Có đủ ngựa cho tất cả chúng ta không?”

“Khoảng mười hai hay mười bốn. Đủ và dư thừa.”

“Đức ngài, tôi nên ở lại đây.” Đội trưởng lính canh gác cộc cần nói. “Cứu lấy ngài, và ai đó có thẩm quyền sẽ trông nom sự rối loạn này và trong giới hạn sẽ cứu lấy lâu đài.”

“Phải.” Giọng Công tước nghe lạ lùng. “Cung điện không thể bị cướp phá.”

Tôi bắt gặp cái nhìn thất vọng của vị đội trưởng bắn cho những người chiến hữu của mình.

“Vậy tôi phải đầu hàng mà không chiến đấu sao, thưa Đức ngài?”

“Ta không quan tâm bằng cách nào. Chỉ cần bảo quản nó cho đến khi t có thể lấy lại thành phố lần nữa.”

Người đội trưởng thở ra một hơi mạnh và sau nỗ lực lớn lao thấy được, cúi đầu, bước lùi lại. Tôi nghe ông ấy lầm bầm với người cầm cờ của mình, “Đầu hàng đổi lấy sự an toàn.” và rồi hai người họ rút lui để bàn kế hoạch riêng của mình. Tôi nhận ra với một thứ gì đó như lòng ghen tị đâm vào mình, vì Sandro đã đúng; Domenico yêu Palazzo della Raffaele nhiều hơn yêu bất cứ thứ gì.

Tôi tự hỏi chuyện gì đã xảy ra với Sandro. Tôi đã không thấy hắn từ ngày hôm trước - tôi thậm chí không chú ý tới hắn tại bữa yến tiệc. Nhưng rồi tôi quên mất hắn, vì những người hầu đang kéo lê những cuộn dây thừng vĩ đại vào thành lũy thấp hơn, và tôi vội vã theo sau những người khác khi họ bỏ ngọn tháp, để cùng Santi tham gia xuống bên dưới trong sự chở che của bóng tối.

Sau một cái nhìn về hướng Santi, đu người một cách nguy hiểm khi hạ thấp chính mình xuống từng sợi[23] một của sợi dây thừng, tôi phải quay lưng lại bờ vực. Cần phải có một tâm nhìn điềm tĩnh hơn tôi để nhận rõ con đường đá lát đá phiến bao quanh hẻm núi; với cái nhìn thoáng qua kinh hãi của tôi, sẽ là phía bên lâu đài rơi thẳng đứng xuống dòng sông, và nó trông như thể một người đàn ông to lớn sẽ đi tiếp, và đi tiếp cho đến khi chạm mặt nước. Thực tế, dù tôi không nhìn đủ lâu để nhận ra, gã đã rõ ràng đi xuống được hơn phân nửa chiều dài.

Những cung thủ không thể thấy gã, vì những cơn mưa tên không còn đều đặn như trước, và những mũi tên đều nhắm lướt tới bức tường châu mai, không phải xuyên vào người đàn ông đang treo mình giữa trời và đất. Những người cúi mình bên cạnh lan can, đang đổ mồ hôi khi quan sát vòng móc dây thừng chà xát vào phiến đá với sự chuyển động của sức nặng Santi.

Một tiếng lầm bầm hân hoan dậy lên; sợi dây vẫn vững chắc, và không có giạt xóc, không tiếng thét. Ippolito hăm hở nhìn Công tước. “Anh ta xuống rồi, Đức ngài. Ngài sẽ theo anh ta chứ?”

Domenico lắc đầu. “Hãy để những người này đi trước.” Anh ra hiệu về phía cả nhóm; cái liếc khê của anh gần như không đến chỗ chúng tôi. “Ta có việc khác quan trọng hơn.”

“K đâu, thưa Đức ngài.” Sự bức tức lóe lên, lướt qua gương mặt tử tế của Ippolito. “Hoàn cảnh của ngài nguy hiểm hơn bất kỳ ai so với chúng tôi - vì Chúa, hãy đi ngay!”

Gương mặt đẹp dễ đánh lại. “Đừng ra lệnh cho ta, sirrah! Ta không giữ một người thư ký để ra lệnh ta phải làm gì.”

“Tôi không kiếm tìm điều đó, thưa Đức ngài, nhưng vì sự an toàn của chính ngài...” Cái liếc khẽ van xin của anh ấy là sự cầu xin giúp đỡ, và những người quý tộc tập trung quanh Domenico, đang khấn nài và thuyết phục. Tôi có thể thấy mái đầu rực rỡ của anh cao nhất phía trên những mái đầu xung quanh; anh đang nhìn hết từ gương mặt này đến gương mặt khác, môi cong lên gần giống như hầu hết con thú gầm gừ, ánh sáng ngập trong mắt anh đủ để sát thương khi nhìn họ. Rồi đột ngột, anh cắt ngang xuyên qua tiếng náo loạn bằng một giọng hét rít lên nguy hiểm.

“Ta nói ta sẽ không đi!”

Họ ngã ra sau trước ngọn lửa từ cơn phẫn nộ của anh, lý do và lời lẽ của họ là vô dụng trong gương mặt tuyệt đối mù quáng của anh. Rồi bất ngờ, Ippolito bước tới gần anh, như một người kiếm sĩ đang bước trong sự bảo vệ kẻ thù, và nói gì đó bằng một giọng nhỏ. Tôi thấy Domenico bất động, và dần dần, vẻ ác ý màu bạc trong đôi mắt anh được thay thế bằng sự chú ý. Anh đắm đắm nhìn xuống Ippolito, nghi ngờ nhưng chăm chú.

“Người có thể không?” Lời đó gần như quá khẽ để có thể nghe thấy, nhưng tôi bắt được sự chuyển động của môi anh.

Ippolito gật đầu, và vẻ căng thẳng nhẹ rời khỏi Domenico.

“Tốt Ippolito... Vậy thì, ta bị thuyết phục. Nhưng hãy làm đi, như hy vọng người còn sống.”

Ippolito rạng rỡ, vỗ vào cuộn dây thừng với một tay duy nhất. “Chuyển vận chuyển của ngài đang đợi, thưa Đức ngài.”

Domenico quay lại, di chuyển qua đám quần thần tùm tùm như thể họ không tồn tại, và cau mày nhìn xuống sợi dây thừng. Rồi, gần như trước khi tôi thấy anh di chuyển, anh đã ra khỏi lan can trong một cử động quá đổi êm dịu và hết tốc lực đi xuống. Quan sát mái đầu anh tỏa sáng rực rỡ xa dần, xa dần, tôi cảm giác tựa hồ mình đang dõi theo Lucifer rơi xuống từ thiên đường. Tôi muốn hét lên, nhưng may mắn thay, nỗi sợ hãi cho anh giữ tôi cảm lạnh trong khi những ý nghĩ tôi có đổ dồn vào những lời cầu nguyện bối rối không nói thành lời. Áo ảnh về cơ thể anh mềm oặt nằm vỡ ra dưới chân hẻm núi rõ ràng đến mức tôi gần như thấy nó thức tỉnh trước mắt mình. Trong sâu thẳm, tôi đang đợi tiếng hét sẽ nói với tôi rằng những người xung quanh tôi thực sự thấy nó. Dường như là cả giờ, cả thế kỷ, trước khi Ippolito thẳng lưng lên và gật đầu ra hiệu với Andrea Regnovi.

“Đi nào, quý ngài. Đức ngài đã xuống - giờ tôi phải đi và làm việc lặt vặt cho ngài ấy.”

Sự nhẹ nhõm lớn đến mức tôi lao đảo và suýt ngã vào lan can. Không ai chú ý tới tôi; tôi dựa vào thứ công trình bằng đá, má tì vào khối đá thô ráp, và để nhận thức của mình trượt đi. Sàn nhà lát đá và bầu trời trộn lẫn vào nhau, màu xám giữa làn khói, và rồi cả thế giới dường như trượt ra khỏi tôi.

Ai đó lắc vai tôi, và với một chấn động mạnh, tôi trở lại thế giới thực, sụm vào lan can. Tôi chỉ có đủ nhận thức để giữ đầu mình cúi xuống.

“Đi nào, cậu bé.” Giọng Ippolito nói phía trên tôi. “Chúng ta sẽ để cậu lại đằng sau nếu cậu không can đảm lên. Đi đi và nói với Lorenzo, cháu trai ta, rằng ta bảo thẳng bé chăm sóc cậu.”

Tôi lẩm bẩm lời cảm ơn then thừng, nhưng anh ấy đã vội vàng đi mất, tiếng bước chân sột soạt vang lên dưới những bậc thang bằng đá - việc Domenico giao cho anh hẳn phải khẩn cấp.

Những cậu bé và đàn ông đang tùm tùm xung quanh dây thừng từng người từng người một, họ thả chính mình xuống vào nơi vô cùng tận tối tăm đó. Những mũi tên đang bắt đầu sột soạt bay xung quanh chúng tôi, khi các cung thủ Tây Ban Nha chú ý thấy hành động và khiến thành lũy thấp hơn là mục tiêu đặc biệt của họ. Tôi biết mình phải làm như những người khác và trèo xuống sợi dây thừng, nhưng cứ mỗi lúc tiến tới miệng vực, sợ hãi đè nặng trong tứ chi tôi như xiềng xích, và tôi đứng như mọc rễ ngay tại chỗ. Cổ họng khô khốc, lòng bàn tay đang đổ mồ hôi, và tôi cảm giác vô vọng như mình bị cầm tù, trong cái nắm chặt của cơn xúc động. Nếu Domenico ở trước tôi, ra lệnh cho tôi, tôi sẽ vâng lời anh mà không suy nghĩ; nhưng

anh đã đi mất, không một chút nghĩ về tôi, không quan tâm tôi có đi cùng anh hay không. Nỗi sợ của sự lạnh lùng chào đón tôi cũng sắc bén như nỗi sợ rơi

Leo lên sợi dây thừng đó sẽ ném cuộc đời tôi đến mắc cạn với sợi dây treo cổ xoắn lại, để đu đưa không ai giúp đỡ trong không khí, cao hơn gấp bốn lần so với những con thuyền cao nhất. Bằng cách nào đó, tôi đứng giữ lấy gờ rìa bằng cả hai tay, trên thành lũy vắng ngắt: tất cả những người khác đã đi trong khi tôi ngần ngại. Trong hoảng loạn, tôi trượt gối xuống, khốn khổ núp mình sau bức tường thành khỏi cơn mưa tên dồn dập. Vì mạng sống của mình, tôi không dám di chuyển. Tôi có thể vẫn ở đây nếu ai đó đã không tới.

Tiếng những bước chân đang chạy dọc sàn lát đá, và Ippolito đổ sầm khụy gối xuống cạnh tôi. Anh ngã bất ngờ và gần đến mức tôi có thể thấy gương mặt anh; giọng anh nghe không giống giọng chính bản thân mình, hết hơi và căng thẳng.

“Tất cả họ đã đi hết chưa?”

Tôi tìm thấy giọng mình. “Rồi, thưa ngài.”

“Vậy chúng ta cũng phải đi. Dù ta sẽ được thiết đãi khó khăn đến mức nào khi Công tước biết ta không hoàn thành công việc lật vật cho ngài ấy, ta không dám nghĩ - những mũi tên này của quân Tây Ban Nha chỉ là những cộng lông tơ thiên nga cho sức nặng của sự không hài lòng của ngài ấy. Nhưng đi nào.” Giọng anh ấy vững vàng khi lên tiếng. “Chúng ta phải làm gì đó để xoa dịu cơn kinh hoàng của cậu, Ngài Hèn Nhát. Mạnh mẽ lên nào!”

Bò trên chân mình, anh ấy nâng tôi lên: rồi tôi cảm giác cái nắm chặt của đôi tay anh siết lại trong ngạc nhiên, và anh ấy lắc tôi khẩn cấp đến mức đầu tôi choáng váng ra sau khi anh chăm chăm nhìn tôi không tin được.

“Quý cô!” Anh nghe hoàn toàn sửng sốt. “Cô đang làm gì ở đây, và trong bộ quần áo thế này?”

“Tôi không thể ở lại phòng trong khi nguy hiểm.” Tôi không thể nói nhiều hơn, nhưng dường như anh hiểu, vì vẻ trầm ẩn trên gương mặt anh.

“Và có nhiều nguy hiểm hơn cô dự tính.” Anh dịu dàng kết thúc. “Vậy thì, can đảm lên, vì nó sẽ chấm dứt sớm thôi, và sau đó bước đầu tiên tệ nhất sẽ qua.”

Thoáng chốc tôi nghe trong giọng anh ấy âm vang một giọng nói khác - giọng nói của Piero - cổ ra sức thuyết phục tôi đến giường Công tước với những lời lẽ đó. Ký ức sắc bén đến mức tôi do dự trong giây lát, rồi ép nó ra khỏi suy nghĩ mình khi Ippolito đưa tay tôi lại gần xung quanh sợi dây thừng.

“Đi đi nào.” Anh ấy vẫn đang cười khi tôi lưỡng lự, nhưng có ý nói những gì đang nói ra. “Công tước sẽ đi được nửa đường tới Diurno mất nếu chúng ta không gấp gấp lên.”

Không có thời gian để phản đối rằng Công tước có thể không muốn tôi; nếu Ippolito nói tôi phải đi, sẽ không có sự lẩn lữa. Tôi bò ra ngoài lan can, nghe lời chỉ dẫn mềm mỏng của anh trong tai mình.

“Tất cả những gì cô phải làm là giữ chặt sợi dây, và tìm nơi để chân chắc chắn có thể khi trên đường xuống. Chỉ cần nhớ rằng đừng để mình trượt đi, hay cô sẽ đốt cháy da tay mình - và giữ gần bên sườn ngọn tháp.”

Tôi đã ra khỏi hẻm vực bây giờ, chân đang treo lơ lửng trong không khí, và trạng thái căng thẳng trên hai cánh tay là không thể chịu nổi. Tôi liếc xuống để tìm chỗ để chân, và ngay lập tức chết đứng. Mặt đất dường như xoắn ốc lại nhìn tôi, và chỉ bởi may mắn mà tay tôi nhớ ra để nắm chặt.

“Madam, đừng nhìn xuống!” Giọng Ippolito sắc bén, và tôi giật mạnh mắt mình ra khỏi khoảng không trống rỗng xoay tròn và hướng mắt lên. Gương mặt anh ấy lơ lửng trước tôi trong một hình cung của bầu trời vương đầy khói; anh đã quỳ xuống đầu lan can và đang nghiêng người xuống hét. Khi tôi nhìn lên, chân tôi tìm thấy những kẻ hỗ trợ trong bức tường đồ nát gần như một cách bản năng, và vẻ lo lắng trên gương mặt anh được xóa sạch. “Tốt lắm! Giờ hãy đi tiếp đi!”

Tôi hít vào một hơi sâu để hét lên lời cảm ơn, nhưng tiếng rít của những đợt tên nhấn chìm giọng tôi. Khi nó ngưng lại, Ippolito vẫn quỳ ở đó, có lẽ hơi nghiêng người xuống thấp hơn so với anh ấy đã làm, nhưng không tránh những mũi tên đang bay; phải mất một lúc để nhận ra anh ấy đang chậm chậm sụp tới trước,

và phải mất thêm giây lát nữa để kết nối nó với mũi tên bằng lông vũ nhô ra từ trán anh. Một tay nhẹ chuyển động, một cách vô ích, như thể để chạm vào mũi tên; rồi, với cơn ác mộng chậm dần, cơ thể anh chông chênh và ngã. Lúc đầu rơi nhanh gấp hai lần và lung lay, như một bao bột mì, nhưng khi rơi vào vùng không gian, cơ thể anh đang rộng như con đại bàng tung cánh, quay đi và rơi xuyên qua không khí, rơi vào sự quên lãng, vào hư không vô tận.

8. Chương 8

Chính nỗi đau, đơn giản là nỗi đau thể chất, khiến tôi trở lại với nhận thức. Từng cơ trên hai cánh tay tôi gào lên phản đối, và với tiếng khóc nức không chủ tâm tôi bắt đầu hạ người xuống sợi dây thừng, chân đang tìm những chỗ vỡ của lớp trát vôi. Tôi không dám nhìn xuống; và giờ không dám ngược lên, vì sợ thấy bức tường châu mai trống rỗng sẽ xác nhận điều tôi đã thấy là sự thật.

Thay vào đó, tôi chăm chăm nhìn thẳng về phía xa với sự tập trung chết lặng, thấy dấu chân những người leo trước, dấu vết nơi địa y phơi khô ngoài nắng làm nát vụn bức tường đã bị đập lên thành bột, những vết cào xước dài nơi đôi giày ống đã chèn lên, hay một chỗ để chân bở ra bị lún xuống.

Tôi không nhận thức được bất cứ gì ngoài bước tiếp theo - và kế tiếp - giây phút choáng váng khi sợi dây thừng lắc lư khỏi bức tường và tôi níu lấy nó như một con vượn người - nhận thức rằng cuối cùng đây là mặt đất, mặt đất vững chãi dưới chân tôi. Chân gần như gãy khi tôi rời khỏi sợi dây thừng, và tôi lao đảo như người say, chăm chăm nhìn không tin được vào vẻ trang nghiêm của ngọn tháp. Việc tôi đã leo cao đến thể dường như không thể. Tôi vẫn có thể nghe tiếng âm ỹ vang vọng kéo dài của trận chiến trong thành phố, tiếng người tru lên và tiếng lách tách của lửa, nhưng giờ đây dường như nó đến từ một quá khứ xa xôi của một thế giới khác. Sợi dây thừng đang đâm vào lòng bàn tay tôi, và tôi thả nó ra, một cách thô bạo.

Không ai đợi trong bụi cây khi tôi bò xuống từ con đường lát đá tới lùm rậm mà Santi đã chỉ; tất cả người còn lại hẳn phải đi rồi. Tôi hồng hộc chạy khỏi chân tường, chăm chăm nhìn vào mỗi bóng tối, ép đôi chân oằn xuống của mình vâng lời khi chạy đua lên dốc và giữa những cây cối, trông mong việc một tên Tây Ban Nha mai phục ở mỗi góc rẽ. Ánh sáng mặt trời đến quá bất ngờ, tôi gần như bị cơn chói mắt đánh phải, và rồi khi mắt quen với những bóng lốm đốm biếc xanh, tôi thấy hai con ngựa bị buộc ở đó - con ngựa của tôi và của Ippolito.

Một cục nghẹn dâng lên trong cổ họng; nhưng tôi cố nuốt nó xuống; bây giờ không phải là lúc để tiếc thương. Tôi chăm chăm nhìn hai con ngựa, đang cố gắng đánh giá chúng như thể đang bình tĩnh chọn một con ngựa trong chuồng ngựa của Công tước. Không có nhiều lựa chọn lắm, tôi nhận ra, vì tôi chưa bao giờ có thể cưỡi trên con ngựa thiện cao màu hạt dẻ mà không có ai giúp đỡ. Nhưng với may mắn và thân cây giúp sức, tôi có thể xoay sở để leo lên con ngựa cái màu đốm. Tôi sẽ phải ngồi dạng chân, vì chẳng cậu bé nào lại ngồi một bên trên lưng ngựa.

Phải mất vài sự dỗ dành ngon ngọt để làm con ngựa cái bình tĩnh, đủ để nàng ta cho tôi trên; nó đang âu lo, cảm giác được sự ác liệt trong không khí và sâu muộn bởi sự đối xử từ người kỵ sĩ, và khi tôi thu sợi dây cương lại, nàng cụp hai tai xuống và bắt đầu đổ mồ hôi.

Tôi nói những lời vô nghĩa với nó, đang cố gắng làm nó sao lãng chú ý khỏi những âm thanh giảm dần của cuộc chiến, và khi thanh âm của giọng tôi đã ru ngủ nó vào trong sự tĩnh lặng khó chịu, tôi tự đẩy mạnh chính mình lên yên. Sức nặng bất ngờ khiến nó nhảy tránh quá mạnh đến mức tôi gần như mất thăng bằng; tôi phát hoảng bám chặt lấy nó bằng đùi, đầu gối, và tay, nảy lên trong chỗ ngồi không quen thuộc.

Rồi nó lồng lên chạy lao tới, và tôi đang cười mà không có bàn đạp, quấn hai tay trong bờm nó khi tôi tìm cách để giữ vững chỗ trên lưng. Cô nàng lao khỏi bụi cây như một thứ điên, giằng mạnh qua tầng cây thấp như một thứ bị ám ảnh; tôi không có hy vọng nào điều khiển được nó, ngay cả không có ý tưởng nào về việc nó mang tôi đi đâu. Mặt đất phía xa dường như điên cuồng chạy ngoằn ngoèo khi chúng tôi đổi hướng, xoay khỏi những bức tường cau có - nếu chúng tôi đã kết thúc bằng cách đâm sầm vào dòng sông, tôi cũng sẽ chẳng ngạc nhiên chút nào.

Tôi đang nằm bẹp trên lưng ngựa, nửa bị ngạt thở bởi chiếc bờm bay bay của cô nàng, và đó hẳn phải là thứ đã cứu tôi khỏi những cung thủ dọc trên hẻm núi. Nàng ngựa hẳn phải trông như không ai cười khi cố sức lên dốc đến mặt đất bằng phẳng. Rồi, khi lên tới đỉnh, những sải bước của nó đều lại thành bước phi nước đại liều lĩnh. Đất trời mờ ảo dưới tiếng móng guốc, và không khí đầy ắp khói trở thành một cơn gió đông đầy cả mắt và phổi, làm tôi hỗn hển.

Tôi nói lỏng một tay và xoay sở để chộp lấy sợi dây cương đang bay, chắc chắn nắm lấy mỗi tôi trượt đi và bị ép chặt bởi tiếng vó ngựa bay vút, và kéo lấy bằng tất cả sức mạnh tôi có. Bước chân nàng ngựa khựng lại khi nó quay đầu xung quanh, rồi đều đặn vững vàng lần nữa khi giật mạnh rọ mõm; nó đang quá kinh hãi mất điều khiển, chạy đi bởi nỗi sợ hãi não động của chiến tranh phía sau.

Tay tôi cảm giác như thể bị trật ra khỏi khớp, tất cả cơ bắp đã căng ra trong khi leo xuống lúc này giờ đang gào lên phản đối khi đầu nàng ngựa giật mạnh và giật mạnh lần nữa, nhưng tôi biết rằng nếu thả sợi dây cương ra, tôi sẽ thua cuộc. Nếu tôi có thể quay con ngựa lại lần nữa, tôi choáng váng nghĩ, trở lại mặt đất bằng phẳng nơi con dốc bên dưới miệng hẻm núi, mặt đất gồ ghề sẽ làm nàng ta chậm lại. Giữa hai đùi tôi, những bắp cơ co lại và căng ra, và nàng ngựa đang chống lại nỗ lực điều khiển của tôi với từng dây thần kinh. Vẫn tuyệt vọng giật mạnh dây cương, tôi thấy chỗ đất trùng xuống và chồm người tới trước.

Cuối cùng nàng ngựa cũng quay đi, nhưng giờ đang chạy thẳng đến vách đứng - không có chướng ngại vật nào ở đó ngoài một đôi khúc gỗ thẳng đứng được cắm một cách vô nghĩa ven đường. Con thú không do dự. Nó đổi hướng và, với một cái hất đầu thách thức, dùng dùng lao xuống miệng vực. Tôi cảm giác cơ bắp căng và dâng lên của con ngựa, như thể nó đang phóng qua và tự hỏi sao nó lại không dừng lại lấy đà; rồi tôi nghe tiếng móng guốc nó đánh vào thanh gỗ và tiếng lộp độp đều đều khi nó tiếp tục phi nước đại.

Hiểu biết hơn tôi thậm chí là đang trong cơn hoảng loạn, nó nhìn và thấy cây cầu cũ bắc qua hẻm núi, cây cầu mà Sandro đã chỉ cho tôi, việc dường như giống đã cách đây cả nhiều năm về trước. Một bộ sưu tập các tấm ván mục nát, hẳn đã gọi nó như thế, vì những kẻ không dám mạo hiểm cuộc sống của họ - và giờ đây nó đã cứu mạng tôi. Tôi có thể nghe tiếng rắc những thanh gỗ thậm chí là qua tiếng lộp cọc của vó ngựa; thật là ngạc nhiên nho nhỏ rằng quân Tây Ban Nha thậm chí đã không thử đi qua bằng cây cầu.

Chúng tôi đã tới phía bắc. Khi nàng ngựa leo lên con dốc hướng đến đường mòn, chân tôi cuối cùng tìm được bàn đạp ngựa. Cô nàng trèo lên gò cao, và rồi phóng đi lần nữa, sau cùng tôi bắt được nhịp điệu sải chân nó và ngồi lại trên lưng cô nàng. Giờ đây tôi có thể mạo hiểm để chịu đựng.

Khi nhìn lại phía sau, tôi kinh ngạc vì chúng tôi đã đi được quá xa. Bức tường lỗ châu mai nơi thành phố giờ chỉ là một mối đe dọa xa xăm, những cung thủ bên hẻm núi tụm lại đối diện những bức tường, như bày kiến lần theo dấu vết mặt ong. Giờ xa xăm nơi xa là sự vây hãm, và phía trước là con đường bên kia con đèo vạch ra những vách đá đang chạy bên cạnh biển cả.

Tôi tuyệt vọng nghĩ: Domenico sẽ quay về phía tây tới Diurno, và nếu tôi không quay con vật này lại, tôi sẽ không bao giờ đến được với anh. Nhưng dường như không gì có thể dừng con ngựa cái. Sự chờ đợi dài trong bụi rậm, bị xích lại quá gần cuộc chiến, đã làm nó bức mình đến mức giờ nó sẽ phi nước đại đến chừng nào kiệt sức.

Tôi không biết chúng tôi đã đi bao xa, khi cuối cùng tôi cảm thấy nó mệt mỏi, nhưng chúng tôi đã đi qua mặt đất với một vận tốc dữ dội. Cô nàng lỏng lên lần nữa khi cảm thấy bị rọ mõm kiềm lại và kháng cự, nhưng chỉ một chút, và rồi bước chạy dài bắt đầu chậm lại. Trong một thoáng, cô nàng sẽ nhẹ phi nước kiệu, và nếu tôi có thể xoay sở quay nó lại...

Tôi nghe thấy âm thanh những người cưỡi ngựa phía trước. Tôi kéo mạnh dây cương, đang cố với tất cả sức lực để quay con ngựa, nhưng nỗi hoảng sợ bất thành linh của tôi đã truyền sang nó, và nàng ta giật đầu lên và phi nước đại thẳng tới trước. Không sẵn sàng, tôi theo kịp những người cưỡi ngựa phía trước - bạn hay thù tôi không thể nói, nhưng vẫn có một ít cơ hội là bạn.

Giờ tôi có thể thấy họ, đang nặng nề cưỡi ngựa, và bụi từ vó ngựa họ đang làm tôi nghẹt thở. Một trong số họ hẳn phải nghe tôi đang tới, vì ở đó có một tiếng hét và những người phía sau nhanh chóng ghì cương lại, quay qua đối đầu với tôi. Một trong những con ngựa hí vang, và con ngựa cái của tôi, thật không thể tin được, chậm lại. Giờ nàng ta sẽ tuân theo chiếc hàm thiếc, và tôi kéo cô nàng lên, hốt hoảng trước đôi mắt khó tin của những người cưỡi ngựa. Hai trong số họ cưỡi ngược lại phía tôi, và tôi thấy chính mình

đang hoài nghi chăm chăm nhìn hai quý ngài của Cabria. Họ đã đi con đường phương bắc, và chuyển bay hoảng loạn của con ngựa đã mang tôi đến với họ.

Tôi nấc lên một tiếng nhẹ nhõm.

“Ngài Ippolito đâu?” Câu hỏi đến một cách thô lỗ từ người đàn ông cao hơn.

Tôi hít vào một hơi sâu. “Ngài ấy chết rồi, thưa ngài.”

Cả hai người đàn ông tái nhợt.

“Chết! Nhưng ngài ấy không thể chết! Chuyện đó xảy ra thế nào?”

“Ngài ấy bị bắn trúng khi giúp tôi xuống khỏi bức tường châu mai. Một mũi tên đâm xuyên sọ và ngài ấy ngã.”

Người đàn ông cao hơn nói. “Chúa tha thứ cho ngài ấy.” và tự làm dấu thánh. Người bạn đồng hành làm dấu thánh qua loa trước khi hỏi. ”

Ai sẽ nói cho Công tước biết tin này?” Người bạn đồng hành vặn lại chăm chăm nhìn.

“Ý gì vậy, messire?” Người kia nhún vai, và tôi bất giác nhận ra Andrea Regnovi, được ủ trong một chiếc áo choàng đen nặng nề của người lính và nón lông quai dị, được giấu đi chiếc áo chèn dệt thêu và quần ống túm.

“Sao, thưa ngài, tôi không là người nói cho Đức ngài biết một tin thế này đâu. Cái chết của chính người thư ký ngài ấy sẽ buông dây một cơn bão lên đầu tất cả chúng ta, và người mang tin đến...” Gã làm một cử chỉ ngắn gọn, minh họa sinh động.

“Vậy thằng nhóc có thể nói với ngài ấy. Chúng ta có thể dư thêm một thằng nhóc hỗn xược để đỡ dành ngài ấy.”

Andrea trông nhục nhã. “Người đang nói gì? Cuộc hành trình này đã có đủ những gã ngọt ngào và cơ hội bé tẹo của niềm an ủi khác. Nếu chúng ta phải dùng một thằng nhóc cho việc lật vật này, ngài ấy sẽ không cau có sao?”

Tôi rùng mình, ghét gã vì nói về cái chết của Ippolito quá nhẹ nhàng đến thế; trong thời khắc khác, tôi sẽ bốc đồng lên tiếng và để lộ bản thân, nhưng trước những người cưỡi ngựa khác đã thắng cương, và giọng Domenico đọc đoán vang lên. “Tên nô lệ đó là ai? Chuyện gì đã xảy ra?”

“Cậu ta mang tin tức đến, thưa Đức ngài,” người đàn ông cao lớn hét, “tin tức về ngài thư ký.”

“Ippolito! Ippolito ra sao?” Những người cưỡi ngựa dâng lên và rải ra, và tôi thấy Domenico, kiêu hãnh thẳng lưng trên yên ngựa, ở giữa họ. Anh thắng cương khi thấy tôi, và một sự im lặng kinh khủng rơi xuống.

Tôi khàn khàn nói. “Ngài ấy đã bị giết, thưa Đức ngài. Một mũi tên của quân Tây Ban Nha đâm qua ngài ấy, và ngài ấy rơi xuống hẻm núi.”

Ngay cả từ nơi khoảng cách xa này, tôi cũng thấy Domenico biến sắc. Anh trắng nhợt như tro, và đến một lúc không lên tiếng. Một phần tâm trí tôi chú ý đến vẻ mặt những người khác - hoàn toàn sốc, như thể họ đã thân thiết với Ippolito hơn họ biết - nhưng tôi chỉ chú ý đến vẻ lạ lùng trong giọng Domenico khi anh hỏi, “Còn ai khác ở cùng ngài ấy không?”

“Không, thưa Đức ngài. Ngài ấy ở một mình khi gặp tôi.”

Tiếng lộp bộp của vó ngựa phá tan sự thỉnh lặng; một trong những người cưỡi ngựa đã, không kiểm soát được, từ từ dịch ngựa của mình ra khỏi Công tước.

Domenico đang ngồi bất động một cách hoàn hảo, chăm chăm nhìn ra xa xôi với đôi mắt trông cứ như đôi mắt người mù, và vẻ mặt anh khiến tôi cảm giác thân thể mình ốm đi.

Tôi chưa bao giờ nhận ra anh yêu Ippolito nhiều đến thế. Tôi không dám đến bên anh; tôi chỉ có thể đợi khoảnh khắc anh sẽ gọi mình đến cạnh bên. Nhưng chẳng có gì xảy ra. Anh vẫn ngồi bất động như đá, và

tôi đọc được vẻ không nao động, không chào đón trên gương mặt anh. Cái nhìn đắm đắm u tối đang đâm xuyên qua tôi với đầy cảm ghét, cứ như anh đang đắm đắm nhìn vào địa ngục.

Santi nói. “Những người cưỡi ngựa trên con đường phía sau.” Tôi mau chóng quay ngựa lại, cảm giác thấy cơn ớn lạnh kinh hãi bất ngờ trong không khí đầy bụi. Những tiếng vó ngựa khê khằng và xa xôi, nhưng trở nên lớn lên vào mỗi khoảnh khắc; tôi có thể thấy cùng một ý nghĩ trên gương mặt những người đàn ông, rằng những người lính Tây Ban Nha đang theo sau chúng tôi.

Rồi những người cưỡi ngựa đột ngột xuất hiện không xa lùm cây oliu, và khi họ nhẹ phi nước kiệu trên con đường thẳng tới chỗ chúng tôi, tim tôi giật thót, nhận ra thủ lĩnh của họ. “Chà, em trai.” Sandro nghe hồ hởi đến điên cuồng. “Em đã dẫn anh vào một điệu nhảy đẹp đấy.”

Vài người theo sau Công tước thư giãn khi nhận ra hắn, nhưng rồi họ cũng thấy, như tôi, cờ hiệu pháp phối và chuyển động phía sau hắn mang hình chim đại bàng Tây Ban Nha. “Em làm anh ngu ngốc bằng cách đi về hướng bắc.” Sandro vô tư quả quyết. “Anh đã chắc chắn rằng em sẽ đi về phía tây, và một trăm người của anh đang bị thiêu cháy trong ánh nắng mặt trời của thảo nguyên để ngăn em lại. Rồi khi họ gửi lời rằng em đã không tới, anh nhớ ra con đường cũ dẫn tới biển. Mà luôn luôn đi đường vòng!” Tia sáng lấp lánh trong mắt hắn gần như âu yếm.

“Tại sao anh tìm cách giữ chúng ta lại?”

Nụ cười Sandro toác hoác. “Để giết mày, dĩ nhiên, em trai tử tế! Ta không thể cai trị Cabria trong hòa bình khi mày còn đang sống, và hơn nữa, mẹ phù thủy già ta bị ràng buộc cùng sẽ không hài lòng với lãnh địa Công tước của mày. Bà ta muốn cái đầu đẹp trai của mày như một món đồ chơi để chữa lành cơn đau nhói mày đã nói với bà cách đây rất lâu.”

“Vậy ra anh là chú bé chạy việc vặt cho Gratiana?” Giọng Domenico vô vàn mềm mại, gần như là hơi thở, và đôi mắt chăm chăm nhìn vào Sandro tối đen lại và hoàn toàn trống rỗng. Nụ cười người anh trai cùng cha khác mẹ của anh mờ dần.

“Nói đúng hơn, là người cùng phe của bà ấy.”

“Như ý anh thôi. Tên gọi không quan trọng.”

“Rất đúng, em trai. Chúng ta đã đang liên tục âm mưu cho tình trạng khẩn cấp này kể từ khi mày trực xuất người mẹ kế yêu mến của chúng ta - bà nghĩ nếu không thể cai trị Cabira cạnh mày, bà sẽ cai trị nó cạnh ta. Khi mày chết, chúng tao sẽ dâng đất nước cho Tây Ban Nha: làm phó vương hay Công tước cũng như nhau, tên gọi chẳng thành vấn đề.”

Tôi nhớ, mà không có sự cảnh báo nào, cái ngày tôi cho hắn thấy thứ mật mã của Piero và hỏi nó có thể đến từ Tây Ban Nha hay không. Hắn đã nói, “Không, không phải từ Tây Ban Nha.” nhanh chóng đến mức tôi đã không nghĩ đến việc hỏi tại sao hắn biết; nhưng hắn hẳn phải được thiết đãi bởi người Tây Ban Nha khi ấy, và đã biết ngay lập tức rằng nó không đến từ bất cứ sứ thần nào của Vua Philip.

Giọng Domenico dừng ý nghĩ của tôi lại. “Vậy thì, anh bằng lòng sao, trở thành bạn tình của mẹ ta?”

“Ta sẽ phát đạt, không bao giờ khiếp sợ nữa!” Sandro dịu dàng cười lạnh lẽ. “Kể từ khi bà ấy để mắt đến ta, ta đã giữ sợi dây túi tiền bà ấy; trong hoàn cảnh thúc bách, ta có thể đội vương miện trong cùng một cách. Ta sẽ trở thành chồng của người trị vì trước khi năm nay kết thúc.”

“Nhưng anh chưa giết được ta.” Trong tiếng rì rầm giờ là sự nhấn mạnh.

Trong một lúc, Sandro do dự, và tôi nghĩ hắn rùng mình - rồi hắn toe toét cười bất chấp. “Chà, việc đó sẽ sớm được khắc phục thôi. Để rõ ràng hơn với mày, em trai, ngay khi ta nói xong vài lời ở vấn đề này. Ta không đố kỵ gì mày ngoài việc mày được sinh ra hợp pháp, không phải là đứa con ngoài giá thú - nếu việc mày sinh ra được làm một cách vụng về giống ta, ta lẽ là Công tước ngay thời điểm này. Ta chỉ đòi hỏi quyền của đứa con trai lớn nhất để kế vị cha chúng ta.”

“Đứa con lớn nhất hợp pháp.”

Cơ hàm Sandro siết chặt, và rồi hắn phá ra cười. “Ta sẽ rào sự cho phép của mày lại, vì mày đã mất quyền rồi! Ta hy vọng mày sẽ bị ăn mòn và giậm chân cẩu kính, nhưng mày đã lấy hết tất cả niềm vui thích từ

việc này với cái lưỡi chậm chạp của mày. Ta ước chi con điểm xinh đẹp của mày ở đây; ta biết nhiều cách dùng nó để sớm chấm dứt tính nhẩn nại đó của mày.”

Domenico không nói gì, chỉ hơi lắc người trên yên ngựa. Tôi thấy Santi tựa quây không yên - gã đang chòng chọc nhìn Sandro đầy dữ dội, và tôi tự hỏi trong giây phút đó có phải gã dẫn Domenico tới đây là có mục đích.

Nhưng Sandro liếc ngay về phía gã cùng lúc và cười tươi rói nhạo báng. “Nào nào, Giovanni, cái đồng phản bội kia! Người có ý gì khi trượt đi theo cách đó vào trong vòng phụng sự cho em trai ta? Người sẽ an toàn hơn khi hậu thuẫn cho ta - giờ người có đối chủ nhân lần nữa không, trước khi ta giết hẳn?”

Santi lắc đầu. “Không, thưa ngài.”

“Vậy thế đi.” Sandro nhún vai. “Chà, quý ngài Công tước của ta, mày muốn cái chết của mình thế nào? Bị treo cổ như một tên phạm tội nghiêm trọng, hay mày thích chết bởi một thanh gươm hơn vì lợi ích hoàng gia của mày? Người của ta có thể để mày biến khỏi thế giới bằng bất cứ cách nào mày chọn.”

“Anh không thể tự mình giết ta sao?”

Trong khoảnh khắc, Sandro chăm chăm nhìn anh, và rồi chậm rãi, một nụ cười rộng nhăn nhở, vui mừng trải ra gần hết khuôn mặt hắn. “Chúa ơi, ta đã hy vọng mày sẽ nói thế! Vậy, mày sẽ chiến đấu với ta?”

“Rất sẵn lòng.” Đôi mắt đen mờ ảo. “Để đến cái chết.”

Sandro dường như không nghe thấy sự kỳ lạ, gần như thèm khát trong giọng Domenico; hắn đang thở nhanh, và trong đôi mắt hắn là tia hăm hở lấp lánh. “Anh sẽ thích thú thấy mày nằm phủ phục khi kết thúc, đứa em trai hợp pháp chết tiệt của anh.”

Khi lên tiếng, tay hắn đưa tới chuôi kiếm, và tôi kinh hoàng nhận ra rằng Domenico không có khí giới. Con dao găm mảnh khảnh của anh sẽ vô dụng khi chống lại thanh gươm chiến đấu của Sandro, và anh không hề cố gắng dùng nó, vẫn ngồi bất động như thể đang chờ đợi bị giết chết.

Rồi anh di chuyển, quá nhanh với mắt tôi để theo kịp; ngoặt và giật mạnh con ngựa quay hai bên sườn và rồi thúc nó tới trước, mạnh, thẳng vào những người dùng giáo túm tụm. Tay phải anh vụt ra, kéo ngọn giáo khỏi tay của tên Tây Ban Nha gần đó, và anh quay ngựa lại lần nữa, nâng nó lên cẩn thận ước lượng sức nặng, gần như trước khi Sandro quay con ngựa hắn lại.

Sandro thân mật nói, “Mày luôn chơi bẩn.” và mái đầu rực rỡ cúi xuống như thể nhận lời khen; trong cùng chuyển động Domenico lách người, nhẹ nhàng tránh con dao găm lóe lên nhắm vào cổ họng anh từ tay Sandro.

“Anh là một gia sư giỏi, anh trai con hoang à.”

Sandro không đợi để thấy vũ khí của hắn có tìm đến đúng đích hay không. Ngay khi con dao rời khỏi tay, hắn quay lại chỗ tên cầm cờ, vồ lấy ngọn giáo cờ hiệu khỏi sự ghì chặt, và khi những người lính và bọn quân thần rải ra, hai anh em della Raffaele bị bỏ lại đương đầu lẫn nhau giữa con đường đầy bụi. Đôi mắt Sandro lấp lánh xung quanh và trở lại trên gương mặt người em trai cùng nửa dòng máu.

“Đây là một nơi tồi tệ để đấu thương.”

Gương mặt Domenico vẫn vô cảm.

“Sẽ xứng đáng.”

“Khoảng cách quá ngắn.”

“Vậy hãy cưỡi ngựa ra xa hơn.”

Sandro tắc lưỡi. “Ta sẽ quay lưng lại trước một con rắn viper sao! Cảm ơn Đức ngài, ta đành xoay sở với khoảng cách này vậy.”

“Thế thì, nào.” Domenico nín thở nói. “Kết thúc đi.”

Im lặng chỉ bị vỡ ra bởi âm thanh của một con ngựa đang cào chân xuống đất, rồi một sự di chuyển dằng lên đột ngột, và tiếng loảng xoảng của va chạm nhấn chìm tất cả.

Tôi vô thức nhắm mắt lại, và khi mở mắt ra, cờ hiệu đại bàng trong bụi mù dưới móng guốc con ngựa của Domenico. Ngọn giáo của Sandro đã bị gãy làm hai. Giờ đây không có vẻ cưỡi cọt nào trên gương mặt gã con hoang. Domenico quay ngựa lại tại gờ của khoảng trống và hạ thấp ngọn giáo của anh lần nữa. Tôi nghe tiếng cạch khi Sandro quăng đầu ngọn giáo vô dụng của hắn, và một trong những người lính Tây Ban Nha ném cho hắn một ngọn giáo khác.

Khi tiếng loảng xoảng chết chóc xé nát vang lên lần nữa, vài gã đàn ông thét lên, nhưng tôi tuyệt vọng đứng câm lặng, cắn chặt hai môi trong nỗ lực không hét lớn. Cả hai người đàn ông vẫn ở trên yên ngựa, ngọn giáo lạnh lặn, và đang quay lại lần nữa cho cho đợt tấn công khác.

Giờ đây bụi đã bao bọc người lẫn ngựa, biến cả hai mái đầu đen và bạc ánh kim thành một màu nâu xám xám giống nhau, và làm mờ đi mái tóc rực sáng của Domenico; chỉ có đôi mắt họ phát sáng mạnh với sát khí, nhẵn tâm như đầu nhọn lóe lên của hai ngọn giáo. Tôi tự hỏi làm sao họ có thể ngồi vững giữa sự rung chuyển mạnh đến thế khi lại gần nhau; rung lắc ngọn giáo và vùng mạnh tay người này đến vai người kia và phải tàn nhẫn làm tổn thương nhau.

Tôi thấy hàm Sandro siết chặt lại trong nỗ lực cuối cùng, và hắn thúc ngựa với cơn điên tiết bất ngờ. Cứ như thể hắn sẽ đè chết em trai nếu hắn có thể hất ngã anh và giẫm lên anh trong đám bụi bằng sức lực con thú.

Rồi, chẳng biết bằng cách nào - tôi không thể thấy bằng cách nào - mọi thứ thay đổi. Cuộc đột dữ dội của Sandro đang lái hắn vào ngay đầu ngọn giáo của Domenico, lưỡi giáo trượt đi một cách nhẹ nhàng giữa tấm áo giáp và dữ dội xoáy hướng xuống vào da thịt, vào gân của cơ thể chắc nịch. Nhất tâm mạnh nâng Sandro lên khỏi yên ngựa như một kiện cổ khô; rồi với một tiếng rầm ầm ầm, như một thứ đã chết, hắn nằm ngửa ra trên mặt đất. Ngọn giáo vẫn nhô ra từ cơ thể hắn, và đôi bàn tay nâu xám đưa lại gần nó tưởng như thêm khát, đang vuốt ve nó như thể nó chính là da thịt mình.

Domenico đã thả ngọn giáo ra và thắng mạnh cương, móng guốc con ngựa anh để lại một dấu vết trên áo khoác của Sandro. Trong im lặng, tiếng ồn từ hơi thở dồn dập của một người sắp chết nghe giống như tiếng rống của một con bò đực đang bị thương. Gương mặt vạm vỡ đóng thành bụi, biến nụ cười nhản nở của sự đau đớn cực độ giống như một chiếc mặt nạ của thần rừng. Hơi thở Sandro nhấp nhô và rời rạc, nhưng hắn sẽ chưa chết; dù vậy những người đàn ông vẫn quan sát và đợi, và đôi mắt Domenico vẫn vô cảm dõi theo nỗi đau đớn của hắn.

Một âm thanh lạ lùng sủi lên từ cổ họng, và hắn cựa người, đang tự kéo lê chính mình; cơ thể méo mó gập cong qua ngọn giáo như một đứa bé béo phì, đôi bàn tay quắp lấy cán ngọn giáo, và hắn đang phá ra cười.

Cười lớn vô vọng trước lời đùa cợt đáng ghét mới nhất của cuộc đời, và hắn lên tiếng trong một giọng khàn khàn khó khăn, “Ta tự hỏi - giờ thì Gratiana sẽ tìm kiếm ai để làm hài lòng bà ấy?” và giọng cười mắc kẹt trong cuống họng, với một tiếng ồn như tiếng con heo khịt mũi, rồi máu trào ra từ miệng, hắn chết.

Thật là một sự tĩnh lặng lạ kỳ khi không có âm thanh hơi thở của Sandro. Domenico chăm chăm nhìn xuống cơ thể bị đâm xuyên của người anh trai cùng cha khác mẹ, hai bàn tay đeo găng nắm chặt dây cương; cái nhìn trên gương mặt anh là cái nhìn lạnh lẽo thờ ơ.

Tôi không nghe tiếng rút lui của những người Tây Ban Nha không ai cầm đầu. Họ hẳn phải điếng người bởi vận tốc mà những sự kiện đã quay lại chống mình - tôi đã quên tất cả họ cho đến khi âm thanh của cuộc bay đi tháo chạy hấp tấp khiến tôi giật mắt mình khỏi khuôn mặt Domenico. Tôi ngược lên nhìn họ phi nước đại ngược trở lại hẻm núi của những cây oliu và biết rằng, họ đang đi báo cáo lại mất mát này cho nữ Công tước Gratiana. Santi chuyển động như thể đuổi theo họ, nhưng sau một cái liếc về phía Công tước, gã chịu đựng và để họ đi. Baldassare Lucello xuống ngựa và đến bên Domenico. Trong một thoáng, đôi mắt che kín vẫn nấn ná trên những con ruồi đậu trên cơ thể trong đám bụi; rồi đôi mắt ấy nâng lên, ngang tầm và hờ hững, đến gương mặt của kẻ quân thần đang sống.

“Thưa Đức ngài.” Người đàn ông nghe run rẩy. “Ngài muốn chúng tôi sẽ làm gì với việc này đây...?”

“Không gì hết.” Câu trả lời cụt ngủn.

“Nhưng Đức ngài, chúng ta chắc chắn là nên chôn ngài ấy! Bọn ruồi nhặng...”

“Hãy để chúng kết thúc những gì chúng bắt đầu.”

“Nhưng Đức ngài, ngài ấy là anh trai ngài-”

“Hãy để thế.” Giọng Domenico khiến tôi rùng mình, bất chấp cái nóng của mặt trời.

“Chuyện này...” Từ ngữ nghẹn lại.

“Tất cả chuyện này là sáng kiến của hắn, và của con diêm nữ Công tước đó. Nếu có thể, ta sẽ ở lại cho đến khi lũ ruồi đã làm xong việc ghê tởm với hắn, nhưng vì ta không thể, ít nhất, hắn sẽ nằm lại không được chôn cất.” Anh đang nghĩ đến Ippolito, tôi nhận ra; Ippolito, người nằm vụn nát và vỡ vụn tại chân hẻm núi dòng sông cách cả hàng dặm sau chúng tôi, trở thành con mồi của lũ diều hâu và quạ - và của những bầy sâu bọ đang lớn dần lên. Baldassare trần trần nhìn phản đối, nhưng đôi môi mềm mại của Domenico xoắn lại thành một sự tàn bạo hoàn toàn nhẫn nhó của loài thú. “Ta nói hãy để thế! Chúng ta sẽ không dành thời gian vào việc ban tặng cho xác chết đã thối!”

Anh quay ngựa khi nói, quay lưng về phía lùm cây oliu đã che giấu những người lính Tây Ban Nha, và thúc ngựa phi nước kiệu rời khỏi Fidenae, bỏ chúng tôi lại theo sau hết sức có thể, mà không một lần ngoái lại.

Cả bản thể tôi gào thét để theo anh, để xoa dịu nỗi đau khổ hoang dại đó, nhưng tôi không dám. Nếu tôi cưỡi ngựa thẳng tới trước - nếu tôi ở trong vòng tay anh - tôi cũng không thể với tới anh; tâm trí anh đang ở cùng với cái chết, và anh không muốn tôi. Nó là sự trừng phạt tôi tệ hơn tôi có thể tưởng tượng vì sự khờ dại đã khiến tôi đi sau anh, và tính hèn hát đã làm Ippolito chậm trễ - có lẽ thậm chí gây ra cái chết của anh ấy. Giữa họ, Baldassare và Giovanni Santi đang kéo lê cơ thể Sandro đến một bên đường, và vội vàng leo lại lên ngựa; đám ruồi kêu vo vo và bay đi, rồi tụ lại lần nữa. Nhưng tôi đang đắm đắm nhìn vào tấm lưng kiêu hãnh của Domenico, đang quan sát anh cưỡi ngựa đi một cách đứng đưng tựa hồ anh chưa bao giờ biết tôi. Với sự mệt mỏi bất ngờ, tôi đá con ngựa giờ đã thối mệt cử động, bắt đầu theo sau anh, không được mong muốn và chẳng được quan tâm như đã từng trước kia, vì tôi không thể làm gì khác.

Những ý nghĩ chiếm lĩnh tôi trong phần còn lại của ngày lộn xộn và chua xót đến mức tôi không thể đếm chúng rõ ràng. Trí não tôi đang quay cuồng với cơn sốc của tất cả những chuyện đã xảy ra - thành phố sụp đổ, cái chết của Ippolito, vụ giết Sandro - nhưng một ký ức mà tôi lưỡng lự, không cách chi điều khiển được: thất bại cuối cùng của Domenico. Ngay cả bây giờ tôi khó có thể tin được nó, nhưng quan sát về cứng nhắc ở lưng anh, về bất động tôi sẫm trên gương mặt quay đi, tôi biết nó hẳn phải là sự thật.

Anh đã không liếc xung quanh tôi kể từ khi tôi đưa tin cho anh; cơn giá lạnh của việc đó đã giết chết sự thèm khát ở anh, và anh đã không còn cảm giác nào khác với tôi. Những giọt nước làm mắt tôi bỏng rát khi chúng tôi kéo cương dừng lại bên đường và bắt đầu cắm trại qua đêm. Buổi chiều chỉ vừa thay áo, nhưng người và ngựa đều thấm mệt, và không ai tranh cãi khi lệnh được ban ra.

Lúc đầu, tôi nghĩ Công tước sẽ không xuống ngựa - anh vẫn ngồi trên ngựa sau khi mọi người khác đã rời khỏi yên, cứ đắm đắm nhìn về xa xăm như chẳng thấy gì - nhưng rồi Andrea đến bên anh và nói gì đó, và cuối cùng anh trượt xuống đất, cam chịu để ngựa anh bị dẫn đi. Những cận thần vây xung quanh anh một cách quan tâm lo lắng, nhưng sau một cái nhìn vào vẻ mặt anh, họ lùi lại. Anh lướt qua họ như thể họ không tồn tại.

Giọng cộc cằn của Santi phát ra trong im lặng. “Có một con suối không xa nơi đây, và trái cây trồng ở khắp nơi. Chúng ta có thể ăn tốt, vì dạ dày tôi rộng như một cái trống.”

Một tiếng xì xầm đồng ý vang lên, và tôi bỗng dưng nhớ rằng mình đã chưa ăn gì kể từ buổi chiều ngày hôm trước, ngoại trừ vài miếng trong bữa yến tiệc ác mộng của Công tước. Tôi đã không hề nghĩ tới thức ăn sau đó, nhưng khi Lorenzo, cháu trai Ippolito, mời tôi một nắm quả oliu, tôi nhận chúng bằng những ngón tay run rẩy với sự háo hức, và ngấu nghiến chúng như một cậu học sinh chết đói.

Tôi thậm chí không nghĩ đến việc cải trang của tôi vì thời gian như vô tận, và lời yêu cầu cụt ngủn từ một trong những quý tộc bảo tôi dắt con ngựa ra dòng suối xóc trí nhớ tôi trở lại. Tôi vội vàng tuân lệnh; giữ đầu mình cúi xuống, chậm chậm lê bước khỏi những người đàn ông trong khi nghĩ ngợi về những gì tôi nên làm. Không có sự bảo vệ của Domenico, tôi không dám để bất kỳ ai biết giới tính thực của mình; vì anh

không còn quan tâm đến chuyện gì xảy ra cho tôi, quần áo như cậu con trai này là sự che chở duy nhất tôi có.

Một phần trong những người kia như Andrea Regnovi, một tên đồng tính, và những cậu bé như Lorenzo còn quá trẻ để quan tâm tôi là đàn ông hay phụ nữ, vẫn còn những kẻ sẽ lưu tâm đến cô nhân tình bị vứt bỏ của Công tước như một sự ban phúc từ thiên đường cho cuộc hành trình này; những gã hoang dã, có vẻ lính tráng như Santi, người không ưa những người khác, và những kẻ phóng đảng không thể sửa chữa được như Vario Danese. Trong thoáng chốc, dường như, thân phận con trai của tôi phải tiếp diễn.

Con suối nông, một dòng chảy nhỏ giọt âm ỉm trên những viên đá cuội tròn, nhưng bây giờ cúi thấp đầu và uống như chết khát, trong khi tôi khụy gối và uống từ đôi bàn tay khum lại.

Tôi cố để ép bản thân thả nhiên nghĩ về hậu quả của những chuyện đã xảy ra và không nhớ rằng bây giờ, Domenico sẽ chẳng bao giờ giữ tôi trong vòng tay anh lần nữa. Tôi không biết anh định đi về hướng nào, hay tại sao, cũng như không có bất kỳ ý tưởng về việc cuộc hành trình sau cùng sẽ kéo dài bao lâu, nhưng việc ấy dường như chẳng quan trọng.

Rồi tôi kiên quyết rằng tôi sẽ theo sau anh lâu đến chừng nào mình còn có thể, và khi tôi không thể theo anh xa hơn, tôi sẽ nắm lấy bất cứ cơ hội nào xảy đến. Cuộc đời tôi kết thúc như thế nào tưởng như đã không còn quan trọng; tất cả những gì tôi quan tâm là che mắt những người còn lại lâu đến chừng nào tôi có thể và cầu nguyện rằng Domenico sẽ không chọn làm tôi bị lộ trong cơn bốc đồng nhàn rỗi.

Khi dẫn ngựa ngược trở lại qua những bụi cây, một lần nữa tôi thấy anh, và con tim tôi chao đảo vì tình yêu. Những người đàn ông đã cắm trại nơi lùm cây oliu, và anh đang đứng bên cạnh một cây non vươn thẳng lên cao, đắm đắm nhìn lên vết lõm đốm của ánh mặt trời xiên qua những tán lá. Tôi nhớ hình ảnh anh đã từng bên một lùm cây oliu khác, trên đường tới Diurno cho lễ đăng quang, đuổi người ra trên mặt đất và đang trêu chọc tôi với vẻ cười cợt sáng lên trong đôi mắt đen.

Rồi khi tôi dõi theo, anh rút con dao găm ra và đâm sâu nó thân cây, khoét và xé toạc đầy bạo lực cho đến khi nhựa chảy xuống thân cây như máu. Cơn phá hủy điên cuồng kéo dài đến khi vỏ cây thành những dải ruy băng, những vòng lá rách bươm và bị xé nát; rồi với một âm thanh nhỏ lạ lùng như con thú, sâu trong cuống họng, anh đập mạnh lưỡi dao sâu vào trong thân cây, dựa vào nơi đã bị anh hủy hoại, run rẩy từ đầu tới chân. Nó giống như một thứ cổ tình làm xấu đi ký ức tôi, một tín hiệu rằng những ngày đó đã hoàn toàn kết thúc, một sự chối bỏ còn hơn cả độc ác vì trở nên quá bằng quơ.

Bên cạnh tôi, Lorenzo quan sát và không nói gì. Cậu nhóc hiếm khi nói kể từ khi nghe về cái chết của người chú, và trong đôi mắt màu biển xanh của cậu là bóng tối mà chẳng có gì làm được với sự bạo lực của Công tước. Tôi lăm bằm với cậu nhóc, “Đi nào.” và chúng tôi buộc ngựa, rồi đi đến để ngồi nơi bìa khoảng rừng thưa cùng những cậu tiểu đồng khác, nghe giọng rên rỉ than van của Andrea khi phàn nàn với Baldassare. “Ôi tất cả những sự đại đột này...! Giờ chúng ta ngủ ở một nơi hẻo lánh, chốn mà bất cứ tên Tây Ban Nha nào cũng có thể vấp vào chúng ta - có gì không ổn với những nhà trọ của Pinzi? Chỉ cách chưa tới hai lý trở lại dọc con đường, và ở đó chúng ta có nơi mềm mại để ngủ và ăn uống no nê - cái gì trong đầu Công tước khiến ngài ấy tránh khỏi những vùng ngoại ô như thể bệnh dịch ở đó?”

“Bởi vì ngài ấy biết quân Tây Ban Nha sẽ đi thẳng đến Pinzi khi chúng nghe từ những tên lính nơi họ gặp chúng ta!” Baldassare nghe vô cùng giận dữ. “Khi nữ Công tước Gratiana nghe thấy chúng ta trên con đường tiến về phía bắc, bà ta sẽ gửi nhiều nhóm lính theo sau để báo thù cho cái chết của Ngài Sandro. Công tước đã thấy trước ý bà ấy và đưa chúng ta ra khỏi nơi bà sẽ tìm chúng ta.”

Andrea trông bất bình. “Và tại sao chúng ta lại đi trên con đường về phía bắc, hử quý ngài của tôi, khi Diurno lại nằm về phía tây? Trả lời tôi đi, bằng sự thông thái của ngài!”

Baldassare cau mày. “Cái đó ta không biết, nhưng ta đoán chúng ta sẽ không tới Diurno.”

Cuộc hội thoại sa thành những lời thăm thì sau đó, và tôi không còn nghe thêm được nữa, nhưng tôi nhìn lướt qua biểu cảm kinh hãi trên gương mặt Lorenzo, cảm thấy trái tim chính mình bị chìm xuống.

Trong thâm tâm, tôi đã đoán chắc rằng chúng tôi phải đến Diurno - còn nơi nào khác Công tước sẽ tìm sự giúp đỡ? - và nơi đóng quân của những người đàn ông trên ngọn đồi phía trên thành phố; tổng giám mục vẫn đợi ở đó để nhận con gái Savoy, nếu cô ấy vẫn chưa tới. Nhưng giờ thôi không thấy giới hạn trò giả

trang trẻ con của mình và phải cưỡi ngựa sau lưng Domenico một cách không được mong muốn, và chỉ có Chúa mới biết là trong bao lâu.

Một bàn tay lông lá đồ sộ chạm vào vai tôi, và tôi nhảy lên. Lorenzo nhìn qua tôi và nói qua đầu tôi, “Messire Giovanni.” trao cho Santi một nụ cười uể oải, chóng tàn. Tôi lăm bầm một câu chào e sợ, và Santi cúi xuống thì thầm vào tai tôi; rồi gã đi lên lần nữa, bỏ tôi ở lại chăm chặp nhìn theo sau với đôi mắt mở to hoảng sợ.

Lorenzo đã quay đi và đang sầm soi vào hoạt động quanh ngọn lửa, vậy nên cậu nhóc không thấy vẻ mặt tôi thay đổi. Tôi kéo lê cái nhìn trần trối khỏi tấm lưng xa dần của Santi và nhìn xuống bàn tay mình. “Giấu chiếc nhẫn của cô đi,” gã đã nói vào tai tôi, “hay một trong những quý ngài trẻ tuổi sẽ nhận ra nó.” Mặt sau viên ngọc trai lấp lánh chế nhạo, một vật nhắc nhở, một dấu hiệu để nhận dạng tôi.

Nhanh chóng, lén lút, tôi tháo nó ra và thả nó vào trong vỏ con dao găm, nơi con dao sẽ giữ chiếc nhẫn an toàn và bị che giấu, nhưng việc đó giờ đây chẳng có ích nhiều vì Santi biết. Tôi tự hỏi, phát ốm, rằng gã sẽ giữ im lặng trong bao lâu.

Hiện tại gã đang di chuyển giữa những người bạn, trao đổi vài lời với một trong số họ - trái tim tôi nảy lên trên miệng trước khi tôi nhận ra gã đang chỉ dẫn đốm lửa cao hơn. Khi quay lại, cử động nặng nề, như thể gã phải đối mặt với một nhiệm vụ mình không hứng thú, và tôi quan sát gã đến thẳng chỗ tôi với những sải bước dài, chậm rãi. Mắt tôi trượt đi khỏi những nụ vàng của ánh lửa đang lớn lên trên đồng cỏ con - đến bầu trời mờ ảo giữa những tán lá - đến những nhánh cây lay động trong cơn gió đêm nhảy nhót, làm mái tóc đâm vào sau cổ tôi.

Tôi nhìn khắp mọi nơi nhưng không nhìn vào hình dạng người đàn ông to lớn đứng trước tôi bây giờ, bóng gã che kín cả bầu trời. “Đây, cậu bé.” Giọng thô ráp đang hạ xuống, và những ngón tay mập bật tách như thể kêu một con chó.

Tôi đứng dậy, theo sau gã mà không có một lời về việc những con ngựa bị buộc ở đâu. Những thân cây ở đây thưa thớt, và bên dưới, tôi có thể thấy con đường chúng tôi đã đi qua đang men theo con dốc trèo lên.

Chúng tôi hẳn phải quay về nội địa, tôi nhận ra, vì giờ đây những ngọn núi tối tăm cúi mình phía trên. Santi sải bước tới trước đến khi tới bìa cây, rồi đợi tôi đến cạnh bên. Hoàn toàn tĩnh lặng. Ngay cả tiếng xì xầm từ giọng nói những người đàn ông khác làm náo động ngày sắp tàn cũng không có, và tôi lo lắng đợi Santi lên tiếng.

Trong một thoáng, gã không quay lại, nhưng rồi đột ngột, gã cau mày xuống tôi, và trái tim run lên khi tôi ngược nhìn vào gương mặt cục súc, đầy thịt. “Quý cô, làm sao cô tới được đây?” Câu hỏi không hề được hy vọng đến mức tôi không thể trả lời. Rồi, khi tôi đứng há hốc nhìn gã, tôi nhìn thấy đôi mắt ấy lần đầu tiên, và thấy sự lo lắng trong chúng.

Tôi nuốt khan và nói. “Ngài Ippolito gửi tôi đến. Ngài ấy gặp tôi khi đang chuẩn bị theo sau Công tước, và khi ngài ấy... khi ngài ấy bị giết, từ cuối cùng của ngài ấy là ‘Đi tiếp nào!’ tôi không thể làm gì hơn ngoài theo những gì ngài ấy mong muốn.”

Người điều khiển ngựa gật đầu. Trong bóng tối nhá nhem tụ lại, cái nhìn chăm chăm khó chịu đến buốt thấu xương, nhưng gã chỉ nói, “Và tại sao cô lại ăn mặc như thế?” và làm một cử chỉ lúng túng về phía chế phục tiểu đồng của tôi.

“Tôi mua trang phục này từ một cậu bé ở palazzo, nên tôi có thể leo lên bức tường châu mai. Và giờ” - giọng rồi run rẩy - “tôi nghĩ mình sẽ an toàn hơn khi là một tiểu đồng.”

“Công tước sẽ không cho cô đủ an toàn sao?”

“Không,” tôi đều đều nói, “không phải bây giờ.”

Một khoảng khắc im lặng; rồi Santi lên tiếng. “Vậy cô có ý tiếp diễn tình trạng bây giờ?”

“Tôi chẳng thể làm gì khác. Tôi không thể... Tôi không còn nơi nào nữa để đi.”

Thứ gì đó trong sự im lặng của gã khiến tôi nhìn lên để thấy gã đang chăm chăm vào tôi với đôi mắt phiến muộn.

“Ngài sẽ giữ bí mật cho tôi chứ, messire?”

Sau một lúc lâu, gã chậm chậm gật đầu. “Được, quý cô. Nhưng cuộc hành trình này sẽ trở thành nỗi sầu khổ của cô, tôi nghĩ vậy.”

“Nó đã thế rồi. Cám ơn ngài, messire.”

Ngay cả trong ánh sáng ít ỏi, tôi có thể thấy gã đỏ mặt; rồi gã càu nhàu và ra dấu về phía chiếc mũ nhung của tôi. “Cô phải cắt mái tóc xinh đẹp của cô đi, quý cô; cô không thể để tóc như vậy suốt ngày và đêm. Hãy làm ngay mai, trước khi những người khác dậy - tôi sẽ đứng canh gác và đảm bảo không ai thấy cô.”

Tôi gật đầu một cách nhanh chóng và nhìn ngược lại phía khu trại khi giọng ai đó gọi gã. [i]Công tước muốn người[i]... Những lời ấy khiến tôi bất thần đau nhói. Lẽ ra phải là tôi, chứ không phải Santi, là người được gọi: tôi vội vã rời khỏi Santi trước khi những đôi tai ngu ngốc có thể vể lên và chạy về phía những cậu tiểu đồng đồng hành, giận dữ lau mắt với mu bàn tay. Nếu tôi không thể điều khiển bản thân tốt hơn, tôi nghiêm khắc tự nói với chính mình, sẽ không có liên minh nào trên thế giới có thể cứu tôi khỏi bị phát hiện.

Tôi muốn ngủ, nhưng ý nghĩ không để tôi nghỉ ngơi; chúng và cơn lạnh cay đắng. Tôi đã chưa bao giờ ngủ ngoài trời, và ngọn đồi lộng gió này là nơi trú ngụ thô sơ nhất tôi từng biết. Mọi vật bò trườn và náo động trong bóng tối, những âm thanh rất khẽ không thể đặt tên; khi đó một con dơi xoay gần dựa vào má tôi, mềm mại và ghé tởm đến mức tôi gần như thét lên. Tôi không dám đuổi người ra đất vì sợ mình sẽ đóng băng - thay vào đó, tôi nép mình, ôm chặt lấy hai đầu gối và run rẩy. Vài người khác ngủ chập chờn hơn. Đêm đang sống với những tiếng lào xào lẩm bầm, lớn dần và chết đi như xoáy nước trong đầm lầy, lúc đầu ở nơi này, sau đó là ở nơi khác. Nơi nào đó, một con ngựa hí lên và dậm chân, và tôi bắt được tiếng tru xa xôi của một con chó sói. Tê cóng bởi lạnh và hoàn toàn đơn độc, tôi không nghe thấy những tiếng bước chân, đến khi chúng gần bên tôi.

Rồi một giọng cộc cằn lên tiếng, “Đây” và ai đó thả một cái áo khoác nặng nề quanh vai tôi; Santi biến mất vào trong bóng tối lần nữa trước khi tôi có thể hít vào cám ơn. Tôi rúc vào trong cái ấm áp với một tiếng thút thít nhẹ nhõm. Nó là một cái áo len tốt nặng nề, nhiều sọc, và có mùi thuốc lá. Căn cứ vào kích thước nó hẳn phải là của Santi; gã sẽ nhớ nó, tôi một mỗi nghĩ. Tôi phải tìm và trả nó lại cho gã...

Tôi thức giấc khó nhọc và lạnh, nhưng vẫn quần trong chiếc áo khoác của Santi. Tỉnh mơ đã ló dạng, và chính bài ca chói tai của một con chim đã đánh thức tôi. Xung quanh đám than hồng rực rỡ của ngọn lửa người đàn ông đang đuổi người rên rỉ, và tôi ép bản thân mình vội bước đi.

Khi tôi trượt ra khỏi chiếc áo khoác bao bọc, không khí sớm mai đánh vào tôi như một cú choáng, và tôi lảo đảo khi thẳng người. Gần tôi, Lorenzo nằm ườn ra dưới chiếc áo khoác của cậu ấy, mắt nhắm, hai gò má mang theo những vết bầm làm lộ những giọt nước mắt mà cậu sẽ không để chảy ra vào ban ngày. Tôi quay đi, không muốn cậu nhóc thức giấc và thấy tôi đang nhìn cậu ấy, và thấy đáng dỗi sộ của Giovanni Santi băng qua khoảng rừng thưa đến chỗ tôi.

Nếu là hôm qua, tôi sẽ chùn bước trong kinh hãi; trong palazzo, tôi sẽ quay đi trong vẻ không ưa và ngờ vực; nhưng giờ đây tôi chỉ cảm giác biết ơn và nhẹ nhõm. Tôi đã chưa bao giờ nhìn thấy gì ngoài sự hiện diện hung ác của người đàn ông to lớn - chỉ khi bị ép để nhận ra, tôi mới có thể thấy vẻ điềm tĩnh trong cái nhìn chăm chăm của một tên vô lại, hay nghe được chất rứt rứt trong giọng nói gằn gừ ấy.

“Cậu, Marcello!” Gã réo tôi vì lợi ích để bất cứ ai có thể nghe thấy, và tôi gần như nhảy lên trước cái tên lạ. “Đến đây và giúp ta, nào nhanh lên!” Một trong những người đàn ông khác hét lên chế nhạo, và Santi làm y dừng lại bằng cách quắc mắt dưới đôi mày nặng trĩu.

Tôi đang lẻo đẻo theo sau trong nỗ lực để bắt kịp sải bước dài, nhanh nhẹn lạ kỳ đến khi chúng tôi ra khỏi tầm nhìn của khu trại, rồi gã chậm lại nên tôi có thể đi ngang với gã. Những cây oliu che chắn chúng tôi khỏi những đôi mắt tò mò tại nơi chúng tôi đứng, bên cạnh một tảng đá nhô ra nơi con suối dội róc rách và chạy xuống sườn đồi.

Santi trông nghiêm trọng. “Cô tốt hơn nên gấp gấp lên, quý cô. Tôi sẽ canh gác cho cô.”

Tôi gật đầu và nhanh chóng vỗ dòng nước như châm đốt vào hai tay và mặt để rửa đi cơn buồn ngủ níu chặt lấy mình. Cái lạnh rừng mình khiến tôi hốt hển, nhưng nó rõ ràng làm sạch tâm trí và mang tôi trở

lại với nhận thức về sự khẩn cấp. Santi đã quay lưng lại với tôi, đang quét mặt dọc sườn đồi khi tôi giắt chiếc nón, rút con dao găm ra; rồi ký ức xộc vào tôi đột ngột và dữ dội đến mức tôi đứng đó tê liệt, mái tóc phấp phới bay xung quanh, và một cơn đau lớn vô thức trên ngực.

“Giúp tôi với.” Giọng tôi là một lời thì thầm hanh khô. “Tôi không thể làm được. Hãy giúp tôi.” Domenico đang ngủ, má anh gối lên tóc tôi, vén những lọn tóc qua một bên bằng bàn tay hồng hách để đặt môi anh vào cổ tôi...

Người đàn ông to lớn mạnh mẽ quay lại, ngưng thở, nhìn tôi bằng sự bất chợt vô dụng. “Cô muốn gì?”

“Cắt tóc tôi. Làm ơn. Tôi không biết bắt đầu như thế nào.”

Santi do dự đến một lúc lâu, rồi bấm chặt môi. Gã bước tới trước một bước, những ngón tay thường ngày khéo léo lại vụng về khi nắm lấy một lọn tóc. Gã cầm con dao găm trong bàn tay tự do và, hít một hơi giữa hai hàm răng trong một tiếng rít sắc nét như một gã tiểu phu, vung lưỡi dao lên và chém. Gã hoàn thành công việc trong vài giây, và tôi nhìn chăm chăm xuống đồng tóc mềm mại màu đen dưới chân mình, sờ mái tóc ngắn một cách không tin được.

Tôi run run hỏi. “Ngài cắt đủ ngắn không?”

Gã gạt đầu một kiểu nhanh, lúng túng. “Nó sẽ đủ ngắn. Dù gì, tôi không phải thợ cắt tóc.”

“Cám ơn, messire.” Tôi vui mừng vì gã đang cúi xuống để nhặt mớ tóc đã bị cắt và không thấy môi tôi run lên khi nói; tôi ngưng ngưng về thứ hào huyền đã khiến mắt mát tầm thường này dường như là kết thúc của thế giới. Tôi phải nghĩ đến tương lai, tôi mạnh bạo tự nói với chính mình, và không day đi day lại vào thứ nhắc nhở vắn đục về quá khứ đã bị treo lên từ đôi tay của Santi.

Để chặn những ý nghĩ của mình, tôi nói, “Tại sao lại là Marcello?” và Santi nâng ánh mắt chăm chú ủ rũ lên trong ngạc nhiên. “Cô có ý gì?”

“Ngài gọi tôi là Marcello khi chúng ta ở khu trại.” Tôi ép giọng mình bình tĩnh khi tôi không cảm thấy thế. “Và tôi tự hỏi tại sao - tôi không biết bất kỳ ai với tên đó.”

Santi nhồi tóc thành cuộn và nhét nó vào tron túi nhỏ bằng da ở thắt lưng, một vệt nhẹ ửng hồng bất thường trên hai gò má trĩu nặng. “Đó là tên con trai tôi.”

“Con trai ngài! Tôi không biết ngài có con.”

Gã gạt đầu. “Hai đứa. Và một bé gái. Cái tên đến dễ dàng trên môi tôi, và tôi nghĩ bất kỳ ai cũng thế.”

Gã tiếp tục nói khi chúng tôi đi trở lại khu trại, và tôi hăm hờ lắng nghe, cố không để sao lãng tâm trí khỏi đợt triều cường tự ti thương bản thân đã đe dọa ngập trong chúng. Gã đã kết hôn được sáu năm, gã nói, và lúc đầu đến Fidenza để kiếm nhiều tiền hơn cho vợ và các con. Nhưng gã chú tâm không bao giờ để họ biết cuộc sống của gã thế nào hay mang họ đến cung điện; họ nghĩ gã sống trong xa hoa, hạnh phúc, và rằng lâu dài là nơi nào đó như vườn địa đàng. “Nhưng sẽ chẳng khác nào dẫn họ đến nhà chứa tệ nhất khi tôi mang họ đến đó.” Gã ảm đạm kết thúc.

Tôi không trả lời, vì chúng tôi đã tới lùm cây oliu và tôi biết, giữa những người khác tôi tốt hơn nên im lặng.

Tôi tìm Domenico: anh đang đứng chăm chăm nhìn vào đám than hồng sặc sỡ trong lửa, gương mặt u sầu và trắng như giấy. Anh cũng không ngủ nhiều, tôi nghĩ. Tôi chẳng muốn ăn vì một phần bữa sáng ít ỏi và vui vẻ chuyển giao nó cho những cậu bé khác để chúng chia nhau. Khi chúng ăn, tôi đang ngấm ngấm quan sát Công tước từ dưới hàng mi và thấy cơn sốc từ cái chết của Ippolito vẫn giữ chặt lấy anh. Anh không nói với bất kỳ ai, chỉ đứng chăm chăm như mù lòa vào địa ngục nào đó của chính anh, với vẻ mặt khiến tất cả xung quanh cảm giác e sợ.

Tôi muốn nhào tới bên anh, nhưng không dám; tôi không thể chịu đựng vẻ lạnh nhạt hung ác, làm tôi tổn thương đó lần thứ hai.

Cuối cùng, Baldassare là người lên tiếng và thuyết phục anh lên ngựa. Những người còn lại hối hả theo sau, gói theo vài thức ăn thừa chung với nhau và rải bụi lên ngọn lửa đang chết; rồi họ một lũ tự đẩy mình lên lưng ngựa.

Trước một tín hiệu từ Santi, những người cưỡi ngựa di chuyển tới trước, và tàn dư của những quân thần Cabira cưỡi ngựa xuống đồi, hướng ra đoạn đường lằn nữa.

Sau vài giờ trên lưng ngựa, những cơ bắp tôi gần như nhũn nhối chẳng khác nào con tim. Công tước vội vàng gấp gáp, và tốc độ của chúng tôi hiếm khi chậm hơn phi nước kiệu nhỏ khi băng qua cánh đồng và leo lên những chân đồi thấp phía tây. Cảm giác khẩn cấp đã lây nhiễm cho tất cả chúng tôi, và ngay cả Andrea cũng không chậm trễ hoặc phàn nàn. Những chú tiểu đồng khác trên yên ngựa cũng nhũn nhối như tôi, nhưng chúng nghiêng rầm rập lại và không kêu ca. Với tôi, hành trình cưỡi ngựa khó khăn là một cơn giảm đau ân huệ - tôi có thể quên đi tất cả ngoài việc phải tiến lên theo kịp, ngồi vững trên yên ngựa, và điều khiển con ngựa cái bất kham.

Tôi không thấy gì nhiều ngoài mông con ngựa phía trước và cũng chẳng nghe được nhiều ngoài tiếng lộp cộp đều đều liên miên không dứt của vó ngựa. Tôi biết sự hồi hã này là để bỏ xa đám quân Tây Ban Nha có lẽ đang truy kích lại; khi chúng tôi băng qua vùng núi biên giới vào Papal States, ngay cả Philip kiêu căng cũng sẽ không dám gửi những toán lính theo sau chúng tôi vào vùng đất của Giáo hoàng Pius. Bất kỳ người nào cũng chắc chắn về nơi ẩn nấp trong sự thừa nhận của Rome. Bất kỳ người nào ngoài Công tước xứ Cabira, vì những Công tước Cabira đã giữ những vùng đất phân nửa thuộc về giáo hoàng từ một thế kỷ trước. Không chừng Philip sẽ chẳng cần sẵn con mồi của mình qua lãnh thổ của Pius khi tự Pius sẽ làm việc đó cho hắn. Philip, Pius, Gratiana... Domenico có quá nhiều kẻ thù. Trong niềm kiêu hãnh về quyền lực của mình, anh đã cười nhạo lòng căm thù của họ, những giờ đây những gì anh dùng để đe dọa nhạo báng lại nghiêng nát anh.

Những con ngựa chậm lại khi con đường trở nên dốc hơn, chọn cách bỏ qua những tảng đá trơn trượt của đường mòn lở lở. Phía bên kia chúng tôi, những ngọn núi hiện ra lù lù, những bóng tối duỗi ra tới gần khi chúng tôi tiến về phía trước, sức nóng tàn nhẫn của buổi trưa đã bị cởi bỏ bằng hình thù cơn lạnh như băng của chòm núi.

Vài lần, chúng tôi đã rời con đường để tránh một ngôi làng đang như con đĩa bám vào đoạn dốc; lúc ấy, những ngôi nhà của một thị trấn với kích thước vừa phải hiện ra trong tầm mắt, và một tiếng xì xầm chạy dọc hững người cưỡi ngựa tùm tùm nhau, “Aviglio.” Rồi chúng tôi vội vã quay sang hướng khác, vì không ai biết có ai đó trong một nơi lớn đến vậy có thể để ý đến đến một bang người lạ và nói về họ lần nữa hay không. Chúng tôi men theo thị trấn với những ánh nhìn thận trọng và nhịp tim đập nhanh, leo lên mặt bên khe nứt nơi những bức tường.

Trên con đường cách đó không xa tắc nghẽn, và chúng tôi ở lại trên những con đường mòn khó đi của dốc cao, đến khi Santi đánh giá con đường chính lại an toàn. Giờ đây, từng người một đều đói và khát, và bầy ngựa đang bắt đầu hết sức, nhưng chúng tôi không dám dừng lại. Santi thét lên rằng chúng tôi đang tiến đến con đường chính ra bờ biển: tất cả giao thông từ bên này của Italia băng qua bên kia từ đó, và chúng tôi phải xuyên qua, cưỡi ngựa rồi xóa dấu vết trước khi tạm nghỉ.

Ngay ngã tư, tôi chăm chăm nhìn xung quanh một cách kinh ngạc, khuấy động cơn đau hờn mê trong tôi lần đầu tiên. Con đường lớn từ Fano đến những ngọn núi được xây dựng đầu tiên bởi vị vua Caesar - nó vẫn còn chỉ ra dấu hiệu của nguồn gốc mình trong những bờ quang đấng và trong từng bề mặt lát đường bằng phẳng những người đưa nó vào sử dụng vẫn chưa đụng chạm đến nó bởi những sự kiện đã làm sức mạnh khô cạn, của cuộc sống giả tạo. Họ đã có mối quan tâm riêng của chính mình - buôn bán, chính trị, gia đình, trồng trọt - và không quan tâm gì đến những thăng trầm và xu hướng trong vận mệnh của việc ai cai trị họ. Những con người bận rộn này, những người chúng tôi phải tránh như thể bản thân mình là những đám hủi, là máu thịt của Cabira - của Italia - vậy mà số phận họ dường như giống như những trò chơi trẻ con, không được những niềm vui tràn ngập, những nỗi buồn mà tôi biết chạm vào.

Chỉ một khoảng thời gian ngắn trước đây thôi, thứ quan trọng nhất trong thế giới tôi là việc đặt những mũi khâu thẳng, là sự cọ rửa những ẩm bình; nhưng giờ đây tôi lẻo đẻo theo sau một Công tước tha hương, và trái tim tôi vỡ ra vì anh đã không còn khát khao tôi nữa.

Sau đó chúng tôi hẳn phải trong nguy hiểm, vì Santi thúc giục nhịp bước nhanh hơn tôi nghĩ bầy ngựa có thể chịu đựng được; chúng nghiêng ngã khi đi, và vài lần ai đó gần như bị quăng đi. Nhưng cuối cùng, khi chàng vạng rơi xuống, chúng tôi tạm dừng dưới miệng một tảng đá khổng lồ nhô ra trên một hang động một con đường nhỏ dẫn lên sườn dốc. Santi đã gửi một cặp đi do thám nơi nghỉ lại, và họ đã quay về để

chỉ đường cho chúng tôi đến. Nơi đó hoang vắng, chật hẹp, nhưng ít nhất nơi nhô ra sẽ cung cấp một nơi nương tựa nhỏ; có một máng cỏ cheo leo cho bầy ngựa từ một cặp bò ốm tong, và chúng tôi tháo cương để chúng gặm cỏ như mong ước.

Khi xuống ngựa, tôi mang một cặp ngựa và dẫn chúng đi, và khi quay đi với chúng, Domenico sụt qua tôi. Trong khoảnh khắc, trái tim tôi e sợ đập tuốt lên cổ họng và một sự thích thú nghệt thở bất ngờ. Tôi nghĩ anh nôn nóng khê liếc tôi khi khủy tay anh chạm phải vai tôi, nhưng tôi không dám nhìn lên và không thể chắc chắn. Rồi anh đi mất, mà không dừng lại, bỏ tôi run rẩy và dính chặt vào sợi dây cương của những chú ngựa như để chống đỡ.

“Marcello.” Santi sắc bén gọi. “Nhúc nhích đi nào, cậu bé.” Tôi lẩm bầm, “Vâng, messire.” và kéo mạnh những con ngựa tới trước mà không thềm để tâm mồm miệng chúng đã mang tới cho tôi một lời dữ dội từ Lorenzo.

Đêm đó không có nhiều cuộc trò chuyện; mệt mỏi đã khiến mọi người quên đi những cái dạ dày trống rỗng, và khi họ nằm rúc vào bên cạnh ngọn lửa, họ ngủ gần như ngay lập tức. Tôi đã cố ý thức cho đến khi đảm bảo rằng Domenico đã ngủ, nhưng giây phút nằm xuống, mí mắt tôi tự động nhắm lại.

Một bàn tay trên đùi làm tôi thức tỉnh, và tôi thần thờ lẩm bầm. Tôi nghĩ, “Domenico” nhưng giọng tôi nói, “Đức ngài.” Một tiếng cười khùng khục kiểm lại trả lời, và tôi cứng người. “Cậu nhóc tham vọng! Nhưng ta có thể cũng đáng mà.” Tôi giật mình mình ra khỏi những ngón tay truy tìm vừa đúng lúc, giờ hoàn toàn tỉnh táo, và Andrea Regnovi hềnh hếch lần nữa. “Nhóc con đừng bẽn lễn vậy chứ, không sẽ đánh thức những người bạn dậy đấy. Nào đến gần hơn nào, nhóc yêu quý, và thỉnh lặng nào.”

Tôi sờn tóc gáy, nơi nào đó giữa kinh hãi và khiếp sợ, và tôi rít lên “Thưa ngài, hãy trở lại ngủ đi.”

“Vậy ta sẽ ngủ, nhưng không phải một mình. Đến đây nào, Marcello - nhóc là Marcello, phải không - nhóc đã đủ lớn để biết ta muốn gì ở nhóc, và ta dám nói rằng thẳng súc vật lỗ mãng Santi đã dạy nhóc tốt đấy. Nhóc không nỡ hấn lòng trung thành nào cả!” Y ấn vào gần hơn, và tôi co người lại. “Hãy thực hiện mệnh lệnh của ta trong im lặng nào, và ta sẽ cho nhóc...”

“Tha cho cậu bé đi, thưa ngài.” Lời thì thầm của Santi ra khỏi bóng tối. “Hay tôi sẽ đảm rằng ngài rơi vào cổ họng. Cậu nhóc đã mệt và tất cả những người khác cũng vậy, và tôi không có tâm trí đâu cho việc bị đánh thức bởi những trò yêu đương của ngài. Đi và nằm xuống đi, vì Chúa!”

“Người không cần nóng nảy bênh vực cho cậu nhóc như vậy đâu, Santi tốt lành - nhóc ta thậm chí đã tỉnh giấc khi đang mơ về Đức ngài của ta. Nếu một khi Công tước thức tỉnh khỏi tâm trạng cáu kỉnh đen tối và chọn tách tay kẻ thù thẳng nhóc ấy, người sẽ mất kẻ yêu thích này thôi.”

“Cậu bé không phải kẻ yêu thích của tôi.” Một tiếng ầm ầm nguy hiểm trong cổ họng người đàn ông to lớn. “Tôi không giống như vui thích với những thứ trái tự nhiên. Nhưng tôi sẽ không để những cậu bé này bị ép khi không sẵn lòng.”

“Làm sao người biết thẳng nhóc không sẵn lòng?” Giọng thì thầm của Andrea trở nên dịu ngọt. “Nhóc không ao ước nằm với ta sao, Marcello?”

Tôi run rẩy nói. “Không, thưa ngài.” Santi làu bàu. “Vậy ngài có câu trả lời rồi đó, thưa ngài.” và sau một lúc, Andrea khê khềnh khếch cười. “Ra là thế! Nhưng ta tự hỏi ta có thể có câu trả lời nào từ tên canh gác lạnh lùng của nhóc hử, Marcello?”

“Cũng giống vậy thôi, thưa ngài.” Giọng Lorenzo, buồn ngủ nhưng rất rõ ràng, phát ra trong cơn mơ hồ, và tôi thấy cậu nhóc nhướng một bên mày. “Nếu cậu ấy lắng nghe lời khuyên của tôi. Hãy làm như những gì Messire Giovanni nói - trở lại ngủ và đừng làm phiền chúng tôi.” Trong nháy nhem tối, đôi mắt cậu nhóc rục lên màu biển cả biếc xanh, và gương mặt trẻ con trông như trưởng thành kỳ lạ.

Andrea do dự trong một thoáng lâu rồi bỏ đi, trượt trên đất như một kẻ luồn lách. Lorenzo dõi theo y đi khỏi và rồi lại nằm xuống. Santi và tôi dụ đi ngủ trong thỉnh lặng; cả hai đều không thích hỏi Lorenzo biết được những gì về Andrea, và cậu nhóc cũng không nói gì hơn.

Rồi, khi tôi nghĩ rằng cậu nhóc đã ngủ; tôi nghe cậu thầm thì, khê khằng và khinh khỉnh. “Những gì ngài ấy nói là thật; tôi đã nghe cậu nói về Công tước trong giấc ngủ. Giờ có lẽ cậu sẽ học được cách bận tâm tới

giọng lưỡi cậu hơn.” Cậu nhóc lạnh lùng quay lưng lại với tôi, và cong người trong chiếc áo khoác gấp lại, bỏ trận chiến của tôi dần xuống thành tiếng cười cuồng loạn.

Sau đó tôi ngủ chập chờn, và tôi biết ơn khi, trước lúc mặt trời mọc, khu trại bắt đầu chuyển mình. Mẩu bánh mì ôi thiu cuối cùng từ những chiếc túi trên lưng ngựa đã chia sẻ hết, và rồi cả toán người leo lên ngựa trong sự im ắng ủ ê. Nếu có ai đó khác đã nghe thấy cảnh tượng nhỏ với Andrea, họ cũng không biểu hiện ra, và y chỉ trừng mắt nhìn khi đu người chân lên ngựa.

Santi đang nắn nỉ Công tước: tôi nghĩ gã đang cố tìm ra nơi đến của chúng tôi, nhưng những lời âu lo của hắn không thu hồi được lời đáp trả. Domenico nghe gã nói trong thỉnh lặng, đôi mắt anh chán nản nhìn xuống, môi dưới nén lại - rồi anh ngước lên, và vẻ sát khí rực rỡ trong đôi mắt đen của anh làm im lời người đàn ông to lớn. Công tước mất kiên nhẫn băng qua gã và đu người lên yên, không bao giờ nhìn lại để xem liệu có bất kỳ ai theo sau mình hay không.

Ngày hôm đó, tốc độ chúng tôi chậm lại vì địa hình khó khăn. Chúng tôi không thể đi theo con đường vì sợ bị nhìn thấy, và phía trên là những dãy núi dốc đứng cheo leo đến mức đoàn người phải leo xuống và dẫn bầy ngựa chậm rì. Thứ đã được tô điểm như một nhóm quần thần ăn vận đẹp đẽ giờ đây đang thoái hóa thành một nhóm người rách rưới - những làn da dưới ánh nắng mặt trời thành xám xịt, bụi bẩn ăn sâu, và cảm những người đàn ông đã không còn được cạo sạch. Những chiếc áo khoác và đôi boots nhàu nát, biến màu, quần ống túm trắng bệch với mồ hôi từ lưng ngựa. Không ai biết anh sẽ tìm kiếm điều gì cho Công tước xứ Cabira trong nhóm người đi cùng này.

Chúng tôi đã đi vào đường mòn rẽ về hướng nam, để tránh một ngôi làng gọi là Stretza - một nơi tùm lại của những ngôi nhà quét vôi tường và một nhà thờ - khi Santi, chỉ ngay đằng trước tôi, thẳng mạnh cương. Tôi giật mạnh đầu con ngựa cái xung quanh và cũng dừng lại. “Chuyện gì vậy?”

“Những kỵ sĩ.” Gã nói ngắn gọn. “Hãy nhìn mặt đất, thưa Đức ngài!”

Tôi ngần ngại khi tiếng gọi khê của gã khiến đầu Domenico quay xung quanh, và anh thẳng cương. Cái nhìn chăm chăm của anh hờ hững lướt qua gương mặt tôi, dừng lại ở Santi, và tôi ngưng thở. Cơ thể tôi, tâm trí tôi, cảm giác đầy ắp nỗi đau như một chiếc túi da đựng rượu căng phồng; chỉ cần một chuyển động không cẩn thận và nó sẽ sổng sánh tràn, tung tóe chất độc ra mặt đất. Quan trọng đến tuyệt vọng làm sao rằng tôi sẽ không di chuyển, rằng tôi sẽ không lộ ra một dấu hiệu nào của việc về lạnh nhạt của anh làm tổn thương tôi nhiều biết bao.

Santi nói. “Thưa Đức ngài, những kỵ sĩ đã ở đây chưa đến một tiếng rưỡi trước, và đoán chừng là khá nhiều. Tôi nghĩ chúng đang phải cưỡi ngựa từ Stretza lên hướng nam đến Alcia. Hỏi những câu hỏi về dân thành thị, giống như thế.”

Đôi mắt Công tước khê nheo lại, và bằng một hơi thở không thần sắc, anh hỏi. “Bao nhiêu?”

“Một trăm - có lẽ hơn. Ngài hãy tự nhìn lấy.” Santi chỉ vào mặt đất bị khuấy tung lên với một cử chỉ.

Domenico cúi đầu xuống, và anh ngắm nghía những dấu vết lộn xộn đến một lúc lâu; rồi anh ngước lên, và trên gương mặt anh là vẻ lạ lùng. “Đức ngài,” Baldassare nói nhanh, “chúng có quá nhiều người để chúng ta thách thức. Chúng ta phải hy vọng chúng đi khỏi.”

Domenico dường như không nghe thấy. Rồi anh khê khàng nói. “Phải vậy sao?”

Tôi thấy Baldassare nuốt khan thậm chí là ở khoảng cách xa chia cắt chúng tôi. “Đức ngài, van xin ngài, hãy thận trọng. Chúng ta chỉ còn cách biên giới một giờ cưỡi ngựa, và u chúng ta xông thẳng đến quân Tây Ban Nha bây giờ...”

“Chúng ta không có gì để mất.”

“Vẫn còn mạng sống của chúng ta.”

Đôi môi xinh đẹp xoắn lại hung dữ. “Mạng sống đáng giá vậy sao?”

“Hy vọng báo thù sẽ được thực hiện tốt hơn bởi nhiều người.” Santi nói trong sự thỉnh lặng đột ngột, và hàng mi Domenico rũ xuống, che kín đôi mắt. “Được, đi tiếp đi.”

Baldassare thở phào nhẹ nhõm, nhưng tôi vẫn cảm giác không thoải mái. Tôi nghi ngờ về bình thần cổ tình hiện tại trên gương mặt Công tước và cái cách những ngón tay anh siết lại, rất khế, trên sợi dây cương.

Nhưng Santi và Baldassare dường như không chú ý thấy có gì không ổn, và tôi sợ phải lên tiếng trong trường hợp chuốc lấy sự chú ý cho bản thân. Ở đầu đó giữa cảnh giác và cam chịu, chúng tôi lên đường, và đoàn người tiến lên như đã từng trước đó, nhưng giờ đây chậm hơn, chăm chăm nhìn từng cơn gió mạnh hay động vật nhón nháo.

Lúc này, chúng tôi đang di chuyển nhanh hơn đi bộ một ít. Nhưng có sự khác biệt: mối đe dọa của hiểm nguy trước mặt đã khiến Domenico thức tỉnh khỏi cơn hôn mê đau thương mù đi vì Ippolito, và giờ anh cảnh giác, vẻ ngạo mạn xưa cũ làm tấm lưng mềm dẻo của anh cứng lại khi anh thúc ngựa tiến lên. Con đường mòn chúng tôi đang đi tắc lại khi vòng qua chân con dốc đứng, và ở đây độ dốc thoải thoải hơn. Phía bên tay trái, mặt đất mặt đất trải ra êm dịu gần như một đồng cỏ, và bên ngoài đó vách đá dựng đứng đến con đường nơi thung lũng.

Trước khi bất kỳ ai có thể ngăn lại, Domenico quay ngựa sang bên và giật dây cương tới đầu con dốc, nhìn xuống con đường xa xăm; một lớp dày những kỵ sĩ, và dù không thể thấy những lá cờ nghi thức tung bay, tôi biết chúng hẳn phải mang hình đại bàng Tây Ban Nha. Một tiếng rì rầm chạy dọc đoàn người như cơn gió nhẹ.

“Chúa nó,” Santi nói, “ít nhất phải hai trăm tên.”

Domenico quay đầu ngựa với một cú giật mạnh bạo lực. “Chúng ta phải vượt qua chúng.” Anh cúi kính. Trong giọng anh là tiếng gầm gừ, như một con báo lửa gạt con mồi của nó, và trong một thoáng ngớ ngẩn, cứ như thể quân Tây Ban Nha là kẻ bị săn đuổi, con anh là người đi săn.

Rồi tôi thúc con ngựa cái của mình đến trước lần nữa, ngừng suy nghĩ, và chúng tôi ép tới trước dọc con đường mòn chật hẹp. Chúng tôi băng qua những tên do thám Tây Ban Nha gần khúc quanh tiếp theo. Họ đang nhón nhó, nhìn ngược lại qua vai trước âm thanh tiếng vó ngựa, và ngay khi thấy chúng tôi, mắt họ mở to tròn tròn. Một người trong số họ hét lên cái gì đó - tôi không thể nghe được là gì - và khoanh khắc kể tiếp, không thể nào tin được, họ bỏ chạy xuống triền núi cư như chính quỷ dữ đang ở sát gót mình.

Tôi ngồi choáng váng đến một lúc, không hiểu nổi, chỉ tỉnh táo bởi sự nhẹ nhõm lớn lao. Tôi không biết tại sao những người lính trang bị vũ khí có thể chạy khỏi một toán nhỏ mà thậm chí không thách thức; tôi chỉ vui mừng rằng họ đã chạy đi.

Rồi tôi thấy Domenico đang thúc ngựa sau họ, và những người khác theo chân. Họ hẳn phải điên rồi, tôi nghĩ; hãy để đám do thám đi và cảm tạ. Mãi đến khi kỵ binh Cabira phiước đại vào bãi cỏ dốc, tôi mới nhớ ra lực lượng bên dưới. Những tên do thám chỉ cần rung lên một hồi chuông và chúng tôi sẽ thất bại, bị áp đảo bởi toàn bộ đám quân lính. Họ đang gào thét khi cưỡi ngựa, nhưng giọng quá yếu ớt, yếu ớt một cách may mắn, để tôi được những đôi tai của đội quân Tây Ban Nha dưới kia.

Tôi thấy tia sáng của thép lóe lên trong tay Domenico khi anh ngang tầm với tên Tây Ban Nha xa nhất, và rồi cánh tay cầm vũ khí dường như biến mất vào ánh sáng nhạt nhòa. Người ngồi trên lưng ngựa như một người nộm, như một bao tải. Thật là trái tự nhiên, tôi nghĩ, cách anh ta ngồi đó để bản thân mình bị thương, để những vết đỏ thẫm kinh khiếp đó rạch lên, xé nát lưng và vai mình. Anh ta lẽ ra nên kháng cự mới phải; hẳn phải biết rằng cú đánh sẽ làm nửa phần vai của anh ta trượt đi như một con dao phay của người mổ thịt... Dấu vết bướu đỏ vẫn còn trên lưng con ngựa khiếp sợ khi một trong những người khác quay đi và vội vã đến bên Domenico.

Tôi thấy Santi tới gần và rồi đổi hướng đến người thứ ba. Người đàn ông thứ ba là người may mắn nhất; anh ta bị giết một cách sạch sẽ. Domenico rời khỏi ngựa khi những người khác đến bên anh, cúi người trên cơ thể co giật của người Tây Ban Nha thứ hai. Tôi có thể thấy những cơ bắp gồng lên trên lưng anh khi anh giật mạnh thanh gươm mình xuyên qua xương và sụn, nhưng ruột không đủ mềm. Họ đã tịch thu thanh gươm ra khỏi cái ghì chặt ấy của anh ta, vì máu đã dính nó chặt như keo trên những nhón tay siết lại; sau này Santi đã nói với tôi anh nghĩ anh sẽ bẻ tay con người đó để làm vũ khí cho mình.

Cuối cùng khi anh di chuyển để trèo lên ngựa lần nữa, anh di chuyển một cách chậm rãi, như thể anh đã mỏi mệt, và tôi thấy, với trái tim sa lầy, rằng vẻ hững hờ trở lại trên gương mặt và sự lạnh giá rút khỏi đôi

mất anh.

Cứ như thế toàn bộ mọi chuyện là một giấc mơ tồi tệ, chỉ với ba xác chết bị bỏ lại phía sau, và màu gỉ sắt thấm lại trên thanh gươm không được lau chùi nói rằng sự thật là khác hẳn. Chúng tôi đợi trong im lặng tại đầu con dốc đến khi những người lính cuối cùng của con đường bên dưới biến mất về hướng nam. Ở giữa họ, tôi khẽ lướt qua và biết rằng Gratiana đã biết tin về cái chết của Sandro.

Không ai lên tiếng khi phía cuối con đường lại trống rỗng: Domenico chỉ quay ngựa và chỉ dẫn nó dọc con đường mòn, bỏ bãi cỏ lại phía sau. Chúng tôi đã tới vùng ngoài của ngôi làng khác, và khi vòng quanh nó, Santi dõi theo bằng một giọng thấp. “Giờ chúng ta có thể ngưng sợ quân Tây Ban Nha và bắt đầu e sợ Giáo hoàng.”

Tôi giật mình một cách không hiểu được. “Đó là biên giới.” Một cơn run rẩy nhẹ mê tín lắc tôi. Tôi chưa bao giờ ra khỏi Cabria trước kia trong đời, chưa bao giờ nghĩ tới bằng qua biên giới. Bất giác Đức giáo hoàng, rất lâu trước kia chỉ là một hình dạng tưởng tượng mờ ảo như một ông kẻ dọa trẻ con, lơ mơ trong tâm trí tôi như con quỷ ăn thịt người có quyền hành tuyệt đối nào đó. Trong năm mươi năm, những Giáo hoàng đã tìm kiếm sự báo thù lên gia đình della Raffaele - và giờ đây Công tước đang trị vì lại cố thử bằng qua vùng lãnh thổ của chính họ.

Tôi lo lắng nhìn quanh, có nửa trông mong những tên lính Thụy Sĩ của Giáo hoàng xuất hiện sau tảng đá cuối. Nhưng không có gì cả, chỉ có những dãy núi rỗng không. Sau một lúc gần như một giờ, có một con đường khác để băng qua, cắt thẳng dọc con đường chúng tôi từ hướng bắc đến hướng nam, và ngoài nó là một con sông vỡ tung trước tầm nhìn sững sờ của tôi, cứ như là thứ gì đó rất khó nhớ. Đường như là cả hàng năm trời, hàng thế kỷ, kể từ khi tôi thấy dòng nước đang chảy.

“Không có cầu.” Tôi thăm thò với Santi. “Làm sao chúng ta băng qua?”

Gã trao cho tôi một cái nhìn nhanh, mắt kiên nhẫn. “Lũ ngựa có thể bơi.” Gã nói ngắn gọn, và tôi tụt lại, lúng túng.

Nơi giao nhau, tôi tuyệt vọng níu chặt cổ con ngựa cái, ướt đầm tới eo và đang dõi theo bọt biển xung quanh những cẳng chân đang quơ quào của cô nàng với sự lo lắng. Tuy nhiên, cô nàng, dường như hoàn toàn bình thần và tự rung lắc chính mình trên bờ đối diện nhiệt tình đến mức tôi gần như bị hất ra khỏi chỗ ngồi. Nhưng tất cả xung quanh tôi, những con ngựa khác cũng đang lắc chính mình mạnh bạo như vậy, những người cưỡi ngựa la lên nhỏ và nổ ra tiếng cười hoảng hốt; mặt đất ướt đầm như thể mưa nặng hạt rơi.

Cuối cùng những người đàn ông xuống ngựa, cảm giác quần áo ướt bó sát một cách chán ghét và vắt khô những chiếc áo choàng ướt sũng. Chỉ có Domenico vẫn ngồi trên yên, và Baldassare nhìn lên anh e sợ. “Đức ngài, không phải sẽ khôn ngoan hơn khi ngừng ở đây và hong khô quần áo của chúng ta sao? Ta có thể dựng trại và rồi dời lực cho ngày mai.”

Domenico lắc đầu cụt ngẩn và không trả lời. Chẳng thể làm được gì ngoài việc lại trèo lên ngựa, quần áo ướt chà xát một cách kinh khủng vào lớp da ngựa cũng đầm nước, và lên đường trong im lặng rủ người. Anrea chạm vào tay Baldassare khi tự lôi mạnh mình lên lưng ngựa và thì thầm. “Mày liên thoáng lắm kia mà, bạn yêu, với bài thúc giục của mày! Mày có biết ngài ấy có ý dẫn chúng ta đi đâu không?” Một nụ cười, với vẻ trớ trêu không thường hiện diện, cong lên trên môi Baldassare. “Không, thưa ngài, cũng không biết gì hơn mày đâu. Nhưng ta chắc chắn ngài ấy không có ý tìm kiếm nơi trú ẩn với Pius.” Để đánh giá những bóng râm, từng nghiêng nghiêng phía trước khi mặt trời lặn, chúng tôi vẫn cưỡi ngựa về hướng tây xuyên qua sườn núi. Tôi ngồi sụp trên yên, lạc vào trong những ý nghĩ của riêng mình, gần như bị ru ngủ bởi bước nước kiệu đều đều buồn tẻ của nàng ngựa cái.

Tôi đã lạc mất tầm nhìn khỏi Santi - gã đã đi với vài người để tìm bữa ăn cho chúng tôi tối đó - và dường như với tôi, ngày hôm ấy sẽ chẳng bao giờ kết thúc, và rằng phần còn lại của cuộc đời mình, tôi sẽ căng cứng trước bản thân trong sự nhặt nhẻo khổ sở này.

Phía trước, một trong những người cưỡi ngựa khựng lại, và tôi gần như va vào anh ấy. Rồi tôi thấy anh ấy đã nhìn thấy gì và thở dốc. Từ phía kia của con đường, trước mắt những ngọn đồi không còn, và con đường mòn dốc xuống vùng đồng bằng bao la không cây cối. Và mở rộng ra đến đường chân trời phía trước biển cả

lấp lánh, chẳng có thủy triều. Màu xanh của mặt biển được điểm tô bởi hàng ngàn tia sáng rất nhỏ. Trong phút chốc, tôi nghĩ chúng tôi đã vô thức băng qua bề rộng của Italia, và rồi một phần tâm trí tôi lên tiếng.

“Nơi đây không có lòng biển.” Phía sau tôi, Lorenzo nói bằng một giọng thấp. “Đây hẳn phải là Trasimene[24], tôi nghĩ vậy. Tôi ghét nơi mà những cuộc chiến đã xảy ra - tôi luôn cảm thấy những người lính cũ vẫn còn ở đó.”

Một trong những cậu bé khác phá ra cười chế nhạo cậu ấy, chất giọng vỡ ra bằng cách nào đó run rẩy trong chàng vạng tụ tập lại đến kỳ quái. “Cậu cợt nhả quá đấy, Lorenzo! Nơi này yên tĩnh như âm ty vậy!” Tôi vô tình rùng mình, và Lorenzo trả lời. “Phải.”

Ánh sáng đang trở hoa trong những khung cửa sổ của ngôi làng nhỏ phía bên kia hồ khi chúng tôi bỏ nó lại đằng sau, di chuyển khê khàng và vững chãi về phía bắc. Tôi bắt đầu tự hỏi chúng tôi sẽ qua đêm ở đâu; nơi đây không có nơi nương tựa nào có đến cả dăm, ngoài ngôi làng và những người ở đó, một luồng sáng nhòe nhoẹt phản chiếu trên mặt nước bên bờ bắc. Không một bóng cây, không một tảng đá. Tôi giật mình trước âm thanh của ngựa băng qua dọc cánh đồng, nhưng khi chúng lơ mờ hiện ra khỏi màn đêm, tôi nhận ra cơ thể đồ sộ của Santi đang dẫn đầu họ. Hai người khác đang cười cùng một ngựa, và vắt trên yên con ngựa thứ ba là xác một con hươu.

Santi khê huyết sáo khi tiến đến và thắng cương bên cạnh Công tước. “Thưa Đức ngài, chúng ta đã gặp may!” Trong giọng gã là vẻ hào hứng. “Cách đây khoảng một dặm là một ngôi nhà trang trại và những căn nhà phụ mà không có một linh hồn nào sống - tôi đã cưỡi ngựa vào và nhìn xung quanh. Nóc nhà đã rơi xuống, nhưng chuồng ngựa lành lặn đủ để ngủ, và có cả phòng cho bảy ngựa. Chúng ta có thể đốt lửa và thoải mái quay bữa ăn tối này.”

Cả đoàn người nín thở, đang chờ Công tước trả lời đồng ý hay không. Giờ đây trời quá tối để đọc được gương mặt anh, nhưng tôi bắt được cái nhìn lướt qua nơi về mặt nhìn nghiêng rõ ràng quay lại nơi bầu trời khi anh gật đầu. Những người cưỡi ngựa cựa mình dụi đi, và khoanh khắc tiếp theo, chúng tôi quay lại ngược cơn gió của buổi đêm tươi mát để theo sau nơi Santi dẫn đến.

Gã đã nói sự thật về ngôi nhà nông trại; nó đã bị bỏ hoang từ lâu, xà mái nhà bẹp dí trên phòng chính. Nhìn lên xuyên qua mái, tôi có thấy những vì sao đang lộ ra, và trong phút chốc, tôi đứng như bị bỏ bùa. Rồi ai đó chạm vào tay tôi, và tôi quay lại một cách nhanh chóng để dẫn ngựa đi tới nơi của nó. Phân thú vật đã được dọn sạch và những chỗ nứt nẻ đã được chèn vải vào; Santi nhóm lửa nơi khoanh sân bên ngoài và treo con hươu trên cái xiên để nướng nó.

Chẳng mấy chốc, mùi vị tỏa khắp khu nhà ngon miệng đến mức hai tay tôi run lên vì đói, mắt đầy nước mắt. Không có phần thức ăn nào tôi từng nếm lại ngon như khoanh thịt hươu tái tôi giữ trong những ngón tay tối đó.

Sau đó chúng tôi ngồi lại, no nê, quan sát từng người một thỏa mãn trong ánh sáng của những nhánh củi đang cháy dở, tỏa khói lên những chân nến treo tường. Với bữa ăn, việc dạ dày chúng tôi trống rỗng như vài cơn ác mộng đã chết, và tôi thấy chính mình đang suy nghĩ một cách lý trí lần nữa, không còn cảm thấy như một con thú mắc bẫy.

Theo bản năng, cái nhìn đăm đăm của tôi tìm kiếm Domenico, và bất giác nghĩ rằng tôi sẽ không nhận ra anh như Công tước Cabria tao nhã. Gương mặt anh sần sùi, xám xịt, và râu lởm chởm bao phủ quai hàm vững chắc của anh; mái tóc quăn rục rở đã bị mờ đi bởi bụi, và quần áo nhàu nát, bẩn thỉu. Rồi, khi anh nâng tay lên, tôi gần như phá ra cười trước sự tương phản kiên ngạo của chiếc nhẫn nặng nề dành riêng cho người Cabira trên bàn tay phủ ngoài với đất bụi, những móng tay đã cắt đen lại vì bụi bẩn. Không phải là tôi sạch sẽ hơn anh, tôi nhấn nhó nghĩ, đang xem xét kỹ lại mu bàn tay mình. Không ai trong đám loạn lạc này, dù là đàn ông hay cậu bé sạch sẽ. Nhưng chẳng biết bằng cách nào, dường như không thể hình dung được rằng Domenico - Domenico đầy kiêu hãnh và đẹp đến chói mắt của tôi - có thể bị hạ thấp đến thế. Cứ như thể Tổng Thiên Thần Raphael nằm ườn ra trên mặt kia của chuồng ngựa vương khói, vẻ rạn nứt của ngài bị mờ đi bởi bụi và tinh thần chùn xuống.

Sau đó tôi hẳn phải di chuyển, thao thức, vì anh ngược lên. Tôi nghĩ mắt anh gặp mắt tôi trong một thoáng, nhưng tôi không thể chắc chắn về điều đó trong ánh sáng mờ; rồi anh cựa quậy. Tôi thấy môi anh mang một vẻ tàn nhẫn, khinh thường, và đầu di chuyển với vẻ quan sát kỹ càng. Tôi nhớ khi đôi mắt anh vô thức

du ngoạn từ gương mặt này đến gương mặt khác. Anh nhìn như lúc thức giấc khỏi cơn ác mộng, và đang phán đoán những kẻ đi theo sẽ phản ứng lại thế nào; có phải họ học thêm được quá nhiều về anh trong khi anh ngủ, anh có nên giết họ hay không.

Khi anh quay đầu, một tia sáng yếu ớt của ánh đuốc thấp sáng gương mặt anh, và tôi thấy biểu cảm anh một cách rõ ràng; xa cách, lạnh nhạt, đôi mắt như nheo lại tính toán. Tôi cảm thấy như thể mình quan sát một con báo đang cân nhắc về cú nhảy kế tiếp của mình, và trái tim tôi bắt đầu đập những nhịp đập chậm rãi, kinh hãi. Có lẽ anh đã mệt mỏi việc dằn vặt về tôi bằng sự thờ ơ vật vãn; có lẽ anh có ý cho tôi một đối thủ - không, là một người thừa tự - từ người nào đó giữa người đồng hành này. Sẽ không phải là vì tình yêu mà anh tìm kiếm một người khác, không có sự dịu dàng làm mềm đi vẻ tàn nhẫn trên môi anh; nhưng anh có thể có thể làm nó vì sự tàn ác, để tìm một nơi cư ngụ cho đôi bàn tay trống trơn của anh, tìm một kẻ thuê được cho chiếc giường của anh.

Tôi có thể thấy vẻ mê mải trên gương mặt anh khi anh thông thả lướt qua những gã trai đồng hành. Đôi mắt đen dừng ở Lorenzo, nấn ná lại, và những móng tay tôi cắm sâu vào lòng bàn tay mình - sẽ thích hợp thôi, tôi tự nói với chính mình, rằng đứa cháu trai sẽ xoa dịu cơn đau thương về cái chết của người chú. Sự quyến rũ của Domenico sẽ thắng cậu bé nơi mà lời tán tỉnh của Andrea thất bại.

Nhưng tôi không thể ở lại và quan sát. Khi Domenico quay đầu về phía tôi, tựa hồ để nhăm nháp phản ứng tôi có, tôi bỏ đi và vấp vào những cơ thể đang sụp xuống từ cánh cửa của phòng nhốt ngựa. Mùi nóng bức và bóng tối nhấn chìm tôi khi tôi kéo cánh cửa ra phía sau. Tôi có thể ở đây, tôi nghĩ, suốt đêm nếu tôi phải thế. Santi sẽ thấy chuyện gì đang xảy ra và biết tại sao tôi không thể ở đó với họ. Tôi rút sâu hơn vào trong màn đêm, dò dẫm đến bức tường đối diện bằng đôi tay duỗi ra, và rồi dựa lưng vào nó, dăm dăm mù quáng nhìn vào ánh sáng nhá lên qua những chỗ hở giữa tấm ván của cánh cửa.

Đây sẽ là một đêm rất dài.

9. Chương 9

Tôi vẫn đứng đó khi ánh lửa bập bùng của ngọn đuốc tình cờ rơi vào mắt, và tôi một lần nhìn xung quanh, nâng tay lên để che lấy mắt. Phía sau, một giọng nói mạnh mẽ khê khàng lên tiếng.

“Người không mang theo đuốc.”

“Không.” Giọng tôi khàn đi vì sợ hãi, cứng đờ và nghe hờn dỗi. “Cám ơn ngài.”

“Người quan tâm lũ ngựa nhiều đến mức tới nhìn chúng vào thời gian này của đêm à?”

“Không, tôi...” Tôi cảm giác như mình đang ngạt thở. “Tôi muốn ở một mình.”

“Ở đây đủ riêng tư, chắc chắn thế.” Trong giọng Domenico là vẻ kỳ lạ, cay đắng, và anh ấn chặt ngọn đuốc vào chân để phía trên đầu anh.

Con ngựa nơi gần chuồng gần nhất hí lên và dậm chân bồn chồn, nhưng anh thậm chí không thèm liếc đến nó. Tôi có thể cảm giác đôi mắt anh ở trên tôi, và một cách bản năng, tôi lùi sâu hơn vào bóng tối.

“Đến đây.”

Một dòng chảy ngấm mắt kiên nhẫn khuấy động trong giọng nói đều đều, và bóng anh vất ngang dải màu vàng của ánh đuốc phía trước tôi. Tôi đứng cứng nhắc, giọng mắc nghẹn trong họng, khi những ngón tay anh chạm vào má tôi, lần theo đường viền quai hàm tôi và một bên cổ, nấn ná nơi mạch đang đập ở đó. Tôi ngừng thở khi anh lù lù gần đến đầu đòn: rồi tôi thoáng thấy, giữa hàng mi không thể tin được của anh, một tia sáng cảm xúc trong đôi mắt ấy. Là nỗi buồn tẻ; một vẻ chán ghét ăn mòn đen thẫm và buồn tẻ.

Trong một cơn hốt hoảng, tôi giật mình ra, lảng tránh sự đụng chạm từ những ngón tay anh như thể nó đốt cháy mình. Tâm trí anh vẫn đang đầy cái chết; tất cả những gì anh muốn là một cơ thể con người để quyến rũ nhận thức anh vào quên lãng, và tôi sẽ mong ước anh làm ngơ tôi, tôi dữ dội nghĩ, hơn là lời tôi

vào sự kinh tởm, như một thứ để chăm sóc cho nhu cầu cơ thể anh và không là gì hơn. Tôi phải thoát ra câu đùa chú từ giọng nói và cái chạm của anh, bởi sự quan tâm của anh chẳng khác nào quan tâm vì một miếng thức ăn đầy ứ...

Với từng dây thần kinh trong cơ thể đang đau đớn để cho anh thứ anh yêu cầu, tôi cúi tránh xuống cánh tay duỗi ra của anh, lao nhanh về phía cửa dẫn ra ngoài, vào sân trại im ắng.

Cửa cách mở, và tôi gần như thoát ra tự do vào ánh trăng bạc khi tay anh nắm chặt vai tôi, những ngón tay anh mạnh mẽ ấn vào da thịt tôi. Anh đến phía sau tôi với một bước thình lặn, kéo cơ thể tôi dựa lại vào sự cứng rắn của anh, bằng vẻ nhấn mạnh tàn bạo, không thể thoát được. Với một tiếng nấc, tôi vung vẩy, rồi thả lỏng dựa vào anh, quá kinh ngạc để hiểu tại sao; rồi cả hai tay anh trên đôi vai tôi, và anh quay tôi lại đối mặt với anh, ấn tôi dựa vào cửa để anh có thể thấy tôi trong ánh trăng. Tôi chăm chăm nhìn lên anh vô vọng; rồi chậm rãi, sức mạnh rút đi khỏi cái ghì chặt ấy, và hai tay anh trên vai tôi như những thứ chết đi.

Cuối cùng anh lên tiếng, bằng một giọng buồn đến lạ. “Nàng đã chết. Chúng tôi nói với ta nàng đã chết.”

Tôi chỉ có thể nói, “Không phải em, thưa Ngài. Là Ippolito.”

“Nàng ở với Ippolito. Ta để Ippolito lại vì nàng.”

Tôi nhớ lại sự nhẹ nhõm của Ippolito khi anh ấy thấy tôi; anh ấy đã không ngừng nói về việc lật vạt không làm tròn của mình nhiều như thế nào và chỉ nói mỗi chuyện theo sau Công tước. Vậy tôi đã là nguyên nhân của thịnh nộ bùng nổ gay gắt trên bức tường châu mai của Fidena - và có lẽ nào tôi cũng là một phần nguyên nhân của nỗi đau buồn khôn tả, hung dữ này? Tôi nói. “Ngài ấy bị giết khi đang giúp em. Em đã nói với ngài.”

Anh lắc đầu. “Ta chưa từng nói chuyện với nàng.”

“Em mang tin về cái chết của Ippolito đến. Ngài đã nói với em sau đó.”

“Ta không nhận ra nàng. Ta chỉ nghe ai đó đang nói rằng Ippolito đã chết, và ở một mình khi ấy - ta nghĩ quân Tây Ban Nha đã mang nàng đi và giết nàng khi chúng xong việc.”

Tôi lưỡng lự nói, “Em đã cưỡi ngựa sau lưng ngài cả ba ngày nay.”

Và anh lắc đầu lần nữa như thể sững sờ, hai tay siết lại đầy đau đớn trên vai tôi. “Nếu nó là việc của quỷ dữ, ta không quan tâm. Nếu tổ chức phù thủy nào đó đã đỡ nàng lên khỏi cái chết, ta sẽ bị đẩy xuống địa ngục lần nữa vì việc đêm nay.” Anh nói khê đến mức tôi gần như không nghe, từ ngữ đến một cách xúc động.

Đôi mắt anh đang cháy lên màu đen dữ dội trên gương mặt chăm chú, khi chúng nghiêng cứu từng chi tiết của tôi, thêm khát nấn ná lại trên môi tôi. Tôi cảm giác tay anh trượt ra sau và kéo tôi gần hơn, và rồi với một tiếng rên “Felicia...” gần như âm của loài thú, anh cúi đầu, hôn tôi như chết đuối.

Tôi đang thì thầm, nửa vui mừng nửa đau đớn, khi cuối cùng anh ngẩng đầu lên. Tay anh đến cổ áo chen tôi; rồi anh thình lình ngược lên nhìn qua tôi. Tôi cảm giác một luồng hơi lạnh trên mặt, và thứ tiếp theo tôi biết là anh nửa kéo, nửa bế tôi vào trong ngôi nhà trang trại bị hủy hoại, nơi ánh trăng kẻ ô vuông trên sàn nhà vương gạch vỡ.

Những đá lát vụn nát lạnh lẽo dưới lưng khi tôi cảm giác anh tháo những sợi dây buộc chần áo chen và áo sơ mi tôi, rồi môi anh nóng ấm trên ngực tôi như đôi môi một đứa trẻ đói. Tôi rên rỉ, bầu vào vai anh qua chiếc áo quân phục độn lên, và anh tạo ra một âm thanh nóng vội và bắt đầu giật cái khó chữi thê hân học dưới hơi thở. Làn da chúng tôi dính lấy khi chạm nhau, nhấp nháy với bụi bẩn, nhưng tôi giữ anh cũng quả quyết như anh giữ tôi. Gạch vỡ nơi chúng tôi nằm, cái giá lạnh và mùi mồ hôi đã lâu - không có gì quan trọng ngoài sự khẩn nài của nhu cầu người này vì người còn lại. Tôi nằm với cơ thể cong lại, hai chân hé ra khi những nụ hôn anh xâm chiếm và sở hữu, hai tay anh thám hiểm và vuốt ve đùi tôi. Những ngón tay tôi đang mơn trớn gáy anh khi anh ngẩng đầu lên, âu yếm chạy xuống cẳng tay anh khi anh khụy gối trên tôi, cơ thể tỏa sáng màu bạc cùng mồ hôi dưới ánh trăng, như cơ thể một vị thần. Phía sau đầu anh, tôi có thể thấy những ngôi sao, quá hờ hững và xa xôi khi so sánh với cơn đói hung tợn đang sở hữu tôi. Một sự đầy mạnh bất chợt và gương mặt anh che kín bầu trời đầy sao.

Chúng tôi nằm chung với nhau như một con thú, một mối, khe khẽ rên lên; hai tấm lưng con thú, dùng đến sức mạnh của chính nó và đang hành diện trong bóng lộc. Tôi quên mọi thứ khác trên thế giới; chỉ có sức mạnh anh đang dao động trong tôi, cơ thể anh như một bức tường đang sống xung quanh, và sự am hiểu kinh khủng, diệu kỳ rằng, sau khoảng thời gian cách xa dài đến thế, vào khoảnh khắc này, anh là của tôi và không ai khác có thể đòi hỏi nằm với anh.

Tôi khiếp sợ thời khắc chúng tôi phải chia xa, nhưng anh nâng tôi lên và giữ tôi dựa vào anh để không có sự chia cắt, chỉ có sự ấm nóng nhúc nhối và đủ đầy đau đớn, tuyệt vời. Cuối cùng, khi tôi trượt lại mặt đất, những ngôi sao dường như mờ đi trên bầu trời. Hơi thở tôi ngắn đi và nhịp nhàng, những ngón tay cảm giác sự mềm mại ngớ ngẩn và thư giãn khi tôi với tới để chạm vào anh.

“Em có chết không, thưa Đức ngài?”

Anh ngưng thở. “Không.” Rồi đôi mắt anh, thận trọng quét qua tôi, neho lại; một bàn tay trắng giờ ra và chạm vào mặt đất cạnh đầu tôi. “Nàng đã cắt tóc mình.”

“Em phải cắt đi.” Tôi vặn lại, giật mình. “Một cậu tiểu đồng với mái tóc dài như mái tóc em sẽ khiến cả một người mù cũng phải nghi ngờ.”

“Sao nàng lại giả dạng như một tiểu đồng?” Giọng anh cứng lại. “Ta vẫn còn đủ quyền lực để bảo vệ người phụ nữ của ta.”

“Em không biết ngài vẫn còn muốn em. Em nghĩ ngài có ý bỏ em lại ở Fidena và em phải tự lo liệu lấy thân.”

“Nhưng nàng vẫn đến.” Đó gần như là hơi thở. “Theo mệnh lệnh của Ippolito. Ngài ấy gửi em theo sau ngài.”

Một khoảng im lặng ngắn, rồi Domenico nói, “Ippolito tốt lành của ta!” bằng một giọng nửa dịu dàng, nửa cay đắng; như thể anh tự nhạo báng bản thân mình vì những ký ức của chính anh. Rồi anh lên tiếng bằng một giọng thay đổi. “Và nàng đã cưới ngựa giữa những chư hầu của ta trong ba ngày, và không ai nhận ra nàng?”

“Santi nhận ra.” Tôi trả lời và hốt hoảng bởi vẻ mặt anh. “Santi! Thành đó...” Tôi cắt ngang một cách nhanh chóng. “Ông ấy giữ bí mật của em khỏi những người còn lại. Em sẽ chẳng bao giờ xoay sở được mà không có ông ấy.”

“Và hẳn ta yêu cầu trả thứ gì cho ân huệ này?”

“Không gì cả,” tôi đáp trả vững vàng, ” ông ấy cứu em khỏi việc bị Andrea Regnovi gạ gẫm vào đêm trước.”

Domenico cứng người. “Andrea?”

“Vâng. Em cải trang quá giỏi - ngài ấy nghĩ em là một cậu bé.”

Và rồi sự căng thẳng kéo dài gây tách, tôi phá lên cười trong cảm giác hoàn toàn nhẹ nhõm quý báu, với Domenico lúc đầu giật mình, và rồi anh cũng bắt đầu cười, và làm im lặng tiếng cười của tôi bằng môi anh, nên cả hai chúng tôi lại thắm vào nhau, rồi nguyên nhân của tiếng cười bị bỏ lại quên lãng.

Một cơn gió đang chạy trước khi mặt trời mọc khi tôi khắp khiêng trở lại những ngăn chuồng ngựa không ánh sáng; cánh cửa không đóng đang sập mạnh, chậm rãi và đều đều, cho đến khi tôi kéo nó lại phía sau. Tôi dò dẫm tìm đường trở lại cánh cửa bên trong và vào phòng nơi những người đàn ông đang nằm ngủ, những bọc không hình dạng tối tăm như quần áo cũ vương vãi trên sàn.

Mất quen với bóng tối, và tôi nhẹ bước qua chúng, chân tìm đến không gian bé tí giữa những cơ thể gù lưng, cho đến khi tôi thấy nơi Santi đã trải áo khoác của gã cho tôi. Tôi nằm xuống với một tiếng thở dài nhỏ cảm ơn, quá mệt mỏi đến mức mắt tôi nhắm lại như hòa hợp với họ, và một cái bóng lướt qua tôi, bước chân nhẹ như mèo, dường như giống một phần của giấc mơ.

Ai đó đang lắc tôi, và tôi lảo đảo phản đối, vùi mặt sâu hơn vào áo khoác. Ai đó giữ chặt tay tôi và thô lỗ kéo. “Nhanh lên nào, kẻ lười nhác trẻ tuổi, không cậu sẽ bị bỏ lại đằng sau.” Tôi chớp mắt thần thờ và

sầm soi nhìn lên vào gương mặt với vàng trán ngăm đen. Biểu cảm của gã không ăn nhập với những từ ngữ sắc nhọn.

Tôi mơ hồ tự hỏi tại sao mình có thể mỗi mệt đến thế; rồi tôi di chuyển, miễn cưỡng, và phải cắn chặt một tiếng nấc. Santi nói, “Gì vậy?” và tôi lắc đầu, bặm chặt hai môi. Tôi đã không biết nhiều đau đớn đến thế kể từ lần đầu tiên, khi tôi thức giấc trong nước mắt và thâm tím, và vẫn hơi chảy máu. Tôi đi chậm chậm, như thể đã bị cắn.

Santi đang quan sát tôi cẩn thận, và tôi biết hai má tôi đỏ bừng khi những ký ức của đêm qua cuộn về. Gã giữ khủy tay tôi như để làm tôi vội lên, và nói bằng một giọng thấp. “Tôi thấy cô trở lại tối qua. Mọi chuyện ổn cả chứ?” Tôi gật đầu. “Tôi nghĩ thế, messire. Trong một lúc.” “Tốt,” gã đáp trả, thả tay tôi ra, “nhưng giữ cổ áo cô buộc chặt lại để giấu những dấu đó đi.”

Rồi gã quay lưng, đi khỏi, trừng mắt như thể gã đang nhiech móc một cậu bé làm việc trong chuồng ngựa lười biếng ở Palazzo della Raffaele. Tôi rón rén di chuyển trên yên ngựa và thắng cương như một con ốc sên, và một hay hai lần, Lorenzo liếc tôi trong sự khinh rẻ khó chịu.

Nhưng dần dần khi làm việc, cơn đau dịu lại, cho đến khi cuối cùng tôi di chuyển tự do; chỉ có sự đè nặng trên da thịt bị tình yêu trừng phạt vẫn còn làm đau tôi, và cái đó tôi có thể chịu được. Tôi không thể khẽ nén lại được một tiếng hỗn hển khi trên yên ngựa, và một hai hay mãi đầu quay lại trước âm thanh khẽ khàng - của Domenico, đôi mắt che kín của anh được thấp sáng bởi nét cười trên chọc nghi ngờ, và của Andrea, nhanh và cảnh giác. Tôi thấy cái nhìn chòng chọc của y đi từ tôi sang Công tước, và vẻ hiểu biết theo sau bởi một cái liếc mắt đều cáng che giấu bằng qua nét mặt như con gái: chà, tôi nghĩ, có một người đã đoán ra gì đó. Tôi cầu Chúa y không đoán được tất cả.

Khi bầy ngựa lọc cọc ra khỏi khoanh sân nông trại, Domenico quay người trên yên, búng tay một cách nhanh chóng gọi tôi đến bên. Hai má tôi nóng bừng; tôi đã hy vọng anh sẽ để tôi quên lãng ở sau toán người, nhưng tôi lẽ ra phải biết rõ hơn mới phải. Anh đã khoe khoang tôi trước quần thần như tình nhân của anh, và thậm chí cả bây giờ, anh cũng không thể kháng cự được việc trưng tôi ra như kẻ yêu thích của anh với những gã đồng hành tội nghiệp còn lại này.

Tôi có thể nghe tiếng những cái thúc khủy tay và lời thì thầm thích thú khi tôi ấn ngựa tiến lên. Baldassare lùi lại để tôi đến bên Domenico. Công tước uyển chuyển chồm tới, và những ngón tay đeo găng chà vào khuôn mặt tôi nơi anh đã để lại một vết thâm tím, nửa bị giấu đi bởi mái tóc ngắn.

“Tối qua ngủ có ngon không, cậu bé ngoan?” Lời bóng gió trong giọng nói khẽ khàng của anh làm tay tôi nắm lại, nhưng tôi cứng nhắc trả lời.

“Có, thưa Đức ngài.” Phía sau tôi, Andrea bật ra một tiếng khúc khích xúc phạm nho nhỏ, và Domenico nghe thấy. Anh không bận tâm nhìn xung quanh mà chỉ khựng lại trong một thoáng, lắng nghe, và không còn âm thanh nào ngoài tiếng vó ngựa trên con đường và tiếng leng keng của yên cương. Rồi anh lên tiếng lần nữa, gần như vắn vớ. “Tên người? Ta đã quên.”

“Marcello, thưa Đức ngài.”

“Marcello!” Mắt anh nheo lại. “Tại sao lại là tên đó?”

“Tôi được đặt theo tên con trai người đỡ đầu của tôi.” Tôi nói với anh, và mắt anh lóe sáng đến Santi, rồi trở lại gương mặt tôi.

“Người có sự đỡ đầu của ta bây giờ.” Anh thông thả nói.

Từ lúc ấy trở đi, tôi cưỡi ngựa gần bên anh như thể tôi được xích lại ở đó - tôi có thể trở thành một con chó anh huýt sáo gọi lại bên mình. Giờ đây, chính những người khác là trông nom lũ ngựa và quét dọn hay sẵn bắt tìm thức ăn; tôi phải ở lại bên cạnh Công tước, trò chuyện với anh khi anh hải lòng hay im lặng khi anh như thế, nhưng không bao giờ - nếu tôi quan tâm đến cơn giận dữ hay tia sáng hoảng loạn bất chợt trong đôi mắt ấy - ra khỏi tầm mắt anh. Nếu con ngựa tôi cưỡi tụt lại phía sau, anh sẽ nắm lấy dây cương dẫn đường; nếu nó cẩu tiết, tay anh sẽ giơ ra và làm nó bình tĩnh, hay giọng nói anh sẽ trao cho tôi những chỉ dẫn nhanh chóng để kiềm chế nó. Anh quan sát tôi gần như liên tục khi chúng tôi cưỡi ngựa, như thể anh nghĩ tôi có thể tan biến, và tôi vô cùng lo sợ rằng anh sẽ lạc đường.

Tôi không thoải mái thở lần nữa đến khi chúng tôi đã rời khỏi vùng đồng bằng Trasimene ma ám và bắt đầu leo lên con đường ngoặt về phương bắc. Lúc đầu tôi nghĩ nó sẽ dẫn chúng tôi trở lại núi đồi lần nữa, nhưng nó men theo quanh núi và theo sau là một sườn đồi dài, uốn cong rất dài xuống một thung lũng xanh bạt ngàn. Sau đó tôi nhận ra Domenico đang đi đâu: anh có ý đi về hướng bắc, ra khỏi tầm với của Rome, về hướng bắc khỏi đồn trú quân Tây Ban Nha ở Naples.

Tôi đã học thêm được nhiều điều về đất nước trong những giờ học dài với Cha Vincenzo, và tôi chỉ biết ở hướng bắc là một khoảng trống trong những ngọn núi bao vây. Thung lũng nhìn thanh bình, những người liêu linh bỏ trốn như bị quên lãng, và thoáng chốc tôi tự hỏi có phải tôi đã mơ về cuộc chiến tranh mà chúng tôi lần trốn.

Rồi vài nhân công nông trại với một chiếc xe ngựa nặng nề đến trên con đường về phía chúng tôi, và tôi biết nguy hiểm là thật chứ không phải là ảo ảnh hòa bình này. Những người đàn ông thận trọng nhìn chúng tôi và đi trong im lặng, nhưng từng gương mặt xung quanh tôi dần lên cùng nỗi sợ dữ tợn như nhau, và những người đi qua chỉ cần nói cho ai đó biết họ đã nhìn thấy gì...

Tất cả đều lo sợ ngoại trừ vẻ mặt của Domenico. Anh đang chăm chăm nhìn qua họ với một vẻ bận tâm tự lự khiến nó rõ ràng có nghĩa là anh dường như không thấy những người đi qua đó; những ý nghĩ của anh đang ở rất xa.

Chúng tôi thắng cương ở một bên đường để cho phép cỗ xe ngựa đi qua, và khi nó đi mất, có một thoáng trước khi về lại lưng, tàn nhẫn thẫn thờ lặng đi khỏi gương mặt anh. Rồi anh nâng người trong yên và quay đầu lại nhanh đến mức mắt anh gặp mắt tôi trước khi tôi có thể quay đi.

Như thể bởi tình cờ, chân mang boots của anh chà qua chân tôi khi chúng tôi di chuyển lần nữa, và tôi kéo đầu con ngựa cái ra xung quanh đầy dữ dội, dời hướng ra khỏi anh. Tôi nghĩ mình nghe một âm thanh mờ nhạt như thể anh đang cười dưới hơi thở, nhưng ngay cả không nhìn quanh, tôi có thể cảm giác mắt anh trên tôi và biết cảm xúc trong đôi mắt ấy; suy đoán và nghiên cứu, với tia sáng lập lờ sâu thẳm khi tôi lo lắng hơn.

Anh đang lạnh nhạt ước lượng tôi biến thành một cậu bé như thế nào, chú ý đến mái tóc cắt bỏ xơ xác kẹp một cách bừa bộn dưới chiếc mũ, những ngón tay phồng rộp khi không đeo nhẫn và bẩn như ngày đầu tiên anh thấy tôi. Tôi có thể cảm giác cái nhìn đăm đăm của anh xuyên qua những hình bóng lướt qua mặt tôi, quét những đặc trưng quá yếu ớt, chiếc cổ quá mỏng manh đối với một cậu bé trai.

Tôi cự quấy khó chịu. Đôi mắt anh đang tìm kiếm đường cong của ngực tôi bên dưới chiếc áo chen che đầy và lần theo đường viền của hông, sườn, đùi. Tôi cảm giác cứ như quần áo tôi bị bóc vỏ lần nữa ra khỏi người như những vỏ hạt khỏi ngũ cốc lúa mì; cứ như anh bước đi khỏi tôi không chỉ trang phục mà còn là vẻ tin cậy trong trò nguy trang, vì khi anh nhìn tôi như thế, tôi như bị lột trần, sờ thấy được mình là phụ nữ.

“Nhóc.” Vẻ trêu chọc chỉ vờn vện một âm tiết khiến tôi giật mình. “Xa quá; lại gần đây.”

Im lặng, tôi đưa con ngựa cái lại gần anh một chút. Anh cười nửa miệng chế nhạo khi quan sát tôi, và rồi lên tiếng, “Gần hơn.” lần nữa. Con ngựa cái khép nép bồn chồn, và khoảnh khắc tiếp theo, sợi cương dẫn đã ở trong tay Domenico, thu ngắn lại đến khi chúng tôi cười ngựa đầu gối chạm vào nhau. Tôi nói, để phá tan sự im lặng rộn ràng giữa cả hai.

“Đức ngài, chúng ta đang đi đâu?” Trong bóng chiếc mũ đen, mày anh cau lại. “Có quan trọng không?”

Không quan trọng, chừng nào em còn ở bên chàng, trong thâm tâm tôi trả lời, nhưng tôi nói lớn. “Chúng ta không thể chạy mãi được.”

“Chúng ta sẽ không chạy mãi. Chỉ bốn hay năm ngày - và đêm - nữa, chúng ta sẽ tới nơi cần đến.”

“Là gì vậy?” Hai má nóng bừng, tôi quá lo lắng để thận trọng. Vẻ mặt anh khiến trái tim tôi chùn xuống, nhưng anh chỉ nói như thể từ ngữ kéo lê ra khỏi anh. “Chúng ta đang đi đến chỗ bạn ta để nhờ viện trợ.”

“Bạn ngài!” Tôi điếng người lặp lại. Đó là thứ cuối cùng tôi trông mong anh nói.

“Phải. Nàng nghĩ ta không có một người bạn sao?” Trong đôi mắt đen là sử mĩa mai rục rịch.

“Em không biết. Em nghĩ khi ngài không đi đến Diurno rằng ngài phải nghĩ đến... đến...”

“Báo thù?” Anh khẽ dò hỏi. “Ta không nghĩ đến bất cứ gì khác kể từ khi ta mất - thứ mà ta mất.” Vậy ra chính cái chết của Ippolito sau tất cả đã làm đôi mắt anh trống trải đến thế.

“Vậy tại sao chúng ta không đi đến Diurno?”

“Ta sẽ không phò trương nổi tử nhục của mình trước con cáo già đó, ông chú của ta.” Anh cay nghiệt nói, quan sát gương mặt tôi. “Ta sẽ mượn người và cứu nguy nó trước khi ông ta biết chắc chắn nó đã mất đi bao nhiêu.” Vậy, không phải là Ippolito, mà là thành phố của anh và danh tiếng của Công tước mất đi đã tước bỏ niềm kiêu hãnh. Nỗi đau trong mắt anh là nỗi đau sưng mủ của vết thương hão huyền, không gì hơn, vậy mà con tim tôi vẫn đau vì anh. Tôi buột miệng, “Vậy hẳn phải là...” và ngưng lại, nỗi đau của chính mình nhận chìm tôi như một con sóng chịu ảnh hưởng của thủy triều, bỏ lại tôi câm lặng.

“Hẳn phải là...” Anh thúc giục không thương xót.

“Hẳn phải là ngài đang tìm kiếm sự giúp đỡ từ Công tước xứ Savoy.”

Một thoáng im lặng, rồi anh bắt đầu phá ra cười, tiếng cười cao vút, nhạo báng khiến những cái đầu quay lại và người giật dây cương ra xa khỏi anh. Gương mặt xinh đẹp xoắn lại trong vẻ cười đùa cay đắng, và âm thanh ấy làm đau tai tôi. “Em yêu ngây thơ quá!” Cuối cùng một tiếng hỗn hển bật ra, và tôi chùn bước trước vẻ giấu cợt trong giọng anh. “Savoy là một tên hèn.” Giọng anh vẫn rung lên. “Lão ta sẽ không đặt bản thân mình vào nguy hiểm vì một khối liên minh mỏng manh đến thế.”

Anh khựng lại, rồi tiếp tục. “Lão ta đã già và nhát cáy, và sẽ không đợi để xem ai là người chiến thắng trong cuộc giao tranh trước khi lão thể chấp lòng trung thành của mình.”

“Nhưng ngài ấy phải hỗ trợ ngài nếu ngài cưới con gái ngài ấy.”

Anh lắc đầu, và tia sáng vẫn còn ở lại trong mắt anh. “Lão sẽ phủ nhận đứa con ngoài giá thú xinh đẹp để nằm ngoài món thịt nướng này. Lão sẽ làm thế trong bất cứ tình huống nào.”

Tôi muốn lao lên hỏi anh có còn cưới cô con gái nữa hay không, nhưng tôi xoay sở ngậm chặt môi và im lặng.

Anh quan sát tôi một lúc lâu hơn, rồi cân nhắc nói. “Ta nghĩ ta sẽ mang cô ấy đi mà không cần đến sự đồng tình của lão ấy. Ta không thể làm ít hơn thế cho một cô gái đã trải qua quãng thời gian trên núi lâu đến vậy vì lợi ích của ta.”

Tôi siết chặt dây cương con ngựa cái một cách im lặng. Đó là sự dằn vò có tính toán; con gái Savoy đã du hành từ Diurno đến nơi cha cô ấy với những người hầu cùng hàng hóa, trong khi tôi... tôi vội vàng ngừng suy nghĩ của mình lại, vì nó thật ngu ngốc, và anh hẳn không biết những lời vô tình ấy đã làm tổn thương tôi nhiều đến nhường nào.

“Đức ngài cứ làm theo những gì mình thích.” Tôi nói, như một kẻ nịnh hót, và quay lại biết ơn khi Santi đến bên chúng tôi. Tôi cảm giác thấy sự cảnh giác bất ngờ trong Domenico, như một con mèo dựng lông và vung đuôi lên. “Ta cảm ơn người vì đã bảo vệ Marcello, Santi thân mến.” Giọng anh lạnh như băng.

Santi nhìn không thoải mái. “Không có gì cả, thưa Đức ngài... Cơ nóng nảy của ngài Andrea hẳn phải làm ngài ấy dui mù. Cậu bé đủ an toàn.” Gã thêm vào như thể không kiểm chế bản thân thêm nữa. “Đức ngài, thung lũng này chẳng có gì để săn bắt - tất cả đất đai đều để canh tác và trồng nho. Và thức ăn của chúng ta đã hết, không có cách gì để có thêm. Chúng ta phải làm gì đó ngay, trừ khi ngài tưởng tượng ra những đầu lâu cho kẻ hèn.”

Tôi cười một cách không chủ tâm, nhưng Domenico cứng người. “Chúng ta sẽ ra khỏi thung lũng đến chập tối.”

“Chập tối không tốt cho săn bắt, thưa Đức ngài.” Những tiếng móng ngựa lớn dần trong thỉnh lặng.

Rồi Domenico sắc bén nói. “Chúng ta có đủ tiền, đúng chứ?”

“Phải, thưa Đức ngài.” Santi trông sợ hãi; gã đã đoán được chuyện gì sẽ tới.

“Vậy chúng ta sẽ mua bánh mì như những người bình thường.” Môi Domenico nhả lại khinh miệt. “Và cầu nguyện rằng nó không làm chúng ta nghẹt thở.”

Santi quàng cho tôi một cái liếc khế cầu xin, và tôi nói nhanh. “Thưa Đức ngài, ngài không được làm thế.” “Không được làm thế?” Giọng anh thay đổi. “Không nên. Nếu ngài bị nhìn thấy hay nhận ra...” Giọng tôi chết đi khi tôi nhìn thấy biểu cảm của anh, và tôi làm một cử chỉ tuyệt vọng nhỏ đến Santi. Không cách gì khác ngoài làm theo, để đưa vàng của người Cabira cho chính người dân của Giáo hoàng và cố đi khỏi trước khi Pius nhận ra nó.

Santi nhún vai uể oải, rồi tụt lại phía sau để nói cho những người đồng hành chuyện gì đã được quyết định. Chỉ có những lời cảm thán và thậm chí cả một lời nguyện rửa tội, nhưng Domenico dường như không nghe thấy. Giờ đây anh đang đắm đắm nhìn tôi như thể đang cố đọc những ý nghĩ trong tận thâm tâm tôi.

Cuối cùng anh nói, rất nhẹ nhàng. “Nàng có quan tâm không nếu ta bị mang đi?”

“Thật sự thì, có, thưa Đức ngài.” Giọng tôi run lên giữa tiếng cười nước mắt, và tôi nghĩ anh cứng lại trong hân hoan.

“Tại sao?” Lời dịu dàng đến đau nhói.

“Bởi vì không ai khác biết chúng ta đi đến đâu.”

Như có sự may mắn, nơi kế tiếp chúng tôi đến là một thị trấn với khu chợ khá lớn, nhưng không gì có thể lay chuyển mục đích của Domenico. Bầy ngựa, trở nên ngang bướng bởi sự hồi hải bất thường trên những con đường, phải được dỗ ngọt qua sức ép của người và giao thông âm ập của cỗ xe và ngựa; tôi vỗ vỗ cổ con ngựa cái và dịu dàng thì thầm với nàng ta, nhưng trong thâm tâm, tôi cũng sợ hãi như nó. với khuôn mặt dường như tôi đi với vẻ ngờ vực, từng âm thanh cảnh báo.

Tôi xuống ngựa trước mệnh lệnh của Domenico, giữ đầu con ngựa của anh, và anh vô tình búng vào cằm tôi, như anh có thể làm thế với bất kỳ cậu bé tiểu đồng nào. Sự âu yếm dường như hãy còn nấn ná lại trên da tôi khi anh bước hòa vào đám đông, và tôi dõi theo anh đi mất, cảm giác khiếp sợ tột cùng.

Từng khoảnh khắc dường như là bất tận mãi đến khi anh quay về. Những sợi dây cương quấn chặt quanh những ngón tay, làm máu ngừng chảy, nhưng tôi không để tâm.

Tôi giật mình trước từng chuyển động đột ngột trong đám đông, và có thể thấy nỗi sợ của chính mình phản chiếu trên gương mặt Baldassare, căng thẳng và xám ngoét. Tôi quyết định, hết sức bình tĩnh, rằng khi Domenico chết, tôi sẽ tự kết liễu bản thân mình và tin vào lòng nhân từ của Chúa, khi anh trở lại. Santi, bên cạnh anh, mang theo một giỏ bánh mì, và Domenico trông hoang dã.

“Chết tiệt, chúng ta chẳng khác nào những kẻ bán rong! Tên đểu cáng đó đã trả cho chúng ta hai thỏi vàng cho thứ bánh mì mốc meo này và nói đó không phải tiền đúng. Nhưng khi ta làm cho hắn biết giá trị của tiền, hắn hát lên giai điệu khác.”

Tôi đặt tay lên cánh tay anh ngăn lại. “Tiền của ta là tiền của một vùng khác, hãy nhớ. Với anh ta chúng không phải là đồng tiền có giá trị.”

“Hắn ta sẽ mất một thời gian dài trước khi bánh mì của hắn được trả bằng vàng lần nữa.” Và một thời gian dài, tôi gượng gạo nghĩ, trước khi anh không nói về nó nữa.

Ngay cả bây giờ, nỗi sợ không hoàn toàn rời bỏ tôi, vì mặc dù bụi bẩn từ cuộc hành trình và chiếc nong rỗng đang che đi mái tóc rực rỡ của anh, khách qua đường vẫn quay lại chòng chọc nhìn vào chiều cao ngất ngưỡng của Domenico và thái độ ngạo mạn. Và lắng nghe lời xôn xao quanh mình, tôi nhận ra rằng những người xung quanh nói với trọng âm khác hẳn, thứ trọng âm mơ hồ quen thuộc trên chóc trí não tôi. Nhưng quan trọng là chúng tôi, những người dân Cabira là những người ngoại quốc, những người ngoài cuộc sẽ nhớ lời nói chúng tôi.

“Nàng đang nghĩ gì?” Giọng Domenico vang lên đầy bất ngờ, giận dữ một cách tò mò, như giọng một đứa trẻ thấy mình mất sự chú ý từ mẹ nó. Tay anh bao phủ tay tôi khi nắm lấy sợi dây cương, và từ khoảng cách xa này, tôi nghe tiếng khịt mũi lảng nhục của hai người phụ nữ địa phương trước vẻ thân mật của người lạ như anh với một tên nhóc tiểu đồng.

“Chúng ta tốt hơn là nên đi thôi.” Santi hấp tấp nói. Chỉ khi chúng tôi leo lại lên ngựa, tôi thấy gã đã thấy gì nơi đầu đám đông. Một nhóm những người đàn ông trong bộ chế phục nơi ông tay áo, với tất cả diện mạo

tôi nhớ từ quán Eagle của người trong nhiệm vụ, đã bước vào con đường và đang sai bước tới chỗ chúng tôi.

“Bọn chúng đến từ nơi quý nào thế?” Một trong những người quần thần hỏi gặng.

“Không biết,” Baldassare lặng lẽ quay lại, “nhưng ít nhất chúng không phải quân Tây Ban Nha. Có lẽ vài tiểu quý tộc giữ những người lính của chính mình.”

Chúng tôi phải cưỡi ngựa xuyên qua họ để đến cuối con đường, và tai con ngựa cái của tôi giật giật nằng đi qua tốp những gã đàn ông hồ hởi, như thể nằng ta cũng đánh hơi được sự kinh hãi của tôi. Họ ngược nhìn lên khi chúng tôi đi qua, và qua đôi mắt tôi, vẻ mặt họ thay đổi, sự ngờ vực thay thế cho vẻ hài hước. Những cái nhìn giật mình khi họ tránh vó ngựa bầm nhò đường như rõ ràng không tự nhiên, và tôi biết, họ quay lại dõi theo khi chúng tôi đi khỏi.

Tôi phải cố gắng để thúc ngựa trong cơn hoang mang ngượng ngùng, lo sợ bị tố giác. Không ai lên tiếng cho đến khi chúng tôi bỏ thị trấn lại phía sau. Chỉ là việc ngẫu nhiên gặp gỡ những người lính không mặc cả - dù họ có là kẻ thù hay không - đã rung lắc sự tin chắc mà những ngày yên tĩnh trên núi cho chúng tôi vay. Cứ như thể tiếp xúc với nhân loại nhắc nhở mỗi người trong chúng tôi rằng chúng tôi là những kẻ bỏ trốn, và đang ném lại lần nữa vị đắng của nó.

Không hề báo trước, tôi thấy chính bản thân mình đang nghĩ về Maddalena, vì bây giờ chúng tôi giống như cô ấy - chắc chắn bị con người căm ghét bởi bệnh hủi.

Màn đêm rơi xuống khi chúng tôi đến vùng đồng quê trống lẩn nữa, và tôi chú ý liếc nhanh một cách lo lắng xung quanh; nơi đây không có chỗ nào chúng tôi có thể ngủ trong thung lũng ngoài trời này, quá gần những nơi được viếng thăm cộng đồng, và chúng tôi không dám mạo hiểm nằm bên đường như đã làm trước kia. Rồi tôi thấy một bóng râm mờ mịt bên dưới bầu trời đang tối sầm lại, một gian nhà thô sơ đứng đơn độc giữa cánh đồng.

“Messire.” Tôi lặng lẽ gọi, và gã giật mình. “Chuyện gì?”

“Ở ngoài kia - một gian nhà hoang, tôi nghĩ vậy. Chúng ta có thể ngủ nơi đó.”

“Đâu?” Gã kéo căng mắt trong không gian âm đạm.

“Bên trái, ngoài chỗ trũng trên mặt đất.”

Gã sầm soi, và rồi gương mặt nặng nề sáng lên. “Cậu đúng, ta nghĩ vậy. Cầu Chúa phù hộ cho tất cả những nông dân đã xây căn nhà chòi gần cánh đồng cỏ khô và xa khỏi nhà họ! Ngài nghĩ sao, thưa ngài?” Gã hỏi Baldassare, người đã tới gần và thúc khủy tay.

“Sẽ tốt đấy - chúng ta sẽ bị hư hỏng mất khi nằm dưới mái nhà hai đêm cùng nhau.” Tôi cười trước chất khô cạn trong giọng anh ấy. Tôi đã chưa bao giờ thích anh ấy nơi cung điện ở Fidenza - nơi đó anh dường như là một thứ lòe loẹt sáo rỗng, một trong những vệ tinh trang điểm vây xung quanh Domenico. Nhưng giờ đây, trong nghịch cảnh, anh thừa nhận tính cách của chính mình, và những gì lộ ra trong cái nhìn ôn hòa tử tế trong đôi mắt đang chứng minh một sức mạnh và sự kiên nhẫn mà tôi không hề hoài nghi.

Santi lên tiếng, “Hãy nói cho Công tước.” và tôi ngoan ngoãn thúc ngựa tới trước, chỉ vừa lúc một giọng nói vang lên sắc bén gọi, “Marcello!”

Tôi nghe Andrea cười khẩy, “Là Ganymede[25], ngài ấy có ý thế đó.” và rồi tôi thấy ngọn lửa lóe lên trong mắt Domenico. “Ta không kêu người rời khỏi ta.”

“Xin Đức ngài tha lỗi.”

“Ta không chấp nhận. Nếu người không biết bốn phận của mình” - cái nhìn đăm đăm của anh - “người phải được dạy dỗ.”

Tôi biết ơn rằng anh không thể thấy hai má tôi ửng hồng trong một cơn dâng trào không kiểm soát được. “Chính bốn phận khiến tôi tụt lại phía sau. Có một gian chòi thô sơ, nếu Đức ngài ưng thuận ngủ ở đó - Messire Giovanni nghĩ nơi đó sẽ đáp ứng được.”

“Messire Giovanni!” Anh mĩa mai lặp lại, và tôi biết cách tôi dùng tên của người đàn ông to lớn đã chọc tức anh.

“Nếu Đức ngài...”

“Tại sao lại kiểu cách thế?” Giọng anh thô ráp. “Người nghĩ tước vị của ta sẽ làm cho địa ngục này ngọt ngào hơn sao?”

Cổ họng tôi siết chặt, và tôi cứng đờ nói, “Tùy ý ngài thôi.” Sau đó tôi lẽ ra nên đi, nhưng anh giữ tôi ở lại bằng một bàn tay trên dây cương con ngựa. “Ta sẽ chịu đựng căn nhà chòi của người, cậu bé ngoan,” và tôi thấy những ngón tay anh siết lại, “nên ta sẽ không ngủ giữa đám đông. Và người sẽ ở lại bên ta, xua những giấc mơ đi.”

Trái tim tôi đập nhanh khi tôi quay lại và ra hiệu cho Santi rẽ vào con đường. Chúng tôi buộc ngựa bên ngoài căn chòi và đi vào trong im lặng.

Nơi đây tối tăm, thơm mùi cỏ khô, và ẩm đến mức tôi biết chúng tôi sẽ không cần áo khoác. Santi đặt giỏ bánh mì xuống để thắp sáng một tim nến bằng sáp từ hộp mồi lửa của gã, và ngọn lửa nhỏ làm lộ ra nơi cao cao, không cửa sổ với cỏ khô chất đống. Trong góc, một chiếc thang dẫn lên gác xép, và một chiếc đèn lồng treo bên cạnh; bởi vài điều kỳ diệu nào đó mà nó không burn, và sau một hay hai phút, Santi có thể thắp lên tim nến và xem xét kỹ toàn căn chòi trong ánh sáng vàng mờ mờ. Khi những cái bóng quay cuồng đứng yên, Andrea ra đầu về phía nơi gác xép cao tối tăm và khùng khục cười. “Phòng ngủ hoàng gia của ngài đây, thưa Đức ngài.”

“Ừ.” Lời nói khê đến mức tôi không chắc mình nghe đúng, nhưng tiếng cười khùng khục của Andrea lắng đi khi Công tước quay đầu lại; rồi những ngón tay Domenico xung quanh cổ tay tôi, và anh chớp lấy một ổ bánh mì từ giỏ của Santi. “Đi nào.” Lời thăm thì của anh rõ rệt trong cái nóng ẩm của căn chòi. “Chúng ta sẽ nằm ở nơi nào đó ít người hơn.”

Số còn lại bắt đầu bận rộn một cách khoa trương, trải những áo khoác ra trên cỏ khô và chia phần bánh mì còn lại. Tôi cảm giác bản thân mình bị kéo ra khỏi vòng tròn của ánh sáng đèn lồng, và e sợ ngược lên nhìn vào gương mặt khuất bóng đẹp đẽ. Khi tôi leo lên sau anh đến gác xép vương vãi cỏ khô, tôi nghe tiếng cười rì rầm hiểu biết đến từ cổ họng những người khác chứ không chỉ mỗi mình Andrea.

Tôi không hiểu tại sao không ai lên vào ban đêm để quấy nhiễu chúng tôi, mãi đến sau đó, tôi mới biết Santi đã ngủ như một người gác cửa vĩ đại ngay chân cầu thang. Như thế sẽ tốt cho diện mạo cải trang của tôi hơn, vì chưa từng có cậu bé nào nằm như người tình với Domenico như tôi nằm với anh tối đó.

Cơn mơ lại đến với anh, và anh giấu tiếng hét của mình nghẹt đi vào ngực tôi; tôi nghĩ anh sẽ không bao giờ ngủ, và chỉ cảm ơn với nỗi sợ bị khám phá ra rằng tôi đã ăn vận lại trong trang phục của cậu bé trai khi những người lính xông vào phá chúng tôi giữa tia sáng chớp chờ của buổi sáng.

Tôi nghe sự rung chuyển bên dưới và nhanh chóng cuộn mình qua để chăm chú nhìn qua cái lỗ trên sàn gác xép, và thấy chính mình đang mặt đối mặt với một người lạ đang leo lên thang. Việc đó thật vô lý nếu tôi đã không giật mình. Tôi dụi lại, và Domenico sắc lém nói. “Chuyện gì vậy?”

Đầu và vai người đàn ông băng qua nền nhà và nghiêng ngó xung quanh, một con rùa trên đất cạnh trang bị vũ khí nực cười. “Chà!” Giọng gã nghe giật mình. “Không còn ai nữa sao?”

Domenico lắc đầu. Hai bàn tay anh trên vai tôi siết lại, chậm rãi siết lại, cho đến khi tôi cảm giác vô cùng đau đớn.

“Hai người có vui lòng xuống không?” Tên lính mĩa mai hỏi thăm. “Toàn bộ nhóm người của các người đều đủ an toàn.”

“Người là ai, và phục vụ cho ai?” Domenico đề nghị. Nửa phần gương mặt bị che khuất của anh cứng lại.

“Đặt câu hỏi là việc của ta - đi xuống nhanh lên.” Gã leo xuống thang và quan sát chúng tôi bước xuống.

Lòng bàn tay tôi trơn ướt khi giữ chặt những thanh ngang bằng gỗ, và tôi cố không nhìn vòng tròn những gương mặt đang quan sát - người của chúng tôi và hai chục người khác. Trừng trừng đỏ mặt tía tai, Santi bị ba người đàn ông giữ lấy, và môi Baldassare xoắn lại với vẻ giận dữ bất lực.

Người đã leo lên thang giờ đây đứng lùi lại và chăm chú nhìn chúng tôi, hai tay chống nạnh. Gã rành rành là đội trưởng, và rõ ràng đã tin tưởng việc chiếm ưu thế trước tình huống này đến khi gã nhìn vào gương

mặt Domenico. Gã làu bàu và móc ngón cái vào thắt lưng. “Người là chỉ huy của những gã này, ta thấy thế.”

Mắt Domenico sáng lên. “Người đứng đây?”

“Và sao người mang họ đến đây?”

“Để ngủ.”

“Vậy người được ban đặc quyền sao, phải không, để ngủ ở nơi mà người thích? Hay người nghĩ mình là Vua của Italia?”

Tôi cảm giác Domenico căng ra và cầu nguyện rằng anh có thể giữ bình tĩnh. Tôi nín thở khi anh mở miệng trả lời, và rồi thở ra một hơi nhẹ nhõm khi anh chỉ nói bằng giọng kiềm chế. “Không.”

“Ta cũng nghĩ là không!” Tên lính nhăn nhó cười. “Quý ngài của chúng ta sẽ có một hay hai lời để nói thế, không tính đến Công tước.”

“Công tước?” Domenico khẽ giật mạnh đầu lên. “Có Công tước ở vùng này sao?”

“Người đến từ đâu vậy?” Một lời chế nhạo. “Tất nhiên nơi đây có Công tước! Lãnh địa của Giáo hoàng kết thúc một giờưỡi ngựa từ phía nam ở đây, ngoài Bolsino.”

Một âm thanh thoát ra khỏi Domenico khiến mọi người nhảy lên; một tiếng rít như tiếng một con mèo hoàn toàn hả hê. Trên gương mặt anh là niềm vui chiến thắng rạng ngời, và anh nhẹ nói, “Cảm ơn.”

May thay người lính hình như không lắng nghe anh. “Thật tốt là người lại hài lòng đến thế,” gã giận dữ vặn lại, “vì người sẽ ước người chưa bao giờ đến đây ngay thôi. Quý ngài gửi chúng ta đến để xem loại người nào là bằng qua Bolsino vội vàng đến vậy, với bùn cùng bụi bẩn - và nói chuyện quá nhẹ nhàng, như những con chim đang hát.” Hắn thêm vào đầy chế nhạo.

Khi gã nói, tôi chú ý lần nữa đến trọng âm khàn khàn mà tôi đã khu chợ, và một lần nữa, nó khuấy đảo thứ gì đó trong ký ức tôi. Ai đó mà tôi quen nói như thế, và tôi không thể nhớ được đó là ai.

Người lính tiếp tục. “Chúng ta được ra lệnh mang người đến trước ngài trước nếu chúng ta thấy thích hợp, và ta có ý định làm thế - bước vào nhà chòi mà không có sự cho phép có thể là một tội ác. Có lẽ như thế người sẽ ít lên tiếng kêu căng và trông khiêm tốn hơn.”

“Danh hiệu quý ngài của người là gì?” Domenico nói cứ như anh không hề nghe. Người đàn ông trả lời, “Bá tước xứ Mesicci.” và quắc mắt trước sự phục tùng của chính mình.

Trong một thoáng, gương mặt quynh rũ khoác lên chiếc mặt nạ tính toán; rồi Domenico nói. “Được, chúng ta sẽ theo người.”

“Thật vinh dự làm sao.” Về mặt người lính ứng hồng một cách đáng ngại, và tôi có thể thấy những nụ cười toe toét trên một hai hay gương mặt từ người của gã. “Ta biết quý ngài của ta sẽ hài lòng vì sự hiện diện của người,” gã bắt ngờ hét, “trước khi ta lột da sống ngài ấy!” và quay gót, hiên ngang ra khỏi căn chòi.

Bỏ lại phía sau, người của gã quây tròn thân trọng xung quanh Domenico và sát lại gần như sợ hãi. Anh lướt qua đám người bao vây anh, nhưng khi một trong số họ đặt tay lên khủy tay tôi để kéo tôi đi, anh bắt ngờ nói. “Đừng chạm đến cậu bé.” Một trong những người lính phá ra cười. “Đừng ghen chứ, đại úy. Ta thích đàn bà cơ.”

Tôi vô vàn ước gì đó là do anh ghen. Nhưng nó không là gì hơn tiếng gầm gừ cảnh báo của một con thú mà cái chết con mồi của nó đang đến quá gần. Vây kín mọi bên là người của bá tước, chúng tôi bị ép di chuyển một cách khó khăn - quá khó khăn cho lũ ngựa đã mệt mỏi để tiếp tục trong một khoảng thời gian dài.

Tôi nghĩ cơn giận dữ của người đội trưởng đang dẫn gã vào sự vội vàng ngốc nghếch, vì không có tín hiệu của bất kỳ nơi cư ngụ nào, khi đột ngột tôi thấy một ngọn tháp bằng đá đơn độc bám dính vào một bên thung lũng phía trên chúng tôi, nửa bị che khuất bởi những thân cây.

Lâu đài xứ Mesicci cũ kỹ, cũ kỹ gần như Palazzo della Raffaele, nhưng kích thước chỉ bằng một phần mười. Nó trông như thể đã từng một lần là tháp quan sát, và ngay cả bây giờ là một tòa nhà để sử dụng chứ không

phải để xa hoa. Từ những cánh cổng, con đường không còn dốc, uốn tròn xuống xung quanh thung lũng, và thẳng đến bên khe nứt bằng đá đưa thẳng lên vào bầu trời. Rồi những người lính gần lại phía sau, chặn tầm nhìn.

Khi xuống ngựa, chúng tôi được mang đi dưới sự canh gác đến đại sảnh lâu đài và đứng đợi, trong khi người đội trưởng gửi một thông điệp cho chủ nhân gã. Tôi khẽ liếc qua Domenico; gương mặt anh vẫn là một chiếc mặt nạ kín bưng, đôi mắt tối sầm, lạnh nhạt. Chỉ có bàn tay đeo găng đen là tố giác anh. Giờ đây để mắt tất cả mọi thứ, sau bốn ngày hành trình cay đắng, cho sự xâm phạm của một kẻ quý tộc vô danh tầm thường!

Vị bá tước đã thừa khoác lên với vóc người như một cơn ác mộng trong tâm trí tôi khi chúng tôi đợi, và lúc chính ông ấy đến để trả lời thông điệp tôi gần như phá ra cười lớn. Ông ấy là một người đàn ông già cả, nhỏ con, mập mạp, tự quan trọng hóa bản thân trong hình dáng một con người trưởng thành, trên làn da phì nộn đầy lông, làn da đỏ lên vì gắng sức, thở hổn hển. Ông đi qua cánh cửa gần như chạy, rồi dừng lại và tự lắc bản thân cùng chiếc áo choàng để ra dáng vẻ tốt hơn.

“Vậy đây là những kẻ lang thang, đúng không?”

“Vâng, thưa ngài.” Người đội trưởng của những người lính hiện tại cương mặt cứng đờ. “Hừmm! Chà, tên nào là đội trưởng, Enrico giỏi giang?”

“Thằng đó, thưa ngài.” Mái đầu đội mũ hất lên, ra dấu về phía Domenico.

“Tên đó cao quá.” Bá tước khiến cho âm cao nghe như một sự xắc láo cổ tình. “Kêu hẳn bỏ mũ ra khi đứng trước ta.”

Rồi Domenico quay lại, lạnh lùng ước lượng người đàn ông nhỏ con mập mạp, và trước khi bất kỳ ai có thể di chuyển, anh vút mũ ra với một sự thông thả như một lời lãng nhục của cử chỉ nhã nhặn.

Bá tước kêu lên giận dữ. “Chà, ta... nhất!” Ông đánh giá vẻ đẹp siêu phàm của người tù bằng đôi mắt trần trối, và sắc mặt đỏ ửng mang một màu sắc hoang mang.

Chỉ có sự im lặng khi ông hít vài hơi thở sâu, và rồi băng qua đến chiếc ghế cao chạm khắc trên bực nơi cuối đại sảnh. Ngồi như thế, ông dường như bất giác trở nên ghê gớm hơn, và tôi mất sạch mong muốn phá ra cười. Người đàn ông đó là người cai trị lâu đài và những vùng lãnh thổ này, ngay cả nếu ông có hói và mập mạp như một tảng bơ, và chân ông không chạm đất khi ngồi trên chiếc ghế của đất nước ấy. Những ngón tay bá tước chấp lại với nhau một cách thoải mái qua vùng bụng lụng thụng.

“Giờ thì, người là ai, sirrah, và người đến từ đâu? Trả lời ta nào.”

“Chúng tôi đang trên đường làm nhiệm vụ cho Công tước xứ Cabira.” Về vô cảm trong giọng nói của Domenico bằng cách nào đó thật khinh khỉnh. “Chúng tôi đến từ Fidenza, thành phố của ngài ấy.”

“Công tước xứ Cabira!” Đôi mắt bá tước nổ lổp bốp. “Nhiệm vụ gì mà khiến các người mạo hiểm cái đầu của mình bằng qua Papal States?”

“Chúng tôi được gửi đi trong vội vã đến chỗ Công tước xứ Ferrenza, để đưa cho ngài ấy một lời nhắn.” Khi Domenico nói, tôi nghe tiếng cửa quay giữa những người Cabira, như thể những từ ngữ ấy có nghĩa gì đó mà tôi không hiểu.

“Quả thật là vội vàng khi du hành như thế - nếu người thật sự đến từ Cabira. Ta nghe về vụ lộn xộn của những người lính, có lẽ là một loại binh lính vũ trang đào ngũ, đã băng qua Bolsino.” Giọng bá tước trở nên dần dỗi. “Và ta gọi người đến để bảo đảm rằng người không gây hại gì với người dân của ta. Các người có thể là những kẻ cướp.” Ông ấy thêm vào đây nghi ngờ. “Tại sao ta phải tin câu chuyện không đầu không đuôi này của người?”

“Tôi có ấn dấu của Công tước.” Domenico tháo chiếc nhẫn ra khỏi ngón tay khi nói. “Hãy tự nhìn đi - thưa ngài.” Bá tước gật đầu cho phép, và Domenico quăng nó vào bàn tay duỗi ra của Enrico. Chiếc nhẫn được mang đi từ đại sảnh đến bực, và cái đầu hói và đội mũ bảo hộ nghiêng qua hội ý.

Cuối cùng Enrico nói. “Nó trông giống thật.”

“T, tất nhiên.” Bá tước lại đỏ mặt, lần này là với hứng thú. “Nó không bao giờ rời khỏi ngón tay Công tước xứ Cabria trừ khi một đại sứ hoàng gia hay vào lúc nguy hiểm ngặt nghèo. Tốt cho người đấy, chàng trai” - ông nháy mắt với Domenico - “rằng người không thử lừa ta bằng một thứ giả mạo - ta sẽ biết ngay lập tức. Công tước của người đã ở lại đây tại lâu đài này, hai mươi năm trước, và ta thấy rất rõ chiếc nhẫn trên ngón tay ngài ấy.”

“Ch-” Domenico khựng lại trước sự thôi thúc, và đôi mắt đen đột nhiên nghiên cứu. “Thưa ngài, ý ngài là Công tước Carlo?”

Bá tước trông khó chịu. “Còn ai nữa chứ, chàng trai? Ngài ấy mang cô dâu của mình trở lại Cabria, và họ ở lại đây một năm - người giết mình vì cái gì?”

Domenico lên tiếng bằng một giọng kỳ lạ. “Công tước Carlo đã chết hai tháng trước. Giờ đây con trai ngài ấy trị vì Cabria.”

“Cái gì?” Bá tước nẩy vụt lên. “Người chắc không?”

“Tôi đã tham dự lễ đăng quang của Công tước mới.”

“Nhưng đứa con trai vẫn còn là một thằng nhóc - một thanh niên! Còn lâu mới hợp để cai trị! Hẳn bao nhiêu tuổi, người biết không?”

Một nụ cười mờ nhạt trên đôi môi mềm mại của Domenico, cứ như anh đang tự chế giễu bản thân mình. “Hai mươi chín.”

“Lớn quá! Và tiếng xấu trong những năm qua, từ tất cả những gì ta đã nghe.” Người đàn ông già cả bốc khói. “Ma thuật đầy quyến rũ, tên sát nhân, phụ nữ, và ta không biết còn gì thêm nữa không. Người ta nói rằng hắn ăn thịt người sống.” Ông ấy kết thúc một cách nghi vấn.

“Tôi chưa bao giờ được tham dự một buổi yến tiệc như thế.”

“Cực kỳ nhảm nhí, ta dám thề, cực kỳ nhảm nhí,” đến từ giọng đáp trả miễn cưỡng, “nhưng vẫn có thứ gì đó trong tất cả lời đồn ấy... Người nói chính nhiệm vụ của đứa con trai mang người đến đây vào lúc này?”

Domenico gật đầu, rồi thêm vào, “Vâng, thưa ngài.”

“Vậy chắc chắn là một mối nguy hại. Tại sao hẳn lại gửi tin cho Công tước của chúng ta?”

Hàng mi dài của Domenico che kín tia sáng lóe lên trong mắt khi anh trả lời. “Đức ngài không giải bày tâm sự với tôi quá nhiều, nhưng tôi nghĩ họ thông tin cho ngài ấy giờ đây ai là người cai trị Cabria.”

Baldassare khịt mũi và xoay sở để biến âm thanh thành một cơn ho. Bá tước lườm anh ấy, rồi gật đầu tự mãn. “Phải, rất giống lễ thói hằng ngày của họ. Đứa con trai sẽ tiếp tục thân thiện với Công tước của chúng ta, chàng trai tốt - dòng họ Amerigh là một gia đình hùng mạnh, và đất nước của chúng ta không bao giờ thịnh vượng như thế này trước kia kể từ khi vị Công tước này cai trị chúng ta. Người phải mang lời ngợi khen của ta cho ngài ấy khi người đi.”

Một tiếng thở phào nhẹ nhõm nhỏ to từ mọi cổ họng của người Cabria, và Domenico cúi đầu một cách mỉa mai. “Tuân theo mong ước của ngài.”

“Rồi, tốt, thế là xong. Thả những người này ra, Enrico yêu quý, họ không phải kẻ cướp như người lo sợ.” Bá tước rời khỏi bụi và lảng xảng đến chỗ chúng tôi. “Nào giờ ta nghĩ thế này, các người sẽ ở lại và dùng bữa - và sửa soạn bản thân sẽ sẽ hơn-” Ông ấy thêm vào một cách hơi nhanh chóng, “trong khi ta viết một bức thư cho Quý ngài Công tước của ta.”

“Việc của chúng tôi rất khẩn cấp.” Trong giọng Domenico báo hiệu sự nguy hiểm.

“Khẩn cấp, để nói với ngài ấy cuối cùng Carlo della Raffaele đã chết? Nếu tin tức đó đã cũ đến hai tháng thì nó có thể chờ thêm vài giờ nữa, và ta nói với người, chàng trai, người sẽ có được sự tín nhiệm nho nhỏ từ chủ nhân mới của mình bằng cách đến Majano như việc người đang ở nơi này.”

Domenico cứng người, nhưng khoảnh khắc anh lên tiếng tôi nhận ra giọng anh ngạc nhiên hơn là giận dữ. “Majano? Chúng tôi đi về hướng thủ đô.” Bá tước đảo mắt khôn ngoan. “Chà, người có thể tới đó và được

chào mừng, nhưng Công tước không ở đó đâu. Đức ngài gần đây trở nên mệt lử với chính quyền, và ngài chia sẻ gánh nặng bây giờ với người em rể, người cũng là họ hàng của ngài ấy. Chính Bartolomeo là người giữ thủ đô, và Công tước đã về lâu đài mùa hè ở Majano, nơi ngài ấy sống như một thầy tu, ta được nói thế.” Về bất bình trên gương mặt tròn là vẻ trái ngược khôi hài với sự say mê đã ở đó, khi ông ấy hỏi tin tức về sự phóng túng của Domenico.

“Majano ở đâu?” Trong giây lát, tất cả sự giả vờ làm thân phận nô lệ của Domenico đã rời bỏ anh, và anh nói với lời ra lệnh không suy nghĩ.

Bá tước trả lời bằng vẻ ngạc nhiên. “Sao, xa hơn khoảng nửa giờ một chút so với thủ đô. Từ đây người có thể cưỡi ngựa về phía tây nam dọc theo ngọn đồi, sau đó bắt gặp một con sông và theo nó uốn cong đến Toli; một khi đến đó, có một con đường, gồ ghề, thật vậy, nhưng vẫn đủ tốt, sẽ dẫn người đến Majano trong hai ngày cưỡi ngựa.”

Domenico lơ đãng gật đầu, và tôi biết ý nghĩ của anh đã đi trước, tính toán, thay đổi kế hoạch mà anh không hề nói cho tôi. Nỗi đau chụp lấy khi tôi nhận ra những anh để lộ những suy nghĩ của mình cho tôi ít đến mức nào. Ngay cả bây giờ, tôi cũng không biết anh có ý đi đến với ngài Công tước kia từ đầu, hay anh đã tình cờ vào vùng đất của ngài ấy chỉ bởi sai lầm và rồi thêu dệt những lời dối trá mau lẹ ăn khớp nhau để giải thoát cho chúng tôi khỏi sự chất vấn của bá tước.

Giọng bá tước vang lên phá tan suy nghĩ của tôi. “Vậy thì đi bây giờ đi, người và những chàng trai của người, và Enrico sẽ chỉ cho các người nơi có thể lau người. Chúng ta sẽ dùng bữa trong hai giờ nữa - có lẽ là như vậy” - ông ấy hoàn toàn thỏa mãn nhìn chúng tôi - “rằng Công tước của người sẽ vô cùng hậu hĩ với những phục vụ người của ngài ấy nhận được.”

Mất lâu hơn tôi nghĩ để chúng tôi lau mình mấy. Enrico và người của gã hộ tống chúng tôi đến sân chuồng ngựa và ngụ ý chuyển đi tốt đẹp; vài người hầu của người cai trị vùng khác, dường như, không xứng đáng với nhiều cử chỉ nhã nhặn.

Sau lời giải thích, những chiếc túi trên yên ngựa được mang tới, với một hay hai cái lược và một chiếc gương, và với sự trợ giúp của nước lạnh trên núi, chúng tôi gạt sạch bụi bẩn của cuộc hành trình.

Domenico được gọi lại để đợi bá tước, và sự vắng mặt của anh chúng tôi cư xử như những đứa ngốc: Lorenzo và tôi làm đổ hết xô nước lên mái đầu xoắn tít của Santi khi gã cúi đầu qua mái tường, và gã thổi phì phì, rống lên trong cơn thịnh nộ giả vờ khi chúng tôi khúc khích như những đứa trẻ. Quần áo ướt được phơi khô trên người chúng tôi trong cái nóng của chuồng ngựa, và chúng tôi lần đầu tiên chải lông tỉ mỉ cho lũ ngựa trong nhiều ngày; rồi, trước khi tôi có thời gian để rửa tay lần nữa để bỏ đi mùi ngựa, một trong những người hầu của lâu đài vội vã đến để nói với tôi rằng “đại úy của tôi” đang gọi tôi.

“Ngài ấy ở đâu?” Tôi gắng hỏi, nín thở.

“Trong đại sảnh lâu đài với chủ nhân tôi và gia đình ngài ấy. Tôi sẽ đưa cậu đến chỗ anh ta - cậu tốt hơn nên nhanh lên; anh ta không giống loại người kiên nhẫn.”

“Đúng vậy,” tôi gượng gạo đồng ý, “ngài ấy không phải là người kiên nhẫn.”

Phần lớn người trong lâu đài tụ tập trong đại sảnh khi tôi tới. Tại cuối bậc là bá tước và gia đình của ông ấy đang đứng trò chuyện, đánh mắt sang Domenico với vẻ tò mò lộ liễu: bá tước cùng vợ và ba người con gái, và cảnh tượng của họ khiến tôi nhận thức một cách sâu sắc về quần ống túm và toàn bộ trò giả trang ngược ngạo của mình. Những người phụ nữ thuộc gia đình quý tộc này, với mái tóc gọn gàng và được cắt thùy mị, những áo gấm thêu kim tuyến sồn cũ, sẽ nói gì nếu họ biết sự thật?

Tiếng tách khê của những ngón tay Công tước cắt ngang suy nghĩ tôi, và khi tôi quay lại, anh nhẹ vỗ vào má tôi bằng đôi găng anh, một cái vỗ dịu dàng gần như vuốt ve. “Nhóc làm ta hồ thẹn đấy, Marcello.” Đôi mắt che kín le lói sáng. “Sau cùng ta phải gửi một tên nô lệ đi tìm nhóc.” Những ngón tay của chiếc găng không người đeo dừng lại trên má và kéo xuống một bên cổ tôi như cái lướt nhẹ của cánh bướm.

Tôi nuốt ực và quay đi. “Xin ngài tha lỗi, thưa Đức ngài.” Ngay cả với mình, giọng tôi cũng nghe hết hơi. Vẻ cười cợt nhạt dần khỏi mặt và anh đứng bất động, chiếc găng tay rỗng không với những đầu ngón tay trên vai tôi, và rồi anh dường như thức tỉnh, vò chiếc găng trong tay còn lại. Tôi chú ý một cách ngớ ngẩn

rằng anh không thể xóa bỏ khỏi anh máu của hai người Tây Ban Nha anh đã giết; nó nằm trong những chỗ nứt bên cạnh đầu móng tay anh, giăng chẳng chặt thành những đường màu nâu.

Anh đeo găng lại lần nữa, và tôi ngược lên gặp mắt anh, đen và hoàn toàn mờ đục. “Ngài có ý làm gì?” Từ ngữ bật ra trước khi tôi có thể ngăn lại.

“Chịu đựng con chó già này nếu ta có thể. Ăn thức ăn của lão và bỏ lá thư của lão lải con rãnh trên đường tới Majano.”

“Vậy ngài thật sự đi tới chỗ Công tước xứ Ferrenza?” Anh gật đầu. “Ta không có nhiều lựa chọn bạn bè lắm. Amerighi là đồng minh công khai của ta - giờ là lúc để anh ấy chứng minh thiện chí của mình. Anh ấy đã khấn nài ta tới thăm anh ấy nhiều không đếm xuể - và giờ ta sẽ làm thế, với người phụ nữ và toàn bộ quần thần của ta.” Sự mỉa mai vắn lấy giọng anh. “Anh ấy còn mong điều gì tốt hơn nữa chứ?”

“Khi nào người bàn bạc xong,” bá tước gọi lớn, “ta sẽ nói chuyện riêng với người. Đến đây.”

Domenico không di chuyển trong một thoáng; rồi, với vẻ thông thả cổ tình, anh bước tới chỗ bá tước và cúi đầu thật thấp. Gần tôi, một trong những quý ngài Cabria rít lên “Sa-sa!” và Santi cứng lại như con chó giống như phát ra một tiếng gầm gừ cảnh báo. Cảnh tượng giống như đang dôi theo một con báo cúi rạp mình với một con chó lùn mũi tẹt; vào bất cứ thời khắc nào, con chó cũng có thể bị xé nát thành từng mảnh.

Xung quanh chúng tôi, cuộc trò chuyện rơi vào thinh lặng. “Đây ta trả lại chiếc nhẫn của chủ nhân người, sirrah,” bá tước nói một cách quan trọng, “và lá thư người phải mang đến cho người bà con của ta, Công tước xứ Ferrenza. Và đây ta viết cho người tờ giấy thông hành để người có thể đi qua vùng đất của chúng ta đến Majano; nếu không thì người và người của mình sẽ nhận ra các lãnh chúa khác khó khăn hơn là ở Mesicci này.”

Domenico cúi đầu. “Ngài thật tử tế.”

“Chà, và người sẽ giao lá thư của ta chứ?”

“Với tất cả sự cẩn thận.” Có phải sự nhượng bộ được nhấn mạnh trong chất giọng vô cảm đó?

“Hừm! Ha, tốt - vậy, đây là để trả công cho người.” Tất cả mọi người đang quan sát như bị trúng bùa khi những đồng tiền chuyển từ tay này sang tay kia. Domenico đứng như thể bị tạc thành đá, chăm chăm nhìn vào tiền trong lòng bàn tay anh; rồi anh ngược mắt lên, và ngọn lửa trong đôi mắt ấy khiến bá tước giật mình.

“Sao, người căm à?”

“Chết lặng đi, đúng hơn là thế, trước sự rộng lượng của ngài.” Giọng Baldassare khiến mọi người nhảy lên. “Thưa ngài, chỉ huy của chúng tôi không phải là người nhiều lời; tôi cảm ơn ngài giúp ngài ấy, và cho tất cả chúng tôi, vì lòng mến khách của ngài.” Lời nói thành thạo đúng quy cách tăng bốc của một người đàn ông đã làm tôn lên món của cải; nhưng về mặt Baldassare lo âu, và anh ấy đang quan sát Domenico, không phải bá tước.

Sắc màu nguy hại lắng xuống khỏi người đàn ông nhỏ con, và ông cầu nhàu. “Nói hay lắm, chàng trai; tất cả các người được chào mừng. Nào, lại đây, và ăn ngon và trước khi các người khởi hành.”

Lorenzo thúc tôi vào món xương sườn khi chúng tôi theo sau ông, và hất đầu về phía Công tước. “Cậu có nghĩ ngài ấy có thể giữ được cơn giận không?”

Tôi lắc đầu. “Tôi không biết. Có lẽ được, nếu ngài ấy không bị thứ khác khiêu khích. Nhanh lên, hãy ngồi xuống nào.”

Khi bữa ăn kết thúc, tôi nhận ra mình đã không ném đến một mảnh vụn nhỏ nhất, vì tôi quá chăm chú vào Domenico. Bá tước và gia đình ông ấy rời đi để đến phòng họ và tạm dừng lại gần chỗ chúng tôi. “Chà, chàng trai, ta chúc các người mọi điều may mắn!” Bá tước nhẹ thở hồng hộc khi Domenico đứng lên, có ý đến chỗ ông ấy. “Hãy chú ý, ghi nhớ, rằng người giao bức thư của ta!”

Tôi thấy câu trả lời cay độc lộ ra trên môi anh, nhưng bá tước đã đi. Anh đứng bất động một cách hoàn hảo khi đại sảnh trống rỗng, về mặt bình tĩnh đến kinh khủng, và rồi khẽ nói. “Và ta chạy việc cho con chó

già đó, cảm ơn lão vì những đồng tiền được trả công. Cúi chào một tên tiểu điền chủ mới phát đáng lẽ phải quỳ dưới chân ta, và cười, và trả lời cho sự lảng nhục một cách kiên nhẫn...” Giọng anh tăng cao nguy hiểm, và tôi có thể thấy vệt đỏ ửng tôi khiếp sợ dâng lên hai gò má anh.

Tôi nắm lấy tay anh một cách bản năng, nói, “Thưa Đức ngài...” và anh xoay vòng quanh tôi nhanh đến mức trong chốc lát mờ ảo đó, tất cả những gì tôi thấy là ngọn lửa bùng sáng giữa hàng mi và bàn tay vung lên khi anh đánh. Cú đánh khiến tôi lao đảo với toàn lực của nó; tôi cảm giác cứ như đầu mình đã bị bật ra khỏi bờ vai.

Baldassare đang giữ chặt Công tước, và Domenico đứng với một cánh tay vòng qua vai trong khi những cơn rung mình làm anh run rẩy từ đầu đến chân. Tôi giữ tay mình bên má nhức nhối, cổ không khóc. Vậy là giờ đây tôi thậm chí không thể làm dịu anh; thứ gì đó như niềm vui khi anh khám phá ra tôi chẳng là gì ngoài khoái lạc thu hồi lại được cho một thứ anh tưởng đã mất.

Tôi ngoảnh đi khi anh ngẩng đầu lên và nghe anh nói “Marcello” đầy sắc bén, chỉ ngay khi cánh cửa phía sau chúng tôi mở ra. “Đức ngài bảo tôi nói rằng ngựa của các người đã sẵn sàng,” một trong những người của bá tước nói, “và các người có thể lên đường.”

“Chúng tôi sẽ đi ngay.” Câu trả lời của Domenico cụt ngủn, cái nhìn chăm chăm của anh chưa bao giờ rời khỏi tôi khi lên tiếng. “Ngươi là một anh chàng thuần túy!” Gã đàn ông nói nửa thán phục, và rút lui. Tôi không nghe một tiếng bước chân trong im lặng khi anh ta đi khỏi, nhưng hai bàn tay Công tước giữ lấy vai tôi, và tôi biết anh đã đến phía sau mình.

Không để tâm đến những người xung quanh, anh kéo tôi quay lại đối mặt với anh, và đôi mắt xuyên thủng lướt qua khuôn mặt tôi. “Có đau không?” Giọng anh dịu dàng đến mức giả tạo, khiến con tim tôi dần do.

“Đức ngài đánh không phải nhẹ.” Tôi lạnh lùng trả lời.

“Ta có cần hỏi xin sự tha thứ?” Tôi quá giật mình đến mức nhìn trợn vào mắt anh. Lời giễu cợt ở trong đó, cùng đám tro hồng của cơn thịnh nộ đang chết đi, và vẻ kiên quyết cứng rắn khiến tôi cụp mắt xuống. Những ngón tay anh tàn nhẫn ấn sâu vào phần hõm của vai tôi. “Trả lời ta nào, nhóc.”

“Đức ngài không cần hỏi xin sự tha thứ của một chú bé sưng sía đến thế!” Andrea đâm ngang, cứ như từ một khoảng cách lớn. “Thằng nhóc đáng bị trừng phạt.”

Domenico nói đều đều, “Giữ mồm miệng ngươi lại.” và khẽ lắc tôi.

Tôi xoay sở để nói, “Không, thưa Đức ngài.” và những ngón tay anh siết lại; rồi anh nóng vội đẩy tôi ra và sai bước đến cửa.

Khoảng sân ngựa gần như trống rỗng khi chúng tôi thẳng yên, và bày ngựa, cũng, sốt ruột rời khỏi ngay nơi chúng được cho ăn và nghỉ lại. Con ngựa cái của tôi bồn chồn và sẽ không để đóng yên lên, rồi ngay cả khi tôi thẳng yên cho cô nàng và nắm dây cương, tôi cũng không thể trèo lên. Một chân tôi mắc kẹt trong bàn đạp ngựa, đang cố nâng bản thân mình lên trong khi cô nàng đi vòng tròn ông ẹo, giữ tôi khỏi mất thăng bằng.

Tôi đang bắt đầu mất kiên nhẫn thì cảm giác bản thân mình bị ôm chặt và cả người bị ném lên yên. Tôi kinh ngạc đến mức gần như trượt ra khỏi bên còn lại, và ngồi thẳng lại để dữ dội nhìn xuống vào đôi mắt đen đầy chú tâm. “Đó là rồi bỏ chúng ta sao?”

Không có dấu vết nào của vẻ cười cợt trong giọng anh. Tôi tự nói với bản thân rằng mình là một đứa ngốc. Rất nhiều lần tôi đã có bài học tương tự, và lúc nào cũng vậy, quyết tâm của tôi thất bại khi anh nhìn tôi như thế. Tôi lẽ ra phải bỏ anh lâu rồi mới phải, vậy mà tôi không thể giằng bản thân mình đi; ngay cả bây giờ, khi sức hấp dẫn của anh giữ lấy tôi như một con thỏ bị con rắn quyến rũ, tôi cũng không thể mang lời khuyên răn khỏi ngọn gió không rõ ràng đó và nhớ rằng anh là người không thể yêu.

Tôi rùng mình, quay đi, thà làm một tên tù vô vọng trọng trái tim của chính mình hơn là trong ngục tối của anh. Anh không lên tiếng lần nữa, và khi tôi nhìn lại, mái đầu anh cúi xuống và đang siết chặt đai yên con ngựa cái. Tôi bất giác thở dốc; qua đầu anh, tôi có thể thấy bá tước đang vội vã ra khỏi lâu đài, đôi mắt lờ lờ dán chặt vào lưng Domenico. Có lẽ ông ấy đã thay đổi suy nghĩ, tôi nghĩ với trái tim rơi xuống phát ồm, và đã quyết định sau cùng không để chúng tôi đi.

“Người đây rồi, chàng trai! Một vài lời với người!” Domenico dường như đông lại. Trong một thoáng, anh đứng như chết điếng; rồi, khi bá tước tới bên, anh quay đi và nhìn xuống vào người đàn ông nhỏ bé. Anh như một con mèo, sừng cò, xù lông lên, mắt nheo lại thành một đường kẻ.

“Thưa ngài” Giọng anh vô cảm.

“Ta có một thứ phải nói cho người mà không thể nói trước tất cả bọn chúng - nó sẽ không thích hợp.” Bá tước quảng cho tôi một cái nhìn bất bình. “Hay ta cũng không mong nói trước - hừm! - tên tiểu đồng của người. Nó có phần riêng tư.”

Domenico bắn một cái liếc khế lấp lánh hướng lên. “Marcello rất biết giữ bí mật, thưa ngài.” Tay anh gần đến đau đớn trên chân tôi. “Cậu nhóc có thể giả câm giả điếc nếu cần.”

“Hừm! Tốt, vậy cậu nhóc tốt hơn là thế, vì đây là chuyện tuyệt mật. Nó liên quan đến Đức ngài xứ Ferrenza.”

Domenico nói khê. “Tiếp đi.” Bá tước nhìn anh đầy lạ lùng trong thoáng chốc, nhưng ông ấy quan trọng tin của mình đến mức không kiềm chế chúng lại. “Ta nghĩ rằng nếu người không biết về việc nghỉ hưu của Công tước, người không thể biết lý do của việc đó, và nếu người biết được, người có thể đi về phía thủ đô và đưa tin của mình cho người họ hàng của Đức ngài.”

“Tôi được trả để mang đến cho chính Công tước. Tại sao tôi lại không nên làm thế?”

“Chỉ là việc người đến đó có thể... làm phiền Đức ngài. Ngài đã trở nên rất cô độc và lập dị.”

“Có lẽ tin từ Cabira sẽ làm ngài ấy thức tỉnh khỏi cơn u sầu.”

Bá tước trông hoài nghi. “Có lẽ, có lẽ. Nhưng còn chuyện quan trọng hơn - mọi người nói rằng ngài ấy đang trở nên hơi điên.” Ông ấy kết thúc trong gấp gáp. “Có ai trong chúng ta lại không điên?” Vị đắng chua xót đột ngột làm ớn lạnh xương sống tôi.

Bá tước ngậm miệng lại. “Nào, đây không phải lúc cho những triết lý ngoại giao của người, sirrah! Ta chỉ nói những gì ta được nghe, rằng Công tước bị điên. Chắc chắn ngài ấy không cư xử như vậy khi tỉnh táo. Ngài ít khi thấy rời khỏi lâu đài, ngoại trừ khi xem xét quân đội của mình - người ta đồn rằng đó là tất cả việc mà ngài ấy quan tâm, cái đó và bộ sưu tập kho báu của ngài, và ngài ấy chưa bao giờ đưa ra bằng chứng trái ngược.”

“Tôi đã nghe tin đồn này ở Cabira.” Domenico cau có nói, những ngón tay anh lơ đãng mơn trớn mắt cá chân tôi. “Nhưng ngài nói ngài ấy vẫn còn cầm quyền.”

“Trên danh nghĩa, trên danh nghĩa thôi! Ngài ấy ký nhận và có quyền lực, nhưng chính người họ hàng của ngài ấy mới là người giải quyết rắc rối của chính quyền. Vì tất cả những gì Công tước quan tâm, Ferrenze có thể tự nó cai trị, miễn chừng nào ngài ấy còn có đồ chơi của mình - bộ sưu tập của ngài ấy và những người lính hoàn hảo - để chơi cùng.”

“Nhưng chẳng có thứ nào trong số ấy là sự điên khùng.”

“Rất giống thế, khi một người đàn ông trưởng thành cư xử như một đứa con nít. Đất nước đã thưởng cho Đức ngài một phòng trẻ tại Majaro, với mọi thứ mà ngài ấy muốn - những bức họa và tượng mà ta không biết là gì và những kẻ tay sai để canh giữ tất cả nó, trong khi em rể ngài làm việc ở thủ đô với tất cả cực nhọc của lãnh địa Công tước và không hề có vinh quang! Ngài ấy chẳng ký bất cứ thứ gì to tát hơn là đặt hàng cỏ khô, mọi người nói thế.” Domenico sôi nổi nói. “Ngài ấy giữ quân đội bên mình, ngài nói thế.”

“Hừm, phải. Dường như những công dân giỏi giang của Ferrenza không đủ đáp ứng cho Công tước. Thứ đầu tiên ngài ấy làm khi cai trị là vạch ra một kế hoạch cho một quân đội trong mơ, nâng niu nó và đóng gói nó lại với bọn lính đánh thuê, và giờ ngài ấy để nó an nhàn - ngài ấy đã tạo ra một công cụ hoàn hảo mà không bận tâm đến việc khi nào sử dụng nó! Vậy mà,” ông bắt đầu thêm vào, “họ nói tiếng tăm của nó đã vang khắp Italia.”

Domenico gật đầu. “Chắc chắn Công tước xứ Cabira biết về nó.”

Giờ anh đã thư giãn, đang chơi với sợi dây da nơi bàn đạp ngựa khi lắng nghe, vẻ mặt không đọc được. Bên ngoài, toàn bộ sự chú ý của anh dồn vào Công tước, nhưng những ngón tay anh đã trượt ra khỏi nếp gấp

của yên ngựa đến đùi tôi, nơi chạm vào sợi da, và nhẹ nhàng ve vuốt. Tôi thức tỉnh, nhận ra đây là quân đội anh có ý lấy từ Công tước xứ Ferrenza.

“Công tước của ngài ẩn dật được bao lâu rồi?”

Uy quyền trong câu hỏi khiến hai má bá tước chuyển thành màu đỏ đậm. “Ta nghe tin từ sáu tháng trước kể từ khi - nó bị ghét bỏ. Cậu bé phải làm tròn nhiệm vụ của mình, sinh ra một người thừa kế với một phụ nữ trẻ ngoan ngoãn và rời bỏ tình trạng cô độc không tự nhiên này! Ta không kiên nhẫn với nó được nữa. Nếu đây không phải là điên rồ, thì là cứng đầu cứng cổ.”

Domenico gật đầu hiểu biết. “Đúng như ngài nói.”

Bá tước phồng lên. “Ta không phải ngu dốt mà nói đâu, ta nói với người! Tự đánh giá đi coi tin đồn này có quái dị hay không - không gặp bà con khi họ đến thăm, không để đàn ông bước vào để tiết kiệm giấy mời, và vẫn không kết hôn ở cái tuổi ba mươi chín! Mười hai năm trước không ai có thể mơ được điều này. Cậu bé sẽ chẳng bao giờ kết hôn, chắc chắn, nhưng ngài ấy luôn lễ độ - nhưng không hề có những tin đồn như ẩn dật này. Không cả thầy tu, nhưng đó là thứ ngài ấy đang trở thành.”

Tiếng những con ngựa khác cựa quậy mất kiên nhẫn lớn dần trong thinh lặng trước khi Domenico lên tiếng, giọng anh hững hờ, gần như không phải của con người. “Amerighi đáng thương!” Tôi nghĩ bá tước sẽ tắc mạch máu não, nhưng trước khi ông ấy có thể bật ra một từ nào, Domenico đã rời khỏi bên tôi và leo lên con ngựa của anh, trong một cử động gần như êm dịu, đẩy tôi.

“Cám ơn, thưa ngài,” anh khẽ nói, “vì thông tin của ngài.” và rồi anh quay ngựa đi khỏi, hai đồng vàng sáng chói nằm lại trên những viên sỏi phía sau.

Với giấy thông hành của bá tước, đoạn đường chúng tôi đi trở nên dễ dàng hơn, vì giờ đây không còn cần tránh những ngôi làng. Chúng tôi đến Toli tối đó, và vào sáng sớm, chúng tôi trên đường đến Camuzza; từ đó chỉ còn hơn nửa ngày cưỡi ngựa là đến Majano. Dường như không gì có thể ngăn chúng tôi - chỉ có những cơn ác mộng tưởng như bây giờ đeo đuổi Domenico như đang báo thù cơn thịnh nộ và bỏ lại kẻ báo thù chưa bao giờ mũ lờn như một đứa trẻ đang khóc trong vòng tay tôi.

Tôi vui vì như vậy, tôi không có thời gian để nghĩ đến những cái chết khác - cái chết của Ippolito, của Sandro, những người lính Tây Ban Nha không tên đó - và tôi có thể gần như, với đầu anh vùi vào vai tôi, móng tay anh cắm vào tôi để được xoa dịu, quên mất rằng nếu anh thành công trong cuộc chiến, tôi phải từ bỏ anh.

Tôi nghĩ Baldassare hẳn phải nhận ra tôi, ở Mesicci hay sau đây - anh ấy chẳng bao giờ nói, nhưng trong cử chỉ của anh ấy là vẻ quan tâm hoàn toàn trái ngược với lời pha trò của phần lớn những người khác. Với họ, tôi là chàng Ganymede của Công tước, và tôi đã nghe thuật ngữ đó đặt vào quá thường xuyên với những cậu con trai xinh xắn và những chàng thanh niên trang điểm ở Palazzo della Raffaella mà không biết nó có nghĩa gì.

Khi chúng tôi ngủ lại Camuzza, kiệt sức sau một ngày cưỡi ngựa khó khăn, Domenico kêu đem những túi trên yên ngựa vào quán trọ; ngày mai, anh châm biếm nói, chúng ta phải trong điệu bộ phù hợp như người bạn đồng hành của một Công tước. Nên, dù mỗi một, chúng tôi lau sạch bản thân và cố thay quần áo bản màu bụi đường, dù chúng tôi có thể làm được không gì nhiều.

Domenico đang nhồi nhét nhiều thứ trở lại trong chiếc túi đeo trên yên ngựa của anh khi tiếng lộp rộp của giấy da dè khiến anh ngừng lại, và anh nhìn xuống với một tiếng cười nhỏ lạ lùng. “Lá thư quý giá của con chó già đó! Ta đã quên mất.”

Tôi hỏi bằng một giọng nhỏ. “Ngài sẽ giao nó sao?”

“Có lẽ.” Trên gương mặt anh là sự thích thú. “Nếu ta nhớ tới nó vào ngày mai.”

“Ngài có tin những gì ông ấy nói về Công tước xứ Ferrenza?”

“Ta nghĩ lão ta tin nó. Còn ta thì...” Anh làm một cử chỉ nhẹ xua đi.

“Em biết. Với ngài, Công tước điên hay tỉnh táo chẳng quan trọng, miễn ngài có thể lấy những gì ngài muốn từ ngài ấy.”

Anh nhìn tôi sắc lẻm. “Nàng đang trở nên sáng suốt đấy. Chẳng bao lâu nữa ta sẽ phải quan tâm đến những gì ta nói trước nàng trước khi ta nói lớn ra.”

“Chẳng bao lâu nữa ngài sẽ kết hôn, và em sẽ đi khỏi.” Tôi cảm giác niềm kiêu hãnh nhức nhối trong giọng nói điềm tĩnh của mình.

“Không cho đến khi ta dành lại được tất cả những gì đã mất.” Trên môi anh là vẻ kỳ lạ, cứng lại. “Nàng hăm hở có tự do quý giá của nàng quá đấy.”

“Phải, thưa Đức ngài.” Tôi bình tĩnh trả lời và thấy đôi mắt đen của anh cháy âm ỉ.

“Vẫn cứng đầu sao?” Thứ gì đó xoắn ấy giọng anh.

“Vẫn?” Tôi không dám nói vì nước mắt đã đọng đầy cổ họng tôi, và môi anh siết lại. “Chà, ta sẽ kiên nhẫn thêm một khoảng thời gian.” Những ngón tay trắng xé toạc bức thư của bá tước thành từng mảnh vụn. “Và rồi chúng ta sẽ thấy... Sau ngày mai” - những mảnh vụn tung lên - “khi ta thấy Amerighi bạn ta, chúng ta sẽ giải quyết việc này một lần và mãi mãi.”

10. Chương 10

Với trái tim trĩu nặng, tôi bắt đầu lên đường vào buổi sáng hôm sau. Tôi đã trở nên quen với tình bạn lớn dần giữa chúng tôi trên đoạn đường đi, cảm thấy tự do với trang phục của một cậu trai, thậm chí cả nhận thức về định mệnh đã mang tôi theo sau chân Công tước vì tôi cảm giác không còn lựa chọn nào khác. Nhưng giờ thế giới của Domenico đang bắt đầu trở lại lần nữa, một thế giới của chính trị và nghệ thuật lãnh đạo đất nước, thứ mà tôi có thể dễ dàng bị quăng qua một bên và bị quên lãng, và lựa chọn đi hay ở đã không còn là lựa chọn thuộc về tôi nữa. Anh sẽ chiến thắng, có lại lãnh địa Công tước của mình bằng quân đội của Ferrenza, tôi nghĩ, quan sát tấm lưng mềm mại của anh; và rồi sẽ như thể chuyện này chưa bao giờ xảy ra. Ngay lúc này, cô dâu xứ Savoy của anh hẳn phải đến Diurno và nhận được sự chào mừng của tổng giám mục - Domenico sẽ cưới cô ấy, và tôi sẽ đối mặt với khoảng đời chẳng có gì, học cách cam chịu sự trống rỗng và quên lãng mà tôi chưa bao giờ trải qua khi làm cô nhân tình của anh trong vài tuần ngắn ngủi. Thật là một nguồn an ủi nhỏ chưa chắc rằng tôi đã chưa một lần thú nhận tôi yêu anh biết bao. Cuối cùng, tôi đã cứu lòng kiêu hãnh của mình khỏi đổ nát.

Majano là một thành phố nhỏ, nhỏ hơn nhiều so với Diurno, được xây trên một đỉnh núi cao rẽ làm hai hướng bao bọc quanh đồng bằng phía trước chúng tôi. Những ngôi nhà và lâu đài túm tụm vào những con dốc như con sao sao bám dính lấy đá; đường phố lát sỏi, dốc đứng, và trông cứ như chỉ những con lừa mới có thể vượt qua. Sau khoảng một thời gian ở ngoài trời thông thoáng lâu đến thế, những tòa nhà cao đường như đông đúc, và khắp mọi nơi, tôi thấy huy của một con sói cái, bằng đá hoa, bằng đồng, bằng gỗ.

Andrea lục khục cười và nói, “Ai đó sẽ nghĩ rằng chúng ta đang ở Rome.” nhưng Baldassare suýt hắt im lặng. “Ferrenza là đôi tai của đức giáo hoàng và lòng trung thành nơi địa phận của ngài ấy rất mạnh, nên hãy cẩn thận những gì đang nói.”

Andrea ngoan cố. “Trên danh nghĩa thôi, vậy, chúng ta đang làm gì ở đây? Đặt đầu chúng ta vào miệng sư tử cũng hay như thương lượng với bạn của giáo hoàng.”

Baldassare không nói gì. Anh ấy đang lo lắng quan sát Domenico. Công tước đã thắng cương bên cạnh một công dân bằng qua và đang trao đổi một vài lời. Rồi với một cái gật đầu cảm ơn, anh quay ngựa, rồi chúng tôi theo anh trở ngược lại con đường, ra khỏi trung tâm thành phố, đến khi đến một khe núi nông với một cây cầu mảnh khảnh, uốn cong bắc ngang qua.

“Cung điện mùa đông của Ferrenza.” Anh khe khẽ nói.

Trong ánh sáng ban trưa, nó trông rất đẹp, được xây dựng như một pháo đài trên mặt đất ngược lên bên trên khe núi, những bức tường lập lờ với màu vàng nhạt, không phải là sự hoang vắng xám xịt của Fidenza hay sắc hồng sang trọng của Diurno, mà là một sắc màu khác, ảm ám hơn, dịu dàng hơn, tựa hồ ánh nắng

mặt trời trong hàng thế kỷ đã thẩm thấu vào đá. Cây cối tùm lại nơi chân những ngọn tháp cao, và tôi có thể thấy những cây khác lớn lên bên ngoài cánh cổng vị đại, trong khoảng sân trong.

“Baldassare giỏi giang của ta.” Domenico đang chăm chú vào cung điện, cau mày lại. “Người sẽ là đại diện của ta. Chúng ta sẽ không lên lút đến Ferrenza như những con chó bị xua đuổi - cuối ngựa đến đó và nói cho ngài ấy rằng Cabira đang đến. Chúng ta sẽ theo sau.”

Chúng tôi đợi từng phút từng phút bò trườn sau khi âm thanh tiếng vó ngựa chết dần, đến khi Baldassare có thể trở về mang theo tin cảnh báo phù hợp của việc vào chỗ Công tước.

Domenico không tỏ dấu hiệu gì của mất kiên nhẫn; anh vẫn ngồi trên yên ngựa, mắt dán vào cánh cổng ngoài hẻm núi với sự chú ý của một con mèo trước hang chuột. Không đọc được biểu cảm gì trên gương mặt anh, và nhìn vào anh, không ai dám lên tiếng.

Rồi cuối cùng, anh dứt mắt khỏi cái nhìn đăm đăm, ra hiệu tiến về trước, và với những bước đi chậm rãi, vương giả, bầy ngựa mỗi một của chúng tôi bằng qua cây cầu mới nhất, bước vào cánh cổng của Palazzo Amerighi.

Baldassare đang đợi dưới những tán cây, vẻ căng thẳng lâu dài đã rời khỏi anh ấy, và bên cạnh anh, một người đàn ông thấp người, bụng bẫm đứng cùng, với gương mặt béo tròn, mái tóc mỏng dính, người lập tức bước tới và cúi chào Domenico.

“Chào mừng, Đức ngài! Tôi là Filippo Marcionni, thư ký của Đức ngài Ferrenza. Đức ngài sẽ đích thân tới đây, nhưng ngài ấy không muốn ngài bước vào cung điện của ngài ấy một cách không được chào đón - nếu ngài vui lòng xuống ngựa, ngài và các chàng trai của ngài, những tên nài ngựa sẽ để mất tới bầy ngựa của ngài.”

Leo xuống ngựa, tôi vỗ chào tạm biệt con ngựa cái bồn chồn mà tôi đã cưỡi quá lâu, đang ngó ngẩn nghĩ rằng liên kết cuối cùng của tôi với cuộc hành trình này đang bị phá vỡ.

Marcionni đang cúi chào lần nữa; nhìn vào trang phục gu sang nghiêm trang của anh ta, lần đầu tiên tôi nhận ra tất cả chúng tôi đã trở nên xoàng xĩnh đến mức nào.

“Nếu Đức ngài cho phép, tôi sẽ báo cho Công tước về việc ngài đến nơi; ngài ấy nhấn mạnh rằng ngài ấy phải được biết ngay lập tức.”

Tôi cảm thấy cơn đau nhói ngạc nhiên, vì sự tử tế tràn ngập này giống đến kinh khủng với những câu chuyện mà vị bá tước già đã kể về một người đã phân nửa ẩn dật. Nhưng có lẽ, tôi nghĩ với một nụ cười vô thức, nó chỉ là những người bà con nhiều chuyện mà Công tước đã giấu.

Domenico đang hỏi Baldassare gần như dưới hơi thở. “Người được đón tiếp thế nào?”

“Lúc đầu là lạnh lùng, thưa Đức ngài; Công tước sẽ không nhận khách đến thăm, họ nó thế. Tôi nói với họ tôi là một người đại diện từ Công tước xứ Cabira, và họ nói tôi lẽ ra nên đi đến thủ đô.”

“Và rồi?”

“Tôi gửi người nài ngựa đưa tin đến lâu đài - gã bắt đắc dĩ phải đi, nhưng tôi đút lót cho gã, và một lá thư đến để nói rằng không có người thỉnh cầu nào đến đây. Tôi nói tôi không phải là một kẻ thỉnh cầu, mà đến vì công việc với Đức ngài Ferrenza.”

Giọng Domenico chua chát. “Nói dối. Chúng ta chính xác là những kẻ thỉnh cầu. Tiếp tục với câu chuyện của người đi.”

“Họ nói với tôi rằng Công tước không làm việc, rằng ngài ấy ẩn dật ở đây, và thêm nhiều thứ nữa mà tôi sẽ không lặp lại. Cuối cùng tôi làm họ hiểu ra rằng tôi hoàn toàn nghiêm chỉnh, và họ dẫn Ngài Thư ký Maricionni đến, sau đó mọi chuyện đều ổn, vì ngài ấy dẫn tôi đến chỗ Công tước ngay lập tức.”

“Ferrenza nói gì?”

“Không nhiều lắm.” Baldassare cau mày. “Tôi không hiểu ngài ấy. Ngài ấy... kỳ lạ. Lúc đầu, ngài ấy lạnh nhạt và dè dặt một cách lịch sự, nhưng rồi ngài ấy sầm soi nhìn thấu tôi; sau đó khi tôi nói cho ngài ấy tôi

từ Cabira đến, ngài ấy... ngài ấy thay đổi. Ngài ấy hết lòng chào mừng tôi, cho tôi ngồi xuống, và gửi rượu đến để tôi uống - tên của Đức ngài có một sức quyến rũ đầy quyền lực với ngài ấy.”

Domenico không nói gì. Cũng chẳng có nụ cười đáp trả trên gương mặt anh, và sau một lúc, Baldassare tiếp tục. “Xin Đức ngài tha lỗi, tôi đã nghĩ trong một thoáng rằng ngài ấy là một kẻ ngốc. Khi tôi nói rằng Đức ngài sắp tới, ngài ấy dường như không hiểu tôi. Ngài ấy chỉ giật mình, và rồi nói, ‘Raffaello đang đến.’ và ngài ấy...”

“Sao?”

“Ngài ấy mỉm cười, thưa Đức ngài. Như một - chà, như một vị thánh! Ngài ấy rạng rỡ hẳn lên!” Baldassare trông háo hức. “Tôi thề rằng Đức ngài sẽ được chào đón nồng hậu.”

Trước khi Domenico có thể trả lời, cánh cửa phía sau anh giật mở ra, và anh ngay lập tức quay lại. Marcionni đứng đó, đang cúi chào nơi ngưỡng cửa, dẫn lối cho một người đàn ông phía sau anh ta, và tôi thấy vẻ thận trọng một cách lơ đãng của Domenico tẩy sạch bằng một vẻ bàng hoàng lạnh lẽo. Nó biến đi ngay tức khắc, che đậy, nhưng những ngón tay trắng siết lại; và tôi nhận ra rằng tuy với tất cả tình bạn tự nhận của họ, anh chưa bao giờ thấy Công tước trước kia.

Amerighi cao gần bằng Domenico, gầy trơ xương, tay chân ẻo lả và mỏng dính, gần như hốc hác. Khuôn mặt xương xương, mảnh mai với chiếc mũi dài và đôi mắt nâu lục nhạt cúi xuống, đôi môi mỏng, thẳng tắp đã từng một thời mỉm cười, giờ đây nhấp nhô với đường thẳng của sức khỏe bệnh tật hoặc giả là niềm tiếc thương khôn nguôi. Đó là một khuôn mặt cần cỗi, mày râu nhẵn nhụi trong vẻ mẫu thuẫn của thời thượng - nhưng không phải là không quyến rũ. Mái tóc màu hạt dẻ của ngài ấy được chải mượt mà và nằm như một chiếc nón trên đầu, mái tóc thẳng, cắt ngang vầng trán bóng loáng.

Trong một thoáng, tôi nghĩ mình cảm thấy một cảm xúc rộn ràng của việc nhận ra ai đó, nhưng rồi tôi quên mất, vì tôi thấy cách ngài ấy nhìn Domenico, chăm chăm gần như đói khát, uống đến từng đường nét của gương mặt đẹp đẽ và cơ thể duyên dáng.

Rồi, ngay khi tôi nhìn, vẻ mặt ấy thay đổi; ngài ấy nở một nụ cười quyến rũ cực độ, tiến tới trước, giơ tay ra. “Người họ hàng yêu quý của ta.” Hai bàn tay nắm lấy đôi tay Domenico và giữ lấy chúng. “Cuối cùng, lời hứa viếng thăm đã được thực hiện.”

“Không tiên liệu trước, ta e là thế, sau một khoảng thời gian trì hoãn lâu đến vậy.” Domenico cười, nhưng trong mắt anh không hề có nụ cười ấy.

“Thật bất ngờ.” Người đàn ông lớn tuổi hơn dịu dàng sửa lại. “Cậu hẳn phải mệt chết được sau cuộc hành trình cưỡi ngựa dài như thế! Vào đi nào và làm bản thân tỉnh táo lại.” Ngài ấy hờ hững khế liếc qua chúng tôi. “Và sau đó cậu có thể nói cho ta việc gì khiến cậu vui đến thế.”

“Ta cảm ơn, người họ hàng.”

Amerighi lắc đầu. “Không cần cảm ơn, chính ta mới là người biết ơn. Ta đã kêu người chuẩn bị một căn phòng cho cậu, và người hầu của ta sẽ để mất tìm chỗ cho người của cậu một cách phù hợp - nếu cậu muốn bất cứ thứ gì, ta xin cậu hãy yêu cầu nó.”

Tôi đã quay đi để theo người thư kí bị bấm, một nỗi sợ không tên đang bắt đầu bóp chặt bao tử tôi, thì Domenico trả lời. “Ta phải khẩn cầu sự ưu đãi của anh cho quý cô của ta.”

Tôi chờ người.

Có một cử động giật mình ở giữa những người Cabira, và tôi biết họ đang ngẩng ra nhìn chòng chọc lẫn nhau... ngoại trừ Santi. Và có lẽ là cả Baldassare. Tôi nghe chất giọng trầm, từ tốn của Amerighi, và nghĩ một cách không đúng thời điểm rằng âm thanh đó nghe sao thánh thót quá. “Như ý cậu thôi, người họ hàng. Cô ấy đến sau cậu chứ?”

“Không, cô ấy ở với ta.” Giọng Domenico thay đổi. “Felicia...”

Tôi quay lại như thể bị ép buộc, bước đến cạnh anh, và với mỗi bước chân, tôi có thể cảm thấy những cặp mắt dán vào mình, kinh ngạc, gần như buộc tội. Chẳng biết bằng cách nào, sự im lặng còn tệ hơn cả tiếng la hét kịch liệt.

Lần đầu tiên, Amerighi đưa mắt khỏi Domenico. “Một cậu chàng xinh đẹp.” là tất cả những gì ngài ấy nói, nhưng nó khiến hai má tôi đỏ bừng ngứa ran.

“Một cô gái xinh đẹp.” Những ngón tay lơ dềnh bỏ nón tôi xuống. “Ta nghĩ như thế tốt hơn cho cô ấy khi cười giữa quá nhiều người của ta - chúng ta đi trong vội vã, và không có để chiều chuộng.”

Những ngón tay anh chà vào bên má nóng rực của tôi, và tôi quay đi, bắt gặp Amerighi đang sầm soi nhìn hai chúng tôi từ người này sang người kia với vẻ kỳ lạ, đầy lôi cuốn.

Phía sau, tôi có thể nghe những giọng nói giảm dần nơi xa khi Marcionni dẫn những người còn lại đi khỏi. Bất giác tôi lao tới, để được đi cùng họ, để được thoát ra khỏi cái nhìn đăm đăm tò mò của người lạ và thoát khỏi sự đụng chạm đầy hấp dẫn của những ngón tay Domenico.

Amerighi nói bằng một giọng như cướp lấy lời ca tụng. “Ta tự hỏi sao cậu có thể mạo hiểm với một quý cô mỏng manh đến thế vào một cuộc hành trình dài như vậy.”

“Cô ấy tự mạo hiểm bản thân mình. Ta xin anh đối đãi tốt với cô ấy.”

Lông mày sẫm màu của Amerighi cong lên. “Ta còn có thể làm được gì khác nữa nào? Quý cô đây được chào đón, vì lợi ích của cậu và của chính cô ấy. Cậu sẽ giới thiệu ta chứ?”

Tôi cảm giác được vẻ miễn cưỡng của Domenico và lên tiếng trước khi anh có thể. “Trong trang phục thế này tôi là Marcello, thưa Đức ngài. Tôi sẽ không cảm giác là chính mình cho đến khi chúng được thay ra.”

“Vậy thì, là Marcello.” Đôi mắt nâu lục nhạt mỉm cười, nhưng tôi có cảm tưởng rằng bộ não Amerighi đang chạy đua. Ngài ấy dẫn chúng tôi ra khỏi khoảnh sân trong cung điện chan hòa nắng và giữa cái tối tăm lạnh lẽo của cung điện; với đôi mắt choáng váng vì mặt trời của tôi, nó tối đen như mực, và tôi vẫn đang chớp mắt khi thấy bản thân mình trong một căn phòng nhỏ, đồ đạc đắt tiền, một khung cửa sổ dài nhìn ra những cây cối biếng nhác lay động bên ngoài.

Amerighi đưa cho tôi một ly rượu, và thứ kim loại ấy trong tay tôi cảm giác lạnh lẽo và nặng nề. “Nếu cậu để ta rời đi, ta sẽ cho người chuẩn bị chỗ ở cho cậu đêm nay. Chúng ta không chuẩn bị tốt cho các vị khách, đặc biệt là những vị khách quan trọng.” Ngài ấy đi đến cửa và dừng lại. “Tha thứ cho ta, nhưng cậu không có hành lý sao?”

Domenico lắc đầu, và Amerighi mỉm cười. “Vậy ta phải tự xoay sở thôi, sẽ không lâu đâu.”

Khi cửa đóng, Domenico quay lại tôi, ánh nhìn suy ngẫm trong đôi mắt anh. “Nàng nghĩ gì về người họ hàng lễ độ của ta, Felicia?”

“Rằng ngài ấy sẽ chứng tỏ là một người hảo tâm rộng lượng.”

“Có lẽ anh ấy là thế.” Những ngón tay trắng gõ gõ một cách mất kiên nhẫn. “Nhưng đó không phải là ý ta. Nàng có nghĩ chúng ta được chào đón như lời anh ấy nói?”

Câu hỏi lặp lại trong tôi một cách ngập ngừng, và tôi nói sau một lúc. “Nếu ngài ấy đề nghị ngài đến thăm ngài ấy trước đây, và ngài đã từ chối, ngài ấy hẳn phải vui mừng gấp hai khi giờ đây thấy ngài.”

“Nàng tin thế sao?” Những ngón tay anh siết chặt cầm tôi và nâng nó lên.

“Em không biết phải tin gì khác nữa. Em không có lý do gì để ngờ vực ngài ấy - ngài ấy đã tử tế đầy nhà nhận, và em chắc chắn là trước đây chưa từng gặp ngài ấy. Nhưng vẫn có gì đó...” Tôi nhún vai. “Như những gì Baldassare nói; ngài ấy kỳ lạ.”

“Quý Cô Thông Thái.” Về chế nhạo trong đôi mắt anh khiến hai tay tôi nắm chặt. “Về phần mình, ta sẽ vui mừng hơn nếu anh ta bớt tử tế lại.”

“Ngài có ý gì?”

“Dễ thấy thôi mà.” Đôi mắt đen chau lại. “Nếu ta là Ferrenza, ta sẽ không thỏa thuận dịu dàng đến thế với một tên vô lại đang tự gọi mình là Công tước.”

Giọng tôi rung lên với một tiếng cười gần như khóc. “Có lẽ không phải ai cũng đáng nghi như ngài nghĩ, thưa Đức ngài.”

Đột ngột anh đắm đắm nhìn tôi, nhúc nhối. “Sao, vậy nàng thích gã ta?” Anh nhẹ nhàng dò hỏi.

Tôi cụp mắt trước anh. “Em... em không biết. Như đã nói, em không biết ngài ấy.” Tôi không thể tìm được lời nào cho nỗi âu lo xộc vào mình khi nhìn Amerighi.

“Đúng vậy, và nàng sẽ không biết gã ta lâu đâu.” Giọng Domenico sắc nhọn. “Ta sẽ nói chuyện với anh ta một cách đàng hoàng và nhận quân đội từ anh ta càng sớm càng tốt; rồi khi Fidenza là của ta lần nữa, nàng sẽ không cần chịu đựng việc anh ta chăm chăm nhìn nàng.”

Chính anh mới là người lẽ ra nên thận trọng trước cái nhìn hồi lâu, đầy tính toán của Amerighi, tôi cố để nói thế; nhưng khi môi tôi hé ra, cánh cửa bật mở lần nữa, và Amerighi bước vào như một cái bóng.

“Xong rồi.” Không có tia biểu cảm nào mơ hồ để lộ ra sự thật rằng ngài ấy đã thấy bàn tay Domenico khum lấy gương mặt tôi. “Người hầu phòng của ta sẽ phục vụ người họ hàng xứ Cabira tốt của ta và cung cấp những gì cậu muốn từ tủ quần áo của ta - ta nghĩ chúng ta có cỡ người như nhau. Quý cô đây thì khó hơn, nhưng sẽ xong thôi.”

Cái nhìn sắc soi dánh chặt vào Domenico. “Ta hy vọng ta có thể bầu bạn với cậu tại bữa tối, nếu cậu không quá mệt mỏi với cuộc hành trình - ta cảm thấy chúng ta có nhiều thứ để thảo luận.”

Domenico gật đầu. “Ta rất hân hạnh, người họ hàng. Có một vấn đề quan trọng giữa hai chúng ta mà ta sẽ thích nghe ý kiến của anh.”

“Ta sẽ kiên nhẫn chờ nghe nó - ta tha thiết muốn biết thứ gì đã mang cậu đi xa đến thế từ thành phố của mình - là Fidenza, phải không? Hay cậu đang ngụ lại ở Diurno vào thời gian này của năm?”

“Anh có trí nhớ tốt đấy.” Giọng Domenico vô vị. “Chúng ta đến từ Fidenza; hoàng gia không dời đến Diurno đến tận mùa thu.”

“Ta nhớ. Những Công tước xứ Cabira các cậu luôn yêu mến Fidenza, phải không?”

“Chúng ta... Ta lấy làm lạ rằng làm sao anh phát hiện ra điều đó.”

“Chuyện tầm phào nghe được ấy mà.” Hai bàn tay dài của Amerighi làm một cử chỉ nhẹ xua đi. “Sống ở đây tách biệt thế này, ta không có nhiều việc để làm ngoài học hỏi tin tức. Ta luôn luôn nghe ngóng tin tức từ Cabira vì khối liên minh lâu đời giữa đất nước và tình bạn của hai ta.”

“Chúng ta cũng nghe tin đồn đại trên đường đến đây.” Domenico chậm rãi nhấp rượu. “Có nhiều câu chuyện về sự ầm ỹ này của anh; họ nói rằng anh đã biến thành một ẩn sĩ. Trong một khoảng thời gian ta đã nghi ngờ việc chúng ta được chào đón.”

Amerighi phá ra cười. “Thần dân ta không thể hiểu được sự chán ghét chốn phù hoa và cảnh hòa nhoáng rộng tuếch của ta! Ta luôn luôn ghét những thứ ấy. Kể từ khi người em rể Bartolomeo của ta cho thấy cậu ấy sẵn sàng để gánh lấy cuộc công chúng, ta chất những gánh nặng lên kẻ dẫn độn sẵn lòng đó và về hưu ở nơi này, việc phù hợp với ta hơn. Không ai bận tâm đến lời yêu cầu hợp thức ngoài bản thân ta; dân chúng sống ngoài kia với cuộc sống nhỏ mọn vô ích của mình mà không suy nghĩ, không cả mẩu mực!” Ngài ấy ngừng sững lại, gương mặt thư giãn thành một nụ cười phiến muộn.

“Nhưng có thể bậc dục ở đâu cơ chứ? Nếu họ không học được, họ sẽ không học được, và họ phải được cai trị bởi người toại nguyện bỏ qua sự ngu ngốc của họ. Ta, chính ta,” một lần nữa, đôi tay khê vung lên không tán thành, “thà là chọn rút lui.”

“Thế mà ta đã nghe rằng anh giữ quân đội riêng đóng ở đây. Đó không phải là một sự nghỉ hưu lạ lùng sao?”

“Ta đã nói ta thích trông nom châu báu của ta, người họ hàng, và quân đội của ta là phần quan trọng nhất trong số chúng.” Đôi môi mỏng cong lên. “Ta tạo ra quân đội của mình như một nhà điêu khắc tạo ra một bức tượng, đang đúc nên, tinh chế, tìm từng người tốt nhất, những kỹ năng hiếm có nhất. Giờ ta có một bộ sưu tập những kẻ đánh thuê mà sự thành thạo của chúng có thể khoe khoang với cả Italia; một lực lượng nhỏ, nhưng không thể bị đánh bại. Từng người một đều tinh thông lão luyện, chứng tỏ được năng lực, và họ vẫn chưa bị đánh bại. Ta giữ họ ở đây, gần tầm tay và của cải của ta, vì sợ rằng họ có thể bị cám dỗ bởi một kẻ giàu hơn mà không phục vụ ta nữa.”

“Ta ca ngợi cách đánh giá của anh.” Nụ cười mờ nhạt trên môi Domenico, và anh đang quan sát Amerighi dưới hàng mi. “Không có thứ gì đáng giá ngoài thứ thật sự được đánh giá cao.”

“Như cậu đánh giá cao quý cô đây.” Amerighi ngay lập tức khề liếc quanh vào tôi. “Chúng ta làm cô chán ngắt, phải vậy không, madam, với tất cả cuộc trò chuyện về những người lính và tài lãnh đạo đất nước này? Ta sẽ gửi một người hầu đến mang cô về phòng mình, và cô có thể nghỉ ngơi ở đó cho đến bữa tối. Bây giờ họ lẽ ra phải tìm cho cô thứ gì đó thích hợp hơn để mặc, và cô có thể thôi không làm Marcello nữa.”

Tôi lấp bấp về thứ gì đó, không biết được phải cúi đầu hay nhún gối chào, và khi tôi theo sau người hầu rời khỏi phòng, tôi biết rằng cả hai Công tước đều đang quan sát tôi.

Thật là nhẹ nhõm khi tôi đóng cánh cửa phòng ngủ lại phía sau, không cho người hầu với gương mặt trơ như gỗ vào, và rồi tò mò nhìn xung quanh; sau đó, khi tôi nhận thức được xung quanh mình, tôi lom lom nhìn xung quanh, bị mê hoặc.

Công tước xứ Ferrenza không phải là người bủn xỉn với sắc đẹp mà ngài ấy yêu; ngài đã lãng phí nó trong phòng này, vàng bạc hậu hĩ, những sắc màu trên các bức tường, lụa là, gấm vóc trên những tấm rèm nơi giường ngủ. Không phải là hoàn toàn lạ lùng, tôi nghĩ, rằng một người đàn ông lại yêu thích sự cô độc buồn tẻ này hơn là sống nghèo khổ bên dưới vẻ tráng lệ lộng lẫy của cung điện.

Cởi bỏ bộ đồ hiện tại đã sờn cũ của một cậu tiểu đồng khỏi cơ thể mỗi một của tôi, rồi tắm trong dòng nước hoa hồng mà người hầu đã cung cấp, thật sung sướng tuyệt vời. Tôi chà xát bản thân một cách kỹ lưỡng, giũ bụi khỏi mái tóc và đang lấy làm hãnh diện trong nhận thức nửa quên lãng về sự sạch sẽ.

Khi đã xong, tôi tìm kiếm quần áo sạch mà Amerighi đã hứa, nhưng tất cả những gì tôi có thể tìm thấy là một mớ chất liệu hỗn độn vàng và bạc trải ra trên giường, trông không hề giống bất cứ chiếc áo nào tôi từng thấy trước kia. Tôi cầm nó lên và ước thử vào người, chăm chăm nhìn vào bản thân trong tấm kính một cách bối rối.

Nó thật là một bộ áo váy kỳ lạ. Không phồng lên; không được gia cố, phần eo thấp; không cổ áo xếp nếp, không dây buộc, không váy lót dài, không ngay cả cổ áo. Thay vào đó, nó ôm sát người khi tôi cử động, lấp lánh; lớp lụa thêu lung linh trong màu vàng và bạc. Hai cổ tay áo túm lại với nhau được khóa trong vàng và ngọc trai; bóp lên cao ở eo, viền quanh ngực tôi bởi một đai mắt xích của khối vàng rắn chắc với những viên ngọc trai và được buộc chặt với một móc gài bằng vàng ngay cổ. Phần váy xếp nếp sột soạt kêu mà không cần một cây ghim gài lại, và tôi đỏ mặt trước hình ảnh phản chiếu của chính mình. Amerighi đã có những trang phục này như thế nào, trừ khi là ngài ấy giữ nó cho tình nhân của ngài, tôi không thể đoán ra.

Mái tóc cắt ngắn trông buồn cười trước vẻ tráng lệ này, và sau vài cố gắng vô nghĩa, tôi xoay sở để chải phần ngắn mượt ấy vòng quanh đầu và buộc chặt nó bằng những cây ghim. Khi xong việc, nó trông chẳng khác gì kiểu thời trang của Pháp, nhưng tôi thiếu trầm trọng tài năng của Niccolosa.

Tôi bất chợt ngừng lại. Đó là trọng âm tôi đã nghe kể từ khi chúng tôi tới Ferrenza, thứ giọng khàn khàn, lời phát ra uể oải nơi yết hầu đã không ngớt day nghiêng ký ức tôi. Bá tước, Enrico và người của gã, thậm chí cả chính Amerighi, tất cả đều nói như Niccolosa. Bà hẳn phải là người sinh ra ở Ferrenza, tôi nghĩ, và bà chẳng lần nào nói với tôi. Nhưng rồi thì, cũng không có bất cứ lý do gì để bà làm thế.

Tôi mặc vào một chiếc áo khoác xanh ngắt màu trời trên chiếc áo dài, và sức nặng của nó lên vai tôi cho tôi vai thêm một ít tự tin. Nếu tôi giữ nó trên người khi di chuyển, nó sẽ che dấu thứ mà chiếc áo dài lộ ra; và khi tôi đứng bất động, tôi giản dị, thậm chí kín đáo, che phủ.

Hình ảnh phản chiếu của bản thân chăm chăm nhìn ngược lại tôi, mở to mắt.

Một lần nữa, tôi lại là người lạ với chính mình. Không có hình ảnh quen thuộc nào trong mắt tôi. Rồi khi tôi nhớ thứ gì đó đã nhắc nhở nhân dạng mình - chiếc nhẫn ngọc trai tôi đã tháo ra theo lời Santi, thứ liên kết duy nhất tôi nhớ tới Fidena.

Gấp gáp, tôi lấy nó ra khỏi nơi giấu và đeo nó vào lại ngón tay với một cảm giác hơi nhẹ nhõm rộn ràng kỳ lạ. Tay tôi đã gầy hơn, và chiếc nhẫn trượt xung quanh; nhưng nó là của tôi, một thứ quen thuộc giữa quá nhiều thứ xa lạ, và nhận thức về nó làm tôi ấm áp. Rồi tôi không có việc gì để làm ngoài bước đi trong căn phòng xinh đẹp, đến khi tôi được gọi đến bữa tối.

Khi cuối cùng lời triệu hồi được ban ra, môi tôi khô khốc vì hoảng sợ. Trong lúc tôi thay trang phục, tôi để đầu mình trống rỗng; một khi tôi xong, suy nghĩ lại tràn về, và tôi thấy chính bản thân mình đang nghĩ về đêm đầu tiên đó tại Fidenza, khi Piero đến dẫn tôi lại cho Domenico .

Rồi, cũng như bây giờ, tương lai trở thành một bức tường trống rỗng, không thể đoán trước, không thể suy nghĩ tới - và tôi đã đứng đó đợi, miễn cưỡng với hiện tại nhưng bám dính lấy nó vì e sợ điều gì có thể xảy ra.

Ai đó bước vào phòng, và tôi nhìn quanh với đôi mắt giãn ra. Nhưng không có một hồn ma bảnh bao, chế nhạo nào cúi đầu chào trước tôi - chỉ có một người lạ với gương mặt vô cảm trong chế phục của Công tước xứ Ferrenza, người lạnh lùng nói rằng Công tước khẩn nài tôi hiện diện tại bữa tối.

Tôi không cần hỏi vị Công tước nào, vì Domenico sẽ không bao giờ van xin, không ngay cả lời nhã nhặn.

Vong hồn Piero hẳn phải mỉm cười khi tôi theo người đàn ông băng qua hành lang và dọc theo đầu cầu thang thênh thang sọc ca rô đen trắng, như sàn đại sảnh bên dưới. Thời gian đã lùi lại, và lần nữa, tôi đang bước đi chân trần qua một nơi là lòng, theo sau một người lạ.

Tôi quay lại đi xuống những bậc thang dẫn đến phòng ăn tôi nhớ đã thấy trước kia, nhưng người hầu lắc đầu. “Không, thưa madam lịch thiệp, chúng ta ăn tối trong phòng riêng của Công tước, cô và quý ngài của cô. Đức ngài đã ra lệnh các người sẽ không bị làm phiền.”

Tôi đáng lẽ phải đoán ra mới phải, tôi nghĩ, rằng những người quan trọng này sẽ không hạ cố thảo luận công việc của họ trước toàn thể mọi người; nếu Domenico hạ thấp lòng kiêu hãnh của anh và hỏi xin ân huệ, anh sẽ làm nó trong riêng tư. Ít ra giờ đây tôi sẽ không phải phô trương ra trước nhiều người mà tôi coi là chiến hữu trong bộ áo không đứng đắn này.

Ngay cả khi nghĩ thế, ai đó di chuyển khỏi bóng tối bước vào đường đi của tôi. Trong một thoáng, tôi không thể thấy được đó là ai - rồi tôi nhận ra Lorenzo, gọn gàng trong bộ trang phục đứng đắn mượn được, với lo lắng làm mày cậu nhóc chau lại, và bóng tối phủ lên đôi mắt màu xanh biển cả.

Tôi thở dốc. “Ồ, em làm chị giật mình!”

“Em xin lỗi.” Cậu nhóc buột miệng, và đôi mắt không nhìn tôi. “Em định - em muốn xin lỗi cách em nói với chị trong cuộc hành trình.”

“Không có gì phải xin lỗi cả.” Cậu nhóc lắc đầu. Rõ ràng cậu nhóc có ý bày tỏ đến từng từ của câu xin lỗi và sẽ không nản lòng. “Em đã không biết - chị thấy đó. Em nghĩ chị là một trong những kẻ nhu nhược mồm mồm mong chờ thở dài sau Công tước - đã có đủ những người như vậy giữa đám tiểu đồng, có Chúa biết, và họ làm bao tử em lộn nhào - nhưng nếu em biết - nếu em biết-” Cậu nhóc đột nhiên ngừng lại, rồi nói một cách đơn giản. “Em nghĩ chị rất can đảm, madam.”

Tôi cảm giác môi mình run run khi cười với cậu ấy. “Cảm ơn, Messire de’Falcoieri, nhưng em có quyền nói như em đã nói. Chị thật sự là một kẻ nhu nhược mồm mồm mong chờ, chị cam đoan với em, và không hề dừng cảm gì hết. Và chị phải cảm ơn vì đã bảo vệ chị khỏi ngài Andra - lúc ấy chị đã chưa làm thế.”

Lorenzo ửng hồng, và cậu nhóc lấp bắp. “Không có gì cả - em vui mừng - ý em là không phải lúc đó, nhưng mà bây giờ - rằng em có thể phục vụ chị.”

Thứ gì đó trong cách cậu nhóc nói nhắc tôi nhớ đến Ippolito, và tôi giơ tay ra cho cậu nhóc trong im lặng, không tin tưởng bản thân mình có thể lên tiếng. Tôi hy vọng cậu nắm lấy tay tôi và để mọi chuyện qua đi, theo cách của những cậu bé con; nhưng thay vào đó, cậu ấy cúi thấp xuống, hôn lấy tay tôi và ngược lên nhìn vào tôi với gương mặt nửa phần hơi ngượng ngập. Hẳn đây phải là lần đầu tiên cậu nhóc hôn tay một người phụ nữ. “Xin được giúp đỡ cô, madam...” Giọng người hầu khiến tôi giật mình. “Chị phải đi, Lorenzo.” Tôi nói nhanh. “Cảm ơn em lần nữa.” Khi vội vã đi khỏi, tôi biết rằng cậu bé vẫn đứng đó nhìn theo sau tôi.

Rồi tôi quên mất cậu ấy khi nghe được tiếng rì rầm của những giọng nói phía xa nơi hành lang.

Hai người đàn ông đang lười nhác trò chuyện, nửa rọi bóng nơi dòng ánh sáng mặt trời đang nhạt dần dọc theo mặt sàn ca rô. Amerighi trong trang phục màu đen, ngồi ở chiếc ghế thấp, mái đầu đen của ngài ấy

gật gù như một chú chim đang chú tâm; Domenico đối lập đến sững sốt trong màu trắng kem, biếng nhác chống tay lên thành bàn, đang khẽ khàng nói.

Khi tôi đến gần hơn, tôi nhận ra anh đang nói về gì, rằng cuộc trò chuyện không hề vắn vớ; nỗi e sợ tràn về, và tôi đứng đó đang lắng nghe, gần như không chú ý rằng người hầu đã rời đi. “... nên ta bị ép phải hỏi xin anh tin ta, người họ hàng. Hãy tin ta, anh không thể miễn cưỡng hơn để trao sự tin tưởng của anh cho ta khi so nó với việc ta yêu cầu điều đó từ anh.”

Những ngón tay thon thả của Amerighi gõ gõ lên ghế của ngài ấy một lúc, và rồi đôi mắt hướng xuống đột ngột ngẩng lên, tia sáng xanh lá đáng ngờ lập lòe trong ấy. “Ta phải miễn cưỡng trao cậu sự tin tưởng của ta sao?”

Môi Domenico siết lại; rồi anh nhún vai. “Ta đã nói với anh việc đó sẽ giúp ích cho ta đến mức nào. Tất cả của cải, đất đai của ta đã bị mất ở Cabira - ta không thể hình dung ra rằng người mẹ nữ Công tước sẽ cho ta món tiền trợ cấp để tiến hành chiến tranh chống lại bà ta. Ta đến vùng đất của anh” - giọng anh đều đều đến nguy hiểm - “với bầy ngựa nửa như chết đói, vài kẻ theo sau tầm thường của chính ta, và Con dấu Vĩ Đại của Cabira.”

Anh di chuyển tay để ánh sáng bắt được, và chiếc nhẫn lớn lóe lên. “Đó là vật thể chấp quan trọng nhất của ta, và nếu anh vẫn không tin để ta vay món nợ danh dự này khi ta trở lại Cabira, ta không thể hứa gì hơn.”

Amerighi tư lự lẩm bẩm. “Để gây chiến tranh với người mẹ nữ Công tước của cậu...”

“Bà ta sẽ thua khi không có sự chỉ đạo của anh trai ta.” Domenico nói bằng giọng vô cùng ngạo mạn. “Ta biết bà ấy; quá kiêu hãnh để hỏi ý kiến từ những người chỉ huy. Ta có thể lấy Fidenia lại nếu ta tấn công bà ấy bất thành linh đủ nhanh.”

“Và cậu có ý vậy hăm bà ta bằng người của ta.” Một bóng tối lướt qua mặt Amerighi, và ngài ấy chăm chăm nhìn về phía trước như không thấy gì đến một thoáng. Rồi đột ngột, ngài ấy nói. “Tại sao ta phải trao cho cậu sự giúp đỡ của ta để giành lại lãnh địa Công tước của cậu?”

“Để cứu Ferrenza khỏi quân Tây Ban Nha. Nếu Gratian cai trị nhân danh Philip, anh sẽ có cơ hội nào để sống sót? Với Naples, Cabira, và mọi nước phương bắc dưới gông xiềng của Hapsburg, Đức giáo hoàng Pius sẽ sẽ bức tường thành che chắn bảo vệ duy nhất của anh - nhưng miễn chừng nào Cabira còn an toàn, hai nửa lực lượng Tây Ban Nha còn chia cắt.”

Amerighi chậm rãi gật đầu. “Chà, ta sẽ suy ngẫm. Ta vinh hạnh bởi được cậu giải bày những tâm tình này, người họ hàng, nhưng về cái giá của nó...”

Ngài ấy sững người khi thấy tôi, nửa đông cứng trên chiếc ghế, giữ chặt nó co giắt trong hai tay. Sự kinh ngạc trong giây lát dần đến từng dấu tích biểu cảm khỏi vẻ mặt ngài ấy. “Chào cô, quý cô.”

Tôi bước tới trước, kinh hãi nhận ra cách bộ áo phát sáng ôm sát và lay động. Tôi ngưng ngừng nói, “Chào ngài, Đức ngài.” và điên cuồng ao ước rằng Domenico sẽ lên tiếng.

Khi tôi nhìn anh, anh đã thẳng lưng khỏi dáng điệu uể oải, tất cả vẻ thư giãn giả vờ lột khỏi anh. Tôi nghĩ anh thở có nhanh hơn, nhưng vẻ mặt anh vẫn bất động; chỉ có mắt anh nheo lại, rực sáng màu đen, để lộ ra con thú hoang dã bên dưới vẻ bình tĩnh giả tạo. Tôi gặp cái nhìn đăm đăm của anh trong chốc lát thoáng qua và rùng mình như thể anh đã chạm vào mình.

Amerighi khẽ cười đầy lạ lùng, mắt lóe sáng từ tôi tới Domenico và ngược trở lại. Một vệt đỏ ửng nhuộm lấy hai gò má hõm của ngài ấy, và trong đôi mắt là tia lấp lánh kích động tột cùng, nhưng khi lên tiếng, trong giọng ngài ấy chỉ có cơn chấn động nhẹ. “Ta nghĩ phải yêu cầu lời thứ lỗi vì phục trang ta gửi cô, quý cô, nhưng trong thâm tâm ta không thể cảm giác hối lỗi. Chúng hợp với cô hơn là hợp với người phụ nữ đáng lẽ phải mặc.”

“Tại sao vậy, người đó là ai?”

“Là Đức mẹ đồng trinh, cô gái.”

Amerighi cười lớn lần nữa khi thấy vẻ mặt tôi. “Sự thật đấy, ta đảm bảo với cô. Không có phụ nữ nào ở đây để đáp ứng những nhu cầu của cô ngoài một hay hai bà cụ già khom mạp máp - ta không có vợ, không còn nghi ngờ gì là cô đã nghe.”

Đôi môi dễ biến đổi xoắn lại. “Và nếu cô khinh rẻ những thứ này, ta đã không còn gì nữa. Nhưng mới đây ta đã đặt mua một bức tranh của lễ hội truyền tin Annunciation[26] từ Lombardetto, và có người để lại chiếc áo choàng đã dùng để vẽ chân dung Đức mẹ Mary. Chúng là cho một hình minh họa được đưa ra chứ không phải cho một người phụ nữ đang sống.”

Ngài ấy nhẹ liếc đầy ngụ ý về phía đường viền của bộ áo. “Nhưng ta hy vọng chúng sẽ xứng đáng cho dịp duy nhất này.”

Domenico thông thả nói, “Nó hẳn phải là một bức tranh đẹp.” và Amerighi dường như giật mình trước âm thanh giọng anh.

“Ta vẫn nghĩ vậy cho đến tận bây giờ. Chúng ta dùng bữa chứ?”

“Và câu trả lời của anh?” Lời rất mềm mại.

Amerighi lắc đầu, một vẻ rục rĩ gần như hiểm độc trong mắt. “Để sau khi chúng ta ăn đã, người họ hàng, ta van cậu đấy! Ta sẽ cho cậu biết quyết định của ta sớm thôi, nhưng bây giờ, quân đội cùng lãnh thổ là những món xốt nhạt nhẽo với thức ăn ngon, và ta sẽ không thảo luận nó lâu hơn.” nhẹ nhàng, và ngài ấy quay đi khi nói, ra vẻ không thấy Domenico cứng lại một cách vô thức, nhưng tôi cảm giác một cơn khiếp sợ bùng nổ khi thấy các những cơ gợn lên quanh môi anh. Công tước xứ Cabira sẽ trừng phạt thói ngạo mạn đó với toàn bộ cơn thịnh nộ thất thường của anh, nhưng Domenico della Raffaele, người tha hương không đất đai, phải im lặng và hạ lòng kiêu hãnh cao ngất của mình xuống thành ngoan ngoãn bị ép buộc.

Tôi nắm lấy cánh tay đưa ra của Amerighi và đi với ngài ấy qua một cửa tò vò khác, thấp hơn, và trong một căn phòng với hành lang dài. Giờ đây mặt trời gần như đã lặn, và những ánh nến ném một ánh dương nhẹ qua chiếc bàn chất chồng, những ánh hồng nhỏ phản chiếu nhiều vô kể trên những chiếc đĩa vàng ly rạng ngời bằng vàng.

Từ bên trên, nơi gian phòng được chạm trổ và dành cho những người hát rong qua tấm cửa chớp, âm nhạc của đàn luyt khe khẽ vang lên. Dường như thật huyền bí rằng chúng tôi ngồi đó, nhàn nhã ăn uống, giả vờ là không có gì ngoài sự hiện diện của chúng tôi tại đó. Nó có thể biến thành một cuộc thăm viếng kéo dài của đất nước từ Cabira đến Ferrenza - không có một lời nào về quân đội, về tiềm quyền nữ Công tước, về lưu đày hay cái chết.

Tôi đang quan sát Domenico, thấy được vẻ mất kiên nhẫn phía sau sự vô tình lạnh nhạt biếng nhác, và tự hỏi những lời khiển trách từ ông chú anh có cay đắng hơn tình trạng giả vờ mỏng manh như vỏ trứng này hay không. Tôi đã mong chờ cuộc trò chuyện này sẽ gượng gạo chảy giữa chúng tôi, nhưng Công tước xứ Ferrenza dường như quyết tâm không để mặc sự im lặng ngưng ngừng nào, và sau một lúc ngắn ngủi, Domenico kiểm cơn thịnh nộ xuống đủ để lịch sự trả lời ngài ấy.

Amerighi nói về bộ sưu tập những châu báu nghệ thuật của mình, miêu tả từng tấm như đối với ngài ấy nó là một thứ đang sống, vẻ mặt trong tâm điều khiển trở nên đầy sinh khí khi ngài ấy được sưởi ấm bởi đề tài của mình. Ngài ấy nói về những bức họa, nữ trang, những bức tượng, tất cả thứ xinh đẹp để sử dụng và trang hoàng mà ngài đã thu thập được xung quanh.

Quan sát mái đầu màu hạt dẻ mượt mà gục gặc, vẻ mặt nhìn nghiêng sắc nét ấy, tôi một lần nữa được nhắc nhở về một chú chim: Sandro đã từng nói, một lần, rằng gia đình della Raffaele là một dòng dõi những kẻ hay ba hoa. Có phải Công tước xứ Ferrenze cũng vậy, thích đánh cắp những thứ sáng giá? Nhưng không có vẻ hám lợi nào trên gương mặt gần như khổ hạnh tu hành đó, không có gì trong giọng nói thánh thót ngoài vẻ hứng thú sắc bén mờ nhạt, và đôi mắt ngời sáng cực độ cháy bỏng niềm say mê chứ không phải sự tham lam. Amerighi quá trưởng thành, quá điều khiển, để có thể để niềm tự kiêu lộ ra, nhưng sự hồ hởi của ngài ấy là sự hồ hởi của một đứa trẻ lộ ra những thứ nó chiếm hữu được với đứa trẻ khác. Ngài ấy đã quá đối đơn độc, tôi thương xót nghĩ. Sự hứng thú của Công tước làm ngài ấy phấn khích, thêm không khí tò mò vào bữa ăn, nhưng tôi có cảm giác lạ kỳ nhất rằng không ai thực sự nghe thứ gì đang được nói ra - rằng những dòng chảy từ ngữ tự bản thân nó cũng chẳng để tâm đến nội dung.

Cuối cùng, khi bữa ăn chấm dứt, Amerighi ngồi lại lên ghế, đôi mắt rạng ngời chế giễu. “Cậu đã trở nên rất kiên nhẫn với một người đàn ông đầy ám ảnh như thế.” Ngài ấy cười nhạt. “Để nghe về bộ sưu tập vật vãnh của ta - tất cả niềm vui thích đều là của ta kể lại - nhưng nếu cậu thấy vài phần của nó, cậu có thể hiểu nỗi đam mê của ta tốt hơn.”

“Chúng ta có mắt, người họ hàng à. Thành quả công việc của anh tất thấy đều xung quanh chúng ta.”

Amerighi búng tay kêu tách. “Đây là vật liệu tầm thường, ta cam đoan với cậu! Thứ ta đánh giá cao nhất, ta sẽ không để ai cũng nhìn thấy. Chẳng hạn, phòng kế bên khóa thứ ta định giá cao hơn bất cứ thứ gì mà ta đã nói cho cậu đến tận bây giờ, và không ai biết ta có nó - không cả quan tâm về việc biết.”

“Sao, anh đã đánh cắp kho báu khác của ai đó à?” Trong giọng Domenico là lời lảng nhục úp mở.

“Ai, ta đây hả?” Mu bàn tay Amerighi đưa lên miệng, và tôi thấy ngài ấy cắn những đốt ngón tay mình, nhưng vẫn mỉm cười. “Không, ta canh gác nó chống lại bọn trộm cắp ta biết sẽ lấy nó đi nếu chúng có thể. Nhưng cậu có thể thấy nó và đánh giá sự quan tâm của ta có đáng hay không.”

“Thật vinh hạnh cho ta.” Domenico ngáp. “Nhưng ta không phải là một người phán xét giỏi. Ta chỉ có thể để mắt đến duy nhất một sắc đẹp” - mắt anh nấn ná trên gương mặt tôi - “vào cùng thời điểm mà thôi.”

Đôi mày cong cong của Amerighi nâng lên. “Ta không yêu cầu cậu đánh giá vẻ đẹp của nó, người họ hàng à, chỉ là giá trị của nó thôi. Cậu đã nói lúc nãy, như ta nhớ, rằng chỉ có thứ gì xứng đáng là có toàn bộ giá trị thật sự - ta muốn sự xác nhận của cậu rằng món của cải này của ta là đáng giá với cái giá ta bỏ ra.”

Domenico nhún vai. “Như ý anh thôi.”

“Vây nào, quý cô,” Amerighi quay sang tôi, “cô sẽ đi với người họ hàng của ta ra đây hành lang ở đó chứ? Bọn kẻ hầu lễ ra nên sắp đặt mọi thứ sẵn sàng - ta sẽ mang kho báu của ta cho cô lại đó. Ta khẩn nài cô tha thứ nếu ta là một người chủ ít kinh nghiệm,” ngài ấy khô khan thêm vào, “nhưng ta có một thói quen, và sự cô độc của ta đã là một thói quen quá lâu rồi.”

Tôi đứng lên và lăm bầm thứ gì đó khi đôi môi ngài ấy, hanh khô và ẩm áp, nấn ná trong lòng bàn tay tôi. Khi thẳng người lên, đôi mắt Amerighi du hành xuyên qua tôi và nhẹ mở lớn; nhưng trước khi tôi có thể quay lại, Domenico đã đến cạnh bên phía sau và những ngón tay anh giữ chặt tay tôi. “Felicia, đi nào.”

Không thể giải thích được, tôi rùng mình và thấy một nụ cười, nửa kín đáo, nửa thú vị trên gương mặt Amerighi. “Felicia? Marcello được gọi như thế sau khi không phải là Marcello?”

Tôi nhìn lại cổng tò vò, và biểu cảm của ngài ấy trở về vẻ nghiêm trang. “Vâng, thưa Đức ngài.”

Ngài ấy gật đầu. “Rất hợp với cô.” Ngài ấy lặng lẽ nói và tan biến khỏi vòng tròn của ánh nến. Chỉ có những ngọn đèn, bằng thủy tinh và màu bạc, đang bùng cháy suốt chiều dài hành lang, khiến nơi đây sáng lên gần như ban ngày.

Khoảnh khắc chúng tôi ra khỏi tầm nghe của Công tước, Domenico giữ chặt vai tôi và xoay tôi lại đối mặt với anh. “Nàng trở nên thân thiết với người họ hàng tăng lữ của ta rồi đấy.”

Tôi trả lời bằng giọng siết chặt. “Sao, em có nên hắt hủi sự nhã nhặn của ngài ấy? Vây thì, chỉ có thiên đường mới giúp được đại sứ của ngài!”

“Hãy chú tâm để nó không ra ngoài sự nhã nhặn.” Anh vặn lại và thả tôi ra với một cái lắc nhẹ đầy dữ dằn.

Tôi bấu chặt vào mép chiếc áo biếc xanh. Tôi biết đây chỉ là một cơn giận dữ bộc phát mà anh đã giấu khỏi Amerighi, nhưng về đứt khoát trên mặt anh thật kinh khủng. Tôi ngập ngừng nói, “Đức ngài...” nhưng anh cộc lốc cắt ngang. “Nàng không thể gọi ta như thế nữa. Ta sẽ không phải là Công tước xứ Cabira đến khi nào ta chưa lấy lại Cabria lần nữa. Nàng phải ép cái lưỡi cứng đầu của nàng vào âm tiết của tên ta, còn không hãy để ta không tên cũng như những kẻ còn lại.”

“Em không thể gọi ngài là gì khác ngoài tước vị của ngài!” “Nàng phải học. Ta không phải là Công tước duy nhất ở đây, hãy nhớ - trừ khi nàng gọi ta bằng tên, nếu không cả ta và người họ hàng của ta sẽ trả lời nàng trong dàn hợp xướng không ngừng.”

“Đức ngài...”

“Là Domenico. Từ đó không tắm độc đâu. Nói đi.”

Tôi lắc đầu. Tôi đang run rẩy, và chăm chăm nhìn dưới sàn để tránh cái nhìn trừng trừng của anh, mảnh liệt đang nghiền cứu những phiến đá trắng đen tại chân tôi.

Cuối cùng anh nói một cách nguy hiểm. “Vậy có phải nàng tha van xin quyền tự do thoải mái gọi tên người họ hàng của ta? Hẳn ta sẽ vui mừng được biết rõ nàng, ta không hề nghi ngờ điều đó, và sẽ miễn cho nàng sự lẫn lộn này.”

“Em không thể làm thế thậm chí nếu em ao ước mình có thể - em không biết tên, chỉ biết mỗi họ ngài ấy.”

“Là Niccolo,” một giọng nói trang nghiêm vang lên nơi ngưỡng cửa, “và ta khẩn cầu cô tận dụng nó nếu nó làm cô hài lòng. Ta cũng sẽ tự hỏi làm sao tránh những từ Đức ngài lằng nhằng này. Cô ghét tên người họ hàng của ta sao, quý cô?”

“Không. Nhưng sẽ là không phải khi tôi dùng nó.” Tôi không thể nói rằng phát ra tên anh sẽ tượng trưng cho thất bại cuối cùng của tôi, một thừa nhận về tình yêu anh sẽ khinh thường nếu anh biết. Thay vào đó tôi nói. “Và cả ngài nữa, thưa Đức ngài. Tôi nên gọi ngài là gì cho phù hợp?”

Ngài ấy bước tới, nụ cười quyến rũ thấp sáng lên gương mặt như xác chết. “Cô có thể gọi ta là thưa ngài nếu cô thích.” Ngài ấy đáp trả khô khan. “Ta nghĩ ta có thể chịu được hậu quả.”

Tôi phá ra cười, và cạnh tôi, Domenico hít vào một hơi sâu. Sau một lúc, anh nhẹ nói. “Đó có phải là kho báu anh nói đến không, người họ hàng?”

“Phải.” Những đầu ngón tay Niccolo Amerighi vuốt ve bề mặt bằng bạc được chạm khắc của chiếc hộp tráp bằng bạc mà ngài ấy giữ. “Chỉ một lát nữa thôi ta sẽ cho cậu thấy nó - tha lỗi cho ta vì sự giải trí nghèo nàn vào bữa tối này.” Cái nhìn chăm chú của ngài ấy lướt qua hành lang trơn trượt. “Nó chẳng là gì nếu so sánh với những buổi hoan lạc chè chén mà ta đã nghe ở Fidena. Cậu hẳn phải khiển trách sự tu ta.”

Những ngón tay Domenico nhẹ gấp lại, nhưng anh không tạo ra cử động nào khác; người đàn ông lớn tuổi hơn quan sát anh một thoáng và rồi cười lớn. “Ta sẽ không trêu chọc cậu lâu hơn nữa. Cậu sẽ nghe quyết định của ta về đòi hỏi mà cậu nói chứ?” Mái đầu rực rỡ ngẩng phắt lên, và một tiếng rít như giọng con mèo vỗ nát thoát ra khỏi Domenico.

Ngay lập tức, Amerighi chòng chọc nhìn như thể bị thôi miên trước vẻ đẹp rực sáng đang đe dọa, rồi ngài ấy nói bằng một giọng vô cảm. “Ta nhận thấy ta miễn cưỡng một cách lạ lùng với những đặc ân dành cho cậu; ta sẽ không cam tâm cho cậu mượn quân đội của ta, nhưng ta sẽ cho cậu một cơ hội để đoạt được nó từ ta. Cậu có chấp nhận may rủi vì nó không?”

Vẻ căng thẳng của Domenico được thả lỏng và anh nhún vai, nhếch mép như tự chế giễu bản thân. “Người họ hàng à, ta hàm ơn anh vì trang phục mà ta mặc!”

“Và cậu khó chịu khi phải hàm ơn ta.”

Domenico nhẹ cười như nghệt lại. “Phải, đúng vậy!”

“Vậy cậu sẽ không mạo hiểm để lấy lại thứ mình đã mất?” “Anh sẽ lấy thứ gì từ ta?” Môi mỉm cười, nhưng đôi mắt anh cay đắng. “Chuồng ngựa của ta? Hay Con Dấu Vĩ Đại của Cabira? Ta không có thứ gì có giá trị.”

“Cậu đánh giá thấp giá trị của cậu rồi.”

“Ta biết quân đội của anh xứng đáng hơn toàn bộ của cải ta có.” Giọng Domenico gay gắt, và tôi thấy vẻ anh đang kiềm chế giữ lại cơn giận dữ. “Ta phải thắng tuột ra sao?”

“Nhưng thứ gì đáng giá nào, người họ hàng yêu quý của ta? Ta có thể yêu cầu phân nửa lãnh thổ của cậu như món tiền đặt cọc, hoặc là đặt quân đội ta chống lại mảnh ruy băng chằng chịt này. Quân đội sẽ không bị thay đổi. Nhưng điều đó sẽ rất xứng đáng, hay ít hơn, như ta sẽ đề nghị và cậu có thể nhận. Cứ coi như ta đặt giá trị vào thứ gì đó cậu thể chấp bằng với giá trị của quân đội ta?”

Domenico bước tới một bước, và tôi thấy anh bắt đầu tháo chiếc nhẫn ra. “Ta đề nghị rằng mỗi chúng ta đều thể chấp thứ giá trị nhất khác.”

Gương mặt Amerighi bình tĩnh một cách sáng suốt. “Để đề phòng trường hợp cậu sẽ đòi hỏi ta đặt cược quân đội của mình; trong trường hợp của ta - nó sẽ làm hài lòng ta.”

“Và chúng ta sẽ chơi may rủi bằng thứ gì?”

“Một ván cờ.” Tôi phải cần môi mình để kiềm lại tiếng cười kích động khi Amerighi trả lời. “Quân đen chống lại quân trắng, một trò chơi chiến lược tinh tế không giống như thứ gì đây chúng ta đang chơi. Nó sẽ hấp dẫn cậu, người họ hàng - cậu đã được dạy chơi cờ khi còn nhỏ, phải không?”

Domenico gật đầu. Xung quanh môi anh là vẻ trắng nhợt, và Amerighi mỉm cười. “Ta cũng nghĩ vậy. Và về phần ta, ta đã chơi bất cứ khi nào ta có điều kiện và địch thủ, từ khi ta còn là một cậu bé. Ta chơi cờ với các em gái cho đến khi họ kết hôn và rời bỏ lâu đài của cha ta - nhưng chẳng sao cả. Cậu có đồng ý rằng chơi cờ sẽ là trò chơi của chúng ta không?” Con ác mộng nhỏ bé nhặt dần đi.

“Được.”

“Tốt.” Một cảm xúc - có thể là hân hoan lóe lên trên vẻ mặt Amerighi và rồi ngài ấy bình tĩnh trở lại, xảo quyết một cách mơ hồ, chăm chú. “Vậy cậu sẽ chơi để có những người lính của ta, để lấy lại lãnh địa Công tước của cậu. Và ta...” Ngài ấy khựng lại.

“Sao?” Lời cụt ngắn của một cậu bé mất kiên nhẫn.

“Ta sẽ chơi để có được cô gái của cậu. Cô ấy là của cậu, ta đoán thế đúng không?”

Tôi nghĩ sự im lặng sẽ là mãi mãi; tôi biết tôi lao đảo nơi mình đang đứng. Khi sau cùng Domenico lên tiếng, tiếng cười rung lên lạ lùng trong giọng anh. “Tất nhiên rồi, người họ hàng! Cô ấy còn có thể là thứ gì khác cơ chứ? Ta mua cô ấy từ con lợi béo mập anh trai của cô ấy, ba mươi đồng bạc. Nó dường như thích hợp.” Anh nhạo báng thêm vào. “Một cuộc trả giá.” Đôi mắt xanh lục nhạt của Amerighi chạy về phía tôi. “Một cuộc trả giá rất công bằng. Ta bắt được cô ấy và cái giá là anh trai sẽ điếc khi người của ta mang cô ấy đi, và sự câm lặng của hắn ta sau đó. Hắn cũng không hề biết bản thân sở hữu một báu vật, hay trở thành anh trai cô ấy, hắn chỉ dành cho cô ấy sự đầy dọa.”

Từ ngữ nhẹ nhàng, tàn nhẫn khiến Amerighi đưa cái nhìn đăm đăm đầy suy đoán của mình khỏi tôi bằng một vẻ ngấm ngấm, gần như cảnh báo. “Vậy cậu sẽ hài lòng đặt cược cô ấy.”

“Hài lòng sao, không, nhưng ta sẽ làm thế.” Bàn tay trắng phồng tới trước với vận tốc của một con rắn đớp mồi và nắm chặt lấy những ngón tay nhợt nhạt của Amerighi. “Giờ ta không thể thay đổi ý nghĩ của mình mà không bị dọa đầy.”

“Phải, cậu không thể.” Amerighi nhìn xuống vào hai bàn tay chắp lại. “Và ta cũng không.”

Tôi không lắng nghe khi họ trò chuyện lặng lẽ với nhau; những ý nghĩ của tôi đang quay tròn với cơn mê sảng sốt, phát ốm quanh sự thật kinh tởm rằng tôi đã bị mua. Bị mua như một con bò cái hay một con ngựa cái để khóa lấp chiếc giường của Công tước xứ Cabria.

Vậy thì cũng chẳng ngạc nhiên khi Antonio đã chẳng tìm kiếm khi tôi biến mất. Chẳng ngạc nhiên khi anh ấy đã dường như hỏi xin sự tha thứ từ tôi vào cái đêm anh được mang tới Palazzo della Raffaele - anh ấy hẳn phải nghĩ tôi đã biết, người anh trai yêu thương đã nói với tôi rằng anh đã có một món lợi nhuận bạc vàng trong cuộc trả giá với người lạ. Và giờ đã là quá muộn để hiểu biết đó tạo ra bất kỳ khác biệt nào, vì Domenico đã chán nản đủ để thả tôi đi. Tôi có thể giữ anh trong thêm một hay hai đêm, nhưng quân đội cá nhân của Công tước xứ Ferrenza còn quan trọng với anh hơn bất cứ người phụ nữ nào, và tất cả những gì tôi có thể làm cho anh là ưng thuận và để cho sự may mắn của một trò chơi quyết định tương lai mình - tôi sẽ bắt đặc dĩ được chấp nhận ở lại với anh cho đến khi anh cưới nữ Công tước đất Savoy, hay ăn nằm với Công tước xứ Ferrenza vì lợi ích của anh và tiếp tục cuộc mặc cả vì anh.

Amerighi đã đặt chiếc tráp bạc xuống chiếc bàn và đang lia lịa nguệch ngoạc vào một mảnh giấy. Domenico đang cúi đầu, quan sát ngài ấy, nhưng khi tôi nhìn, anh nâng mắt lên nhìn vào tôi, và tôi bắt được ngọn lửa lạ thường lướt qua trong đôi mắt ng mi ngay lập tức rũ xuống lần nữa, và tôi run rẩy như thể tôi đã nhìn vào địa ngục. Niccolo thẳng người và mỉm cười quyến rũ, cứ như ngài ấy chẳng làm việc gì ngoài những việc thông thường. “Món quà chứng thư của ta, người họ hàng; quân đội là của cậu, nếu cậu thắng ván cờ này.

Nó sẽ cho cậu quyền chỉ huy tất cả lực lượng của ta, sẽ được tiếp tục duy trì, cho đến khi cậu lại lên ngôi ở Cabira. Đủ đáp ứng cậu không?”

“Đầy đủ.” Gương mặt đẹp dễ như một chiếc mặt nạ. “Anh có cần một món quà chứng thư không?”

“Ta sẽ tin lời hứa của cậu. Quý cô ở đây: nếu ta đánh bại cậu, ta chỉ việc với ra và lấy - quân Hậu Trắng.” Ngài ấy kết thúc với vẻ lạ kỳ trong giọng.

“Tốt, vậy là xong!” Domenico sắc sảo quay lại. “Hãy kết thúc chuyện này nhanh đi.”

“Chờ đã!” Bàn tay gầy của Amerighi làm anh khựng lại. “Ta vẫn chưa cho cậu xem kho báu của ta.”

Domenico tạm dừng, vẻ tò mò giằng xé với mắt kiên nhẫn trên gương mặt anh. “Để sau đi, người họ hàng yêu quý. Ta sẽ xong trò ngốc này.”

“Ta sẽ không chơi chừng nào cậu còn chưa thấy nó.” Amerighi cầm hộp tráp lên và đặt vào trong tay Domenico. Với đôi môi siết lại, Domenico búng vào cái móc, mở nắp, và rút ra thứ bên trong cái tráp. Một bó giấy, hơi vàng đi, có những nếp quăn ở góc như thể đã được đọc rất nhiều lần, nét chữ sát rạt khó đọc, bằng cách nào đó là tuồng chữ viết tay vội vã. Giọng Amerighi run lên khi nói. “Cậu không nhận ra nét chữ đó sao?”

Domenico lắc đầu, xem lướt qua những dòng chữ. “Không.”

“Vậy thì, đọc đi, và cậu sẽ nhận ra.”

Mái đầu bạch kim rực rỡ cúi xuống khi đôi mắt Domenico tò mò chạy dọc theo con chữ, và bất giác anh đông cứng, không một cảm xúc, biến về mặt anh thành trống rỗng như về mặt một người chết.

Rồi chậm chậm, tựa hồ anh sợ di chuyển có thể phá vỡ câu thần chú nào đó, anh ngẩng đầu lên và nhìn một cách không tin được vào đôi mắt ngời sáng say mê của Amerighi.

“Phải,” giọng nói thánh thót cất lên đầy dịu dàng, “là em gái ta Isabella. Con bé viết tư liệu ấy vào đêm nó chết, và kẻ tay sai della Quercia của người gửi nó lại cho ta - như là một món quà lưu niệm. Ta đã trân quý nó trong cả mười một năm trời.”

“Ta sẽ không đọc nó.” Giọng Domenico là một tiếng thều thào mỏng tang như sợi chỉ. “Ta sẽ không đọc.”

“Nhưng cậu phải đọc.” Amerighi nghe như một thầy giáo đang tranh luận với một đứa bé ngỗ ngược. “Nó liên quan đến cậu và cha cậu. Bắt đầu đi. Ở đó.” Bàn tay gầy gò không đeo nhẫn búng vào tờ giấy nơi xuống dòng, và tôi đột nhiên nghĩ, ngài ấy biết nó rõ ràng bằng tất cả con tim.

Domenico quay tờ giấy lại, và khi anh nhìn xuống, một âm thanh nhỏ lạ lùng như của con thú đang khiếp sợ xé toạc ra khỏi cuống họng, về kinh hãi lớn dần trên mặt khi anh đọc.

Tôi giật cái nhìn đắm đắm ra khỏi anh và quay về phía Amerighi, người đang quan sát với một nụ cười trên môi và niềm hân hoan chiếc thắng tinh khôi, độc ác bùng lên ngọn lửa xanh trong mắt. “Thưa ngài...”

Ngài ấy trả lời mà không di chuyển. “Đừng cắt ngang ta, quý cô. Ta đã đợi mười một năm cho khoảnh khắc này.”

“Nhưng tôi không hiểu.” Trong tuyệt vọng, tôi bước về phía ngài ấy, đặt mình vào giữa ngài và Domenico. Đôi mắt xanh lá lóe lên, dao động, và rồi dừng lại trên tôi. “Tờ giấy đó có ý nghĩa thế nào với cuộc đặt cược của ngài?”

Amerighi cười. “Khá là đơn giản. Ta muốn người họ hàng yêu quý của ta - nói chính xác hơn là, cháu trai ta - biết tại sao ta sẽ không cho hắn ta bất kỳ ân huệ nào. Hắn đẩy em gái yêu quý nhất của ta vào con đường tự sát.” Giọng ngài ấy bóp méo. “Và nguyên rủa linh hồn nàng, nên ta sẽ không thấy nàng tại thiên đường. Chẳng lẽ ta nên để hắn nghĩ ta sẽ tha thứ cho hắn vì điều đó sao?”

Tôi áp úng. “Em gái ngài... là Isabella?”

“Phải.” Đôi môi mỏng của ngài ấy nhả lại trong chốc lát. “Đứa em gái ngọt ngào nhất chưa bao giờ qua đời đối với ta và là người thân thương nhất. Ta nghĩ trái tim ta sẽ tan nát khi nàng kết hôn với Công tước xứ Cabira, nhưng ta không biết rằng đó là lần chào vĩnh biệt. Nàng thể khi chúng ta chia xa rằng nàng sẽ

không bao giờ yêu một người đàn ông khác như nàng yêu ta, nhưng ta e sợ về lòng chung thủy ấy nếu lỡ như tên chồng thô lỗ tỏ ra tử tế - ta chưa bao giờ nghĩ phải sợ về cơn thèm khát của đứa con trai kế.”

Domenico không di chuyển. Chỉ có tay anh nắm chặt vào bức thư viết tay, chặt hơn, chặt hơn nữa.

“Nhưng ngài lầm rồi.” Tôi phải đối. “Nữ Công tước Isabella bị ám sát bởi một tên theo đạo Lutheran cuồng tín...”

“... trong phòng nguyện của nàng, câu chuyện như vậy phải không? Ta biết nó là câu chuyện mà tên linh mục hung ác đã phát minh ra để che giấu sự thật, nhưng ta thậm chí không nghĩ là người Cabira sẽ tin nó - tại sao những tên theo đạo Lutheran lại giết em gái ta, cô gái ngọt ngào và e sợ chúa, khi họ lẽ ra nên đâm vào tên thù Chúa đâm đàng, chồng nàng?”

“Tôi không biết, nhưng đó là sự thật - một người đã bị treo cổ vì tội sát nhân.”

Amerighi đều đều nói. “Mạng sống của một con người có là gì đối với một thành viên gia đình Raffaele? Bất kỳ ai trong số chúng cũng sẽ treo cổ hai mươi con người để chứng minh một lời nói dối: Tên theo đạo Lutheran không giết em gái ta; gã ta bị treo cổ như một tên thế mạng cho niềm kiêu hãnh của gia tộc Raffaele.”

Tôi đấu tranh với cảm giác thuyết phục rằng ngài ấy nói sự thật, vì tôi biết lòng kiêu hãnh đó. Ngay cả bây giờ, nó giữ lấy Domenico tiếp tục bất động, gương mặt là vẻ cứng nhắc nhẵn nại, đang chịu đựng một cơn ác mộng lúc thức mà không có thay đổi biểu cảm nào.

Tôi quay lại Amerighi gần như tuyệt vọng. “Làm sao ngài biết?”

“Bởi vì Isabella đang lên kế hoạch tự sát khi viết... lời thú tội đó, nàng gọi nó là thế. Nàng sợ không dám nói cho người cha nghe xưng tội chuyện gì đã xảy ra: nàng xấu hổ. Khi nàng đã viết cả câu chuyện vào trong tài liệu đó, nàng trở lại phòng cầu nguyện và tự đâm chính mình. Sao nào, cháu trai.” Ngài ấy nhìn quanh khi Domenico ngẩng đầu lên. “Bây giờ cháu có tự hào về người cháu đã chinh phục được không?”

Đôi mắt Domenico tựa như tảng đá. Anh cất giọng, tiếng thì thầm êm đềm, lạnh xương sống. “Hôm đó trời đã muộn, và ta nghĩ mọi người đều ngủ cho đến khi ta nghe giọng bà; ta đã mang theo một ngọn nến và trở lại phòng ta, rồi ta nghe thấy bà khi lướt qua cánh cửa phòng nguyện. Ta bước vào, và bà đang quỳ trước Đức Mẹ Đồng Trinh quý giá của bà, lưng quay về phía cửa, và lúc đầu bà không thấy ta. Ta nghĩ ta sẽ ở lại và nghe bà cầu nguyện, để biết thử xem một người phụ nữ gầy gò, khô khan không muốn bất kỳ thứ gì - bà lúc nào cũng là một người tội nghiệp, lạnh lùng, không có gì ngoài ngưỡng giọt nước mắt và lòng kiêu hãnh làm bạn. Và ta nghe bà cầu nguyện mong được giải thoát” - giọng anh bỗng nhiên dấy dứt - “Khỏi tội lỗi vì yêu ta - và bà thuyết giảng cho ta về sự trong trắng và trinh bạch đến khi đầu óc ta ngán lên đầy chữ nghĩa; bà thậm chí đã đầy cô hầu gái nào đó của bà đang có thai con ta, và lúc nào bà cũng muốn ta cưỡng đoạt bà... người vợ của cha ta! Bà không thể chịu đựng nữa, bà nói. Bà thà chết còn hơn sống không có ta nếu Đức Mẹ Đồng Trinh không rửa sạch tội lỗi của bà. Tất cả những gì ta nghĩ lúc đó là hóa ra bà cũng chẳng trong sáng; nó dường như là một lời đùa cợt quá mức để bỏ qua. Nên ta lên tiếng và nói với bà rằng bà có thể có thứ bà khao khát, và bà nhìn ta như thế...”

“Như thế?” Amerighi khấn khăng giọng.

“Như thế bà đã nhìn thấy ma.” Một bàn tay trắng gợn ra như người mù hướng về phía tôi, và tôi nắm lấy bàn tay ấy bằng cả hai tay mình. Những ngón tay cong lại, siết chặt, để lại những vết thâm tím nơi chúng siết lấy, nhưng tôi không chú ý tới nỗi đau; tôi chỉ biết rằng cuối cùng mình đã hiểu ra tại sao giấc ngủ của Domenico bị phá nát bởi hồn ma bất hạnh của Isabella.

Amerighi liếm môi. “Và rồi?”

“Ta cưỡng đoạt bà ấy, ở đó nơi sàn phòng nguyện, và làm im lặng bài thuyết giáo của bà lại. Bà rất giống những người phụ nữ khác, dính chặt và than khóc nhiều hơn, như một ả lăng lờ nồng nhiệt.”

Tôi đột ngột cảm giác lạnh, và những ngón tay tôi như chết đi trong tay anh. Anh nói, vẫn bằng hơi thở giá lạnh. “Ta để lại bà ấy ở đó, như bà muốn - không có tình yêu nào trong việc đó cả, ta nói với bà như thế; và bà phải bằng lòng với lần duy nhất đó - rồi ta không hề nghĩ thêm về nó. Nhưng khi ta trở lại vào ngày hôm sau để thấy bà như thế nào, bà vẫn còn nằm đó.”

“Như thế bà không hề di chuyển suốt đêm.” Tôi nhẹ nhàng nói. Gương mặt Domenico khoác lên vẻ tấm lờm đã từng ở đó trong những cơn ác mộng dữ dội nhất của anh, và đôi mắt đen lại như những giếng sâu không đáy. “Ta nghĩ bà đang ngủ đến khi ta thấy sàn nhà...” Giọng anh nghẹn lại trong cổ họng. “Toàn màu đỏ...” Domenico dữ dội ngược lên. “Không. Đó là việc của tên nào đó ghét phụ nữ. Bàn tay của kẻ nô lệ đã kết liễu nó trước mặt ta.”

Amerighi đáp lời, dõi theo anh. “Vậy có thể là do em gái ta căm ghét thân phận phụ nữ của mình.”

Domenico không trả lời. Biểu cảm của anh không thay đổi nơi hàng mi, nhưng bàn tay trong tay tôi đột nhiên bất động đến mức tôi nghĩ tất cả sự sống âm ập của nó đang giảm dần.

“Quý cô,” Amerighi quả trách nói, “cô đừng có níu lấy cháu trai thân thương của ta thế chứ. Cô thấy trước kết thúc trò chơi sao?”

Lúc ấy tôi mới nhận ra rằng ngài ấy đã tự chủ một cách giả tạo đến mức nào. Dưới cái vẻ bình tĩnh vờ vĩnh kia, cơ thể gầy gò đang rung lên với hứng thú; cái nhìn sầm soi đầy ham muốn níu giữ gương mặt Domenico như một con đĩa, khi nó nghiêng cứu cho một dấu hiệu đau đớn nhỏ nhất, và hướng đến cách những ngón tay Domenico vô thức gập lại chỉ rất ít thôi khi tay tôi rời khỏi tay anh. Tôi nhớ lại một người đàn ông kích động trước một con báo bị thuốc làm đau đớn. Gương mặt Amerighi khoác lên vẻ thèm thuồng đầy lạ thường nói lên tình yêu mà ngài ấy có với người em gái gã chết.

Khi ngài ấy quan sát hai tay tôi nhẹ nhàng buông xuống bên mình, ngài phát ra một tiếng nghẹn nghệt khe khẽ, như một cậu học trò hân hoan. “Nào, chúng ta bắt đầu thôi.”

11. Chương 11

Bàn cờ được dát vào phía trên một chiếc bàn, những ô vuông màu vàng và bạc tỏa sáng trên tấm thạch. Chiếc bàn đứng nơi xa cuối phòng, mỗi bên một ghế, và từ một cái ngăn kéo bên dưới, Amerighi lấy những quân cờ ra và đặt chúng lên, màu đen và trắng, sáng lên trong những hàng màu vàng và bạc bóng lóa tuyệt đẹp. Amerighi nhìn băng qua nơi tôi đứng.

“Cô sẽ xem chúng tôi chứ?”

“Tôi không biết chơi cờ.” Cổ họng tôi khô khốc.

“Thật đáng tiếc, nhưng không sao. Có lẽ ta có thể sẽ có cơ hội dạy cô, cô gái.”

Tôi đỏ mặt khi di chuyển đến chiếc bàn, tia sáng lấp lánh ánh lên từng đường nét của cơ thể tôi, và vội vàng ngồi xuống chiếc ghế gần đó. Mái đầu màu đen và trắng của hai Công tước chụm lại gần khi bàn bạc trong ngấn ngủ; rồi Domenico di chuyển, làm hồng đi vẻ lạnh nhạt mông lung bởi đôi môi cứng lại, để ngồi xuống phía sau quân trắng.

Amerighi điều khiển quân đen. Bàn tay Domenico do dự nơi bàn cờ rộng trong một thoáng rồi di chuyển một quân: trò chơi đã bắt đầu.

Với tôi, tất cả trông giống như một hình ảnh kỳ dị. Tôi không thể tin được chỉ một trò chơi có thể quyết định số phận của một lãnh địa Công tước, rằng toàn bộ tương lai tôi phụ thuộc vào những món đồ chơi nhỏ được đôi tay khéo léo sử dụng. Tôi chăm chú theo dõi, cố để hiểu diễn biến, nhưng hoàn toàn vô vọng; kiến thức ít ỏi về luật chơi của tôi khiến tôi không thể nào hiểu được ván cờ tài tình đang diễn ra trước mắt mình.

Chỉ khi cuối cùng những quân cờ bắt đầu bị mất đi, tôi mới cố thể thấy đường lối phức tạp của ván cờ và các đường ngăn lại. Những quân bị loại bỏ sắp hàng bên ngoài bàn cờ. Nín thở, tôi đếm chúng, nhưng điểm số dường như hòa. Lúc đầu hai người đàn ông chơi trong im lặng, chỉ quan sát họ, nhưng khi nhiều quân cờ bị lấy được, những nước đi càng chậm, đầy căng thẳng, và họ quan sát lẫn nhau khi do dự, mỗi người như đo phản ứng lại của người kia trong từng nước đi dự kiến của mình.

Tôi không thể đọc được gì trên vẻ mặt phẳng lặng của Domenico. Bề ngoài anh nằm ườn ra trên ghế thoải mái, mềm dẻo như một con mèo lớn. Những ngón tay đang ve vuốt thứ màu bạc thạch cao khi anh cân nhắc một cách nhẹ nhàng, gương mặt nhìn nghiêng dừng dừng, mí mắt nặng rũ xuống, hàng mi đen dài che kín cảm xúc trong mắt anh. Đối lại lưng chiếc ghế cao màu đồng anh ngồi, mái tóc màu bạch kim của anh trông như không hề tồn tại nơi nhân gian. Trong bụi đường và bùn lầy của cuộc hành trình dài, tôi nghĩ mình đã quên mất anh đẹp đến nhường nào. Gần như lười nhác, anh nhắc một quân cờ, nhưng khi đặt nó xuống, anh hẳn phải cảm giác được tôi nhìn chăm chăm anh, vì anh ngẩng lên nhìn vào tôi một thoáng, và tôi thấy anh ngừng lại.

“Cậu phải tập trung vào trò chơi chứ, người họ hàng.” Amerighi trang nghiêm khuyến cáo. “Chính ta còn không dám nhìn cô ấy quá lâu, vì e sợ ta sẽ mất một quân tượng hay quân tốt trong lúc trầm ngâm về giải thưởng.”

“Ta có thể giữ quân cờ của mình đủ tốt.”

“Vậy sao? Nhìn này, cậu đã không lưu tâm đến con tượng của quân vua, quân xe của ta đang chờ.”

Trên gương mặt hoàn toàn vô cảm của Domenico là sự giận dữ và một loại hoảng sợ kỳ lạ khi mảnh vàng lao xuống mảnh bạc.

Amerighi tiếp tục, khoan dung một cách dịu dàng. “Cậu thấy đó, cậu lẽ ra không nên sao lãng quân tượng thấp nhỏ này, hay mất nó có thể làm hỏng ván cờ của cậu - về phần mình, ta còn yêu thương những quân tượng của ta đến chừng nào ta còn có thể, trừ khi mất chúng là điều không thể tránh được.” Ngài ấy thêm vào khi Domenico lưỡng lự trên bàn cờ. “Piero della Quercia là một trong số đó, dù lúc đầu hẳn ta tự cho mình còn hơn thế nữa.”

Tay Domenico khẽ khựng lại, rồi nhẹ nhàng di chuyển. “Phải, hẳn ta thú nhận trước khi ta giết hẳn.” Quân cờ được đặt xuống với một tiếng cạch nhỏ dứt khoát. “Ta không mù đâu, người họ hàng à.”

Đôi mày đen nâng lên. “Vậy ra là cậu giết hẳn? Ta nghĩ hẳn hẳn phải bị khám phá ra khi những bản thông điệp của hẳn dừng lại quá đột ngột. Ta cho rằng gã đàn ông phải thông minh hơn để bị khám phá ra sớm như vậy.”

“Hẳn ta là kẻ vụng về.” Trong chốc lát, đôi môi mềm mại xoắn lại trong chán ghét, rồi thả lỏng lần nữa, không lộ ra. Tâm trí Domenico hẳn phải nao động, nhưng vẻ mặt anh không lộ ra bất cứ gì khi nói về bia mộ của Piero.

Amerighi đảo ánh mắt chăm chú lại về phía bàn cờ. Lỡ đểnh di chuyển, ngài ấy bình luận. “Vậy nhưng ta luôn tự hỏi tại sao hẳn ta lại tham gia vào kế hoạch của ta - khi là một tên tay sai của cậu lâu đến vậy. Có phải hẳn ta ghen với tuyệt phẩm này?” Ngài ấy hất đầu, biến những lời ấy thành lời sỉ nhục.

Domenico hờ hững trả lời. “Ta không biết hẳn nghĩ gì.”

“Nhưng quý cô đây biết. Nhìn cô ấy đỏ mặt kìa. Hẳn viết nhiều về cô trong những lá thư cuối cùng, quý cô, nhưng ta bỏ qua những gì hẳn nức nở tuông tuôn trào; hẳn chưa bao giờ khoác lên những gì đã nói bằng từ ngữ trau chuốt và những áng văn chương. Như ta nhớ, ta không quan tâm nhiều đến bài báo cáo của hẳn ngoài việc rằng cô có thể là điểm để tôi làm thương tổn người họ hàng của ta. Nhưng giờ thấy cô, ta không ngạc nhiên tại sao hẳn lại dùng quá nhiều mực để miêu tả cô tình nhân mới của một Công tước.”

Domenico bình thản nói. “Anh đã bận tâm những mười một năm để tổn hại ta?” Anh đi một con xe trắng ngoằn ngoèo xuống ván cờ.

“Ta còn có thể quan tâm đến gì khác nữa?” Trong câu hỏi hoàn toàn là sự ngạc nhiên. “Với cha cậu, ta chỉ phải đợi để lão mốc meo đi, vì ta biết lão trách nhách vì bệnh giang mai. Và tất cả những gì lão làm với Isabella thật quá nhẹ khi so sánh với... trò vui của cậu. Lão chỉ dày vò nàng - người mới chính là kẻ giết chết nàng.”

Một quân vua cao lớn di chuyển vào đường của quân xe trắng. Domenico cau mày và lắc đầu như thể để xóa sạch nó, và tôi nhận ra rằng với anh, cũng như với tôi, sự mệt mỏi của một ngày dài đã rung lên.

Amerighi quan sát nước đáp trả một cách chăm chú và cười một nụ cười mà Domenico không thấy.

Tôi nghĩ: ngài ấy đang thắng. Mãi đến khoảnh khắc đó, tôi chỉ nghĩ duy nhất đến thất bại nào sẽ có ý nghĩa với Domenico. Mất đi hy vọng, nhiều hơn là mất đi lãnh địa Công tước, sẽ cắt xén tinh thần kiêu ngạo của anh; giống như đang nhìn thấy Lucifer chuyển thành Satan ngay trước mắt tôi.

Nhưng giờ đây lần đầu tiên tôi nghĩ nó sẽ là kết thúc của tôi, trong giới hạn cơ bản của sự thật nguyên vẹn. Tận sâu thẳm trong tim, tôi không thực sự tin mình sẽ bị mang đi khỏi Domenico từ cuộc trả giá; tôi cho rằng bằng cách nào đó anh sẽ luôn có cách. Nhưng giờ...

Amerighi lăm lăm, “Chiếu” và Domenico cau mày. Tay anh do dự trong một lúc, và anh đổi chỗ quân cờ, thư giãn khi làm thế; mái tóc đen bóng loáng nghiêng đầu, và khi Niccolo nghiêng cứu bàn cờ, gương mặt ngài ấy bắt giắc in sâu hình ảnh em gái ngài. Cũng cùng một vẻ đẹp, xương xương gầy, cùng cách đôi mắt sụp xuống và đôi môi rộng, mỏng, cùng làn da vàng vọt và vẻ không hạnh phúc như nhau. Trên gương mặt người đàn ông, những dấu vết đó rõ ràng hơn; ngài gấp hai lần số tuổi so với cô gái trong bức chân dung; và những đường trùng sâu hằn trên gò má hõm và từ lỗ mũi đến cằm: nhưng vẻ tương đồng đã làm Domenico giật mình trong cuộc gặp gỡ đầu tiên của họ đang rung lên một cách sinh động. Hai bàn tay, đang trầm ngâm chơi với quân cờ bên dưới bằng vàng, cũng gầy gò thanh lịch như bàn tay em gái ngài ấy - nhưng khi đôi tay Isabella nắm chặt bên người, đôi tay ngài ấy lại thả lỏng, thậm chí duyên dáng.

Ngài ấy nói lần nữa. “Chiếu.”

Domenico chồm trối trước, đặt một khủy tay trên bàn, và chăm chăm nhìn xuống ván cờ. Rồi, đầu anh tùy tiện khẽ lắc nhẹ như thể xua đi lớp sương mù trước mắt, anh di chuyển một quân cờ tới trước.

Nước đi kế tiếp của Amerighi nhanh chóng đến mức ngài ấy hẳn phải thấy trước được đường phản công.

Vàng vồ lấy bạc, và những ngón tay xương xẩu siết chặt vào quân cờ lấy được, vẻ hân hoan trên gương mặt hốc hác “Cậu phải tính đến chuyện phòng thủ đi, người họ hàng; cậu đã mất quân hậu trắng của mình.”

Thứ gì đó trong giọng ngài ấy khiến tôi giật mình, và tôi nhớ tên ngài ấy nhắc đến lúc này.

Rồi tôi thấy quân cờ ngài ấy giữ trong tay; một quân cờ hình phụ nữ, khoác áo choàng và đội vương miện. Quân hậu trắng.

Những ngón tay Amerighi khẽ dừng lại trên quân cờ nhỏ, trượt đi với vẻ vui thích gần như dâm dăng trên bề mặt nhẵn mịn giá lạnh. Ngài ấy đang nhìn thẳng vào Domenico, và môi chậm chậm cong lên, cứ như ngài hài lòng với những gì đang thấy, trước khi đặt quân cơ xuống giữa bên hàng quân ăn được. Giờ đây chỉ còn lại vài quân cờ; những nước đi lấp lánh thôi miên lấy tôi, và tôi không thể nghĩ được bất kỳ điều gì khác. “Chiếu,” giọng nói thánh thót cất lên. “tướng... người họ hàng yêu quý.”

Domenico cay nghiệt nói, “Không.” và Amerighi nhún vai. “Tất nhiên, ta không mong cậu dễ dàng thừa nhận khi bám chặt lấy kết quả ấy nhiều như thế. Ta sẽ cho thời gian nhàn rỗi của cậu: nếu cậu có thể giải thoát quân vua của mình khỏi tình thế khó khăn này, ta sẽ chơi tiếp.” Có thứ gì đó kinh khủng trong sự kiên nhẫn khi ngài ấy ngồi chờ đợi, cái nhìn đăm đăm dán chặt vào gương mặt Domenico.

Những giây phút sau đó kéo dài trong nặng nề, và móng tay tôi khổ sở cắm vào lòng bàn tay. Cuối cùng Amerighi phá vỡ sự im lặng. Domenico không di chuyển. Mái đầu rực rỡ của anh cúi trên những quân cờ, nghiêng cứu đầu ám ảnh, nghiêng cứu tìm một lối thoát ra. “Cậu sẽ thừa nhận chứ, người họ hàng, rằng ta đã thắng?”

Âm thanh thoát ra từ Domenico khẽ đến mức tôi không chắc mình nghe nó, nửa thở dài, nửa rên rỉ. Rồi một hơi thở vang lên, “Phải.” và tôi rùng mình như thể hành lang trở nên lạnh lẽo ngay lập tức.

Chậm rãi, như thể nhắm nháp lấy, Amerighi đứng lên. “Ta chia buồn với cậu. Cậu đã mệt mỏi, và có quá nhiều thứ xảy ra làm cậu lo âu. Nhưng ta không phải thánh nhân để mà từ bỏ phần thưởng của ta vì lòng xót thương - điều này chẳng khác nào gơ má ra cho người khác đánh.”

Ngay cả khi hai tay bắt đầu run rẩy, tôi tự hỏi loại anh trai nào lại có thể nghĩ về em gái mình như vậy. “Quý cô.” Amerighi lướt qua sàn nhà trắng đen và đang hướng về phía ghế tôi. “Ta thỉnh cầu thứ sẽ có khi thắng.”

Tôi không thể trả lời. Mái đầu hạt dẻ quay lại, và Amerighi khẽ liếc về phía Domenico. “Người họ hàng, ván cờ kết thúc rồi. Bỏ những quân cờ lại đi.”

Domenico tựa người dõ dỏi quanh ghế, cánh tay vung lên hất bàn cờ đi trong một cử động thô bạo. Những quân cờ đẹp đẽ vương vãi trên sàn lát đá, nảy lên, quay tròn, và Amerighi nhẹ gập đầu. “Ra vậy, giờ cậu không cần trừng trừng nhìn chúng nữa. Thứ cậu thấy bây giờ sẽ chi phối tâm trí cậu hơn rất nhiều.”

Đôi mắt đen ngược lên. “Ta không hứng thú với những hoạt cảnh phô trương.”

“Sao,” Đôi mắt Amerighi rục rỡ, “không phải sự phô trương của Venus? Nào, ta đã thấy người nỗ lực được chỉ huy quân đội của ta - ta lẽ ra nên miễn cưỡng để người lôi nó đi, và quý cô của ta sẽ yêu ta ít đi mất nếu ta ra lệnh cho người móc mắt người. Giờ nghĩ đi nào,” chất giọng trầm sắc bén lại, “nghĩ về tất cả những thứ ta có thể làm với cô ấy mà việc cậu hiện diện cũng không thể ngăn trở.”

Không thêm liếc lại anh, ngài ấy dẫn tôi đi, với sự nhã nhặn đến phi lý, đến cánh cửa xuyên qua nơi ngài ấy đã đem chiếc tráp bạc lại, và chỉ sau đó ngài ấy mới quay nhìn lại. Đôi mắt ngài ấy sáng rục lên. “Ta hối tiếc ta phải thô lỗ, nhưng người sẽ cảm thông cho việc bị lính ta canh giữ, ta biết. Ta ước chi có thể bảo đảm người sẽ nhìn rõ tường tận... cảnh tượng này. Lính gác, lại đây!”

Những tiếng bước chân chạy lên nấc thanh để trả lời câu quát của ngài ấy. Những ngón tay tôi cảm thấy giá lạnh khi nằm trong tay ngài ấy, nhưng tôi không sợ cho bản thân mình người đàn ông lạ này không muốn tôi như muốn một vật trong bộ sưu tập của ngài ấy hay là một móng hàng trong trò chơi báo thù. Chẳng có sự thành thạo nào của kẻ phóng đảng trong cái nắm chặt tay khô khan của ngài ấy. Ngài đã kéo cái nhìn chòng chọc khỏi Domenico và đang nhìn xuống tôi gần như tò mò. Giọng ngài ấy, dịu dàng và hợp lý, là vẻ tương phản trái ngược đến gai người với vẻ điên cuồng trên gương mặt.

“Ta phải làm việc này, quý cô.” Ngài ấy nghe như một đứa trẻ, lo lắng tự biện hộ cho bản thân mình. “Ta không muốn làm tổn thương cô, nhưng đây là mệnh lệnh của Chúa. Ta lẽ ra đã giết tên đó nếu cô không ở đây, nhưng bằng cách gửi cô đến, Chúa giải thoát cho ta khỏi tội lỗi sát nhân. Giờ hẳn có thể sống và chịu đựng những gì ta đã trải qua, mất đi người phụ nữ hẳn thương yêu khỏi cuộc đời.”

Tôi nói. “Ngài ấy không yêu tôi, thưa ngài. Tôi chỉ chia sẻ chiếc giường cùng ngài ấy.”

Amerighi giật mình nhìn tôi trong một thoáng, rồi ngài ấy liếc qua vai tôi và mỉm cười. “Đừng, quý cô, đừng nói dối ta. Điều đó quá rõ ràng.”

Trước khi tôi có thể cố gắng thuyết phục ngài ấy, những tên lính gác lập cộ tiến qua cổng tò vò nơi cuối hành lang, và tất cả vẻ dịu dàng biến mất khỏi gương mặt của Amerighi.

“Các người sẽ canh gác cánh cửa này ở đây. Kể này” - giọng ngài ấy nhấn nhai với Domenico, ngay cả không nhã nhặn gọi tên anh - “phải đứng đó và quan sát chuyện gì diễn ra; các người phải đảm bảo hẳn không nhắm mắt hay quay đầu đi. Nếu hẳn kháng cự, hãy giết hẳn, nhưng đừng giết khi ta chưa xong. Đứng vào chỗ và mang một ngón nến đến đây, để hẳn không bỏ lỡ bất kỳ thứ gì. Nhanh lên!”

Sự mất kiên nhẫn bất ngờ trong giọng nói thúc giục hai tên lính gác vào hành động. Một trong hai vội vàng đến bức tường và lấy một ngọn đèn xuống để mang tới căn phòng phía sau chúng tôi, nhìn tôi đầy sững sốt khi băng qua; cả hai người đàn ông dường như ngơ ngác trước những chỉ thị từ chủ nhân của họ và cảnh giác cứng người lại khi Domenico đứng lên khỏi ghế và chậm rãi di chuyển xuống hành lang đến chỗ chúng tôi.

“Ta có lời ngợi khen, người họ hàng.” Amerighi nói. “Thật là phát ồm khi phẩm cách của người trở thành vật cản cho chúng ta. Đây thật sự là giống Công tước Domenico nhún vai rất khế; nhìn không chớp mắt. Anh không nhìn vào Amerighi nâng mắt lên mà đang đắm đắm nhìn vào tôi, đôi mắt đen giữ lấy tôi bằng vẻ cố chấp lạ lùng.”

Tôi quên mất mọi người trong phòng cho đến khi Amerighi dịu dàng kéo tay tôi. “Đi nào, quý cô.” Những tên lính gác dậm chân chú ý, và hướng giáo phía sau tôi khi tôi theo Amerighi xuống các bậc thang, bước vào căn phòng không có cửa sổ và tôi kinh ngạc nhìn quanh.

Nơi đây giống như một miếu thờ: một miếu thờ Isabella đã chết. Ánh lửa của những ngọn nến bị ánh đèn làm tối đi, mờ mờ phía trước một bức chân dung đang cười; một chiếc găng tay nằm đó, một mô hình cây

thánh giá cùng chúa Jesus của trẻ con, một bàn với những quân cờ màu ngà đã sẵn sàng để chơi. Con người này đã dành cả đời mình trong một căn phòng như vậy cho một người vợ hơn là một người em gái. Một cái trường kỷ nơi trung tâm phòng trước bức tranh, và tôi rùng mình khi nghĩ Công tước hẳn phải ngồi hàng giờ ở đó, giữa những di tích thiêng liêng này, đọc lời xưng tội của em gái ngài và mơ về việc báo thù. Và giờ đây, sự báo thù đó đã nhét đầy vào trong tâm trí, ngài ấy có ý để nó diễn ra nơi nó đã được hình thành, ở nơi đây, trong phòng người em gái.

Amerighi dừng lại bên cạnh chiếc trường kỷ. Đôi tay gầy, vàng vọt, lấm tấm tàn nhan nơi cổ tay áo đăng ten, siết chặt lấy vai tôi. Sồn gai ốc, tôi đấu tranh để nhớ rằng không có sự chống cự, để bảo với niềm khát khao với kẻ thù của anh, là cánh cuối cùng và duy nhất tôi có thể giúp Domenico.

Qua bờ vai khoác lên trang phục đen của Công tước, tôi có thể thấy anh thờ ơ nơi cửa - với dáng đứng có thể là đang đợi sự bắt đầu của một loại giải trí thông thường, lười nhác dựa vào cột trụ, một tay với lên chạm vào đỉnh cửa tò vò như thể anh đang khom người dưới một cái cửa thấp. Những tên lính trơn tròn mắt với mũi giáo bắt chéo cứ như không hề tồn tại. Anh đang đợi tôi phản bội anh, tôi thất vọng nghĩ, đợi tôi rùng mình từ cái chạm của Amerighi hay lùi lại khỏi nụ hôn không được mong đợi của ngài ấy. Thôi được, tôi sẽ không làm thế: anh đã thế chấp tôi, và tôi sẽ giữ lấy lời thế chấp ấy.

Amerighi lầm bầm, “Nào, giờ hẳn sẽ biết địa ngục là như thế nào, dường như vậy.” và kéo tôi vào vòng tay một cách không chống lại được. Nụ hôn của ngài ấy lúc đầu bình tĩnh, thậm chí không có một tí đam mê; rồi vòng tay ngài ấy siết chặt, và tôi cảm giác cơ thể ngài ấy run lẩy bẩy.

Tôi đột nhiên e sợ - sợ chỉ của sự tự chủ trong ngài ấy gãy tách, và về hững hờ tôi tin tưởng sẽ giữ mình an toàn lạc mất trong nanh vuốt của sự nửa như điên cuồng, những ngón tay dài cắm vào da thịt tôi. Tôi muốn ép môi mình khỏi sức ép thô ráp, non kém kia, nhưng tôi biết tôi không được làm thế.

Ngài ấy ngẩng đầu lên và hít vào một hơi dài, dứt quãng. “Ta bắt đầu nghĩ rằng công cuộc trả thù của ta sẽ trở nên ngọt ngào hơn gấp đôi.” Khi hôn tôi lần nữa, ngài ấy lần mò tại cổ tôi, và chiếc áo khoác biếc xanh sột soạt trượt xuống sàn; những ngón tay tôi rung lên với nỗ lực không hất ngài ấy ra, không đánh ngài ấy như đã làm với Domenico.

RỒI những ngón tay mảnh khảnh khum lấy gương mặt tôi, vuốt ve cổ và vai tôi - trong chốc lát, đôi mắt màu nâu lục nhạt chăm chăm nhìn như mù đi vào tôi, và rồi Amerighi thô ráp thăm thì, “Đẹp quá...” và môi ngài ấy hạ xuống môi tôi với một sự tàn bạo khốc liệt, đầy dọa tôi đến khi những thớ cơ trên gương mặt tôi tê cứng đi và môi tôi có vị máu. Rồi tôi hỗn hển, khiếp sợ, nhưng đó là một âm thanh quá nhỏ bật ra từ cổ tôi mà chỉ có Amerighi nghe thấy. Ngài ấy cay đột nói, môi trên tai tôi, “Tên Cabira không dạy cho cô những mảnh khoe tốt hơn sao?” và, chụp lấy tay tôi, kéo vòng tay tôi vòng quanh ngài ấy.

Một cơn rùng mình chạy dọc thân thể. Tôi có thể ép bản thân để giữ chữ tín cho cuộc đánh cá của Domenico, nhưng tôi không cảm thấy gì ngoài sự ghê tởm của cơ thể hốc hác đang ấn vào tôi. Tôi có thể thắng, tôi biết, nếu tôi chống cự ngài ấy; ngài không mạnh bằng một nửa Domenico. Nhưng tôi sẽ không làm thế. Tôi đứng như bị chế ngự, để ngài ấy nới lỏng thắt lưng vàng nên chiếc áo choàng madona mở ra, thấy đường mạch máu đập trên thái dương khi ngài ấy túm được những nếp gấp tỏa sáng và nâng nó ra khỏi.

Gần như ngập ngừng, tay ngài ấy đưa ra chạm vào ngực tôi; bàn tay ấy rút lại trong một giây như thể tôi đã đốt cháy ngài ấy, và rồi quay lại, miết lấy và hối hả mơn trớn. Ngài ấy cúi đầu, và tôi không chú ý đến cái chạm từ đôi môi, vì qua ngài ấy, tôi có thể thấy Domenico vẫn đang đứng ở ngưỡng cửa, thư giãn và hững hờ, một tay khẽ nắm lại như thể sốt ruột chờ cảnh tượng này kết thúc. Bàn tay Amerighi tham lam chạy xuống cơ thể tôi, ấn tôi ngược trở lại chiếc trường kỷ; rồi, khi ngài ấy tách đùi tôi ra, tôi tự hỏi làm sao tôi có thể chịu được việc ngài ấy sở hữu mình mà không thét lên. Domenico chỉ cách đó có mười bước chân - nếu tôi gọi anh...

Nhưng thậm chí cả khi ý nghĩ đó lướt qua đầu, tôi biết tôi sẽ không làm thế, vì vẻ mặt anh đã quá rõ ràng. Vẻ lạnh nhạt che kín mắt anh, hẳn vào đôi môi xong lên của anh; sự lạnh nhạt trên từng đường nét cơ thể. Anh thậm chí sẽ không động đây nếu tôi có gọi; tại sao anh lại phải mạo hiểm mạng sống mình chống lại những tên lính gác của Amerighi vì thứ gì đó tầm thường cơ chứ?

Tôi chăm chăm nhìn vào trần nhà mái vòm phía trên, chú tâm vào những con thú trên huy hiệu, rất hùng vĩ hoặc là lỗ bịch, túm tụm quanh ông chủ và bám dính vào gọng sườn của hàng mái vòm. Tôi biết tôi

không được nhìn vào tư thế cúi khom trong màu đen đang ở trên tôi, đang bị xé nát với cơn nóng vội bắt ngờ một cách vụng về. Tôi phải không nghĩ đến người đứng ở cửa.

Hơi thở Amerighi trở nên nhanh hơn, và một đầu gối gầy gò giơ lên và đặt một cách đầy chiếm hữu vào tấm nệm cứng rắn giữa hai chân tôi. Ngài ấy trông thật buồn cười, tôi kích động nghĩ, như một con diệc, quá hứng thú để có thể tự cởi phục trang cho chính mình.

Rồi tràng cười thôi thúc chết đi khi cơn đau lạnh như băng nắm giữ tôi. Tôi nghe tiếng hỗn hển đắc thắng của Amerighi một nút thắt được cởi ra, và trong cùng khoảnh khắc, một âm thanh xô đẩy đến gần ngưỡng cửa, tiếng kim loại vang lên, rồi tiếng của thứ gì đó rơi xuống.

Tôi gắng sức đứng dậy, hai tay che trên chiếc áo choàng nhàu nhá, và chính cử động của tôi, chứ không phải âm thanh, khiến Amerighi chú ý. Ngài ấy hướng đôi mắt sáng rực lên như rắn khỏi những ngón tay đang làm việc, và tôi nghĩ ngài ấy nói “Không!”

Tay ngài ấy giơ ra như thể để ấn tôi trở lại, nhưng rồi ngài ấy khựng lại, và tôi thấy vẻ mặt nhìn nghiêng của ngài ấy giật mình, đáng như điều hâu trước khi tôi vịn mình khỏi ngài ấy. Thứ gì đó nằm trên sàn nhà lát đá trắng đen như bất chước một đứa bé mới sinh - cơ thể của một trong hai người lính gác. Người còn lại đứng dạng chân, mũi thương giơ lên, đang cố gắng một cách tuyệt vọng để đâm đối thủ của mình. m thanh của cú đánh mới nhất vẫn vang lại khi người đàn ông căng thẳng né tránh một cú đánh khác. Domenico di chuyển mau đến mức tôi không theo kịp, chụp lấy cây thương của người lính bị ngã và chuyển mũi giáo hướng về đầu người lính còn lại. Khi người đàn ông quay lại, một nhát đâm khác trúng anh ta, và anh ta ngã gục xuống đất. Anh ấy thậm chí không có thời gian nào ngoài một tiếng lằm bằm hoảng hốt trước khi đầu mũi giáo đâm qua mặt, làm vương vãi óc ra sàn. Bóng Amerighi di chuyển giữa tôi và cánh cửa, và khi nó băng qua, tôi thấy Domenico đứng trên những bậc thang, đang nhìn xuống ngài ấy. Tôi ngưng thở. Gương mặt anh đỏ ửng, đôi mắt đen nheo lại và nguy hiểm, môi chậm rãi cong lên, như con thú đang gầm gừ. Tôi đợi vì cơn phần nộ đã khiến anh nghẹn lại không nói nên lời. “Mày không được phép có cô ấy.” Giọng anh khàn khàn và hết hơi. “Cô ấy là của tao.”

Amerighi lắc đầu. “Bây giờ không còn nữa, người họ hàng yêu quý à. Ta thắng một cách công bằng, và ta sẽ chiếm lấy cô ấy. Lùi lại!” Domenico chậm rãi bước tới trước một bước. “Đừng chạm vào cô ấy, vì mạng sống của mày.” Mái đầu hạt dẻ thận trọng di chuyển; Amerighi lùi về sau một bước, đặt bàn tay lên cánh tay tôi, cố tình trượt xuống ngực tôi khi tôi cố đẩy ra. Những ngón tay gầy giờ ấm lên và khô lại. “Chính mày đã thừa nhận tao thắng.”

Domenico dường như không nghe thấy; anh chỉ dõi theo bàn tay. Rồi anh nâng mắt lên, vẻ châm chọc tàn ác trên gương mặt xinh đẹp. “Mày mong đợi ác quỷ giữ lấy lời hứa của mình sao?”

“Mày nghĩ tao sẽ từ bỏ cô ấy bây giờ à?”

“Phải, vì Chúa!” Với một chuyển động không thể làm được, Domenico quăng cây thương gây trở ngại qua một bên và băng qua phòng, hai tay siết chặt chuôi thanh trường kiếm bị vứt bỏ của Amerighi và rút nó ra khỏi vỏ. Khi quay đi, lưỡi kiếm sáng lóe lên, và trên gương mặt anh là một nụ cười kỳ lạ. “Chúng ta đã chiến đấu trên mặt trận của người - giờ hai ta sẽ chiến đấu trên mặt trận của ta. Còn công cụ nào khác thô sơ trong lâu đài quý giá này không, cậu Niccolo?”

Gương mặt dài của Amerighi xám xịt, và những đốm tàn nhang nổi bật lên trên làn da như những vết thương bị nung chảy. “Có, ở bức tường ngoài kia. Giữa ngưỡng cửa này và một ngưỡng cửa dẫn đến phòng ăn tối.” Mái đầu rực rỡ nghiêng qua đây kiêu hãnh. “Tamang nó tới. Đừng nghĩ đến việc gọi những tên lính còn lại - bọn chúng không xứng đáng với lương thực của người như những người trong quân đội người có đầu.” Tay Amerighi run lên, và khi nó rụt lại, tôi kéo bản thân mình dậy, cố gắng kéo tấm áo choàng xung quanh mình lần nữa. Nền đá lát gạch lạnh lẽo dưới chân khi tôi đặt chân xuống sàn, và rồi giọng Domenico gọi, “Ngay” và thanh gươm của Amerighi xoay tròn trong một đường cong sáng lên óng ánh như bạc hướng tới ngài ấy. Đôi tay gầy gò khéo léo bắt lấy nó, và ngài lập tức cuộc chiến bắt đầu.

Không có sự giả vờ của sự nhả nhận nào trong cuộc giao đấu này. Domenico đang run rẩy với vẻ mất kiên nhẫn khi anh ném thanh gươm đi, khoảnh khắc Amerighi bắt được nó, ngài ấy dường như dâng trào tới trước như một con thú cầu nguyện, và đông tác đâm tới đầu tiên của Amerighi - như một ngọn giáo vào ngay ngực Domenico - gặp phải một cú đánh hướng xuống của mũi gươm xoay tròn đến chói tai. Đột tăn

công đầy diên tiết đẩy Amerighi trở lại khỏi cửa, bàn tay tự do mọ mẫm dọc tường khi ngài ấy lui khỏi bậc thanh và dẫn ra khỏi điện thờ của người em gái. Gương mặt ngài ấy đã vứt bỏ vẻ cảnh giác, và giờ trông bình tĩnh, tính toán, ngọn lửa trong đôi mắt bùng lên tia sáng quả quyết.

Vẻ mặt của Domenico là vẻ mặt của ác quỷ khi anh bắt kẻ thù mình quay lưng lại nơi sàn nhà tỏa sáng. Nhưng anh đã mệt mỏi. Cơ giận dữ mất lý trí lúc đầu của anh đang chết đi trong khi Amerighi xoay sở để né những mũi thương chí mạng, và vẻ diên cường trên gương mặt thay đổi thành sự tập trung tàn nhẫn. Thanh gươm chậm chậm giờ ra, như thể anh nhận ra anh đối mặt với một người cầm gươm mà cơn giận dữ xảo quyệt sẽ không có tí lợi ích nào. Giờ đây hai lưỡi gươm cùng ngừng lại, hơi bắt chéo vào nhau và gần như lập lờ không thể nhận thấy. Cứ như thể hai kẻ thù đối lập liên tục thử thách lẫn nhau, cử động bất ngờ nhỏ nhất chống lại khi hai người đàn ông đứng đó, quan sát gương mặt kẻ kia. Thanh gươm của họ gần như không nhúc nhích.

Đôi theo họ, tôi có thể cảm giác trái tim mình đập mạnh đến mức nó làm tôi đau, và tôi nghĩ: tôi sẽ chết nếu anh bị giết. Ngay khi Amerighi đâm tới, và hai thanh gươm bắt chéo cao hơn, gần xương gò má của Domenico, tôi cần môi lại để không thét lên. Nhưng cánh tay trắng lách xuống phần ô gạch đen, hai thanh gươm vững chắc, và tôi mừng rằng tôi đã giữ được vẻ bình tĩnh. Amerighi chuyển động nhanh và khéo léo - lúc này không có sự vụng về lỏng lẻo nào ở cơ thể gầy, căng thẳng của ngài ấy - nhưng Domenico di chuyển với một vẻ mềm mại và gần như xác lảo trong vẻ đẹp của hành động đó, cánh tay cùng thanh trường kiếm và cơ thể mảnh khảnh trong một đường cong uyển chuyển đầy sự phá hoại. Đường như bằng cách nào đó, thật hồ đồ làm sao khi thứ gì đó đẹp đến nhường ấy lại có thể trở nên quá mức chết chóc. Giờ họ đang đấu nhau trong hành lang, và những đợt lui lại của Amerighi đang dần ngài ấy dần cánh cổng tò vò há miệng sẽ dẫn ra bậc thang và xuống đại sảnh khổng lồ: ngài ấy nhận thức được nó, vì ngài liếc khe qua xung quanh các bức tường hành lang ước lượng, đo lường. Rồi, đột ngột, ngài ấy di chuyển, ấn bản thân mình bẹp vào cánh cổng tò vò nên đà đẩy tới của Domenico khiến anh phơi lưng ra cho kẻ thù. Domenico dường như không thể quay lại kịp lúc, nhưng chẳng hiểu bằng cách nào lưỡi gươm ở đó, gạt cú chém xuống qua một bên; tôi hỗn hển và khó thở. Amerighi tấn công lần nữa, nắm tấm màn óng ánh khi chiến đấu, nhưng giờ họ đã đổi vị trí nên chính Domenico là người lui về đầu cầu thanh rộng. Khi Amerighi phóng mình tới trước, ngài ấy náo động. Hai thanh trường kiếm khóa lại, và trong một lúc, cả hai dáng người căng thẳng ưỡn ngực ra đối chọi nhau. Amerighi đang chăm chăm nhìn vào đôi mắt Domenico gần như thèm khát. Rồi một cơn rung mình của thứ gì đó như sự khiếp sợ chạy dọc hai cơ thể cứng ngắc, và Domenico giật mình ra khỏi sự bất động. Ngay lập tức, đầu gối Amerighi phô ra một hành động chơi bắn kinh tởm - Domenico lùi lại, vấp chân, và sụp người vào lan can phía sau anh. Hơi thở rút ra khỏi cơ thể, anh hỗn hển khi va mạnh vào rào chắn; rồi thanh gươm đưa ra khỉ tay trong một đường cong xoay tít và cổ tay mảnh dẻ của Công tước tóm lấy và giữ nó. Sức nặng của Amerighi đang ép Domenico vào rào chắn, hình dáng màu trắng cúi xuống không thể chống cự dưới hình dáng đen. Mái đầu rực rỡ tỏa sáng bên trên không trung, sàn nhà trống rỗng đang há miệng chờ phía bên dưới; vậy mà trên gương mặt Domenico không hề có sự sợ hãi, chỉ có cơn giận dữ mãnh liệt ăn mòn. Rồi, với một sự quẩn quại co giật như một con mèo xoay người để đáp xuống đất bằng chân, anh xoay sở để lách ra một phần tự do. Sức mạnh của cánh tay anh ép Amerighi lùi lại, và anh thẳng lưng lên ra khỏi khúc quanh như một cánh cung hi nó được bắn ra. Anh nhắc gươm lên một chút cứ như nó dít chặt vào những ngón tay ướt đầm mồ hôi, và giờ đây hỗn hển thở. Tôi đứng nơi ngưỡng cửa, bị bỏ quên, hai tay siết chặt vô dụng vào nhau tại ngực chiếc áo, e sợ rằng chỉ cần chớp mắt thôi, mình cũng sẽ bỏ lỡ một phần nhỏ. Dù trên danh nghĩa tôi chính là mục đích của cuộc đấu này, tôi thật ra chẳng khác nào một cái cớ - những vết thương phát sinh ra cuộc chiến này sẽ không được chữa lành. Họ chiến đấu không phải vì tôi, mà là vì Isabella. Lúc đầu, tôi không nhìn thấy cái bóng nơi cầu thang, vì những chiến binh che khuất tầm nhìn tôi, và tôi phải nhìn lại lần nữa để chắc chắn; thậm chí cả khi nhận ra dáng điệu thấp thò và phúng phính, gương mặt tròn quay lịch sự của Filippo Marcionni, tôi không ngừng tự hỏi anh ta đang làm gì ở đó. Chỉ khi tôi thấy thứ gì đó sáng lóe lên trong bàn tay ấy, tôi mới nhận ra anh ta có ý làm gì. Amerighi không thấy anh ta. Vẫn còn thời gian. Rồi, khi Marcionni gơ con dao găm lên, tôi hét, "Domenico!" Trong một khắc thời gian như ngưng đọng, tất cả họ đứng đó đóng băng, và gương mặt Domenico khoác lên vẻ chấn động dữ dội, như thể một trong những bức tượng đã lên tiếng. Rồi, trước khi anh có thể nhẹ quay đầu, Marcionni bước tới một bước và anh nhanh chóng nghe được tiếng bước chân. Trong một chuyển động nhanh đến kinh ngạc mà lúc đầu tôi không thể thấy anh đã làm gì, phía sau mình, đơn giản là hướng thanh kiếm về sau trong một cú đâm chết người mà không bận tâm quay lại. Chính sức mạnh của lưỡi gươm, chứ không phải tiếng hét, khiến anh khựng lại. Anh giật thanh gươm ra một cách mất

kiến nhẫn, đưa nó thẳng vào Amerighi, và khi anh làm thế, anh cúi xuống để nắm lấy sợi dây thắt lưng của cơ thể người hầu đã chết. Rồi, không hề dừng lại - gần như không cần một nỗ lực nào - anh thẳng người, nâng cơ thể ấy lên với anh, và đẩy cơ thể ấy rơi ra khỏi lan can xuống nền nhà bên dưới với một tiếng ầm như tiếng xác một con thú rơi trên bàn mổ. Chỉ khi anh quay lại nhìn chòng chọc Amerighi với cơn điên tiết phản chiếu trên gương mặt, tôi mới thấy vết đỏ tươi loàn trên bả vai phải anh. Lưỡi gươm của tên người hầu hẳn phải chém trúng. Tôi bấu chặt tấm màn trong đau đớn cực độ, những móng tay làm thứ vật liệu vô giá rách bươm. Nhưng Domenico không để tâm đến vết thương, xem đó chẳng khác nào vết đốt của một loài sâu bọ; nó chỉ càng làm anh điên lên. Mất rục rữa, môi tái đi, anh lao vào Amerighi với cơn tàn ác nhiều đến mức người đàn ông lớn tuổi hơn phải lui về đầu cầu thang và xuống các bậc cấp. Bước từng bước một, họ chiến đấu, thanh âm leng keng của tiếng kiếm va vào nhau vọng lại vút lên cao rồi lại trầm xuống, uốn quanh cầu thang gác.

Tôi rời khỏi bức tường và phóng tới trước nơi thành cầu thang để nhìn theo họ. Họ đã xuống bên dưới, ở trên sàn nhà, và giờ Amerighi đang lả đi. Ngài ấy đánh kiếm quá cẩn trọng chứ không giống như Domenico, liều mạng nửa gần như điên cuồng, và vận tốc cùng cơn hung tợn đã lên vào tay anh. Gương mặt Amerighi tái mét, môi há ta khi ngài ấy cố gắng để thở, sự bình tĩnh đã không còn. Ngài ấy đang lùi lại ngày càng nhanh, và giờ không còn tính toán nơi nào có thể rút về nữa. Thanh gươm của Domenico xoay tròn dồn ngài ấy đến một trong những cột trụ chống đỡ cho trần nhà chạm khắc: nó hát lên trong đôi tai ngài ấy, nung chảy lòng dũng cảm, làm ngài ấy mất kẹt nơi cây cột như một con gà bị xiên qua.

Tôi có thể thấy hình dáng trong trang phục màu đen ấy như chim đại bàng sải cánh, bàn tay không cầm kiếm bấu vào tảng đá, cánh tay phải chuyển động mạnh mẽ, dữ dội hơn; và rồi khi thanh gươm của Domenico giắt thanh gươm ra khỏi tay ngài ấy, mái đầu sẫm màu quay lại để quan sát thanh gươm của mình rơi xuống.

Domenico giắt lùi để đâm một cú kết thúc, và tôi đợi, mạnh chạy nhanh như thể tôi đang lên cơn sốt, vì anh sẽ dứt điểm. Anh đứng bất động cứ như cả một thế kỷ, và không có âm thanh nào nơi cả đại sảnh rộng lớn, mệnh mông này. Chỉ cần một cú đâm sẽ kết thúc mạng sống của Amerighi, vậy mà Domenico không di chuyển. Anh đang dăm dăm nhìn dán chặt vào Công tước; tôi không thể đọc được gương mặt nửa quay đi của anh, nhưng vẻ căng thẳng ở lưng anh khiến da đầu tôi như bị kim châm.

Rồi chậm rãi, như thể có một sức nặng vĩ đại đã lôi kéo, cánh tay cầm gươm của anh buông thông xuống. Không cả nhận thức mình đang di chuyển, tôi nhận ra mình đang chạy xuống những bậc thang về phía anh. Tôi không thể tin rằng anh sẽ nhân từ với kẻ tử - thứ gì đó đã xảy ra tôi không thể thấy...

Anh không quay lại khi tôi đến cạnh anh. Anh vẫn đang dăm dăm nhìn vào Amerighi, và trên vẻ mặt anh là sự tò mò; sóc cùng kinh tởm trộn lẫn cùng thứ gì đó như kinh hãi mê tín. Rồi tôi nhìn theo cái nhìn chăm chăm dán chặt của anh và hiểu tại sao.

Gương mặt Amerighi đã xóa sạch cơn liều lĩnh điên cuồng; ngài ấy trở nên bình tĩnh, lặng lẽ, vuốt phẳng bộ quần áo nhếch nhác cho nó ngay lại, không hề chú ý tới cả hai chúng tôi. Ngài ấy cứ như là đang ở một mình, những ngón tay nơi cổ áo bị xé, đang chăm chú một cách không tập trung vào ai đó hay thứ gì đó mà không ai có thể trông thấy. Domenico khàn giọng thì thào, “Người họ hàng?” và đôi mắt đen ngược lên nhìn vào anh mà không tỏ dấu hiệu nào là nhận ra.

Rồi, nửa như băng quơ, Amerighi lờ đờ bước tới vài bước, nhìn xung quanh như thể ngài ấy không biết mình đang ở đâu. Nghe theo sự thôi thúc, tôi không hiểu gì, đặt tay mình chạm vào cánh tay ngài ấy khi ngài ấy đến ngang bằng tôi. Rồi ngài ấy dừng lại, và không thể nào hiểu được, đôi mắt ấy dừng lại nơi bàn tay tôi, nơi đặt trên tay áo màu đen của ngài ấy; và rồi ngài ấy chụp lấy tay tôi giữa những ngón tay lạnh ngắt, nghiền cứu nó đầy chú tâm cứ như một đứa trẻ. Hoảng sợ, nhưng mũi lòng một cách kỳ lạ, tôi đứng bất động. Ngài ấy chạm vào chiếc nhẫn trên ngón tay tôi và tò mò xoay nó lại; rồi, chậm chạp, trên gương mặt trống rỗng, một nụ cười rục rờ nở ra.

“Em vẫn còn giữ nó.” Giọng ngài ấy dịu dàng lắm, và niềm vui rộn ràng trong lời nói. “Em gái yêu quý, anh biết sự thật là em không trao chiếc nhẫn của anh đi đâu. Em nói dối khi viết rằng em đã tặng nó cho tên nhân tình của em, phải không?”

Tôi khô khốc thì thầm, “Phải, anh Niccolo.” và đôi tay ngài ấy siết chặt lấy tay tôi.

Tôi có thể cảm giác Domenico nhìn tôi, nhưng tôi không thể làm ảo mộng của Amerighi vỡ đi, trong suy

nghĩ của ngài ấy, tôi là em gái ngài, trở về một cách diệu kỳ từ chỗ chết, và tôi thật không thể nào phá vỡ sự dịu dàng đầy vui sướng đó.

Ngài ấy có thể điên, nhưng tôi không hề sợ hãi - với ngài ấy, cứ như những sự kiện của đêm nay đã chưa từng xảy ra. Ngài dứt mặt khỏi chiếc nhẫn ngọc trai và nhìn vào gương mặt tôi với vẻ lo âu khắc khoải của một đứa trẻ. “Bây giờ em ở lại đây phải không Isabell? Tên Cabira to béo đó sẽ không đến mang em trở lại nơi đó phải không?” Tôi gật đầu. “Công tước Carlo đã chết. Ngài ấy đã chết hai tháng trước.”

“Anh nhớ rồi.” Ngài ấy nghiêm trang gật đầu. “Anh nhận được tin nhắn từ della Quercia - em đúng đấy, đừng tin hần, em gái; Hần tự bán mình cho anh - và anh nghĩ rồi em sẽ trở về với anh, ngay khi em tự do. Nhưng anh quên mất,” ngài ấy tự sửa lại, quan sát gương mặt tôi, “em cũng đã chết, và em không thể đến. Là lý do đó, đúng không, chứ không phải bởi vì em yêu tên con trai của Cabira nhiều đến mức em không đành rời khỏi hần?”

“Vâng, là lý do đó.”

“Em gái yêu quý nhất của anh.” Ngài ấy hôn tay tôi. “Anh biết em sẽ giữ lời thề của mình, không bao giờ yêu một thằng đàn ông khác như anh yêu em. Và anh cũng gi lời thề anh đã thề với em, nên giờ đây Chúa thưởng cho lòng chung thủy của chúng ta bằng cách để chúng ta cùng sống bên nhau trong những ngày còn lại.”

“Người đang tự lừa dối mình.” Giọng Domenico phá vỡ tình trạng mê mụ. “Chúa có thể chịu đựng việc này, nhưng ta thì không.”

Amerighi ngơ ngác nhìn lên. “Tại sao, người này là ai?” “Là...” Tôi cảm giác phát ốm với cơn sợ hãi mới mẻ khi nhìn đắm đắm vào đôi mắt đen. “Là người mang em đến từ Cabira.”

“Tại sao hần lại ra lệnh cho em?”

“Ta không được sao?” Lời thì thầm nhấm thặng đến tôi, và tôi cảm giác màu sắc cháy bùng trên hai gò má.

“Em gái?” Giọng khản khăng của Amerighi gần như cầu xin. “Có phải thậm chí cả bây giờ Cabria cũng miễn cưỡng để em đi với anh, nên hần gửi chàng trai này theo em?”

“Không...” “Phải.” Một giọng gay gắt ngắt lời. “Cabira miễn cưỡng để cô ấy đi.”

“Em sẽ ở lại với anh, Niccolo.” Tôi quay lưng lại với Domenico khi nói, ngược lên nhìn vào gương mặt căng thẳng đầy tội nghiệp của người đàn ông giữ lấy tay tôi. Giận dữ bùng lên trong tôi rằng, ngay cả bây giờ, Domenico cũng có thể tàn nhẫn một cách trẻ con đến vậy, và trong khoảnh khắc đó, tôi có ý làm như những gì mình nói. Amerighi nâng mắt lên, và hai tay ngài ấy siết lấy tay tôi nắn nỉ. “Thật sao, Isabella? Em sẽ thề chứ?” Tôi chuẩn bị hứa với ngài ấy thì một tiếng ồn ở nơi xa cuối đại sảnh khiến tôi quay lại, thấy một người đàn ông trang bị vũ khí đang chớp mắt nơi ngưỡng cửa. Những người khác với đèn lồng phía sau anh ta, thận trọng nhòm ngó quanh đại sảnh. Domenico ngay lập tức quay lại, nhưng sự chú ý của Amerighi chưa bao giờ dao động. Người chỉ huy, một người đàn ông thấp, ngăm đen, thất thanh gọi lớn. “Đức ngài Công tước!”

Không có tiếng trả lời, không cả sự thoáng qua nào là Amerighi đã nghe. Sự im lặng bất giác trở nên kinh khiếp, và giọng Domenico cắt qua nói như một con dao. “Người là ai và là cái gì?” Người đàn ông quay lại, ngờ vực nhìn anh. “Tôi là đội trưởng trong quân đội của Công tước. Những tên lính hoàng cung gửi chúng tôi đến đây khi họ nghe những âm thanh chiến đấu - bọn chúng là những kẻ nhất gan.” Sự khinh rẻ không nén được nhuộm lấy giọng anh ta. “Chuyện gì xảy ra ở đây?”

Tôi thấy Domenico căng thẳng, rồi anh nhẹ nâng đầu, ngạo mạn. “Chủ nhân của người và ta đã có một cuộc thử nghiệm... thân tình về sức mạnh của chúng ta.” Anh nói đều đều, quan sát gã đàn ông. “Ta cần sự phục vụ của người và người của người, và giữa chúng ta có một trò cá cược để chứng minh cho ngài ấy rằng ta biết một ít về chiến đấu.” Gã đàn ông chậm rãi gật đầu, chằm chằm nhìn một cách bình thản vào dấu vết đỏ tươi trên vai Domenico. “Và ngài nói với ta rằng ngài chiến thắng cuộc đấu, cuộc... cá cược này?”

“Tạm là thế.” Domenico lơ đãng đồng ý. “Và người chết kia?” “Hần cố giúp chủ nhân của hần... Hần không nhận ra rằng chúng ta chỉ đang chiến đấu giỡn mà thôi. Chính hần là người khiến ta bị thế này.” Anh chạm vào thương bằng đầu móng tay một cách hồ hững. “Trong lúc tấn công ta, hần trượt xuống cầu thang và

tự đâm vào con dao găm của chính mình.” Gã đàn ông nhướn mày mỉa mai, và tiếng hơi thở của anh ta rít lên giữa hai hàm răng. “Và rồi?”

“Còn gì nữa? Chủ nhân của người, là một người đáng kính trọng, nhượng lại cho ta uốn nắn trò gian trá của tên người hầu - đó là lý do tại sao ta nói ta tạm thắng. Hỡi Công tước của người xem có phải thế không?” Trong đôi mắt đen là tia sáng hiểm độc. Người đàn ông ngăm đem nhìn chòng chọc Amerighi và nói không cảm xúc. “Ngài biết là nói chuyện với ngài ấy là vô ích mà. Ngài ấy đã rơi vào cơn mê man giống vậy trước kia, và phải mất tới nhiều tuần hay nhiều tháng trước khi chúng tôi thấy ngài ấy nhận thức được lần nữa.”

“Ngài ấy thường vậy sao?” “Thường xuyên hơn bao giờ hết - đó là lý do tại sao ngài ấy được mang tới đây để ngụ ngoài thủ đô, vì chính lợi ích của ngài ấy và đất nước. Ngài ấy vô hại, nhưng trong những cơn mê sáng kiểu này, ngài như một đứa trẻ.” Anh ta vỗ vỗ trán. “Và chúng tôi phải đợi chúng qua đi, như những dấu vết băng qua mặt trời. Thứ gì bắt đầu chuyện này vậy?” Domenico cười khó chịu. “Cơn hăng hái của cuộc chiến đấu; ta có thể nói thế.” Người đàn ông gật đầu lần nữa. “Đúng vậy. Và tôi phải gọi chủ nhân mới của tôi là gì, khi người chủ nhân cũ không thể đưa ra mệnh lệnh?” Một hơi thở, như tiếng thở dài, thoát ra khỏi Domenico. Rồi anh nói. “Ta là Công tước xứ Cabria. Người và người của người sẽ sẵn sàng để lên đường với ta tới nay, băng qua những dãy núi đến Fidenza; quân đội Tây Ban Nha đã chiếm thành phố của ta, và với sự giúp đỡ của người, ta sẽ đoạt nó lại.”

“Quân Tây Ban Nha!” Người đàn ông cười nhún nhử. “Chà, đây không phải lần đầu tiên tôi phải chiến đấu với những tên đồng hương. //countrymen. Còn con đàn bà đó thì sao?” Câu hỏi làm tôi nhảy dựng lên: tôi nghĩ ngài ấy không chú ý đến mình. “Đó không phải chuyện của người. Đi và cảnh báo với người của người đi, và mang xác chết thối nát đó cùng - chủ nhân của người - ra khỏi đây.”

Domenico thô bạo quay lưng đi, và người đội trưởng ra hiệu với người của mình mang cơ thể Marcionni đi. Chính anh ta băng qua và đặt tay mình lên vai Amerighi. “Đức ngài Công tước của tôi, ngài phải đi với tôi. Chuyện này khẩn cấp lắm.” Lần đầu tiên, đôi mắt nâu lục nhạt rời khỏi gương mặt tôi, và Amerighi hờn dỗi quay lại. “Chuyện gì có thể gấp gáp đến mức cắt ngang cuộc thảo luận riêng tư với em gái ta? Hãy học để biết khi nào thì nên đi, sirrah.”

“Tôi xin ngài thứ lỗi, Đức ngài Công tước.” Người đàn ông cúi đầu khúm núm, nhưng tôi thấy cái nhìn đo lường trong đôi mắt khi anh ta liếc tôi. “Nhưng đây là một trong những vấn đề vô cùng quan trọng, và nếu ngài đến...”

“Chàng trai trẻ này trở nên khó chịu, Isabella.” Amerighi trao cho tôi một nụ cười nhún nhử và hoàn toàn quyền rũ. “Dường như anh phải đi với gã ta - em sẽ ở lại đây đến khi anh trở lại chứ?” Tôi tin tưởng bản thân có thể nói vì cổ họng đang nghẹn lại. Ngài ấy bỏ tay tôi ra, và khi quay lại để đi khỏi với người đội trưởng đặt tay lên vai, ngài ấy nghiêm khắc nói với Domenico, “Hãy bảo vệ quý cô của người cho tốt, chàng trai.” Rồi rời đi, hình dáng trong phục trang đen ấy nhanh chóng bị bóng đêm nuốt chửng. Người đội trưởng nấn ná một lúc nơi ngưỡng cửa, nhìn lại. “Thật tốt được chiến đấu lần nữa.” Anh ta bình luận với đại sảnh rộng lớn. “Chúng tôi đã trở nên mòn mỏi như những bà bảo mẫu điên dại.”

Rồi cánh cửa đóng lại phía sau, và những bước chân chết dần đi qua khoảnh sân. Khi âm thanh mờ dần, bàn tay phải của Domenico trườn lên để nắm lấy bên vai bị thương, và tôi lần đầu tiên thấy gương mặt tái xám của anh đã trở nên mỗi mảy. Nhưng giọng anh cụt ngắn ngay cả khi lên tiếng, anh đang đứng với mái đầu rục rỏ cúi xuống. “Đi và mặc lại trang phục nàng đã đến đây, Felicia. Ta sẽ gửi người đến nói cho người của ta rằng chúng ta sẽ rời đi trong một giờ.” Không cả chờ đợi câu trả lời, anh quay lại hướng đến bậc cầu thang và bắt đầu leo lên.

Tôi dõi theo anh, không thể nào tin được - có thể nào tấn tẩm kịch của một con người bị phá hoại chẳng là gì cả trong tâm trí anh khi so sánh với lợi ích chính trị, mà đó chỉ là một sự may mắn mở ra để anh có được những gì anh cần? Thất vọng với cơn giận dữ, tôi nói. “Không, thưa Đức ngài.” Anh nhìn xung quanh, rồi, sắc bén, nhắm mắt lại.

“Sao lại thế?”

“Em sẽ không đi với ngài.” Tôi kiên quyết nói, chờ đợi cơn giận dữ của anh. Nhưng nó không tới. “Tại sao nàng không đi với ta?” Tôi không nhìn anh khi anh nói. Tôi chỉ nghe giọng anh đều đều, thờ ơ. “Vì em

không còn là người của ngài để ngài ra lệnh nữa - em để tâm đến lời thề chấp của ngài nếu ngài không để tâm. Em sẽ ở lại đây với Công tước xứ Ferrenza.”

“Không.”

Chỉ một từ duy nhất khiến máu tôi lạnh băng, nhưng tôi không còn thận trọng. “Tại sao ngài lại quay tâm em đi đây hay ở lại? Ngài chỉ muốn em để xoa dịu lòng kiêu hãnh quý giá của ngài! Em sẽ không bị chuyên chở qua những ngọn núi để làm hài lòng thêm vài đêm nữa đâu, sau cùng ngài chỉ cần nhìn chăm chăm vào chiến thắng của ngài là đủ rồi!” Tôi ngược lên để nhìn anh đứng đó bất động, đăm đăm nhìn xuống tôi, và quay đi lần nữa. Tôi phải quên đi tình yêu của tôi dành cho anh, tôi mạnh mẽ tự nói với chính mình, và cố cứu lấy cuộc đời tôi khỏi sự hủy hoại này. “Công tước Niccolo có được em một cách công bằng, và em sẽ không lừa gạt ngài ấy bây giờ chỉ vì ngài ấy bị mất trí. Em sẽ ở lại và chăm sóc cho ngài ấy - bây giờ ngài ấy cần em hơn bao giờ hết.”

Anh nói, nghe run rẩy. “Nàng không quan tâm sao khi hấn mang nàng lên giường, hấn tin rằng hấn loạn luân với người em gái gầy gơ xương của hấn?” Tôi làm ngơ anh; rồi cứ như vô thức những lời nói của tôi bật ra, đánh vào sự mù quáng của anh, một cách vô ích. “Ngài đã đạt đủ giá trị với ba mươi nén bạc của mình rồi mà, đúng không?” Anh không trả lời, và tôi cảm giác nước mắt đang x cổ họng, phản bội tôi. Để ngăn không cho chúng chảy ra, tôi tiếp tục. “Em sẽ đi tìm chủ nhân mới của em, và em sẽ chăm sóc ngài ấy để đổi lại quân đội mà ngài đã đánh cắp. Và ngài ấy yêu việc ngài ấy tin tưởng em là ai - cũng chẳng là gì cả.” Và khi tôi quay đi, rời khỏi anh, bước băng qua đại sảnh đến cánh cửa vĩ đại, cảm giác trái tim mình đang bị nát vụn khỏi cơ thể với từng bước chân.

12. Chương 12

“Ta cấm nàng đi.” Từ ngữ thấp, không thần sắc. Tôi trả lời mà không nhìn lại.

“Em không phải người của ngài để ngài có thể ngăn cấm. Hãy xoa dịu lòng kiêu hãnh của ngài bằng đất đai ngài chiếm được!”

Tôi đã gần tới cửa. Tôi đang nghĩ: ngoài kia trời sẽ lạnh, nhưng có lẽ khi tôi tìm ra họ đã mang Công tước đến nơi nào, tôi có thể mượn một chiếc áo khoác để khoác vào.

Rồi, khi những ngón tay tôi chạm đến chốt cửa, tôi nghe giọng Domenico. “Felicia!”

Nỗi đau đớn thuần khiết trong chất giọng ấy ngăn tôi lại. Nước mắt đang đe dọa tràn ra khỏi mắt nên tôi phải cúi đầu, chiến đấu để kiểm soát bản thân, và tôi không nghe tiếng anh tới gần.

Tay anh chạm vào vai tôi, rồi buông xuống lần nữa khi tôi rùng mình. “Thế này có giống như kiêu hãnh không?” Giọng anh run rẩy. “Hay ta phải quỳ mọp xuống.”

Anh đang khụy gối trước chân tôi, và tôi quan sát anh nâng viền áo dài tôi lên môi, hôn lấy nó. Tôi phát ra âm thanh trong cổ họng, nhưng không thể lên tiếng.

“Nàng không thể đi.” Anh nói bằng lời thì thầm, không cả ngẩng đầu lên. “Ta yêu nàng. Ta đã luôn yêu nàng - ta mua nàng từ gã anh trai đề tiện của nàng vì bởi ta không thể sống thiếu nàng.”

Khi tôi chăm chăm nhìn xuống mái đầu rực rỡ của anh cúi xuống, cơn chấn động run lắc toàn thân tôi. Chuyện này không thể xảy ra, tôi nghĩ; đó là một lời nói dối, một trò lừa để lừa lọc tôi khi đe dọa trừng phạt của anh thất bại. Nhưng trong giọng nói tả tơi, run rẩy của anh là sự ngưng ngừng, và trong tuyệt vọng, những ngón tay trắng giữ chặt váy tôi.

“Ta nghĩ rồi nàng sẽ yêu ta - phụ nữ luôn luôn yêu ta. Ta nghĩ nếu giữ nàng bên ta đủ lâu, cuối cùng nàng sẽ ngừng không chống lại ta nữa. Nhưng nàng không phải thế.” Giọng điệu anh khiến tôi kinh ngạc. “Chỉ một hay hai lần ta nghĩ nàng yêu ta - nhưng rồi nàng lại lạnh lùng với ta như thường lệ, cứ như nàng căm

ghét chính bản thân mình, và căm ghét ta vì khiến nàng thấp kém. Nhưng nàng là một nữ thần trong vòng tay ta, ta không thể kháng cự lại nàng.”

Lạnh lùng với anh, tôi choáng váng nghĩ, khi tôi phải đấu tranh để không khuy gối trước anh như anh đang làm hiện giờ trước tôi, không van xin những mẫu vụn nhỏ của tình yêu anh? Rõ ràng tình yêu của tôi phải nằm trong mắt tôi đến cả hàng trăm lần để anh có thể đọc được?

Nhưng nó không thể, vì giờ đây anh thấp bên cạnh tôi, má anh ấn xuống, gần như vô thức, cứng cáp vào đùi tôi, và tôi cảm giác anh đang run rẩy như anh thường làm mỗi khi tỉnh giấc khỏi ác mộng.

“Ta đã có ý định cưới nàng.” Từ ngữ nghẹn lại và khó khăn. “Ta nghĩ không người phụ nữ nào khinh thường việc trở thành nữ Công tước Cabira - và ta biết rằng một khi ta có được lời cam kết của nàng, nàng sẽ không bao giờ phá vỡ nó. Rồi khi nàng đã là của ta mãi mãi, cuối cùng nàng có thể yêu ta, vì ta không còn có thể cho nàng thứ gì khác.”

Về chưa xốt trong giọng nói anh làm tôi tổn thương như phải chịu một nỗi đau thể chất, và hai tay tôi đưa ra cho anh; nhưng anh cự quật như thể anh nghĩ tôi có ý đẩy anh ra khỏi tôi, và lớp lụa của chiếc áo dài tôi bị rách giữa những ngón tat nắm chặt của anh.

“Không.” Tiếng hỗn hển của một đứa trẻ gặp ác mộng. “Vẫn chưa...” Tôi đứng hoàn toàn bất động. “Không nói ra sẽ ngăn nàng bỏ trốn khỏi ta, và ta sáng chế ra đứa con hoang của Savoy để lừa nàng và làm im lặng ông chú chết dẫm. Ông ấy sẽ không để một người bình dân nào trên ngai vàng của Cabira, ông ta sẽ biến nhà thờ của mình thành một nhà chứa trước khi trở nên quá già để chơi gái!” Giọng anh run lên. “Nên ta gửi những người đưa tin đi, vờ là tìm kiếm cha nàng và công bố trong hội đồng rằng cha nàng là lão già Savoy. Ta biết lão ta sẽ không nói ngược lại với ta - lão ấy sợ Cabira - và câu chuyện với lão không có hại gì. Những rủi ro mà kẻ chơi gái tranh cãi trong bốn ngày, nhưng cuối cùng ta vẫn nắm được sự ưng thuận từ chúng và ủy thác cho chú ta đến Diurno để chuẩn bị ngay lập tức cho lễ đăng quang của ta và cho cô dâu ta.”

“Em sao?” Tôi thì thầm, nửa là cho chính mình.

Anh gật đầu, vẫn không ngẩng đầu lên. “Những kẻ nô lệ ở Diurno dễ dàng chấp nhận ngay câu chuyện - không ai ngoài Ippolito biết chắc chắn rằng ta không có bằng chứng về thân phận cha mẹ nàng. Ippolito giúp ta giả mạo gia phả của nàng để đưa ra cho hội đồng. Và con điếm Maddalena đó đoán ra sự thật; ả ta đang do thám ta và nghĩ có thể ngăn mục đích của ta lại bằng cách dọa nàng câu chuyện đó về cha ta. Cô ta ghen tị, con điếm đó.”

“Và còn những bức chân dung?” Tôi khẽ hỏi. “Tất cả những gì ngài nói về cô dâu của ngài, người sẽ thế chỗ em?”

“Là để ta thấy vài biểu hiện ghen tuông của nàng. Nhưng nàng không yêu ta đủ nhiều, và ta đã quên nó khi ta thử trò lừa. Tại sao nàng không ghen vì ta?”

Tôi ngừng lại để vuốt tóc anh, cảm giác anh bất động dưới bàn tay tôi; rồi khi anh ngẩng đầu lên để nhìn vào tôi, tôi thấy vẻ mặt anh. Trái tim tôi tưởng như ngừng đập.

“Felicia.” Lời ấy còn nhỏ hơn cả tiếng thì thầm. “Hãy ở lại với ta.”

Tôi cười rung cả người, như nỗi đau dâng tràn lên; trên môi anh thậm chí lời van xin đang trở thành lời ra lệnh. Tôi lưỡng lự hỏi. “Không còn gì nữa sao?”

Trong một khắc, thế giới dường như ngừng lại như cái đêm đã lâu lâu lắm ở quán Eagle. Môi anh mấp máy không thành tiếng; rồi anh nói ra tên tôi bằng một giọng bốp nghẹt đến lạ, vội vàng đứng lên trong một cử động chẳng hề duyên dáng mà tôi chưa thấy anh làm trước kia; rồi chẳng biết bằng cách nào, tôi ở trong vòng tay anh, cười và khóc cùng lúc. “Ta yêu nàng. Ta yêu nàng.” Anh đang thăm thì trên môi tôi, phả những lời ấy vào miệng tôi khi anh hôn lấy tôi, và tôi bám dính lấy anh, không cách nào nói được và gần như không thể suy nghĩ. Khi cuối cùng anh ngẩng đầu lên, đôi mắt anh ảm áp và hẹp lại, lẫn cơ bắp trắng đã biến mất khỏi môi anh.

“Nàng cũng yêu ta.” Về độc đoán trở lại trong giọng anh. “Nói đi.”

Tôi nói, “Em yêu ngài.” và trong thoáng chốc đó, mãi mãi tôi sẽ không thể trở lại như ban đầu.

Anh phát ra một âm thanh rời rạc nhỏ, khum lấy gương mặt tôi giữa hai tay anh, hôn tôi với sự dịu dàng tuyệt đối khiến nhận thức tôi bơi đi.

Cả hai chúng tôi đều run lấy bầy toàn thân khi sau cùng tôi dựa vào vòng tay anh. Tôi vuốt ve anh, yêu anh, trong khi đôi mắt anh đói khát nghiên cứu về mặt tôi. “Sao không bao giờ nàng thừa nhận yêu ta?” Anh gắng hời.

“Em nghĩ ngài sẽ giữ em cũng dễ dàng như với những người khác nếu em nói cho ngài - em cũng có niềm kiêu hãnh. Nhưng nếu em biết ngài yêu em, em sẽ không ràng buộc lời nói của mình như với cơ thể em.”

“Ta nghĩ nàng đã phải đoán ra.” Sự dịu dàng trong nụ cười chạm đến đôi môi tàn nhẫn của anh. “Nàng không đoán ra sao? Từng tên gián điệp tại lâu đài đã rỉ rả tin đó trước khi ta làm phần còn lại lớn hơn câm lặng và chặn đứng phần ít hơn - ông chú già xồm của ta biết ta yêu nàng ngay ngày đầu tiên, và đó là lý do tại sao ông ta cố gắng khuyến khích nàng đi. Hay nàng nghĩ rằng ta luôn rời khỏi những buổi yến tiệc của cha ta để tìm một gương mặt ta đã thấy ở Via Croce?”

“Em không biết ngài có những cô tình nhân của ngài bằng nào.” Tôi vặn lại.

“Dễ dàng hơn nhiều” - tay anh khum lấy cằm tôi - “so với có được vợ ta.”

Hết hơi và nửa gần như bị chìm chết trong nụ hôn anh, tôi nỗ lực lần cuối để khôi phục lại sự tỉnh táo của mình. “Vai chàng, Domenico, vai chàng.” Đôi mắt đen lấp lờ xuống tôi.

“Có phải nàng sẽ chỉ gọi tên ta khi ta bị thương. Ta sẽ chịu những thứ đáng bực mình nhỏ nhất này đến bốn mươi lần để nghe nàng gọi tên ta.”

Tôi gần như đáp lại một tiếng cười trả lời khi cánh cửa kế bên chúng tôi mở ra lần nữa, và người đội trưởng lính gác đang đứng đó, vẻ hiểu biết trên gương mặt. “Đức ngài Công tước, Công tước xứ Ferrenza giờ đây đã được an toàn.” Đôi mắt anh ta ngừng lại một cách mỉa mai trên cánh tay giữ tôi đến thâm tím dựa vững chắc vào Domenico. “Giờ ngài sẽ ra lệnh gì?”

Domenico nói lỏng, và anh sắc bén nói. “Tất cả người của người đã sẵn sàng rồi chứ?”

“Họ hiện đang tập trung. Họ sẽ sẵn sàng trong nửa giờ nữa.”

“Vậy triệu người của ta lại, và nói cho họ biết chúng ta sẽ đi trong nửa giờ tới. Gọi ta khi việc đó đã làm xong.” Người đàn ông mau lẹ gật đầu và đi khỏi.

Khi cửa đóng, Domenico cúi xuống nhìn tôi và nói. “Không có thời gian để lãng phí đâu, Felicia. Đi nào.” Môi anh nhẹ chạm môi tôi. “Chúng ta sẽ xua đuổi Gratiana và người của mẹ ấy ra khỏi thành phố của ta.”

Tôi biết bản thân mình sẽ bị bỏ quên khi anh quay đi. Giờ đây ý nghĩ về việc báo thù người mẹ kế đáng căm ghét sẽ làm anh cháy lên với hứng thú trong thâm tâm; nhưng ngay khi tôi chăm chăm buồn bã sau anh, anh khựng lại, quay về phía tôi, giơ ra bàn tay lạnh lạnh. “Đi nào.” Anh khê khàng lặp lại, và tôi đi tới, đặt tay mình vào tay anh.

Những tiếng móng ngựa khuấy tung trên đất vang lên khi tôi thúc nó xuống con đường dốc và ra khỏi bóng tòa tháp quan sát. Đã là buổi trưa muộn, và cái nóng dữ dội của mặt trời đang giảm dần, nhưng chiếc áo ngoài và quần ống túm của tôi ướt đầm mồ hôi cùng bụi bẩn sau nhiều giờ dài chờ đợi.

Bầy ngựa đã không còn bơ phờ, uể oải kể từ khi tiếng ồn trong thành phố giảm dần thành im lặng. Lúc đầu chúng trở nên bất kham, bồn chồn, nhưng nhanh chóng bình tĩnh và trở nên thờ ơ gặm cỏ. Vài giờ trước rặng đông, khi người của Amerighi cưỡi ngựa xuống những con dốc nhỏ hướng về phía Fidena và để chúng tôi lại phía sau, Baldassare Lucello và tôi đã nói chuyện cùng nhau hoặc cùng im lặng, không ngủ mà phi nước kiệu hoặc là ngồi bất động, cố không hướng suy nghĩ của cả hai và của mỗi người vào việc thứ gì đang xảy ra bên dưới.

Domenico đã ra lệnh cho Baldassare chỉ huy sáu tên lính đánh thuê buồn chán và cấu kính bảo vệ tôi khi rõ ràng là Santi không có ý định ở lại nơi an toàn phía sau khi gã có thể chiến đấu. Ngồi trên yên ngựa với tôi khi có thể ngồi thoải mái hơn với những hành lý quý giá, Baldassare hoàn thành nhiệm vụ với sự thận

trọng và tế nhị. Anh ấy đã trò chuyện như người ba hoa khi tôi yêu cầu anh ấy nói, im lặng khi nhận ra tôi không còn lắng nghe nữa, và giờ đây, một lần nữa, khi thấy nỗi sợ rõ rệt trên mặt tôi, anh ấy làm hết khả năng để làm dịu nó đi.

“Quân Tây Ban Nha không thể nào ngờ được cuộc phản công đâu.” Anh ấy quả quyết với tôi khi tiếng vó ngựa lọc cọc giảm dần trong bóng tối. “Chúng ta băng qua vùng đất của đức giáo hoàng nhanh đến mức chúng ta sẽ vượt qua sự tính toán của chúng. Cô sẽ thấy thôi, Đức ngài sẽ làm lực lượng của nữ Công tước ngạc nhiên.”

“Quá nhanh!” Tôi giật mình nhìn anh ấy không tin được. “Phải mất hơn năm ngày để đi từ đây đến Ferrenza, ngay cả có sự giúp đỡ từ giấy thông hành của Công tước Niccolo!”

“Đúng vậy, nhưng chúng ta có thể nhanh hơn khi bắt đầu lên đường sớm, không mang theo vũ khí hay những hàng tiếp tế nào - pháo binh và những xe ngựa thồ hàng sẽ chậm chạp theo sau chúng ta, và vận tốc chúng ta đi n thậm chí còn nhanh hơn cả những đội quân thông thường vẫn đi. Chúng ta có thể đi nhanh hơn, nhưng như thế có nghĩa là vào trận chiến mà không có súng, cũng như sẽ mệt mỏi và binh lính sẽ đói khác. Và về phần cô, madam, cuộc hành trình của chúng ta bây giờ đã tốt hơn cuộc hành trình đầu tiên rất nhiều.”

Tôi miễn cưỡng gật đầu, nhưng không hoàn toàn bị thuyết phục. “Nhưng dù vậy ngài ấy - chúng ta vẫn có thể thất bại. Fidenza là một pháo đài vững chắc...”

“Đúng vậy, nhưng nữ Công tước là một tướng lĩnh chẳng ra gì. Bà ấy để cho những cảm xúc mạnh mẽ của mình làm chủ.” Baldassare mỉm cười hồi tưởng lại. “Khi bà ấy lẻ ra nên giữ quân của mình ở lại thành phố, bà ta lại gửi họ ra ngoài sức sạo nơi miền quê để tìm kiếm Đức ngài. Bà ta không đặt quân tại tòa tháp quan sát cũ, vì bà không nghĩ nơi đó quan trọng. Ta thề với cô, madam, Ngài Sandro mới chính là bộ não lèo lái trong quân đội của nữ Công tước. Giờ ngài ấy đã chết, bà ta sẽ mau chóng thất bại thôi.”

Tôi không tin anh ấy nhưng gượng cười và để chuyện đó qua đi.

Chỉ khi nhiều giờ trôi qua và tôi có thể thấy sự rối loạn bên ngoài những cánh cổng thành phố, nghe được tiếng nổ đi đoàn của súng đại bác và tiếng người gào thét sinh ra trong không khí rền rĩ, những nỗi sợ hãi của tôi mới bị chôn vùi lần nữa.

Phần tệ nhất của sự buồn tẻ này là chờ đợi. Không thể nào nói được chuyện gì đang xảy ra ở khoảng cách xa đến thế, và những người lính tấn công không có hành động gì khác ngoài chuyện động không thể nhận ra của việc chống lại những bức tường xám xịt hoang vắng; âm thanh trận chiến là những âm thanh chói tai hoàn toàn vô nghĩa được nhấn mạnh bởi tiếng gầm rú và súng ống bắn đinh tai.

Sau một lúc, tôi quay lưng lại khỏi thành phố, quá kinh hãi để thử xác định chuyện gì đang xảy ra. Cứ như thế, thời gian trôi qua, tôi nghĩ: giờ đây mình có thể cưỡi ngựa xuống thành phố và sẽ không ai chú ý đến thêm một cậu bé nữa đã tham gia vào cuộc chiến. Vậy nhưng ký ức về hình ảnh gương mặt kiên quyết của Domenico khi anh giữ lấy tôi suốt cái đêm trước khi chúng tôi tới Fidenza, việc làm tình đầy sôi nổi và những lời thì thầm đứt quãng, đã ngăn tôi lại.

Tôi đã hứa với anh, trong thâm tâm chú không phải bằng lời, rằng tôi sẽ đợi, và tôi biết nếu tôi phá vỡ lời hứa, tôi sẽ không bao giờ có thể khôi phục lại nó. Tôi đã van xin anh chỉ huy cuộc chiến đấu từ nơi nào đó an toàn, và khi anh từ chối, tôi đã nghĩ mình sẽ cùng đi với anh ra trận. Giờ đây, khi biết rằng anh yêu tôi, tôi không thể chịu được việc để anh ra khỏi tầm mắt. Không phải là vì tôi nghĩ anh có thể bị thương khi anh khăng khăng ra trận. Mà bởi vì anh đã nhấn mạnh, bốc cháy với ham muốn báo thù, và dường như không lắng nghe lời cầu xin của tôi mong muốn được theo sau anh.

Rồi, khi tôi quay đi khỏi anh để che giấu những giọt nước mắt vô vọng của mình, anh nắm chặt tay tôi và kéo tôi lại đối diện với anh. “Ta sẽ không đặt cược mạng sống của nàng cho sự may rủi, Fidenza. Với ta, nàng rất quý giá.”

“Và mạng sống của chàng là vô nghĩa đối với em?” Tôi hỏi gặng một cách đứt quãng. “Domenico, dù sống hay chết, hãy để em chia sẻ với chàng!”

Mái đầu rực rỡ di chuyển cự tuyệt. “Nếu ta không thể chắc chắn sẽ thắng đến thế, nàng sẽ ở bên cạnh ta;

nhưng người của Gratiana sẽ không phòng bị. Chết bên cạnh nàng” - anh chạm vào gò má ướt đầm của tôi - “sẽ là một điều tuyệt vời, nhưng nếu nàng bị giết và ta còn sống...” - giọng anh khàn đi kỳ lạ - “ta lẽ ra cũng nên đi cùng nàng mới phải.”

Tôi vòng tay qua và giữ lấy anh, và anh đã xem đó như lời ưng thuận của tôi. Nên anh để tôi lại, giữa một nhóm lính nhỏ đầy bất bình nơi chân ngọn tháp cũ, và cưỡi ngựa đi khi trời tờ mờ sáng.

Tất cả những gì tôi đạt được là anh hứa sẽ cho tôi biết tình hình của anh thế nào, và tôi nghi ngờ rằng anh cũng đã quên. Nhưng anh đã gửi tin. Một lúc sau khi mặt trời thức giấc, chỉ khi khẩu đại bác của người Ferrenza bắt đầu oanh tạc những cánh cổng thành phố, tôi thấy một người cưỡi ngựa đơn độc thoát ra khỏi vòng vây quân đội đang tấn công và thúc ngựa về phía ngọn tháp.

Đó là một trong những cậu tiểu đồng dân Cabria, tràn trề hứng thú, trút xuống Baldassare chiến thuật tấn công của Công tước. “Họ lên ngựa và tấn công cửa chính, messire, với năm mươi người và một khẩu súng, nhưng Công tước và messire Giovanni lên kế hoạch xông vào tường thành bằng cánh cổng phía tây bắc. Họ nói rằng bức tường phía đó thấp hơn, và cảnh vận chuyển hàng hóa không được phòng thủ tốt như ở bức tường phía nam.”

Baldassare nhún vai, và trong một thoáng, tôi nhìn lướt qua người cận thần người đã khinh rẻ thú nhận sự tồn tại của một vùng đất quá bẩn thỉu nghèo khổ khi một phần tư việc mua bán của thành phố. “Messire Giovanni sẽ biết.” Anh ấy đồng ý. “Có thương vong gì không?”

“Chỉ có bốn hay năm người. Quân của ta đã đến những tường thành trước khi đội cung thủ có thể cảnh báo, và giờ đây...”

“Công tước có an toàn không?” Tôi không thể ngăn lại câu hỏi. Cậu bé giật mình và tự làm dấu thánh gần gần như mê tín.

“An toàn, thưa madam, ngài ấy chỉ huy cuộc tấn công ở thành lũy phía đông bắc.” Với một tiếng nấc nhỏ, tôi quay người khỏi cậu ấy, giữ chặt tay mình ở ngực như thể để kìm lại cơn đau đớn của bản thân. Giờ đây anh không thể bị giết được, tôi tự nói với bản thân. Anh không được để bị giết.

Một người khác gạt đầu ra hiệu cho cậu bé đi lại và bắt đầu hỏi cậu những vấn đề sâu hơn trong khi tôi đứng nhắm mắt, chiến đấu chống lại cơn tuyệt vọng bên trong.

Ánh sáng chạm vào cánh tay khiến tôi mở mắt ra lần nữa.

“Tôi có nói chuyện với một người Ferrenza ngày hôm qua,” Baldassare lặng lẽ nói, “và hắn nói với tôi rằng hắn là nhà vô địch trong trung đoàn với thương và kích. . Tất cả họ đều như thế, tôi tin là vậy; mỗi người là một chuyên gia trong địa phận của chính mình, và họ đã chiến đấu bên nhau một thời gian dài.”

“Vâng.” Tôi nỗ lực lên tiếng. “Công tước Niccolo nói nhiều về việc đó cho tôi nghe vào cái đêm chúng tôi... đêm chúng tôi dùng bữa với ngài ấy. Tôi biết kỹ năng của họ rất giỏi, messire, nhưng tôi không thể ngăn được sự sợ hãi.”

Tôi đã từng dưng cảm hơn, tôi bắt chợt nghĩ, khi chỉ phải lo lắng cho mỗi bản thân mình. Nhưng tình yêu dành cho Domenico khiến tôi đột nhiên trở nên mềm yếu quá mức.

Baldassare gạt đầu. “Tôi đã được ra lệnh đưa cô đến Diurno nếu có chuyện tồi tệ xảy ra.” Anh ấy nói. “Cô sẽ được an toàn với ngài tổng giám mục.”

Một hơi thở hỗn hển kích động hốt hoảng thoát ra khỏi tôi. An toàn với tổng giám mục! Tôi thà là tin tưởng bản thân mình ở trong tay của quân đội Tây Ban Nha còn hơn.

Tôi cười với Baldassare, đang tự hỏi là tại sao anh ấy lại nghĩ tôi lo sợ van toàn của bản thân mình. Nhưng tôi biết rằng Domenico đã dự phòng trước một nơi an toàn; nếu anh thất bại, sẽ không còn khối liên minh nào nữa, không còn nơi an toàn nào dành cho tôi.

Nhưng giờ đây, sau một lúc tưởng chừng như bất tận, một người cưỡi ngựa đến để triệu chúng tôi vào thành phố. Tôi khó có thể tin được thật sự chuyện gì đang xảy ra. Sau sự chờ đợi thấp thỏm đau đớn, với từng âm thanh nơi phía xa kia nghe như tiếng cái chết khóc lên của người tôi yêu, tôi cảm giác như thể đây là địa ngục của riêng mình: sẽ phải bắt hạnh trong mòn mỏi đợi chờ, trong khi mặt trời vẫn ở nơi bầu trời kia,

và cả bản thể tôi, cơ thể lẫn tâm trí, đều nhói đau với cơn khiếp sợ triền miên. Con tim tôi đập dồn dập khi tôi thúc ngựa đi, và tôi rèn luyện cho mình phải kiên nhẫn, cố không khiến cho con ngựa cái cũng căng thẳng.

Baldassare thúc ngựa tới ngang bằng và chạm vào tay tôi. “Đừng sợ, madam. Cô sẽ không được gọi đâu nếu chúng ta thua cuộc - quân Tây Ban Nha không thể nào biết Đức ngài mang cô theo với ngài ấy.”

“Nhưng Công tước...” Tôi cắn môi. “Tôi không quan tâm chúng ta chiến thắng hay bại trận, miễn chừng nào Công tước còn an toàn. Ngài có chắc là không có tin gì từ ngài ấy chứ, messire?”

Anh ấy lắc đầu. “Không có, madam. Đội trưởng Valdares chỉ gửi lời đến nói rằng chúng ta an toàn để vào thành phố.”

Tôi gật đầu và im lặng. Tôi muốn hét lên với anh ấy vì sự anh ấy quá mực bình tĩnh để làm tôi yên tâm, nhưng tôi biết anh ấy cũng che giấu sự sợ hãi của chính mình như tôi.

Giờ đây không có dấu hiệu nào về những hoạt động nơi các bức tường thành phố, ngoại trừ sự vắng vẻ hân hoan thắng lợi của con điều hầu màu bạc trên cánh cửa.

Tôi ngược lên khi chúng tôi tới gần chúng và thấy những bức tường thẳng đứng trải ra cao cao phía trên, dường như lấp đầy cả bầu trời xanh đang nhanh chóng tối lại. Hơi khói đầy dầu lười nhác lướt qua mặt đất, và mặt đất bên dưới móng ngựa cháy xém, tro bụi. Cánh cổng vĩ đại được treo lệch đi, vỡ vụn, méo mó và cánh cổng tò vò bằng đá phía trên lộ ra những vết nứt mới. Thật khó để nói thứ gì đã được tạo ra trong ngày chiến đấu này và thứ gì được tạo ra là kết quả do cuộc vây hãm của Gratiana.

Khi cưỡi ngựa dưới cánh cổng tò vò, tôi kinh ngạc bởi sự im lặng bất thường, và hình ảnh mà mắt tôi gặp phải khi tôi đến gần đã khiến tôi thất vọng lại một cách không chủ tâm. Bên trong những ngôi nhà tụp tụp gần cánh cổng đã bị phá hủy. Thứ đã từng một thời là những tòa nhà bằng đá vững chắc phát đạt giờ đây đứng tan hoang như những chiếc răng gãy, mái nhà rơi xuống, cửa lớn cùng cửa sổ trống hoác lộ ra; những phiến đá nứt vỡ và đem sạm đi vì lửa. Mái ngói tan nát, cửa bị giật ra khỏi bản lề, và khắp nơi là hậu quả tai hại đầy mục nát của nạn trộm cắp.

Tôi hít vào một hơi sâu và vội vã giục ngựa tới trước. Khu chợ không thể nào nhận ra được; giờ đây nó là một vùng không gian rộng lớn, đầy rẫy rác rưởi bị thổi ra, với vài người người đối chác vài loại hàng hóa. Tôi có thể cảm giác ánh mắt họ dõi theo khi tôi băng qua, nhưng nhìn chằm chằm một cách ảm đạm và thờ ơ - họ không tam tâm tôi là ai hay là cái gì, miễn là tôi không gây thêm cho họ bất kỳ tổn hại nào.

Mắt tôi không ngừng tìm kiếm những hình bóng khi lũ ngựa quay xuống dải đất rộng của Via Croce. Tôi có thể thấy những người lính núp mình dưới những mái hiên hay ngưỡng cửa, đó đây là một vài người bị thương, và ở khoảng trống mở ra trước thánh đường, một đồng xác chết khiến tôi ngoảnh mặt quay đi.

Đây là lần đầu tiên tôi trông thấy hậu quả của một cuộc chiến, và những gì tôi nhớ về ngày hôm ấy là sự im lặng nặng nề, mùi rác tanh hôi treo trên những con đường như tấm vải phủ ngoài lớp áo quan tẻ, và đám mây của những con côn trùng không hề biết mệt mỏi.

“Cậu, Marcello!” Một giọng nói từ những bậc thang lơ mờ nơi thánh đường khiến tôi giật mình chồm dấn vào tôi, và khi con ngựa cái dừng lại, một dáng người hiện rõ ra khỏi bóng tối nơi chân của một trong những dãy cột to nặng, rồi bóng người đó sẫm soi tôi, nheo mắt lại ngược bầu trời sớm đang tối đi. Tôi chỉ do dự một lúc.

“Messire Giovanni! Ông vẫn còn sống!” Mái đầu xoắn tít gật gật.

Santi đang đứng hơi cúi đầu xuống, chân cột đang chống đỡ cho kích thước cơ thể đồ sộ của gã, phủ bên ngoài là một chiếc áo khoác nặng nề bất chấp sức nóng của buổi tối. Một vết thâm tím vĩ đại làm một bên má méo đi, gương mặt cùng quần áo gã đóng đầy bụi; khi gã cười toét với tôi, tôi có thể thấy hạt sạn giữa hai hàm răng gã. “Tôi không chết dễ vậy đâu, quý cô, dù quân Tây Ban Nha đã làm hết sức để kết liễu mạng tôi! Chúng cũng đã chiến đấu rất cừ.” Gã thêm vào một cách sáng suốt.

Tôi kéo những suy nghĩ của mình về lại việc trấn áp nỗi sợ để hỏi, “Chúng ta có mất mát nhiều không?” và khiến gã nhăn mặt. “Tám người, có lẽ mười. Vẫn chưa đếm xong. Và tôi cũng mất một người hầu rất có ích.”

“Là ai...” Giọng tôi ngập ngừng. Để trả lời, gã mở chiếc áo khoác quần quanh cánh tay trái, và tôi nín thở khi thấy phía dưới lớp áo khoác đó là gì.

Santi gật đầu, quan sát gương mặt tôi. “Nó có thể tệ hơn nhiều, quý cô, nếu tôi bị thương tay phải! Nhưng tôi sẽ tốt thôi một khi phẫu thuật xong, và nếu Công tước trợ cấp lương hưu cho tôi, tôi sẽ rất hài lòng. Tôi có thể trở về nhà ở Marches và kết thúc những chuỗi ngày dễ chịu với vợ và các con.”

Tôi chăm chăm nhìn xuống vào đôi mắt nhân hậu trên gương mặt hung ác với cảm giác yêu mến bất chợt dâng lên. “Tôi sẽ nói với Công tước về ông, messire. Tôi nợ ông nhiều hơn thế vì tình bạn của ông.”

“Chúa sẽ phù hộ cô, quý cô.” Gã quần chiếc áo khoác quanh vết thương ứa máu của cánh tay lần nữa.

“Ông có thấy Công tước không?” Tôi không kiềm chế được, hỏi. “Ngài ấy an toàn chứ?”

“Tôi nghe ai đó nói ngài ấy ở tại Palazzo.” Gã đàn ông to lớn trả lời. “Về phần mình, tôi thấy ngài ấy hai giờ trước, khi ngài ấy đang đẩy người tới trước để tấn công đám lính ở phần sân phía đông. Ngài ấy còn đủ da thịt lúc ấy.” Gã khò khàn thêm vào. Tôi cảm ơn gã và thc con ngựa phi nước kiệu, Baldassare theo phía sau.

Đột ngột, tôi không thể chịu được tình trạng đợi chờ hồi hộp này lâu hơn nữa. Tôi phải biết, dù tốt hay xấu, chuyện gì đã xảy ra với Domenico, chính mắt thấy anh hoặc là tìm thấy cơ thể anh.

Tôi ép con ngựa cái tiến về phía trước với vẻ nôn nóng, hay tay tôi nắm chặt sợ hãi nơi sợi dây cương. Khoảnh sân cung điện nhốn nháo rối loạn. Những đám đông chất ních thành hàng hàng - người tới và đi, những người lính cùng người bình dân xô đẩy nhau thành một, và cả tá ngôn ngữ hò hét trong mớ hỗn độn kinh người. Mỗi cư dân đều có thứ gì đó để nói, từng người đội trưởng với việc lật vạt, dường như tụ tập lại vào một vũ đài nóng hừng hực.

Tôi dừng lại, kinh hoàng, nơi vòng ngoài đám đông. Ngay cả nếu tôi có thể chen vào đó, không cách nào tôi có thể tìm được một người nào nơi đám hỗn độn điên loạn này.

Tuy nhiên, Baldassare leo xuống ngựa và nắm dây cương con ngựa của tôi, dẫn nó qua đám đông đến nơi chân cầu thang của cung điện. “Ồ đây, madam.” Anh ấy gọi lớn lần ẩn tiếng ồn. “Đây là nơi Madonna Niccolosa được gửi đến để tìm cô.”

Người phụ nữ già cả đang đứng như một tảng đá giữa cơn sóng người nhấp nhô, và trước vẻ mặt điềm tĩnh của bà, tôi cảm giác một khối u lớn dần trong cổ họng mình.

Tôi xóc xếch trượt xuống lưng ngựa và chạy lên những bậc thang đến chỗ bà ấy, bỏ Baldassare đối phó với con ngựa cái. “Niccolosa, bà an toàn chứ? Có ai gây hại cho bà không? Cháu nghĩ cháu sẽ không bao giờ được gặp lại bà nữa!”

Đôi tay gầy, xương xương vòng qua tôi trong một lúc, và trên gò má đầy nếp nhăn dựa vào má tôi là những giọt nước mắt. Nhìn gần, bà trông có vẻ già hơn; những nếp nhăn trên gương mặt bà hằn sâu hơn, và dường như đường như trên tóc bà lác đác vài sợi màu bạc.

“Tôi vẫn khỏe, quý cô của tôi. Những tên lính Tây Ban Nha đó đối xử với chúng tôi một cách công bằng khi thành phố đầu hàng. Hơn nữa, nữ Công tước biết tôi, và bà ấy đảm bảo rằng tôi vô hại. Nhưng giờ đây bà ấy lại bị gửi đi lần nữa đến vùng phía đông - Công tước cho bà ấy vận chuyển về nhà ở Tây Ban Nha.”

“Công tước...” Tôi siết chặt cánh tay bà ấy một cách khẩn cấp. “Bà có thấy Công tước không, Niccolosa?”

“Tôi có thấy ngài ấy.”

Cảm xúc trong thoáng chốc ngăn ngử rồi khỏi, và đôi môi bà trở lại vẻ nghiêm nghị, bà múm môi lại như thường lệ theo kiểu không thỏa hiệp. “Chính ngài ấy ra lệnh cho tôi ở đây.”

Niềm vui nhanh chóng nhận chìm tôi. “Vây hãy mang cháu tới chỗ ngài ấy. Nhanh lên!”

Bà ấy kiên quyết lắc đầu. “Ta được ra lệnh thay trang phục cho cháu trước khi cháu tới gặp ngài ấy. Và giờ khi thấy cháu, ta biết tại sao ngài ấy lại giao cho ta nhiệm vụ phải hoàn thành nó một cách nghiêm khắc đến vậy!”

Hai má tôi đỏ ửng dưới cái nhìn chỉ trích của bà, và tôi phòng thủ nói. “Cháu đã cười ngựa với quân đội của Đức ngài. Cháu ăn mặc thế này thì dễ dàng hơn nên...”

“Và cắt hết tóc cô?” Bà gắt gỏng thắc mắc. “Chà, có nhiều trò tinh ranh đấy, ta không nghi ngờ đâu. Nhưng vội lên nào, quý cô của tôi, không có thời gian để lãng phí đâu - Công tước gửi lời đến rằng cô phải gấp vội ấy vào lúc sáu giờ, và lúc này cô phải sẵn sàng rồi.”

Tôi theo bà lên những bậc thang, vào trong cung điện, choáng váng với những cảm xúc trái ngược. Lo lắng về an toàn của Domenico đang lắng xuống dưới tính thực tế gắt gỏng của Niccolosa, và những thói quen cũ đang được xác nhận lại lần nữa trước những từ ngữ quen thuộc. “Công tước cho gọi cô.” “Không có thời gian để lãng phí đâu.” “Nhanh lên.” “Nhanh lên.” “Nhanh lên.”

Phần lớn những gương mặt tôi thấy khi vội vã băng qua cung điện với tôi trông đều lạ lẫm. Những người lính tôi chưa bao giờ thấy trước kia, cả bộ chế phục cũng khác lạ; ai đó đang là dân thành phố đang giúp đỡ công việc cọ rửa Fidenza sạch sẽ khỏi những tên xâm lăng Tây Ban Nha, và người nháo nhào, quảng quàng đi tới đi lui như bày kiến vỡ tổ.

Chúng tôi đi băng qua đại sảnh thường thiết yến tiệc, vào phòng chờ của Công tước, leo lên cầu thang gác đẹp đẽ...

Tôi khựng lại. “Quân Tây Ban Nha đã không ở đây.” Tôi nói với một cảm giác chắc chắn lạ kỳ.

Niccolosa tò mò liếc tôi, rồi bà gật đầu. “Đúng vậy, quý cô. Nữ Công tước vô cùng đau lòng trước cái chết của Ngài Alessandro và chọn ngủ nơi căn phòng của ngài ấy ở tòa tháp phía tây. Bà ấy nói rằng bước vào phòng Công tước sẽ làm bà ấy phát bệnh.” Niccolosa do dự. “Có phải không, chúng tôi đã nghe rằng - chính tay Đức ngài giết Ngài Alessandro?”

“Đúng vậy, nhưng là trong một cuộc chiến công bằng.” Công bằng đến mức cả hai người đều chơi xấu, tôi nghĩ. “Bà có được kể như vậy không?”

Người phụ nữ già cả dường như thư giãn. “Không... câu chuyện tôi được kể là về tên giết người máu lạnh. Tôi mừng là được biết sự thật.”

Tôi nhớ về con đường đầy bụi, mùi hôi thối của cơn nóng bức gần như có thể sờ thấy được, và âm thanh hơi thở của Sandro; về phần mình, tôi mừng là bà sẽ không bao giờ biết toàn bộ sự thật. Thay vào đó, tôi theo bà đi xuống hành lang im ắng để vào căn phòng mà tôi đã bỏ đi để tìm kiếm Domenico, rất nhiều ngày trước đó.

Thật lạ lùng, tôi lơ đãng nghĩ, khi bị Niccolosa quở trách lần nữa. Bà sẽ không để những câu hỏi làm chậm trễ công việc của mình; thay vào đó, bà kiểm tra những vết chai mà sợi dây cương đã để lại trên hai tay tôi, mang kéo cắt để cắt mái tóc xơ xác của tôi, và tắm cho tôi bằng sự quan tâm mà những cơ bắp đau đớn của tôi được thư giãn, vô tình xóa bỏ sự căng thẳng ra khỏi cơ thể mệt mỏi của tôi.

Tôi thở dài biết ơn trước sự chăm sóc của bà, để bà mặc áo và trách mắng tôi như thể một lần nữa tôi là đứa con nhỏ bé, còn bà là mẹ tôi. Mới lạ làm sao khi lại trở về là phụ nữ, cuối cùng tôi nghĩ khi nghiên cứu hình ảnh phản chiếu của mình. Trò giả trang ngắn hạn ở Majano đã nhạt dần như một giấc mơ và giờ đây trở nên lâu đến mức tôi nghĩ rằng mình mãi mãi sẽ là “Marcello”.

Giờ đây lớp lụa đen lấp lánh của chiếc áo dài mà Niccolosa đã chộp lấy trong vội vã, của váy lót dài cạ vào đá quý, khiến hình ảnh phản chiếu của tôi dường như cũng lạ lùng như cái đêm đầu tiên tôi thấy bản thân mình tại nơi đây, đêm tôi bị mang đi khỏi thân phận tù nhân vì niềm yêu thích của người đã mua tôi. Niccolosa chải mái tóc tôi cho mượt và không trang điểm, gài phần đuôi tóc lên cao trên chiếc vương miện, và trong tấm gương, tôi không thể thấy dấu hiệu nào của bụi bẩn, của người đi lánh nạn tiêu tụy, người mà tôi đã sẫm soi ngấp ngừng nhìn vào ở dòng suối, hay cũng không còn dấu vết nào của một người ngu ngốc nơi nóng sùng, cách đây vài tuần.

Tôi bắt gặp đôi mắt Niccolosa trong gương, và bà gật đầu tán thành. “Những món đồ trang sức của cô đã không còn nữa, quý cô của tôi - nữ Công tước đã đòi chúng và giây phút bà ấy bước vào cung điện - nhưng tôi không nghi ngờ gì là Đức ngài sẽ lấy chúng khỏi bà ấy lần nữa! Dù không có chúng, cô trông vẫn rất xinh đẹp.” Bà thêm vào trong một giọng khích lệ.

“Không sao hết. Cháu vẫn còn chiếc nhẫn của mình.” Tôi lấy nó ra khỏi nơi ẩn giấu và đeo nó lại vào ngón tay hứa hôn; nếu Niccolosa chú ý thấy sự thay đổi, bà cũng không bình luận gì. Những vết thâm tím khi những ngón tay Domenico tạo ra lúc anh nói về cái chết của Isabella gần như đã mờ; giờ đây chỉ còn có một dấu vết đã nhạt màu dọc các khớp ngón tay, tôi ngờ ngợ chú ý.

Tôi nói, để chuyển suy nghĩ của mình trước khi sợ hãi có thể bắt đầu trở lại lần nữa. “Cháu không biết rằng bà là người Ferrenza, Niccolosa.”

Bà ấy khựng lại trong một thoáng, rồi nhanh nhẩu trả lời. “Ta được sinh ra ở thủ đô, và ta như người tì nữ đi theo phục vụ nữ Công tước và các cô con gái của bà ấy. Tại sao cô tìm ra tôi từ đâu đến vậy, quý cô?”

“Do giọng bà.” Tôi trả lời. “Cháu chưa bao giờ nghe trọng âm như giọng bà sau tất cả những năm này. Cháu nhận ra ngay khi nghe thấy trọng âm như vậy ở Majano.”

Đôi tay già cả xương xẩu bắt động, và bà quay lại đối mặt với tôi bằng vẻ mặt xúc động. “Cô - cô đã đến Majano, cô và Công tước?”

“Vâng - những người lính của chúng ta đến từ chỗ của Công tước xứ Ferrenza.”

Ngắn gọn, lược bỏ phần lớn chi tiết, tôi kể cho bà nghe cuộc hành trình của chúng tôi tới Ferrenza và kết quả của nó. Bà ấy không tỏ vẻ hứng thú gì đến động cơ tại sao Domenico đến đó hay anh đã sử dụng cách gì để lấy được quyền điều khiển quân đội; bà chỉ quan tâm đến mỗi tin tức về Niccolo Amerighi, về việc ngài ấy trông ra sau và cư xử thế nào, về việc ngài ấy đã nói gì.

“Ngài ấy thật quyến rũ,” tôi thật lòng nói với bà, “quyến rũ và tử tế. Nhưng thỉnh thoảng ngài ấy đau buồn quá độ, họ nói vậy, ngài ấy cần phải hóm hỉnh hơn.” Tôi nhận ra mình không thể nói cho bà biết về đứa trẻ con bị bỏ rơi lúc sống trong cơ thể người đàn ông ấy, và tôi tự hỏi bà có thúc giục tôi nói nhiều hơn không, nhưng bà chỉ gật đầu.

“Vì quý bà Isabella của tôi, tôi chắc chắn. Ngài ấy luôn yêu em gái mình hơn yêu bất cứ người nào còn đang sống, và tôi sợ ngài ấy sẽ mất trí khi nhận ra em gái đã bị gửi đi đến một nơi rất xa. Ngài ấy giao nhiệm vụ cho tôi chăm sóc bà ấy, và tôi đã làm hết sức, nhưng” - bà nhún vai - “Isabella quá tin chắc rằng bà ấy đã nghe giọng của Chúa và không nghe lời chỉ dẫn của tôi. Khi bà ấy nhận ra giọng nói ấy không phải của Chúa mà của chính mình, mọi chuyện đã quá trễ.”

“Công tước Niccolo xem cháu như bà ấy.” Tôi vô tình nói, và Niccolosa giật mình. “Nhưng cô không hề giống bà ấy!”

Tôi giơ tay ra và cho bà thấy chiếc nhẫn ngọc trai. “Chẳng qua chỉ là do vật này. Ngài ấy nói rằng ngài ấy trao nó cho bà, và bà ấy...” Tôi áp ứng. “Bà ấy trao nó cho Công tước của chúng ta.”

“Bà ấy làm vậy sao?” Niccolosa nắm lấy tay tôi, kéo lại gần nhìn kỹ hơn. “Ta biết bà ấy đã từng đeo một chiếc giống vậy - bà ấy chưa bao giờ rời khỏi nó - nhưng ta không nghĩ rằng chiếc nhẫn đó và chiếc nhẫn này giống nhau. Ta nghĩ chiếc nhẫn đó đã được chôn cùng với bà. Nó là món quà của Niccolo, cô nói thế phải không?”

“Vâng.”

“Vậy thì đó là lý do tại sao bà ấy lại quý nó đến thế. Ta chưa bao giờ biết có thứ tình cảm yêu mến như vậy giữa anh trai và em gái.”

Tôi vui mừng để chủ đề đó đi qua khi Niccolosa đột nhiên giật mình và nói. “Quá sáu giờ rồi, quý cô. Chúng ta không thể đứng đây trò chuyện nữa! Cô phải đến chỗ Công tước!”

Trái tim tôi nhảy vọt lên; hơi thở nghẹn lại trong họng, và tôi bắt đầu run rẩy một cách không kiểm soát được. Bất cứ thứ gì đã xảy ra trong quá khứ giờ đây đều là chuyện lật vạt so với sự thật rằng tôi phải thấy Domenico. Anh có thể bị thương, tôi nghĩ; anh có thể có sẹo. Làm sao tôi có thể đứng đây nói chuyện về những thứ tâm thương trong khi quan trọng nhất là tôi nên thấy anh, chạm vào anh...

Tôi trả lời, “Vâng” và theo bà ra khỏi phòng. Khi chúng tôi đến nơi đầu cầu thang gác lớn, tôi có thể nghe tiếng chuyển động bên dưới.

Tôi nghe một giọng khàn khàn, khó chịu như là một tiếng gào thét chói tai, rồi một tiếng hét của những lời không thể hiểu được; rồi một người phụ nữ chạy ra khỏi căn phòng chờ của Công tước xuống đại sảnh bên dưới, cúi đầu và lóng ngóng, dù vẫn le hét lảng má. Lính gác di chuyển cùng bà ấy, chế nhạo bà, bắt chước tiếng bà đau đớn khóc với tiếng rít lên như một con vẹt, và khi bà ấy quay khỏi người này đến người khác, tôi nhìn lướt qua vẻ mặt nhìn nghiêng như chim đại bàng đang co giật với sự căm ghét.

Niccolosa đặt một bàn tay dịu dàng lên cổ tay tôi. “Nữ Công tước Gratiana.” Bà lặng lẽ nói. “Họ đang mang bà ấy trở lại Tây Ban Nha.”

Những người lính trong trang phục đen lồi người phụ nữ già trong bộ đồ màu tím hoa hòe lờ lợ một cách cứng rắn, và mạnh bạo đẩy bà tới cánh cửa cung điện. Một vài nét Tây Ban Nha đầy ác ý lướt qua trên gương mặt khi cánh cửa đóng lại phía sau bà ấy, rồi bà ấy đi mất.

Cả cảnh tượng diễn ra chưa tới một phút, nhưng tôi cảm giác phát ốm.

Bàn tay trên cổ tay tôi siết chặt. “Nhanh lên nào, quý cô.”

Nhanh lên. Cơ hội cuối cùng để tôi thay đổi. Cơ hội cuối cùng để tôi quay lưng lại với niềm hạnh phúc ngất trời sẽ luôn giữ một thứ độc dược, vì tôi biết tình yêu sẽ không biến quỷ bạc thành một thiên thần. Anh sẽ vẫn như cũ - quỷ quyết những trẻ con, vô cảm những nông dân, lạc lối không cách nào cứu vãn được với mọi thứ ngoại trừ những khao khát của chính mình. Nhưng anh yêu tôi - và tôi yêu anh, bây giờ và mãi mãi.

Niccolosa đã vượt lên trên, và tôi bước nhanh để theo kịp bà. “Chúng ta đang đi đâu?” Tôi hỗn hển hỏi.

“Đến nhà nguyện. Ta được ra lệnh mang cô đến đó.”

“Nhà nguyện!” Tôi quá ngạc nhiên để có thể bắt đầu hỏi lý do. “Nhưng tại sao?”

“Đức ngài ra lệnh, thưa quý cô, và cô biết rồi đấy, ngài ấy rất hà tiện với những lý do của mình.”

Tôi biết. Tôi cũng biết, rằng dù Niccolosa có thể đoán ra, bà cũng sẽ giữ nó cho riêng bản thân mình. Tôi chỉ có thể theo sau và cố gắng kiên nhẫn.

Những ngọn đuốc đang cháy lên trên con đường dẫn tới nhà nguyện, và trong khoảnh khắc đó, tôi nhận ra đó là một trong những lý do khiến cung điện bằng cách nào đó dường như trở nên lạ lùng hơn - trong phần lớn các phòng, đuốc đều bị tắt đi và người mang đèn để thấp sáng. Nhưng ở đây, những ánh lửa quen thuộc kiêu căng sáng lên, khiến những hình bóng nhảy nhót nơi bức tường bằng đá vụn vênh, và tôi nổi da dết của việc trở lại nhà đêm lấy.

Niccolosa xoay tay cầm cửa cánh cửa nhà nguyện và đứng lùi lại để tôi bước vô. Chỉ có bốn người trong căng phòng ngập ánh nến trước bực: Baldassare, đội trưởng của những người lính đánh thuê Valdares, Cha Vincenzo - và Domenico.

Ý nghĩ đầu tiên của tôi là anh lại là Công tước xứ Cabira lần nữa, đã cạo râu, cắt tóc, cao và tỏa sáng, đẹp đến không tưởng trong trang phục đen với những mũi khâu màu bạc. Anh đứng thẳng, không có dấu hiệu bị thương nào ngoại trừ một đường xước xí màu đỏ dọc đốt ngón tay ở bàn tay cầm gương của anh, và trong đôi mắt đen ấy là niềm hân hoan chiến thắng rực sáng.

Khi tôi bắt gặp cái nhìn chăm chú của anh, tôi chạy về phía anh và nâng bàn tay bị thương của anh lên đến môi tôi; anh mỉm cười, xoay những ngón tay để khum lấy má tôi.

“Sao vậy, Felicia?” Trong giọng anh là sự trêu chọc không hợp với cơn đói khác bất ngờ giữa hàng mi anh.

Tôi nói một cách đơn giản. “Em lo sợ cho chàng.”

Anh khẽ lắc đầu. “Như những gì ta nghĩ - chúng không trông đợi một cuộc tấn công. Chúng thậm chí không cả có lương thực dự trữ cho thành phố. Chúng ta chỉ phải đến chỗ Gratiana và ra lệnh cho bà ta làm lũ chó Tây Ban Nha của bà ta dừng lại.”

Giọng điệu anh là giọng của cả một ngày chiến đấu, nhưng tôi thoáng thấy vẻ giấu cợt trên gương mặt tái xám và tự hỏi đâu là sự thật.

“Chàng có bị thương không?” Tôi gặng hỏi.

“Không. Những tên lính nói rằng ta dường như có phép màu phù hộ - chúng chắc chắn rằng ta phải chịu số phận bi đát để qua khỏi số phận tệ hại hơn là chết trên chiến trường.” Mọi anh nhả lại ghê tởm, rồi những đầu ngón tay kéo lê như lửa đốt xuất cổ họng tôi và dừng lại chỗ mạch tôi đang đập.

“Ta mừng khi thấy nàng ăn mặc trở lại như phụ nữ - ta nghi ngờ rằng Cha có đồng ý thuận cho ta lấy một cậu bé hay không.”

Tôi há hốc nhìn anh. “Lấy chàng? Nhưng...”

Anh bắt giác đánh mạnh lại, trắng bệch và nghiêm nghị. “Nàng đã thay đổi à?”

“Không, nhưng ngay tại đây - ngay bây giờ sao, Domenico, tại sao?”

“Ta nhận được tin rằng tổng giám mục đã rời khỏi Diurno - không nghi ngờ gì lão ta trở nên chán nản lê lết ngón gộc của mình ở đó. Lão có ý định đến Fidena vào ngày mai hay ngày mốt.” Mọi anh xiết lại. “Nếu chúng ta cưới nhau trước khi lão ta đến, lão sẽ không thể chạm vào nàng, nhưng nếu chúng ta đợi để nhận được lời chúc phúc của lão, con cáo già đó sẽ tìm cách cản trở nghi thức của chúng ta. Ta đã thấy lão làm những việc tương tự như vậy quá thường xuyên nên không hề nghi ngờ gì việc lão sẽ làm! Nhưng nếu nàng là vợ ta, lão sẽ không dám hại nàng.”

Một cơn rừng mình chạy xuyên qua tôi trước những lời đó. Vợ anh - tôi chưa bao giờ tin nó có thể xảy ra.

Nhưng anh hiểu lầm sự im lặng của tôi, và vẻ mất kiên nhẫn trong giọng anh khi anh lên tiếng lần nữa. “Nếu nàng mong mỗi vẻ trắng lợt và nghi lễ kiểu cách, ta sẽ để ông chú ta kết hôn cho chúng ta lần nữa tại thủ đô, với phân nửa Italia phải nhìn chăm chăm vào chúng ta! Giờ chúng ta phải vội lên và những lời nói đủ đáp ứng. Vị linh mục đây đã sẵn sàng để tổ chức lễ cưới cho chúng ta.”

Tôi khê liếc về phía Cha Vincenzo, cả gương mặt dịu dàng của ông khoác lên một nụ cười chân thành “Ta cũng sẵn sàng như con sẵn sàng kết hôn.” Ông lặng lẽ nói, và tôi mỉm cười lại với ông. “Con cảm ơn, thưa Cha.”

Vậy nên, trong phòng nguyện ở giữa thành phố bị chiến tranh của những hoàng thân tàn phá, tôi kết hôn với Công tước xứ Cabira. Người đội trưởng của những tên lính đánh thuê dẫn tôi tới bục trao tôi cho chú rể, và một người cận thần cùng một người phục vụ là nhân chứng duy nhất.

Điều đó chẳng quan trọng: nó có thể trở thành cuộc hôn nhân tuyệt diệu nhất từng diễn ra ở nơi cung điện này, và tôi không cần bất thứ gì trong số đó. Tất cả những gì tôi thấy là ánh sáng ngọn lửa rực rỡ phản chiếu trong đôi mắt đen của Domenico, khi tôi siết chặt lấy tay anh và những ngón tay trắng kiên quyết chạm vào khi anh đeo chiếc nhẫn vào tay tôi.

Tôi nghe anh trả lời sau khi linh mục nói; nhưng chính giọng mình tôi không thể nghe thấy - tôi dường như bị chứng cảm lạnh tác động như trong giấc mơ, vậy nhưng tôi hẳn đã lên tiếng, vì buổi lễ tiếp diễn mà không ngừng lại.

Cuối cùng, Cha Vincenzo nói, “Ta hy vọng con chưa quên cách ký tên con.” và tôi phá ra cười, run rẩy khỏi cơn mơ khi cầm lấy cây bút được đưa ra. “Con cũng hy vọng vậy. Con cũng sẽ ốm mất nếu thế giới biết được con phải in dấu tay.”

Khi tôi viết, tôi có thể cảm giác đôi mắt Domenico nhìn tôi. “Giờ cha phải dạy con cách viết tên mới của mình, thưa cha.” Tôi bình luận một cách nông nổi, và tay Domenico bao phủ lấy tay tôi khi tôi nói. Anh kéo tôi quay lại đối mặt anh và giữ lấy tôi, ấn những ngón tay bị giam cầm của tôi vào ngực áo chên được thêu của anh. “Ta sẽ dạy nàng,” anh nhẹ nhàng hứa, “tất cả những nghĩa vụ thuộc về nữ Công tước Cabria.”

13. Chương 13

Ngài tổng giám mục không cam chịu với những gì đã xảy ra, nhưng cuối cùng, sau khi Domenico đe dọa bắt cóc một hồng y giáo chủ để hoàn thành công việc, ông ấy mỉm lòng và đồng ý điều khiển nghi lễ của đất

nước. Nó như những gì Công tước đã hứa, nơi nhà thờ lớn ở San Domenico, hai tháng sau đó. Nửa Italia đến để chòng chọc nhìn, và Công tước xứ Savoy, người tôi chưa bao giờ gặp trước kia, ngoan ngoãn đối xử với tôi như con gái ông.

Cơn hạn hán đã kết thúc vài tuần trước, và một cơn mưa như trút nước dường như đã gột rửa những con đường của Fidena khỏi rác rưởi, và cơn sốt hừng hực bị mùa hè bình chấy bỏ lại phía sau. Những cư dân đã kênh vai lên, bắt đầu tái xây dựng, và những vết sẹo tệ nhất trong trận chiến của thành phố đã được giấu đi.

Những người trong triều đình ngụ lại Fidena vào thời gian còn lại của năm, và chính tại đó tôi chờ qua mùa đông và đang đợi ngày đơm hoa nở nhụy vào mùa xuân cho đứa bé giờ đã trở nên nặng nề trong bụng tôi, đang đấu tranh để được sinh ra trong căn phòng tối tăm, ngột ngạt này. Đây là phòng nữ Công tước, và truyền thống yêu cầu rằng trẻ sơ sinh phải được sinh ra tại đây, như Domenico trước kia, và như cha anh trước kia nữa. Nhưng nơi đây nóng quá, và tôi không thể thở được dưới sức ép của những người đang quan sát trong e sợ rằng tôi sẽ tráo đứa con của Công tước...

Tôi có thể cảm giác đứa bé cự mình, và những cơn đau đang bắt đầu dằn nhanh hơn. Không còn thời gian để nghĩ về những hồi ức. Đứa trẻ là tất cả vấn đề quan trọng. Tôi phải trao cho Domenico đứa con này của anh. Nếu người phụ nữ đó không thôi la hét, tôi có thể tập trung... Nó đang đến... Một tạo vật nhỏ bé như thế lại có thể gây ra nhiều đau đớn đến vậy.

Mặt trời giờ đã lặn, nhưng họ vẫn đang giữ đứa bé trong ánh sáng của ngọn nến để tôi có thể thấy cậu nhóc, đầy sức sống và đang gào thét, với mái tóc đen như tóc tôi. Họ đang đốt súng từ những bức tường châu mai để ăn mừng, và những âm thanh đang vang vọng lại từ khu vịnh. Tôi đã nói với họ tìm Đức ngài Công tước đến để anh thấy con trai mình, và cũng để anh biết rằng tôi an toàn, vẫn còn sống; anh đã đe dọa treo cổ người bác sĩ nếu ông ấy để tôi chết, người đàn ông đáng thương. Vòng tay ôm quanh người tôi, nâng tôi dậy khỏi những chiếc gối, và mái đầu rạng ngời vùi vào cổ tôi. Trong một hay hai phút, khi tôi đã làm anh dịu đi, tôi sẽ để anh nhìn lên và trông thấy con trai của hai chúng tôi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-bac-the-silver-devil>